Den uforbederlige bibliotekar

Niels Jensen

Skandinavisk Folkemagazin

Undertitlen varierede, men f.eks.: Et Billedblad til nyttige Kundskabers udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

Udkom hver søndag. Aargang 1-27, 1851-77.

Skanningen/affotograferingen er udført efter eksemplarer fra biblioteker eller i privat eje.

Tidsskriftets skønlitterære indhold er indekseret på Dansk Forfatterleksikon:
https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p103904.htm

Udarbejdet af Niels Jensen

Skandinavisk
FOLKEMAGAZIN

1877

Et Billedblad
for alle Stænder.

Syv og tyvende Aargang
Med 26 Lithographier og 26 Xylographier.

KJØBENHAVN.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.

Forlagt af Triers Bogtrk: V Söborgs Steentrk:

Christian Winther.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. **Søndagen den 7de Januar.** **Nr. 1.**

Indhold: Christian Winther (med Lithografi). — Brøde og Bod. — Gerard Dow. — Salig Rousselot. — Blandinger. — Firdobbeltgaade.

Christian Winther.

En efter En gaa de bort, alle Danmarks ypperste Digtere, og der er Ingen til at udfylde deres Pladser. Tiden er for prosaisk, siger man, den frembringer ingen overlegne Aander, men nivellerer Alt i Hverdagslivets Trædemølle.

Rasmus Willads Christian Ferdinand Winther er født den 29de Juli 1796.

Hans Fader var Præst i Fensmark i Præstø Amt; hans Stedfader R. Møller var Biskop over Lolland-Falsters Stift. 1815 blev han dimitteret fra Latinskolen i Nykjøbing paa Falster, og i Kjøbenhavn, hvor han blev Alumnus paa Regentsen, deeltog han nu med Freidighed og Livsglæde i Studenterlivet. Hans første trykte Digt: „Her under Nathimlens rolige Skygge", der blev skrevet til et Gilde, blev Grundlaget til Stiftelsen af Studenterforeningen. I 1824 tog han theologisk Embedsexamen, og efter en lang Tid at have vundet sig et anerkjendt Navn i Blade og Tidsskrifter, udgav han i 1828 en Samling „Digte", der navnlig gjorde Lykke ved sine „Træsnit", der ere oversatte i flere Sprog. Da han arvede en ikke ubetydelig Sum Penge, saae han sig i Stand til at gjøre en Udenlandsreise til Italien, hvor han opholdt sig næsten et Aar. — Hjemkommen herfra udgav han „Nogle Digte", der gav Anledning til en længere literær Strid mellem Wilster og Poul Møller (hans Halvbroder). Nu udgav han Aar efter Aar Digtsamlinger, Fortællinger, Noveller, Texter og Digtninger; han var meget produktiv, og blev meget populær; aldrig tvang han sin Muse, hans Pen flød rigt og let, men mange mørke Skygger skimtedes imellem hans Linier, og der var ofte Disharmonier. For Scenen skrev han aldrig, han var heel og holden lyrisk Digter, og det eneste, man har fra hans Haand i dramatisk Retning, er en Marionetkomedie: „En Student og en Jomfru". Uagtet han ældedes, vare hans Digte stadig ungdomsfriske; det Tidspunkt, han i „Hjortens Flugt" hentydede til:

„naar først jeg er saa gammel,
at knap min Fod kan gaa,
naar Vinen er mig vammel,
og Rosen er mig graa,"

indtraadte aldrig.

„Hjortens Flugt", hvori hans betydelige Evner maaskee ogsaa viser sig i det bedste Lys, overraskede Alle. Han var allerede aldrende, og mange ventede ikke noget større Arbeide fra ham. Desto mere forbausedes man; „Hjortens Flugt" overgik, hvad han før havde skrevet. Hans Sprog var altid rent og flydende, Formen var altid smuk, Verset klangfuldt og fantasirigt. Hans Digte som: „Ved Toldboden steg en Matros i Land" o. s. v., og hans Romancer som: „Hvor tindrer nu min Stjerne", — ere udødelige Mesterværker.

Sin Titel som Professor fik han 1841, da han var Lærer for Frederik den Syvendes daværende Forlovede, Prindsesse Caroline Charlotte Mariane af Meklenburg-Strelitz. Staten tilstod ham en aarlig Gratifikation af 2000 Kroner.

Budskabet om hans Død —, han blev 80 Aar gammel —, kom fra Paris, hvor han havde taget Bopæl i de sidste Aar, og hans sidste Digt aander en vemodsblandet Længsel efter det elskede Fødeland. Han var en af de store Skjalde, hans

Navn lever i vore og vore Efterkommeres Hjerter, og Carl Ploug taler sandt, naar han siger:

Mens mange Værker skal gjemmes
Bag Glemsels og Taushedes Laas,
Skal Dine Sange fornemmes
Og elskes og forstaaes!

Brøde og Bod.

(Af August König.)

Bag Pulten paa et stort og trist Kontor, som den nedgaaende Høstsols Straaler dog gav en lille Smule Lys, stod en høi, mager Mand med et alvorligt Ansigt.

Foran stod et Par andre, fattigt klædte Mænd, med Feberrødme paa de blege Kinder, en lille Pakke under Armen, og en gammel Hat i Haanden.

Den ene var af Middelstørrelse, mager og graahaaret; den anden bredskuldret og undersætsig, et ægte Galgefysiognomi, som dog lod ane en vis Grad af Godmodighed og glad Livsanskuelse.

„Hugo Eckart, Kjøbmand, 32 Aar gammel, straffet med ti Aars Tugthus, formedelst Ildspaasættelse; hvem af dem er den Lykkelige?" læste Fængselsinspektøren op af Protokollen.

„Det er mig," svarede den magre Mand.

„Jeg vil ønske, at de ti Aar De er bleven ældre, maa have gjort Dem roligere og klogere. — Fremdeles Simon Kern, Laasesmed, 40 Aar gammel, formedelst gjentagne Indbrud, sex Aar."

„Fuldkommen rigtig," nikkede Tykfakken, og da han kastede Hovedet trodsigt tilbage, saae man at han kun havde et Øie, „og nu vil De vel ogsaa fortælle mig, at jeg er bleven sex Aar ældre?"

„Jeg vil blot gjøre Dem opmærksom paa, at De ikke er udenfor Fængslet endnu," sagde Inspektøren skarpt, „og at jeg kaster Dem i Hullet, hvis De ikke holder Deres uforskammede Mund —, forstaaer De mig?"

Smeden undertrykkede det Svar, der laa ham paa Tungen, og brummede blot noget, som Ingen forstod.

„Jeg veed godt, at I er en forvoven Karl," sagde Inspektøren, „og at man kalder jer Kaptainen, hvorfor det heller ikke vil vare længe, før vi sees igjen —, hvilket vel desværre ogsaa bliver Tilfældet med Deres nye Kammerat."

Ved disse Ord hævede Eckart Hovedet, og det Blik han fra sine dybtliggende Øine tilkastede Embedsmanden, viste, at ogsaa i hans Indre vare Lidenskaberne endnu langtfra slukkede, men kun kuede, og at der kun behøvedes en ringe Anledning, for atter at bringe dem til at blusse op.

„Jeg haaber med Bestemthed, at jeg aldrig skal have den Fornøielse at gjensee Dem, Hr. Inspektør," sagde han.

„Det er der Mange, som har sagt, men desværre ere de Veie, der føre tilbage til dette Hus, kun brolagte med gode Forsætter, og den Brolægning er meget usolid. Ildpaasættelse, hvorved et Menneske mistede Livet..."

„Hvorfor minde mig derom i dette Øieblik?"

„For at bevise Dem, at jeg ikke giver en Skilling for en saadan Forbryders gode Forsætter. Her har de Afregningen over Deres Arbeidspenge, og hvad der forresten tilkommer Dem."

De to Fanger, der nu havde udstaaet deres Straffetid, kvitterede for Pengene, og vandrede ned ad den lange Korridor, som førte til Portnerens Bolig.

„Vi sees igjen," sagde den gamle Cerberus med sin hæse Stemme, da han lukkede, og med denne sidste Afskedshilsen stod de nu begge paa Gaden i den frie Luft, og trak Veiret dybt.

„Hvorhen saa, Kammerat?" spurgte Smeden. „Den Karl har ærgret mig med sin Snak; han kunde gjerne have beholdt sin Visdom for sig selv. Hvad vedkommer det ham, om vi komme igjen?"

„Hvilken Vei gaaer De?" afbrød Eckart ham koldt.

„Til det nærmeste Værtshus, for at skylle Ærgrelsen ned."

„Har De ingen Slægtninge?"

„Nei."

„Saa gaa foran, for at jeg kan gaa den modsatte Vei."

Smeden betragtede sin Ledsager noget forbauset, og et bittert, haanligt Træk gled over Ansigtet med Stumpnæsen, og de tykke Læber.

„Behager mit Selskab Dem maaskee ikke?" spurgte han.

„Forholdene ere anderledes her udenfor Murene end indenfor dem —, det er jo forresten noget, De selv maa kunne indsee. Det er ikke mig ligegyldigt, hvorledes mit Liv bliver for Fremtiden, og jeg ønsker saa lidt som muligt, at mindes om dette Hus. Erindringen om det er maaskee Dem ligegyldig, jeg vil helst glemme det."

Den dybe Bevægelse, hvormed Eckart udtalte disse Ord, syntes at gjøre Indtryk paa den oftere straffede Forbryders Gemyt, hans Øine udtrykte baade Beklagelse og Medlidenhed.

„Det vil De aldrig kunne," sagde han.

„Jeg vil idetmindste prøve derpaa."

„Det vil De snart blive led og ked af. Ingen kan glemme, og Enhver som De kommer i Bero-

ring med, vil erindre Dem om Deres Fortid. Har De Slægtninge?"

„Jeg vil nu gaa min Vei," sagde Eckart, uden at besvare Spørgsmaalet, „og den er ikke Deres, og bliver det heller aldrig; men skulde De siden engang høre, at jeg er bragt tilbage til dette Hus her, saa kan De være overbeviist om, at det kun er, fordi jeg har taget Hævn over den Mand, som har været min Lykkes Røver."

Han vendte sig om for at gaa, men Smeden lagde Haanden paa hans Arm, og standsede ham med de Ord:

„Jeg veed ikke rigtig, hvad De mener, men har en Anden bragt Dem ind i Huset her, saa maa De tage Hævn over ham. Kan De ikke magte det alene, saa kom til mig: jeg skal ikke lade Dem i Stikken. Her er min Adresse: Ulvesvælget, et velbekjendt Værtshus i Smallegade."

Eckart nikkede, og gik sin Vei, men hans Kammerats Blik fulgte ham, indtil han var dreiet om et Hjørne.

Med bøiet Hoved og sænket Blik vandrede Eckart fremad; de ti Aars Fængsel laa som en Drøm bagved ham —; Hævntørsten havde holdt ham oppe —, men nu vovede han ikke at see sig om, thi det forekom ham, som om Alle kunde læse Brændemærket paa hans Pande, og han var bange for at træffe Bekjendte.

Men ingen lagde Mærke til ham, han standsede et Øieblik, saae sig om, og spurgte en Dreng, som gik forbi med sine Skolebøger:

„Siig mig, hvor Kjøbmand Morris boer; Feodor Morris & Komp.?"

„I det store Hus med Balkonen, ved Enden af Gaden."

„Tak," sagde Eckart, gik hen til Huset, standsede, og betragtede det et Øieblik; „han maa være bleven rig, men den Rigdom kan der ingen Velsignelse være ved."

Han traadte ind i Huset, og da ingen mødte ham, gik han op ad den elegante, tæppebelagte, blomstersmykkede Trappe, og bankede paa en Dør, hvorpaa der stod „Kabinet".

Foran et Skrivebord stod en elegant, ung Mand, der med et aabent, intelligent Ansigt vendte sig om mod den Indtrædende.

„Jeg ønskede at tale med Hr. Morris."

„Med min Fader? Han er bortreist, men kommer hjem i Aften."

„Bortreist? Han var rimeligvis bange for, at min første Gang skulde gjælde ham paa denne Dag, og derfor negter han sig hjemme."

„Jeg veed ikke, hvad der berettiger Dem til at yttre en saa fornærmelig Formodning," yttrede den unge Mand uvillig, „og Fremmed maa De være

her i Byen, da Alverden veed, at min Fader er paa sin Bryllupsreise. Er det en Forretningssag, saa kan jeg..."

„De er Hr. Bruno Morris?"

„Ja vel."

„For en fjorten, femten Aar siden var De en Dreng, dengang..."

„Og nu veed jeg ogsaa, hvem De er. De kommer lige ud af Tugthuset."

„Fuldkommen sandt."

„Deres Hustru og Niece vente Dem."

„Min Kone kunde have hentet mig, hvis hun længtes efter mig, og min Niece kjender jeg ikke."

„Hvorfor kommer De egentlig herhen til os? Tidligere stod De nok i venskabeligt Forhold til min Fader."

„Aldrig. Hvor var det muligt at kalde den Mand Ven, som har bedraget mig for ti Aar af mit Liv, min Lykke og min Ære. Har han kaldt mig Ven, saa er han en Løgner."

Bruno havde givet ham en Stol, og den hjertelige Deeltagelse, hans Ansigt udtrykkede, havde en beroligende Indflydelse paa den opbragte Mand.

„De er i en bitter og opbragt Stemning, og det kan jeg ikke fortænke Dem i, men hvad De har imod min Fader, veed jeg ikke. Da Anklagen imod Dem blev beviist, troede ethvert Menneske paa Deres Brøde."

„Og intet Menneske tog mig i Forsvar, eller forbandede den Mand, der tvang mig til at begaa Forbrydelsen."

„Tvang Dem? Det forstaaer jeg ikke. Min Fader har altid beklaget Dem, og han nærer kun venskabelige Følelser imod Dem."

„Kun en hyklerisk Maske."

„Naar De vedbliver i den Tone, Hr. Eckart, saa maa vi helst afbryde denne Samtale. Deres Hustru vil kunne bevidne, at hun altid har havt en Ven i mig."

„Det veed jeg. De har understøttet hende. Var det efter Deres Faders Opfordring?"

„Nei, og gyldige Grunde, som Deres Hustru vil kunne nævne Dem, har tvunget mig til at bede hende om, aldrig at omtale det for min Fader. Det haaber jeg, at De heller ikke vil gjøre. Kan De ikke glemme Deres Forbittrelse paa min Fader; det Skete kan jo dog ikke forandres, og De forkaster hans Velvillie, som jo dog kan være Dem til Nytte."

„De veed ikke Grunden til mit Had," sagde Eckart, og rystede paa Hovedet, „og jeg vil heller ikke sige Dem den; jeg er Dem Tak skyldig, fordi De har været god imod min Kone. De har et godt Hjerte, og er en ærlig Mand, og derfor vil det gjøre mig ondt, naar Gjengjældelsen ogsaa træffer Dem,

tilligemed ham —, men det kan ikke være anderledes, den Sag lader sig nu engang ikke forandre."

Bruno betragtede ham forbauset; det blege Ansigt, hvori Had og Hævnsyge tydelig afspeilede sig, gjorde det strax klart for ham, at disse Trusler vare alvorlig mente.

Eckart havde imidlertid taget den lille Pakke op, han havde lagt fra sig paa Gulvet, og yttrede: „Han har altsaa giftet sig for anden Gang?"

„Ja," svarede Bruno.

„Er det et rigt Parti?"

„Ikke saavidt jeg veed; men Damen skal være blændende skjøn."

„Han har opnaaet, hvad han ønskede," sagde Eckart med en haanlig, spottende Latter; „han har naaet sit Maal ved at skride henover Andre —, men den som staaer høit, kan ogsaa falde dybt. Jeg syntes De sagde, at han kom i Aften?"

„Med Toget Klokken 9."

„Saa vil jeg komme igjen imorgen eller overmorgen."

„Var det ikke bedre, at De sagde mig, om jeg kunde gjøre noget for Dem."

„Nei. Mit Mellemværende med Deres Fader kommer ikke Dem ved. Farvel."

Bruno stod henfalden i Tanker, og bemærkede ikke, at en Mand lydløst var traadt ind ad en anden Dør.

Det var en ældre Mand, lidt skaldet, med et lurende Blik, som ikke gjorde noget behageligt Indtryk. Hans Paaklædning var sirlig.

(Fortsættes.)

Gerard Dow*).

Alyt lænede sig ud af Vinduet i Stueetagen, og betragtede Vandet, som skvulpede op ad Trappetrinene, og vendte sig strax efter om til sine ostindiske Fugle, som voltigerede inde i deres Skure af Bambusrør.

„Kanalen er steget over sine Bredder i Nat," sagde hun til dem, „og idag kan man kun færdes i Baad i Amsterdam, men I skulle ikke være bange, I smaa, fremmede Gjæster, thi vort Hus er bygget solidt, og før det falder, have vist I og flere af Eders Slægter levet."

Den unge Pige kjælede lidt for Fuglene, og tog saa af sin Piges Haand en Kurv med Blomster,

*) Berømt hollandsk Maler. Født i Leiden 1613, død 1680.

som hun ordnede paa den fremspringende Stenkarm udenfor Vinduet.

Paa samme Tid hørtes lette Aareslag paa Kanalen, og der viste sig en ung Mand i en Baad, der hurtigt nærmede sig, og lagde til under Vinduet, hvori Alyt stod.

„Goddag, Kousine!" sagde den unge Mand.

„Goddag, Gerard," svarede hun, og tilføiede smilende: „Oude Gracht, (den gamle Kanal), er altsaa siden Oversvømmelsen den Vei, som fører nærmest til Mester Rembrandt?"

„Idag ikke mere end igaar, Alyt, og jeg vil ogsaa følge den imorgen, thi just paa den Vei seer jeg det Smukkeste, jeg kan finde i Amsterdam —, et deiligt Tableau."

„Nei virkelig?" udbrød Alyt, smigret ved Komplimenten. „Det er altsaa for at søge Modeller og Forbilleder til Dine Malerier, at Du saaledes seiler om i Kanalerne?"

„Maaskee, min Kousine. Du skulde blot vide, hvilken brilliant Virkning Din sundhedsfriske, yndige Figur gjorde, med Vinduet som Ramme, og omgivet af de pragtfulde Blomster. Hvor Dine Dine ere smukke, saa blaa og saa blide —, som naar Himlens Azur speiler sig i Kanalens rolige Vande."

„Du er rigtignok god," sagde Alyt, og lo, „jeg er hvid og rød, og har blaa Dine, men Du glemmer at tilføie den lille, runde Næse, og de brune Haar..."

„Brune!" udbrød Gerard indigneret; „nei, paa ingen Maade. Paa Dine Tindinger ere de blonde, med en saa fin, mørkere Nuance, at det vil være vanskeligt at antyde den, og derefter gaa de over til at have et gyldent Skjær paa Panden. Uheldigvis..."

„Men Monsieur dog! Billedet har altsaa dog een Feil," sagde Alyt med komisk Heftighed.

„Ja, ved Gud! — Din Maade at sætte Dit Haar paa ligner Kineserindernes, og alvorlig talt, kjære Kousine, saa maa man have saa fine Træk som Dine, for ustraffet at kunne bære en saadan Frisure. Ansigtstrækkene tage sig aldrig godt ud til det opstrøgne Haar, der bagtil er knyttet i en Top. Desuden..."

„Du gjør mig jo ganske bange. Er der mere endnu?"

„Hvorfor bærer Du denne store, opstaaende, krusede Halskrave, som skjuler baade Hals og Skuldre? Efter de sidste Nyheder fra Frankrig, saa har Dronning Anna af Østerrig ladet sine Damer anlægge et lille, glat Halstørklæde, kantet med Kniplinger, og gjennemtrukket med Baand. Man kruser Haaret, og lader det falde i lange Lokker ned om Halsen."

„Det seer vist smukt ud," bemærkede Alyt, „men det passer kun for en Dronning. Min Fader hol-

der af de gamle Moder, og gjør altid lidt Nar af mig, naar jeg ifølge hans Mening er altfor hurtig til at optage nye."

„Han vil dog snart selv indrømme, at det glatte Halstørklæde gjør en ypperlig Virkning sammen med Dit øvrige Toilette."

„Ah! saaledes taler en Maler!" sagde Alyt, og rystede paa sit lille Hoved. „Han seer alt fra sin Kunsts Standpunkt."

Gerard blev pludselig alvorlig.

„Fra min Kunsts Standpunkt! Du har Ret, Alyt."

„Jeg vilde egentlig ikke gjøre Hentydninger, Gerard, og jeg dadler Dig jo ikke, fordi Du bestandig tænker paa Dine Malerier, hvorvel jeg virkelig finder, at Malerkunsten er lidet lønnende og utaknemlig."

„Hvorledes! utaknemlig!" gjentog Gerard, fuld af Ild og Heftighed. „Er det da ikke herligt, at kunne fæste paa Lærredet Scener af Livet, som passere forbi vore Øine, og at kunne beholde dem i et Maleri, istedetfor hurtigt at glemme dem. Og hvorfor kalde min Kunst lidet lønnende? Vi har jo mange Malere, der ere rige, og meget hædrede."

„Din Lærer Rembrandt, for Exempel?" spurgte Alyt med en lidt ondskabsfuld Mine.

„Hvis han ingen Formue besidder, skjøndt han faaer en meget høi Pris for sine Malerier, saa er det, fordi han kjøber saa mange Kunstgjenstande, men jeg har ikke isinde at efterligne ham."

Alyt taug nogle Øieblikke; hun syntes at overveie sine Ord, og sagde endelig med sin blideste Stemme:

„Lad os tale alvorligt, Gerard. Hvorfor har Du ikke villet følge min Faders Raad?"

„Kjære Kousine!" udbrød han i en bebreidende Tone.

„Jeg veed godt," tilføiede Alyt, „at den lange Søreise er kedelig, og at Opholdet i det fremmede, halvvilde Land næsten kan forskrække En, men alligevel raader jeg Dig til at reise, og forsøge det samme, som min Fader i sin Tid. Han vendte frisk og sund tilbage, og ovenikjøbet som en rig Mand. Han baade vil og kan hjælpe Dig med Raad og Daad, og anbefale Dig til sine Venner, saa at Du i Løbet af faa Aar kan blive en rig Mand, og atter vende tilbage til os."

„Kjære Alyt! Alt det er meget godt, og viser Din Interesse for mig, og Tanken derom er mig en stor Trøst, men jeg kan kun gjentage, hvad jeg saa ofte har sagt min Onkel: „Jeg kan ikke beslutte mig til at forlade mit kjære Amsterdam, med alle dets Husrækker, der speile sig i Kanalerne, og mit elskede Fødeland, med dets grønne Marker og Enge. Den Fremmede forekommer det maaskee koldt, trist, og fuldt af Taage, men jeg foretrækker det for Indien, under hvis brændende Sol jeg ikke vilde kunne trække Veiret. For at være lykkelig, trænger jeg hverken til Guld eller Sølv. Mine Fordringer ere beskedne, og for at faae dem opfyldte, vil jeg ikke opgive mit Fædreland og min Kunst."

„Som Du vil, Fætter!" svarede Alyt med en noget pikeret Mine. „Den Levevei Du har valgt, kan maaskee bringe Dig Ære og Berømmelse, i Mangel af Rigdom, og jeg tvivler ikke paa, at Du har Talent. Men alt det ligger saa fjernt, at min Fader har villet give Dig Midler i Hænde til hurtigere at opnaa en sikkrere Livsstilling."

„Vær nu oprigtig, Alyt! Du er vel egentlig kun bange for, at jeg kun skal blive en maadelig og ubekjendt Maler."

„Det kan jeg jo ikke vide noget om, Gerard. For at bedømme Folk, maa man jo kjende deres Værker eller Handlinger, og Du har aldrig viist mig et eneste af Dine Arbeider."

„Det er fordi jeg endnu ikke er enig med mig selv om, hvilken Vei jeg skal slaa ind paa —, hvilken Genre jeg skal vælge; min Lærer kan jeg ikke følge, og der kan maaskee hengaa Maaneder endnu, forinden jeg kan bestemme mig."

„Vælge en Genre," gjentog Alyt med en noget sørgmodig Stemme. „Det er ogsaa mærkværdigt, hvorledes der opstaaer nye Vanskeligheder hvert Øieblik. Kan Du da ikke hurtigere bestemme Dig?"

„Hvem kan vide det? Maaskee Sagen afgjøres i denne Stund, thi fra det Øieblik af jeg dvæler her udenfor, forekommer det mig, at jeg seer Tusinder af Malerier svæve for mine Øine paa den spillende Vandflade."

Der var nogle Øieblikkes Taushed, medens Gerard drømte med nedslagne Øine. Han syntes ganske at glemme baade sig selv og Alyt, og den Time, da han skulde indfinde sig hos sin Lærer.

Den unge Pige vækkede ham af Drømmen, ved at minde ham om Tiden.

„Det er sandt," sagde Gerard, og greb hurtigt sin Aare. „Farvel da, Alyt!"

„Farvel, Gerard, og glem ikke at Fader venter Dig i Aften."

Baaden fjernede sig, og Alyt fulgte den med Øinene, og for at kunne see den saameget længere, lænede hun sig ud af Vinduet, saa at hendes smukke, ungdommelige Figur afspeilede sig i Vandet.

Da Baaden forsvandt, trak Alyt sig tilbage.

2.

Samme Aften frembød Hr. Philippe Vulpius's Dagligstue dette Skue af Fred og hyggelig Ro, som altid findes i Holland, hvor Rigdom er forenet med borgerlig og patriarkalsk Jevnhed. Der var intet,

der tydede paa unyttig Luxus, uden maaskee det store, forgyldte Fuglebur, hvis ostindiske Beboere slumrede, eller vare kaldte til en halvvaagen Tilstand af Lysene.

Møblerne, som vare gaaede i Arv fra Fader til Søn, vare tunge og gammeldags; de flamske Tapeter vare mørke og sværtede af Tiden, men trods deres Ælde besad de en sjelden Kunstværdi, og Ilden blussede rask i den store Fajance-Ovn, der var prydet med Arabesker. Beboerne svarede til Husets Indretning; de troede ikke at tabe i Værdighed, ved selv at deeltage i de huslige Forretninger. Alyt stod foran et Bord, der var fuldt af Nodehefter, og stemte sin Guitar, medens Faderen betragtede en kostbar Tulipan, som han havde sat i en kinesisk Vase, og det var vanskeligt nok at sige, om han viste mest Omhu for Vasen, som var hjembragt fra Kolonierne, eller for den sjeldne Blomst, som han kun ved Gunst og Gave havde kunnet skaffe sig et enkelt Exemplar af.

Alyt betragtede smilende sin Faders Omhyggelighed, og pegende paa Blomsten, spurgte hun:

„Er det for dens eller for vor Skyld, at Du kjæler saaledes for den?"

„Det er for os Allesammen, Du Smaa," sagde Vulpins, „og da jeg nu er færdig med Blomsten, kan Du give mig min Pibe."

„Strax, Papa," og hun hentede fra en Krog en lang Pibe og en Tobakskasse. „Og jeg haaber, at Alt er i Orden —; paa Bordet derhenne har jeg sat Skinke, Ost og nogle Kager, som jeg selv har bagt."

„Og som Du har bestemt for Din egen Mund."

„Nei, for os Allesammen —, ogsaa for Din Mund, Papa," svarede hun med et ærbødigt Knix. „Du skal og maa smage dem, og sige mig, om de ikke ere bedre end Grutes —, jeg er idetmindste overbeviist derom. Og dertil skal Du drikke af den ægte Madeira."

„Den jeg selv bragte med hjem, da jeg forærede Dig de smaa Fugle," og han tog hende ved Haanden, og trak hende nærmere hen til sig, og betragtede hende fra Top til Taa. „Men, Adelaide, hvad er det for en Forandring, Du har foretaget med Din Klædedragt?"

„Jeg, Papa! Aah, det er saagodtsom ingenting. Det er egentlig Gerard, som fandt, at den stive, krusede Halskrave ikke klædte mig. Du veed jo, han hører alle saadanne Moder omtale hos Mester Rembrandt. Da han som Maler maa have god Smag, har jeg fulgt hans Raad, og anlagt dette glatte Halstørklæde."

„Naa, saa det er Gerard," udbrød Vulpius noget betænksom. „Det er ikke saa galt —, nei, paa ingen Maade, men jeg kunde alligevel bedre

lide den opstaaende Krave. Var det ogsaa nødvendigt at pynte Tørklædet med Baand? Det manglede blot, at Du nu ogsaa skulde kruse Dit Haar."

Alyt blev lidt forvirret over denne Tale, og Faderen vedblev at betragte hende, og vilde vist have fortsat sine kritiske Bemærkninger over hendes Paaklædning, hvis ikke Lyden af en sonor Stemme, der sang en dengang populær Vise, og taktfaste Aareslag, til Held for hende, havde lad.t sig høre, og tildraget sig begges Opmærksomhed.

(Fortsættes.)

Salig Rousselot.

1.

Nu for Tiden hersker en Slags Farsot, mod hvilken man endnu ikke har funden nogen Vakcine, og som man kunde kalde Guldfeberen. Af og til ødelægger den hos Ungdommen al Følelse for det Gode, al Religion, al Lykke, al...

Men hvortil nytter en Fortale? Hvis denne Fortælling indeholder nogen Moral, vil den nok selv vise sig; lader os altsaa komme til Sagen.

Anatole Rousselot var i Virkeligheden ikke nogen slet, ung Mand, men han vilde være Millionær, han, saavelsom alle Andre. Det var hans eneste Drøm, hans eneste Kjærlighed. Stakkels Anatole! Og han var 25 Aar! Men han kunde ikke gjøre for det, en ulykkelig Skjæbne havde anbragt ham hos en Børsspekulant. Børs-Atmosfæren gjøre os snart gamle.

Alle hans Omgivelser tænkte forøvrigt paa samme Vis, undtagen en eneste, en gammel Skolekammerat, en virkelig Ven; han hed Prosper Desroches. Han var Kunstner, Maler, forelsket i sin Kunst, tilfreds med et tarveligt Udkomme; Alt for Arbeidet, Alt for Haabet, Alt for sit Hjertes stille Lykke; med et Ord, han var en ung Mand, som virkelig var ung, og i Særdeleshed lykkelig. Forgjæves opfordrede Anatole ham til, at han burde kaste sig ind i Børsens Hazardspil, forgjæves tilbød han at tage sig af hans Affærer, for i en Fart at fordobble hans Penge ved Spekulationer. „Aldrig," svarede Prosper hver Gang; „dersom jeg en eneste Gang satte min Fod paa Trappetrinet op til Børsen, dersom en eneste af mine stakkels Dalere pludselig forvandlede sig til en Louisdor, vilde Smitten maaskee ogsaa gribe mig; det vil jeg ikke have. Har Rigdommen Lyst til at komme til mig, saa er jeg ikke saa taabelig at vise den bort; men den skal komme til mig gjennem Arbeide, gjennem Ære,

ellers ikke. Kunstner er jeg, og Kunstner vil jeg vedblive at være."

Derpaa tilføiede Prosper formanende: „Tag Dig i Agt! Du er ung, Du er god, endnu attraaer Du kun Rigdommen; men tag Dig i Agt for den Dag, at Din Drøm bliver til Virkelighed; pas paa, at ikke Dine første hundrede tusinde Francs forvandle Dit Hjerte til en Guldklump. Jeg tilstaaer, at jeg venter denne Dag med en vis Uro. Hvad der end skeer, skal jeg altid være Din Ven; men hvem veed? Maaskee Du ikke bliver min; det bliver netop Prøvestenen."

„Gid Prøven snart vilde komme," sagde Anatole, „saa ville vi faae at see."

I samme Dieblik han udtalte disse Ord, gik Døren op, og Portneren traadte ind.

„Et Brev til Hr. Rousselot," sagde han.

„Hvorfra?" spurgte Anatole.

„Fra Normandiet, saa vidt jeg kan see, min Herre; det har Cherbourgs Poststempel."

„Jeg kjender Ingen der."

„Det er frankeret, min Herre."

„Naa, saa giv mig det da i hvert Fald."

Og han aabnede Brevet skjødesløst og ligegyldigt.

Men neppe havde han læst de første Linier, førend han pludselig udstødte et Raab, og Papiret begyndte at ryste i hans Haand.

„Hvad er det da?" spurgte Prosper.

„Læs selv."

Anatoles Ansigt straalede af Glæde.

Forundret gav Prosper sig til at læse Brevet.

Det var underskrevet Pichard, Sagfører; og see her, hvad det Ord for Ord indeholdt:

„Endelig efter mange Efterforskninger er det lykkedes mig at finde Dem, og jeg iler nu med at underrette Dem om Deres Onkel, Mathieu Rousselots Død, og at han har indsat Dem til sin Universalarving. Skynd Dem at komme herhen; tro mig, her findes fattige og proceslystne Slægtninge. Forøvrigt er det Umagen værd: Arven beløber sig til mindst 20,000 Livres i Renter."

„Nuvel," sagde Anatole, efterat den første Henrykkelse havde sat sig. „Den Time Du ønskede, er nu kommen; Prøven staaer for Døren, og min første Følelse er at tage Dig med til mine nye Besiddelser. Hvad svarer Du paa det?"

„Jeg tager naturligvis imod Dit Tilbud," svarede Prosper glad. „Giv mig blot Tid til at ordne min Indpakning, og derefter staaer jeg heelt og holdent til Deres Tjeneste, Monseigneur."

„Saa skynd Dig da, vi kjøre allerede i Aften."

Og om Aftenen begav de to Venner sig virkelig paa Veien.

2.

Det mærkværdige Brevs post scriptum underrettede Anatole om den Vei, han skulde tage, og bad ham om pr. Telegraf at ville opgive, naar han kom, for at den Afdødes Vogn kunde tage imod Arvingen.

Morgenen derefter vare begge de Reisende i Havre, og gik strax ombord i Paketbaaden til Cherbourg.

Overfarten var herlig. Kl. 3 seilede de ind i Havnen.

En stor Masse Mennesker stode paa Kaien. Noget længere borte ventede en heel Deel Vogne, nogle offentlige, andre private.

„En af disse Ekvipager tilhører ganske sikkert mig," sagde Anatole, og brystede sig. „Lader os see, om Kudsken kan gjætte, hvem der er hans nye Herre."

Landgangsbroen var allerede lagt til; Passagererne skyndte sig med at forlade Dampskibet.

Vore to Venner lode de Andre gaa først i Land. De ventede, at en eller anden guldgalloneret Tjener under mange Buk skulde komme til dem, og stille sig til deres Tjeneste.

Alle Tjenerne, som ventede paa Kaien, gjenkjendte strax hver sin Herre, alle Ekvipagerne vare snart forsvundne. Saaledes ogsaa Omnibusserne og Fodgængerne. Tilsidst vare kun vore to Venner alene tilbage.

Jeg tager dog feil. Henne ved et Gadehjørne saae man endnu et landligt Kjøretøi, forspændt med to dygtige Arbeidsheste, som ganske roligt gjorde Kaal paa en stor Høbunke, der laa paa Stenbroen.

Tæt ved spadserede han, som rimeligvis havde hidført dette tarvelige Befordringsmiddel. Det var en Hædersmand paa omtrent 60 Aar; han var klædt som en velhavende Bonde, hans speidende Blik, og Maaden, hvorpaa han gik, viste tydelig, at ogsaa han ventede Reisende.

Og da man ikke opdagede Flere paa Landingspladsen end vore to Venner, der forundrede saae paa hverandre, gik Hædersmanden hen til dem, og spurgte:

„En af dem, mine Herrer, er rimeligvis Anatole Rousselot?"

„Ja, det er mig, min kjære Ven," svarede Arvingen. Derpaa tilføiede han, idet han pegede paa det gamle, morsomme Kjøretøi: „Hør engang! den Karriol der kan dog vel ikke være Onkel Mathieus Ekvipage?"

„Jo, det er hans egen Karriol, mine Herrer, og dersom De vil naa hjem til Middag, er det bedst at De strax sætter Dem op, thi vi have gode 3 Mile at kjøre paa den ujævne Kystvei."

Medens den Gamle med den største Artighed af Verden afgav denne Forklaring, skottede han i Smug til de to Reisende, og iagttog i Særdeleshed Anatole paa en underlig Maade.

Denne Sidste vendte sig til Prosper, og sagde med en foragtelig Gebærde:

„Hvilken Begyndelse! For Fanden, dersom det Øvrige svarer til dette her, saa Godnat, mine skjønne Drømme!“

„Nu, nu, kast Hovmoden over Bord,“ skjæmtede Kunstneren; „om det Ydre end ikke er saa poleret, saa er Kjærnen desto bedre, min Ven. Jeg for min Deel synes ganske godt om denne Vogn, og jeg vilde være meget tilfreds, om jeg var dens lykkelige Eier; det er jo en ægte, gammel Vogn fra Ludvig den Trettendes Tid. For Pokker, naar jeg stiger op i den, synes jeg jo tydelig at være Van Dyk!“

„Men jeg seer ikke ud som en Rothschild. Nu maa det i hvert Fald blive som det er. Sæt saa den gamle Deligence i Gang!“

Bonden ventede kun paa denne Befaling for at knalde med Pidsken; de tunge Heste satte sig i Bevægelse, og inden kort Tid var man paa Høiden af den smukke Kyst, som hæver sig ovenfor Cherbourg.

Ved hver Omdreining af Hjulet blev Panoramaet videre, og oprullede lidt efter lidt Landskabets fortryllende Udsigt.

„Min Herre,“ sagde endelig Kudsken, der blev mere og mere misfornøiet med sin nye Herres Forfængelighed, „min Herre, jeg har i mere end 60 Aar aldrig forladt Onkel Mathieu, og jeg skylder hans Minde at sige, at dersom han kunde vende tilbage til denne Verden, vilde han aldeles ikke være tilfreds med sin Arvings Følelser og Maade at være paa —, med al Respekt for Dem iøvrigt. Denne Vogn er ikke efter sidste Mode, det er muligt; disse Heste ere ikke fuldblods, men netop fordi Onkel Mathieu har ladet sig nøie med denne Bondevogn, har han i smukke og yppige Landstrækninger kunnet skrabe de 20,000 Livres i Renter sammen, som De idag skal tage i Besiddelse.“

(Sluttes.)

Blandinger.

— En ung Mand, der var en fortrinlig Fægter, havde længe vægret sig ved at modtage en Udfordring til en Duel. Man talte derom i et Selskab, og yttrede Forundring derover. — „Jeg undrer mig aldeles ikke,“ sagde en tilstedeværende Dame: „det er meget naturligt, alle Virtuoser lade sig gjerne længe nøde.“

— Da Freden imellem Rusland og Porten engang blev underhandlet, traadte Keiser Alexander ind med Narischkin i Audienssalen, hvis Fløidøre ved Oplukningen knirkede afskyelig. — „Hvad er det?“ spurgte Keiseren. — „Det er Porten, Deres Majestæt, som vil smøres,“ svarede Narischkin.

— „Min lille Ven,“ sagde en Frue paa Landet, hvis Mand kom hjem fra Hovedstaden, „sig mig nu, hvad fandt Du smukkest i Damernes Hatte?“ „Damernes Ansigter, min elskede Ven.“

Firdobbeltgaade.

(Første Betydning.)
Det tyder ei paa Morskab
Og noget stort Behag,
Saafremt man har det fattet
Til en og anden Sag.

(Anden Betydning.)
Naar vi har mistet Noget,
Man vil os give Ret,
I Fald vi ufortrødent
Begynde strax paa det.

(Tredie Betydning.)
Vi gjør det ved Smaaglutter,
Der endnu knap kan gaa,
Og stundom og ved Folk, som
En Mængde Aar opnaa.

(Fjerde Betydning.)
Det hører til vort Legem,
Sees der paa mangt et Sted,
I Skuldre, Arme, Fødder,
Ja, i hver Finger med.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra Januar 1877 erholde gratis det Udkomne af „Fotografiet“, 3 Ark, samt „Simon Sellners Formue“, 22½ Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). – Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. – Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. – Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

1877. Søndagen den 14de Januar. Nr. 2.

Indhold: Brøde og Bod (Fortsættelse.) — Gerard Dow (Fortsættelse.) — I Børnestuen (med Xylografi). — Salig Rousselot (Fortsættelse.) — Stavelsegaade.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

„Ah! er det Dem, Hr. Frank," sagde Bruno, da han endelig blev opmærksom paa ham, „hvad ønsker De?"

„Jeg vilde udbede mig Frihed imorgen, da jeg ønsker at følge min Broder til Jorden; imorgen Aften kan jeg igjen være tilbage."

„Hvem skal overtage Kassen saalænge?"

„Dersom De vilde være saa god..."

„Det er umuligt. Min Fader kommer hjem i Aften, og imorgen vil jeg have nok at gjøre med at underrette ham om, hvad der er forefaldet i hans Fraværelse."

„Saa vil jeg foreslaa Hr. Gruben," svarede Frank stilfærdigt og ærbødigt.

„Vor Bogholder. Det gjør han neppe."

„Han har dog lovet mig det."

„Naa, for mig gjerne, skjøndt jeg hellere havde seet, at alle vare paa deres Post imorgen."

Kassereren bukkede, og gik ind i Kasseværelset, hvor Bogholderen allerede ventede ham.

„Naa?" spurgte den livsglade Bogholder.

„Jeg skal overgive Kassen til Dem," svarede Frank rolig.

„Fanden heller. Det holder jeg slet ikke af. Det er et stort Ansvar."

„Det kan vel bæres for een Dag. Imorgen bliver der ikke meget at bestille. Tæl nu selv Pengene efter —, 10,000 Daler i Banknoter —, Værdipapirerne —; denne Pakke indeholder det andet Exemplar af Kassenøglen; det tredie har Chefen —; regn nu selv Kassebogen efter —, 6532 Daler..."

„Gid de vare mine."

„De er da ikke i Forlegenhed?"

„Nei, men min Søster skal snart giftes, og jeg vilde gjerne give hende et Udstyr."

„Naar man begynder med Gjæld, banker Nøden snart paa Døren," sagde Frank med et ondskabsfuldt Blik; „og det skulde gjøre mig ondt for Frøken Mathilde. Men Menneskets Villie er jo dets Himmerige," tilføiede han spottende.

„Saa slemt er det heller ikke; Omstændighederne ere ikke glimrende, men Mathilde faaer i ethvert Tilfælde en retskaffen Mand."

„Mener De dermed, at hun aldrig før har kunnet faae en saadan Mand?"

„Paa ingen Maade. De synes ikke at kunne glemme, kjære Frank, at Mathilde i sin Tid gav Dem et Afslag."

„Derpaa tænker jeg virkelig ikke mere, men jeg vil haabe, at Deres Frøken Søster aldrig maa fortryde, at hun gav mig en Kurv. Er De færdig?"

„Ja. Alt er i Orden."

Kassereren nikkede, tændte en Cigar, trak langsomt sine Handsker paa, og saae sig omkring, som for at forvisse sig om, at han ikke havde glemt noget.

„Vær saa venlig at sige til Bluff, naar han kommer, at han indfinder sig Klokken halvsyv hos mig, for at bringe en Haandkuffert til Banegaarden. Han kan ligesaa godt fortjene Drikkepengene, som enhver Anden."

„Det skal jeg ikke glemme."

Strax efterat Kassereren var gaaet, traadte

Kontorbudet Bluff ind. Det var en kraftig bygget Mand, med et godt, ærligt Udtryk i sit Ansigt.

„De har altsaa virkelig overtaget Kassen, Hr. Gruben?" sagde han i en Tone, der tydede paa afgjort Misbilligelse. „Det havde jeg ikke gjort, thi Hr. Frank har aldrig brudt sig om sin Broder, medens denne levede, og hans Sorg er derfor kun Hykleri."

„Hvorfra veed De det, Robert?"

„Fordi hans Broder engang opsøgte ham her, og i min Nærværelse sagde ham drøie Sandheder, saa han stod som en vaad Hund. Han siger Et, og mener et Andet, og kunde gjerne forgive os Allesammen, hvis han formaaede det."

„De synes at hade ham grundigt."

„Hade? — Nei, men der gives Mennesker, som man, uden at der egentlig er nogen Grund dertil, føler Uvillie imod, og et saadant Menneske er Hr. Frank for mig."

„Og alligevel maa De i Aften bringe ham hans Kuffert."

„Det bliver vel ogsaa sidste Gang, thi her indtræder snart store Forandringer."

„Naar?"

„Naar den naadige Frue kommer. Det skulde meget forundre mig, hvis jeg ikke inden otte Dage var iført et glimrende Livré. Hun er en Englænderinde, Miss Gordon, i mange Aar Selskabsdame hos Grevinde Fürstenborg; kold og stolt, men meget smuk. Denne Skjønhed har beseiret Hr. Morris, og han vil snart faae at føle, at hun ikke har solgt sig forgjæves. Alt dette hører man, hvor man kommer, og jeg ærgrer mig ogsaa over dette Giftermaal."

„Hvorfor det?"

„For Hr. Brunos Skyld."

„Lad De ham om det. Det er ham maaskee endogsaa behageligt at faae en ung og smuk Stedmoder."

„Behageligt? Han bryder sig vist kun lidt om hendes Skjønhed."

„Det siger De saa betydningsfuldt; hvad mener De egentlig?"

„Fordi jeg veed, hvad jeg veed, Hr. Gruben," sagde Bluff med et trohjertigt Smil, „skjøndt det er Tilfældet, der har gjort mig saa klog."

„Hvad veed De da?" spurgte Bogholderen, hvis Opmærksomhed var bleven vækket.

„De maa undskylde mig, men det tør jeg ikke sige Dem."

„Det er altsaa en Hemmelighed."

„Ja, det er det. Hvis den Hemmelighed angik Dem, vilde jeg heller ikke meddele Andre den."

Gruben bifaldt denne Grund med et Nik, og efterat han havde lukket Jernpengekassen, spurgte han: „Men hvorfor beklager De den unge Herre?"

„Fordi han ikke vil have noget Hjem længere i dette Hus. Det vil komme til at gaa flot til her for Fremtiden. Der vil blive anskaffet flere Ekvipager, holdt flere Tjenere, og mange Fester; alt det vil koste en Masse Penge, saa at den unge Herres Formue lider derunder. Det er Følgen af, at en gammel Mand tager en ung Kone, eller forholdsvis ung; thi han er 56 Aar, og Englænderinden omtrent tyve Aar yngre —, der kommer aldrig noget Godt ud af det."

„Siden De er saa godt underrettet, saa kjender De maaskee ogsaa den unge Herres Mening?"

„Naturligviis. Hvad skal han gjøre? Sagen lader sig ikke forandre, og han vil ikke forstyrre Husfreden. Hidtil har vor gamle Herres Villie været øverste Lov, fra imorgen af vil vist en anden Villie herske her."

„Os vedkommer det jo ikke, thi hernede lade de os vel i Fred."

„Det vil vise sig," sagde Bluff, og rystede paa Hovedet, idet han gik bort, for at besørge Franks Kuffert til Banegaarden.

Frank havde allerede forladt sin Bolig, og ventede urolig paa Bluff, der endelig kom slentrende med Kufferten.

„De har ladet mig vente," sagde Kassereren ærgerlig, „var De kommen tre Minutter senere, havde det været for sent."

Bluff tog ingen Notits heraf, men fulgte ham med Reisetæppet ud paa Perronen. Her fremtog Frank sin Portemonnaie, og sagde:

„Hr. Morris kommer altsaa hjem i Aften?"

„Klokken 9. Vognen, som skal kjøre Hr. Bruno herhen, er bestilt til halv Ni."

„Saa han henter det unge Ægtepar," sagde han ironisk leende, „De skal vel ogsaa med?"

„Naturligvis. Der maa jo være En, som kan tage sig af Tøiet."

„Det er rigtigt. Giv mig saa Tæppet. Adieu, Bluff. Det er sandt, hvis Gruben skulde glemme noget imorgen, saa gjør ham opmærksom derpaa. Det skulde gjøre mig ondt, hvis han af sin egen Lomme skulde bringe noget Offer for sin Tjenstagtighed. Farvel."

Han steg ind i en Koupé, Signalet lød, og Toget foer afsted.

Andet Kapitel.

Hugo Eckart havde forladt Bankierens Hus i mørke Tanker, thi han kunde ikke undlade at anstille en Sammenligning imellem dette Palads, og det Hus, hvori han havde tilbragt ti Aar, og uvil-

kaarligt paatrængte ogsaa den Tanke sig ham, at den med Lykkens Goder overvældede Mand maaskee snarere havde fortjent Straf end han selv.

Eckart vilde ikke gaa hjem, for det var mørkt, da han ikke vilde udsætte sig for Beboernes medlidende Blikke, og da han endelig indfandt sig, blev han modtagen med aabne Arme af sin Hustru, der udbrød: „Jeg havde ventet Dig tidligere, Hugo, thi imorges var jeg ved Fængselsporten, men da svarede man mig, at Du først blev fri om Eftermiddagen, og da jeg kom i Eftermiddag, var Du allerede borte."

„Min trofaste Susanne! jeg vil ikke skjule for Dig, at jeg generede mig for at komme her, medens det var lys Dag; desuden har jeg været hos ham, der..."

„Idag?"

„Ja. Jeg havde i flere Aar lovet mig selv, at det skulde være min første Gang. Men jeg hører Musik —, spiller hun?"

„Ja, det er Ada. Gud være lovet for, at Du ikke traf Hr. Morris hjemme," tilføiede hans Hustru med sittrende Stemme.

„Frygter Du maaskee for, at jeg skulde slaa ham ihjel? — Vær blot rolig; det vilde ingen Hævn være, og kun bekomme mig selv ilde; jeg vilde blot minde ham om Fortiden, og da jeg ikke har kunnet det idag, saa vil jeg gjøre det imorgen eller overmorgen."

„Han vil vise Dig Døren, og Din Heftighed..."

„Den skal jeg nok styre, saalænge jeg staaer ligeoverfor den Karl. Veed Du hvad jeg vil? jeg vil ruinere ham; det er den Hævn, jeg tænker at tage over ham; thi hvad andet duer jeg til; troer Du maaskee, at nogen Menneskesjæl vil komme mig imøde med Tillid og Velvillie?"

„Men hvis det skete, Hugo, vilde Du saa ikke modtage den frelsende Haand?"

„Jo, med Glæde, Susanne, det forsikkrer jeg Dig."

„Saa ville vi tale videre derom imorgen. Sagde man Dig, at Morris var paa sin Bryllupsreise?"

„Hans Søn sagde mig det."

„Bruno? Hvad synes Du om ham?"

„Jeg veed godt, hvilken Tak jeg er ham skyldig."

„Og Du tænker ikke paa, at Du ogsaa styrter ham i Fordærvelse."

„Hvorledes kan jeg tage Hensyn til ham? Tog hans Fader maaskee Hensyn til Dig? Det var maaskee ogsaa snarere Samvittighedsnag end godt Hjerte, der bragte Sønnen til at understøtte Dig?"

„Samvittigheden? Han kjender intet til sin Faders Fortid."

„Lad gaa, men det forandrer ikke min Plan, og jeg vil ikke hvile, før jeg har faaet Hævn. Gjengjældelsen begynder maaskee allerede med dette nye Ægteskab. Hun skal være fattig, men smuk, og jeg haaber, hun vil ruinere ham."

En ung Dame, en virkelig glimrende Skjønhed, traadte ind i Stuen, og det hjertelige, deeltagende Udtryk i hendes smukke Øine vandt strax Eckarts Hjerte.

„Ada Palmer, vor Ada!" sagde hans Kone med lidt Stolthed.

Ada gav Haanden til Eckart, og sagde: „Jeg har taget hjertelig Deel i Din Skjæbne, kjære Onkel, men nu ville vi Alle bestræbe os for at bringe den sørgelige Tid i Forglemmelse."

Han takkede hende for hendes Deeltagelse, og begyndte at tale med hende om Musik, som hun syntes at have Talent for, og som han selv i sine yngre Dage havde dyrket med Iver. Han havde været en udmærket Violinspiller, og begge Damerne haabede, at dette Talent lettest vilde bringe ham baade Glemsel og Fortjeneste. Eckart rystede paa Hovedet, og mente, at baade Hænder og Fingre vare blevne for stive, men Sagen var dog Gjenstand for deres Samtale, indtil Ada sagde Godnat, og gik ind i sit Værelse.

(Fortsættes.)

Gerard Dow.

(Fortsættelse.)

„Det er vist min Fætter!" udbrød Alyt, og følte sig betydelig lettet, idet hun tilføiede: „Jeg vil selv see efter, om det er ham."

Hun tog en Lampe, og gik ud i Forstuen, hvor hun aabnede Indgangsdøren paa vid Gab.

Vandet berørte de nederste Trin af Trappen, og Alyt traadte et Par Trin ned, holdende Lampen høit i Veiret, for at lyse bedre, og holdt Haanden foran den, for at beskytte den mod de svage Vindpust, hvorved Lyset kastedes tilbage paa hende selv, og hele hendes Person, navnlig Ansigtet, syntes omstraalet af en Glorie. Gerard følte sig slaaet og greben af dette Syn, han standsede uvilkaarligt, og henfaldt i taus Beundring, førend han besluttede sig til at fastgjøre Baaden i en Jernring, som var anbragt i Trappen.

De unge Mennesker traadte samlede ind i Huset, og gik ind i Salen til Hr. Vulpius, som modtog sin Neveu med Hjertelighed, og strax førte ham til Bordet.

Samtalen var munter. Vulpius drillede nok sin Neveu, fordi han, trods alle Venners Raad, havde valgt Kunstnerbanen, men det var i al Venskabelighed, og for ikke at komme ud af Vanen, thi han respekterede i Grunden den unge Mands Bestemthed, og ventede egentlig heldige Resultater deraf, da han som praktisk Mand vidste, at en fast Villie som oftest fører til Maalet, og at det at ville som oftest ogsaa er det at kunne. Han lod endogsaa denne Tanke skinne igjennem, da han drak et Glas paa sin Neveus Fremtid, førend paa sin egen, lykkelige Reise, da han i Forretninger skulde paa en otte Dages Tid til Rotterdam, og da disse to Bægre vare tømte, satte han sig tilrette i Lænestolen, og sagde: „Lad os saa faae lidt Musik, Alyt."

Alyt tog sin Guitar, spillede og sang, og var snart saa fordybet deri, at hun ikke bemærkede, at Gerard, der sad ligeoverfor hende, holdt Øinene ufravendt fæstede paa hende, og med Blyant skitserede hendes Træk, uden at see ned paa sit Arbeide. Vulpius gjættede, hvad Gerard foretog sig, og gav ham saamange bifaldende Nik, at han vel tilsidst havde hendraget Alyts Opmærksomhed paa sig, hvis hun ikke just havde endt sin Sang, og Vulpius udbrudt:

„See engang, Alyt, hvad Gerard har tegnet."

„Hvor det er smukt," sagde hun, „men ligner det mig ogsaa? Gerard har forskjønnet mig i altfor høi Grad."

„Aa, Du lille Kokette," sagde Faderen, straalende af Glæde. „Du vilde nok blive ordentlig vred, dersom vi sagde ja. Vær rolig, det er Dig, og det ligner udmærket. Er Du saa tilfreds?"

„Papa!..."

„Saa sæt Dig hen igjen, at Gerard kan fuldføre, hvad han saa smukt har begyndt."

Alyt lod sig ikke bede to Gange; hun tog sin Guitar, og Gerard sin Blyant. Da han var færdig, var det længe efter den sædvanlige Sengetid, og efterat have ønsket Onklen en lykkelig Reise, tog han Afsked.

Medens Vulpius var borte, var Veiret trist; paa den sjette Dag begyndte Vandet at falde, Trappen og Husets Facade bleve rengjorte, Gaderne atter passable for Fodgængere, og den Dag, da Alyts Fader skulde vende tilbage, havde Vinden forjaget de mørke Skyer, og Solen straalede ned fra en blaa og skyfri Himmel.

Veiret var saa smukt, at hun vilde drage sin Fader imøde, og sagde til Grute:

„Gaa hen til min Fætter, og bed ham tage vor Baad, og hente os her. Vi ville alle Tre seile Fader imøde."

En halv Time senere steg Alyt ned i Baaden, og efter hende Grute. De to Fruentimmer tog Plads agter, og Gerard paa den agterste Tofte, ligeoverfor den unge Pige, og den lette Baad fløi afsted som en Pil.

„Det var en udmærket Idee, kjære Kousine," sagde Gerard, straalende af Glæde.

„Ikke sandt," svarede Alyt, „Veiret er smukt, Solen varm, og alle Folk see saa tilfredse ud. Du er selv, Gerard, henrykt derover; jeg har aldrig før seet et saadant Udtryk i Dit Ansigt."

„Det er fordi der er hændet mig noget meget Lykkeligt, siden jeg sidst saae Dig."

„Hvad er det dog! Saa skynd Dig dog, Gerard! Hvor, og naar?"

„Hos min Lærer og Mester, Rembrandt, og for to Dage siden. Alle mine ældre Studier stod der, og jeg havde begyndt paa et lille Maleri, der forestiller Dig i Vinduet, den Morgen, Du veed nok. Du var saa henrivende, at jeg blev inspireret, og jeg arbeidede med en Iver, som bragte min Lærer til at smile. Af og til kastede han et Blik over min Skulder paa Maleriet, men sagde Ingenting. Endelig kom han hen til mig, betragtede længe Billedet, og sagde: „Rigtig! det er godt! nu er Du paa rette Vei! Bliv ved paa den."

„Gudskeelov!" udbrød Alyt. „Hvor han er en herlig Mand, Mester Rembrandt."

„Under disse Udbrud," fortsatte Gerard, „var Borgermester Lix traadt ind i Atelieret, som han ofte besøger, og da han gik forbi mit Staffeli, standsede han, og betragtede længe mit Arbeide. Det syntes at behage ham, navnlig den kvindelige Figur, som ogsaa var det eneste, der var fuldt færdigt. Og saa, Alyt —, ja, kan Du saa gjætte, hvad han gjorde?"

„Kjøbte han Billedet?"

„Ja, for syv hundrede og halvtredsindstyve Gylden."

„Er det virkelig muligt?"

„Vi ere ikke færdige endnu..."

„Naa da!"

„Han bestilte et Pendant dertil —, han maa have to tomme Pladser i sit Galleri."

„Det er jo mageløst," sagde Alyt, og klappede i Hænderne. „Min Gud, hvor jeg er glad over, Gerard, at Du ikke reiste til Indien —; uden at drage saa langt bort er Du jo nu paa Veien til Lykken. Det er afgjort; med Borgermester Lix til Protektor er Du sikker paa at blive anerkjendt. Han elsker Kunsten, og sætter en Ære i at beskytte de unge Kunstnere. Hvilken skjøn Fremtid aabner der sig ikke for Dig."

„Ja, Øieblikket er maaskee kommet," sagde Ge-

I Børnestuen.

rard ganske undselig og frygtsom, „da jeg tør tale til Dig, kjære Kousine, om Planer, jeg har lagt —, maaskee det kun er Drømmerier…“

Alyt rødmede, og slog Øinene ned ved at høre disse Ord.

Baaden var nu udenfor Byen, og seilede imellem Marker og Enge, hvor prægtigt Kvæg græssede, og hvor en Stilhed og Ensformighed herskede, som ogsaa har sin Eiendommelighed.

Gerard betragtede nogle Øieblikke i Taushed sin Kousine, og sagde saa efter nogen Betænkning: „Hvad siger Du til, Alyt, at jeg har Lyst til at gifte mig?“

„Det er jo rimeligt nok. Du er jo, saavidt jeg veed, tre og tyve Aar.“

„Jeg har ogsaa isinde at kjøbe mig et Hus.“

„Hvormed vil Du betale det?“

„Med Pengene for de to Malerier.“

„Men hvad vil Du saa leve af?“

„Har jeg ikke min Pensel, og har Du ikke selv nylig sagt, at Du har Tillid til min Fremtid, — det Materielle er saaledes i Orden —, jeg føler Mod og Virkelyst til at skaffe min lille Kone en rolig og sorgfri Tilværelse; kun i hendes Lykke vil jeg finde min egen —, det er en Drøm, jeg længe har drømt. Naar jeg har forladt Pensel og Palet, saa sætter jeg mig ved hendes Fødder, vi tale sammen, og vi finde vor bedste Underholdning i hinandens Selskab.“

„Det troer jeg gjerne, Gerard. Du kjøber altsaa et Hus, her eller et andetsteds, det er jo ligemeget, og Du gifter Dig —, det er jo altsammen godt nok, men naar Du vil gifte Dig, saa maa Du jo være forelsket.“

„Det er jeg ogsaa, og har været det længe.“

„Men i hvem da, om jeg tør spørge?“

Gerard vilde just svare, da han blev afbrudt af Grute, som udbrød:

„Der kommer Baaden, som bringer Herren fra Rotterdam. Jeg troer, jeg kan see ham paa Dækket.“

Alyt reiste sig, og viftede med sit Tørklæde.

„Det er ham; jeg kan tydelig kjende ham.“

Deres Baad blev taget paa Slæb. Gerard havde tabt sit Humør, men Alyt smilede og lo, og nynnede en Sang. Hun følte sig saa let og glad, — Læseren gjætter vel Grunden.

Da de vare komne hjem, bad Vulpius Gerard om at spise sammen med dem, og da Maaltidet var færdigt, bragte Grute sin Herre et Brev.

„Det er vistnok fra min Søster Constance,“ udbrød han.

„Fra Tante i Gent!“ sagde Alyt, „hun har det vel godt?“

„Vent til jeg har læst Brevet, saa skal jeg besvare Dine Spørgsmaal."

Tante Constance var en rig Enke, som boede i Gent i et stort Hus, og førte en meget selskabelig Tilværelse, og som nu havde faaet den Idee, at hun trængte til et yngre Væsen om sig, hvorfor hun nu bad Broderen om, at overlade hende Alyt for kortere eller længere Tid.

„Naa, Papa," sagde Alyt, da han havde læst Brevet.

„Naa, Onkel!"

Hr. Vulpius meddelte de to Unge Søsterens Forlangende, som slet ikke syntes at behage Gerard, hvorimod Alyt lydeligt yttrede sin Glæde derover, enten det nu var af Barnagtighed, eller af Lyst til Forandring, eller af Koketteri ligeoverfor den unge Maler, som hun jo stundom fandt Fornøielse i at plage en Smule.

(Fortsættes.)

I Børnestuen.

Smaa Børns Leg og Spøg gjør ofte et mægtigt Indtryk paa enhver Tilskuer, som har en Smule Følelse og Fantasi, og det samme gjør virkelig ogsaa Synet af mange Dyrs Unger, naar de lege med hinanden. Kan man tænke sig noget Smidigere og Gratiøsere end legende Kattekillinger; enhver af deres Bevægelser er blød, fuld af Ynde, og dog kraftig. Mere keitede og klodsede, men lige saa tiltalende er Hundehvalpenes Leg, naar Moderen har overladt dem for nogle Øieblikke til deres egen Tidsfordriv.

Ligesom Temperament og Anlæg allerede ofte aabenbarer sig i den allertidligste Barnealder, saaledes give disse tre Patteglutter i Hundebørnestuen i deres Leg visse Vink, hvoraf en dygtig Kjender kan slutte sig til deres Karakter. Den ene, den bedst nærede og kraftigste, tager sig en Luur, og bliver vist en Flegmatiker, medens de to andre, der synes at være af et mere sangvinsk Temperament, benytte baade Poter og Tænder under deres spøgefulde Tidsfordriv.

Salig Rousselot.

(Fortsættelse.)

„Naa, naa, min Hædersven!"

„Hædersven, ja det kan vel være, men jeg staaer i alt Fald fast ved hvad jeg har sagt. Det gjør

mig ondt, om min Oprigtighed har mishaget Dem; men saadanne ere vi nu engang i Cotentin."

Anatole tilbageholdt sin første Følelse af Harme. Prosper skyndte sig med at forandre Samtalen.

„Ja saa," sagde han, „De er fra Manche-Departementet?"

„Ja, min Herre."

„Jeg ønsker Dem til Lykke, det er en smuk Egn."

„Ja, min Herre! er det ikke?" svarede den Gamle stolt.

Og da de kom op paa det høieste Punkt af Kysten, standsede han Hestene.

3.

Fra Høiderne, som omgive Cherbourg, skuer man ud over de grønne Dale, som stode op til Byen, Tøihuset, Havnen, og langt borte til Havet, hvor hist og her smaa befæstede Øer, Bastioner og Taarne, som pidskes af Bølgerne, hæve sig af Dybet. Hvad enten Maanen forsølver Oceanet, Byen og Dalene, eller Solen forgylder dem ved sin Opgang, og kysser dem ved sin Nedgang, er dette et overordentligt Syn for den Reisende, som seer omkring sig fra Toppen af dette Amfitheater; det er en af de mest storartede Scener, som menneskelig Kløgt, i Forening med Guds Almagt, har skabt.

Ved dette Syn udbrød Prosper i et Beundringsraab, og følte Taarer i sit Øie. Anatole dreiede neppe Hovedet omkring, men gjenoptog sin Samtale med Kudsken.

„Hør, min Hædersven, hvad Slags Bestilling havde De hos min Onkel?"

„En Bestilling, som vanskelig kan sammenfattes i et Ord," svarede den Gamle med et eget Smil. „Jeg var hans Inspektør, hans Karl, men fremfor Alt hans Ven."

„Paa den Maade kjender De ham?"

„Lige saa godt som mig selv."

„Siig mig da —, men det er sandt, hvad hedder De?"

„Jean."

„Kort og godt Jean?"

„Hr. Jean, hvis De ikke finder det for langt."

Et besynderligt, listigt Blik viste sig i den Gamles Øine; han lod Hestene løbe stærkere.

„Hr. Jean," fortsatte Anatole, „siig mig, hvad Slags Fyr Onkel Mathieu var?"

„Herre Gud, han var en ganske jævn, trind og aaben Karl, næsten som jeg, om De ikke tager det ilde op. Ja, Folkene sagde idetmindste, at vi lignede hinanden meget, (her tog den Gamle langsomt og værdigt en Pris Snuustobak); men han havde naturligviis en bedre Opdragelse, og i Særdeleshed større Livserfaring end hans Tjener, han havde jo

ogsaa i sin Ungdom været i Paris, hvor han brændte Vingerne, som saa mange Andre, efter hvad Rygtet siger. Men han var fornuftig nok til at reise bort i Tide med de faa Fjer, han endnu havde tilbage; han lagde sig med Iver efter Jordbruget, og med den gode Guds Hjælp forøgede han efterhaanden Farfa'er Rousselots Arv."

„Dette er jo meget prægtigt at høre. Fortsæt, Hr. Jean," opmuntrede den lykkelige Arving.

Kunstneren sagde Ingenting; han var udelukkende optaget af Landskabets overordentlige Skjønhed. I dette Øieblik vare de Reisende netop komne ud for en Aabning i den steile Klippekyst, som tidligere havde skjult en stor Deel af Havet, og gjennem denne Aabning fik han Leilighed til at beundre en herlig Solnedgang.

Hr. Jean tændte ugenert den Cigar, som Anatole havde budt ham, ved Prospers Cigar, hvorefter han fortsatte:

„Onkel Mathieu var en dygtig Arbeider. Han var desuden sparsommelig, men aldrig gjerrig. Han gav Enhver hvad der tilkom ham, men han forstod at faae god Høst, og især at sælge den paa det gunstigste Tidspunkt. Paa den Maade blev Mathieu Rousselot en rigtig Krøsus i sin By, saa at han, da han i sin Alderdom bortforpagtede sine Godser, for at leve i Fred og Ro, havde mere end 20,000 Livres i Renter."

„Bedre og bedre," indfaldt Anatole.

„Det troer jeg nok," tilføiede Prosper henrykt.

„Men tænk bare, hvor Menneskene ere løierlige. Da Onkel Mathieu ikke havde Andet at gjøre end at lægge Armene overkors, og pleie sig, begyndte han at føle Savnet af ikke at have nogle Børn, Børnebørn, kort sagt, nogen Familie omkring sig. En Aften gav han sig til at græde over dette Savn, og meddelte mig det; det var forrige Efteraar, jeg husker det endnu, som var det igaar. Ja, mine Herrer, han pleiede at betro sig til mig, og rettede sig ofte efter mine Raad. „Rousselot," svarede jeg ham den Aften, „Du er nu for gammel til at ændre det Skete; hvad der er ugjort, staaer ikke til at gjøre, men Andre have gjort det i Dit Sted. Du har Slægtninge, rigtignok fjerne, men man behøver bare at elske, for at blive gjenelsket. Kald alle dem hid, som bære Dit Navn, som ere af samme Blod, som Du, studeer dem, prøv dem; det var da som Pokker, om Du ikke mellem saa mange mandlige og kvindelige Slægtninge skulde finde en, som Du kunde gjøre til Din Søn eller Datter, og som kunde velsigne Dine sidste Dage ved Kjærlighed og Taknemlighed."

„Raadet var godt," mente Anatole Rousselot.

„Fortræffeligt!" udraabte Prosper Desroches.

Den Gamle fortsatte med tiltagende Bevægelse, skjælvende Stemme og vaade Øine: „Ulykkeligviis var det for seent. Nogen Tid efter denne Samtale, strax i Begyndelsen af Vinteren, blev den hæderlige Rousselot syg, og han kunde kun gjennem Testamentet bevise Dem sine venlige Hensigter. Det var i hvert Fald Skade, vær sikker paa det, Hr. Anatole, De vilde bestemt være kommen til at holde af ham. Han var en god Mand, det er baade vist og sandt; munter, meddeelsom, med lutter Ungdom i Hjertet, De skulde have ført et behageligt Liv sammen med ham. Men det skulde nu ikke være saaledes, og nu kunne vi kun savne alle disse Drømme."

„Ja vist, jeg savner ham, jeg savner ham meget," svarede Anatole indrømmende.

Hr. Jean syntes dog, at han var altfor kold, og hans udtryksfulde Øie kastede et bebreidende Blik paa den unge Mand.

„Hr. Jean!" udraabte Kunstneren pludselig, „kjender De ikke tilfældigviis en anden Onkel Mathieu i Cotentin, men en som endnu lever i fuld Kraft, som trænger til en Søn, thi seer De, min bedste Herre, jeg er fader- og moderløs, og at finde en saadan Fader, det var just en prægtig Affære for mig."

„I Øieblikket kjender jeg ingen," svarede den Gamle med blød Stemme, „men hvem veed, man kan jo altid forsøge."

„Ere vi snart hjemme?" spurgte Anatole afbrydende.

„Endnu ti Minutter, og vi ere ved Maalet," svarede Hr. Jean.

Og han drev paa Hestene med Pidsken.

4.

Man var nu kommen til Bestemmelsesstedet. Midt foran os see vi en stor, af Tiden temmelig medtaget Træbygning. Her er Væggen grøn af Mos, der er den emailleret som med Skildpaddeskal; i den yderste Ende af Tagbjælkerne, som staae ud fra Bygningen, kan man hist og her opdage Billedskærerarbeide. Der er kun een Etage; høie Vinduer med smaa Ruder, et høit, spidst Tag, og ovenpaa dette besynderlige Vindfløie af gammelt, kunstigt forarbeidet Jern. Ligesom for at angive, paa hvilken Tid dette i en ubestemt Stil byggede Hus er bleven opført, seer man over Porten, istedetfor Aarstal, et fordum forgyldt Træornament, en Skibsgallion, som idetmindste er fra Ludvig den Trettendes Tid. Et Par smaa Taarne faaer man ogsaa Øie paa; det ene gjør rigtignok Tjeneste som Dueslag, men det andet synes, at dømme efter Gardinerne idetmindste, at være indrettet til Beboelse. Det er uden al Tvivl et gammelt Slot, som er blevet til Bondegaard, men den mest romantiske og smukkeste Bondegaard i Normandiet.

„Det er jo en gammel Kragerede," mente Anatole harmfuld, som kun saae Alt med Pengemandens Dine.

„Det er et Paradis!" raabte Prosper, der bedømte det som Kunstner.

Man traadte ind. Aftensmaaltidet ventede de Reisende.

„Naa," sagde Anatole, „hvor ere saa Tjenestefolkene?"

„Vær ubekymret," svarede Hr. Jean. „Det er Søndag i Morgen, og en stor Fest i Landsbyen, derfor gav jeg dem fri i Aften; efter Arbeidet er det ikke mere end billigt, at man faaer lidt Adspredelse; men jeg har ladet Bastien blive hjemme til Herrernes Opvartning."

Bemeldte Bastien var en tyk, lysladen Fyr, med et rødt Ansigt, høragtigt Haar, en forunderlig formet Næse, og et dumt Udtryk. Nu i Særdeleshed syntes han betagen af en dyb Forbauselse, parret med Undseelse, og en ubeskrivelig Frygt for at sige en eller anden dum Ting; vore to Parisere kunde ikke tilbageholde deres Latter, da han paa en bagvendt Maade tog Huen af for dem, og bukkede lige til Jorden.

„Det er godt, ret an!" sagde Hr. Jean med Myndighed, og Bastien adlød med en paaskjønnelsesværdig Hurtighed og Ærbødighed.

Prosper Desroches mente at opdage et Blik af hemmelig Forstaaelse mellem dem.

Den praktiske Anatole mærkede Ingenting. Han undersøgte Værelsernes Tilstand, Møblerne, Servicet; han overbeviste sig med hemmelig Glæde om, at det sidste var af godt, solidt Sølv.

Man satte sig til Bords.

Anatole fandt Alting tarveligt; Prosper fandt Alting ypperligt. Den sorgløse Kunstner spiste for fire, og tømte Bægeret saa flittigt, at han blev snaksommere og muntrere end nogensinde.

Hr. Jean syntes at være bekymret, ved at see paa Anatole; derimod begyndte han at føle sig foryngет og oplivet ved Prospers Munterhed, som havde noget Smittende ved sig.

Den Gamle kunde tilsidst ikke lade være med at sige:

„Hr. Kunstner, dersom den stakkels Rousselot endnu levede, vilde han, det forsikkrer jeg Dem om, føle sig lykkelig over at see, hvorledes De hædrer hans Efterladenskaber, og han vilde bestemt have syntes om at føre Dem omkring paa Gaarden, og vise Dem Et og Andet."

(Fortsættes.)

Stavelsegaade.

(Første Stavelse.)
Hans Fødeegn er ikke her,
Men hist, hvor Solens Lueskær
Hver Skabning gjennemgløder.
Dog udenfor sin Hjemstavns Kreds
Han sjelden lever ret tilfreds,
Thi Haan ham ofte møder.

(Anden Stavelse.)
Den samler, hvad der før var deelt,
Om ikke just til noget Heelt,
Ved den dog Mangt forbindes.
Gjæt ei paa Venskab, Kjærlighed,
Ei paa en hjemlig Aftens Fred,
Thi ude kun den findes.

(Første og tredie Stavelse.)
Sin Slægt han bringer Sorg og Skam,
Med Afsky taler man om ham,
Og haardt forfulgt han bliver;
Dog kan der være Spørgsmaal om,
Han strengt fortjener hver en Dom,
Som Loven foreskriver.

(Det Hele.)
Et Menneske, der ene staaer,
Foruden Søskende, ei faaer
Det Navn — med Ret — at bære;
Men om en Kvinde ogsaa har
En Søskend'flok, saa stor, som rar,
Hun kan det ikke være.

Opløsning af Firdobbeltgaaden i Nr. 1:
Lede.

Firdobbeltgaade i Nr. 1 er opløst af Joh. Rasmussen, og Organisten ved Marmorkirken.

☞ Med dette Nr. følger **„Fotografiet"**, 4de Ark.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra Januar 1877 erholde gratis det Udkomne af „Fotografiet", 3 Ark, samt „Simon Sellners Formue", 22½ Ark.

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Forlagt af Triers Bogtrk: V. Söborgs Steentrk:

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. **Søndagen den 21de Januar.** **Nr. 3.**

Indhold: En Søndagsfornøielse (med Lithografi). — Brøde og Bod (Fortsættelse.) — Gerard Dow (Fortsættelse.) — Salig Rousselot (Fortsættelse.) — Blandinger. — Akrostikongaade.

En Søndagsfornøielse.

Øvre-Østerrig er et smukt Landskab, og har en kraftig, livsglad Befolkning, der i Reglen er velhavende. Naar man en Søndag Eftermiddag besøger en Landsbykro her, saa vil man altid finde Bønderne ivrigt beskjæftigede med deres Yndlingsfornøielse, Keglespillet. De rige Bønder spille høit, og indgaa Væddemaal paa hvert enkelt Slag, medens de mindre velstaaende danne en Kreds af Tilskuere, der vise stor Interesse for Spillet, men ogsaa inderlig beklage, at de ikke kunne spille med, saalænge de Rige ville more sig. Smaafolkene kunne dog ikke dye sig fra at tage en vis Andeel i Spillet, og ikke nøies med blot at være Tilskuere, hvorfor de indbyrdes holde et lille Væddemaal paa dette eller hint Slag, medens hans Velærværdighed idetmindste i Aanden følger Spillets Gang, da hans geistlige Værdighed forbyder ham at tage Deel deri om Søndagen.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

„Hun er en Engel," sagde Fru Eckart. „Gud holde sin Haand over hende."

„En Engel, og en Brandstifters Niece."

„Hugo!"

„Det er jo kun den simple Sandhed."

„Glem dog Fortiden, og frygt ikke for Fremtiden, thi selv et saa uskyldigt Væsen som Ada maa være forberedt paa Livets Kampe og Storme.

„Ada! hvilke Storme skulde true hende?"

„Du kjender kun hendes Fortid halvt og ufuldstændigt, og det er derfor bedst, at vi strax omtale den, thi vel er hun kun min Broderdatter, men jeg holder af hende, som om hun var min egen.

„Min Broder Fredrik og jeg bleve tidligt skilte fra hinanden. Han var en begavet og flittig Dreng, men som ungt Menneske kom han i slet Selskab, og uagtet alle Bønner og Advarsler vilde han ikke forandre sit letfærdige Liv. Vor Fader døde uden at efterlade sig Formue, og Fredrik gik til England for at prøve sin Lykke. Han blev Korrespondent i et Handelshus, og saa hørte jeg i lang Tid intet fra ham, før han meddelte mig, at han var bleven forlovet med en ung, smuk og elskværdig Dame, men ikke engang Navnet paa hans Forlovede erfarede jeg, og paa min Lykønskning fik jeg intet Svar.

„Saaledes forløb flere Aar, jeg hørte intet fra ham, og mine egne Sorger havde næsten bragt mig til at glemme den forsvundne Broder, da der, Dagen efter at Du var bleven fængslet, holdt en Vogn udenfor Døren, og en fint klædt Herre traadte ind til mig, med et Barn ved Haanden. Det var min Broder. Barnet var træt, og blev bragt til Sengs, og nu meddelte min Broder mig, at hans Ægteskab havde været ulykkeligt; hans Kone stolt og kold, og altid imod hans Planer, og at han efter fire Aars Ægteskab havde forladt hende hemmeligt. Den nærmere Grund angav han ikke; for at hævne sig tog han Ada med, skjøndt Barnet var ham til Byrde

og Gene. Moderen elskede Barnet, og det gjaldt om at skjule det for hende, og heldigvis traf han paa en paalidelig Kone, som var tro, og opfyldte sine Løfter; men alligevel kom hans Kone paa det rette Spor, og Ada maatte bort. Han fik Konen til at sige, at Ada var død, og nu bragte han Barnet til mig."

„Vidste hans Kone da ikke, at han havde en Søster?"

„Nei, hun havde aldrig spurgt derom, og imellem Fredrik og mig var jo kun liden Forbindelse, og saaledes have Ada og jeg levet her sammen aldeles uforstyrrede."

„Kjender Ada alle disse Omstændigheder?"

„Nei —, det var jo til ingen Nytte. Hun troer, at hendes Moder er død, og hun kan maaskee neppe engang huske sin Fader."

„Har hun da aldrig senere seet ham?"

„Nei, da han havde ordnet alt det Fornødne, vendte han tilbage til England. Ada var dengang 7 Aar, et godt, elskværdigt Barn, hvis musikalske Talenter tidligt udviklede sig, og hendes Fader satte mig i Stand til at lade hende uddanne sig i Musik. Forresten skrev han kun, naar han sendte Penge, og i de sidste tre Aar har han hverken skrevet eller sendt Penge."

„Troer Du da, han er død?"

„Nei, thi saa havde han vist truffet Foranstaltninger til at efterlade Ada Alt."

„Men hvis han var død pludselig?"

„Saa vilde man have fundet mine Breve til ham, og altsaa givet mig Underretning derom."

„Hvoraf har Du da levet, fra den Tid af, at han ikke sendte Penge?"

„I det sidste Aar har Ada givet Undervisning i Musik, og tjent godt; tidligere understøttede Hr. Morris os."

„Bruno?"

„Naturligvis. Han kom af sig selv for omtrent tre Aar siden, og jeg troede først, det var af Nysgjerrighed eller Skadefryd, men hans Optræden lærte mig snart at kjende, hvilket godt Hjerte, og hvilken ædel Karakter han besad, og han bad mig saa venlig modtage hans Hjælp, at jeg ikke kunde afslaa ham det."

„Du havde dog skullet gjøre det."

„Maaskee Du har Ret, men jeg tænkte som saa, at det jo dog kun var en Deel af vor egen Formue, vi fik tilbage; men hvis jeg havde forudseet Følgerne, havde jeg dog handlet anderledes. Hvor sjelden Bruno end kom, saa kunde det dog ikke være anderledes end at Ada lærte ham at kjende, og det har ikke været min Skyld, at de unge Hjerter have fundet hinanden."

„Min Gud, Susanne!" udbrød Eckart forfærdet.

„Da jeg opdagede Forholdet, kunde Sagen ikke forandres."

„Hvorlænge er det siden?"

„Omtrent et halvt Aarstid."

„Morris veed naturligvis ikke noget derom?"

„Nei."

„Han vil aldrig give sit Minde til den Forbindelse."

„Hvorfor ikke? Han kan jo ikke indvende noget mod Ada —, at hun ingen Formue har, maa jo være ham ligegyldigt."

„Aldrig, gjentager jeg endnu engang," sagde Eckart med Bestemthed. „Ada er vor Niece, og Morris hader os, og han kan ikke andet end hade os, fra det Øieblik jeg afriver ham den ærlige Mands Maske, han gaaer under; desuden maa enhver Erindring om os, og enhver Tanke, der berører vort tidligere Forhold, vække hans onde Samvittighed."

„Dog vil jeg ikke opgive Haabet, thi naar det endelig skal være, saa maa Bruno optage Kampen med Faderen."

„Hvorfor har han ikke allerede gjort det?"

„Fordi jeg ikke har villet det. Da Ada og Bruno meddelte mig deres Forlovelse, stillede jeg mine Betingelser, som de antog: først en Prøvetid af et Aar, dernæst at de kun saae hinanden i min Nærværelse. Dette gjorde jeg for at give Bruno Tid til at forberede Faderen, fjerne de mulige Vanskeligheder, og fatte en fast Beslutning. Ada er desuden saa ung, at hun har godt af at blive et Aar ældre, inden en afgjørende Beslutning tages."

„Og Bruno har intet Skridt foretaget?"

„Han vilde vente til Faderen kom tilbage fra sin Bryllupsreise. Han gifter sig jo ogsaa med en Dame uden Formue."

„Han skal jo være bleven rig, siden vi sidst saaes?"

„Ja, han skal have havt et fabelagtigt Held i store Spekulationer."

„Rimeligt nok. Jo større Kjæltring, jo større Lykke."

„Nu bliver Du igjen bitter, Hugo."

„Det bliver jeg altid, naar jeg tænker paa den Mand. Hvorfor mon han har giftet sig igjen? Veed man noget nærmere om den Lykkelige?"

„Hvad Bruno veed, har han meddeelt os. Det er en Englænderinde, Miss Harriet Gordon, Selskabsdame hos Grevinde Fürstenberg, og Bekjendtskabet er skeet i Baden-Baden. Hun skal ikke være ung, men en imponerende Skjønhed, og besidde et aristokratisk Væsen, og erobrede Morris i Løbet af otte Dage. Grevinden begunstigede Frieren, som

efter kort Betænkning blev antagen, og hun gjorde ligeledes Brylluppet. Bruno kunde ikke være borte fra Forretningen, og han har ikke engang seet et Portræt af Stedmoderen."

Samtalen blev fortsat nogle Øieblikke, men da Eckart var træt, og ønskede at komme til Ro, førte hun ham ind i Sovekamret, og vendte derefter tilbage til Dagligstuen for at rydde op, og aabnede Vinduet for at faae frisk Luft.

Hun blev staaende lidt i det aabne Vindue, og tænkte paa, hvorledes hun skulde bringe sin Mand til at afstaae fra sine Hævnplaner, da hun pludselig hørte sit Navn blive udtalt af en fremmed Stemme.

Hun saae sig forundret om; atter lød Stemmen, og dennegang gjenkjendte hun den som sin Broders.

Hun kunde ogsaa opdage en dunkel Skikkelse nede paa Gaden, og bange Anelser fyldte hendes Sjæl.

„Er Du alene, saa luk mig ind —, jeg maa tale et Par Ord med Dig," sagde han.

Med Hjertet fuldt af bange Anelser listede hun sig ned, og lukkede Gadedøren op for ham.

Han fulgte med op, og lagde Hat og Kappe fra sig paa en Stol.

Det var en smuk Mand, og skjøndt han var ældre end Søsteren, saae han dog langt yngre ud.

Han var høi og slank, men kraftig bygget, og hans elegante Paaklædning fremhævede hans fordeelagtige Ydre, men et usikkert, lumsk Blik, og et foragteligt Træk ved Munden gjorde et ubehageligt Indtryk.

„Vi ere altsaa alene?" spurgte han, efterat han havde trykket Søsterens Haand saa ligegyldigt, som om han var gaaet fra hende den foregaaende Aften.

„Som Du seer, Fredrik."

„Ada?"

„Hun sover."

„Hvor? Vil hun ikke kunne høre min Stemme, hvis hun vaagner?"

„Har Du særegne Grunde til at skjule Dig for hende?"

Han rystede paa Hovedet, og stod et Øieblik hensunken i Tanker.

„Jeg kan gjette, hvad Du mener, men jeg har ikke gjort noget, som kunde tvinge mig til at slaa Øinene ned for mit Barn. Ada har det vel godt?"

„Ja, Gudskeelov. Hun er bleven en Skjønhed."

„Jeg længes efter at see hende, men hun maa ikke ane, at hendes Faders Øine hvile paa hende."

„Det er da besynderligt."

„Du vilde slet ikke finde det besynderligt, hvis jeg kunde meddele Dig Alt. Kun saameget tør jeg sige: Gjengjældelsens Dag er kommen, men det maa ingen ane. Derfor har jeg strax opsøgt Dig, Susanne, paa denne Tid, for at ikke et tilfældigt, uventet Møde med Dig skulde bringe alle mine Planer til at strande."

„Det forstaaer jeg ikke. I tre Aar har jeg ikke faaet en Linie fra Dig, og nu kommer Du pludselig i Mulm og Mørke..."

„Du vil heller ikke kunne forstaae det, selv om Du brød Hovedet aldrig saameget dermed, før jeg har forklaret Dig Alt. Troer Du, at Ada vil kunne gjenkjende mig?"

„Nei."

„Og Du har aldrig talt til hende om mig?"

„Det havde Du jo forbudt mig."

„Tak, fordi Du saa samvittighedsfuldt har opfyldt mit Ønske."

„Gud veed, om Ada vilde takke mig, hvis hun vidste Sandheden."

„Jo, hvis hun vidste den fulde Sandhed —, men hvis jeg kan undgaa det, saa skal hun aldrig erfare den. Jeg har ikke ladet høre fra mig i tre Aar, fordi jeg ingen Penge kunde sende, og jeg har heller ingen nu."

„Vi behøve ingen."

„Ada underviser i Musik? Jeg havde troet, hun vilde have uddannet sig til Lærerinde, og gjort Navnet Palmer berømt."

„Hvad vilde saa Din Kone have sagt, hvis det var skeet?"

„Intet."

„Det siger Du saa bestemt. Vilde hun dog saa ikke have begyndt sine Eftersøgelser paany, og være kommet paa Spor efter Sandheden?"

„Maaskee, men hun havde ikke gjort noget Skridt for at faae Barnet tilbage. Før forfulgte hun mig, nu ere Rollerne ombyttede. Forresten skal jeg nok holde Dig skadesløs, Susanne, og jeg haaber ogsaa at kunne efterlade Ada en lille Formue."

„Det maatte helst skee snart."

„Hvorfor det?"

„Fordi Ada er forlovet."

„Allerede. Hun er meget ung."

„Jeg kunde ikke forhindre det, og jeg kan berolige Dig med, at hendes Forlovede er en Hædersmand i Ordets fulde Betydning."

„Hvad hedder han, og hvad er han?"

„Han er Søn af en Bankier..."

„Navnet, Navnet!"

„Bruno Morris."

Han blev dødbleg, stirrede længe paa Søsteren, og gjentog saa Navnet Morris.

(Fortsættes.)

Gerard Dow.

(Fortsættelse.)

„Det er rigtig venligt af Tante, at hun tænker paa mig; ikke sandt, Gerard?"

„Du vil altsaa gjerne besøge Din Tante?" spurgte Vulpius.

„Ja, meget gjerne; hvad mener Du, Papa?"

„Jeg tænker paa, at Din Tante er meget rig, og har ingen Børn."

„Der er altsaa Politik med i Spillet! Bør der vel være det, Gerard?"

„Hvorfor ikke, dersom Fornøielsen gaaer Haand i Haand med Interessen?" svarede Gerard med nogen Bitterhed.

„Fuldkommen rigtigt," sagde Alyt stødt, „og det glæder mig, at Du ogsaa raader mig til at reise."

„Jeg begynder at tro det, Kousine."

„Ja, Du har Ret."

„Javist har han Ret," udbrød Faderen, som ikke havde forstaaet denne lille Scene. „Sagen er altsaa afgjort, og da man ikke skal opsætte til imorgen, hvad man kan udrette idag, saa skriver jeg strax til min Søster, at Du er glad over hendes Tilbud, og at Du om otte Dage indtræffer i Gent."

Dermed var Sagen afgjort.

Den følgende Dag begyndte Alyt sine Tilberedelser til Reisen. Hun var alvorlig, og ingenlunde meget glad, men hun holdt gode Miner, og det var først efterat hun havde sat Foden ombord i den Trækskøite, der skulde bringe hende til Gent, og da hun var bleven alene, at hun gav de Taarer frit Løb, der allerede i flere Dage havde været nærved at bryde frem.

3.

Hos Tanten gik den ene Dag som den anden, men dog ikke saa rolige og ensformige som i Amsterdam.

Fru Constance førte et selskabeligt Hus, og Livet og Munterheden udøvede ogsaa efterhaanden sin forførende Magt over Alyt, som hun ikke kunde modstaae.

Hendes Skjønhed blev bemærket, og hun fandt sig hurtigt omringet af en Skare Tilbedere.

Blandt disse fandtes en Ven af Huset, Hr. van Elsen, en af Byens Øvrighedspersoner.

Han var lidt over fyrgetyve Aar, og havde aldrig været gift.

Da han tilmed var rig, havde han været Gjenstand for mange Mødres Efterstræbelser, og Tante Constance følte sig baade glad og smigret over den Opmærksomhed, han viste hendes Broderdatter, og

hun ventede med Længsel det Øieblik, da han vilde erklære sig.

Øieblikket lod ikke længe vente paa sig.

En smuk Sommeraften bad han Fru Constance om hendes Nieces Haand, og om at være hans Talsmand hos hendes Broder.

Saasnart han var gaaet, ilede Tanten op til Niecen.

„Hvor Du seer alvorlig ud, Tante," sagde Alyt, og bød hende en Lænestol.

„Det er ikke uden Grund, mit Barn. Hr. van Elsen —, hm —, hm —, Hr. van Elsen har nylig meddeelt mig..."

Hun standsede, som om hun betænkte sig.

„Hvad har han meddelt Dig, Tante? jeg er saa nysgjerrig."

„Ja, kjære Barn —, kort sagt —, han har isinde at gifte sig, og kan Du gjætte med hvem?"

Alyts Ansigt blev meget alvorligt. Hun forstod nu Tanten. Uagtet Maaden, hvorpaa hun og Gerard vare skiltes fra hinanden, og uagtet han havde forholdt sig aldeles taus ligeoverfor hende, siden hun tog hjemmefra, saa havde hendes Tanker dog hyppigt været hos ham, og hun følte godt, at hun i Grunden ikke havde været fri for at fortjene Dadel, hvorfor hun tog en rask Beslutning, og svarede:

„Jeg forstaaer Dig, Tante, og beder Dig derfor takke Hr. van Elsen for det ærefulde Tilbud, men ogsaa sige ham, at jeg elsker min Fætter Gerard, at han ogsaa elsker mig, og at jeg altid har tænkt mig, at jeg skulde blive gift med ham."

„Gerard?" udbrød Tanten med dyb Foragt, „den Fyr, der lærer at male, og som ingen Ting eier; det vilde være en meget beklagelig Forbindelse. Er det en afgjort Sag imellem Eder, og har Du Din Faders Samtykke?"

„Ingen af Delene," sagde Alyt, der ikke forstod at lyve. „At han ikke har udtalt sig, er ikke hans Skyld, men han har sagt nok til, at jeg ikke kan tage feil af hans Følelser."

„Ah! Ord, udtalte i Luften, som Vinden bortveirer. Desuden er dette jo et glimrende Tilbud. Van Elsen er rig, han er høi Øvrighedsperson, og har megen Indflydelse, han bliver Borgermester, og Du vil indtage den høieste Stilling i Gent; desuden er han en fuldendt Kavaler, og bliver en udmærket Ægtemand. At afslaa en saadan Mands Haand, finder jeg aldeles uforsvarligt."

„I ethvert Tilfælde," sagde Alyt, som ikke vilde bryde med Tanten, og søgte at vinde Tid, „maa vi først høre min Faders Mening."

„Naturligvis," skyndte Tanten sig at svare, da hun troede, at Alyt begyndte at give efter, „men jeg tvivler ikke paa, at han mener det samme som

jeg, dertil er han altfor fornuftig. Jeg skriver altsaa strax, og beder ham komme til os. Vær blot rolig, mit kjære Barn —, jeg kan saa godt forstaa Din Bevægelse under disse Omstændigheder. Sov trygt, og drøm behageligt —, Virkeligheden vil nok komme til at svare til Dine Drømme, og dermed god Nat."

Efterretningen om, at van Elsen udbad sig hans Datters Haand, smigrede Hr. Vulpius, og han skrev strax et bifaldende Brev til sin Søster. Han havde nok nogle Betænkeligheder med Hensyn til Gerard, som han troede nærede ømme Følelser for Alyt, men Betænkelighederne slog han i Glemmebogen, og desuden trøstede han sig med, at han maaskee tog feil; vist var det i ethvert Tilfælde, at Gerard aldrig havde talt til ham derom.

Han var just beskjæftiget med disse Tanker, da den unge Maler aflagde ham et Besøg.

„Han kommer, som han var kaldet," tænkte han, „og jeg skal snart komme paa det Rene med Sagen."

„Goddag, Gerard! hvilket heldigt Tilfælde skylder jeg Dit Besøg idag?"

„Jeg er lige bleven færdig med de to Malerier til Borgermesteren, og jeg vil bede Dig komme hen og see dem."

„Jeg skal med Fornøielse komme, men først om nogle Dage, og jeg skal sige Dig hvorfor. Jeg har ogsaa en Nyhed at fortælle Dig; en stor, og en meget glædelig Nyhed."

„Angaaer den min Kousine?"

„Akkurat hende. Man har forlangt mit Samtykke ti!, at hun bortgiver sin Haand."

Gerard kunde neppe afholde sig fra at skrige høit. Alyt gifte sig? Kunde det være muligt? Nei, han maatte have hørt feil.

„Hvad var det, Du sagde, Onkel?" spurgte han med skjælvende Røst.

„Jeg sagde, at man har bedet om mit Samtykke til min Datters Giftermaal med van Elsen, en meget rig, fornem og mægtig Mand. Det er en stor Ære for vor Familie, og Du kan jo nok indsee, at jeg strax har sagt Ja. Det synes ogsaa, at Alyt er henrykt over Partiet."

„Nei virkelig!"

„Vi ere det Alle —, Du maa ogsaa blive det, naar Du rigtig overveier Sagen, thi imellem os sagt, saa kan denne Forbindelse ogsaa blive meget nyttig for Dig. Min Svigersøn vil anbefale Dig i Gent, og Bestillinger vil regne ned over Dig fra alle Sider, — prægtige Udsigter."

„Jo, deilige Udsigter," sukkede Gerard.

„Naa, endelig er Du med. Ønsk mig saa en lykkelig Reise, thi jeg skal afsted til Gent; man længes fra alle Sider efter at faae Sagen afgjort. Jeg behøver vel ikke at sige Dig, at jeg gjør Regning paa Dig til Festdagen —, ikke sandt, Du kommer jo?"

„Dersom det bliver mig muligt, men takket være Borgmester Lix's Anbefaling, saa har jeg faaet Bestilling paa to nye Malerier, og jeg veed ikke..."

„Passiar; Du maa og skal komme. Jeg siger til Din Kousine, at det er en afgjort Sag, og at hun kan gjøre Regning paa Dig. Skal jeg ikke sige hende noget fra Dig?"

„Siig hende, Onkel, at jeg ønsker hende tillykke med det rige Parti, hun staaer i Begreb med at indgaa, og at hun jo kjender mine Følelser for hende tilstrækkeligt til at vide, at jeg ønsker hende alt muligt godt. Nu maa jeg tilbage til mine Pensler og min Palet —, Arbeidet venter mig. Farvel, Onkel!"

„Ja, Farvel, min Dreng, men paa snarligt Gjensyn."

Gerard var allerede langt borte.

„Hvor han skynder sig," tænkte Vulpius, og gned sig fornøiet i Hænderne, „Alt gaaer jo udmærket, og hvis den Fyr nogensinde har elsket andet end sin Kunst, saa vil jeg lade mig hænge."

Gerard var aldeles fortvivlet, da han kom hjem til sit Atelier, hvor han havde ophængt de to Malerier, han havde solgt til Borgmester Lix, og som var to sande Mesterværker.

Det ene forestillede en ung Pige ved et Vindue, i Færd med at ordne sine Blomster; ovenover hendes Hoved hængte et Bur, fuldt af spraglede Fugle. Billedet var smukt, og udført med megen Omhu i alle dets Enkeltheder, men dog mindre henrivende end det andet, som navnlig udmærkede sig ved sin Kolorit, og som kun halvt fuldført var af en slaaende Virkning. Det forestillede den samme unge Pige, som traadte udenfor en Dør, et Par Trin ned ad en Trappe, hvis Fod vædedes af Flodvandet. Det var Aften. Hun holdt en Lampe i den ene Haand, og skyggede for den med den anden, saaledes at det fulde Lys faldt tilbage paa hendes Ansigt. Alle Malerens Bestræbelser havde været rettede paa, at fremstille Figurens Teint belyst af en Flamme, som man ikke saae. Det var en henrivende Scene, og Virkningen var beundringsværdig.

(Sluttes.)

Salig Rousselot.

(Fortsættelse.)

„De var jo hans Ven," sagde Prosper. „De tør altsaa føle det Samme som han, og De kan

jo saaledes forestille ham. See saa, Maaltidet er endt, lader os begive os paa Veien. Viis os Alt; lad mig ikke slippe for en eneste Krog; hvad jeg allerede har seet, henrykker mig i den Grad, at jeg paa Forhaand lover Dem at finde Alt beundringsværdigt."

Og heelt fortroligt tog han den Gamle under Armen, og vendte sig til Anatole.

„Gaaer Du med?" spurgte han.

„Nei Tak, jeg er træt," svarede denne; „forøvrigt har jeg Andet at varetage."

„Hvad mener De?" spurgte salig Rousselots Inspektor.

„Sagde De ikke underveis, Hr. Jean, at De forrige Aar har opsat en nøiagtig Beskrivelse af Onkel Mathieus Indkomster?"

„Jo vist, Hr. Anatole."

„Eftersom De var hans Inspektor, har De rimeligvis ogsaa en Fortegnelse over, hvad han har efterladt, samt en Beregning af, hvad hans Efterladenskab kan realiseres til?"

„Realiseres til?" gjentog den Gamle overrasket.

„Lad mig faae disse Papirer, jeg vil allerede i Aften gjøre mig bekjendt med min Stilling."

„Men..."

„Det behøver ikke at forhindre Dem i Deres Promenade; gaa De kun; medens De fordyber Dem i Træer og Blomster, vil jeg fordybe mig i mine Papirer; Enhver har sin Smag."

Den Gamle stod et Øieblik tvivlraadig; derpaa sagde han med en Tone, som den, der pludselig fatter en Beslutning:

„Som De vil, er De saa god at følge mig?"

5.

Det Værelse, i hvilket den Gamle førte vore to unge Mennesker ind, optog hele første Etage af det ene af det gamle Slots Taarne, og hvad Møbler og Udstyrelse angik, vilde det have været en Pryd for den eleganteste Bolig i vort moderne Paris.

Gamle, kostbare, vævede Tapeter bedækkede Væggene. Loftet var af Eg, som var bleven mørkt af Alder; ligeledes var Himmelsengen af Eg, de to umaadelige Skabe med Billedskærerarbeide, det tunge Bord, de gothiske Vinduespiller, og de store Stole, der vare betrukne med kostbart Stof af samme Slags som Gardinerne. Hvis ikke Gulvet havde været saa blankt poleret, skulde man tro endnu at være i det 16de Aarhundrede, og i en mægtig Ridders Soveværelse paa Kong Carl den Ellevtes Tid.

„For Pokker!" udbrød Prosper, „netop saadant et Møblement, som jeg har drømt mig, og i et saadant gammelt Slotstaarn; dette her opfylder Sjælen med en Mængde ridderlige Tanker og Fantasier, ikke sandt, Monsieur Anatole?"

„Ja, det er ikke ilde," indrømmede denne ligegyldigt, og vendte sig til Hr. Jean, hvem han utaalmodigt affordrede de omspurgte Papirer.

Lydig, taus, men yderst oprørt aabnede den Gamle et af de to Egeskabe, og overgav den unge Mand en Bunke Aktstykker.

„Dette var Deres Onkels private Værelse," sagde han samtidigt med dyb Alvor, „det var her han døde for otte Dage siden."

„Stakkels Fyr!" sagde Anatole ligegyldigt, og gjorde sig det saa bekvemt som muligt.

Kunstneren gik med blottet Hoved hen til Sengen, og sagde, som om han talte til dens Skygge, der ti Dage forud havde ligget deri, med andagtsfuld Ømhed:

„Onkel Mathieu, jeg kjendte Dig rigtignok ikke, men den, som eier et saadant Værelse i en saadan gammel Bygning, han maa ganske sikkert være en stor Viismand, og i Særdeleshed virkelig lykkelig. Skjøndt man ganske ligefrem kalder Dig Bonde, var Du sikkert En af dem, som jeg elsker; og var jeg blot kommen hertil et Aars Tid før, er jeg vis paa, Onkel Mathieu, at vi i dette sidste Aar skulde være blevne meget gode Venner."

Muligvis agtede Prosper at blive endnu længere ved paa samme Maade, men han standsedes pludselig ved et Haandtryk.

Han vendte sig hurtigt om; det var Hr. Jean, som med den anden Haand bortviskede en Taare.

„Tak," sagde han til den unge Mand, „jeg takker Dem paa den Afdødes Vegne."

Derpaa tilføiede han, idet han bekæmpede sin Bevægelse:

„Kom saa, Hr. Kunstner, lad os gaa ud at spadsere."

Arithmetikeren Anatole sad allerede fordybet i de gamle Papirer, og gjorde Notitser i sin Lommebog:

„37,000 Frs. 75 Cent.", regnede han,

„For Pré-aux-Saules . . .	37,000 Frc. 75 Cent.
For det gamle Slot med Tilliggende	217,000 — „ —
Summa	254,000 Frc. 75 Cent.

Prosper trak paa Skuldrene, og gik ud med Hr. Jean.

6.

Bagved det gamle Slot, midt i Haven, laa en lille, indhegnet Plet, fyldt med en Samling af de sjeldneste Blomster. Naar man saae denne lille Plet, kunde man tro sig hensat i en hollandsk Blomsterelskers Have.

„Det lader til, at Onkel Mathieu holdt af Tulipaner?" spurgte Prosper.

„Tulipaner, ja! Det var den Passion, som be-

herskede stakkels Mathieu; men han holdt ogsaa af Roser, Nelliker, Kamelier. Det er ikke saa underligt, naar man bliver gammel, og ingen Børn har, maa man sysle med Et eller Andet. Salig Rousselot syslede med Blomsterne, det var hans Familie. Blomster, at elske Blomster, betænk det, unge Mand, det er Høiden af menneskelig Visdom! Hvor kan man vel finde smukkere, lydigere, taknemmeligere Børn? Forstaaer man kun at give dem passende Jord, eller giver man dem tilpas Sol og Skygge; giver man dem en Glaskuppel for at beskytte dem mod Nattekulden, eller nogle Draaber Vand for at lædske dem efter en varm Dag, komme de snart op af Jorden, og strække deres grønne Stilke imod os ligesom smaa, venlige Arme, og snart staae disse Arme overhængte med Blomster. Og maa man en enkelt Gang vente forgjæves, saa er det jo selve Himlen, som har villet det saa; men det skeer dog meget sjeldent. See bare paa Tulipanerne her; ikke en eneste er slaaet feil i Aar. See her den tigrede Kongetulipan; hvor finder De vel et smukkere Exemplar? Og see der Dronningen af Holland, Harlems Skat, og Aurora fulgens. See der i Midten vor egen Opfindelse; den er næsten sort, og vi have givet den Navnet den smukke Cotentina."

„Ah, Hr. Jean!" sagde Kunstneren, „jeg mærker, at De har samme Smag som Onkel Mathieu."

„Akkurat samme Smag," svarede den Gamle fornøiet.

„Ja, det er ikke saa underligt," vedblev Prosper. „For Øieblikket har jeg kun een Lidenskab: Kunsten; men senere, naar jeg bliver gammel, vil jeg vist ogsaa komme til at holde af Blomster, det føler jeg, naar jeg hører Dem tale om Mathieus Familie. Det bliver i alle Tilfælde at anlægge Farver, og hvilke Farver! Veed De vel, Hr. Jean, Solen er en stor Maler!"

„Og veed De, Hr. Prosper, den gode Gud er en stor Kunstner."

„Det veed jeg, og det har jeg altid troet; men det er først her paa Landet, midt i Skjødet af den grønne og skjønne Natur, at jeg føler det. Ak, hvorfor skal jeg være nødt til at boe i Paris!"

„Ja, jeg forstaaer..., Deres Eiendomme, Deres Forretninger, Deres Slægtninge."

„Tal ikke om mine Forretninger, jeg behøver kun at tænke paa Arbeidet, som føder mig; mine Eiendomme, min bedste Hr. Jean, jeg eier ikke en Sou. Jeg har ingen Slægtninge, jeg er et Hittebarn, Herre. Jeg har aldrig kjendt hverken Fader eller Moder."

„Stakkels unge Mand! Ak, tilgiv, at jeg har vækket sørgelige Minder."

„Aah, ikke saa sørgelige. For Pokker, De maa ikke ansee mig for bitter eller melankolsk. Tvertimod! Alene er jeg fri, og fri er jeg glad og munter. Eftersom jeg ikke har nogen Familie, skaber min Indbildning mig en saadan: alle vore store Mestere ere mine Forfædre; hvem hindrer mig i at tro, at en af vore største og berømmeligste Kvinder er min Moder? Jeg har aldrig bortskjænket min Kjærlighed til andre Kvinder end de malede og meislede, rimeligviis bliver jeg altid Ungkarl, og naar Alderdommen nærmer sig, naar mine Pensler begynde at blive tørre, har jeg i Sinde at trække mig tilbage til en eller anden By ved Kysten —, i Normandiet, om det er muligt —, og i Stedet for at opfostre Børn, skal jeg, min Sandten, ligesom salig Rousselot, sysle om mine Tulipaner."

Medens man samtalede paa denne Maade, var man bleven færdig med Haven. Hr. Jean og vor unge Maler begav sig nu til Udhusene, hvor de besaae Vinpressehuset, Laden, Stalden, og flere Steder. Hr. Jean syntes med hver Minut at finde større Glæde ved at føre den unge Mand omkring i alle Vinkler og Kroge; Alt skulde han see, og Prosper var henrykt. Tilsidst forlod man Gaarden, og gik ind i Landsbyen. Cæsar, Gaardshunden, var sluppen løs, og sprang nu foran dem paa Veien; han opførte sig mod Prosper som en gammel Bekjendt, og syntes at vise stor Lyst til at knytte nærmere Venskab med ham. Landskabet rundt omkring Gaarden var fortryllende, og den nedgaaende Sols sidste Straaler meddelte alle Gjenstande en varm, purpurrød, hist og her ogsaa violet Farvetone. Fuglene sang deres sidste Sang for denne Dag, deres Aftensalme; Oceanet brummede i det Fjerne. En dyb Ro herskede, og en mild Duft steg op fra Markerne; vore to Vandrere satte sig under et Træ, og deres Samtale blev endnu mere fortrolig.

Var Hr. Jean snakkelysten, saa var han ikke mindre nysgjerrig. Prosper maatte nøiagtig forklare, at han havde antaget Navnet Desroches, for som alle Andre at hedde noget; at dette Navn aldeles ikke fandtes paa hans Døbeseddel, og at han, forsaavidt han ikke ved et heelt Mirakel stødte paa sin Fader, ligesaa godt kunde give sig et hvilketsomhelst andet Navn, dersom han fik Lyst dertil. Han fortalte den Gamle, der fik mere og mere Interesse for ham, hele sin Historie: sin fattige Barndom, som han dog savnede; de første Tegn til hans Tilbøielighed for Kunsten, Portnerens Portræt, ridset med Kul paa Væggen, og hvorledes dette tiltrak sig en Tegnelærers Opmærksomhed. Denne vilde just have en Tjenestedreng for billig Betaling; Barnet ønskede sig en Lærer, som han kunde benytte frit. Man kom paa den Maade snart overens; men denne underordnede Stilling behagede i Længden ikke Prosper. Et Aar derefter gik han i Fattigskolen, og om Aftenen fortjente han til sit Op-

hold, ved at aabne Vogndørene udenfor Theatrene. Efter to lange Aars Forløb var den unge Elevs Fremskridt i Tegning bleven saa betydelig, at man allerede begyndte at tale om ham i Kunstverdenen. En skjøn Dag blev han antaget som Elev af en af de største Mestere; det var Begyndelsen, det var Fremtiden!

„Men tro dog ikke, at de onde Dage nu vare forbi," vedblev Kunstneren. „Næppe havde jeg fyldt tyve Aar, da min Lærer, min Velgjører døde. Vistnok var jeg ikke længer noget Barn; men jeg var endnu langt fra at have noget Navn, noget Rygte. De kjender ikke noget til denne Kamp, Hr. Jean, denne Kamp mod Modløsheden, Attraaen, Elendigheden! Ak, min Gud! Og dog er jeg ikke at beklage. Alle disse Hindringer ere Pirringsmidler, Sporer, som undertiden flænge vore Sider itu, men som drive os desto hurtigere frem til Maalet. Kort og godt, nu har jeg naaet dette Maal."

„Velstand!" udraabte den Gamle henrykt, og gned sig i Hænderne.

„Vist ikke," svarede Prosper; „men ved fortsat Arbeide, Orden og Sparsommelighed skal jeg vel nok om en fem og tyve eller tredive Aar komme saa vidt —, om jeg ikke døer forinden. Imidlertid er jeg allerede tilstrækkelig rig, rig paa mine fem og tyve Aar, rig ved min Munterhed, og i Særdeleshed paa Grund af, at jeg har saa faa Fornødenheder, og i Bund og Grund er Filosof. Der har De min Historie, min bedste Herre, saadant er mit Portræt. At det ikke er smukkere, er min Sag alene; og —, ja, for Fanden, nu har jeg intet Mere at sige; maa jeg bede om lidt Ild paa min Cigar?"

Hr. Jean holdt sin Pibe hen til den unge Mand, og medens denne tændte sin Cigar, mumlede den Gamle halvt for sig selv:

„Ak, om Hr. Anatole lignede Dem, vilde Onkel Mathieu være meget tilfreds."

„Ja, rimeligviis, dersom han havde levet," lo Prosper, „men eftersom han nu er død, saa..."

„Det er sandt," sukkede Hr. Jean, „han er død."

„Og hvad min Ven angaaer," vedblev Kunstneren, „vil De nok skifte Mening; han er i Grunden et elskværdigt Menneske med mange fortræffelige Egenskaber; han er kun bleven smittet af en lille Sygdom, en Sygdom, som er meget gængs i Paris, men som jeg haaber, vil fortage sig med Tiden."

„Hvilken Sygdom da?"

„Guldfeberen. Men see, Maanen er allerede staaet op, min bedste Herre; skulle vi ikke søge vor Patient op?"

(Fortsættes.)

Blandinger.

— En evangelisk og en katholsk Præst mødte hinanden. Da Hin ikke aftog sin Hat, sagde denne: „Hvor I er stolt, I hilser ikke engang!" Den Anden svarede: „Dersom I ikke var stoltere end jeg, forlangle I ikke et saadent Høflighedsbevis."

— Ethvert Menneske har netop saa meget Hovmod, som han ikke har sund Forstand.

— Den mægtigste af alle Herskere er: Øieblikket.

Akrostikongaade.

(Hver Linie er en Gaade, hvis Begyndelsesbogstaver, læste ned ad i Rækkefølge, danne Navnet paa en god Hjælper til at bringe os fremad, men hvis Slutningsbogstaver danne en af dennes værste Modstandere).

En ædel Stenart, ofte indfattet i Metal.
Det ynder hvad der gjemmes bag Nøddens haarde Skal.
En Vært vil sikkert vredes, naar hans Hus faaer dette Navn.
I Grunden Ingenting —, dog tidt til meer Fortræd end Gavn.
At blive det, dybt attraaes af hver ærgjerrig Mand.
En Flod, der ofte prises i et herligt, sydligt Land.
Tidt vækker han vor Latter, men hyppigst vor Foragt.
I Biblens Testamente det Ord blev ofte sagt.
Med Himlen har hun sluttet en streng og hellig Pagt.

Opløsning af Stavelsegaaden i Nr. 2:
Morbroder.

☛ Nye tiltrædende Abonnenter fra Januar 1877 erholde gratis det Udkomne af „Fotografiet", 3 Ark, samt „Simon Sellners Formue", 22½ Ark.

☛ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

1877. Søndagen den 28de Januar. Nr. 4.

Indhold: Brøde og Bod (Fortsættelse.) — Gerard Dow (Slutning.) — En redebyggende Fisk (med Xylografi). — Salig Rousselot (Fortsættelse.) — Blandinger. — Gaade.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

„Kjender Du ham?" spurgte Fru Eckart, bestyrtet over Virkningen af hendes Ord.

„Morris? Jo, jeg har allerede hørt Navnet i England, da det Firma, som jeg var Korrespondent for, stod i Forbindelse med ham. Du siger, at Sønnen af denne Mand..."

„Er i enhver Henseende en Hædersmand."

„Han har kun denne ene Søn?"

„Ja."

„Og Ada elsker ham?"

„Hun vilde tage sin Død derover, hvis hun skulde opgive ham."

„Godt. Jeg vil prøve ham; men Dig, Susanne, har jeg betroet mit Barn, og det er Din hellige Pligt at vaage over hende med en Moders Omhu."

„Spørg Ada, om jeg ikke hidtil har opfyldt min Pligt."

„Jeg veed det, og jeg stoler fremdeles paa Dig. Men hør nu, hvad jeg vil sige. Ingen maa vide, hvem jeg er, eller hvilke Baand der binde mig til Dig og Ada. Ingen, ikke engang Du, maa ane, hvilke Planer jeg forfølger, før jeg har naaet mit Maal."

„Men hvorfor ikke?"

„Spørg ikke, forsk ikke! da det kun vilde gjøre Dig, Ada og mig selv ulykkelige, hvis det som jeg vil fortie, for tidligt kom for Dagens Lys. Lad ikke Ada ane, at Du har seet mig, thi for hende maa jeg være en Fremmed."

„For bestandig?"

„Det Spørgsmaal kan jeg ikke besvare i dette Øieblik. Træffer jeg sammen med Dig og Ada, saa husk paa, at jeg ogsaa er en fremmed Person for Dig. Det maa være saaledes."

„Maa min Mand heller ikke faae at vide, at Du har været her?"

„Din Mand?"

„Han er idag vendt tilbage til sit Hjem."

„Forbittret paa Gud og hele Verden?"

„Nei. Han hader kun eet Menneske, og det er den Mand, der har ruineret ham, og forført ham til den ulykkelige Gjerning, der kostede ham Frihed og Ære."

„Hvem er denne Mand?"

„Bankier Morris."

„Et besynderligt Spil af Skjæbnen," sagde Palmer med et Vredeslyn i sit Blik.

„Ikke saa besynderligt, som det kan synes. Sønnen af den Mand, der ruinerede os, understøttede mig i de sidste Aar, og lærte saaledes Ada at kjende."

„Og Din Mand vil absolut hævne sig paa hans Fader?"

„Ja, men jeg haaber, at det vil lykkes mig at bringe ham til at afstaae fra sine Hævnplaner."

„Du kan gjøre hvad Du vil, og det vil dog ikke lykkes Dig, thi i de ti lange Aar har Hadet slaaet altfor dybe Rødder. Nei, Din Mand maa ikke heller vide, at jeg er her, idetmindste ikke for Øieblikket."

„Troer Du ikke, at hans Bistand kunde være Dig til Nytte?"

„For at dømme derom, maatte jeg først kjende ham."

„Det kunde let skee, da Ada aldrig er hjemme imellem Kl. 10 og 12 om Formiddagen."

„Nei, det vilde være altfor farligt. Jeg maa afvente en mere passende Leilighed, som vel ogsaa vil tilbyde sig."

„Men hvis han nu erfarer, at Du har været her?"

„Af hvem skulde han faae det at vide?"

„Jeg boer jo ikke alene i Huset; nedenunder boer en Fru Warren med sin Søn."

„Lad os afvente, om han erfarer mit Besøg i Aften —, jeg havde slet ikke tænkt paa Din Mand. Havde Ada ikke været i Seng, var jeg kommen igjen senere."

„Men sæt, at han faaer det at vide, hvad skal jeg saa svare?"

Palmer taug længe; det syntes ikke at være let for ham at finde et tilfredsstillende Svar paa dette Spørgsmaal.

„Du kan jo sige, at det var et Bud fra Din Broder, men det bliver vel overflødigt. Jeg vil see til at finde en Privatbolig i en afsides Bydeel, hvor jeg kan modtage Besøg af Dig. Naar jeg ønsker en Samtale med Dig, skriver jeg i —; hvilket Blad holder Du?"

„Dagbladet."

„Altsaa i Dagbladet, under Mærket S. P., Susanne Palmer, naar og hvor jeg ønsker at træffe Dig. At skrive eller komme herhen er altfor farligt."

„Det er saa uhyggeligt, hemmelighedsfuldt."

„Vær ubekymret. Farerne true ikke mig, men Andre, og naar de mørke Skyer, som jeg vil samle, udlade deres Indhold, saa vil Lynet med ufeilbar Sikkerhed træffe dem, som det er tiltænkt."

„Kunde Du ikke forregne Dig?"

„Nei."

„Og hvad vil Du vinde?"

„Det vil Du erfare, naar Timen kommer."

„Er Din Samvittighed ogsaa fuldkommen rolig, naar Du beskjæftiger Dig med saadanne Planer?"

„Fuldkommen, Susanne!" Men han slog dog Øinene ned.

„Siig mig dog Sandheden, Fredrik."

„Den har jeg sagt, forsaavidt jeg kan meddele Dig den. Dog, et endnu. Jeg maa antage et andet Navn her i Byen. Navnet Palmer kunde komme Din Mand eller Ada for Ørene, og vække deres Opmærksomhed. Jeg vil kalde mig Walker, Fredrik Walker, husk det. Under dette Navn kunde jeg maaskee senere komme sammen med Dig og Ada, ja selv med Din Mand."

„Jeg tilstaaer oprigtigt, at jeg ikke synes om denne Fremgangsmaade, og at den foruroliger mig."

„Dertil er der slet ingen Grund," svarede han leende; „men luk mig saa ud, og hold Tand for Tunge."

De vexlede et Haandtryk, da han gik, og Fru Eckart syntes lettet, da hun fandt, at hendes Mand sov roligt og fast.

Tredie Kapitel.

Toget kom, og bragte de Nygifte.

Bruno kunde ikke see, hvorledes Stedmoderen saae ud, da hun var tæt tilsløret, og i Vognen talte hun kun lidt. Hendes Stemme forekom ham bydende. Hans Fader gav kun korte Svar, paa hvad han spurgte om, og i sit stille Sind beklagede Bruno ham.

I det pragtfulde Hjem saae han først, at hun var en virkelig glimrende Skjønhed, med fuldendte Former, og en kongelig Holdning, men det var som en Statue, hvilken man vel kan beundre, men ikke opvarmes ved. Hans Fader vilde vist blive misundt af Mange, naar hun gjorde Honneurs i hans Hus, men det var ogsaa det Hele, og Bruno kunde slet ikke forstaae, hvorledes den smukke Kone havde kunnet overvinde sig selv til at ægte den ældre Mand, som var en skaldet Tyksak med tyk Næse, store, tykke Læber, og gul Ansigtsfarve.

Et forundrede ogsaa Bruno, og det var, at dette smukke Ansigt forekom ham bekjendt; eller med hvilket andet Ansigt havde det en frappant Lighed?

Fru Morris syntes kun at yde sin Stedsøn ringe Opmærksomhed, men naar han ikke anede det, betragtede hun ham med forskende Blikke, og uagtet han opbød al sin Elskværdighed for at vise hende, at hun var velkommen i dette Hus, saa forblev hun dog kold og fremmed, ja lod ham tilsidst endogsaa føle, at al hans Forekommenhed var overflødig, og kedede hende.

Den nygifte Ægtemand lagde ikke Mærke, eller syntes ikke at lægge Mærke til dette; han havde fordybet sig i en Børstidende, og først da Bruno gik, sagde han:

„Du er nu i Dit eget Hus, Harriet, og jeg haaber, det maa svare til Dine Ønsker og Forhaabninger."

„Du veed, at jeg nærer kun beskedne Ønsker," sagde hun med afmaalt Rolighed, „og at jeg aldrig vil kunne glemme..."

„Du maa glemme Fortiden, med den er Regnskabet afsluttet. Og hvad har der været i Fortiden, som Du ikke kan glemme? Du var Grevindens Veninde, og det er Du jo endnu; og min Gemalinde vil ingen vove at kritisere, fordi hun har været Selskabsdame..."

„Du misforstaaer mig, kjære Theodor, jeg mente kun..."

„Du frygtede for, at min Søn vilde modtage

Dig med Kulde og Mistro —, nu er Du vel overbeviist om, at Din Frygt var ugrundet?"

„Har Din Søn Andeel i Forretningen?"

„Nei."

„Det forundrer mig; han synes dog gammel nok dertil."

„Sex og tyve. Jeg behøver ingen Associé, og Bruno faaer hele Forretningen, naar jeg trækker mig tilbage. Han har fast Gage, og mere end han behøver."

„Han har vel været flere Aar udenlands?"

„Nei. Han ønskede det ikke, og herhjemme kunde han jo ogsaa lære Alt, hvad han behøvede."

„Det havde dog vist været bedre for ham."

„Hvorfor det? nævn mig Dine Grunde."

„Der er Grunde nok, som jeg synes Du selv maa kunne finde. Jeg veed ikke, hvorledes man tænker i Tydskland, men i England vilde under vore Forhold ingen voxen Stedsøn blive hjemme i sin Faders Hus."

Morris betragtede hende forbauset. Det var jo tydeligt, at hun vilde gjøre ham opmærksom paa en Fare, som truede hans Navns Ære, og det var en Fare, som han ikke engang i Drømme havde tænkt paa.

„Jeg vil da ikke haabe, at han har sagt eller gjort noget, som har mishaget Dig."

„Paa ingen Maade. Han var tvertimod meget elskværdig. Han kunde jo ikke vide, hvormeget jeg hader ethvert Smigreri."

„Det maa Du ikke tage ham fortrydeligt op, Harriet."

„Det har jeg jo heller ikke tænkt paa."

„Det forekom mig, som om det laa i Dine Ord?"

„Det var idetmindste ikke min Hensigt. Den unge Herre har været meget forekommende, og modtaget mig med større Venlighed, end jeg kunde vente, og jeg er ham taknemlig derfor. Og nu beder jeg Dig om Tilladelse til at trække mig tilbage; jeg er træt og nervøs efter den lange Reise."

„Og jeg haaber, at Du maa have behagelige Drømme, den første Nat Du tilbringer i Dit eget Hus," sagde han leende, og ringede.

Den unge Pige, som Harriet havde medbragt, traadte ind med Lys, og blev staaende, og ventede paa sin Frue.

Denne reiste sig langsomt, og det var tydeligt at see, at hun følte sig træt.

„Holder vi ingen Tjener?" spurgte hun forundret.

„Jeg vilde ingen Tjenestefolk antage, før jeg havde hørt Din Mening."

„Havde Du da ingen Kammertjener tidligere?"

„Nei. Vi benyttede kun Robert..."

„Hvem er Robert?"

„Robert Bluff, vort meget paalidelige Kontorbud."

Harriet rystede paa Hovedet, som om det var noget, hun ikke kunde forstaae, men uden at spilde flere Ord derpaa, fulgte hun med majestætisk Holdning sin Kammerpige, hvis slet skjulte, uforskammede Smil jog Blodet op i Kinderne paa Herren i Huset.

Da han var bleven alene, gik han længe frem og tilbage, og tænkte paa sit Forhold til sin Kone; hun var ham egentlig en fuldstændig Gaade.

Hun fremhævede vel ved enhver Leilighed, hvor fattig og afhængig hun havde været, og deri havde hun Ret, thi hun havde ingenlunde været den gamle, lunefulde Grevindes Selskaberinde, men plagede Tjenerinde, og derfor havde hun uden lang Betænkning modtaget den rige Mands Haand, og før Bryllupet havde hun vel ogsaa været beskeden og fordringsløs, men allerede nu beklagede hun sig over, at en Kammerpige, og ikke en Kammertjener i Livré maatte udføre den vigtige Gjerning, at lyse hende til Sovekamret.

Havde det dog maaskee ikke været et Misgreb af ham at ægte denne Dame, hvis Hovmod og Stolthed han kjendte, før han friede —, men nu var det bindende Skridt skeet, og Følgerne maatte bæres.

Hun havde maaskee ogsaa Ret; naar han tænkte paa den vidtløftige og pragtfulde Bolig, saa var rimeligvis et talrigt Tjenerpersonale nødvendigt, og det vilde i ethvert Tilfælde give Huset Glands, og selv om det kostede nogle Tusinder mere, saa var det en ligegyldig Sag, thi Morris vilde vise alle dem, som for faa Aar siden oversaae ham, eller endog saae ned paa ham med Ringeagt, at han nu var en Mand, der kunde staae paa sine egne Ben.

Hendes Yttringer angaaende Bruno vare maaskee heller ikke ubegrundede; han vilde holde Øie med ham, og hvis hun havde Ret, maatte Bruno reise bort for en Tid, hvorvel han nødigt vilde undvære ham.

(Fortsættes.)

Gerard Dow.

(Slutning.)

Det var naturligviis Alyts smukke Ansigt, der var benyttet i begge Malerierne.

Gerard betragtede dem begge to længe i Taushed; endelig sukkede han:

„Ak! Alyt vil altsaa gifte sig! Alyt har fundet en Anden! Farvel, I skjønne Drømme om Rigdom, Hæder og Lykke! Farvel, enhver begeistrende Tanke! — Med hende forsvinder Alt. Men burde jeg ikke egentlig ogsaa vente mig dette Udfald? Burde jeg tro, at hun havde forstaaet mig den Dag, vi seilede sammen? — Det er et grusomt Slag, hun har bibragt mig, men jeg vil ikke forbande hende —; gid hun maa blive lykkelig med den, hun har foretrukket for mig; det vil jeg ønske og bede Gud om —, men at være Vidne til hendes Lykke, det er at forlange for meget af mig. At reise til Gent vil overstige mine Kræfter —, nei, nei —, jeg vil ikke reise.“

Og alligevel steg han i Land i Gent, fjorten Dage senere, just en Uge efter Hr. Vulpius. Han havde ikke kunnet modstaae sin Lyst til at gjensee Alyt, og hvem kan vide det, maaskee ogsaa hans Hjerte nærede et eller andet hemmeligt Haab. Vist er det i ethvert Tilfælde, at det var med et idetmindste tilsyneladende roligt Ansigt, og en rolig Mine, at han indfandt sig hos Fru Constance paa en af hendes Selskabsaftener.

Han stod ensom i en Krog, og ventede paa at faae Alyt at see. Hun viste sig ved sin Faders Arm, i et glimrende Toilette, som endnu mere forhøiede hendes naturlige Skjønhed, og Synet af hende viste Gerard, at han havde overvurderet sine Kræfter, da han maatte gribe for sig, og søge et fast Støttepunkt i Væggen, for ikke at falde om.

Hun vandrede igjennem Salen, og hilste med et noget tvungent Smil forskjellige Personer, men hun saae ikke Gerard.

Da hun havde taget Plads, samlede han hele sit Mod og sin Styrke, og gik hen for at hilse paa hende. Da hendes Blik faldt paa ham, kunde hun ikke skjule sin dybe Bevægelse.

Gerard, der var altfor loyal og retskaffen til, at ville lægge Hindringer i Veien for sin Onkels Planer, havde i Forveien vel overtænkt, hvad han vilde sige. Han talte klart, tydeligt og bestemt, og trak sig hurtigt tilbage, thi han følte saavel sine aandelige som legemlige Kræfter svigte sig; han kunde ikke udholde det længere, han vandrede et Dieblik om imellem de muntre Grupper, som en ulykkelig Sjæl, der søgte et Tilflugtsted, hvor der var Fred og Ro for Festens Larm og Støi. Han gik ud igjennem en Dør, og fandt, at den igjennem en bred Gang eller Galleri førte ud i Haven, hvor han, nedslaaet, og neppe istand til at samle sine Tanker, satte sig paa en Bænk.

Hvorlænge han havde siddet der, vidste han ikke, da en Silkekjoles Raslen fik ham til at vende Hovedet om. En Dame traadte frem. Det var Alyt.

4.

Hvad var der imidlertid foregaaet i Gent fra den Dag af, da van Elsen havde meddeelt Fru Constance sine Hensigter.

Alyt, som ikke havde vovet at sætte sig aabenbart op mod sin Tante, havde kun søgt at vinde Tid indtil Faderens Ankomst, da hun hos ham ventede at finde et fast Støttepunkt, men det Brev han havde skrevet til sin Søster, berøvede hende dette Haab; han modstod ogsaa alle hendes Bønner, og naar hun talte om Gerards Kjærlighed, lo han af hende, og forsikkrede hende, (og det var virkelig denne Menneskekjenders Overbevisning), at den unge Maler aldrig havde tænkt paa hende, at han kun elskede sin Kunst, og at han med den største Ligegyldighed havde modtaget Efterretningen om hendes projekterede Giftermaal.

„Altsaa forglemt!“ hviskede den unge Pige med taarefyldte Dine.

Der var dog en svag Tvivl i hendes Hjerte, og hun kunde ikke ganske frigjøre sig for et svagt Haab om, at hendes Fader dog maaskee tog feil.

„Kommer Gerard til Gent?“ spurgte hun.

„Han har hverken sagt bestemt Ja, eller bestemt Nei.“

Han vil nok komme, tænkte Alyt, og hendes Ræsonnement lød saaledes: hvis han ikke bryder sig om mig, saa maa han dog indfinde sig, da han er min Slægtning; skulde han derimod elske mig, og hans nuværende Opførsel være Følgen af hans Vrede, som maaskee ikke er ganske uberettiget paa Grund af Omstændighederne, og hans Ubekjendtskab til mine virkelige Følelser, saa vil han alligevel komme, da hans Kjærlighed er stærkere end hans Vrede, og han vil ikke kunne modstaae den. Altsaa vil jeg afvente hans Ankomst, før jeg tager en afgjørende Beslutning, og holde Stand, indtil jeg har talt med ham.

Det gjorde hun, og det vilde være kommen til alvorlige Rivninger imellem hende og Faderen, hvis Tanten ikke var optraadt som Mægler, og skaffet en Uges Henstand, før Trolovelsen skulde foregaa; thi inden denne Tids Forløb maatte Gerard komme, og hun kunne faae en Forklaring af ham.

Under disse Forhold længtes hun naturligviis efter Gerards Ankomst, og vi kunne vel ogsaa tænke os, hvorledes hun blev tilmode over hans kolde, beregnende Ord og Miner, og hans pludselige Forsvinden, uden at afvente et eneste Ord fra hende.

Hun følte sig sønderknust, Taarerne kom hende i Dinene, og for ikke at besvime, maatte hun trække frisk Luft, hvorfor hun igjennem ovennævnte Galleri søgte ud i Haven.

Ved Synet af hende sprang Gerard hurtigt op. Han vidste ikke, om han skulde gaa eller blive.

„Er det Dig? er det virkelig Dig?" udbrød han, og gjorde nogle Skridt henimod hende.

Uagtet den Glæde hun følte over Gerards ufrivillige Udbrud, traadte hun dog uvilkaarligt et Par Skridt tilbage.

Gerard standsede.

„Gjør jeg Dig bange?" stammede han, „veed Du da ikke, ulykkelige Barn, hvor inderligt jeg elsker Dig? Til Dig havde jeg indviet hele min Tilværelse, Dig tilhørte jeg med Liv og Sjæl, Du var mit Alt, og naar jeg dengang talte til Dig om min Elskede, saa var det Dig, jeg tænkte paa."

„En Dag, da jeg betragtede Dig, følte jeg mine ungdommelige Drømmerier blive virkeliggjorte, mit hidtil tomme Liv havde nu faaet et Formaal, og jeg svømmede med Dig paa Idealets Strøm, og glemte Omverdenen, thi hvad er den menneskelige Tilværelse uden Kjærlighed. Naar Du berørte min Haand, gjennemborede en glad Gysen mig; naar Du betragtede mig, forsvandt alt andet for mine Øine; for mig var Du en hellig Gjenstand, som jeg vilde skjule for alle Andre, og beholde for mig selv —, jeg elskede Dig lidenskabeligt —, ja, det gjør jeg endnu —, og jeg kan ikke beskrive Dig hvad jeg har lidt, da jeg hørte om Dit Giftermaal. Den Tanke, at Du skal følge en Anden, og tilhøre ham; dele Sorger og Glæder, Forhaabninger og Skuffelser med ham! være Gjenstand for hans Hjertes bedste Følelser, og med Din unge Kjærlighed oplukke Paradisets Porte for ham —, ja, den Tanke er nok til at gjøre mig afsindig. Min Gud, min Gud! hvorfor kom jeg ogsaa her til Gent?"

Han skjulte sit Ansigt med sine Hænder, og sank hulkende tilbage paa Bænken.

Han var aldeles sønderknust.

Henrykt, men forvirret, havde Alyt hørt paa denne Klagesang; saa bukkede hun sig ned til ham, og søgte at tage hans Hænder bort fra hans Ansigt, og sagde:

„Men saa see dog paa mig, før Du anklager mig."

„Ak, Du græder, Alyt!"

„Ja, af Glæde, af Lykke. Gerard, min egen, kjære Gerard, har Du da ikke kunnet see, at jeg elsker Dig, og kunnet begribe, at jeg aldrig har indvilliget, eller nogensinde vil indvillige i det tvungne Giftermaal. Dog lad os glemme Fortiden, og kun tænke paa Fremtiden. Min Fader er ikke saa haard, som han giver sig Mine af, og nu da vi ere To om ham, saa giver han nok efter. Kom blot, og følg med."

Fem Minutter senere bestormede de Hr. Vulpius om hans Samtykke; han stred vel imod, men endte med at give efter, og tilstod senere samme Aften, at han troede han havde handlet rigtigt, og glædede sig derved.

Næste Dag vendte han tilbage til Amsterdam med sine Børn, efterat have gjort Undskyldninger for van Elsen og Fru Constance, som begge forsonede sig med det unge Par, der tog Bolig i Leiden, og et Aarstid efter malede Gerhard Dow det smukke, lille Billede, der forestiller en ung Moder, arbeidende ved sit Barns Vugge, og som er en Prydelse for Museet i Haag.

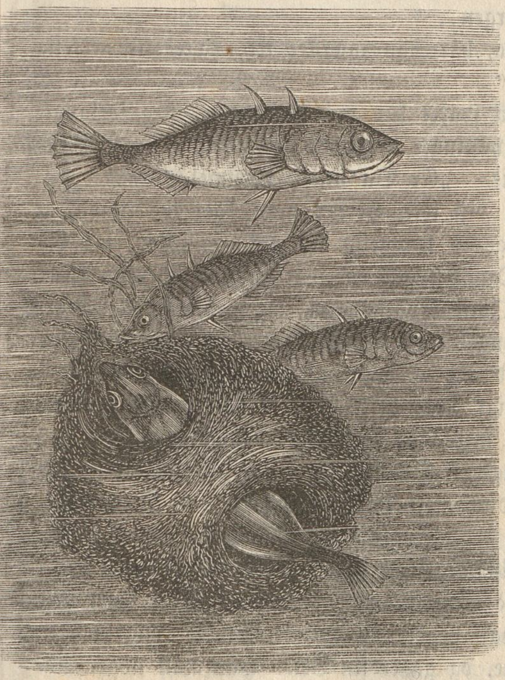

En redebyggende Fisk.

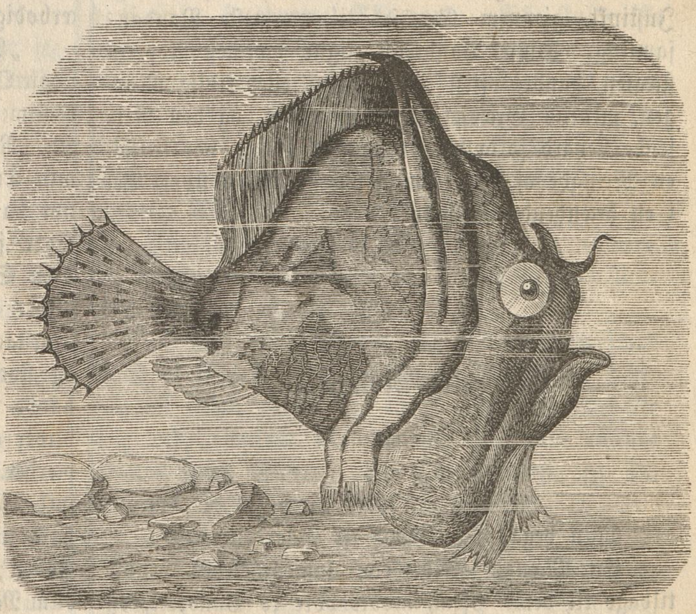

En vandrende Fisk.

En redebyggende Fisk.

Man har længe beundret den Kunstfærdighed, Fuglene vise i deres Redebygning, men det er først i de senere Aar, at man er bleven opmærksom paa, at ogsaa Fisk, idetmindste een Art, kunne bygge Reder.

Det er en af vore velbekjendte Fisk, den almindelige Hundesteile, som udmærker sig i saa Henseende. Reden bestaaer af smaa Stykker Straa og Pinde, som ere valgte saaledes, at de i Farven ligner Bunden af Vandet. Reden har en Størrelse af en dobbelt Krone, og et Slags Tag over sig, hvorved der dannes en Hule, hvori Rognene nedlægges, og Indgangen skjules ofte af Straa, men ikke altid. Reden bygges hvor Vandet ikke er meget dybt, og man seer ofte Hundesteilen søge ind i smaa Vandansamlinger med lav Vandstand, for at de unge Fisk kunne nyde godt af Solens Straaler.

Det er Hannen, som især tager sig af Ynglen, og forsvarer den. Forøvrigt er Hundesteilen en hidsig, og altid kampfærdig Fyr, ikke alene naar det gjælder om at forsvare sin Arne, men ogsaa blot for at tilfredsstille sin Kamplyst.

Siden vi nu engang tale om Fisk, ville vi tilføie, at hvor utroligt det synes, saa gives der Fisk, der kunne spadsere paa tørt Land.

I Havet omkring Ceylon findes der Fisk, som løbe op ad de vaade Klipper, og bevæge sig paa det vaade Sand ved Hjælp af deres Brystfinner, for at fange Insekter.

Mange af Ferskvandsfiskene paa ovennævnte Ø forlade deres Damme, naar Solen truer med at udtørre dem, og vandre, ledede af et uforklarligt Instinkt, gjennem Græsset til nærmeste Vandansamling. Disse Vandrefisk ligne nærmest Aborreslægten, vandre oftest om Natten, eller tidlig Morgen, medens Græsset endnu er vaadt, og den Reisende Leyard fortæller, at han en Gang har truffet en Mængde af dem, som vandrede ad en støvet Vei i en brændende Solhede.

Salig Rousselot.

(Fortsættelse.)

7.

Man begav sig tilbage til Gaarden.

En Mængde Arbeidere, som ligeledes vendte tilbage til deres Hjem, mødte vore to Vandrere, og hilste den Gamle med Ærbødighed og Venlighed.

I Begyndelsen forundrede Prosper sig herover.

„Lad dette ikke forbause Dem," sagde Hr. Jean. „Disse hæderlige Bønder have været saa vante til at see mig tage Deel i den Afdødes gode Gjerninger, at de nu næsten tage mig for ham; og jeg har derved som Arv faaet en god Deel af deres Taknemmelighed."

„Salig Rousselot var altsaa meget afholdt her i Egnen? Han gjorde maaskee meget godt?"

„Han som alle Andre havde sine gode Timer. I det Hele taget var han ingen daarlig Karl."

„Det er besynderligt, jeg har jo aldrig kjendt ham, og alligevel føler jeg mig draget til ham; hvis han lignede Dem saameget, som De har sagt, Hr. Jean, da siger jeg aabent, at jeg skulde have elsket den Hædersmand!"

De havde nu naaet Gaarden, og da de traadte indenfor, fandt de Anatole siddende paa samme Sted, hvor de havde forladt ham, sysselsat med at ordne en Bunke Papirer.

„Hør," raabte Arvingen, saasnart han fik Øie paa den Gamle, „hør, Hr Jean, hvad er denne Bastien dog for et Slags Dyr?"

„Har han ikke været, som han skulde være, Hr. Anatole?"

„De kunde vistnok have valgt en bedre Tjener."

„Mandag Morgen komme de andre Folk hjem, saa kan De selv vælge. Jeg skal imidlertid tale med Bastien."

„Ja, det er godt, men dersom han ikke svarer Dem mere end mig, saa..."

„Hvorledes?"

„For nylig gav jeg ham Befalinger for den Dag imorgen..."

„Naa, har han maaskee ikke været tilstrækkelig ærbødig?"

„Han svarer kun med Gebærder. Jeg forlangte nogle Oplysninger af ham; han foretrækker sit Pantomimespil. „Er Du stum, Lømmel?" raaber jeg. — „Nei, vist ikke, Herre; man siger tværtimod, at min Tunge er temmelig livlig." — „Naa, saa benyt da Din Tunge, og svar mig." Derpaa gjentager jeg mit Spørgsmaal, og venter paa Svar. Den Slyngel paatager sig atter sin dumme Mine, bliver rød til op over Ørene, og mumler noget uforstaaeligt Tøi; derpaa bliver han pludselig taus, og staaer med vidt opspærret Mund, som om han havde slugt en Baadshage. Jeg er ihærdig; han bliver endnu mere forvirret, og gjør en Masse Gebærder. Jeg bliver rasende; stadig det samme Minespil. Tilsidst griber jeg ham i Skulderen, kjører ham ud af Døren, og giver ham bedre Fart med Foden; han vender sig om, leer, takker mig med en dum Mine, og gaaer sin Vei. Har man nogensinde seet en større Æsel?"

Hr. Jean havde allerede leet i nogen Tid.

Nu deeltog Prosper af alle Kræfter i hans Munterhed.

„Ja saa, dette morer Dem nok?" udbrød Anatole misfornøiet.

Den Gamle holdt op med at lee.

„Dersom det behager Dem at spørge mig, i Stedet for Bastien," sagde han, „skal det være mig en Fornøielse at svare Dem."

„Saa siig mig da, min bedste Hr. Jean, hvor boer den Pichard, som skrev mig til?"

„Pichard?" svarede den gamle Hædersmand efter en kort Tøven. „Han er reist bort paa nogle Dage; men han har overdraget mig sine Sager i denne Tid."

„Saa—aa! De synes at være Alles Inspektør?"

„Jeg haaber, at Hr. Anatole Rousselot ikke skal faae Grund til at beklage sig over mig."

„Vel! Findes der nogen Notarius her i Egnen?"

„Ja, min Herre, i Cherbourg. Hr. Gondois, den Afdødes Notar. Det er gjennem ham salig Rousselot har kjøbt alle sine Eiendomme, blandt andre denne her, som hedder Les Ormettes."

„Les Ormettes, ja saa! Imorgen tidlig kjøre vi sammen til Hr. Gondois."

„Tør jeg være saa fri at spørge, i hvilket Ærinde?"

„Ja bevares! En ganske simpel Sag fører mig til ham: jeg vil bede ham om at bekjendtgjøre Auktionen."

„Hvilken Auktion?"

„For Pokker! Auktionen paa alle Eiendomme, som udgjøre min Arv!"

„De agter saaledes ikke at beholde en eneste, ikke engang denne her?"

„Ikke engang denne her. Hvorfor skulde jeg ikke lige saa godt sælge den, som alle de andre?"

„Sælge Les Ormettes!"

8.

Det er umuligt at beskrive den Harme, Forbittrelse og Smerte, der laa i disse sidste Ord.

„Troer De da," sagde Anatole, „at jeg vil beholde Eiendomme, som i det Høieste give mig $2\frac{1}{2}$ pCt.?"

„$2\frac{1}{2}$ pCt.?" gjentog den Gamle med Varme; „regner De da for Intet Hjemmets stille Fred, Lykken at trampe paa sin egen Mark, at see den bevoxet med Blomster, Sæd og Frugter, at interessere sig for den mindste Busk, den mindste Plante? Regner De en opfyldt Pligt for Ingenting? Er det ikke Deres Pligt at beholde denne Eiendom, som Deres Onkel holdt saa meget af, fremdeles at gjøre Navnet Rousselot velsignet af hele Egnen, at virke saaledes, at de Ulykkelige tro, at den stakkels Mathieu endnu lever, eller at han idetmindste med klog Omsigt har valgt sin Efterfølger? Dette, mener jeg, fordobbler Procenterne, er det ikke Deres Mening, Hr. Anatole?"

„Ganske vist," lo den unge Arving, „men den Kapital gjælder ikke paa Børsen, min bedste Herre."

Ved dette Svar trængte en Taare sig frem i Hr. Jeans Øie, og Prosper kunde ikke lægge Baand paa sin Harme:

„Min Gud, hvilken Skade, at jeg ikke har en hundrede tusinde Francs. Jeg skulde da spare Dig Uleiligheden med at sælge dette Sted, thi jeg vilde strax kjøbe det."

„Du?"

„Ja, jeg. Og allerede i Morgen skulde jeg indrette mit Atelier her; og iovermorgen skulde jeg begynde at lede efter en eller anden elskværdig Pige, der vilde hjælpe mig med at fortsætte salig Rousselots Værk. Ja, jeg skulde blive en anden Onkel Mathieu, og det skulde gjøre mig lykkelig, det føler jeg. Jeg skulde prise mig lykkelig ved at kunne bo i dette Værelse, hvor han har levet, ved hver Aften at sove ind i denne gamle Egetræes Seng, og spørge den Hædersmands Aand: „Er det ikke saaledes, man bør leve for at være et lykkeligt Menneske, en hæderlig Fyr?"

„Prosper!" vilde Anatole afbryde.

„Jeg vilde ikke forandre Noget her," vedblev Prosper, „og jeg skulde søge at bibeholde det i dets nuværende Skikkelse. Jeg vilde elske Bygningerne, Haven, Markerne, Roserne, Nellikerne, Tulipanerne. Naar alle disse Blomster saae sig saa godt pleiede og passede, vilde de sikkert tænke: „Vor Ven Rousselot er her endnu." Ligesaa skulde Tjenestefolkene, de Fattige, Husdyrene, Alle tænke. Alle skulde elske mig, og fremfor Alle gamle Cæsar, som gjøer udenfor, ligesom om den hørte, hvad jeg siger. Ak, hvor jeg skulde blive lykkelig, om jeg havde hundrede tusinde Francs; for dem skulde jeg kjøbe alle disse Glæder, som Du, Ulykkelige, ikke forstaaer, Du, som vurderer Alt efter Pengene!"

Anatole begyndte at blive fornærmet; endelig, da Kunstneren kaldte ham Hr. To og en halv Procent, foer han op, og sagde:

„Stille! Her behøver jeg ikke at tage imod Raad af Nogen. Jeg vil ingen Prædikener høre. Jeg vil sælge, og jeg skal sælge. Dette kommer ikke Dig ved, eftersom Du ikke har hundrede tusinde Francs andre Steder end i Din Fantasi, og Du veed nok, at jeg giver Dig ikke Kredit."

„Anatole!"

„Ti, siger jeg; det er paa Tide at gaa tilsengs. Imorgen, naar jeg kommer tilbage fra Cherbourg, haaber jeg at finde Dig fornuftigere; Farvel til i

Morgen. Og De, Hr. Jean, sørg for, at Vognen er beredt til i Morgen tidlig."

„Det er altsaa virkelig Deres Mening?"

„Aldeles bestemt."

„Godt."

Prosper var allerede ude af Værelset; Hr. Jean fulgte ham uden at tilføie et eneste Ord.

„Hvor skal jeg ligge i Nat?" spurgte Kunstneren, som allerede syntes at have glemt det altsammen.

Men saaledes var det ikke med den Gamle, som syntes at være meget bekymret. Han svarede imidlertid med et Smil: „Denne Vei, Hr. Prosper! denne Vei. Jeg skal selv følge Dem til Deres Værelse."

Og han gik foran.

Den unge Mand paaskyndede sine Skridt, stak sin Arm ind under den Gamles, og sagde deeltagende:

„Jeg fatter Deres Sorg, min stakkels Hr. Jean. Gaarden kommer i fremmede Hænder; dette er haardt for en gammel, tro Tjener som Eder. I Stedet for at henleve Deres Alderdom her, saaledes som De vistnok havde haabet, maa De nu rimeligviis reise herfra, uden nogensinde at gjensee disse Steder, som De har lært at elske, og maaskee sluttelig glemme Dem."

„Nei, hvad den Sag angaaer, saa tager jeg dem med i mit Hjerte," yttrede den Gamle, og tvang sig til at lee.

„Endnu bedre!" raabte Kunstneren, ligesom greben af en pludselig Idee; „dersom De bliver viist herfra, Hr. Jean, vil jeg, at De skal tage Les Ormettes under Armen."

(Fortsættes.)

Blandinger.

Kvindens Mod. En amerikansk Forfatter skriver: Jeg har seet Kvinder, som ei have turdet ride, af Frygt for at Hesten skulde løbe løbsk; som ei har turdet stige i en Baad af Frygt for, at den skulde kæntre; som ei har turdet spadsere af Frygt for, at de skulde falde omkuld; men aldrig har jeg seet en Kvinde, der har været bange for at gifte sig, noget, som dog er langt mere riskabelt end alle de nævnte Eventualiteter tilsammen.

Gaade.

Vi ønske at være
Ukjendt for Verden;
Men bleve dog skabt
Til Livets Færden.

Enhver, der os kjender,
Agter os ikke,
Og vender sig fra os
Med haanlige Blikke.

Men komme vi ukjendte,
Rask mellem Andre;
Herregud, hvor vi
Det Hele forandre.

Dog, hvis vi opdages,
Er Glæden til Ende;
Folk søge af al Magt
Os fra sig at vende.

Og atter i Verden
Ud man os kaster,
Men varsomt; mens harmfuld
Vor Skaber man laster.

Opløsning af Akrostikongaaden i Nr. 3:

Jaspis
Egern
Rønne
Nonsens
Berømt
Arno
Nar
Evangelium
Nonne.

Stavelsegaaden i Nr. 2 er opløst af Organisten ved Marmorkirken.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra Januar 1877 erholde gratis det Udkomne af „Fotografiet", 3 Ark, samt „Simon Sellners Formue", 22½ Ark.

☞ Med dette Nr. følger **„Fotografiet"**, 5te Ark.

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Forlagt af Triers Bogtrk.　　　　V. Söborgs Steentrk.

En Folkeforlystelse.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 4de Februar. Nr. 5.

Indhold: En Folkeforlystelse (med Lithografi). — Brøde og Bod (Fortsættelse.) — En Fortælling om et Brev. — Salig Rousselot (Fortsættelse.) — Blandinger. — Talgaade.

En Folkeforlystelse.

Ligesom man herhjemme ved Fastelavnstid slaaer Katten af Tønden, og stikker til Straamanden, saaledes slaaer man til Tønden anden Pintsedag i Gaildalen, i det sydlige Kärnthen i Østerrig.

Dalen beboes af en kraftig Folkestamme, der fornemlig arbeider i Gruberne, hvorfra der hentes Brunkul og Jernerts, og den udmærker sig ved sin særegne Dragt. Fruentimmerne bære røde, folderige Uldkjoler, Livstykke, mangefarvet Silketørklæde over Barmen, et pynteligt Læderbælte, hvori der hænger en Kniv, og paa Hovedet en hvid, kruset Hue; Mændene bære en lav eller spids Hat med Fjer i, et sort Silketørklæde bundet løst om Skjortekraven, Jakken og Vesten besat med Sølvknapper, Benene i sorte Læderbuxer og høie Vandstøvler.

Ved Enden af Festpladsen er en Tønde ophængt saaledes paa en Stang, at den dreier sig om en Tap, og den er pyntet med et Par smaa Faner. Det gjælder nu om, i Galop paa de svære Heste, at bibringe Tønden saadanne Slag med en halvanden Alen lang, temmelig tung Jernstang, der ender med en landseformig Spids, at den falder fra hinanden.

Unge Piger deeltage ogsaa i dette Vædderidt; Hestene ere udpyntede, og Deeltagerne udmærkede ved egne Festhuer. De stille sig et halvthundrede Skridt fra Maalet, og sprænge paa et givet Trompetsignal frem.

Naar Tønden er slaaet istykker, maa de efterfølgende Ryttere i Galop søge at snappe Tøndebaandene, som nogle af Festordnerne holder frem, og Seirherren maa for at erholde Prisen, endnu nedstikke en Blomsterkrands, hvorefter Festen ender med et muntert Lag, Musik og Dands.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

Bruno anede naturligviis intet, og de første Dage gav begge Mændene fuldt op at bestille i Forretningsverdenen, medens den nye Husfrue underkastede hele Huset en nøie Undersøgelse, og fandt meget, som ikke var stemmende med hendes Smag.

Derom talte hun med sin Mand i en saa rolig og kold Tone, som om det var hende den ligegyldigste Sag af Verden, men Ønsket lød dog som en Befaling, og den lette Rynken af hendes Øienbryn tydede paa, at hun vilde have sin Villie.

Morris vovede ikke at gjøre Indvendinger, han gav hende uindskrænket Kredit paa Kassen, og lod hende skalte og valte som hun vilde, og Bruno fandt sin Stedmoder langt elskværdigere, og mere imødekommende end den første Aften; at hendes Hensigt var at bringe ham paa en spændt Fod med Faderen, kunde han jo ikke ane —, ham laa det langt nærmere at tro, at hun vilde bane Vei til et venskabeligt Forhold imellem dem.

Samme Dags Aften, da Forretningerne just vare afsluttede, og Bruno vilde ile hen til sin Forlovede, bad hans Fader ham om at blive lidt.

„Vi maa være forberedte paa forskjellige For-

andringer," sagde han, da Bruno havde taget Plads ligeoverfor ham.

„Det var jo til at forudsee," mente Sønnen.

„I vore daglige Familieværelser maa vi saaledes ikke ryge mere."

„Jeg kan undvære det, Papa."

„Jeg ikke, men vi maa finde os deri. Dernæst maa vi anskaffe Ekvipage og et smukt Livré."

„Med Familievaabenet paa Knapperne," mente Bruno spottende.

„Et M kan være nok, da jeg ikke har isinde at gjøre mig til Latter."

„Men hvis Mama ønsker det?"

„Saa vil jeg forklare hende, hvorfor jeg desværre ikke kan opfylde hendes Ønsker. Om vi skulle modtage større Selskaber, overlader jeg Harriet at bestemme."

„Hun vil naturligviis sætte en Stolthed i, at vise sit Hus i dets fulde Glands."

„Det har jeg intet at indvende imod."

„Naar blot Udgifterne ikke overstige Indtægterne."

„Det maa vi sørge for. Morris & Ko. maa gaa i Spidsen for alle Foretagender, og det var maaskee bedst, at Du paa et Par Aarstid opholdt Dig i Paris eller London, og opererede i Husets Interesse."

„Det duer jeg ikke til —, Børsen er ikke den rette Plads for min Virksomhed —, her kan jeg være Dig til mere Nytte."

Papa betragtede Sønnen med et forskende Blik; skulde Harriet virkelig have Ret?

„Det var kun en Tanke," sagde Bankieren, „som vi senere kunne tales nærmere ved om."

Bruno reiste sig for at gaa, da Eckart uanmeldt traadte ind, og stor var Hr. Morris Forbauselse, da han gjenkjendte den Indtrædende.

„Hvad vil De? vil De have en Understøttelse, saa kom igjen imorgen."

Eckart tilkastede ham et forbittret Blik, og sagde: „Til en Understøttelse trænger jeg ikke, og jeg vilde hellere sulte ihjel, end modtage den af Deres Haand."

„Ja, saa begriber jeg ikke, hvad vi To have at gjøre med hinanden."

„Det skal De strax faae at vide, naar De vil høre, hvad jeg har at sige."

„Det har jeg ingen Tid til."

„Kontortiden er forbi," sagde Eckart, „og Deres Undskyldning kan De fremføre ligesaa godt enhver følgende Dag som idag. See derfor vil jeg nu tale idag, og hvis det er Dem ligegyldigt, om Deres Søn bliver indviet i vor Fortid, saa maa han for min Skyld gjerne blive —; jeg for min Person frygter ikke for Vidner. De kan lade mig kaste paa Døren, men det vilde kun være Galgenfrist, og hvis De ikke vil høre mig, saa offentliggjør jeg mine Meddelelser. De har bragt mig ind i det Hus, jeg først nylig forlod."

„Jeg! hvad berettiger Dem til en Anklage, hvis Usandhed De selv maa være overbeviist om?"

„Det skal jeg forklare Dem. Skal det være i Deres Søns Nærværelse?"

Morris kastede harmfuld sin Cigar, og sagde: „Forlad os, Bruno. Jeg vil dog høre, hvad han har at sige, om det saa kun var for at forhindre en Gjentagelse af denne Scene."

„Det er ikke klogt af Dem at ophidse mig," sagde Eckart, da Bruno havde forladt dem, „jeg havde foresat mig at være rolig."

„Til Sagen. Jo hurtigere vi blive færdige med hinanden —, jo kjærere er det mig."

„Vi vare Skolekammerater, men De som ældre forlod Stolen tidligere end jeg, og grundede allerede som yngre Mand en selvstændig Forretning. De eiede intet —, jeg besad en lille Formue. Da jeg begyndte min Forretning, opsøgte De mig, og hyklede et Venskab, som jeg troede var oprigtigt. De forledede mig til at opgive det Solide for Hasardspillet paa Børsen, og fremkaldte den Begjærlighedens Aand, som slumrer i ethvert Menneskebryst."

„Mon De havde bebreidet mig det, hvis De var bleven en rig Mand?" haanlo Morris.

„En rig Mand? ja, det var den Sang, Lokkefuglen fløitede for mig Dag for Dag. De vandt Spillet, jeg fulgte Deres Raad, og overgav mine Forretninger til Deres Ledelse, og min oprigtige Ven — bedrog mig. Jeg tabte bestandig, og Tabet gik som Gevinst i Deres Lomme; De bedrog mig paa mange andre Maader, alt under Venskabs Maske, og da jeg endelig fik Øinene op, var det for seent —, en Fallit stod for Døren. Jeg søgte Raad og Hjælp hos Dem, og da jeg sagde, at man vilde anklage mig for bedragerisk Fallit, naar man saae mine Bøger, kan De saa huske, hvad De raadede mig til? Stik Ild paa Huset, saa brænder Bøgerne, og ingen kan gjøre Dem noget."

„Har jeg virkelig sagt det? Det var kun saadan en Idee, der foer mig igjennem Hovedet."

„Den var en slet Udsæd, som bragte en daarlig Høst —, men det laa i Deres Hensigt at ødelægge mig, for at Deres egne Bedragerier kunde blive skjulte. Alt er blevet mig klart, da man, medens jeg var fængslet, overgav mig til Prøvelse de Fordringer, der vare indkomne til mit Fallitbo, thi alle mine Bøger brændte ganske rigtig, men desværre kostede Branden ogsaa min gamle Pige Livet, og det kan jeg aldrig tilgive mig selv, skjøndt jeg jo har bødet derfor, og det egentlig var Dem, som var den rette Ophavsmand."

„Opholdet i Tugthuset synes at have gjort Dem forstyrret i Hovedet, og De skulde virkelig spørge en Læge tilraads. De er jo saa konfus, at De ikke engang kan tænke paa Deres egen Fremtid."

„Jeg tænker ogsaa mindre over min, end over Deres Fremtid."

„Det er en Uleilighed, De kan spare Dem."

„Ikke saa ganske, thi vi To ere langtfra færdige endnu. Det var Dem som angav mig, og gjorde opmærksom paa, at Ilden var paasat, og jeg Brandstifteren."

„Hvorfra veed De det?"

„Ligemeget hvorfra; De hører jo jeg veed det."

„Lad det saa være nok. Min Taalmodighed er tilende —, stil Deres Fordringer."

„Selv om De tilbød mig hele dette Hus, med hele dets Indhold, saa modtog jeg det ikke, thi Fundamentet er usikkert, og det vil styrte sammen over Hovedet paa Dem."

„De er jo aldeles afsindig."

„Nei, det er kun den uundgaaelige Følge af Deres egne Handlinger. De er rig, eller synes idetmindste at være det, men Maaden, hvorpaa De er bleven det, kjender kun de Stakler, som De har snydt og bedraget."

Morris sprang op fra sin Stol, og en dyb Rødme bedækkede hans Kinder.

„For vort gamle Venskabs Skyld har jeg taalt meget, men nu maa det have en Ende. Naar De er bleven roligere, kan De henvende Dem skriftligt til mig, indenfor mine Døre taaler jeg Dem ikke oftere. Desuden er det mig en Trøst, at De staaer under Politiets Opsigt, og det vil vide at beskytte mig, og sørge for, at De bliver bragt til en Sindssygeanstalt."

„Hidser De Politiet paa mig, saa gjør jeg det Meddelelser, og De kan vel indsee, om det ligger i Deres Interesse. Altsaa mine sidste Ord: De har ruineret mig, og berøvet mig Ære og al Udsigt til Lykke i dette Liv, hvorfor det ogsaa skal være mit Livs Opgave at hævne mig paa Dem, og denne Hævn vil jeg først ansee for fuldkommen den Dag, da De som Betler forlader dette Hus."

Med disse Ord endte Eckart den pinlige Samtale, og Morris sank udmattet tilbage i sin Stol.

Kort efter traadte Bruno ind, og blev ganske forskrækket over at finde sin Fader i en saa ophidset Tilstand, og sagde: „Han var her allerede igaar."

„Allerede igaar! hvad sagde han da?"

„Han var i en oprørt Stemning, og sagde blot, at han vilde komme igjen, for at tale med Dig selv."

„Det langvarige Fængsel maa have forvirret hans Forstand. Han udstødte Trusler imod mig, og hvis han kommer igjen, saa lader jeg Politiet stoppe Munden paa ham."

Bruno blev forbauset over dette lidenskabelige Had, og der var jo slet ingen Udsigt til, at hans Fader skulde give sit Samtykke til hans Forbindelse med en Niece af denne Mand.

„Han er ulykkelig," sagde Bruno formildende, „og de Ulykkelige maa man bære over med. Jeg vil ikke forsvare hans Optræden, men blot bede Dig see lidt igjennem Fingre med ham, og tage Hensyn til hans Ulykke."

„Den er han selv Skyld i."

„Men han fortjener dog maaskee nogen Medlidenhed, og hidser Du Politiet paa ham, saa bliver han mere forbittret og hadefuld paa Dig, og Folk, der som han intet have at tabe, lade sig let henrive til en eller anden fortvivlet Gjerning."

„Vil han endelig tilbage i Tugthuset —, saa, i Guds Navn. Jeg vil imidlertid forholde mig rolig, og lade ham i Fred. Angriber han mig, saa vil han komme tilkort."

„Det veed han ligesaa godt som Du, og derfor lader han det vel ogsaa blive ved dette Udbrud."

Bruno forlod sit Hjem aldeles forstemt, thi dette Optrin imellem hans Fader og Adas Onkel, hvis oprindelige Aarsag han jo ikke kjendte, maatte indvirke forstyrrende paa hans Forhold til Ada, og han besluttede at tale Eckart til Rette, naar de vare alene engang.

Den Aften havde han ikke megen Glæde af sit Besøg; thi Eckart var indesluttet i sig selv, og talte næsten ikke et Ord, og Brunos Forstemthed gik efterhaanden over paa begge Damerne, som næsten blot talte om hans nye Stedmoder, og da dette Thema var udtømt, skiltes man ad.

Fjerde Kapitel.

Med Sørgeflor om Hatten viste Kassereren Berthold Frank sig Dagen efter paa Kontoret.

Han kom lidt for seent, og undskyldte sig med, at Dødsfaldet havde angrebet hans Nerver, og at den høitidelige Begravelse havde rystet ham stærkt.

„Hykler," brummede Kontorbudet, som stod og talte nogle Pengesummer, han havde modtaget den foregaaende Aften.

Frank vendte sig hurtigt om, og tilkastede ham et lurende Blik.

„Jeg synes De sagde noget, Robert?" spurgte han.

„Nei, men jeg mener forresten, at De kunde have sparet Dem denne Nerverystelse."

„De mener vel, at jeg ikke burde have fulgt min Broder til Jorden."

„Nei, hvis jeg havde vidst, at jeg vilde blive saa angreben deraf."

Kassereren smilede blot, og sagde: „Det var vel ikke en urolig Dag igaar?"

„Nei," svarede Bogholderen, „her forefaldt næsten intet."

„Det forudsagde jeg jo. Ere Hr. og Fru Morris ankomne?"

„Ja."

„Og er Damen virkelig saa smuk, som Rygtet siger?"

„Det kan jeg ikke svare paa, da jeg ikke har seet hende endnu."

„De heller ikke, Bluff?" spurgte Kassereren.

„Jo, jeg har havt den Ære."

„Naa? De er maaskee ikke Kjender?"

„Jo, undskyld! jeg seer ogsaa hellere en smuk Pige end en gammel Kjærling," svarede Bluff. „Om vor nye Frue er smuk? — jeg troer rigtignok ikke, at De i hele Deres Liv har seet en saa pragtfuld Skjønhed."

„Nei virkelig! De kan da ikke vide, hvad jeg har seet?"

„De er maaskee en Kjender?"

„Det smigrer jeg mig med, men lad nu det være godt, Bluff, og hvis det passer Dem, Gruben, saa ville vi skride til den lille Forretning, der fritager Dem for alt Ansvar."

„Ja, jo før, jo bedre," svarede Bogholderen, og overgav sin Kollega Kassebogen, „behag selv at regne efter."

„Det er jo egentlig overflødigt, da jeg kjender Deres Samvittighedsfuldhed, men det er jo bedst for os begge, at Formen bliver iagttaget for en Ordens Skyld."

(Fortsættes.)

En Fortælling om et Brev.

(Af Amelie Godin.)

1.

Omringet af mægtige Bjergmasser, laa i en Dal en velhavende lille By, der i de sidste Aar, ved at faae en Jernbanestation, ja endogsaa blive et søgt Badested, havde taget et betydeligt Opsving, uden just derfor at miste meget af sin Eiendommelighed. De fleste Huse skrev sig endnu fra de ældre Dage, og vare byggede i den sædvanlige, oprindelige Bjergstil, og en mangearmet, næsten allestedsnærværende lille Flod gjennemskar Byen paa forskjellige Steder, og fra Broerne, som førte over den, tilbød der sig mangfoldige Udsigter til de omliggende Bjerge.

Det var St. Hansdagsaftasen; den mørke, skyede

Sommerhimmel viste sig heldig for de mange St. Hansblus, der skulde tændes paa de omliggende Høider. Ogsaa i Byens Nærhed var man beskjæftiget med et saadant Blus, og mange Hundreder af Tilskuere vare samlede for at nyde det pragtfulde Syn, naar det kom i Brand.

Baalet bestod af Brænde, Grene, Tjæretønder, og hvad andet brændbart man havde kunnet faae fat paa, og op af dette ragede en høi Stang, hvorpaa man havde fastgjort en Dukke, næsten i Mandsstørrelse, der var pyntet med brogede Klude, og fyldt med opplukket Værk, samt havde en Paryk af Blaar.

Den dertil udvalgte Dreng havde antændt Baalet; det blussede i Veiret; Børnene jublede og dandsede omkring den gnistrende Ild med Skrig og Skraal, og maatte forekomme den fjernere staaende Tilskuermasse som en Hob legende Nisser og Trolde.

For mange af Tilskuerne syntes Virkningen af dette altfor stærk; idetmindste gjorde en ung Mand, som stod i forreste Række, og havde betragtet Alt med Interesse, en pludselig Bevægelse, som om han vilde holde sig for Ørerne, og vendte uvilkaarlig Hovedet bort.

„Det lader til, Maestro, at De er bleven pint nok," sagde hans Nabo leende, og stak sin Arm ind under hans, „lad os begive os paa Hjemveien, hvilket ogsaa vil være det fornuftigste, thi efter Børnene komme de Voxne, og saa hører Løierne op. Vi kunne desuden hjemmefra meget godt see Blusset brænde."

Efterat de vare komne udenfor Vrimlen, spurgte Maestroen til sin Ledsager: „Hvem er det egentlig, man brænder saaledes in effigie, Hr. Birkedommer?"

„Der spørger De om mere, end jeg kan svare paa," yttrede Birkedommeren, og trak paa Skuldrene. „Gammel Skik og Brug! Om det er Baalstjeneste, Legende, middelalderlig Autodafé, eller hedensk Ildtilbedelse, veed jeg ikke —, der maa bringes et Offer —, det er Alt hvad jeg kan svare."

Medens han endnu talte, blussede Ilden op ad Stangen, der var besmurt med Tjære; Figuren med sine strittende Arme fængede, og svaiede frem og tilbage, som om den hilste, og Funkerne spredtes vidt omkring under Mængdens jublende Skrig.

„Det er som om Utyskket grinte af os, og man kunde næsten fristes til at tro, at det gjorde sig lystigt over sit Publikum," sagde Birkedommeren spøgende, idet han saae op til den stærkt belyste Maske, hvis deilige Lokker nu brændte i lys Lue.

Den unge Maestro syntes ikke at lægge Mærke, hverken til Ordene eller Gjenstanden for dem; hans Blik var fængslet af en kvindelig Skikkelse, som stod i Nærheden, og hvis fine Profil og smukke Hoved var stærkt belyst fra Baalet, medens den øvrige

Figur laa i Mørke, med Undtagelse af en lille, hvid Haand, der holdt fast paa et Slør, som var kastet over Hovedet.

„Hvem er den smukke Pige?" spurgte Maestroen.

Birkedommeren fulgte hans Blik, og fik lige Tid til at gjenkjende den Betegnede, da Stangen styrtede om, og Rogskyerne et Øieblik kvalte Lysningen, medens et hundredstemmigt Skrig opfyldte Luften.

„Kone," svarede han lakonisk, som om det ikke lønnede Umagen at regne paa sin Ledsagers Opmærksomhed, da denne var gaaet et Par Skridt frem.

„Det er umuligt," svarede Maestroen, og standsede; „dette Barn! denne Alfeskikkelse! — Hun seer jo ud, som om hun ikke havde udfoldet sine Vinger endnu, og de skulle allerede være studsede. Poverina! Stakkels Barn!"

„Spar blot Deres Beklagelse, bedste Ven, thi for det første er her ikke Tale om endnu sammenfoldne Vinger, og for det andet kan man have det godt i et prægtigt indrettet Hus, selv om man er en Alf. Vor lille Doktorfrue, som ikke blot i Aftenbelysning seer meget ungdommelig ud, er forøvrigt over 24 Aar, og regnes for en af denne Jammerdals Lykkelige."

„Deres Doktorfrue! — Der findes altsaa flere Læger her, thi den ældre Herre, som De imorges forestillede mig for, kan dog umuligt..."

„Jo, ham er det alligevel. Ældre Herre! — Det er nogle besynderlige Benævnelser, de unge Mennesker nutildags strax have paa rede Haand! — Doktor Hartvich er i Alder med mig —, henimod Midten af de fyrgetyve, og selv om saadan en Snes Aar forud for Konen i mange Tilfælde kan være uheldigt, saa er der slet ikke Tale herom i dette Tilfælde —, det var et rent Inklinationsparti."

„Nei virkelig! og Ægteskabet er ogsaa vedblevet at være lykkeligt?"

„Fuldkommen lykkeligt! og da det jo er Deres Hensigt at blive her i nogen Tid, saa vil De selv finde Leilighed til at anstille Deres Betragtninger. Forresten er den Maade, hvorpaa Parret har fundet hinanden, ganske interessant —; det er en heel lille Roman."

„Doktor Hartvich som Helt i en Roman forekommer mig meget pikant. Jeg har talt længe med ham idag; han er vistnok en aandrig Mand, men der er ingen Flugt i ham, og han har ingen ungdommelig Fantasi, der kan sætte Ens Puls i Bevægelse. En videnskabelig dannet Mand, men alvorlig som en Karthausermunk."

„Vent med Deres Dom, indtil De har lært ham at kjende."

„Lad gaa da, men Romanen er vel ingen Hemmelighed?"

„Paa ingen Maade. Her spandtes den første Traad i de Aar, da vort Badested begyndte at komme i Ry, som fornemmelig skyldtes Doktor Hartvichs Dygtighed. Frøken Gisela Pforden var meget ung, da hun første Gang kom her med sin Bedstefader, Billedhuggeren. Hun havde mange Sødskende..."

„Ah! ja jeg forstaaer det nu!" afbrød Tilhøreren ham med et betegnende Smil.

„Nei, De er ganske paa Vildspor, kjære Maestro. Bedstefaderen kunde ikke undvære Barnebarnet, som dengang virkelig lignede en Sommerfugl, thi en gratiøsere eller mere ætherisk Skabning var det ikke muligt at finde. Hun var i bestandig, ifølge min Smag i formegen, Bevægelse, thi naar man stod og talte med hende, og endnu vilde tilføie et Par Ord, saa var hun imidlertid fløiet sin Vei saa lydløst, som om hun havde været en bevinget Sommerfugl. Alle vare indtagne i hende; selv Damerne forkjælede hende ligesaa meget som Mændene, men hun brød sig om ingen, og levede ganske som det behagede hende. Da den gamle Pforden befandt sig vel i denne Egn, leiede han en Privatbolig for Resten af Sommeren i Nærheden af min Bolig. Da saae vi Gisela daglig, eftersom hun spillede sammen med min Kone, der jo, som De veed, kjære Maestro, er en stor Musiknar."

„Men Romanen!"

„Taalmodighed! Romanen kommer. Vi saae Doktor Hartvich daglig gaa ind til Pfordens, men tænkte ikke videre derover, thi dengang var Gisela i Forhold til Doktoren et rent Barn. Da imidlertid Efteraaret kom, og Bedstefaderen vilde bryde op, kom det for Dagen, at de to i al Stilhed vare blevne enige med hinanden, og Doktoren anholdt formelig om Pigebarnets Haand. Derom vilde Bedstefaderen intet høre, fordi han ikke troede, at deres Karakterer passede for hinanden. Men den Lille var bestemt; hun kunde kun blive lykkelig med sin Doktor, og den Gamle maatte tilsidst indrømme hende et Prøveaar. Han holdt fast ved, at Gisela først skulde indføres i Selskabslivet, og see sig lidt om der, førend hun bandt sig, og Parret maatte finde sig deri."

„Hvilken Taabelighed!"

„Det er ikke saa afgjort. Pforden, der boede i Hovedstaden, lod Hartvich nyde samme Rettighed som de andre, og bad ham oftere til Besøg, og jeg veed, at i Løbet af den Vinter vendte vor kjære Doktor ofte tilbage fra sine Udflugter i et Humør, som ingenlunde var straalende. Det syntes som om Pigebarnet styrtede sig hovedkulds ind i Selskabslivets Glæder, og lod sin Sommerfuglenatur mere udvikle sig, end vor Doktor syntes om, og der har

vist dengang af og til været Uoverensstemmelser imellem dem. Da Bedstefaderen og Gisela næste Aar indfandt sig her, fandt min Kone sit forkjælede Barn meget forandret, lunefuld, egensindig, og utilgængelig for enhver venskabelig Advarsel. Disse vare virkelig nødvendige, da hun syntes at beslitte sig paa en usædvanlig fri Opførsel ligeoverfor unge Mennesker, og det i Særdeleshed i Hartvichs Nærværelse. Bedstefaderen lod hende skalte og valte, som hun havde Lyst til, og min Kones Bemærkninger afviste hun med, at hun blev hovmestereret nok, at hun satte sin Frihed høiere end Alt, og at hun ikke vilde lade sig den betage, og at Bedstefaderen dog maaskee ikke havde havt saa ganske Uret; hvorfor det heller ikke forundrede os, da vi hørte, at Pforden pludselig var reist bort med det forkjælede Barn, og Forbindelsen hævet."

„Og hvorledes opførte Ex-Brudgommen sig under denne Krise?"

„Foruden min Kone og mig vidste ingen noget bestemt, og han har aldrig deeltaget i Selskabslivet her, saa at det var vanskeligt at fælde Dom over hans private Følelser. Hvad Gisela angik, saa vedblev min Kone at brevvexle med hende, og vi maatte begge beundre, hvorledes hun udviklede sig i Aarenes Løb i de selskabelige og kunstneriske Kredse, hvori hun bevægede sig, og af flere Badegjæster her hørte vi, hvorledes hun blev feteret og forkjælet af Alle, og at hun havde afslaaet flere gode Partier.

„Saa kom Krigen 1816. Hartvich meldte sig som frivillig Læge, for at samle Erfaring, og allerede efter det første Slag nævnedes han med Roes i de offentlige Blade, og til sin store Overraskelse modtog han kort efter et Brev fra Gisela. Dette var vel kun affattet i venskabelige Udtryk, men dog saa gjennemtrængt af Varme, at han ikke kunde tvivle om de Følelser, der havde dikteret det."

„Nei virkelig! naa —, og saa?"

„Hartvich svarede med en vis Forsigtighed, thi han maatte sige sig selv, at kun den omhyggeligste Pleie kunde bringe den Spire til at voxe, som han troede var rykket op med Rod. Der udspandt sig imidlertid en Brevvexling imellem dem, og da Doktoren efter Fredens Afslutning forespurgte hos Gisela, om han maatte aflægge hende et Besøg, og hun gav ham Lov dertil, saa vidste Begge, hvad Meningen var dermed."

„Mærkværdigt!" udbrød den unge Mand. „Hvor I Tydskere dog ere en besynderlig Nation. Og denne forstandige Doktor, der ikke var nogen Yngling længere, har virkelig for anden Gang betroet sit Skib til saa ubestandige Bølger?"

„Denne Bemærkning viser kun, at De ikke, som rimeligt er, kjender Doktoren tilbunds, eller ikke er nogen stor Fysiognom, thi vel udtrykker hans

Ansigt Ro, men Grundtrækket er dog Fasthed og Bestemthed, og den Slags Naturer give ikke frivillig Slip paa, hvad de attraa og ønske."

(Fortsættes.)

Salig Rousselot.

(Fortsættelse.)

„Hvad mener De?"

„Spørg mig ikke: jeg vil gjøre Dem en Overraskelse. Farvel til i Morgen, Hr. Jean."

„Farvel, Hr. Prosper. Her er Deres Værelse, det var salig Rousselots Gjæsteværelse."

Og den gamle Hædersmand forsvandt efter et venligt Godnat.

„Stakkels Gamle!" mumlede Kunstneren, som endnu nogle Dieblikke stod ubevægelig paa Dørtærskelen med Lyset i Haanden. Endelig gik han ind.

Hans Værelse var et lille, landligt Kammer, men saa hyggeligt og bekvemt, at det var en Lyst at være her.

Det første Prosper foretog sig, var at aabne sin Vadsæk, og tage Pensler og Farver frem, for at have dem parat til om Morgenen.

Derpaa lagde han sig, og idet han sov ind, drømte han, at han eiede hundrede tusinde Francs, at han havde kjøbt Les Ormettes, at han giftede sig med Rubens Datter, og tilsidst, at han havde en lang Række kraftige og rødkindede Børn, saadanne som Greuze viser os dem paa nogle af sine Malerier.

8.

Tidlig om Morgenen dundrede Nogen paa Døren.

„Hvem der?" raabte en søvnig Stemme.

„Det er mig."

„Hvilken mig?" skreg paany den samme Stemme utaalmodigt.

„Bastien. Jeg kommer for at vække Dem, som De gjennem Hr. Jean bad mig om igaar Aftes. Solen er i Færd med at staae op."

„Det er jeg med. Tak, Bastien."

Ti Minutter efter havde Prosper udvalgt sig en god Plads foran Gaarden, hvilken han begyndte at afmale paa Lærredet.

Det var en herlig Morgen. Naturen syntes nylig at være vaagnet; rundt omkring glimrende Dugdraaber, munter Kvidren, lutter Liv.

„Hvem kan ikke," udraabte Kunstneren med Henrykkelse, „hvem kan ikke gjøre et Mesterværk

midt i dette duftende Grønne, midt i dette gjenfundne Paradis?"

Og Arbeidet skred rask fremad. Gamle Cæsar, som var sluppen løs, kom og satte sig med dyb Alvor ved Malerens Side. Den store, røde Ko kom bestandigt nærmere og nærmere, for at see hvad han bestilte. Æslet, endnu mere fortroligt, stak sit Hoved næsten over hans Skulder; Hønsene, Gjæssene og Kalkunerne gjorde deres Slag omkring ham, og syntes at være meget nysgjerrige. Af og til kom Himlens smaa Fugle, og satte sig kvidrende paa de nærmeste Grenes yderste Spidser. Snart tittede selve Solen frem over Hækken, for bedre at kunne see, og alle disse Solstraaler, al denne Vellugt, alle disse syngende Stemmer syntes at sige til Kunstneren: „Det er godt, det der; Mod, min Ven, vi ere tilfredse med Dig."

Efter en Times Forløb viste Bastien sig, og saae lige saa forundret ud. „Hvad kan det være?" spurgte hans store, enfoldige Øine.

Og uden at tage Øinene fra Staffeliet nærmede han sig mere og mere. Derpaa gik han tilbage, nærmede sig paany, og vedblev saaledes længe, indtil han endelig vovede sig lige hen til Kunstneren, i hvis Øre han pludselig raabte: „Du store Gud! Kan jeg tro mine Øine..., see, selve Les Ormettes!"

„Er det Dig, Bastien," sagde Prosper.

„Lad det ikke forstyrre Dem, Herre, jeg stod bare og saae til."

„Naa, er Du tilfreds?"

„Tilfreds, med hvad?"

„Med mit Arbeide?"

„Det veed jeg ikke, Herre; jeg forstaaer mig ikke paa saadanne Ting."

„Og Du kjendte dog Gaarden igjen?"

„Om jeg kjendte den igjen? Ja, man seer den jo foran sig som i et Speil."

„Tak, Bastien."

„Tak, for hvad, Herre?"

„For den Artighed, Du sagde mig."

„Har jeg sagt Herren nogen Artighed? Ah, nu forstaaer jeg. Men det kom fra Hjertet, Herre."

„Det troer jeg, min Gut. Men sig mig, din..."

„Hvilket, Herre?"

„Du synes ikke at være stum idag?"

Ved dette uventede Spørgsmaal blev Bastien pludselig ildrød.

„Og det er jeg meget vel tilfreds med; thi, seer Du, nu er det min Tour at gjøre Dig Spørgsmaal."

Bastien gjorde et Spring af Forskrækkelse.

„Og mig vil Du vel svare, haaber jeg?"

Bastien nøiedes at svare med et benægtende Tegn.

„Du skal ikke være bange, min Ven."

Nu gjorde vor skikkelige Bastien uforstaaelige Miner med sit dumme Ansigt. Han aabnede og lukkede Munden uophørligt, men ikke en Lyd hørtes.

„Er Du bleven stum igjen? Skulde ikke en lille Daler kunne løsne Din Tunge?"

Efter en sidste fortvivlet Gebærde sprang Bastien derfra af alle Kræfter.

„Det kan man kalde et Æsel!" tænkte Prosper ganske høit. „Det dummeste af alle Gaardens Æsler. Det, der staaer bag min Ryg, er rigtignok stumt, men om man gav sig Tid til at lære det at tale, saa..."

Kunstneren kastede herved et Blik paa det omhandlede Æsel og de andre Husdyr, der dannede en stor Kreds omkring ham. Af og til vovede Æslet at skrige paa en Maade, og med en Mine, som om det ansaae sig for en stor Kunstdommer; Katten udtrykte sin Beundring ved at stryge sig mod Malerens Ben, og Hanen, som var fløiet op paa den hosstaaende Skammel, istemmede en høitonet Seiershymne.

„Her sidder jeg som selve Poul Potter," sagde Kunstneren muntert til sig selv, og endnu en Time arbeidede han ivrigt paa sit Værk.

Pludseligt hørte han et nyt Forundringsraab; men denne Gang var det ikke enfoldigt som Bastiens, men et, som var fuldt af Indsigt og Glæde.

Den unge Mand behøvede ikke at see sig om: han havde allerede gjenkjendt Hr. Jean.

Den Gamle pegede paa Maleriet, som allerede nærmede sig sin Fuldendelse, og raabte med en Stemme, der skjælvede af Bevægelse:

„Det er altsaa den Overraskelse, De talte om igaar Aftes? Tak, Hr. Prosper, tak!"

„Jeg er glad over, at dette lille Maleri staaer Dem an," svarede Kunstneren elskværdig, „og for at det kan blive fuldkomment efter Deres Smag, saa giv mig Deres Raad, Hr. Jean, sig mig, hvad De ønsker paa det. Nogle Duer paa Taget maaskee? Cæsar eller Bastien paa Dørtærskelen? Sæt Dem ned, og lad os tale lidt sammen."

Hr. Jean lod sig ikke bede længe; Samtalen blev munter og fortrolig. Og imidlertid skred Maleriet fremad, fik med hvert Minut mere Liv, mere Sandhed, større Skjønhed, og heldigere Farver.

„Veed De, at De er en stor Kunstner!" udraabte endelig Hr. Jean.

„Man gjør, hvad man kan," svarede Maleren beskedent; „men ak, min Ven, naar man er nødt til at arbeide for ikke at sulte ihjel..."

„Jeg forstaaer Dem," afbrød den Gamle. „De mangler kun en uafhængig Stilling?"

„Eller med andre Ord tre tusinde Livres i Renter. Saa meget skraber man ikke let sammen med Penslen."

„Men De faaer rimeligviis Deres Arbeider godt betalte, og med Sparsommelighed..."

„Sparsommelighed..., i Paris..., naar man Intet har, der fængsler En til Stedet, f. Ex. en Familie, og naar Strømmen uafladeligt fører En med sig; umuligt! Nei, men dersom jeg kunde følge min Tilbøielighed, og bo paa Landet."

„Tænk om De kunde kjøbe Les Ormettes!"

„Ja tænk, der mangler mig kun lumpne hundrede tusinde Francs; men alvorligt talt, dem faaer jeg aldrig."

„Hvem kjender Fremtiden, i Særdeleshed en Kunstners," svarede Hr. Jean.

10.

I dette Øieblik kom Bastien aandeløs løbende.

„Nu ha'e vi En til her!" sagde han; „Mademoiselle Irène kommer fra sit Kloster. Jeg saae netop nu de hellige Søstres Vogn ved Stranden."

„Irène," gjentog den Gamle forskrækket.

Senere mumlede han halvhøit, efterat have tænkt sig om:

„Naa, det bliver maaskee det bedste."

Prosper gav sig i Færd med sit Maleri.

Hr. Jean gav hurtigt Bastien nogle Ordrer, og sluttede med de Ord:

„Men ikke et Ord til hende!"

„Hvorledes, vil Herren lade Mademoiselle være i Uvidenhed om..."

„Nei, vist ikke, men jeg vil, at en Anden end Du skal underrette hende om det Tab, hun har lidt. Gaa nu."

Og medens Bastien skyndte sig bort, saa hurtigt hans lange Ben tillod det, vendte Hr. Jean sig til Prosper, slog ham paa Skulderen, og sagde:

„De maa gjøre mig en stor Tjeneste, min bedste Maler."

„Med al Fornøielse, Hr. Jean."

(Fortsættes.)

Blandinger.

Rimeligt nok. Lærerinden spurgte en lille Skolepige: „Hvad gjorde Israeliterne, efterat de vare gaaede gjennem det røde Hav?" — „Jeg veed ikke," sagde Pigen, „men jeg antager, at de tørrede sig."

Talgaade.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10
Ingen Vogn, ingen Hest, der kan fare afsted;
Intet Skib —, og dog hjælpes vi fremad dermed.

6 9 2
Aldrig Nogen den seer, men Enhver kan den faae.

1 4 3 9
Det er slet, naar de Store den bruge mod Smaa.

7 6 3
Den kan saare og dræbe —, og give os Ly.

3 4
Kun paa Landet man seer den, og ei i en By.

4 3 6 10
Den udvindes som oftest af Blomster og Træer.

3 4 1 8
Ret en Gjerning, som ei gjør os mindste Besvær.

5 4 7 6
Kan det Rette ei opnaaes, man nøies med den.

10 3 1
Ofte ruller den bragende, buldrende hen.

6 3 9
Tidt den hersker med hensynsløst vildt Tyranni.

1 6 4 3
Den forkynder, at Vinterens Tid er forbi.

Opløsning af Gaaden i Nr. 4:
Falske Penge.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra Januar 1877 erholde gratis det Udkomne af „Fotografiet", 3 Ark, samt „Simon Sellners Formue", 22½ Ark.

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à t Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 11te Februar. Nr. 6.

Indhold: Brøde og Bod (Fortsættelse.) — En Fortælling om et Brev (Fortsættelse.) — En Blomsterpige (med Xylografi). — Salig Rousselot (Fortsættelse.) — Talgaade.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

Frank eftertalte Banknoterne og Pengerullerne, medens Bogholderen og Budet vare tause Vidner.

„Det stemmer paa Hvid og Skilling," sagde Frank.

„Saa gaaer jeg til min Hovedbog," sagde Bogholderen.

„Lad den vente lidt, den vil ingen Bebreidelser gjøre Dem. De tyve tusind Daler..."

„Ligge endnu i Pengeskabet."

„Man har altsaa ikke forlangt dem tilbage?"

„Nei."

„Vil De saa overgive mig dem."

„De er virkelig overdreven forsigtig," yttrede Gruben, og gik hen til Skabet.

„Det er i Deres egen Interesse."

„Jeg har hverken tænkt paa Pengene, eller havt Pengeskabet aabnet."

„Det troer jeg, og det Hele er jo kun en Form. Tæl De Banknoterne, Robert, der skal være 20,000 Daler i dem, og vi To ere saa begge beroligede, Gruben," sagde Frank smilende, „og jeg er dem meget taknemmelig for den Tjeneste, De har beviist mig."

„Var det tyve tusind, der skulde være?" spurgte Bluff.

„Ja, akkurat."

„Men der er kun ti tusind."

„Tæl om igjen, Bluff, De maa have talt feil," sagde Kassereren rolig, og skød Pennen bag Øret, og Gruben traadte hurtig hen til Skabet.

„Ti tusind, ikke mere," sagde Bluff.

Bogholderen tog selv Pengene, og talte efter; Frank rystede tvivlende paa Hovedet.

„Det maa være en Feiltagelse," sagde Frank aldeles rolig, „jeg har overgivet Dem tyvetusind."

„Ved Gud, der er kun titusind," udbrød Gruben med sittrende Stemme.

„Umuligt," sagde Kassereren, „den anden Halvdeel maa ligge i Kassen."

Bogholderen stak Haanden ned i den; han var dødbleg, og Sveden perlede i store Draaber paa hans Pande.

„Der er intet —, det er mig fuldkommen ubegribeligt."

„Pengene maa dog være etsteds," sagde Frank utaalmodig, og talte nu selv efter. „De husker dog, at jeg overgav Dem tyve tusind?"

„Ganske vist."

„De talte dem selv?"

„Ja, ja."

„De lagde dem selv ned i Kassen?"

„Ja vist, ja vist," svarede Gruben, og tørrede Sveden af sin Pande.

„Saa aflukkede de Pengekassen, og stak Nøglen i Lommen?"

„Nei."

„Hvorfor gjorde De det ikke?"

„Fordi jeg ikke troede, at det var nødvendigt, da Kassen jo staaer velforvaret under Laas og Lukke i Jernskabet."

„I Almindelighed er det ogsaa overflødigt, men det havde dog været det sikkreste. Men Jernskabet havde De dog vel lukket?"

„Ganske bestemt."

„Naar gjorde De det?"

„Jeg troer De var selv tilstede, medens det skete."

„Godt; dermed er det altsaa beviist, at De har modtaget Pengene af mig," sagde Frank, idet han ordnede sit tynde Haar, og rettede paa sit Halsbind, „De er Vidne dertil, Bluff."

„Men Pengene kunne jo dog ikke være forsvundne," udbrød den fortvivlede Bogholder, „jeg har ikke rørt dem."

„Min kjære Gruben! det være langtfra mig at ville kaste Mistanke paa Dem; jeg beklager tvertimod, at De skal faae en saadan Løn for Deres Villighed, men De vil selv kunne indsee, at denne Sag maa nøiagtig undersøges."

„Naturligviis."

„Og vi maa strax melde det til Chefen."

„Hr. Morris?" spurgte Bogholderen forskrækket.

„Ja —, det er jo ikke hans Penge? Det var jo betroet Gods. Eller foretrækker De maaskee, at vi strax skulle overdrage Undersøgelsen til Politiet?"

„Gjør hvad De vil," sagde Bogholderen, der ikke var istand til at samle sine Tanker; „jeg maa finde mig i Alt. Hele Sagen er for mig en dunkel Gaade, som jeg slet ikke forstaaer at løse."

Frank nikkede, og aabnede Døren for at gaa ind til Hr. Morris, men blev overrasket staaende, thi ligeoverfor ham stod en høi, statelig Dame ved Siden af Husets Chef.

Han maatte indrømme, at han aldrig i sit Liv havde seet en saa smuk Dame, han kunde slet ikke vende Øinene fra hende, og hendes Skjønhed forvirrede ham i den Grad, at han forglemte, hvor han var, og hvem han stod ligeoverfor.

„Vor Kasserer, Hr. Frank," sagde Morris til Svar paa sin Gemalindes spørgende Blik. „Har De noget Særdeles at meddele mig?"

„Først vil jeg bringe min hjerteligste Lykønskning..."

„Tak, Tak. Hvad vilde De mig?"

„Et ubehageligt Tilfælde. Men jeg veed ikke..."

„Tal kun frit," sagde Hr. Morris utaalmodig.

„Jeg var fraværende igaar med Deres Hr. Søns Tilladelse..."

„Det veed jeg."

„Hr. Gruben overtog Kassen med dens Indhold, og deriblandt tyvetusind Daler i Banknoter, Alt i fuldstændig Orden, og nu mangler der titusind Daler deri. Hr. Gruben kan ikke forklare sig, hvorledes det er gaaet til."

„Behag at kalde paa Hr. Gruben, og min Søn."

Imidlertid havde Fruen taget Plads i en Lænestol, da hun syntes at interessere sig særdeles for Sagen, og aldeles forknyt traadte Bogholderen ind.

„Det er en meget ubehagelig Historie," sagde Bankieren.

„Jeg kan slet ikke forstaae den," hviskede Bogholderen.

„Har De igaar forladt Værelset uden at lukke for Jernskabet?"

„Nei. Jeg lukkede den hver Gang, og intet Menneske har havt sin Fod indenfor Skranken, undtagen Bluff."

„Og dog er Halvdelen af Pengene borte."

„Kunde der ikke være skeet et Indbrud?" spurgte Fruen, og ved Lyden af denne uventede Røst vendte Bogholderen sig forbauset om, thi i sin Forvirring havde han ikke lagt Mærke til hendes Nærværelse.

„Et Indbrud?" sagde Hr. Morris, og trak paa Skuldrene, „hvad mener De, Frank?"

„Jeg tager mig den Frihed at gjøre den ærede Frue opmærksom paa, at et Indbrud saagodtsom er umuligt," sagde Frank bukkende; „Laasene ere overordentlig kunstfærdige, og at opbryde Jernskabet, hvori Pengekassen staaer, vilde være et Herkulesarbeide, der vilde medtage flere Dage."

„Findes der da kun een Nøgle?" spurgte Fruen.

„Der gives tre Exemplarer," svarede Morris, „den ene har Kassereren, den anden hænger her ved mit Nøgleknippe, og den tredie ligger forseglet i Kassen."

„Ligger den der da endnu?" spurgte Bruno.

„Jeg overgav den tilligemed 20,000 Daler til Hr. Gruben," sagde Frank.

„Den ligger der ogsaa endnu," sagde Gruben.

„Det er jo bedst at jeg henter den, for at enhver Tvivl kan forsvinde," tilføiede Kassereren.

Frank gik hurtig ud, for at hente Nøglen.

„De har Ingen mistænkt?" spurgte Morris den ulykkelige Bogholder, „udtal Dem kun aldeles aabent."

„Jeg kan ikke tænke mig, hvem der skulde have taget Pengene."

„Er Bluff paalidelig?"

„Grundærlig, og tro som Guld, Papa," sagde Bruno.

„Det troer jeg ogsaa gjerne, men Ordsproget siger: Leilighed gjør Tyve."

I dette Øieblik vendte Frank tilbage, og lagde den forseglede Pakke paa Skrivebordet.

Morris brød Seglet, og nikkede.

„Det er de rigtige Nøgler, altsaa bliver det næsten den eneste Mulighed, at min egen Nøgle maa have været benyttet," sagde Morris leende.

Var det tilfældigt, eller med Hensigt, at i dette Øieblik Kassererens Blik streifede den smukke Kone.

„Det er jo ligesaa utænkeligt, som at et Indbrud skulde have fundet Sted," bemærkede Kassereren.

„Hvor er da Pengene blevne af," udbrød Morris, der nu syntes at tabe Taalmodigheden. „De kan jo ikke negte, Gruben, at De maa staa mig til Ansvar for dem. De har modtaget Kassen i fuldstændig Orden, og af Dem forlanger jeg de forsvundne Penge."

„Jeg nægter ikke mit Ansvar, og Gud skal være mit Vidne til, at jeg med Glæde bragte det største Offer, hvis jeg kunde løse denne Gaade."

„See endnu engang efter i Kasseværelset."

„Det er til ingen Nytte, men jeg skal gjerne gjøre det."

Med et fortvivlet, haabløst Blik gik den ulykkelige Bogholder.

„Hvad mener De om ham?" spurgte Morris nu Kassereren. „Kjender De noget nærmere til hans Forhold."

Den lange, magre Kasserer sukkede dybt.

„Havde jeg kunnet ane dette, saa havde jeg ikke bedet om Permission. Det vilde ikke være arriveret for mig."

„Det er jo en indirekte Anklage mod Gruben."

„Jeg anklager ingen. Faktum taler selv: enten maa Gruben eller Bluff have taget Pengene; men Bluff er nøisom, og vilde ikke have taget en saa stor Sum, og havde han taget saamange Penge, saa var han flygtet strax."

„Vilde Gruben ikke have handlet paa samme Maade?"

„Nei —, undskyld. Gruben maatte først aflevere Nøglen, og da de stjaalne Penge vare betroet Gods, som maaskee først om Dage, eller selv Uger blev fordret tilbage, saa havde han jo Tid nok til at bringe sig selv og Pengene i Sikkerhed, da han nemlig maa have stolet paa, at jeg skulde have ladet mig nøie med at se Pakken, uden at tælle Pengene efter."

Morris gav et bifaldende Nik, og spurgte: „Hvad kjender De forresten til hans Liv?"

„Han boer sammen med en Søster, og Faderen efterlod dem kun Gjæld. Forresten fortæller man saa meget, og gjør ofte en Elefant af en Myg."

„Ud med Sproget, hvad mener De?"

„For Rigtigheden af hvad jeg har hørt, kan jeg ikke indestaa, og jeg vil nødig stille en Kollega i et mindre godt Lys, men man paastaaer, at de Begge skulle være meget forlystelsessyge, og bruge mere end en Bogholdergage."

„Det kan jeg ikke tro," indvendte Bruno. „Gruben har altid gjort Indtryk paa mig af at være en solid Mand."

„Skinnet bedrager ofte," sagde Morris, „og nu vil jeg og min Søn selv anstille nærmere Undersøgelser. Jeg forlanger ubetinget Taushed angaaende Sagen, og vil ikke have den omtalt. Det kan De meddele Gruben. Farvel."

Da Frank havde forladt Værelset, sagde den smukke Frue: „Hvorfor vil Du ikke give Sagen i Politiets Hænder?"

„Fordi jeg ikke vil, at Rygtet skal forstørre Summen ti, ja tyve Gange, og et uopklaret Tyveri i en Bankforretning er værre end et Tab. Desuden er hele Summen jo en Bagatel for os. Hvem troer Du, Harriet, er den Skyldige?"

„Derom kan jeg ikke dømme, og desuden troer jeg ikke, at min Dom vilde falde sammen med Din. Men Du glemmer jo rent Anvisningen, jeg skulde have."

„Ak ja! det havde jeg nær glemt. Det burde egentlig være en Overflødighed, men min Kasserer forlanger endogsaa Kvittering af mig."

„Er han da saa mistroisk?" yttrede Harriet spottende.

„Han er dog i sin gode Ret. Skal Bruno ikke hente Pengene?"

„Det er ingen Uleilighed for mig, og jeg vil ikke forstyrre længere."

(Fortsættes.)

En Fortælling om et Brev.

(Fortsættelse.)

„Hvad sagde da Bedstefaderen nu?"

„Han, ligesaavel som vi, hørte først noget derom, da Sagen var afgjort; thi medens Doktoren endnu var fraværende, spurgte Gisela, om et kort Besøg af hende konvenerede os, og da min Kone naturligviis udbredte begge sine Arme, kom Sommerfuglen flyvende, og da ogsaa Doktoren kort efter indfandt sig, begyndte der at gaa et Lys op for os, som snart blev til en Bryllupsfakkel. Den gamle Pforden overgav sig strax; han blev fuldkommen overrumplet, og de forløbne tre Aar havde maaskee ogsaa bragt ham paa andre Tanker. Efterat Ægteskabet var fuldbyrdet, har Parret beviist sin Ret til dette Skridt, thi i alle fem Verdensdele findes der ikke et lykkeligere Ægtepar. Den unge Kone lever kun for sin Mand og sit Hjem, og hendes største Glæde udenfor Hjemmet er at spille firhændigt med min Kone, og min Anelse siger mig, at De, Maestro, snart bliver den Tredie i dette musikalske Forbund."

„Hm! Hvem kan vide det? At Deres elskværdige Gemalinde stundom vil modtage hos sig Kurgjæsten, paa Grund af gammelt Bekjendtskab, og at jeg vil faae Deres fødte Sommerfugl, og nu gifte Hussnegl at see, det haaber jeg —, men musicere?

— Tænker De maaskee paa Akter og Retssager, naar De holder Ferie? — Naar en Kapelmester holder Ferie, forlange hans Øine kun smukke Landskaber, og hans Øren Fugletriller, og Vandfaldenes Kadenzer! — Jeg maa bede Guderne fri mig for Alt, hvad der ligner et musikalsk Instrument."

„Dersom min Kone hørte disse skrækkelige Ord, vilde hendes skjønneste Luftkasteller styrte sammen, da hun har anskaffet en Mængde deilige Noder i Anledning af Deres Ankomst, Maestro Tolentino. Dagene i Wien, da hun spillede sammen med Dem og hendes gamle Lærer, leve endnu i hendes Erindring."

„Ja —, det var dengang! De Tider ere forbi. Da var jeg neppe tyve Aar, og Verden var mig ganske ny; fri som en Fugl i Luften, der prøver sine Vinger; fri og ubunden, man kunde flagre omkring efter Smag og Behag —, nu sidder Fuglen i Bur."

„Hvad mener De, Maestro? Har De da giftet Dem, siden vi traf hinanden i Firenze?"

„Det manglede blot. Ved Bur tænkte jeg ikke paa Ægteskabet, men paa en Embedsansættelse. Som Kapelmester ved Operaen har jeg en Lænke om Benet, og kan ikke flyve, naar jeg har Lyst. Gifte mig? — Godt nok, men med hvem? Maaskee med en af vore Primadonnaer eller Koristinder? Tro De mig, der gives ingen bedre Recept imod Ægteskabet end at afholde daglige Prøver med det Slags Damer. Man kan erobre et flygtigt Kys imellem Kulisserne, men man lokkes ikke til Ægteskab. De seer jo ganske spidsborgerlig skandaliseret ud, kjære Birkedommer, over mine Yttringer, men det behøves virkelig ikke, thi De har ingen Don Juan for Dem, hvorvel man ikke opdrages til Ægtemand ved Kapelmesterens Nodestol."

„Tag Dem iagt for at komme med saadanne Yttringer ligeoverfor vore Damer. De vilde betragte det som en Udfordring, og ikke hvile, før der sad en Ring paa Deres Guldfinger."

„Jeg er lovet bort for længe siden," udbrød Maestroen overmodig, og løftede sit Glas. En Skaal for den Gudinde, som jeg tilbeder, og hvis Skaal jeg hjemme i mit Fødeland drikker i den gyldne Falerner, men her i denne brune Saft: Skjønheden leve! Ord eller Toner, Natur eller Kvinder —, Skjønheden leve i al Evighed."

2.

I et Balkonværelse, der havde Udsigt til Bjergene, og var fyldt med duftende Blomster, stod et stort Flygel, hvorfra henrivende Toner lød, ledsagede af en Violin, medens en Dame sad i en Hjørnesofa, og lyttede. Hendes Øre indsugede Tonerne, medens hendes Øie, halvt ubevidst, frydedes over de

to musicerende Personers Skjønhed, thi Gisela Hartwich var ligesaa smuk ved Dagens fulde Lys, som ved St. Hansildens flagrende Blus. Hun lignede en Sylfide i fin Ungdomsfylde, og hendes friske, halvaabne Læber syntes ligesom at inddrikke de vellydende Toner.

Hun var aldeles gaaet op i Spillet, hun glødede som en Rose, og en levende Begeistring funklede i hendes Øine, hvergang hun hævede dem op til sin Medspiller. Ethvert af disse Blik mødte Maestroen med en Ild, hvis Flamme maaskee skrev sig fra en anden Kilde end just Begeistring for Musikken.

Felice Tolentino var en brunet Skjønhed, og i den Maade, hvorpaa han stod, hvorpaa han støttede sit Instrument mod Kinden, og førte sin Bue, laa mere end den Ynde, der er medfødt enhver af Sydens Lazzaroner —, det var en kraftfuld Gratie, som maatte skrive sig fra en fuldkommen, harmonisk Legemsbygning.

Finalen var glimrende, og allerede i Begreb med at lægge Violinen, lod han Buen endnu gjøre nogle improviserede Løb, hvis hendøende Toner minde om den næsten kvælende Sødme, som om Natten udstrømmer fra Orangeblomster og Caprifolium i tillukkede Værelser.

„Bravo, Signora!" sagde han hurtigt, og bøiede sig ned over hendes Hænder, som hvilede paa Tangenterne, og berørte dem med et flygtigt Kys. „Gid min gode Stjerne altid vilde forunde mig et saadant Akkompagnement. De maa være en Virkeliggjørelse af Musikkens Muse, thi De opfatter genialt enhver Inspiration."

„Virkelig?" udbrød den unge Kone med straalende Øine. „Det glæder mig, skjøndt min Fortjeneste kun er ringe deraf, thi naar Deres Violin synger, Maestro —, saa gaaer der et Livspust henover Alt og Alle, og Blomsterne maa lade deres Duft udstrømme."

Den Dame, der hidtil havde siddet taus i Sofaen, rystede paa Hovedet, reiste sig, og gik hen til Flygelet med de Ord: „Skulle vi ikke engang prøve, min poetiske Veninde, hvad en Smule tydsk Luftning formaaer? Vi have jo lovet Maestroen nogle beethovenske Sange; lad mig vælge."

Medens Fru Gisela reiste sig for at give Veninden Plads ved Flygelet, tilkastede hun hende et forundret Blik —; der var noget i Fru Birkedommerskens Tone og Mine, som var hende paafaldende; men uden at spørge videre, sang hun, og Veninden akkompagnerede. Italieneren stod i et Hjørne af Værelset, medens den nedgaaende Sol lod sine Straaler som en Glorie falde ind igjennem Balkondøren, og skinne paa Gisela, der pludselig holdt op, og sagde: „Nu nok med Sang og Klang; nu ud

En Blomsterpige.

i det Frie, thi Haven er paa denne Tid altfor tillokkende. Jeg har ladet dække under Nøddetræerne, og vore Mænd ville snart komme. De bliver vel ogsaa, Maestro?"

Kapelmesteren tøvede nogle Øieblikke med Svaret, det var, som om han blev forstemt, han greb sin Hat, og anbefalede sig, uden at angive nogen Grund for sin Vægring.

Fru Gisela saae efter ham, som om hun ventede, at han ved Døren skulde vende sig om, og modtage det venlige Smil, der var ham beredt, men da han ikke gjorde det, trak hun let paa Skulderen, og førte Veninden ud med sig i Haven.

Deres Yndlingsplads gav Udsigt over Landskabet, og vendte med sin Indgang bort fra Huset. Her tog Veninderne Plads med deres Haandarbeide, og da Fru Birkedommerskeu var taus, sagde Gisela:

„Du er saa høitidelig. Du har noget paa Hjertet! Ud med det, ellers mister Du Appetiten, og jeg mit gode Humør, thi Du veed jo, Bertha, at jeg ikke kan finde mig i at være nysgjerrig, og ikke faae min Nysgjerrighed tilfredsstillet."

„Du veed meget godt, hvad jeg mener, Gisela, men Dig kan jeg virkelig ikke forstaa. Hvortil denne Legen med en Mands Følelser? — At Du ikke tænker paa noget Ondt, veed jeg, men hvorfor taaler Du en Lidenskab, som man slet ikke søger at lægge Skjul paa?"

(Fortsættes.)

En Blomsterpige.

Nutiden excellerer i Blomster, men det er en Arv fra Fortiden, og vore Blomstersælgersker kunne

ikke taale Sammenligning med Datidens, og det er navnlig Paris, som udmærkede sig ved sine Blomstersælgersker.

De bedste Udsalgssteder fandtes ved Palais Royal og Pont Neuf, og mangen ung Pige har derfra fundet Vei til et godt og lykkeligt Hjem.

En Dag spadserede Hertuginden af Orleans i Haven ved Palais Royal, og saae der et meget smukt Barn, som legede og samlede Blomster. Hun gav sig i Tale med det, og erfarede saaledes, at Barnet var af fattige Forældre, og at dets høieste Ønske var at blive Blomstersælgerske.

Hertuginden lod indhente nærmere Oplysninger, og da disse vare tilfredsstillende, forærede hun den lille Marie en Kurv, fyldt med Roser, og en Pengesum til at begynde Handelen med.

Marie valgte Palais Royal til Sælgeplads, og hendes Affærer gik glimrende, da Revolutionen udbrød, og i dens værste Tid havde man ingen Brug for Blomster; Hertugindens Gemal blev halshugget, og Hertuginden selv fængslet. Da Marie erfarede dette, ilede hun til Fængslet, og det lykkedes hende, et Barn af Folket, med Fare for Livet at trænge ind til sin Velgjørerinde, græde med hende, og trøste hende. Da Hertuginden blev syg, blev hun ført til Doktor Belhommés private Kuranstalt, og vel bevogtet der, dog mindre strængt end tidligere, og hver Morgen bragte Marie hende personlig en deilig Blomsterbuket, som et rørende Vidnesbyrd om en Erkjendtlighed, der aldrig fornegtede sig.

Hertuginden, hvis Helbred var ødelagt, blev løsladt 1797, og reiste til Spanien, og Marie blev nu under Direktoriet en meget populær Person, da en Avis havde omtalt hendes smukke Opførsel mod sin første Velgjørerinde, og Datidens Modeherrer og Modedamer skyndte sig med at tømme hendes Kurv for Blomster, og bedække den med Assignater, det var rigtignok Papirspenge, men man havde dem ikke bedre dengang.

Salig Rousselot.

(Fortsættelse.)

„Men først maa jeg sige Dem, hvem Mademoiselle Irène er."

„Jeg havde just i Sinde at spørge derom, jeg vil ikke nægte, at jeg er meget nysgjerrig."

„Ah, de unge Herrer..., de unge Herrer...! saasnart de høre et Pigenavn, saa..."

„Ja, hvem kan gjøre for det, min Ven? Naar man er 25 Aar gammel, og naar man som jeg er fader- og moderløs..., naar man ikke har offret nogen af sin Sjæls Blomster til en Moder, en Fader, eller smaa Sødskende; betænk, hvilken stor Bouket man har tilovers i sit Hjerte! — Men sig mig nu, hvem er denne Mademoiselle Irène?"

„Det er den Afdødes Søsterbarn. Hun er ogsaa fader- og moderløs, hun var kun sex eller syv Aar, da hun blev ene i Verden. Salig Rousselot tog hende til sig, opdrog hende nogle Aar her paa Les Ormettes, og satte hende derpaa i Pension hos Ursulinerinderne i Cherbourg. I Reglen sætte de hellige Søstre hende af her hver fjortende Dag, naar de kjøre til et Landsted, de eie her i Egnen; naar de kjøre hjem om Aftenen, hente de hende atter. Hun var den Afdødes Yndling, og har nylig fyldt 17 Aar."

„Men," udbraabte Prosper, „hvor kan det være, at Deres Husbond Intet har testamenteret hende?"

Dette uventede Spørgsmaal syntes i høi Grad at genere Hr. Jean.

Men efter en lille Pause svarede han: „Det er bedst at sige Alt. Saa viid da, at det Dokument, som har gjort Deres Kammerat til Arving, blot var et simpelt Forslag til Testamente. Salig Rousselot opsatte det en Aften i min Nærværelse, og betroede mig sine Hensigter: han agtede ganske vist at efterlade Alt til Anatole, men kun paa det Vilkaar, at han giftede sig med Irène."

„Ah!"

Nogle Dage derefter overraskedes min Husbond af Døden. Man fandt det omtalte Papir, men intet andet. Siden den Tid ere 14 Dage forløbne, og jeg tilstaaer til min Skam, at jeg endnu ikke har havt Styrke til at underrette den ulykkelige Irène om Onkel Mathieus Død."

„Stakkels Pige! Hun veed altsaa ikke..."

„Hun aner Intet. Det er ilde gjort af mig, det nægter jeg ikke; det er næsten utroligt. Men nu er det engang saa, min Herre, og det kan ikke ændres. Forøvrigt nærede jeg endnu et Haab."

„Og hvilket?"

„Jeg haabede paa Hr. Anatole Rousselots gode Hjerte."

„Hm, hm!"

„Men vær rolig, min Herre, jeg kjender min Pligt, og jeg skal opfylde den. Det er nu paa Tiden at vække vor Arving; jeg gaaer til ham. Jeg vil underrette ham om Testators virkelige Villie: maaskee vil han indsee, hvor smukt han handler ved at opfylde Onkel Mathieus Yndlingsdrøm."

I samme Øieblik lød en frisk Pigelatter udenfor Hækken, der omgav Les Ormettes.

„Der er hun!" sagde den Gamle. Tag De imod hende, Hr. Prosper, jeg beder Dem derom; forbered hende saa forsigtigt som muligt, sig hende

Sandheden. Jeg takker Dem paa Forhaand, see der kommer hun, jeg gaaer min Vei."

Det kunde ikke nytte at gjøre Indsigelser, Hr. Jean var allerede langt borte.

„Jo, det er rart!" sagde Prosper til sig selv; „der fik jeg et smukt Hverv! Stakkels Pige, det bliver glade Nyheder."

Han fuldendte ikke sin Tankegang, et fortryllende Syn mødte hans Øie.

11.

Udenfor Leddet, som Bastien holdt aabent, var en Vogn standset. Af denne Vogn hoppede en ung Pige, som strax derefter steg op paa Hjulet, og rakte sin Pande frem, for at kysses af den tilslørede Søster, der sad i Vognen.

Nogle Ord bleve vexlede, derpaa endnu et Kys, og Vognen rullede bort.

Irène traadte indenfor Leddet, og gjorde strax nogle Spørgsmaal til Bastien, som lukkede Laagen efter hende.

Men han var stum, og tog Flugten efter nogle Grimacer, hvis Aarsag Prosper nu fuldkommen forstod.

Pigen saae forundret ud, og gik alene frem mellem Træerne.

Kunstneren havde skjult sig bag et Træ, for ubemærket at kunne betragte hende.

Jeg holder ikke af at male Portræter, men jeg bliver vel nødt til at sige, at Irène havde en høi, slank Væxt, og at en overordentlig Ynde gav sig tilkjende i alle hendes Bevægelser. Da hun kom nærmere, saae Prosper de blonde Lokkers beundringsværdige Farve, hendes store, blaa Øines Glands, Hudens Hvidhed, Kindernes, og i Særdeleshed Læbernes friske Rødme, hvilke sidste kunde kappes med Kirsebærrene i høirød Farve.

Da den unge Pige var kommen tæt hen til det Træ, hvor Prosper stod skjult, var denne kommen til den Overbevisning, at Kousine Irène ganske bestemt var den kosteligste af alle salig Rousselots efterladte Skatte.

Hun troede sig ganske ubemærket, og vedblev at ile fremad, medens hun sang og kvidrede som en lille Sangfugl paa sin Gren. Pludselig opdagede hun Staffeliet, nærmede sig det, betragtede med Velbehag Maleriet, og udbrød i høi Beundring.

„Ah, hvor det er vellykket!" raabte hun. „I Malning er jeg den dueligste i hele Klostret, og indtil denne Dag har jeg været Onkel Mathieus Hofmaler, men her seer jeg min Mester. Men hvem kan det vel være?"

Da hun vendte sig om saae hun Prosper staae foran sig.

„Min Herre."

„Min Frøken."

Hun var rød som en Valmue; hun følte sig forlegen som en Skolepige.

Til al Held for begge de Unge kom den store Cæsar til deres Hjælp. Den havde paa Afstand kjendt den unge Pige; i sin Glæde gjøede og sprang den omkring hende.

„Goddag, min kjære Cæsar! See saa, ikke saa ivrig, min Ven."

Og hun begyndte at sladdre med det prægtige Dyr, der paa en temmelig voldsom Maade viste sin Glæde.

Imidlertid betragtede Kunstneren den smukke Pige med uforstilt Beundring, og med samme Henrykkelse, som han nogle Timer forud havde følt, da han under Solopgangen betragtede det grønne og blomstrende Les Ormettes.

„Tilgiv," sagde hun endelig med en velklingende, om end forpustet Stemme, „tilgiv, min Herre, men ..."

„Det er mig, som maa bede om Tilgivelse, min Frøken; men behager De ikke at træde indenfor? Man har paalagt mig at byde Dem velkommen."

„De, min Herre, men hvem er De da?"

Efter en kort Tøven pegede Prosper paa sit Maleri, istedetfor at svare.

„Er det Dem, som har malet dette?" udraabte Irène med ukunstlet Henrykkelse. „Ja, saa behøver jeg ikke at spørge mere, min Herre; jeg skjænker Dem min fulde Tillid."

Og uden at tilføie et Ord gik de sammen ind i den gamle Bygning.

12.

Først nu begyndte Prospers Forlegenhed at blive stor.

Han havde allerede i flere Minutter samtalt med Irène om ligegyldige Ting, uden at han havde vovet at komme frem med den Hjobspost, man havde tvunget ham til at meddele.

Imidlertid begyndte Irène at blive forundret.

„Jeg veed ikke hvorfor, men jeg føler mig saa urolig. Det er ikke nogen sørgelig Anelse, vist ikke; nylig var jeg jo saa glad! Men jeg holder saa meget af Onkel Mathieu, jeg er utaalmodig efter at træffe ham; De forstaaer nok? Tillad mig derfor..."

„Min Frøken," stammede Prosper, og følte sig til Mode som om han laa paa Pinebænken.

„Han er vel oppe paa sit Værelse?" fortsatte Irène, og gjorde nogle Skridt fremad.

„Nei!" udraabte Prosper hurtigt, og spærrede Veien for hende.

„I Haven hos sine Tulipaner, maaskee?"

„Nei, min Frøken, han er heller ikke der."

„Men hvor er han da?"

Kunstneren svarede efter en voldsom Anstrængelse: „De faaer ham aldrig mere at see, Frøken Irène. Hans Legeme ligger paa Kirkegaarden, og hans Sjæl er i Himlen."

I Begyndelsen vilde Pigen ikke tro sine Øren; før Taarerne saae man et Smil paa hendes Ansigt, et Smil, som lignede den sidste Solstraale før Uveiret. Den unge Mand maatte forsikkre, berette, forklare Alt. Det stakkels Barns Hoved sank ned mod hendes Bryst; hun lignede en Blomst, hvis Stængel er brudt, og pludselig bukkede hun under for en heftig Nerverystelse, og brød ud i en voldsom Graad.

Prosper var lige saa fortvivlet. I Begyndelsen bebreidede han sig at have været uforsigtig, haard, grusom; derpaa, gaaende fra den ene Yderlighed til den anden, kom han paa den Tro, at det var bedre at sige Alt paa engang. Han fortalte hende, at Døden havde forhindret hendes Onkel i at udføre sine kjærlighedsfulde Planer med hende, at hun var fuldstændig arveløs, og at hun nu, mere end nogensinde, var ene i Verden.

„Hvad bryder jeg mig om hans Arv!" udraabte Pigen, fornærmet i sin Smerte. „Det var ikke hans Penge, jeg elskede, min Herre, det var ham selv. Han tog mig til sig, da jeg var forladt og hjælpeløs; han opdrog mig i min Barndom, og var stedse min Fader. Han var saa god! Onkel Mathieu, (og det forældreløse Barn løftede Blikket mod Himlen), jeg anklager Dig ikke for Din tilsyneladende Glemsomhed; langt fra, jeg føler mig næsten lykkelig derover. Thi, dersom Din Aand endnu svæver omkring i dette Hus, dersom Du kan see og høre mig, Onkel Mathieu, kan Du ikke længer tvivle om, at jeg elskede Dig uden Bihensigter, ak ja, jeg elskede Dig saa uudsigeligt."

Prospers Øine fyldtes med Taarer. Gjennem dette fugtige Slør syntes han at see Døren blive aabnet paa Klem, og i Døren Hr. Jean, som med Fingeren paa Læben fordrede Taushed, og med den anden Haand pegede paa den fortvivlede Pige med en Gebærde, som tydelig betød: Mod!"

(Fortsættes.)

Gaade.

(Hvert Vers er en Gaade, som tilsammenlagte danne et Ordsprog.)

Det er fuldstændig Modsætning
Til Storhed, og sædvanligvis
En Egenskab, hvorpaa sjelden
Man sætter synderlig Pris.

Tidt see vi den som en Rede
For en af Himlens jublende Smaa;
Og tidt som et Alvors-Gjemme,
Hvortil ei Livets Glæder naa.

Et lille Ord, der betegner
En Evne, hvorved Tingen naaes;
Men her skal ikke ved Ordet
Dog selve Evnen forstaaes.

Naar Vinen perler i Glasset,
Og frister den lystne Dranker ret,
Han vilde høilig fortørnes,
I Fald Sligt skulde hænde det.

Med meget Behag man hører
Det yttret om sit Hjertelag;
Dog menes kun dermed Hjertet,
Forandres den hele Sag.

I Grunden er det et Maal, dog
Man bruger ei Alen dertil,
Og heller ei Pægle og Potter
Til det vi anvende vil.

Opløsning af Talgaaden i Nr. 5:
Velocipede.

☞ Med dette Nr. følger **„Fotografiet"**, 6te Ark.

☞ De ærede Abonnenter, der modtage „Skand. Folkem." gjennem Postvæsenet, gjøres opmærksomme paa, at paa Grund af Postlovens Bestemmelser kunne Feuilletonarkene ikke forsendes med Bladet hver Uge, hvorimod Subskribenterne erholde samtlige Ark tilsendte ved Kvartalets Slutning.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra Januar 1877 erholde gratis det Udkomne af „Fotografiet", 3 Ark, samt „Simon Sellners Formue", 22½ Ark.

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à t Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Forlagt af Trier's Bogtrk.

V. Söborg's Steentrk

Ved en Dampskibsstation.

Skandinavisk Folkemagazin

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 18de Februar. Nr. 7.

Indhold: Ved en Dampskibsstation (med Lithografi). — Brøde og Bod (Fortsættelse.) — En Fortælling om et Brev (Fortsættelse.) — Salig Rousselot (Slutning.) — Dobbeltgaader.

Ved en Dampskibsstation.

Donauflodens Bredder fra Ingolstadt til Wien kunne meget godt i malerisk Skjønhed maale sig med Rhinens, men ere ikke saa besøgte af Lystreisende, hvorfor Dampbaadene er færre i Antal, og simplere udstyrede. De tjene mere den lokale Trafik, og paa de smaa Stationer finder man næsten altid de Personligheder, som vort Billede idag viser.

Først Bondeparret, saa den uundgaaelige Englænder, dernæst Kunstneren, der er paa Jagt efter Skizzer, hvorpaa Øvre-Østerrig og Donauegnene er saa rig; Joden, der reiser paa Handelens Vegne; den kraftige Skovhugger, der har flaadet Tømmer til Wien, og nu er paa Hjemveien; Soldaten, der har havt Permission i nogle Dage for at besøge Slægt og Venner, og nu just ikke meget gjerne vender tilbage til Kasernelivet, og endelig Bissekræmmerken, der paa sin Rundreise benytter Dampbaaden fra Station til Station, og nu maa skynde sig at komme med, og muligviis slaa en Handel af ombord.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

Hr. Morris bød hende galant Armen, og ledsagede hende til Trappen, hvorpaa han vendte tilbage til Bruno, og sagde: „Gruben maa alligevel have taget Pengene."

„Det troer jeg nu slet ikke —, jeg vilde langt snarere tiltro Frank Tyveriet; han er en topmaalt Hykler."

„Det var da en besynderlig Tanke. Der var da langt mere Sandsynlighed for, at jeg havde taget Pengene, da jeg har en Nøgle. — Naa —, er der noget?"

Disse Ord vare henvendte til Kassereren, som traadte ind med en hemmelighedsfuld Mine.

„Jeg kommer pludselig i Tanke om, at her iforgaars var en Mand af et temmelig mistænkeligt Udseende..."

„Vil De lede Mistanken hen paa ham?" sagde Bruno.

„Jeg vil kun gjøre Dem opmærksom paa ham. Bluff siger, at han var her igjen igaar Aftes, og man kan ikke vide, om Tilfældet maaskee har begunstiget ham, og han har sneget sig ind i Kasseværelset."

„Eckart?" spurgte Morris, og vendte sig til Bruno. „Det er en meget løs Mistanke, thi da Manden kom til mig i Aftes, vare alle Forretningslokalerne lukkede."

„Mistanken bliver altsaa ved at hvile paa Bogholderen," sagde Kassereren i en beklagende Tone, men med et ondt Blik; „han er jo den eneste, der havde Nøgle til Kassen."

„Og jeg har da ogsaa en," svarede Bankieren.

„Men hvem skulde kunne have benyttet Deres Nøgler?"

„Det synes jo rigtignok at være en Umulighed, og overlad nu Sagen i mine Hænder."

Da Frank var gaaet, sagde Bruno: „Det fore-

kom mig, som om den uforskammede Karl næsten vilde kaste Mistanken paa Dig."

„Det finder jeg forresten ganske naturligt. Begynd nu Dine Undersøgelser, og for at komme hurtigst og sikkrest til Maalet, saa gaa lige til Grubens Søster, forklar hende Sagen, og hvilke Følger den kan have."

„Det er et ubehageligt Ærinde, og sæt at vor Mistanke var ugrundet?"

„Men det er vist umuligt, og jeg kan ikke tænke mig Andre skyldige; det maa være Gruben."

Med disse Ord satte Morris sig til sit Arbeidsbord, og da Bruno kjendte hans Stivsindethed, saa spildte han ikke flere Ord paa den Sag.

Femte Kapitel.

Det var en stor Usandhed af Frank, at Gruben og Søster vare overdrevent fornøielseslystne, og levede over deres Evner; deres Liv var tvertimod fuldkommen dadelfrit.

Mathilde lignede saavel i Ydre som i Indre Broderen; den samme lille Figur, som var tilbøielig til Fylde; et lignende venligt, godmodigt Ansigt, som man sjelden fandt formørket af alvorlige Skyer.

Det var med tungt Hjerte, at Bruno betraadte disse to Sødskendes Bolig, og det Tryk, der hvilede paa ham, afspeilede sig tydeligt i hans Træk, og hvis Mathilde var overrasket over dette uventede og usædvanlige Besøg, saa maatte hans alvorlige Mine indjage hende Skræk.

„Jeg haaber ikke," udbrød hun med bævende Stemme, „at det er en ubehagelig Efterretning, der skaffer mig Æren af dette uventede Besøg, Hr. Morris?"

„Vær blot rolig," sagde han, aabenbar selv rystet over den heftige Virkning, hans Nærværelse havde paa hende, „vi ville med saamegen Sindsro som muligt tale om det Forefaldne."

De toge begge Plads i Sofaen, og Bruno sagde: „Jeg veed ikke, om det er Dem bekjendt, at Deres Broder iforgaars Aftes overtog Kassen hos os?"

„Jo, det veed jeg, thi Frants sagde, at han maatte gjøre det, men ønskede blot, at Alt maatte løbe godt af."

„Dette Ønske er desværre ikke gaaet i Opfyldelse, thi da han idag skulde aflevere Kassen, manglede der titusind Daler."

„Almægtige Gud!" udbrød hun, forfærdet over den store Sum; men fattede sig snart, thi just Summens Størrelse gav hende den Overbevisning, at her maatte herske en Feiltagelse.

„Og man mistænker min Broder —, ja de have maaskee allerede arresteret ham."

„Om Arrestation er der ingen Tale, da min Fader ikke vil have Sagen omtalt, men jeg kan ikke nægte, at der hviler en stærk Mistanke paa Hr. Gruben."

„Og hvad ønsker De nu at vide af mig?"

„Jeg vil tale aabent med Dem, thi derved bliver det lettere for mig at udføre, hvad min Fader har paalagt mig. Jeg har altid personlig anseet Deres Broder for en solid og paalidelig Mand."

„Det er han ogsaa."

„Har han ingen kostbare Lidenskaber? spiller han ikke?"

„Kort har han vist aldrig havt i sine Hænder; et Parti Schack spille vi derimod stundom sammen."

„Han har heller ingen farlige Venner?"

„Han har aldrig søgt Venner, og i vore smaa Forhold har ingen søgt os. Vor Fader efterlod os Gjæld, og vi have maattet paalægge os mange Savn, og ofte nægtet os Nødvendigheder."

„Er den Gjæld betalt?"

„Til sidste Skilling. Min Broders Gage slaaer nu rigelig til for os, og han er fuldkommen tilfreds med sin Stilling."

„Han har altsaa ingen Grund havt til at tilegne sig Pengene?"

„I ethvert Tilfælde ingen, som jeg kjender."

„Jeg takker Dem for den Aabenhed, hvormed De har besvaret mine, ogsaa for mig, pinlige Spørgsmaal, og jeg kan forsikkre Dem til, at jeg anseer Deres Broder for uskyldig, skjøndt jeg ikke kan henlede Mistanken paa nogen Anden. Dette er derimod ikke vor Kasserers Mening..."

„Hr. Frank? Det troer jeg gjerne. Han vilde uden nogen Betænkning gjøre mig og min Broder ulykkelige."

Bruno betragtede hende forundret.

„Han hader os begge," tilføiede hun.

„Men af hvad Grund?"

Mathilde rødmede, og slog Øinene ned for Brunos forskende Blik, men sagde: „Han besøgte os ofte, og ledsagede os paa vore Spadseretoure. Jeg kunde ikke lide ham, men behandlede ham høfligt, da han var min Broders Kollega, og en smuk Dag overraskede han mig paa en ubehagelig Maade ved at bede om min Haand."

„Og De gav ham et Afslag?"

„Saa høfligt som muligt, men bestemt, og dog henvendte han sig til min Broder, for at denne skulde gjøre sin Myndighed gjældende. Derover blev min Broder vred, og der paafulgte et fuldstændigt Brud."

„Jeg har aldrig mærket til Fjendskab imellem de to Herrer."

„Frants er en godmodig Fyr, og Hr. Frank

er efter min Overbevisning en af de Naturer, som forstaaer at skjule og beherske sine Følelser. — Han vil intet gjøre for at redde min Broders Ære, dertil kjender jeg ham for godt, og er snarere tilbøielig til at tro, at det har været et velberegnet Spil af Frank, for at bringe min Broder i Ulykke. Min Broder har ikke taget Pengene, det maa en Anden have gjort."

„Hvem er denne Anden?"

„Det kan jeg ikke vide."

„Og der er ingen af os, der veed det."

„Har min Broder ikke yttret Mistanke til Nogen?"

„Nei."

„Det er besynderligt. Hvad vil De da nu gjøre?"

„Min Fader vil ikke forfølge Sagen, da det vilde gjøre et ubehageligt Indtryk, at Firmaets Kasserer har begaaet Bedrageri eller Tyveri."

„Og saa vil De lade en vanærende Mistanke hvile paa en Uskyldig. Det synes jeg virkelig ikke gjør Firmaet Ære; thi hvorledes skal min Broder kunne bevise sin Uskyldighed, naar Sagen ikke maa blive undersøgt. Jeg vil ikke kunne have et roligt Dieblik, saalænge dette ikke skeer, og jeg beder og besværger Dem, Hr. Morris, ved Deres Kjærlighed til Ada Palmer, at sørge for, at dette skeer."

„Min Frøken! jeg vidste ikke, at..."

„Tilgiv mig, at jeg appellerede til Deres ædle Hjerte, thi den Mand som Ada Palmer elsker, maa være brav og retskaffen."

„De kjender Frøken Palmer?"

„Lidt. Hun boer i samme Hus som Enkefru Warren, med hvis Søn Edmund jeg er forlovet."

„Det vidste jeg ikke."

„Hvem skulde ogsaa have sagt Dem det? — Deres Hemmelighed er godt bevaret hos mig, da jeg ikke engang har yttret et Ord derom til min Broder, da jeg frygtede for, at han kunde lade et ubetænksomt Ord falde paa Kontoret."

Bruno var ikke rigtig tilfreds med, at Husbeboerne havde omtalt hans Forlovelse til Andre, og sagde derfor: „Jeg ønsker ikke, at min Fader erfarer dette Forhold, før jeg selv har havt Leilighed til at tale med ham derom. Hvad Deres Broder angaaer, saa skal jeg gjøre for ham hvad jeg kan, og det gjælder jo først og fremmest at komme paa Spor efter den virkelige Gjerningsmand. Trænger De til Raad eller Hjælp, saa henvend Dem til mig, og sig til Deres Broder, at hvis han virkelig er uskyldig, saa maa han ikke tabe Modet —, der er aldrig noget saa godt skjult, at det jo dog engang kommer for Dagens Lys."

Med disse Ord ilede Bruno bort, og Mathilde stod længe hensunken i sørgelige Betragtninger, før hun kunde gaa til sin huslige Gjerning.

Hun dækkede Bordet, skjøndt hun neppe troede, at nogen af dem vilde røre Maden den Dag.

Da han kom hjem, kastede hun sig i hans Arme, som om det var hende, der trængte til Trøst og Beskyttelse, og søgte begge Dele hos ham.

„Du kjender altsaa, hvad der er skeet?" udbrød han.

„Alt, men vær rolig, Frants, jeg tvivler ikke paa Din Uskyldighed."

„Det er rimeligt; men hvem har sagt Dig det?"

„Hr. Bruno."

„Han har altsaa anstillet en Husundersøgelse?"

„Nei, han troer Dig, men hans Fader..."

„Og denne Hykler, Frank..."

„Var det ikke muligt, at det var en Snare, han havde opstillet for Dig?"

„Det var ogsaa min første Tanke, men det Haab maatte jeg snart opgive, thi da han havde overgivet mig Penge og Nøgler, reiste han."

„Reiste han ogsaa virkelig?"

„Bluff, der bragte hans Kuffert, saae ham kjøre bort."

„Og naar er han kommet tilbage?"

„I Nat."

„Og han har ikke kunnet være i Kontoret, før Du kom?"

„Nei. Bluff lukkede op som sædvanligt; desuden kunde han ikke aabne Kassen, da jeg havde Nøglen."

„En saadan kunde jo maaskee eftergjøres."

„Det vilde ingen vove at anmode Fabriken om."

Gruben vandrede op og ned ad Gulvet, og Mathilde udbrød fortvivlet: „Her maa virkelig handles, Frants; en saadan Plet kunne vi ikke lade blive siddende paa os."

(Fortsættes.)

En Fortælling om et Brev.

(Fortsættelse.)

Et virkelig forundret Blik besvarede dette Spørgsmaal.

„Hvorom taler Du? — Dog vel ikke om Kapelmesteren? — Lidenskab! — Det kan aldrig være Din alvorlige Mening, Bertha. Jeg indrømmer, at han gjør Kur til mig, men hvad skulde han ellers gjøre? — For ham er det kun et rent Tidsfordriv, som han er ligesaa vant til at præstere, som

jeg til at modtage. Men hvorledes er det muligt, at Du paa engang betragter Sagen med saadanne tragiske Blikke?"

„Fordi det slet ikke dreier sig om Dit „frivole" Tidsfordriv, men Du leger med Ilden, Gisela, og jeg er ret glad over, at Maestroens Fritid ender i næste Uge, selv om det aldrig bliver til noget med de Kompositioner, som den landlige Ro og Stilhed skulde fremkalde, og desuden er det umuligt andet, end at Din Mand..."

„Min Mand!" udbrød Gisela med usædvanlig Alvor, „maa jeg bede Dig om, at Du lader ham blive udenfor Spillet..."

„Stop, mine Damer!" lød en dyb Stemme i saa umiddelbar Nærhed, at begge Damer uvilkaarligt rødmede, thi fordybede i deres Samtale havde de ikke hørt Doktor Hartwichs Skridt, og da han kom fra Huset af, ikke kunnet see ham. „Naar Du, Gisela, vil have, at Din Mand skal blive udenfor Spillet, maa Du virkelig beflitte Dig paa at tale mindre høit. Da jeg huskede paa det gamle Ordsprog, at en Lurer som oftest hører sin egen Skam, traadte jeg saa hurtig som muligt ud fra Koulissen, og viste mig personlig paa Scenen."

Medens Doktoren talte, havde han taget Plads, og Gisela, hvis Forvirring var forsvunden, rykkede sin Stol tæt hen til hans, tog en af hans Hænder imellem sine, og betragtede ham med kjærlige Blikke.

Man følte, at Hartwich befandt sig vel ved denne Modtagelse, ligesom Aftenstunden var hans egentlige Hviletid efter Dagens Arbeide, hvorfor han ogsaa strax spurgte: „Kommer vor Birkedommer ikke?"

„Han har lovet at afhente sin kjære Hustru," sagde Gisela, „og han maa snart være her. Jeg bad ogsaa Maestroen, men han var i daarligt Lune, og saa vilde jeg ikke paatvinge ham en behagelig Aften."

„Er der bleven musiceret?" spurgte Doktoren.

„Det er der rigtignok," sagde Gisela, „og jeg vilde egentlig, at I Herrer skulde have havt en Gjentagelse i Aften, men det skulde nu ikke være."

Da den ventede Gjæst havde indfundet sig, gik Kvartetten ved Havebordet meget harmonisk. Man lo og spøgte, mange forskjellige Gjenstande vare paa Bane, og Alle udtalte uforbeholdent deres Hjertes Mening, og det var silde, før den lille Kreds skiltes ad ved Haveporten, hvorhen Vært og Værtinde havde fulgt deres Gjæster.

„Det var en deilig Aften," sagde Gisela, da hun vendte tilbage til Huset med sin Mand.

„Og et Par prægtige Folk. Steffen har brillant Humor, og Bertha er saa hjertensgod. Men, — det falder mig nu ind —, hvad var der i Veien mellem Eder, da jeg kom? — Du talte i en temmelig heftig Tone til Din høitelskede Veninde, og jeg var nok Gjenstanden for Eders Uenighed."

„Aah! det var ingen Ting. Rene Dumheder."

„Mon Hemmeligheder?"

„Gud bevares, paa ingen Maade! Og jeg kan ogsaa overmaade godt fortælle Dig det, men det lyder blot altfor dumt. Bertha mente —, og jeg haaber Du vil lee deraf, Claude —, at Maestroen gjør Kur til mig, og hun fandt det nødvendigt, at give mig en høitidelig Advarsel."

„Men hvad har jeg at gjøre med det?"

„Ja, det er just det, jeg ikke veed, thi da hun i Anledning af den Sag nævnte Dit Navn, afbrød jeg hende strax."

„Men hvorfor mente Bertha da egentlig at burde advare Dig?"

„Aah, hun mente," sagde Gisela med en noget tvungen Latter, „at Sagen virkelig gik Maestroen til Hjerte. Du veed jo ligesaa godt som jeg, at det er rene Narrestreger."

„Dertil er jeg, mit kjære Barn, altfor sjelden Vidne til Eders musikalske Øvelser, men hvis vor, ingenlunde exalterede, Veninde har yttret sig saaledes, saa er det maaskee, fordi hun har været en skarpere Jagttager end baade jeg —, og Du selv. Derfor er det jo ogsaa godt, at Kapelmesteren reiser i næste Uge."

„Men Claude! hvilken Tone Du siger det i? Du bliver da blot ikke jaloux?"

Doktor Hartwich standsede, og sagde med et roligt Blik: „Ikke engang i Spøg maa Du tale saaledes, Gisela! Uden Tillid ingen Kjærlighed, og Jalousi dræber al Tillid. Min første Tvivl vilde ogsaa være min sidste."

„Det kan jeg forstaae, men Din Tone for var nærved at gjøre mig bange. Siig mig imidlertid, hvorfor Du anseer det for godt, at Maestroen reiser?"

„Kjære Barn! vi to have maaskee vænnet os altfor meget til den Virkning, Din Fremtræden foraarsager. Vi have seet saamangen Ild blusse, og atter slukkes uden Skade, at vi ansee det for Reglen, og da Du selv føler Dig tryg, venter Du det samme af Andre. Men er Du ogsaa ganske sikker paa, at Din Musiklyst ikke lader Dig lukke Øinene for andre Jagttagelser? Vort Instinkt skuffer os sjeldent, men vi bedrage stundom Instinktet. At tage feil er menneskeligt, men at ville lukke Øinene for ikke at ville see, kan ofte blive meget dyrt."

„Men ere I da allesammen blinde og dumme?" udbrød Gisela forstemt. „Har I da glemt Alt hvad Bertha og hendes Mand har fortalt os om Maestroen, før han kom? Hun kjender ham jo fra Wien, og har sagt, længe før jeg saae ham, at han upaatvivlelig vilde gjøre Kur til os, da hans Hjerte er

meget modtageligt, og allerede besidder et helt Billedgalleri. See derfor fandt jeg, at det var en reen Spas, at lade ham møde med det hele Repertoire af Blik og Toner; derfor fandt jeg mig godmodigt i alle Eders Drillerier, og nu skal denne lette Spog pludselig forvandles til en alvorlig Sag? — I holder Prækener for mig, som om jeg var en Kokette eller en Gaas —, jeg er dog virkelig ikke længere et Barn."

„Jo —, mit Barn," sagde Hartwich, og trykkede hende ind til sig, „og bliv ved at være det."

*　　*　　*

Efteraaret indfandt sig tidligt; Badegjæsterne vare borte, og Doktoren stærkt beskjæftiget med sin Praxis, hvorfor Gisela nu var meget overladt til sig selv, men hendes Natur var ikke anlagt paa Ensomhed, hun maatte udtale sig, og derfor tilbragte hun en stor Del af sin Dag hos sin Veninde, Fru Bertha, der havde flere Børn, der sluttede sig kjærligt til Moderens Veninde.

Musikøvelserne bleve ikke forglemte, og Maestroen blev ofte omtalt, især i den første Tid, og selv Mændende savnede ham, da Italieneren hørte til de livlige Naturer, som deeltage i Alt, saa at man føler, at de ere tilstede. Kort efter Afreisen sendte han Brev og nogle af sine egne Kompositioner til Damerne, og saa gik der nogle Uger, hvori man intet hørte fra ham.

Da Gisela en Dag, da hendes Mand var bortreist til Hovedstaden, og hun selv havde været paa en lille Udflugt, vendte tilbage til sit Hjem, fandt hun paa sit Bord et Brev, som hun greb efter med Glæde, da hun endnu ikke havde lært at være bange for et lukket Brev. Hun maatte have kjendt Udskriften, thi hun rødmede, og lagde Brevet fra sig, men saa trak hun lidt paa Skulderen, tog Brevet, og aabnede det. Hendes Øie havde ikke skuffet hende; det var den samme faste Haand, som nylig havde sendt hende skrevne Noder af egen Komposition.

Venedig...

Naadige Frue!

„Tillad mig at sende Dem en Hilsen fra mit Yndlingsopholdsted, thi saa ofte Uroen griber mig, flygter jeg herhen —, den gamle Havets Beherskerinde, dets detroniserede Dronning, lader enhver Stemning finde Gjenklang, i Særdeleshed om Natten.

„Medens Gondolen i Nat bar mig over de tause Vande, har jeg i Tankerne fortalt Dem hele mit Liv, der, om man saa vil, har været et af Lykken begunstiget. Fra Vuggen af har jeg fundet alle Veie banede for mig; mine Forældre elskede mig, deres eneste Søn, men alligevel troede jeg i det faderlige Hus at mangle den nødvendige Livsluft,

og da jeg svingede mig op i de høiere Regioner, følte jeg, at jeg ikke formaaede at trække Veiret der. Veed De, Signora, hvad det vil sige, altfor tidlig at have havt Lykken med sig? — Man fortæller, at der gives Blomster, som kun blomstre engang hvert hundrede Aar, saaledes er det jo ogsaa muligt, at der i hvert Hundredaar kun bliver een inspireret Verdenskunstner af de mange musikalske Vidunderbørn. — Den Gudinde, til hvis Tjeneste jeg har indviet mig, har negtet mig sin høieste Gunst —, jeg har faaet hvad jeg ikke begjærede. Men hvad jeg attraaer, er mig negtet —, see det er min Tilværelse.

„De spørger mig maaskee, Signora, hvorfor jeg fortæller Dem alt dette, thi hvad er og var jeg, den Fremmede, der dukkede op indenfor deres Sfære, og atter forsvandt, vel for Dem? Ude af Øie, ude af Tanke! — Og hvad betyder vel min Hyldest for Dem, som bliver forgudet af Alle? — Og dog veed jeg, Madonna, at ingen nogensinde vil kunne overgaa mig, i hvad jeg føler for Dem; Følelser, der fra det første Øieblik af gjorde mig til Deres Slave.

„Ordet er udtalt —; Ligegyldigheden, hvormed De har tænkt paa mig, har maaskee forandret sig til Vrede —; og dog, hvorfor skulde jeg fortie det, som fylder min Sjæl. At jeg taug, saalænge jeg var i Deres Nærhed, ja selv i Skilsmissens sørgelige Time, befrier mig for enhver Bebreidelse. De, Madonna, er den første Kvinde, hvis Magt over mig har været saa stor, at jeg har maattet holde mig indenfor visse Grændser.

„Hvad Deres Nærværelse har formaaet over mig, er nu forbi. Mindet om Dem, og Længslen efter Dem fortærer mit Indre, og jeg føler en brændende Vulkan indeni mig, og jeg kan neppe modstaae den Trang, der driver mig hen til Dem, og det er kun Overbeviisningen om, at jeg ikke vil blive venligt modtaget, der holder mig tilbage —; derom er jeg bleven overbeviist i de sidste Dage, vi vare sammen —, hvormed jeg i et upaaagtet Øieblik har syndet, veed jeg ikke, men De viste Dem pludselig forandret, som naar Nattefrosten har truffet en Blomst. — See derfor har jeg ingen Ro, før jeg har udtalt mig for Dem, og hørt min Dom fra Dem. Forund mig derfor en eneste kort Linie til Svar? Kun et Ord, at De tænker paa mig med Godhed, og uden Vrede, vil besværge Stormen i mig, og De skal ikke høre fra mig, før jeg kan træde op for Dem paa den Maade, som De vil forlange.

„Fru Steffen vil vel have leveret Dem nogle Sange, som skrive sig fra uforglemmelige Timer, og min Sjæl lever i dem —; forglem ikke det, naar den deilige Tone, jeg saa ofte har lyttet til —, vækker Liv i disse Melodier.

„De har aldrig havt en mere begeistret Tilhører end jeg.

„Et Brev vil træffe mig i Milano, hvorhen jeg begiver mig imorgen.

„Jeg kaster mig for Deres Fødder, og kysser Deres Hænder.

Felice Tolentino.

(Fortsættes.)

Salig Rousselot.

(Slutning.)

Kunstneren tørrede hurtigt Øinene, og saae igjen derhen.

Døren var atter lukket —, Ingen! Var det en Drøm?

Men hvad der var Virkelighed, det var Irènes hjertegribende Sorg. Prosper anvendte alle sin Forstands Hjælpemidler, og sin Sjæls hele Ømhed for at trøste det stakkels Barn, som kun tænkte paa sit store Tab.

Pludselig blev Døren aabnet, og Hr. Anatole Rousselot, som endelig var vaagnet, traadte ind.

13.

Arvingen var klædt i dyb Sørgedragt, sort Kjole og hvidt Halsbind, og han bar en stor Portefeuille under Armen.

Hele hans Person var stiv og høitidelig. Uden Tvivl havde Hr. Jean talt med ham, thi han gik lige hen til den unge Pige, med Minen hos en Mand, som fast har besluttet Intet at afstaae i sine Rettigheder, og med en vis Beskyttermine sagde han til hende: „Min Frøken, jeg kjender Deres Stilling, jeg fatter Deres Sorg, men vær overbeviist om, at ihvorvel Testamentet er i fuldkommen lovlig Form, (han lagde Eftertryk paa de to sidste Ord), saavidt det staaer til mig…"

„Min Herre!" afbrød den unge Pige ham harmfuldt.

„Anatole!" raabte Prosper, som fuldstændig kjendte sin Ven, og læste hans Tanker.

„Hvorledes?" fortsatte Anatole, „naar jeg arver Onkel Mathieu, er det da ikke naturligt, at jeg indtræder i hans Forhold til Frøkenen, og f. Ex. vedbliver at betale for Opholdet i Klosteret."

„Jeg takker Dem, min Herre," svarede Pigen med Værdighed. „Man betaler i Klosteret kun for dem, der ikke have i Sinde at blive der altid; jeg agter at tage tilbage dertil for aldrig mere at forlade det."

„Min Frøken!"

„Forsøg ikke paa at overtale mig til at afstaae fra mit Forsæt; jeg er heri urokkelig. Jeg er nu ikke længer Pensionær, jeg er Novice, og som Følge deraf behøver jeg Intet."

Prosper stod som falden fra Skyerne; man vilde have sat ham i stor Forlegenhed, ved at spørge ham hvorfor. Hvad derimod Anatole angaaer, da lyste et Glimt af Tilfredshed i hans Øine, hvilken han dog diplomatisk skjulte.

„Tro mig," sagde han, „tro mig, min Frøken, jeg er meget bekymret over Intet at kunne gjøre for Dem —, aldeles Intet."

„De tager feil, min Herre," svarede Irène aabenhjertig, „jeg har dog Noget at bede Dem om, Noget, som vilde gjøre mig meget lykkelig."

„Forklar Dem, min Frøken," svarede Anatole med en Trækning om Læberne, der ligesaa godt kunde gjælde for en Grimase, som for et Smil.

„Viis mig den Godhed at forære mig Onkel Mathieus Portræt."

„Hvilket Portræt?"

„Det, som hænger i Taarnværelset."

„Jeg har ikke seet noget Portræt der, min Frøken."

„Jeg ikke heller," bekræftede Prosper mekanisk.

„Maaskee man har sat det til Side efter hans Død," svarede Irène, „men det maa dog findes her i Huset. Dette er Alt, hvad jeg begjærer, min Herre. Det er intet mærkværdigt eller kostbart Maleri, men det har en slaaende Lighed med den Afdøde. Rammen derimod er forgyldt, saavidt jeg mindes. Den forlanger jeg ikke, min Herre; men tillad mig at tage det elskede Billede med i min Celle, jeg kan da forestille mig, at Onkel Mathieu endnu er til for mig, at jeg ikke er aldeles forladt i denne Verden."

Intet kunde være mere rørende end Irène, da hun udtalte disse Ord, som syntes at være det sidste Farvel til Livet. Prosper betragtede hende taust; Anatole kunde neppe dølge sin Tilfredshed over at blive hende kvit for saa godt Kjøb. Han kaldte paa Bastien, og befalede ham at hente salig Rousselots Portræt.

Bastien stod som forstenet over denne Befaling; derpaa trak han Munden op til et vældigt Grin, og forsvandt uden at svare.

„Glem ikke at see efter, om Vognen er forspændt," raabte Arvingen efter ham. „Jeg kjører nu til Cherbourg."

Prosper havde imidlertid nærmet sig Anatole.

„Du er gavmild mod denne unge Pige," sagde han med saa stor Alvor, at hans Ven blev vildledet med Hensyn til hans virkelige Mening, og svarede noget stammende:

„Jeg giver hende Alt, hvad hun begjærer."

„Og ovenikjøbet hvad hun ikke begjærer," tilføiede Prosper; „thi Du giver hende jo ogsaa Rammen, ikke sandt? Det er smukt af Dig."

„Prosper!" udbrød Anatole rødmende, som endelig mærkede, at Kunstneren talte ironisk. „Nok om det; i Forretningssager forstaae vi to aldrig hinanden."

„Det mener jeg med."

„Forøvrigt er min Tid kostbar. Undskyld mig, men jeg vilde gjerne kaste et sidste Blik paa Papirerne her."

Og Anatole aabnede trodsig Portefeuillen, medens Kunstneren trak sig nogle Skridt tilbage.

En lang Pause opstod.

Anatole havde sat sig i den anden Ende af Salen, og syntes fremmed for Alt omkring ham, som ikke vedrørte hans Arv.

Kunstneren nærmede sig den unge Pige. I Begyndelsen mærkede hun ham ikke, thi hun sad med nedbøiet Hoved, ganske optaget af sine Tanker. Han betragtede hende nogle Minutter i Taushed. Endelig hævede hun Hovedet, og deres Blikke mødtes.

„Min Frøken," yttrede Kunstneren efter nogle Dieblikke; „De vender altsaa tilbage i Aften?"

„Ikke i Aften, min Herre —, paa Dieblikket."

„Frøken Irène," vedblev Kunstneren langsomt, „vi skulle saaledes kun see hinanden en eneste Dag, mindre end en Dag, en Time; men jeg beder Dem tillade mig bestandigt at bevare denne Time i mit Minde. Min Frøken, vil De, inden vi skilles, række mig Deres Haand som til en Ven?"

Uden at betænke sig, uden andet Svar end et hurtigt Blik fra hendes taknemmelige Dine, lagde Pigen sin Haand i Kunstnerens.

14.

„See her er Portrætet," sagde Bastien pludselig. Han holdt det mod sit Bryst, og dannede af sine Hænder og Arme et Slags levende Staffeli. Irène ilede hen mod dette Billede, og betragtede med henrykte Blikke de elskede Træk.

„Det er ham," mumlede hun halvhøit; „det er min gode Onkel Mathieu opad Dage!"

De to unge Mænd nærmede sig hver fra sin Side. De kom hen til Portrætet paa samme Tid, de kastede samtidigt deres Dine paa det, og samtidigt udbrød de i et Forundringsraab.

„Det er ikke muligt! De tager feil! Det der kan ikke være Onkel Mathieus Portræt, det er jo Hr. Jeans."

Bag Maleriet brød Bastien ud i en lydelig Latter. Pludselig aabnede Hr. Jean selv Døren.

„Jeg synes Nogen kalder paa mig?" sagde han med den uskyldigste Mine af Verden.

Ved Synet af ham foer Irène tilbage med et Skrig —, et Skrig, som udtrykte Forbauselse og Mistro, men som gik over til overvættes Glæde. Den Gamle gik imod hende med aabne Arme.

„Ak, ja," sagde han, „det er mig —, salig Rousselot, Onkel Mathieu, som beder Dig om Forladelse, mit Barn, fordi jeg tvivlede paa Din Kjærlighed."

„Og som heldigviis bare lod, som han var død," tilføiede Bastien, hvis straalende Ansigt lyste som en Sol over Portrætet.

„Hvad skal dette betyde?" spurgte de to unge Mænd i deres store Forbauselse.

„Dette betyder, mine Herrer, at Alderdommen er mistænksom," forklarede Gjengangeren; „det bedste Beviis derpaa er, at jeg kunde tvivle paa min Irène. (Og han omfavnede endnu en Gang den unge Pige, der kjærligt hvilede ved hans Bryst). „Dette betyder, Hr. Anatole, at jeg, inden jeg efterlader Dem min Formue, og især inden jeg skjænker Dem den kostbareste af mine Skatte, med egne Dine har villet see, om De er værdig til alt dette; og jeg har benyttet et gammelt Theaterkneb, som det bedste Middel til at lære Dem at kjende; har Prøven ikke været gunstig for Dem, saa er Skylden Deres egen."

„Min kjære Onkel . . .," forsøgte Anatole at fremstamme.

„Hvad Krigsomkostningerne angaaer, saa vær kun rolig; see her har De titusinde Francs som Skadeserstatning for, hvad De har mistet. Om det end ikke er saa god en Forretning som De beregnede, saa er det dog i alle Fald en Forretning."

„Min Herre . . ."

„Paketbaaden afgaaer til Middag; Vognen staaer efter Deres egen Ordre forspændt, jeg holder Dem ikke længer tilbage."

Denne Gang laa der i den Gamles Stemme en saa fast Villie, at Anatole følte sig beseiret, og stiltiende bøiede sit Hoved.

Onkel Mathieu vendte sig derpaa til Kunstneren, og sagde:

„Og De, Hr. Prosper, kan ikke forestille Dem, hvilken Glæde De gjorde os, hvis De vilde blive. Ikke sandt, Irène?"

„Det skulde være mig en stor Fornøielse," sagde den unge Mand taknemmelig, „men jeg er kommen herhen i Anatoles Selskab; han er nu ulykkelig, jeg bør derfor vende tilbage med ham."

„Det er smukt, jeg forstaaer Dem fuldkomment. Men senere maa De komme herhen. Glem ikke, at De blot behøver at skrive et eneste Ord til Onkel Mathieu, for at Hr. Jean skal tage imod Dem med den gamle Karriol, hvor Dampskibet lægger til."

Anatole var allerede ude; Prosper fulgte ham, efterat han havde modtaget et venligt Haandtryk af den Gamle, og givet Irène et sidste Afskedsblik.

15.

Fra det Dieblik, de vare stegne op i Vognen, som Bastien kjørte, var Anatole taus; han tænkte paa den forsvundne Arv. Man kom til Havnen, og gik ombord paa Skibet. Anatole kjøbte sig en Billet; men da Prosper vilde gjøre det samme, sagde hans Kammerat:

„Nei, jeg reiser alene."

„Hvorledes, Du vil..."

„Vognen staaer endnu paa Kaien; jeg vil, at Du strax tager tilbage til Les Ormettes."

„Men..."

„Du er den Eneste, som kan forsone mig med Onkel Mathieu; det er den Tjeneste, jeg fordrer af Dit Venskab."

„Paa saadanne Vilkaar lyder jeg Dig gjerne; men..."

„Naa, ingen Indvendinger, min Ven."

Og da man i samme Dieblik trak Broen ind, skød Anatole hurtigt sin Ven tilbage til Kaien.

Et Kvarteers Tid efter var Dampbaaden ude i aabent Hav, og Karriolen arbeidede sig op ad den steile Kystvei.

* * *

Sex Maaneder efter disse Hændelser modtog Anatole følgende Brev fra Prosper:

„Min kjære Ven!

Om otte Dage gifter jeg mig med Irène. Men tal nu ikke om Bedrageri og Falskhed. Jeg har givet mit Samtykke til dette Giftermaal (i Parenthes sagt, Onkel Mathieus Yndlingsdrøm), kun paa det udtrykkelige Vilkaar, at Du faaer Halvdelen af hans Efterladenskab. Men han vil nok lade baade Dig og os vente en Stund; thi salig Rousselot føler ikke den mindste Lyst til at dø —, for Alvor.

Jeg stoler paa, at Du bliver et af mine Vidner. Forbered Dig saaledes paa, senest om tre Dage at begive Dig paa Veien til Les Ormettes."

Dobbeltgaader.

1.

(Første Betydning.)
Bølgerne rulle hen over
Stedet, hvor fast det staaer,
Sømanden Livet let vover,
Naar han for hastig det naaer.

(Anden Betydning.)
Blidt gjennem Øret det taler
Til os med Alvorsrøst;
Ofte det Sindet husvaler,
Skjænker den Sorgfulde Trøst.

2.

Fuglene de fremad bringe,
Naar de opad kjækt sig svinge
Mod det høie, klare Blaa. —
Tidt vi ønskte Sligt at eie;
Børn dog tage slemt paa Veie,
Hvis de pludselig det faae.

3.

Tidt man det hader, tidt priser,
Alt som vor Skjæbne er lagt;
Sort det for os sig kun viser,
Aldrig i lysere Dragt.

(Anden Betydning.)
Blade de fik, som ei Vinden
Mægter at hvirvle afsted;
Manden, langt bedre end Kvinden,
Veed vel at omgaaes dermed.

Opløsning af Gaaden i Nr. 6:
„Liden Tue kan vælte stort Læs."

Talgaaden i Nr. 5 er opløst af L. Würtz og Joh. Rasmussen.

De ærede Abonnenter, der modtage „Skand. Folkem." gjennem Postvæsenet, gjøres opmærksomme paa, at paa Grund af Postlovens Bestemmelser kunne Feuilletonarkene ikke forsendes med Bladet hver Uge, hvorimod Subskribenterne erholde samtlige Ark tilsendte ved Kvartalets Slutning.

Nye tiltrædende Abonnenter fra Januar 1877 erholde gratis det Udkomne af „Fotografiet", 5 Ark, samt „Simon Sellners Formue", 22 ½ Ark.

Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à t Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. **Søndagen den 25de Februar.** **Nr. 8.**

Indhold: Brøde og Bod (Fortsættelse.) — En Fortælling om et Brev (Fortsættelse.) — En Badescene (med Xylografi). — Graakappen. — Blandinger. — Stavelsegaader.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

„Kan Du da ikke tænke Dig en eneste Maade at forklare Sagen paa?"

„Jo, een Mulighed er der, men ingen vil tro paa den."

„Troer Du da paa den?"

„Jeg veed ikke, hvad jeg skal svare Dig."

„Forklar Dig blot tydeligere."

„Jeg siger Dig endnu engang, ingen vil tro derpaa, og man vil sige, at jeg er gal."

„Lad mig høre, og dømme."

Gruben nikkede, og efter nogle Øieblikkes Taushed sagde han: „Den som har taget Pengene, maa have havt Nøglen til Kassen. Et Exemplar laa forseglet i Kassen ved Siden af de stjaalne Penge, det saae jeg selv, og imorges brød Chefen Seglene, og den rigtige Nøgle laa der indeni. Den Nøgle, som er benyttet til Tyveriet, maa have været den, som vor Chef selv bærer i sit Nøgleknippe."

„Hvor er det muligt?"

„Der gives kun een Mulighed. Hverken Faderen eller Sønnen har gjort det. Den første vilde jo saaledes stjæle fra sig selv, og den anden behøver det ikke. Det kan kun have været Fruen."

„For Guds Skyld, saa ti dog med en saadan Mistanke."

„Jeg sagde jo nok, at ingen vilde tro mig," lød det bittre Svar.

„Har Du da Beviser?"

„Hvorfra skulde jeg faae dem?"

„Du maa dog have Grunde, hvorpaa Du kan støtte denne Mistanke."

„Min første Grund er, at jeg ikke kan finde nogen anden Opløsning paa Gaaden. Hvem er denne Dame? Ingen kjender hendes Fortid, og hvem kan vide, om hun ikke trængte til Penge, for dermed at betale gammel Gjæld, som hendes Mand ikke maatte vide noget om? Hun er selv uden Formue, og kan have megen fattig Familie —, man kan jo ikke vide…"

„Det var jo et rent Bovestykke, strax den første Nat i sit nye Hjem," yttrede Mathilde tvivlende.

„Hvad vovede hun? Naar hele Huset laa i dyb Søvn, tog hun Nøglerne, og gik ned i Kontoret, hvortil Nøglen ligger paa et Bord ved Hr. Morris's Seng, efter hvad Bluff har sagt mig."

„Du har da blot ikke meddeelt ham Din Mistanke?" spurgte Mathilde aldeles forskrækket.

„Jeg har ikke yttret et Ord derom til andre end Dig. Naar hun først var i Besiddelse af Nøglen, saa var det en let Sag at aabne Kassen, og tage Pengene."

„Det var dog et farligt Foretagende. Sæt hun var bleven opdaget."

„Det var der kun ringe Sandsynlighed for. Alle Folkene sove i Sidehuset, og den unge Herre ovenpaa. Smuk er hun, men stolt og kold som Is, og i hendes Øine ligger et Udtryk, som strax ved første Blik forraader, at hun ikke har en reen Samvittighed."

„Naar har Du seet hende?"

„Hun var i Herrens Kabinet, da Sagen kom paa Tale. Jeg spørger Dig, hvorfor var hun der? Fordi hun vilde høre, hvorledes Sagen blev ordnet,

og fordi den onde Samvittighed ikke lod hende i Ro."

„Blev hun der hele Tiden? udtalte hun nogen Mening om Sagen?"

„Da jeg forlod Kabinettet, var hun der endnu, men jeg hørte hende ikke tale. Hun hørte kun efter. Forøvrigt vil jeg underrette Dig om, at jeg opsiger min Plads endnu idag. Jeg vil ikke jages bort som en gemen Forbryder, og i en Forretning, hvor man viser mig saa ringe Tillid, vil jeg ikke blive."

„Spis nu først, saa kunne vi senere tale om Sagen."

„Jeg skal intet have —, den første Mundfuld vilde kvæle mig."

„Som Du vil, skjøndt jeg ikke troer det er rigtigt, og Dit Projekt om at opsige Din Plads, kan jeg heller ikke bifalde; Folk vil sige, at det er den onde Samvittighed, som jager Dig bort, eller Frygt for at blive straffet —, see derfor maa Du blive. Desuden sagde Hr. Morris, før han gik, at Du ikke maatte foretage noget overilet Skridt, hvorved Politiet kunde blive nødt til at blande sig i Sagen."

„Hvorfor skal den holdes hemmelig for Politiet? Man frygter maaskee for, at det skal dele min Formodning..."

„Nei, men for at Husets Kredit skal lide Skade."

„Det er kun et Paaskud. Hr. Bruno Morris har sandsynligvis allerede Mistanke til sin Stedmoder?"

„Det troer jeg ikke," svarede Mathilde, „men hør nu min Plan. Du skal underrette Politiet om Sagen; det vil sige, en af de hemmelige Politiagenter, som give sig af med at skaffe Lys i dunkle Sager, og jeg troer den gamle Herre, der boer ligeoverfor os..."

„Hr. Florian Friedenreich!" udbrød Frantz hurtigt.

„Den smukke Henriettes Fader," svarede Mathilde med et skjælmsk Smil; „det lader til, at Du kjender Datteren bedre end Faderen."

„Jeg er ikke oplagt til Spøg, Mathilde. „Hvem har forresten sagt Dig, at Hr. Friedenreich er Politiagent? Før jeg veed det med Sikkerhed, kan jeg jo ikke henvende mig til ham."

„Jeg veed ikke hvor, eller af hvem jeg har hørt det, men Du behøver jo blot at sige, at Du i Mangel af en Ven beder en gammel, erfaren Nabo om et Raad i et personligt Anliggende. Han maa jo føle sig smigret derved."

„Og hvis han nu ikke er den Mand, Du troer, saa veed hele Nabolaget i næste Time, at jeg har bestjaalet min Principals Kasse."

„Han tier nok, naar Du beder ham derom."

Efter nogen Betænkning tog Frantz sin Hat i Haanden, og kastede et Blik over til det Vindue, hvor han saa ofte havde seet den gamle Mands smukke Datter.

„Jeg vil følge Dit Raad. Pligten og Selvopholdelsesdriften byder mig det. Selv om dette Skridt skulde lede til min Fængsling, saa faaer det være; jeg kan ikke blive ulykkeligere end jeg nu er."

Mathilde gik til Vinduet, og saae ham træde ind i Huset ligeoverfor, og et dybt Suk gav hendes af Angst og Sorg bespændte Hjerte Luft.

Sjette Kapitel.

Da Bruno forlod Bogholderens Søster, kom han i Tanke om, at han endnu ikke havde kjøbt den Diamantring, han vilde forære Ada til hendes Fødselsdag, som var Dagen efter, og han traadte derfor ind i en Guldsmedboutik, som var Stadens eleganteste og bedst forsynede.

Valget af Ringen faldt ham ikke let, og han havde endnu ikke truffet en endelig Bestemmelse, da en Vogn holdt udenfor, og Boutiksdøren gik op.

Uvilkaarligt vendte han sig om, og blev ingenlunde behageligt overrasket ved at befinde sig ligeoverfor sin smukke Stedmoder.

Harriet syntes derimod overordentlig glad ved saa uventet at træffe ham, og hun hilste ham med sit mest henrivende Smil og Væsen.

„Det kalder jeg virkelig et heldigt Tilfælde," sagde hun, og hendes Stemme lød varmere og hjerteligere end sædvanligt. „Er De ogsaa kommen for at gjøre Indkjøb?"

Enhver Usandhed var Bruno forhadt, og da han havde besluttet ved den første passende Leilighed at tale til Faderen om sit Hjerteanliggende, saa fandt han ingen Grund til at skjule Sandheden.

„Jeg søger en Diamantring," svarede han.

„Og jeg en Medaillon, som kunde passe til dette Brilliantsmykke," sagde hun til Juveleren, og rakte ham et Etui. „Er Ringen til Dem selv, Bruno?"

„Nei, den er bestemt til en Dame, Mama."

„Det havde jeg ingen Anelse om," sagde hun spøgende, og fra de smukke Øine sendte hun ham et saa betydningsfuldt Blik, at han uvilkaarlig slog Øinene ned. „Til en ung Dame?"

„Ja."

„Maa jeg vælge for Dem, eller De har maaskee allerede truffet Deres Valg?"

„De vilde gjøre mig en stor Tjeneste. Deres fine Smag..."

„Ingen Smigrerier, om jeg maa bede."

„Jeg smigrer ikke; jeg siger altid min sande Mening."

„Det seer jeg ogsaa helst, thi jeg har oprigtig talt maattet døie saa mange Smigrerier, at jeg er bleven aldeles led og ked af dem. Har De lagt disse tre Ringe tilside, for at gjøre Udvalget imellem dem?"

„Ja, det var min Mening."

„Det gjør Deres Smag Ære, de ere virkelig de smukkeste. Denne her troer jeg, at jeg vil raade Dem til at tage. — Stenen er af det reneste Vand, og Indfatningen maa man kalde fuldkommen passende."

„Den naadige Frue er en fin Kjender," sagde Juveleren. „Var jeg bleven spurgt tilraads, saa havde jeg ligeledes foretrukket denne Ring."

„Atter et Smigreri," sagde hun, og trak paa Skulderen; „det synes virkelig, som om jeg ikke kan undgaa min Skjæbne. Viis mig saa nogle af Deres Medaillons."

Bruno modtog Ringen af Stedmoderens Haand, og traadte hen til Vinduet, for bedre at betragte den, og da han tilfældigviis saae ud paa Gaden, faldt hans Øine paa en høi, slank, elegant klædt Mand, som syntes at henvende hele sin Opmærksomhed paa de mange kostbare Smykker, der vare udstillede i Vinduet.

Da Ansigtet var ham fremmed, skjænkede han det ikke videre Opmærksomhed.

„Hvad koster Ringen?" spurgte han, da han traadte tilbage fra Vinduet.

„To hundrede Daler."

„Saamange Penge har jeg ikke hos mig."

„Saa skal jeg lægge ud," skyndte Harriet sig at sige, „men nu maa jeg bede Dem om et godt Raad, Bruno. Medaillonen skal passe til dette Smykke her."

„Det er et smukt og værdifuldt Stykke," bemærkede Juveleren.

„En Gave af Deres Papa," sagde Harriet smilende til Bruno. „Hvad synes De om den Medaillon?"

„Den er altfor overlæsset, Mama."

„De har Ret. Diamanterne ere hver for sig smukke, men der er for mange af dem i Krandsen."

„Og alligevel have flere Damer ikke valgt den, fordi den ikke var dem rigt nok besat," yttrede Juveleren.

„Kan gjerne være; jeg synes bedre om denne med de tre store Stene."

„Det er ogsaa efter min Mening den smukkeste, Mama."

„En saadan Medaillon kunde selv en Prindsesse bære," lød en Stemme bagved dem.

Bruno vendte sig om, og saae den høie Herre, han nylig havde seet staae udenfor paa Gaden.

Men hvorfor betragtede den smukke Kone den

Fremmede med et saa forfærdet Blik? Mon hun kjendte ham?

Bruno saae tydelig, hvorledes hun maatte tilkæmpe sig den nødvendige Fatning, og det Blik, hun tilkastede den Fremmede, der bukkede dybt for hende, indjog ham ordentlig Skræk.

„Jeg har allerede havt den Ære at see Dem i Baden-Baden, naadige Frue," sagde den Fremmede høfligt; „Fredrik Walker, jeg haaber De husker mig endnu."

„Det havde dog maaskee kun været en øieblikkelig Bestyrtelse, der ikke havde nogen dybere Betydning, thi et ringeagtende Smil spillede om den smukke Kones Læber, som om hun vilde sige, at han for sin egen Skyld havde gjort bedre i, ikke at huske hende paa et tidligere Møde.

(Fortsættes.)

En Fortælling om et Brev.

(Fortsættelse.)

Medens den unge Kone læste dette Brev, svandt og kom Farven paa hendes Kinder; hun lod Papiret falde, som om hun brændte Fingrene paa det, og gik flere Gange frem og tilbage i Værelset, medens hun trak Veiret dybt.

Hun kastede Hovedet tilbage, og strøg Lokkerne fra Panden —, var det af Uvillie, eller fordi hun følte sig dybt bevæget?

Hun vilde vist neppe selv have kunnet besvare det, thi de glødende Ord, som saa uventet strømmede ind paa hende, bedøvede hende for et Øieblik. — Hvad betød egentlig dette? — Var altsaa dog det, som hun saalænge havde spottet overfor sig selv og Andre, en Virkelighed —, en Lidenskab, som hendes egen Sorgløshed havde ladet voxe —, den Advarsel, hendes Veninde og hendes Mand havde givet hende, var altsaa dog fuldt begrundet.

Og nu Claud! hvad vilde han vel sige til, at Maestroen havde vovet at udtale sig, og vente et Svar; maatte han ikke tro, at hun ved en sidste Uforsigtighed selv havde givet Anledning til en saadan Dumdristighed.

Den unge Kone følte sig ilde tilmode ved disse Tanker, og ikke mindst ved at tænke sig sin Mands Øine hvilende paa disse Linier, og saa rette dem paa hende med et Spørgsmaal, en Tvivl, ja, vel endog en Bebreidelse.

Hun blev forbittret paa den, der havde skrevet Brevet, og tog det, for at rive det i Stykker, da hun pludselig forandrede sin Beslutning; stak det i

Konvoluten, og denne i sin Kjolelomme. Hun maatte jo omtale Brevet, thi at skjule det for sin Mand, faldt hende slet ikke ind, men Længslen efter hans Hjemkomst var dog forsvunden, og der var kommen en Uro og Rastløshed over hende, som hidtil havde været hende fremmed.

Minutterne forekom hende som Timer, og hendes Uro voxede; rigtignok elskede Claud hende, og havde Tiltro til hende —, men der var dog et svagt Punkt, hun ikke kunde komme ud over, thi vel havde Claud overvundet, at hun een Gang var faldet fra ham, men en Anelse sagde hende, at han ikke havde glemt denne Erfaring, og at Mindet derom, hvis han atter nærede Tvivl til hende, vilde voxe til en Kæmpeskikkelse. Derfor var det maaskee dog bedst at tilintetgjøre Brevet, saa vidste jo ingen, ikke engang Afsenderen, om hun havde modtaget og læst det.

Hun var endnu ikke kommen til nogen fast Beslutning, da hun hørte sin Mands Stemme i Forstuen, og tvungen til strax at bestemme sig, ilede hun ham imøde, og kastede sig om hans Hals. Førend de vare komne ind i Værelserne, saae hun, at der maatte være tilstødt ham noget Ubehageligt, og han sagde: „Jeg bringer en Nyhed med mig, som bereder os et stort Tab, og som træffer Dig haardere end mig —, vor kjære Ven, Birkedommeren, er bleven forflyttet."

„Det er ikke muligt; De vare begge her, for neppe en Time siden."

„Han veed det ikke selv endnu, men Udnævnelsen ligger færdig til Underskrift, som hans Onkel, Geheimeraaden, meddeelte mig. I Grunden maa vi glæde os derover, da det jo længe har været Steffens Ønske, skjøndt vi to tabe meget derved."

„Bertha tager bort!" sukkede den unge Kone med Taarer i Øinene; „hvordan vil det gaa mig, naar hun er borte?"

„Jeg tænkte ogsaa først paa Dig, Gisela, thi det er ingen Ubetydelighed at miste sin kjæreste, ja saa at sige, eneste Omgang. Lad os strax gaa hen til dem, og glæde dem med Nyheden."

Den Kvartet, som den Aften lod sine Toner høre hos Birkedommeren, var ganske stemt i Moll, og hvorvel Mændene søgte at oplive Stemningen, vilde det dog ikke ganske lykkes, og da Hartwich maatte gaa til sine Patienter, (han havde jo været to Dage borte), forberedte han Gisela paa, at han kom sent hjem.

Da Gisela vendte hjem fra Veninden, med forgrædte Øine, og Sorg i Hjertet, tog hun Brevet, der nylig havde foraarsaget hende saamegen Uro, frem af Lommen, og gjemte det i sit Skrivebord, thi det var nu altfor seent til at tale om Brevet den Dag.

Det er ikke heldigt med Opsættelser, thi man kan aldrig vide, hvad Fremtiden bærer i sit Skjød.

* * *

Det blev en regnfuld Vinter, og imellem Jul og Nytaar udbrød en Tyfusfeber i Egnen, som holdt Doktor Hartwich og den ham sendte Medhjælper beskjæftigede hele Dagen, ja ofte Natten med, og det var en haard Tid for Gisela, der nu var alene, da Birkedommeren med hele sin Familie var afreist til sit nye Bestemmelsessted. Gisela var af en meddeelsom Natur, og nu havde hun saagodtsom ingen at udtale sig for, hvorfor hun følte sig mere og mere nedtrykt. Hendes Mand havde vel foreslaaet hende at reise til Bedstefaderen, men det havde hun bestemt vægret sig ved, og han kunde ikke andet end bifalde hendes Grunde.

Paa en saadan trist Dag havde hun søgt at fordrive Tiden med Musik. Det skrevne Nodehefte faldt i hendes Hænder, og hun mindedes pludselig Brevet, som hun hverken havde seet eller rørt ved, siden hun gjemte det, og hvis Tilværelse hun paa en vis Maade søgte at ignorere med samme Haardnakkethed, hvormed hun ikke vilde see de første Ytringer af den Følelse, som senere dikterede Brevet. Opsættelsen, der var fremkaldt ved et Sammenstød af tilfældige Omstændigheder, gjorde nu enhver Meddelelse vanskeligere, da der var forløbet Uger, siden hun modtog det, men paa den anden Side kunde hun ikke beslutte sig til at tilintetgjøre det, da der jo dog maaskee kunde tilbyde sig en uventet Leilighed til at omtale det for Claud.

Idag, for første Gang, følte hun Lyst til atter at læse det. Da hun stak Nøglen i Skuffen, var det som om en Stemme tilhviskede hende: „lad det ligge," men hun kastede trodsigt Hovedet tilbage, tog med rystende Haand Brevet frem, og begyndte at læse det.

Hun havde i de sidste Dage ikke befundet sig vel, hun var feberagtig ophidset, og Læsningen af Brevet tjente ikke til at berolige hende; dog blev hun siddende ubevægelig, efterat have gjennemlæst Brevet et Par Gange, og overgav sig til farlige Tanker. „Hvorfor negte ham, hvad han saa ydmygt beder om? Maaskee et Ord fra hende kunde besværge en Storm, som nu anretter Ulykker? Kun eet Ord bad han jo om, „at hun ikke tænkte paa ham med Vrede"; hvorfor ikke skjænke ham dette?

Hun tager en Pen, og tre, fire Linier vare allerede henkastede paa Papiret, da en Lyd, en kraftig Stemme, pludselig brød Trolddommen, og kaldte hende tilbage til det virkelige Liv.

Det var hendes Mands Stemme, hans faste Fodtrin hørtes allerede paa Trappen; Gisela sprang op med bankende Hjerte, samlede Papirerne, og ka=

En Badescene.

stede dem ind i Ovnen. Hvad hun i det Øieblik tænkte, vilde eller følte, var hende ingenlunde klart; hun svimlede, og en kold Gysen foer over hende, da hendes Mand traadte ind —; Alt løb rundt for hende, men hun forstod dog hans Spørgsmaal: „er Du syg, Gisela? og saae det ængstelige Udtryk i hans Ansigt.

Han ledede hende hen til Sofaen, og sagde, at han just af Hensyn til hende var kommen tidligere hjem, da han ved sin Bortgang ikke havde syntes om hendes Udseende.

Disse Ord lød som udtalte i det Fjerne; hendes Tindinger bankede og hamrede, for hendes Øren susede og brusede det; hun vilde tale, men Stemmen svigtede hende, hun besvimede —, Tyfusfeberen var kommen til Udbrud.

Doktor Hartwich bar hende ind i Soveværelset, og da han havde taget de nødvendige Forholdsregler, traadte han med tungt Hjerte ind i Dagligstuen. Da hans Kones Skrivebord stod aabent, gik han hen for at lukke det, da der vilde gaa mange Uger, før Eierinden selv kunde gjøre det. Han skød Papirerne sammen, og hans Øine faldt da tilfældigviis paa et Navn, der bragte ham til at studse. Han tog Papiret, som var Slutningen af et Brev, og læste:

„Sange, som skrive sig fra uforglemmelige Timer, og min Sjæl lever i dem —, forglem ikke det, naar den deilige Tone, jeg saa ofte har lyttet til —, vækker Liv i disse Melodier.

„De har aldrig havt en mere begeistret Tilhører end jeg.

„Et Brev vil træffe mig i Milano, hvorhen jeg begiver mig imorgen.

„Jeg kaster mig for Deres Fødder, og kysser Deres Hænder.

Felice Tolentino.

Den Haand, hvori han holdt Papirerne, rystede ikke, men den var kold som en Døds; hans Blik stirrede tankeløst paa de forskjellige Smaating paa Bordet; mekanisk betragtede han Bagsiden af Brevet, og her traf ham Skrifttræk, der kun vare ham altfor bekjendte —, kun et Par Linier, men Skriften var hans Hustrues:

„De siger, at Erindringer og Længsel ikke lade Dem finde Ro —, og at De fra mig venter Ord, som kan besværge Storme, De ellers ikke kan blive Herre over? Det er beklageligt...“

Her var Sætningen brudt af. De sidste, halvt udvidskede Bogstaver bar endnu Spor af at være nyligt skrevne. Han lukkede Pulten, gjemte Nøglen, og stak Papirerne i sin Brystlomme. Der var i faa Dieblikke foregaaet en stor Forandring med ham; han saae pludselig gamm·l og affældig ud.

Han saae sig om, som En, der forlader et Værelse, han ikke saa snart tænker paa igjen at betræde; hans Dine faldt paa det aabne Flygel, og han gik hen for at lukke det. Paa Nodestolen laa endnu Tolentinos Sange; han læste Texten, sukkede ved Tanken om hende, der maaskee nylig havde sunget dem, og med tungt Hjerte og tunge Skridt gik han ud, for at besørge sine Pligter.

(Fortsættes.)

En Badescene.

En Reisende, der har færdedes en hel Vinter i Østsiberien, fortæller: „Skjøndt Kulden er uhyre om Vinteren, kan man dog næsten fristes til at foretrække Vinteren for Sommeren, thi med det varme Veir fremkommer en saadan Mængde Muskiter, at disse smaa Dyr i et Par Maaneder blive en sand Landeplage. — De trænge ind overalt paa Kroppen, og fremkalde ved deres Stik Feber, Svulster og Søvnløshed. Da jeg en Dag seilede paa Anadyrfloden, og min Vinterdragt var lovlig smudsig, besluttede jeg at lade den vadske, medens jeg, der ikke havde anden Dragt, opholdt mig i Vandet. Jeg klædte mig hurtigt af, og sprang ud med et stort Trævadskefad over Hovedet, svømmede under Vandet, indtil jeg fandt Fodfæste, og holdt mig der med hele Kroppen ligetil Munden i Vand, og beskyttende Hovedet med Træfadet, aandende med Nød og Neppe, da mit Hoved jo var indespærret som en Ost under en Klokke, altsammen for Dyrenes Skyld. Det var jo nok Sommer, men Vandet koldt, og jeg maatte ombord igjen, men i samme Dieblik jeg stak Kroppen over Vandet, for at blive optaget i Baaden, overfaldt disse rasende Smaadyr mig med en saadan Heftighed, at jeg hylende slap Rælingen, og lod mig falde tilbage i Vandet, hvor jeg maatte blive, indtil Folkene havde faaet tændt en Ild, hvis Røg for et Dieblik fordrev Dyrene, medens jeg foer i de vaade Klæder, og lod mig og dem tørre ved Ilden."

Graakappen.

(Irsk Fortælling.)

Slottet Castlegar ligger paa Bredden af Schannon-Floden i Irland, og dets Eier, Hugh Macdermot, var fattig, men stolt, og kunde ikke glemme, at Familien engang havde havt en Glandsperiode, hvorfor hans Yndlingsdrøm var, at hans Datter ved et glimrende Parti atter skulde hæve Familien.

Den Slags Drømme have mange Fædre med flere Døttre og pantsatte Godser ofte havt, men det er vel gaaet dem, som det gik her, thi Rosie Macdermot forelskede sig i Arvingen til Martinsmount, en Familie, der var ligesaa hæderlig, stolt og fattig, som hendes egen.

Martinsmount laa paa den anden Side af Floden, og den unge Barry Martin pleiede at ro oftere over den, end det egentlig var nødvendigt, thi de to Familier stod ikke paa nogen videre venskabelig Fod sammen, da den gamle Martin havde hjemført den Brud, Macdermot havde kastet sine Dine paa, men Rosie og Barry tog ingen videre Notits deraf, og omgikkes daglig med hinanden, indtil uheldigviis Hugh Macdermot en Dag stod ved Vinduet, og saae Barry Martin lægge sin Arm om Rosies Liv —, thi nu brød Stormen løs.

„Siig til Miß Rosie, at jeg ønsker at tale med hende, og til Mr. Martin, at det vil glæde mig at faae et Par Minutters Konversation med ham," befalede han en af Folkene.

Det unge Par følte sig just ikke videre behagelig stemt ved denne Indbydelse, men fulgte Tjeneren, da Hugh Macdermot ikke var til at spøge med.

„Gaa op paa Dit Værelse, Rosie, og kom ikke ned, førend jeg sender Bud efter Dig. Hører Du?"

„Og nu spørger jeg Dig, Barry, hvorledes Du tør vove at gjøre Kur til min Datter, uden min Tilladelse? — Anseer Du maaskee Dig selv for et passende Parti for den sidste Macdermot, Arvingen til Borgen her? — Min Datter fortjente en Hertug, men gifter sig nu med en Baronet, der har fem tusind Pund om Aaret —; forstaaer Du, Barry? — Altsaa, Sir! bort fra Gaard og Park her inden ti Minutter, og lad mig aldrig see Dig mere her, thi saa slaaer jeg Dig halvdød med denne Stok." Og den Gamle svingede truende sin tykke, knortede Stok, og lod den falde tungt mod Gulvet.

„Men Sir, Rosie..."

„Hold Mund! — Har en Fader maaskee ikke Lov til at gjøre med sin Datter, hvad han vil? og fortæl Din Moder, at dennegang er det min Tour," tilføiede han.

Barry forlod Slottet, og svoer i sit stille Sind at hævne sig paa Rosies Fader.

Da Rosie havde ordnet sit Haar, og taget en glat Krave paa istedetfor den krøllede, gik hun hen til Vinduet, hvorfra der var en vid Udsigt over Gaarden og Egnen.

„Men Du gode Gud, der gaaer jo Barry sin Vei, og han lovede at blive til Frokost, og ride en Tour med mig. Hvad skal det sige? — Barry!" raabte hun efter ham.

Men han var allerede for langt borte, og for opbragt til at høre hende.

„Det skal han rigtignok komme til at fortryde," sagde hun, da Frokostklokken lød, og hun sprang ned af Trappen.

„Sagde jeg ikke, at Du skulde blive ovenpaa, indtil jeg sendte Bud efter Dig?" lød Faderens Modtagelse.

„Jo, Papa, men jeg er saa sulten —, jeg kunde ikke vente. Hvor er Barry Martin?"

„Nævn ikke hans Navn —, jeg har seet jer sammen idag, og Du maa nok rødme derover —, og jeg har viist ham Døren paa en Maade, han ikke glemmer saa let. Ingen Martin skal ægte den sidste Macdermot! — Jeg har idag havt et Brev fra en gammel Ven, som vil aflægge os et Besøg, og som jeg vil have Du skal gifte Dig med. Han er Baronet, og har fem tusind Pund om Aaret."

„Hvor gammel er han, Papa?"

„Det veed jeg ikke. Han hedder Sir Rupert Starewill, han er en Gentleman, og er bestemt til at blive Din Husbond."

„Naar kommer Sir Rupert, Papa?"

„Imorgen, eller senest iovermorgen. Skynd Dig derfor at gjøre et Værelse istand til ham."

„Jeg vil give ham det røde Værelse," sagde Rosie med uforstyrrelig Ro. „Naa, saa jeg skal blive Lady Starewill! Ikke saa daarligt for Miss Macdermot. Vær uden Frygt, Papa, jeg tager Sir Rupert, hvis han beder om min Haand."

„Du er en fornuftig Pige, Rosie, og det er til Dit eget Bedste, at Sir Rupert tager Dig. Giv mig et Kys, og dermed er den Sag afgjort."

I enhver nogenlunde gammel, irsk Familie findes en eller anden Aand, og de rigtig gamle have en „banshee". Macdermots havde begge; Aanden opholdt sig i en nærliggende Ruin, og „bansheen" havde ikke forstyrret nogen Menneskesjæl i umindelige Tider, men de bleve dog aldrig omtalte uden en overtroisk Gysen, og Rosie især var stolt af at fortælle Fremmede om den hvidhaarede Mand, i en lang, graa Kappe, som pleiede at staae paa det gamle Slots Taarnruin, og skue ned paa Floden. Denne Olding havde nemlig for mange hundrede Aar siden fra dette Taarn styrtet en fremmed Ridder, og en Sæk med Guld og Juveler ned i Floden, fordi den Fremmede med disse Kostbarheder vilde kjøbe den Brud, der var bestemt for Ulic More Macdermot.

Fra den Tid af vovede ingen Fremmed at gifte sig ind i Familien, naar Graakappen, ved at vise sig paa Taarnet, syntes at fraraade Forbindelsen. Pater Roche, Præsten, troede ubetinget paa disse Fortællinger, og det gjorde Hugh Macdermot ogsaa, men da Sir Rupert hørte dem, lo han, og erklærede, at det var en Umulighed for Aanden at komme derop, da der jo efter Miss Rosies Udsigende ingen Trapper var.

„Det kan De selv overbevise Dem om, Sir Rupert, thi imorgen ville vi ro derover. Selv troer jeg ikke paa Aander, men naar man seer dem, kan man dog ikke tvivle derom," yttrede Miss Rosie med stor Alvor.

„Naar jeg selv seer det, saa troer jeg ogsaa derpaa, men indtil da tvivler jeg, og jeg tilstaaer, Miss Macdermot, jeg kan ikke lide den Idee med saadanne Væsener i en Familie," sagde Baronetten.

„Vi Irlændere holde af dem, Sir Rupert, men det er vel, fordi vi ere vante til dem, og fordi de findes i alle virkelig gamle Familier. De kan ikke forestille Dem, hvor jeg vilde blive bedrøvet, hvis Graakappen aldrig viste sig mere," svarede Rosie.

Der gik en Ugestid, hvori Sir Rupert og Miss Rosie daglig vare sammen. De undersøgte Ruinerne, de spadserede, red, og roede med hinanden, og den statelige Englænder fandt Behag i den irske Pige, men han fandt ikke, at det var saa let at sige til hende: „Jeg er villig til at ægte Dem," og derfor gik Tiden.

Rosies Fader derimod gned Hænderne af Tilfredshed, og Barry Martin var forglemt, som om han aldrig havde elsket, eller været elsket af Rosie.

Saaledes gik endnu en Ugestid, men saa mødte begge Herrerne en Morgen ved Frokostbordet, som om de havde havt en søvnløs Nat, hvorimod Rosie var ligesaa frisk og elskelig som altid —, hun maatte aabenbart have havt behagelige Drømme.

Hele Selskabet skulde paa en Kjøretur, men da Rosie vilde lade spænde for, vare begge Herrerne enige om, at det var bedst at blive hjemme, og da hun foreslog en Seiltur paa Floden, vilde heller ingen af dem tage Deel i den.

Den Dag havde Pater Roche spist paa Slottet, og ved Midnatstid sagde han Farvel, for at gaa hjem. Den gamle Tjener aabnede Døren for ham, og i det klare Maaneskin stod paa Taarnruinen, paa den anden Side af Floden, tydelig Ulic More, „den Gamle i den graa Kappe". Pater Roche korsede sig, og skyndte sig tilbage til Stuen, fulgt af den blege, skjælvende Tjener.

Præsten satte sig ned, og tørrede Sveden af sit Ansigt.

„Jeg kan ikke gaa hjem i Aften, Hugh. Jeg har seet Ulic More paa Taarnet, og selv om alle Roms Biskopper fulgte mig, gaaer jeg ikke forbi Kirkegaarden i Aften."

„Hvad mener De?" spurgte Rosie. „Det er da vel ikke Graakappen, De har seet?"

„Jo, ligesaa tydelig, som jeg seer Dig nu, mit Barn. Den gamle Roger saae ham ogsaa, saa der kan ingen Feiltagelse have fundet Sted. Du maa lade mig faae en Seng, Hugh —, etsteds, ligemeget hvor, naar der blot er Mennesker."

Da den skikkelige Præst ikke var at bevæge til at passere Macdermots Familiebegravelse, blev han om Natten paa Slottet, men næste Morgen mødte der tre meget alvorlige Ansigter ved Bordet, hvorimod Rosie var munter, og lod Munden løbe, og skjøndt Sir Rupert hele Dagen syntes at være noget aandsfraværende, syntes hun ikke at lægge Mærke dertil.

Om Aftenen, noget før Klokken tolv, stillede han sig ved Vindnet, men ingen Aand viste sig, skjøndt den gamle Roger næste Morgen fortalte, at en af Folkene havde seet Aanden vende tilbage til Familiebegravelsen, og baade Sir Rupert og Hugh Macdermot saae blege og udvaagede ud. Endogsaa Rosie var noget nervøs, og da hendes Fader udspurgte hende, forsøgte hun vel at lee, og at ville slaa det hen i Spøg, men da han trængte ind paa hende, maatte hun tilsidst tilstaae, at hun havde hørt Støi om Natten, og da hun vovede sig ud af Sengen, havde hun seet en hvid Skikkelse, som vandrede langs Flodbredden, af og til saae hen til Slottet, og vred Hænderne.

(Sluttes.)

Blandinger.

— En stærk Karl faldt med Hovedet imod et Jerngitter, og det med en saadan Heftighed, at han en Tid lang blev liggende bevidstløs. Da han atter kom til sig selv, sagde han, idet han reiste sig: „Naa, nu veed jeg dog, hvorledes en Oxe er til Mode!"

— Dersom Talenter og Kundskaber lode sig arve, var Arvesvig ingen Brøde.

— Ved en Visitats spurgte Skolelæreren Disciplene: „Hvor ligger Verden?" — Biskoppen studsede, og var nysgjerrig efter at erfare, hvorledes man vilde besvare Spørgsmaalet. Svaret lød: „I Øinene."

Stavelsegaader.

1.

(Første og anden Stavelse.)
Veien, hvorigjennem Alting gaaer,
Der kan give Hjertet dybe Saar;
Ogsaa Veien, hvor man sender det,
Som gjør atter Sindet glad og let.

(Tredie Stavelse.)
Sligt at være, ønsker En og Hver;
Men det gjør os ofte lidt Besvær.
Det at blive, derfor Store, Smaa
Give, dumt nok, Afkald tidt derpaa.

(Det Hele.)
Det adskiller stundom Ven fra Ven,
Dog forener hyppig dem igjen;
Kan vel skænke Mange dagligt Brød,
Men kan ogsaa bringe bittre Død.

2.

Det Første tidt gjør vi af Glæde;
Det Andet tidt volder vi græde;
Enhver af os kjender det Hele
Omtrent vel af disse to Dele.

Opløsning af Dobbeltgaaderne i Nr. 7:
1. Koral. 2. Vinger (Ørefigen). 3. Spader.

☞ De ærede Abonnenter, der modtage „Skand. Folkem." gjennem Postvæsenet, gjøres opmærksomme paa, at paa Grund af Postlovens Bestemmelser kunne Feuilletonarkene ikke forsendes med Bladet hver Uge, hvorimod Subskribenterne erholde samtlige Ark tilsendte ved Kvartalets Slutning.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra Januar 1877 erholde gratis det Udkomne af „Fotografiet", 5 Ark, samt „Simon Sellners Formue", 22½ Ark.

☞ Med dette Nr. følger **„Fotografiet"**, 7de Ark.

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afverlende ledsages af et Lithografi eller et Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Forlagt af Triers Bogtrk.

V. Søborg's Steentrk.

I Maremmerne.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1877. Søndagen den 4de Marts. Nr. 9.

Indhold: I Maremmerne (med Lithografi). — Brøde og Bod (Fortsættelse.) — Graakappen (Slutning.) — En Fortælling om et Brev (Fortsættelse.) — Talgaade.

I Maremmerne.

Ved Maremmerne forstaaes en Kyststrækning ved Middelhavet imellem Livorno, og henad Civita vecchia til, 20 à 30 Mil, som er fuld af Moradser og Sumpe, og saa usund paa Grund af stinkende Uddunstninger, Malaria, der avler Sumpfeber, at den om Sommeren er ubeboelig.

Denne Landstrækning var i Oldtiden fuld af rige Byer, men da man i Aarenes Løb forsømte at skaffe Vandet Afløb, blev den usund, Befolkningen smeltede sammen, og Byerne bleve forladte, hvorved en rig Plantevegetation fik Lov til at brede sig, og Kratskovene blev et uigjennemtrængeligt Hjem for Vildsvin og stort Vildt, medens Millioner af Vandfugle befolke Sumpene og de stillestaaende Kanaler.

Paa Jorderne græsse om Vinteren Tusinder af Oxer, Heste, Svin, Faar og Geder, men om Sommeren drives de op i Bjergene, da Bøflen kun kan taale Sommeren i Sumpene.

Undtagelsesvis tages her en flygtig Hvedehøst, hvor Kratskoven er nedbrændt, og i Høsttiden er her et travlt Liv, men Arbeiderne ile snart tilbage til Bjergene, for at undgaa Sumpfeberen.

De store Jordbesiddere holde her talrige Hjorde, der vogtes af beredne Hyrder, der ere et halvvildt Folkefærd, og sjeldent see civiliserede Mennesker, men ere fortrinlige Ryttere, og vise megen Færdighed og Dristighed, naar de skulle indfange de vilde Bøfler, og ligne deri deres Kammerater i de pontinske Sumpe og Kampagnen nær Rom, der saa ofte have været Gjenstande for Maleres, ogsaa danske Maleres, Pensel.

Regjeringen har gjort mange Forsøg paa ved Kanaler og Inddæmninger at forbedre Tilstanden, men uden rigtig Fremgang. I de senere Aar har et australisk Træ, en Eucalyptus Art, faaet Ry som skikket til at udtørre moradsige Arealer.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

„Med hvem har jeg den Ære?“ spurgte han, og henvendte sig til Bruno.

„Mit Navn er Morris.“

„Ah! — Firma Morris & Kompagni. Bekjendt Bankierhus,“ nikkede Walker. „Deres Stedsøn, naadige Frue? undskyld det indiskrete Spørgsmaal.“

Harriet værdigede ham ikke noget Svar, men vendte ham Ryggen, og betragtede den Medaillon, Bruno havde valgt.

„Hvormed kan jeg tjene Dem?“ spurgte Juveleren den Fremmede.

„Jeg søger ogsaa Brillianter, men vi kunne senere afgjøre vore Forretninger —, jeg har Tid, og kan vente.“

Fru Morris tilkastede ham et skjaalent Blik.

„Jeg vilde vælge denne Medaillon,“ sagde hun.

„Tør jeg være saa dristig at give Dem et Raad, Frue?“ sagde Walker.

„Vilde De raade mig til at vælge en anden Medaillon?“

„Jeg maatte saa først see det Smykke, som den skulde bæres sammen med."

„Her ligger det," svarede Harriet koldt.

Walker tog Etuiet, og traadte hen til Vinduet med det, medens Bruno og Stedmoderen bleve staaende ved Bordet.

„Kjender De den Herre?" spurgte Bruno hviskende.

Hun trak paa Skuldrene.

„Jeg kan huske, at jeg har seet ham," sagde hun, „men det er ogsaa omtrent Alt, hvad jeg kjender til ham."

„Han synes ikke at være noget almindeligt Menneske."

„Det veed jeg ikke, men jeg troer, at De gjør bedst i at holde Dem fjernt fra ham."

„Frygter De for, at han kunde blive mig farlig?" yttrede Bruno spøgende.

„Jeg synes ikke om ham," sagde hun alvorligt, og det forekom Bruno, som om der laa et eget, lidenskabeligt Udtryk i hendes dunkle Øie, „saavel i hans Ydre, som i hans Væsen og Optræden ligger der noget, som frastøder og advarer mig, og det er derfor, jeg giver Dem det Raad."

„De har fuldkommen Ret, Frue," sagde Walker, idet han vendte tilbage med Etuiet i Haanden. „Medaillonen passer udmærket til Smykket. Skulde jeg gjøre en Indvending, saa skulde det være, at Medaillonen ikke er rig og brilliant nok."

Harriet havde vendt sig om til Juveleren, for at afslutte Handelen med ham.

„En overordentlig smuk Kone," hviskede Walker til Bruno, „i Baden-Baden fordunklede hun Alle."

Bruno følte sig ubehageligt berørt af denne Fortrolighed, og han meente, at Harriets Advarsel maaskee havde indgydt ham en vis Modbydelighed for denne Mand, hvis Blik desuden slet ikke behagede ham, og det var derfor, at han med lidt Spot i Tonen sagde: „De var maaskee selv en af hendes Beundrere?"

„Hvem var ikke det? hvem der saae hende, maatte beundre hende."

„Det indrømmer jeg, men jeg troer ikke, at Damen bryder sig meget om Smigrerier."

„Naar man spiser for mange søde Sager, fordærver man sin Mave —, det er jo en saa naturlig Sag, at Alle maa være enige derom."

Bruno nikkede, og tog Etuiet med Ringen, han havde valgt.

„De er altsaa saa god at lægge Pengene ud for mig, Mama?" sagde han.

„Sagen er allerede ordnet," svarede Juveleren, „forøvrigt hastede det ikke."

„Det er dog bedst, som det er," sagde Bruno.

„Maa jeg følge Dem ud til Deres Vogn, Mama," tilføiede han, og bød hende Armen, som hun modtog. Walker hilste dybt, hvilket hun kun flygtig besvarede.

Efter Harriets Anmodning steg Bruno med ind i Vognen, og da han tilfældigviis saae ud af Vinduet, faldt hans Øine paa den Fremmede, der stod i Boutiksdøren, og i hvis Blik han meente at kunne læse en skadefro Glæde.

„Af alle de Personer, jeg lærte at kjende i Baden-Baden, var han den ubehageligste," yttrede Harriet i en ringeagtende Tone, da Vognen kjørte bort, „og jeg betragter det som en ligefrem Uforskammethed, at han vovede at huske mig paa vort Bekjendtskab."

„De syntes ogsaa, Mama, i det første Øieblik at blive aldeles bestyrtet derover."

„Strax erindrede jeg ham ikke, og siden ærgrede jeg mig over, at han vovede at tiltage sig en Bekjendts Rettigheder. Hans Forhold ere mig ganske ubekjendte, og hvis jeg skulde sige min sande Mening om ham, saa kunde jeg næsten ansee ham for en Industriridder, som jeg ikke havde megen Tiltro til."

„Og alligevel betroede De ham det kostbare Smykke."

„Saa farlig anseer jeg ham da heller ikke for. Det vilde jo have været en Dumdristighed uden Lige, hvis han havde prøvet paa at stjæle eller røve det i to Vidners Overværelse."

„Har De prøvet, om Smykket er i Etuiet?"

„Det tvivler jeg ikke paa."

„Det var dog muligt..."

„Gjør mig nu blot ikke ængstelig; det var ikke den Slags Farer, jeg tænkte paa, da jeg advarede Dem, Smykket er nok her; men har De selv gjort nye Opdagelser angaaende Kassetyveriet?"

„Nei —, ikke det mindste."

„Hvem anseer De for Tyven?"

„Hvis jeg ikke i mange Aar havde kjendt Bogholderen som ærlig og solid Mand, saa vilde jeg have anseet ham for Tyven, men det kan der slet ikke være Tale om nu."

„Hvad mener De om Kassereren?"

„Jeg kan egentlig ikke lide ham."

„Han gjør ogsaa et ubehageligt Indtryk."

„Har De ogsaa fundet det?"

„Strax i den første Minut. Han forekommer mig som et helligt Hængehoved. Er han gift?"

„Nei, og det eneste hellige, der er ved ham, er vist kun i det Ydre —, det hvide Halstørklæde, og glatragede Ansigt."

„Er De enig med Deres Fader i, at Sagen ikke skal retslig undersøges?"

„Nei, men jeg maa rette mig efter Papa. Jeg

synes nok, at den mistænkte Mand kunde fordre en offentlig Undersøgelse."

„Hvad hjalp det? Ærgrelser og Uro, og dog ingen Penge, forsaavidt som jeg kan forstaae, efter Forhøret imorges. Lad De den Sag hvile, og spild hverken Tid eller Flid paa den."

Vognen holdt, og Bruno hjalp hende ned. De skiltes i Forhallen, og da Fruen var naaet ind i sit eget, pragtfulde Værelse, sank hun afmægtig om.

Det maatte have kostet hende usigelig Møie, at have fulgt denne intetsigende Samtale i Vognen, medens en saadan frygtelig Storm rasede i hendes Indre.

Men til fuldt Udbrud kom den heller ikke nu; hendes stærke, energiske Villie holdt den indenfor snevre Grændser.

„Jeg vil ikke lade mig anfægte deraf," sagde hun, og stampede med Foden i det bløde Tæppe, medens en fortærende, lidenskabelig Ild lyste i hendes Øine. „Tærningerne ere kastede, og vee den, som vover at træde mig hæmmende i Veien."

Hun lagde Hat og Schawl fra sig, og aabnede Etuiet.

Hun fremtog de enkelte Dele efterhaanden; Halsbaand, Armbaand, Ørenringe, og da Brochen laa i hendes Haand, opdagede hun strax, at et lille Stykke Papir var stukket ind paa Bagsiden, og hun udfoldede det med Feberhast.

Det indeholdt kun et Par Rækker fint skrevne Tal, som hun længe betragtede.

„Han vil komme til at fortryde det," hviskede hun, og rev Papiret i Stykker. „Han har endnu intet Begreb om, i hvor høi Grad jeg hader ham."

Hun gik nogle Gange frem og tilbage, og blev endelig staaende foran et høit Speil.

„Hvad skulde jeg frygte for? Han vil ikke vove at angribe mig, da han veed, hvilke frygtelige Vaaben jeg besidder imod ham. Det Hele vil dreie sig om, at afpresse mig en Sum Penge —; naa, lad os see Tiden an."

Hun stod længe foran Speilet, indtil hendes smukke Træk havde antaget deres sædvanlige Udtryk, og ikke lod ane den Storm, der nu havde udraset.

Pigen traadte ind, og meldte, at en Dame ventede hende i Salonen.

Harriet, der nu fuldkommen havde gjenfundet sin Fatning, traadte igjennem Portieren ind i Salonen.

En lille, livlig Dame, med sølvgraat Haar, og en hvid Bologneserhund paa Armen, kom hende imøde. Hun var tarveligt, men smagfuldt klædt, og hendes godmodige Ansigtstræk tydede paa Blidhed og Hjertensgodhed.

„Kjære Kone, maa jeg forestille Dig min Søster Fanny," sagde Hr. Morris, som ogsaa var tilstede, „og Du husker nok Harriet..."

„Ja vist, ja vist," afbrød Harriet ham, idet hun gav Svigerinden Haanden, og førte hende hen til Sofaen; „Feodor har fortalt mig saa meget godt om Dem, at jeg er kommet til at holde af Dem, før jeg havde den Fornøielse at gjøre Deres personlige Bekjendtskab."

Den lille, gamle Dame rystede en Smule ærgerligt paa Hovedet, og sagde: „Min Broder er virkelig for god; han seer ikke mine Feil."

„Det kan Du ikke paastaae med Grund, Fanny, thi Du maa dog kunne huske, at jeg ofte har maattet dadle Dig..."

„Dadle mig! Det har Du aldrig gjort."

„Jo, engang imellem dog. Din Svaghed for Din Hund..."

„For Zip?" udbrød Frøken Morris med et ømt Blik paa den smukke Bologneserhund, som tydelig knurrede, hvergang Hr. Morris kom i Nærheden af den. „Man maa jo dog holde af et saa sødt Dyr, kjære Svigerinde; det er saa tro som Guld, og saa fromt som et Lam."

„Saa vilde jeg virkelig ogsaa ønske, at den havde Tænder som et Lam," sagde Bankieren. „Dens spidse Hundetænder glemmer jeg ikke saa let."

„Det var, fordi Du drillede ham, og tilsidst traadte ham paa Poten."

„Han er en Køter, og enhver har sin Kæphest, kjære Fanny, og det er nu Din Svaghed, Søster," svarede Morris, der ikke kunde lade være at drille Hunden.

Samtalen fortsattes en kort Tid imellem Svigerinderne paa en meget venskabelig Maade, men blev pludselig afbrudt ved et frygteligt Hyl af Hunden, som Morris havde knepset paa Næsen, og før den forskrækkede Frøken Morris kunde fatte sig, foer Hunden fra hende, og imod Bankieren, som gav den et Spark, og kastede den udenfor.

„Naar den bider —, bider jeg igjen," sagde han, „og det kan være Køteren en god Lære for Fremtiden."

„Jeg skulde egentlig være vred paa Dig," sagde Søsteren mildt, uden ganske at kunne skjule, at hun var forstemt, „men jeg kjender jo den Afsky, Du bestandig, ligefra Din Barndom, har næret til Hunde og Katte, og derfor tilgiver jeg Dig."

Hun gav hurtig begge Haanden, og sagde venligt Farvel, opsamlede sin elskelige Bologneser, og kjørte hjem.

Frøken Morris eiede intet. Hendes Broder tilstillede hende hvert Fjerdingaar en saa tilstrækkelig Sum, at hun kunde føre en behagelig Tilværelse, og dog have en Deel tilovers for Fattige.

Hun forglemte ikke, at hun selv havde været fattig; hun var stolt af sin Broder, som havde arbeidet sig op fra intet, blot ved sin Flid, og sit Talent, som hun troede, thi hun havde ingen Anelse om, at der i hans Liv fandtes Pletter, som selv det temmelig elastiske Begreb om Kjøbmandsære ikke kunde udvidske.

Hun havde bestyret hans Hus, indtil han giftede sig første Gang, da hun flyttede bort. Efter den første Kones Død havde hun atter overtaget Huset, og Brunos Opdragelse, hvilket Forhold atter blev løst ved Broderens andet Ægteskab.

Hun var ikke ganske tilfreds med, at han atter giftede sig, men hun havde jo ingen Ret til at tale, altsaa taug hun. Hun maatte indrømme, at den nye Svigerinde var meget smuk, og meget venlig og forekommende mod hende, men hun fandt hende alligevel baade kold og stolt, og mente, at Feodor var for gammel til at gifte sig med en saa ung Kone; men det blev jo nu hans Sag.

Frøken Fanny sad fordybet i disse Tanker paa Sofaen, med Zip ved sin Side, da Hunden pludselig sprang op, og foer gjøende henimod Døren.

Den gamle Pige meldte, at en fremmed Mand ønskede at tale med Frøkenen, og kort efter traadte en Mand paa 30 à 40 Aar ind, og blev beskeden staaende ved Døren. Han syntes at høre til Arbeider- eller Haandværksstanden.

Da han ikke talte, spurgte Frøkenen ham, hvad han vilde.

„Frøkenen kjender mig vel neppe mere. Min Fader var Frisør Kern.“

„Ah! nu husker jeg ham. Manden med de mange Børn, og Børnene havde allesammen bibelske Navne. De maa vel være den yngste, Benjamin?“

„Ja, jeg er Benjamin.“

„Efter Deres Moders Død har jeg kun sjelden hørt om Familien, og hvad jeg sidst hørte om Deres ældste Broder, Simon, var meget sørgeligt. Han var fængslet for Indbrudstyveri.“

„Han er nylig bleven løsladt.“

„Er han bleven forbedret?“

„Det er han vel neppe. De andre Brødre ere enten døde eller udvandrede. Kun Simon og jeg ere tilbage. Jeg har aftjent min Værnepligt som Husar, og har forøvrigt været Kudsk og Kammertjener; for Øieblikket lever jeg af den Profession, jeg har lært, nemlig Bogbinderiet, som vel kan ernære mig, men nu forlanger min Broder, at jeg skal føde ham, da han ikke selv gider arbeide, og det er mig en Umulighed, og derfor vil jeg atter søge en Plads som Kudsk eller Tjener, saa boer jeg ikke mere i egen Bolig, og saa kan han ikke hjemsøge mig, naar han lyster. Jeg henvender mig just

til Dem, Frøken, for at bede Dem hjælpe mig til en saadan Plads.“

„Til mig? hvorledes skal jeg kunne det?“

„Hr. Morris søger i Aviserne baade en Kudsk og en Kammertjener, og da jeg huskede paa, at De havde kjendt mine Forældre, vover jeg at henvende mig til Dem, for at De skal indlægge et godt Ord for mig.“

Hendes Svigerinde maatte altsaa have ønsket det, og hendes Broder havde været svag nok til at give efter.

Hun syntes ikke om, at den stolte, kolde Frue vilde spille en saadan Rolle, og hvorfor havde hendes Broder ikke ladet falde et Ord derom til hende? Mon han skammede sig for at tilstaae, at han allerede stod under Tøffelregimentet? For hende var der jo intet at gjøre ved Sagen, og det kunde maaskee være ganske fornuftigt handlet af hende, hvis hun kunde skaffe Benjamin Pladsen.

De bleve enige om, at hun endnu samme Eftermiddag eller Aften skulde tale med sin Broder derom, men ikke nævne, at Benjamin havde en Broder, der havde været i Tugthuset.

Efterat denne Aftale var skeet, anbefalede Benjamin Kern sig, og Frøken Morris faldt atter i Tanker over, at hendes Broder, der hidtil havde været saa beskeden i sine Fordringer, pludselig var bleven saa ødsel.

Syvende Kapitel.

I Bankierens Kabinet vare Fader og Søn i Færd med at afslutte Dagens Arbeide.

„Det vil blive et glimrende Foretagende,“ sagde Hr. Morris, og lagde sig tilbage i Lænestolen; „saaledes med eet Slag at vinde fyrgetyve tusind Daler.“

„Eller ogsaa at tabe dem,“ bemærkede Bruno i en Tone, der ikke syntes at røbe megen Tillid.

„Det er en Umulighed; Chancerne ere som fire til en, og hvis vi vilde nøies med en mindre Gevinst, saa var det en fuldkommen Umulighed at tabe en Skilling.“

(Fortsættes.)

Graakappen.

(Slutning.)

„Det betyder, at en af os to snart skal dø,“ bemærkede Macdermot.

„Du forglemmer, Papa, at vor „banshee“

græder, naar en Macdermot staaer i Begreb med at indgaa et ulykkeligt Ægteskab," svarede Rosie, „men jeg vil alligevel ægte Sir Rupert, om saa alle „bansheer" i hele Irland advarede mig, hvis han blot vil have mig."

Den næste Nat indtog Sir Rupert atter sin Post, og hans Udholdenhed blev belønnet med, at han saae den virkelige Aand; Aanden stod, høi og graa, tydelig aftegnet mod Himlen; Ansigtet vendt mod Slottet, og med Hænderne opløftede imod Himlen.

Den næste Morgen atter den gamle Historie. Ingen af Herrerne havde havt et Øie lukket, og Rosie var bleg og nervøs. Klageraab havde lydt i alle Værelserne, og tre Gange havde en hvid Skikkelse staaet ved Sir Ruperts Seng, og sagt i en truende Tone: „Gaa! gaa! gaa!" hvorimod den havde spurgt Macdermot: „Hvad har Du gjort ved Barry Martin"; thi siden han var bleven jaget bort af Rosies Fader, havde ingen seet eller hørt noget til ham. Rosie selv var aldeles forvirret; hverken hendes kjødelige eller aandelige Fader kunde give hende nogen Trøst; den gamle Roger vovede ikke at aabne Udgangsdøren, efterat det var bleven mørkt, og ingen af Folkene havde Mod til at sætte en Fod udenfor Huset om Aftenen.

Da endnu et Par Dage og Nætter gik paa denne Maade, erklærede Sir Rupert, at nu kunde han ikke udholde det længere. „Jeg elsker Deres smukke Datter, Mr. Macdermot, og jeg vilde være stolt af en Forbindelse med hende, men Deres Familiespøgelser og Familie-Bansheer kan jeg ikke døie. Det er mig paa min Ære umuligt. Jeg har ikke faaet Søvn i mine Øine i de sidste fjorten Nætter."

Macdermot bad ikke sin Gjæst blive, men var glad over, at han gik sin Vei, thi efter alle de Varsler, han havde havt, vilde han ligesaa gjerne have seet sin Datter i Familiebegravelsen, som for Brudeskamlen med Sir Rupert.

Baronettens Afreise bragte dog ikke Sir Hugh Fred og Ro, thi vel blev Graakappen ikke seet mere, men hver Nat blev det Spørgsmaal gjort ham: „Hvad har Du gjort med Barry Martin?"

Han havde længe tiet med denne Sag, men endelig fortalte han Rosie Alt, og endte med at sige: „Dersom Du kan udfinde, hvor han er, saa bed ham komme til mig, at jeg kan faae hans Tilgivelse. Jeg kan ikke udholde dette længere, og jeg føler, at jeg inden en Uge vil ligge i min Grav."

„Jeg skal gjøre for Dig, hvad jeg kan, Papa, men jeg frygter for, at det unge Menneske i Hidsighed har foretaget et eller andet fortvivlet Skridt. Du veed jo, Papa, at han holdt meget af —, og —, og —, Du veed jo ogsaa, Papa..." og hun maatte bukke Hovedet bag Stolen, for at skjule — Smilet paa sit Ansigt.

Den Nat holdt bansheen sig i Frastand, og Squiren havde en god Søvn; maaskee ogsaa det Bæger Krydderviin, Rosie gav ham, hjalp med, og da Barry Martin var saa heldig at blive opsporet, og indfandt sig næste Aften, blev han modtaget med mange Undskyldninger, og ønsket hjertelig Velkommen.

* * *

Et Aars Tid senere blev Rosie og Barry gifte, og Mrs. Martin og Hugh Macdermot blev bedre Venner end de havde været, fra den Tid af, hun som Fanny Vandeleur havde foretrukket Barrys Fader, for Hugh Macdermot.

Først mange Aar senere fik ovennævnte Fortælling sin rette Forklaring; thi paa en Alle-Helgens Aften, da Børn og Børneborn vare samlede om Bedsteforældrene og Fader Roche, sagde Barry, at han den foregaaende Nat havde drømt om „Graakappen", hvorover Rosie lo, men de Andre bleve ganske alvorlige.

Barry fortalte nu, at han selv havde spillet Graakappens Rolle, og Rosie, Bansheens. Om Aftenen roede han over Floden, og besteg Taarnet ved Hjælp af en Rebstige, „og hvis man havde været modig nok, havde man kunnet see ham ryge sin Cigar, eller ved Hjælp af en medbragt Lygte læse de Breve, Rosie gjemte til mig paa et aftalt Sted, hvor jeg hentede dem, før jeg besteg Taarnet. — Dette havde vi aftalt imellem os, for at straffe Fader for hans Grusomhed imod os, og Sir Rupert, fordi han ikke vilde tro paa Aanden, men berøve mig Rosie," sagde Barry.

„Og Du kan tro, Papa, at det var vanskeligt for mig at bare mig for at lee," sagde Rosie, „naar jeg saae hans Ansigt om Morgenen. Jeg tog et Lagen om mig, og gik ind i det grønne Værelse, hvorfra der gaaer en Dør ind til det røde Værelse, lige ved Sengens Hovedgjærde —, jeg stod paa Dørtærskelen, bevægede Armene —, sagde „Gaa! gaa! gaa!" i en ensformig Tone, og gik saa over til Dit Værelse, Papa, og spurgte: „hvad har Du gjort ved Barry Martin."

„Men Lydene —, de overnaturlige Lyde —, dem hørte jeg selv," sagde Pater Roche, „og De kunde umulig komme fra Dem, Mrs. Barry."

„Kjære Pater Roche! jeg satte en meget simpel Æolsharpe op i de øverste Vinduer, og lukkede Døren —, det var Bansheens Skrig," sagde Rosie leende. „Det var jo vistnok urigtigt handlet af mig —, men hvad skulde vi gjøre? — Vi holdt af hinanden; han blev forbudt Huset, og jeg maatte

ikke nævne hans Navn; og saa kom Baronetten, som om han skulde see paa et Gods, der var tilfals —, Papa var uboielig, og vilde slet ikke give efter —, og jeg var vist bleven Lady Starewell, hvis Barry ikke var faldet paa den heldige Tanke om Aanden, og jeg paa Bansheen."

Mr. Macdermot syntes ikke rigtig om den Rolle, de Unge havde ladet ham spille, og Pater Roche blev lidt alvorlig ved Tanken om den Aften, han havde bedet om Nattelogis, for ikke at passere Begravelsespladsen, men Rosies glade Ansigt og muntre Latter smittede dem Alle, saa at de tilsidst maatte lee over Historien med „Graakappen."

En Fortælling om et Brev.

(Fortsættelse.)

Ungdom og omhyggelig Pleie kæmpede i mange Uger med Sygdom og Død, forend de seirede, men saa gik ogsaa den begyndende Rekonvalescens frem med hurtige Skridt; Roserne blomstrede atter frem paa Giselas Kinder, men hvor megen Glæde hun end følte over det tilbagevendende Liv, saa følte hun sig dog beklemt om Hjertet, ved at see sin Mands forandrede Udseende. I Begyndelsen troede hun, at det skrev sig fra den Angst, han havde gaaet i for hendes Skyld, og hans mange vaagne Nætter ved hendes Sygeseng, men nu var jo Faren forbi, og hans Øie lyste ikke som tidligere af Glæde ved hendes Nærværelse, hendes Spørgsmaal bleve afviste med det korte Svar, at han var træt, og hun følte ikke Kraft til som tidligere at trænge ind paa ham med Varme og Inderlighed. Først da hendes Livskræfter og hendes Tænkekraft efterhaanden bleve stærkere, mindedes hun tydelig den Eftermiddag, hun blev syg; hun troede imidlertid at have tilintetgjort de synlige Spor fra hin ulykkelige Time, og frygtede kun for, at i Feberfantasierne havde Munden ubevidst forraadt, hvad Tankerne maaskee havde syndet. Det var jo muligt, og hvorvel hendes Villie og Hjerte i hin Time vare uskyldige, saa havde hendes Tanker dog ikke været det, og Mindet derom greb hende med navnløs Skræk, thi hun følte, at i disse sidste Uger var hendes Mands Væsen bleven rystet i sin inderste Grund.

Hun greb mere end engang hans Haand, lagde sin Kind paa den, og tænkte paa at spørge og skrifte, men Ordene vilde ikke komme over hendes Læber, og han vilde slet ikke komme hende imøde, men syntes snarere at afværge enhver Udtalelse. Derfor taug hun, og Dagene slæbte sig hen.

Da der indtraadte mildt Veir, gjorde hun sin første, korte Udflugt, og da hun ved sin Mands Arm vendte tilbage fra denne, sagde Hartwich: „Jeg har et Forslag at gjøre Dig, Gisela. Jeg har nu bedre Tid, og desuden er min Medhjælper her endnu, altsaa ville vi aflægge Din Bedstefader et Besøg. Han længes efter Dig, og Forandringen af Luft vil gjøre Dig godt. Er Du enig med mig deri?"

„Om jeg er!" udbrød hun med glædestraalende Øine, og trykkede hans Arm. „Du veed jo, at jeg ikke kjender noget herligere end at have Dig saadan for mig selv —; Gudskeelov, nu vil Alt blive godt igjen, thi Du trænger mere til Opmuntring og Luftforandring, end jeg gjør. Naar skulle vi reise?"

„Saasnart Du vil," svarede han roligt; „giv Pigen Dine Ordrer, og træt ikke Dig selv med at pakke ind —, hvad der maatte mangle, kan jo senere blive sendt."

Nogle Dage senere ankom de til Bedstefaderen, der modtog dem begge med Glæde, men dog syntes at være ret tilfreds med at have Gisela for sig selv alene den første Aften, da Hartwich foregav uopsættelige Forretninger udenfor Huset.

Da den unge Kone næste Morgen var beskjæftiget med at ordne sine Sager i sit gamle Jomfrubur, traadte hendes Mand ind til hende med de Ord:

„Jeg kommer for at sige Dig Farvel, Gisela da jeg reiser bort."

„Du reiser," udbrød hun bestyrtet; „hvad er der forefaldet? Naar kommer Du igjen?"

„Jeg kommer ikke igjen," sagde han med et Udtryk, der fik hendes Puls til at standse, og mekanisk satte hun sig ned, som om hun frygtede for, at hendes Fødder i næste Øieblik vilde svigte hende. Hun saae op til ham, rystede paa Hovedet, men talte ikke —; kun hendes Øine sagde: „jeg forstaaer det ikke," men det talte saa tydeligt, at Hartwich svarede, som om der var faldet Ord imellem dem:

„Du skal strax komme til at forstaae mig, skjøndt jeg forundrer mig over, at der behøves en Forklaring. Har Du ikke savnet noget, Gisela, efterat Du atter har benyttet Dit Skrivebord?"

„Savnet?" stammede hun bleg som Vox.

„Du veed jo, at jeg ikke pleier at bekymre mig om Din Korrespondance, naar Du ikke selv overgiver i mine Hænder saadanne Ting, som disse," sagde Hartwich, idet han fremtog Papirerne af sin Brystlomme, og lagde dem foran hende. „Tilfældet har denne Gang været skjæbnesvangert for os begge."

Gisela stirrede paa Linierne, brændende Rødme forjog Blegheden fra hendes Kinder —, ja, det var vistnok et skjæbnesvangert Tilfælde, som havde ladet disse Linier blive tilbage, da hun troede Alt til-

intetgjort," og hun foer heftig sammen, da hendes Mand, der havde staaet taus nogle Øieblikke, for at lade hende besinde sig, atter begyndte at tale.

„Da et tilfældigt Blik viste mig denne Underskrift i en saadan Form, saa behøver jeg vist ingen Undskyldninger at gjøre for, at jeg ønskede at erfare, i hvilket Forhold Du stod til en Fremmed, hvis Brev Du var begyndt at besvare —, og det et saadant Brev. Vi maa skilles."

„Hør mig!" udbrød hun forfærdet; „jeg er maaskee ikke uden Skyld, men ikke paa den Maade, Du troer. Hverken Din eller min Ære har lidt noget Skaar —, dette Brev har jeg faaet for flere Maaneder siden, og jeg har ikke besvaret det dengang, og vilde i Virkeligheden heller aldrig have gjort det; thi de Linier, som Du har fundet, have kun været et ulyksaligt Tidsfordriv."

„Tidsfordriv! Hellere havde jeg hørt en aabenhjertig Tilstaaelse om en mægtig Lidenskab, end dette Ord, som nedsætter Dig endnu mere."

Hun var sprungen op, rystede trodsig Haaret fra Panden, medens en Purpurrødme udbredte sig op til hendes Tindinger. „Du gjør mig Uret, Claud! blodig Uret, og det fortjener jeg ikke. Det var maaskee baade feigt og dumt, at jeg ikke strax viste Dig Tolentinos Brev —, men der var saa meget som traf sammen —, jeg vilde jo gjøre det, ellers havde jeg brændt Brevet. — Tilsidst havde jeg aldeles glemt det, og hvorledes det gik til, at jeg hin ulykkelige Dag huskede paa Brevet, læste det, og meente, at der ikke var nogen Ulykke i at besvare det, veed jeg nu ikke at forklare mig. Du har aldrig truffet mig i Løgn —, tro derfor mine Ord —, thi Du har ved den alvidende Gud intet andet at tilgive mig, end tossede Drømmerier."

„Jeg troer Dig, og er Dig taknemlig derfor, thi Du hører ikke til Dem, der kunne synke, og Mindet om Dig vil altsaa altid staae for mig, frit for Løgn og Hykleri. Men vi maa alligevel skilles ad."

„Claud!" — Ordet lød snarest som et Skrig.

„Du taler om Drømmerier, Gisela, men dette er Drømmerier, Du selv har fremkaldt, og den som i Tankerne leger med det Forbudne, har allerede begaaet en Synd. Vi ere nu fjernede fra hinanden."

„Tvivler Du paa min Kjærlighed, Claud? — det er umuligt —, en saadan Bebreidelse taaler jeg ikke."

„Jeg gjør Dig ingen Bebreidelser. Det var en Svaghed af mig, at række min Haand ud efter Dig —, det gjør jeg ikke anden Gang. Vi have ingen Børn, der tales kun om Dig og mig. Jeg giver Dig Din Frihed tilbage, benyt den som Du vil, og lev vel."

„Troer Du maaskee, at jeg vil finde mig i

denne uretfærdige Dom? — Du kan gaa, men jeg følger Dig; har Du da aldeles forglemt, at jeg engang forlod Dig i Barnagtighed, fordi Du var mig saa alvorlig, og fordi jeg ikke kjendte Dig, og har Du aldeles glemt, hvad jeg senere betroede Dig, at jeg dog længtes efter Dig baade Dag og Nat. — Nei, jeg lader mig ikke jage bort, jeg har en ubestridelig Ret til Pladsen ved Din Side."

„Opgiv denne Ret, Gisela, thi for os gives intet fælles Liv mere; jo før vi skilles, jo bedre; jeg har tabt Troen paa Dig —, jeg kan tilgive, men ikke glemme. Du sagde desuden selv nylig, at Du tidligere ikke kjendte mig rigtig, og det gjør Du ikke endnu, thi for den Kvinde, hvis Hjerte og Tanker jeg ikke aldeles opfylder, er jeg intet, ja mere end intet. — Hvis Du virkelig forstod mig, saa behøvede vi ikke at tale mere om den Sag."

Hendes Hjerte pintes, og det var som om Livet udslukkedes i hende; men Menneskehjertet er gaadefuldt —, et kort Øieblik, og hendes Hjertekval blev afløst af en usigelig Stolthed.

Som en Marmorstøtte stod den unge Kone ligeoverfor sin Mand, med Øinene fast heftede paa Jorden, og da hun nogle Sekunder senere hævede dem, vare de tørre, og Udtrykket fremmed og koldt. „Du har maaskee Ret," sagde hun. „Lev vel. Jeg bliver her."

3.

At ethvert Menneske paa en Maade fører et Dobbeltliv, er ofte sagt, og ofte beviist. Endogsaa den sandeste Natur viser sig for Omverdenen i et andet Klædebon, end den Negligé, der bruges hjemme, og den medfødte Lyst Alle have til at gjøre et godt Indtryk paa Fremmede, foranlediger, med eller uden vort Vidende, at vi søge at vise os fra vor bedste Side, naar vi komme i Berøring med dem.

Men alt dette er dog kun vore ydre Sider, og i vore Tanker føre vi et Liv, hvorom selv vore Nærmeste og Kjæreste intet Begreb have. Maaskee der gives Mennesker, hvis Indre er saa rent, at de kunne taale at blive gjennemskuede, men de fleste af os maa med Rødmen tilstaae, at de i deres inderste Tanker have oplevet Øieblikke, som de kun med dybtfølt Skam kunde ønske kjendte af deres Kjæreste. Bevidstheden om denne tredobbelte Tilværelse pleier sædvanligviis at slumre, indtil en Ulykke, eller en i vor Tilværelse dybt indgribende Begivenhed vækker den.

I en saadan Stemning befandt Gisela sig, da der var gaaet et Par Maaneder efter hendes Farvel til sin Mand. Hendes saarede Stolthed holdt ikke længe Stand, og blev afløst af Selvbebreidelser og heftig Længsel, og hun holdt det for umuligt, at Claud virkelig kunde blive fast i sin Beslutning, at

skilles fra hende —, han maatte længes ligesaa meget efter hende, som hun efter ham, men hun vilde give ham Tid til at besinde sig, og atter komme paa rette Vei.

Ligeoverfor Bedstefaderen fortaug hun Alt; at hun trængte til Ro, og Hartwich til en Rekreationsreise, forekom ham rimeligt.

Imidlertid forløb Tiden, og Hartwich maatte nu være hjemme, og efter Giselas Mening først rigtig savne hende, og han lod ogsaa ganske rigtig høre fra sig. Kufferter og Kasser med en Mængde af hendes Klæder, ledsagede af et Par Ord fra Pigen: „Hr. Doktoren havde meddeelt hende Fruens Ønske, hvorfor hun sendte det Forlangte —, forøvrigt skulde hun nok passe Huset ordentlig; Doktoren var ogsaa ganske tilfreds med hende."

Denne Begivenhed fremkaldte hos Gisela en saadan Storm, at alle hendes Forsætter og Betænkeligheder strandede; hun følte en brændende Trang til at nedrive enhver Mur, som skilte hende fra det Paradis, hun var udelukket fra —, hun satte enhver Frygtagtighed tilside, og skrev endnu samme Aften til Claud.

Da hun lagde Brevet ned i Postkassen, forekom det hende, som om den Ild, der gjennemglødede ethvert Ord, maatte smelte Alverdens Is, og dog var det kun et Brev, som ikke kunde sige andet, end hvad hun havde sagt i Afskedstimen —, og dengang bleve hendes Ord dog støttede af de deilige Øine, den veltalende Mund, og de bedende Hænder —, men Alt forgjæves.

Der maatte idetmindste forløbe sex og tredive Timer, førend hun kunde faae Svar; i al denne Tid, der forekom hende som en Evighed, fik hun ikke Søvn i Øinene; hun sad om Natten ved Vinduet, og ventede —, ventede maaskee Hartwich i egen Person, indtil Postbudet endelig leverede et Brev i hendes Hænder —, det var hans Haand, hun trykkede Konvoluten mod sin brændende Pande, aflukkede sin Dør, og brød saa Seglet.

Brevet var ikke kort; det var paa flere Sider, men allerede da hun havde læst de første Linier, lod hun det synke ned i sit Skjød, og skjulte sit Ansigt i Sofapuderne.

(Sluttes.)

Talgaade.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10
Det er et Arbeid, sikkert nok det fineste, man kjender,
Og dog tilintetgjøres det med skaanselsløse Hænder.

8 9 5 6
Naar Sommeren er tør og varm, da Jorden det forfrisker.

1 3 7 5
Trods al sin Raphed bliver den tidt Bytte for en Fisker.

2 3 4 5 6
Næst Garn det Vigtigste af Alt til Brug ved Strikketøiet.

1 2 7 3 5
Hver Yder af Samdrægtighed gjør det kun misfornøiet.

4 9 8 6
Det er et Ord, der bruges mest i Kraftsprog og i Vrede.

2 3 4 6
Hvis Sligt man har, hist eller her, man vil om Lindring bede.

7 3 4 5
Den med sit skjønne, friske Løv for Solens Glød os skjærmer.

9 1 6 7
Brugt til et Menneske, det dybt ham saarer og fornærmer.

4 3 2 1
Som oftest gjør det ingen Gavn, er til lidt Pynt og Plage.

1 9 5
Det er hver Landmands Haab og Frygt fra Vaar til Høstens Dage.

Opløsning af Stavelsegaaderne i Nr. 8:
1. Øresund. 2. Leve.

☞ De ærede Abonnenter, der modtage „Skand. Folkem." gjennem Postvæsenet, gjøres opmærksomme paa, at paa Grund af Postlovens Bestemmelser kunne Feuilletonarkene ikke forsendes med Bladet hver Uge, hvorimod Subskribenterne erholde samtlige Ark tilsendte ved Kvartalets Slutning.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra Januar 1877 erholde gratis det Udkomne af „Fotografiet", 5 Ark, samt „Simon Sellners Formue", 22½ Ark.

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à t Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad for alle Stænder.

1877. Søndagen den 11te Marts. Nr. 10.

Indhold: Brøde og Bod (Fortsættelse.) — Hvad var han? — En indiansk Wigwam (med Xylografi). — En Fortælling om et Brev (Fortsættelse.) — Stavelsegaader.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

„Jeg vilde kun gjøre Dig opmærksom paa, Papa, at med dette Foretagende gjør vi det første Skridt paa en usolid Bane, som det senere kan være vanskeligt nok at vende tilbage fra."

„Andre ere i kort Tid blevne Millionærer, hvorfor skulle vi ikke ogsaa kunne blive det. Forresten behøver Du ikke at være bange; vore Forretninger gaa godt, og jeg har isinde at forøge vort Navns Glands, ved at holde Ekvipage. En Kudsk har jeg allerede antaget, og Tante Fanny har anbefalet mig en Kammertjener. De ville gjøre store Øine paa Børsen, naar jeg kommer kjørende i min egen Ekvipage."

„Naar blot Ekvipagen staaer til Din Disposition, naar Du vil bruge den."

„Hvad mener Du dermed?"

„Ikke andet end at jeg troer, at Mama nok ogsaa har isinde at gjøre Brug af den."

„Saameget desto bedre. I saa Tilfælde gjør jeg gjerne Afkald paa den. Du kom jo hjem idag, samtidig med Mama —, hvor traf I hinanden?" spurgte Faderen med et mistroisk, lurende Blik.

„Aldeles tilfældigt i en Juveleerboutik. Du havde nemlig glemt at tilføie en Medaillon, da Du forærede Mama det kostbare Smykke."

„Og saa oprettede Du Feilen, og kjøbte..."

„Jeg kjøbe! — Dertil har jeg virkelig ikke tilstrækkelige Midler."

„Hvad vilde Du da i Boutikken?"

„Jeg kjøbte en Ring."

„Til Dig selv?"

„Nei, til en Dame."

„Allerede saavidt; jeg haaber da..."

„En anden Gang kunne vi tale derom."

„Som Du vil, Bruno, men jeg frygter næsten for, at den Samtale ikke vil bringe nogen af os synderlig Glæde."

„Du behøver ikke at være urolig. Vent blot nogle Dage, saa skal jeg meddele Dig Alt."

„Velan da, og jeg tilstaaer oprigtig, at jeg ikke er meget nysgjerrig efter at faae denne Hemmelighed opklaret. Ring saa paa Kassereren."

Efter nogle Øieblikkes Forløb traadte Frank ind.

„Har De i Dagens Løb ikke opdaget noget, der kan kaste Lys paa denne hemmelighedsfulde Historie?"

Frank benægtede det.

„Mistanken hviler altsaa vedvarende paa Bogholderen."

„Ja desværre," yttrede Frank.

„For Grubens Uskyldighed gaaer jeg i Borgen," sagde Bruno, „og selv om alle eders Forudsætninger vare sande, saa vilde han dog ikke have baaret sig saa erkedumt ad —, han vilde have søgt at lede Mistanken paa en Anden, og ikke meest paa sig selv."

Bruno var forbittret paa dem begge, fordi de saa haardnakket vedblev at holde Gruben for skyldig, men han var maaskee ogsaa ærgerlig over, at han ikke formaaede at løse Gaaden.

„Lad det saa blive ved, at vi beholde Sagen for os selv," sagde Bankieren, „og bed Bogholderen komme til mig."

Gruben traadte ind, og Morris spurgte ham i

en Tone, der lød alt andet end opmuntrende: „De har ikke opdaget noget?"

„Hvorledes skulde jeg vel kunne det?" spurgte Gruben forbittret; „den dunkle Gaade skal jo ikke løses."

„Hvem siger det?"

„De selv! De vil jo ikke lade en ordentlig Undersøgelse blive foretaget."

„Det er noget, som jeg troede De burde takke mig for."

„Skal jeg takke for, at en vanærende Mistanke vedbliver at hefte paa mig?"

„Er det ikke Deres egen Skyld? Den Tone, som De anslaaer, har aldeles ingen Indflydelse paa mig."

„Hvis De kunde skjelne Løgn fra Sandhed, Hr. Morris, saa vilde De ogsaa kunne indsee, at jeg ikke er en Tyv, men en ærlig Mand."

„Beviis mig det."

„Har jeg ikke beviist det ved en samvittighedsfuld Opfyldelse af mine Pligter. Dette skulde dog vel beskytte mig for en vanærende Mistanke. Beviis at jeg har taget Pengene; søg efter i mit Hjem, efterforsk min Levevis, og overdrag Undersøgelsen til en Mand, som hverken kjender til Skaansel eller Hensynsfuldhed, saa vil Sandheden nok komme for Dagen, eller Mistanken falde paa ganske andre Personer."

„Hvilke andre Personer?"

„Det kan jeg ikke sige nu, og desuden vilde De lee af mig; men jeg vil gjøre Alt for at bevise min Uskyldighed."

„Det skulde glæde mig, hvis det blev til mere end tomme Talemaader. De kan være en dygtig Bogholder, men til Kasserer duer De ikke, og jeg seer mig nødsaget til at give Afkald paa Deres Tjeneste."

„Det er rimeligt. Jeg kan ikke blive i et Hus, hvor man ikke har Tillid, og De kan ingen Tillid have til mig, før min Uskyldighed er bleven beviist."

„Saa skal Deres Plads atter staae Dem aaben. Her er en Anvisning paa et Fjerdingaars Løn."

„Som tilkommer mig, og fra nu af skal det være mit Livs Opgave, at gjøre Alt, for at bevise min Uskyldighed."

Med disse Ord forlod han Kabinettet, og gik ind paa sit eget Kontor, samlede nogle Smaating sammen, og traadte ind i Kasseværelset, for at hæve den ham anviste Sum.

Det var just ikke venskabelige Ord, der vexledes imellem de to tidligere Venner, og i Talens Løb sagde Gruben: „den virkelig Skyldige, det er jeg overbeviist om, befinder sig under dette Tag."

„Virkelig? Saa veed De mere end vi Andre."

„De Andre skulle nok faae det at vide."

„Saa frem med Navnet."

„Det er endnu for tidligt, men det skal nok komme."

„Lad os blot ikke vente altfor længe, thi det var allerbedst for Dem, hvis De kunde retfærdiggjøre Dem idag."

Herpaa gav Bogholderen intet Svar, men vendte med en foragtelig Mine Frank Ryggen, og forlod Kontoret, efterat have vexlet et venligt Haandtryk til Afsked med Kontorbudet.

Bluff havde hørt Ordvexlingen, og da Gruben var gaaet, sagde han: „Ham fik vi da lykkelig ryddet af Veien. Jeg gad vide, hvem Turen næste Gang kommer til?"

„Hvad mener De?" spurgte Frank; „hvem har ryddet ham af Veien, og hvorfor er det skeet?"

„Hvorfor? Det veed De bedre end jeg. Forøvrigt glæder jeg mig til, at jeg ikke ret længe skal have den Fornøielse at være afhængig af Dem."

„De føler maaskee allerede, at Jorden bliver usikker under Deres Fødder?"

„Under mine Fødder! De spøger vel, eller De har maaskee den smukke Plan, ogsaa at indvikle mig i det gaadefulde Tyveri. Det Indfald maa De blot ikke faae, thi saa kunde der let komme Sager paa Tale, som ingenlunde vare behagelige for Dem."

Han havde udtalt de sidste Ord med dæmpet Stemme, og var traadt tæt hen til Kassereren, som stirrede paa ham, og som ikke syntes at forstaae Meningen af disse Ord.

„Mangen En bliver anseet for en Helgen," vedblev Bluff, „som ingenlunde er det, og man holder kun saalænge Skuespilleren for en stor Mand, indtil man har seet ham bag Koulisserne. Det kjender De vel nok, Hr. Frank, og vil selv kunne indsee, at det kunde blive farligt for Dem selv, ved at opirre mig. Tal derfor blot ikke om, at Jorden bliver usikker under mine Fødder —, jeg tænker slet ikke paa at forlade dette Hus."

„De attraaer vel saa en høiere Post?"

„Rimeligviis."

„Her i Huset?"

„Jeg bliver Portier, og..."

„Og hvad mere?" spurgte Frank ironisk, da Bluff standsede.

„Det vil De senere erfare. Selv om det ikke er en høiere Post, saa foretrækker jeg den dog, for ikke at være afhængig af Dem længere."

„De er virkelig meget oprigtig."

„Hvorfor skal jeg ikke være det? — Jeg opfylder mine Pligter, og behøver ikke at være Nogen Tak skyldig."

Kassereren havde imidlertid trukket sine Handsker paa, og tog nu sin Hat, og forberedte sig paa at gaa.

„Triumfeer blot ikke for tidligt," sagde han haanligt, „husk paa, at Hovmod staaer for Fald, og lad Bogholderen være Dem et advarende Exempel. Der er mange, der sværme for et Livré, men Kjolen gjør ikke Manden, og hellere fri Mand i en Arbeiders Blouse, end Slave i en Dragt, der strutter af Guld. God Nat."

Han lo ondskabsfuldt, da han gik. Han selv stod fast nok, og klagede han over Bluff, jog Morris nok denne bort —, og hvad kunde Bluff desuden gjøre ham med sine Trusler.

Den lange, magre Mand gik langsomt videre, og var just traadt ind i en Sidegade, da han hørte en Stemme, hvis Klang han ikke kunde glemme, siden han første Gang hørte den.

Han gjenkjendte den øieblikkelig; det var Fru Morris's Stemme, og det var ogsaa den smukke Kones høie, slanke Skikkelse, han saae foran sig.

Hun vendte Ryggen til ham, og stod ligeoverfor en Mand, som Kassereren ikke kjendte.

Der var ingen af dem, der lagde Mærke til Frank, skjøndt han standsede tæt ved dem, da de syntes at være i en ivrig Samtale med hinanden.

„Jeg har intet videre at sige Dem," yttrede Damen, og Tonen i hendes Stemme forraadte, i hvilken Bevægelse hun var, „forskaan mig for Deres Breve, som jeg ikke agter at besvare."

„Men mine Betingelser vil De vel nok være saa venlig at opfylde?" spurgte Herren i en sarkastisk Tone.

„Nei."

„De vil ikke? Godt, saa maa jeg see til at anslaa andre Strænge, men jeg giver Dem dog det Raad, Fru Morris, at De ikke lægger mig altfor mange Hindringer i Veien, det kunde De let komme til bittert at fortryde."

„De glemmer nok ganske, hvilke Vaaben jeg er i Besiddelse af."

„Men De vil ikke vove at bruge Dem —, det veed jeg bedre."

„Hvis De tvinger mig dertil, saa vil jeg benytte mig af dem. Og maa jeg saa være fri —, De har allerede opholdt mig altfor længe."

„Det er neppe to Minutter siden, at De sendte Deres Kammerpige i Forveien, og vi ere jo tæt ved Deres Hjem. Jeg gav Dem jo Valget imellem et mundtligt Svar her, eller et skriftligt efter den opgivne Adresse."

„Fra min Haand vil De aldrig erholde en Linie."

„Jeg kjender Deres Klogskab, men mine Planer vil De ikke kunne krydse. De veed jo, hvad jeg vil..."

„Men just det vil De aldrig kunne opnaa."

„Lad os see til, min Frue. Tør jeg byde Dem min Arm?"

„De veed, at det er en Fornærmelse imod mig," svarede Harriet stolt. Det lykkedes nu Kassereren at slippe ind i en mørk Gang, i et aabent Hus, da den smukke Kone hastig passerede forbi ham.

Kasserer Frank hørte den fremmede Herre gaa bort i modsat Retning, og besluttede at følge ham, thi her var en Hemmelighed skjult, som kunde blive af megen Værdi for ham.

Hvem var den Ubekjendte? Det var det, han først maatte see til at faae at vide, og han havde allerede fundet Midlet, hvorved det kunde skee.

„Undskyld, min Herre!" udbrød han, da han indhentede den Fremmede, „De har vist tabt noget?"

„Hvad skulde det være?" spurgte han.

„En Handske."

„Nei —, jeg har begge mine Handsker paa Hænderne."

„Saa maa jeg bede Dem om Undskyldning. Jeg fandt Handsken i dette Øieblik, og troede, at De havde tabt den; men maaskee jeg maa forestille mig selv: Berthold Frank, første Kasserer hos Morris & Komp."

Det var, som om der i den Fremmedes Sjæl opsteg en Anelse om, at dette Menneske kunde have beluret den Samtale, han nylig havde havt? Han tilkastede Frank et mistroisk Sideblik, men denne bemærkede det ikke.

„Morris & Kompagni!" gjentog han, „jeg har en Anvisning paa dette Hus."

„Et Kreditbrev."

„Nei, en Anviisning, udstedt af et Londonner-Hus."

„Saa kjender jeg Deres Navn, da Anviisningen jo er anmeldt, men i dette Øieblik husker jeg det ikke."

„Fredrik Walker."

„Jeg takker. Kjender De Hr. Morris personlig?"

„Nei."

„En ældre, meget elskværdig Mand. Han har nylig giftet sig igjen. Var De i Baden-Baden i forrige Sæson?"

„Hvorfor vil De vide det?"

„Fru Morris skal have vakt megen Opmærksomhed der ved sin Skjønhed; hun hed dengang Miss Gordon."

„Nu troer jeg, at jeg husker hende. Hun skal nok være ligesaa stolt som smuk, og hun bringer nok snart sin Mand under Tøffelen. Farvel, min Herre; imorgen haaber jeg at have den Fornøielse at gjensee Dem."

Han berørte let Randen af sin Hat med Haan-

den, og traadte hurtigt ind i en Restauration, medens Frank saae lidt forbløffet efter ham.

Navnet paa den Fremmede vidste han nu, men følte ogsaa, at han havde at gjøre med en snu, erfaren Mand, der ikke saa let lod sig overliste.

Han stod endnu og grundede paa, om han ogsaa skulde gaa ind paa Restaurationen, og atter optage den afbrudte Samtale, da han saae sin Chefs Søn gaa ind sammesteds.

Dette foranledigede ham til at opgive den Plan, i Haab om, senere at finde en Leilighed til at fortsætte sine Efterforskninger.

(Fortsættes.)

Hvad var han?

1.

Foran et lavt, lille Hus, omgivet af en Kjøkkenhave, sad en aldrende Kone, og strikkede flittigt. Hun bar Enkekappen paa det smukke, glatte Haar, og hendes Blik svævede ofte ned ad Veien, thi hun ventede Nogen. I Tankerne gjennemgik hun de svundne Aar, med deres Sorger og Glæder; hun kjendte saa lidt til Verden; her, hvor hun var født, fjernt fra den larmende Stad, havde hun levet hele sit Liv; hendes Mand havde været Skolelærer, og ved sin Død havde han kun efterladt hende en Søn, som ved sin Onkels Bistand var kommen i Gymnasiet, som han idag skulde forlade, for efter et kort Ophold hos sin kjære Moder, at reise til Berlin, og ansættes i Onklens Forretning.

Saasnart hun saae Postvognen komme, sprang hun op, kastede Strikkestrømpen tilside, og gik ned ad Landeveien. Hun saae en høi, muskuløs Skikkelse nærme sig, og i samme Øieblik laa hun ved hans Bryst.

„Werner!“

„Kjære Moder!“

Arm i Arm gik de tilbage; Aftensbordet var dækket for To —, paa den snehvide Dug stod friske Kager, Bordet var prydet med Blomster, og med Tilfredshed satte Moder og Søn sig ned ved det tarvelige Maaltid.

„Nu er jeg færdig med Gymnasiet; Skoletiden er forbi, nu skal jeg ud i Livet, og prøve mine Kræfter, Moder —, for Dig og mig; thi Du skal have det godt paa Dine gamle Dage.“

„Prøve Livet —, har Du ikke Onkel Frits, til at hjælpe og støtte Dig.“

Werners Ansigt blev mørkt; „Frits, ja — —, han lod sin Haand glide over Panden, som for at

samle de forvirrede Tanker, men det lykkedes ham ikke. „Onkel Frits er død igaar; naa ja, bliv ikke bange, han har Intet efterladt os, det veed jeg, men er jeg ikke ung og kraftig, og kan arbeide for os begge.“ Han greb Moderens Haand, og tørrede hendes Taarer; „imorgen reiser jeg til Berlin, og naar jeg er kommen nogenlunde efter det derinde, flytter Du ind til mig —, ikke sandt, Moder; jeg skal tjene gode Penge, og Du skal ikke kjende til Sorger; hvor vi skulle leve herligt vi To! Om Aftenen, naar jeg kommer hjem fra mit Arbeide, modtager Du mig i Døren til vort hyggelige, gammeldags Hjem; Themaskinen snurrer, jeg stopper mig en Pibe, thi jeg har lært at røge i Gymnasiet —.“

„Sørger Du ikke ved at forlade den store Bygning, og alle Dine Ungdomsvenner? Hvad sagde Dine Lærere om Dig?“

„At jeg var den første Regnemester i hele Skolen,“ svarede Werner med et Smil, „og i Gymnastik overgik jeg dem Alle.“

„Gymnastik, hvad er det?“ spurgte Moderen. Dog, uagtet Werners Forklaringer, forstod hun ved Enden af hans Tale ligesaa lidt, som ved Begyndelsen.

„Rig vil jeg være! Rig, det er Stikordet for vor Tid,“ — og nu hengav han sig til sine Drømme og Forhaabninger, og de talte sammen det meste af Natten.

Lykkelige Drømme! Hvor ofte gaa de ikke tabt, og hvor ofte opfyldes de ikke, og synes os da værdiløse.

2.

Aar vare gaaede; Sønnen havde hun ikke seet siden, Fru Paul levede endnu i det samme Hus som før, stille og ubemærket. Jevnlig havde hun faaet Brev fra Sønnen, og altid vare hans Breve glade og sorgløse; sine Bekymringer meddelte han hende aldrig. Han havde været i forskjellige Stillinger, men ingen af dem tilfredsstillede ham, han tjente ikke Penge nok til at kunne realisere sine Drømme, som hun huskede saa godt. Hver Maaned kom der Brev og Penge; „han reiste,“ skrev han, og besaae Udlandets Byer, men om sin Stilling talte han aldrig. „Jeg kommer snart til Berlin, og til Dig,“ skrev han i sit sidste Brev; „nu har jeg omtrent tjent mig en Formue. Jeg er lykkelig, Moder, fuldkommen lykkelig, thi jeg tænker paa, at nu skulle vore Ønsker alle opfyldes.“

En Maaned efter meddelte han, at han nu var i Berlin, han havde tænkt at komme til sin Fødselsdag, men kunde ikke, da han ikke var sin egen Herre. I hver Linie af hans Brev læste Fru Paul sin Søns Smerte; Taarerne traadte hende i Øinene, faldt ned paa det Skrevne, og udslettede den stolte

En indiansk Wigwam.

Beskrivelse af det Hus, han havde indrettet i Hovedstaden for hende og sig. „Tænk imorgen meer end ellers paa mig, Moder, og bed for mig om Aftenen,“ sluttede han.

Da hun tog de Penge i sin Haand, der fulgte med Brevet, fik hun pludselig en Idee: hvad om hun for disse Penge uformodet reiste ind til ham? Kunde hun vel anvende dem bedre? Da han ikke kunde komme til hende, vilde hun komme til ham. Hvor vilde han forbauses, springe op, og slutte hende i sine Arme; dette Øieblik skulde belønne hende for alle Reisens Anstrengelser.

Hun kunde ikke frigjøre sig for denne Tanke, og sov næsten ikke hele Natten. Morgenen derpaa stod hun tidlig op, stegte en Høne, og lagde den, tilligemed Æg og Smør, i sin Reisekurv; hun smilede fornøiet, da hun bredte en hvid Serviet over det Hele, thi hun kan tænke sig sin Søns Glæde ved at faae Øie paa disse Lækkerbidskener fra Landsbyen. Hun tog sin Kurv paa Armen, og gik hen til Degnen, hos hvem hun afleverede sin Dørnøgle, og indhentede nærmere Oplysning om sin Reise. Degnen ledsagede hende til Jernbane-Stationen, og snart var hun langtfra sit kjære, gamle Hjem.

Det var en lang Reise, men Forudfølelsen af Werners Glæde ved at see hende efter de mange Aar, og Tanken om at see ham smuk og rig, gjør hende Veien kort, saa hun er ganske forbauset, da Konduktøren melder Ankomsten til Berlin.

Sky holder hun sig borte fra Mængden, trykkende Kurven fast til sig, og betragtende alle Forbigaaende med ængstelige og opmærksomme Blikke. Hvilken stor By, det er, og Enhver skynder sig, og har saa travlt.

„Vær saa god! Hvor er Bellealliancegade? Kan De ikke sige mig det?“ spørger hun en Drager.

„De maa gaa tversover „unter den Linden“. Hun forstod ham neppe.

En anden Drager kommer forbi; han lægger Mærke til hendes Forvirring, standser, og spørger den pæne Kone fra Landet, hvorfor hun staaer saa alene der i sin propre, landlige Dragt, og med den nette Kurv.

„Jeg vilde gjerne til Bellealliancegaden, jeg skulde tversover Noget, en Flod, troer jeg.“

„Det Bedste er, at De tager en Droske, hvis De har Penge dertil.“

Han hjælper hende i en Vogn, akkorderer med Kudsken, og smiler over hele Ansigtet, da hun kjører bort.

Og dette er Berlin, denne Række af Gader, denne Mængde Mennesker, denne bedøvende Larm?

Stakkels Werner, mon han ikke længes efter hendes rolige Hus, med den friske Luft, og den grønne Have.

Drosken holder stille, og Fru Paul staaer med bankende Hjerte foran et Hus i Belleallianeegade, og vover at ringe paa.

Det varer længe, inden Nogen kommer; endelig lukker en ung Tjenestepige op.

„Vilde De ikke have den Godhed at sige mig, hvor i dette Hus min Søn befinder sig?"

„Hvad hedder Deres Søn?" spørger Pigen hende med et mønstrende Blik.

„Werner Paul."

„O, Hr. Paul," svarede hun lidt høfligere. „Han er ikke hjemme. Maaskee De vil komme indenfor, og vente paa ham?"

„Jeg takker," svarede Enken blidt, ikke lidt bedrøvet over den uventede Skuffelse, „jeg vil hellere gaa til ham."

„Jeg kan ikke sige Dem, hvor han opholder sig; han er næsten aldrig hjemme, hele Dagen i Tjeneste, og saa har han Noget for med et Hus, han indretter, jeg veed ikke."

„Det er formodentlig det Hus, han har skrevet til mig om," bemærkede Fru Paul med bævende Stemme, „naar jeg blot kunde faae at vide, hvor det ligger."

„Det veed jeg ikke," svarede Pigen kort; „jeg synes det er bedre at vente her, til han kommer."

„Jeg vil hellere gaa til ham. Er der maaskee Nogen her i Huset, der kan sige mig, hvor han opholder sig."

Da der netop kom en Herre ned ad Trapperne, spurgte Pigen ham, om han kjendte Hr. Paul.

„Paul," svarede den Tiltalte med et Smil, og betragtede Konen fra Landet. „Ja, jeg kjender ham, hvorfor?"

„Jeg er hans Moder," sagde hun med stolt Klang i sin Stemme, „og vilde gjerne see ham."

„Vent hellere, til han kommer."

„Jeg vil helst gaa til ham, hvis De vil være mig behjælpelig."

„Er det Deres fuldkomne Alvor?" spurgte han med et sælsomt Blik.

„Aldeles."

„Saa skal jeg følge med Dem, thi jeg gaaer netop derhen. Men De gjør bedst i at lade Kurven blive her."

Hun overlod Pigen den, og bad hende om at passe godt paa den.

Endelig, efterat være gaaet en milelang Strækning, som det syntes Fru Paul, kom de til en stor, aaben Port. Føreren giver hende et Tegn, og idet hun følger efter ham, undrer hun sig over, at denne med bløde Tæpper belagte Gang kan føre til hendes

kjære Werners Bolig. Et Dieblik standser hendes Fører ved en anden Indgang, og taler med Nogen, derpaa lader han hende træde ind, og hun befinder sig i et stort, oplyst Rum, i hvilket en Masse Mennesker sidde tæt ved hverandre.

„Naar De vil tage Plads her," siger han smilende, og peger paa et tomt Sæde, „vil De om nogle Minutter faae Øie paa Deres Søn."

Fru Paul takker ham, sætter sig, og stirrer ud i det oplyste Rum. Hvorfor mon alle disse Lys brænde her? Junisolen skinner jo saa varm udenfor; og hvad vente alle disse Mennesker paa, der stirre i en og samme Retning. Vente disse Folk da paa hendes Werner? Hvad betyder alt dette, hvad angaaer dette ham?

Pludselig begynder Orkestret at spille. Hun seer derop —; Werner har aldrig fortalt hende om disse Lys, Menneskemassen og Musikken. Hun farer op, ved at Alle klappe i Hænderne, og hun seer henimod Døren. Dog nu faaer hun Øie paa et Menneske, der maa være traadt ind, medens hun saae bort; hans Ansigt kan hun ikke see, da han netop, smidigt som et Egern, klattrer op af et Toug, der ender oppe i Loftet. Hvor tør han vove Noget saa naragtigt? Er da et Menneskeliv saa værdiløst, at man tør sætte det saaledes paa Spil. — Endnu aner hun Intet.

3.

Paa denne Aften giver den berømte Gymnastiker, Hr. Paulini, en Afskedsforestilling, for efter en kort og glandsfuld Løbebane at trække sig tilbage, for at leve et ubemærket Liv i en af Forstæderne, med sin gamle Moder, som man halvt smilende fortæller. „Hvor dumt," siger man, „netop paa Høidepunktet af sin Dygtighed at trække sig tilbage."

Paa denne Aften vil han for første og sidste Gang udføre et Kunststykke, som endnu Ingen har eftergjort.

Nu staaer han i den flyvende Trapez, ubekymret og let, og idet han seer ned paa Mængden, gjenkjender Fru Paul sin Søn.

I det samme Dieblik svinger Gymnastikeren sig ud, henimod et andet Trapez, der er fyrretyve Fod borte, springer med en Sikkerhed og Dristighed, der er uden Lige, igjennem dette, berører et tredie med Foden, og svæver saa, hundrede Fod over Arenaen, hen til et fjerde, som han seirende griber.

Hvilken Bifaldsstorm, Husets Vægge rystede, — men midt blandt den jublende Mængde sidder en bleg, gammel Kone, som Ingen kjender, stille, ubevægelig —, død.

En indiansk Wigwam.

Da Spanierne satte sig i Besiddelse af Halvøen Florida, levede der flere Indianerstammer der, og med disse førtes i 300 Aar blodige Krige; hvori de to Stammer, „Creek" og „Chicasan" Indianerne, næsten bleve opredne, men af deres Rester, og af saavel sorte som hvide Flygtninge opstod en ny Stamme, Seminolerne, der fortsatte Kampen, og fra deres utilgængelige Smuthuller i det skovrige og moradsige Indre tilføiede de Hvide store Tab. I 1819 afstod Spanien Florida til de forenede Stater, hvis Kongres besluttede 1835, efter en ødelæggende Krig at føre Befolkningen til det fjerne Vesten —, og saaledes skete det.

Men ikke alle Seminolerne vilde lade sig Fædrelandet berøve, men trak sig tilbage til de indre Egne, der ere saa usunde, at ingen hvid Mand kan leve der, og der føre de endnu deres gamle Liv som frie Mænd, og leve af Jagt og Fiskeri.

En Reisende, en fransk født Mand fra Sydstaterne, som var paa en geografisk Opdagelsesreise, foer vild, blev fangen af Seminolerne, og ført til deres Høvding, der forøvrigt modtog ham med Venlighed, beholdt ham hos sig i nogle Dage, og senere førte ham paa rette Vei.

Vort Billede viser Modtagelsen, og Høvdingens Wigwam, dybt inde i Urskoven.

En Fortælling om et Brev.

(Fortsættelse.)

Claud skrev roligt og venligt, men hans Beslutning var fast; han gav hende Ret i Alt, men han nedslog ethvert Haab.

„Han har aldrig elsket mig," hulkede hun. Hun havde lagt sit Hjerte for hans Fødder, og han tog det ikke op —, hun var dybt saaret, det var som om et dræbende Slag havde truffet Kvindens Kjærlighed, Stolthed og Selvbevidsthed. Hvad skulde hun med Livet? Han, der havde givet Livet Værdi for hende, havde jo ingen Brug for hende.

De næste Dage forlod hun ikke sit Værelse, men hendes første Gang var til Bedstefaderen, hvem hun fortalte Alt. Den Gamle kaldte Hartwich en overspændt Nar, og vilde kræve ham til Regnskab, men Gisela bad ham lade Sagen falde, og beholde hende.

Allerede tidligere havde hun skrevet til Fru Bertha, som foruroliget over Tonen i Brevet mødte

personlig. En klar Udtalelse fulgte, og paa alle Berthas Ord svarede Gisela tilsidst, kun ved at lade Veninden læse Clauds Brev. Da Bertha havde læst det, hørte hendes Indvendinger op, og hun maatte love aldrig at aabenbare hverken for sin Mand eller Maestroen, hvis hun skulde træffe ham, hvad Grunden var til, at Gisela og Hartwich ikke levede sammen.

Med tungt Hjerte vendte Fru Bertha tilbage til Mand og Børn, og hun maatte erkjende, at Gisela var meget forandret. Hun, der tidligere havde ladet sig lede af den ældre, roligere Veninde, havde i disse faa Samlivets Dage viist, at hun nu var moden til at staae paa sine egne Ben, og for Veninden var intet andet at gjøre, end at lade Tiden raade.

Da Gisela blev i Residensen, og hendes Mand ikke blev seet der, begyndte Vennerne at forundre sig, og de mere Fremmede at blive nysgjerrige; men alle saavel diskrete som indiskrete Spørgsmaal prellede af paa det Svar, at Gisela havde lovet at blive længere Tid hos sin affældige Bedstefader, og dermed maatte Spørgerne lade sig nøie.

* * *

Paasken, der kom sildig det Aar, bragte Foraaret, og allerede i Begyndelsen af Mai begyndte enkelte Kurgjæster at indfinde sig.

Da Hartwich en Dag vendte hjem fra et Sygebesøg, sagde Pigen ham, at en Fremmed ventede paa ham.

Doktoren, der formodede det var en Kurgjæst, gik ind i sit Modtagelsesværelse, og skiftede strax Farve, saasnart han havde kastet et Blik paa Skikkelsen, der ikke syntes at have hørt Døren blive aabnet, men uden at vende sig om blev staaende ved Vinduet, og saae ud af det.

En Fremmed paa en Maade, men ingen Fremmed for ham —, thi det var Maestroen Felice Tolentino.

Hartwich stod et Par Minutter stille, uden at røre sig, og da han traadte frem, var det med faste Skridt og roligt Ansigt. Ved Lyden af hans Trin vendte Maestroen sig om, og gik ham imøde.

De to Mænd hilste paa hinanden med formel Høflighed, men ingen af dem gjorde Mine til at række hinanden Haanden.

„Har De havt det godt, siden ifjor Efteraar?" spurgte Hartwich, og viste med Haanden paa en Stol, men blev selv staaende.

„Ikke synderlig godt. Mine Nerver gjøre Oprør, og tvinge mig til at søge et kraftigere Klima nordpaa, men jeg vilde ikke reise her igjennem, uden personlig at takke Dem for den Gjæstfrihed, De viste mig, den Fremmede, ifjor Sommer."

Hartwich bukkede let, men svarede ikke.

Maestroen fandt dette trykkende, en Skygge gled henover hans Ansigt, og med en mindre blød Akcent end hans sædvanlige, sagde han: „Jeg hører, at Deres Fru Gemalinde er fraværende."

„Hun er i Besøg hos sin Bedstefader."

„Tilgiv mit Spørgsmaal! Bliver hun længe der, eller venter De hende snart hjem."

„Ikke saa snart, at jeg vil raade Dem til at vente paa hende."

„Hvad min Tid desværre heller ikke tillader mig; jeg maa endnu idag til Residensen, hvor jeg ventes, og da Deres Gemalinde opholder sig der, vil jeg tage mig den Frihed at hilse paa hende. Kan jeg være Dem til Tjeneste i saa Henseende?"

„Nei Tak!" lød det korte Svar, og den uvilkaarlige Bevægelse, der lod ham træde et Skridt tilbage, var saa udtryksfuld, at Italienerens Øine skøde Lyn, men han nøiedes med at klemme den bløde Hat, han holdt i Haanden, og tog Afsked med den ham egne Anstand: „Deres Tid er kostbar, Hr. Doktor, og at jeg har vovet at lægge Beslag paa den, er fordi jeg følte Trang til at bringe Dem min Tak. Jeg har den Ære at anbefale mig."

Hartwich fulgte ham ud paa Gangen, og da Maestroen var forsvunden igjennem Gadedøren, stod han endnu nogle Øieblikke, før han gik ind i sit Studereværelse.

Han var nu alene. Den Storm, der havde raset i hans Indre i det sidste Kvarteer, brød nu løs, og var at læse i hans forstyrrede Træk. Mange af dem, der kjendte ham, anede nok, hvilken Lidenskabelighed han besad, men ingen af dem, dens fulde Magt og Udstrækning.

Det afgjørende Øieblik var altsaa kommet, og tidligere end han ventede det. Endnu var det dog Tid! endnu kunde han holde fast ved hende, han halvt havde mistet, og som snart vilde være aldeles tabt for ham. Han saae i Aanden den elskelige Kvinde i al hendes Ynde og Skjønhed, og han hørte hendes melodiske Stemme —, og hans Hjertes inderste Strænge vibrerede ved Tanken om hende, og uvilkaarligt aabnede han sine Arme, som for at trykke hende til sit Bryst.

Saa faldt hans Tanke paa Fortiden.

Da han friede første Gang, havde han ikke tænkt over Forskjellen i deres Alder, men da hun havde trukket sig tilbage fra ham, forlod Tanken om de tyve Aar, han var ældre, ham ikke, hvortil kom, at han var meget alvorlig, og derfor vovede han maaskee ikke, da hun var bleven hans Hustru, at vise hele sin Lidenskab, men viste sig roligere, end han var.

(Sluttes.)

Stavelsegaader.

1.

(Første Stavelse.)
Uhøvisk er Ordet ikke,
Men dog tør vi kun det sige
Til Folk, som vi særlig kjende,
Og regne for vore Lige.

(Anden Stavelse.)
Ved Moserne bedst det trives,
Og i skyggefulde Vange;
Blev nævnet ofte herhjemme,
I ældgamle Sagn og Sange.

(Det Hele.)
Mangen Gang Den, som det fordrer,
Vistnok var fri for det heller;
Taabelig er det i Grunden,
Thi Liv eller Død det gjælder.

2.

Har man det Første, da mødes trygt
Sorger og Farer uden al Frygt.
Fangen, der sukker i Lænken trang,
Ønsker at blive det Andet engang. —
Men er vort Sind tidt det Hele, forvist
Livet maa synes en Plage tilsidst,

Opløsning af Talgaaden i Nr. 9:
Spindelvæv.

☞ De ærede Abonnenter, der modtage „Skand. Folkem." gjennem Postvæsenet, gjøres opmærksomme paa, at paa Grund af Postlovens Bestemmelser kunne Feuilletonarkene ikke forsendes med Bladet hver Uge, hvorimod Subskribenterne erholde samtlige Ark tilsendte ved Kvartalets Slutning.

☞ Med dette Nr. følger **„Fotografiet"**, 8de Ark.

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à t Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Forlagt Triers Bogtrk.

V. Søborgs Steentrk.

Neger Duel i Sydamerika.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 18de Marts. Nr. 11.

Indhold: Neger Duel i Sydamerika (med Lithografi). — Brøde og Bod (Fortsættelse.) — En uheldig Ægtemand. — En Fortælling om et Brev (Slutning.) — Et Par, som Guderne elskede. — Gaade.

Neger Duel i Sydamerika.

Vi kunne ikke anbefale vore Læsere at afgjøre deres Tvistigheder paa den Maade, vort Billede idag fremviser. Der hører ialfald stærke Pander til; saa stærke som kun Negere kan have dem, thi deres Pandeskaller ere en hel Deel tykkere end de Hvides.

Ligesom to tirrede Væddere fare de mod hinanden, og de blive ved dermed til En af dem ligger paa Jorden; ere de lige stærke, holde de op, naar de ere trætte, og forny Kampen ved given Leilighed.

I gamle Dage gjaldt Næveretten, nu fører man Processer; før sloges man med Sværd og Skjold, nu med Mund og Pen. Kaarde og Pistol ere sjeldne for Øieblikket, og forbudt mange Steder, for Exempel her i Landet. Kun i Frankrig, Ridderlighedens Land, afgjør man endnu Spørgsmaalet med Fleuret og Pistol. Vi ville anbefale dem følgende Fremgangsmaade, som en fransk Borger engang brugte, da han blev udfordret.

„Min Herre," sagde han til sin Modstander, efterat Sekundanterne forgjæves havde søgt Mægling, „De vil altsaa ikke afstaae fra denne Strid?"

„Nei."

„Det er altsaa Deres sidste Ord, at En af os To skal blive her paa Pladsen?"

„Ja."

„Godt! Saa kan De blive. Jeg gaaer —, Farvel!"

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

Bruno havde neppe taget Plads i Gjæsteværelset, før Walker forlod sin Plads, og satte sig ligeoverfor ham.

„Jeg vidste, at De hyppig besøger denne Restauration," sagde han, „og det er Grunden til, at jeg er kommen herhen."

„For at tale med mig?" spurgte Bruno overrasket.

„Ja. Den Leilighed, der tilbød sig for mig imorges, turde jeg ikke benytte, og det var mig ikke muligt at vente Dem hos Deres Forlovede."

Høist forundret betragtede Bruno ham. Disse Ord forekom ham aldeles besynderlige i en Fremmeds Mund.

„Hos min Forlovede?" svarede han, efterat have seet sig om med et ængsteligt Blik. „Hvoraf veed De...?"

„Miss Ada Palmer er en Datter af min bedste Ven."

„Bringer De Efterretninger fra hendes Fader?"

„Jeg har allerede været hos Palmers Søster, Fru Eckart, som ikke ønsker, at Miss Ada skal erfare de Efterretninger, jeg har bragt."

„Ere de da saa slemme?"

„Slemme nok til at kaste en mørk Skygge paa et glad, ungdommeligt Sind. Miss Ada kjender mig ikke, og veed ikke af, at jeg er her, og jeg tør vel nok haabe, at De ogsaa tier dermed."

„Naturligvis," svarede Bruno med spændt Forventning.

„Palmer har indladt sig i vovelige Spekulationer, for hurtigt at blive en rig Mand, mindre for sin egen, end for sit Barns Skyld. Lykken var ham imod; han tabte Alt, hvad han eiede, og fremmede Penge til. Hans Kreditorer vare forbittrede paa ham, og have ladet ham fængsle."

„Er det Alt?" spurgte Bruno lettet.

„Alt? Er det da ikke nok?"

„Hvor stor er Gjælden?"

„Overordentlig stor, og meget indviklet. Den, som vil kunne skaffe Klarhed, maa være vel bevandret i de engelske Love, og jeg, som hans Ven, har allerede gjort forberedende Skridt. Palmer har ikke skrevet til sin Søster, fordi det gik ham daarligt; jeg gik til hende, og erfarede saaledes, at Ada er forlovet med Dem, Sønnen af den rige Bankier."

„Og jeg skal nok holde mit Ord."

„Jeg tvivler ikke paa Deres redelige Hensigter, men De vil let kunne komme til at bestaae en Kamp, som..."

„Jeg forudsaae i det Øieblik, jeg gav Ada mit Ord."

„Saameget desto bedre, men undskyld mit Spørgsmaal —, det er af Interesse for Ada og Dem, at jeg gjør det —, har Deres Fader Anelse om denne Forlovelse?"

„Jeg har endnu ikke fundet Leilighed til at tale med ham derom, men mit Ord skal jeg holde, selv om jeg skulde bringe Offre derfor."

„Det glæder mig, og jeg skal staae Dem bi med Raad og Daad. Imorgen indfinder jeg mig paa Kontoret, for at hæve en Sum Penge, som jeg har anviist paa Dem fra London, og vil da forestille mig for Deres Fader. Det er maaskee bedst ikke at omtale, at jeg har kjendt Fru Morris fra Baden-Baden."

Bruno mindedes den Bestyrtelse, Harriet havde viist, ved pludselig at møde denne Fremmede i Guldsmedboutiken, og svarede derfor kort: „Det vil jeg ganske overlade til Dem selv."

„Det gjør De Ret i. Ligeoverfor Ada og hendes Slægtninge, saavelsom Deres Familie, er det vist bedst, at vort Forbund foreløbig bliver en Hemmelighed. Dog, et Ord endnu. Jeg har i Aften tilfældigviis gjort Bekjendtskab med Deres første Kasserer. Den Fyr synes jeg ikke om, og det var mig strax klart, at han havde en eller anden Hensigt med at trænge sig paa mig. Han er maaskee imorges kommet forbi Guldsmedboutiken, da jeg talte med Fru Morris. Vær paa Deres Post ligeoverfor ham; han synes at besidde Talenter som Spion. Stol paa min Menneskekundskab, og mit skarpe Blik. Altsaa Farvel til imorgen."

Bruno besluttede at følge denne nye Vens Raad, og udsætte den afgjørende Samtale med Faderen, indtil Fredrik Walker havde fremviist sin Anviisning, og var bleven indført hos Bankieren, thi det var jo dog en Mulighed, at denne Herres Indflydelse kunde være til Held for Ada og ham.

Ottende Kapitel.

Berthold Frank fik meget at tænke paa, i Anledning af den uventede Opdagelse, han havde gjort.

Der var ingen Tvivl om, at Fru Morris hadede, men tillige frygtede den Fremmede, og begge maatte have gyldige Grunde til at holde deres tidligere Bekjendtskab skjult for Andre.

Dersom det kunde lykkes ham at udfinde denne Hemmelighed, saa laa den smukke Kones Skjæbne i hans Hænder, og han vilde for Fremtiden være Herre i sin Chefs Hus.

Glimrende Forhaabninger vaktes hos ham; de fæstede dybere og dybere Rod, og lagde Grunden til de dristigste Luftkasteller, og han var endnu beskjæftiget med disse Forhaabninger og Planer, da han betraadte sin Bolig, som laa i en lille, affsides Gade, og kun bestod af et Par smaa Værelser, hvis Moblement var gammeldags, og meer end tarveligt, men Kassereren var en sparsommelig Mand, hvilket han ogsaa beviste ved det meget frugale Aftensbord, han selv dækkede, og hvor han nød sin Aftensmad, bestaaende af Brød og Ost —; men han var ikke utilfreds, thi han vidste, at han kunde have det bedre, hvis han vilde.

Han var ikke ganske færdig, da der blev banket beskedent paa Døren, og denne gik op.

Kassereren syntes at have ventet den Indtrædende, thi uden videre at see op, pegede han med en vis Nedladenhed paa en Stol, der stod ligeoverfor ham, og sagde:

„Vær saa god at tage Plads, Riese," sagde han, „jeg skal strax være til Deres Tjeneste."

Den saaledes Tiltalte var en lille Person paa omtrent tredsindstyve Aar, skaldet, rynket og mager, og med et Par Øine, der havde et listigt og ræveagtigt Udtryk, og en Paaklædning, der var baade smudsig og fattig.

„Lad os saa begynde," sagde Frank, efterat han havde ryddet af Bordet. „Jeg haaber, at De ikke har for mange Ubehageligheder at meddele mig."

„Jeg har medbragt en Regnskabsopgjørelse," svarede Riese med sin ubehagelige, hæse Stemme, „og jeg beder Dem erindre, at vi ikke have været heldige i vore Spekulationer."

„Det var Deres Feil."

„Paa ingen Maade; De var som sædvanlig halsstarrig, og vilde slet ikke rette Dem efter mine Raad. Her er vor maanedlige Opgjørelse; see selv efter, om den er rigtig."

Frank tog Papiret; hans Hænder sittrede, og

jo længere han læste, jo mørkere blev Udtrykket i hans Ansigt.

„Hvis det gaaer længe paa den Maade, saa maa jeg snart tage Bettelstaven i Haanden,“ sagde han; „Tabet er atter i denne Uge fire tusind Daler.“

„Det kan altsammen komme igjen ved een heldig Spekulation.“

„Saalænge De besørger mine Forretninger, troer jeg ikke paa et saadant Held,“ svarede Frank, og betragtede ham med et mistroisk Blik, „thi De er enten en Ulykkesfugl, eller De iagttager ikke min Interesse med Samvittighedsfuldhed. Bedre vilde det gaa, hvis jeg selv kunde indfinde mig paa Børsen, men det forbyder min Stilling mig.“

„Jeg afslutter jo ingen Handel for Deres Regning, uden først at have raadspurgt Dem, hvorfor jeg maa frabede mig Deres Bebreidelser. Vil De vælge en anden Kommissionær, saa for mig gjerne.“

Kassereren vandrede frem og tilbage i Stuen. At lade det komme til et Brud, vilde han dog ikke —, altfor mange Grunde talte derimod.

„Vi kunne maaskee snart slaa et stort Slag. Hr. Morris lod nogle Yttringer falde om et stort Foretagende. Det kan gjerne være, at det er Svindel, men vi tegne Aktierne, og sælge strax. Resten kommer ikke os ved. Med det kan jeg selv føre Kontrol —; naa, De behøver ikke at see saa bister ud, min Bedste, thi jeg har Beviser for, at De ikke altid har holdt Dem paa Dydens Vei, og hvis jeg vilde benytte disse, saa vilde De snart faae Følgerne at mærke paa Børsen.“

„De vil da vel ikke true mig?“ spurgte den gamle Mand med et haanligt Smil om de smalle Læber, „jeg kunde gjøre Gjengjæld, men det finder jeg altfor barnagtigt —, jeg holder mere af Handling, end af tomme Ord.“

Frank betragtede ham noget forbauset; han følte, at det var en Mand, hvis Had man ikke skulde paadrage sig, hvorfor han gik ind i det næste Værelse, og hentede et lille Chatol, som han satte paa Bordet.

„Heri ligge Beviserne,“ sagde Frank, „men lad dem hvile. At De har beriget Dem paa min Bekostning, var jo ikke mere end jeg kunde vente, men sørg nu ogsaa for at holde mig skadesløs igjen.“

„Det kan jeg kun, naar De skjænker mig ubetinget Tillid.“

Frank havde aabnet Chatollet, og optalte de Penge, han skyldte Riese, men hans Blik viste tydeligt, hvor tungt det var ham at skille sig fra Banknoterne.

„Her er ogsaa andre Dokumenter,“ sagde han, „som kunne blive meget farlige for en vis Bankier.“

„For Hr. Morris?“ spurgte Riese.

„Ja vel. Jeg har forberedt mig paa Alt. Tvinger man mig til at bruge mine Vaaben, saa vil man snart erfare, at...“

„Hvad indeholder Papirerne?“

„Fuldgyldige Beviser.“

„Paa Bedragerier? Falsknerier?“

„Noget af Alt,“ svarede Frank lakonisk; „han har ingen Anelse derom, og jeg vil naturligviis ikke være saa dum at forraade noget før Tiden.“

„De er en fiffig Patron, det har jeg længe vidst,“ sagde Riese, efterat have skrevet sin Kvittering paa Opgjørelsen, „og De maa bruge en rasende Mængde Penge.“

„Jeg? med min tarvelige Levemaade, som De jo selv har været Vidne til, og med Fordringer til Livet, som ere mere end beskedne.“

„Ja, ja! her maaskee, men i Deres anden Bolig.“

„Hvem har fortalt Dem det?“

„En Bolig, som med Hensyn til Pragt og Komfort ikke skal lade noget at ønske tilbage.“

„Jeg spørger Dem endnu engang, hvem har fortalt Dem det?“ skreg Frank, og et Vredeslyn fra hans Øie traf Riese, som slet ikke tog Notits deraf. „Siig mig blot hvem det er, der har vovet at bagvadske mig.“

„Tag det blot roligt; jeg har ikke isinde at forraade Dem. Enhver har sine Svagheder, og De har handlet fuldkomment rigtigt i at forsyne Dem med Vaaben, hvormed De kan træde et Angreb imøde. De er vel bange for en Revision af Deres Kasse?“

„Vil De fornærme mig ved et saadant Spørgsmaal?“

„Paa ingen Maade. Det var som Ven, jeg spurgte.“

„Saa vær beroliget; thi mine Tab kan jeg endnu betale af mine egne Midler. Var det ikke Tilfældet, saa havde jeg ikke for nogle Dage siden kunnet aflevere Kassen til Hvid og Skilling i en Andens Hænder. At denne Anden misbrugte Tilliden, og begik et Tyveri, kunde jeg ikke forudsee.“

„Hvem var denne Anden?“ spurgte Riese med et lurende Blik, som ikke tydede paa venskabelige Følelser imod Frank.

„Gruben, vor Bogholder.“

„Hvis Søster engang gav Dem en Kurv, og nu er forlovet med Edmund Warren.“

„Ja, heldigviis, thi Forholdet havde været generende under de nuværende Omstændigheder.“

„Men er Tyveriet beviist?“

Frank forklarede ham nu vidtløftigt, hvad vi allerede vide, og endte med: „Gruben har tilstaaet, og er afskediget, og vor Chef har af Forretningsinteresse gjort Afkald paa videre at forfølge Sagen.“

Riese havde hørt efter med spændt Opmærk-

somhed, og da Frank taug, rystede han stærkt paa Hovedet, som om han dermed vilde sige, at Tilfældet dog ikke forekom ham aldeles klart, og han vilde just gjøre en Bemærkning, da Frank hindrede ham deri ved at sige:

„De kunde vise mig en Tjeneste, ved at underrette Familien Warren om det Forefaldne. Selv kan jeg ikke gjøre det, da jeg har lovet min Chef Taushed, og det vilde synes hadefuldt, hvis Underretningen kom fra mig; men Tyvens storagtige Søster fortjener denne Ydmygelse, og hun kan have godt af at fortryde, at hun afslog min Haand."

„Det skal jeg gjøre Dem til Behag," svarede Riese, „og det er jo desuden min Pligt, da jeg er en Ven af Familien. Er der mere?"

„Ja, det er sandt. Sagde De ikke engang, at Frisør Kern var Deres Svoger?"

„Jo, men han er Gudskeelov død og borte."

„Og Sønnerne?"

„Nogle ere døde —, Resten veed jeg intet om."

„Havde han ikke en Søn, der hed Benjamin?"

„Han var den bedste af dem alle. Er han ogsaa kommet paa daarlige Veie?"

„Hr. Morris har engageret ham idag."

„Som hvad?"

„Som Kammertjener."

„Det har han været tidligere," yttrede Riese, der tydelig var tilfreds ved at høre dette, „og hans daværende Herre var meget tilfreds med ham."

„Saameget desto bedre. Han er altsaa paalidelig?"

„Det tør jeg nok indestaae for."

„Har De nogen Indflydelse paa ham?"

„Jeg forstaaer ikke, hvad De mener."

„Hm, jeg kunde maaskee faae isinde at benytte ham. Det er muligt, at jeg ønskede paalidelige Oplysninger om en af Husbeboerne, og troer De, at Deres Neveu vilde vise mig denne Tjeneste?"

„Det veed jeg virkelig ikke."

„Jeg vilde naturligviis ikke forlange hans Medhjælp omsonst. Jeg har gjort den Erfaring, at Folk sjeldent modstaae Guldets Almagt, og det var ikke umuligt, at vi To kunde have en fælles Interesse i den Sag; vilde De i saa Tilfælde anvende Deres Indflydelse paa ham?"

„Dette Spørgsmaal behøver intet Svar; for min egen Interesse er jeg villig til Alt."

„Senere tale vi nærmere derom; kun et Spørgsmaal endnu. Kjender De Hr. Fredrik Walker?"

„Nei."

„Han er fremmed her, og sandsynligviis Englænder. Jeg formoder, at han vil træde i Forbindelse med vort Hus, søg derfor at faae noget at vide om ham, og at gjøre Dem uundværlig for ham?"

„Af hvad Grund? Jeg maa have et bestemt Maal for Øie, naar jeg skal handle. Det er jo ogsaa Deres Princip."

„Grunden skal De faae at vide, naar De kan give mig Oplysninger om ham. Muligviis er han en rig Mand, men det er ogsaa muligt, at han er en Industriridder. Derom maa jeg have Vished, for at jeg kan lægge mine Planer."

„Vil De dele Gevinsten med mig?"

„Ja, hvis De overtager det halve Arbeide."

„Godt, jeg skal høre mig for."

Dermed var Samtalen til Ende.

(Fortsættes.)

En uheldig Ægtemand.

De vare blevne viede for otte Dage siden; Venners og Bekjendtes Besøg begyndte at trætte dem; Pariser-Luften var nærved at kvæle dem, og saa pakkede de i en Fart en lille, elegant Kuffert, og gjorde en Bryllupsreise. Hvorhen? Først var det dem ligegyldigt, de tænkte paa Schweitz, men tilsidst bestemte de sig dog for Belgien. Efterat de havde brugt fjorten Dage til at besee dette skjønne Land, besluttede de at reise tilbage; Kufferten blev pakket igjen, og snart rullede vort unge Par i en 1ste Klasses Koupé, lykkelig og vel tilmode, mod Landets Grændser. Men efterhaanden som Iltoget skred frem, forandrede Situationen sig. Der laa noget Uroligt i Luften; den unge Ægtemand mærkede i Begyndelsen Intet til, at hans Kone var saa besynderlig febrilsk, men snart bemærkede han det, og med en hjertelig Latter forsikkrede han hende om, at det var nervøs Indisposition, at hun var anstrengt af Reisen o. s. v. Da hun imidlertid forsikkrede ham, at hun følte en Trykken om Hjertet, som om hun havde Anelse om en stor, forestaaende Fare, og at hun altid havde anet Farer iforveien, kunde han ikke andet end —, da de vare alene i Koupéen —, slynge Armen om hendes Liv, og kysse hende med de Ord: „lille Nar". Den lille Nar blev ikkedestomindre mere og mere urolig; hendes hemmelige Frygt voxede for hvert Minut, og da Toget var i Nærheden af Grændsestationen, sank hun fuldstændig sammen. Forunderligt! Skulde hun tvivle om hans Kjærlighed; lidenskabeligt slyngede hun Armene om sin elskede Mands Hals...; han bad hende om dog at lade ham vide Grunden til hendes Angst, han spurgte bekymret, om hun følte sig syg, da kastede hun sig til hans Bryst, og hviskede ham stammende og rødmende i Øret:

„Jeg har Kniplinger i min Kuffert, Jaques... tag dem, men hurtigt, og skjul dem, at Ingen kan finde dem."

„Hvad? Indsmuglede Kniplinger?" udbrød Jaques bestyrtet. Han var desuden Advokat, og hans juridiske Samvittighed oprørte sig.

„Oh! Det er saa smukke, ægte Brysseler," vedblev hans unge Kone smigrende, „og de er saa dyre. Naar de nu blev tagne fra mig..., her... Stationen..., Toldvæsenet er her strax..., skjul dem —, men hurtigt! Det er 1800 Francs, Du skjuler." — „Umuligt!" vægrede han sig. — „Aldeles ikke; Du kan endog skjule dem med Lethed," indvendte hun, „put dem blot i Din Hat."

Toget var begyndt at standse Farten, Tiden var knap, desuden 1800 Francs —, den unge Advokat var i en pinlig Forlegenhed. Paa den ene Side Defraudationsproces, sit Navn og sin dommerlige Værdighed blameret, paa den anden 1800 Francs, og kunde han vel modstaae hine skjønne, mørke Öine, kunde han rive sig ud af disse blode Arme, der paany omslyngede ham.

Hurtig rullede hun Kniplingerne sammen, puttede dem ind i sin Mands Hat, og var ganske henrykt over, hvor nøiagtigt Hatten passede hendes kjære, lille Jaques.

Toget var imidlertid standset; Konduktøren aabnede Døren, og viste de Reisende ind i Toldbureauet. Jaques var i sit stille Sind ikke vel tilmode, men dog lykkedes det ham at lægge sit Ansigt i ligegyldige Folder. Med en god Samvittigheds Rolighed og Sikkerhed bad han høfligt Embedsmanden, om at paaskynde Toldeftersynet, da hans Kone ikke befandt sig vel. Den tiltalte Cerberus kastede et Blik paa den blege, skjønne Frue, kiggede i Advokatens Pas, og lod Kufferten passere, uden at efterse den. Med en vis Skadefryd saae nu Ægtemanden, hvorledes de andre Dødeliges Gjenstande bleve underkastede et kritisk Eftersyn, og var inderlig glad over at være sluppen saa heldig derfra. Men Enden var ikke endda.

Den unge Frue var sulten, og han hentede Forfriskninger; Inspektøren paa Grændsestationen spurgte til Fruens Befindende; Jaques og han kom i livlig Disput, og da det endelig ringede til Afgang, skiltes man gjensidig med udsøgt Høflighed, og med det behageligste Indtryk af hinanden.

Inspektøren kyssede galant den unge Frues Haand, lukkede selv Koupédøren, og lod Signalfløiten lyde til Afgang. Jaques stak endnu engang Hovedet ud af Vinduet, lettede høfligt paa Hatten, og i samme Øieblik rullede en snehvid, tæt Sky ned over hans Hoved, og førtes af Vinden hen i Inspektørens Arme.

„Ah, Kniplinger!" hørte man ham udraabe; saa susede Toget afsted. — Paa næste Station var der ingen Forhindringer; Jaques og hans Kone naaede uhindret deres Hjem; Kniplingerne hørte de aldrig mere til, maaskee har Toldembedsmanden konfiskeret dem —, men den Lære tog de med: aldrig mere at holde Noget hemmeligt for hinanden, thi Straffen udebliver ikke.

En Fortælling om et Brev.

(Slutning.)

Mistro og Skinsyge laa ikke i hans Karakter, men han havde jo fundet Beviser paa, at en Fremmed stod imellem ham og Gisela, og denne Mand var en yngre Mand, rigt udstyret med alt det, han selv manglede. Det var ikke underligt, at Tolentino maatte gjøre Indtryk paa Kvinder, men besynderligt var det, at den Tanke først nu faldt ham ind —; hvad havde han ikke givet i dette Øieblik, for at være ung og interessant.

Giselas Hjerte var godt; hun hængte ved ham af Vane og Tilbøielighed, men det var ikke Kjærlighed. — Hun kunde blive lykkelig med en Anden, — for ham og hende blomstrede ingen Lykke mere. Det var ikke for at spille den Høimodige, at han gjorde Afkald, men ogsaa det bedste Menneske ligger under for Stemninger, der tilintetgjøre Ens egen Hjertero.

Han saae i Aanden, hvad der nu vilde komme, thi Gisela maatte jo føle sig dybt krænket over hans Brev —, og Italieneren kunde aldrig have valgt en bedre Tid til at indfinde sig paa —, thi om hun end ikke strax gjorde den fulde Brug af den Frihed, hendes Mand saagodtsom paatvang hende, — saa var det jo umuligt andet, end at hun maatte anstille Sammenligninger imellem den unge, fantasifulde og høitbegavede Tilbeder, der bød hende en glødende Lidenskab, og den jevne Ægtemand, paa hvis Tindinger graa Haar allerede viste sig, og som havde viist hende fra sig, da hun havde beseiret sin kvindelige Stolthed, og strakte Armene bønligt bedende ud imod ham.

Nei —, Alt var forbi.

*   *

Residensen havde ogsaa faaet sig et Glaspallads, og den første Mai var der aabnet en Blomsterudstilling der, som skulde finde sin Afslutning ottende Dagen derefter, ved en glimrende Belysning om Aftenen.

Scenen lignede et Eventyr fra Tusind og een

Nat, med sine spraglede, duftende Blomster, farvede Gasblus, Musikkens Toner, og den bølgende Menneskemasse, dog havde denne allerede tabt sig endeel, da Gisela Hartwich traadte ind, ledsaget af nogle Venner, men der var endnu noget Berusende i den duftsvangre Atmosfære, og i de Toner, der strømmede de Indtrædende imøde fra Orkestre, der vare skjulte bag Trægrupperne.

Det lille Selskab vandrede nogen Tid omkring, indtil det blev foreslaaet at indtage nogle Forfriskninger, hvilket blev modtaget af Alle, undtagen af Gisela, der bad om at maatte opsøge sig en stille Krog, hvor hun kunde hvile sig i Ro, og afvente de Andre, hvilket efter nogle Indvendinger blev hende indrømmet.

Gisela trak Veiret lettere, da hun var bleven alene; hun havde længtes efter i Fred og Ro at nyde det poetiske Indtryk, som Lys og Blomsterpragt fremkaldte, ledet af en fantasirig Haand; hun lukkede Øinene, og lænede sig tilbage, for at overgive sig til sine Tanker, men henfaldt i en drømmende Tilstand, halvt bedøvet af Blomsterduft, Springvandenes stille Pladsken, og Musikkens dæmpede Toner, som lød over til hende fra de mere befærdede Gange, thi hvor Gisela havde valgt sin Plads, var der efterhaanden bleven tomt og ensomt.

Da lød pludselig igjennem Stilheden en Harpe, som behandlet med Mesterhaand af en useet Kunstner, øvede et mægtigt Indtryk paa Alle; Gisela udgød Taarer, hun var paa en Maade bedrøvet til Døden over sin Ensomhed, hun havde intet Hjem mere, hun var alene idag, imorgen, i al Evighed, men samtidig rullede det unge, friske Blod i hende, og hun længtes efter Befrielse fra denne ensomme Stilling.

En blændende Glands virkede pludselig paa hendes lukkede Øienlaag, saa at hun aabnede dem halvt forfærdet —, det var en elektrisk Sol, som udgød sit straalende Lys over sine Omgivelser, og Gisela blev paa sin isolerede Plads saa belyst, at hendes hvide Burnus glimrede som nyfalden Sne. Hun tænkte ikke paa sig selv, thi hendes Blik var faldet paa en velbekjendt Skikkelse, som Solen faldt paa: Felice Tolentino.

I samme Øieblik fik han Øie paa den unge Kone; det gav et Sæt i ham; Solen slukkedes, og den forrige Dæmring kastede sit lette Slør over Gisela og hendes Omgivelser.

Tolentino stod foran hende; han havde hilst paa hende med en Ærbødighed, som om han vilde falde paa Knæ for hende, og sagde:

„Er De vred paa mig?"

Hun svarede kun med en afværgende Bevægelse med Haanden.

„Hvorledes skal jeg forstaae, hvad De befaler mig?" spurgte han med den velbekjendte, fuldtonende og vellydende Stemme. Skal jeg tie? — Skal jeg gaa? — Begge Dele formaaer jeg ikke, thi hvis De jager mig bort, maa De først høre mig. Dette Øieblik, som Guderne have skjænket mig, vender maaskee aldrig oftere tilbage! — De besvarede ikke mit Brev, jeg led og holdt mig borte. Jeg vilde overvinde mig selv, og dog seer De mig nu her! Jeg kan ikke glemme Dem, jeg maa kaste mig for Deres Fødder, jeg maa af Deres egen Mund høre om en Kjærlighed, som min kan fordunste, uden med en Funke at tænde andetsteds. Madonna, idag taler jeg uforbeholdent, thi idag er De fri."

Hun reiste sig hurtigt, og sagde: „Hvad veed De derom?"

„Troer De, at jeg har tabt Dem af Øine? — De maa aldrig have elsket Noget, naar De kan gjøre et saadant Spørgsmaal. — Hvorfra jeg veed, hvad der er foregaaet med Dem? — Det Sidste har jeg hørt af Deres — Deres Mands egen Mund: at De frivillig lever fjernt fra ham, og at han ikke venter Dem tilbage."

„Har han sagt det?"

„Ja —, han sagde, at Deres Hjemkomst ikke var til at vente; disse vare hans egne Ord, og de have aabnet mig Paradisets Porte. De har aldrig kunnet elske denne Mand, Gisela, som jeg kan rose i mange Retninger, men som aldrig har kunnet forstaae eller udfylde en saa ildfuld Sjæl, som Deres. Det første Skridt henimod Friheden er gjort! De lever allerede i flere Maaneder frivillig fjernt fra ham, og han er enig med Dem deri, det saae jeg af hvert koldt Blik, og hørte af hver rolig Tone, hvormed han omtalte Dem. — For ham er Ungdommen saavel i det Ydre som det Indre forbi, men De, Gisela, er Ungdommeligheden selv, og kan ikke undvære den. Vær min, skjønne, elskede Kvinde! Før jeg saae Dem, vidste jeg ikke, hvad Kjærlighed eller Lidenskab var, ogsaa De veed det ikke, men lær af mig, hvorfor det alene er værd at leve. — Hvad Gud har skjænket Dem, er endnu ikke udfoldet —, følg mig, og under Italiens Himmel vil De først rigtig blomstre."

Han betragtede hende med brændende Blikke; som en Strøm af glødende Lava flød Blik og Ord fra ham, rivende Alt med sig —; Gisela stod som fasttryllet, de melodiske Toner trængte ind i hendes Inderste, som Draaber af en berusende Drik, og hun indsugede dem, tørstende efter Vederkvægelse. Hendes hele Væsen bævede, noget Ukjendt, Gaadefuldt bar hende paa brusende Vinger afsted, saa langt, at hun glemte Fortiden. — Lykkelig —, ja, være lykkelig; — Udsigten dertil var som en Oase i den golde

Ørken. Alle hendes feberhede Pulse slog i dette Øieblik ham imøde, som i fuld glødende, ungdommelig Skjønhed bøiede sig over mod hende.

Læste maaskee Tolentino dette i hendes Øine, eller glemte han ogsaa sig selv, og stolede paa Halvmørket?

Han lagde Armen om hendes Liv, men ligesaa pludseligt han havde berørt hende, slap han hende, thi i hendes Træk foregik en forfærdelig Forandring. Hendes Øine tabte deres Glands, og stirrede stivt ud i det Fjerne, som om hun saae Aander; Purpurfarven paa hendes Kinder, der var taget til medens han talte, døde efterhaanden bort —; ethvert Træk i hendes blege Ansigt forraadte en grændseløs Skræk. Et Øieblik stod hun ubevægelig, saa betragtede hun ham med vidtaabne Øine, og tilkastede ham et saa truende Blik, at hun ikke havde behøvet at vinke ham bort med Haanden.

Hun samlede Burnussen om sig, og gled som et Aandesyn forbi ham.

Han formaaede ikke at fremføre et Ord, men fulgte hende med Øinene, som man følger de Døde, Graven lukker sig over —, man veed, at de vende ikke tilbage.

Gisela vandrede igjennem Bygningens Gange, forlod ufortøvet Glaspalladset, og gik, uden at betænke sig, lige hen til Banegaarden, og betraadte Perronen. Sydtoget skulde lige til at afgaa; Klokken lød første Gang; hun tog en Billet, og traadte ind i Koupeen, ligesom Dørene bleve lukkede. Natten var mørk, og ingen Stjerne viste sig paa Himlen, men Gisela saae heller ikke ud efter Nattens Stjerner, men hun speidede efter den ringe Kjærlighedsfunke, som lyste i hendes egen Barm.

Paa den tredie Station steg hun ud. Alt var hjemligt her i den deilige Maiaften, Maanen lyste hende nogenlunde, og da Uhret paa Kirketaarnet slog To, stak hun Haanden ind igjennem Havegitteret, trykkede paa den velbekjendte Fjeder, Laagen aabnede sig, og hun stod atter paa sin egen Grund.

I Lysthuset kastede hun sig paa Knæ, og en Taarestrøm lettede hendes beklemte Hjerte. Hun erkjendte nu med Ydmyghed, at hun virkelig havde havt et svagt Øieblik —, thi et Sekund havde hun virkelig været fristet til at bukke under, men saa havde hendes første og sande Kjærlighed reist sig, og seirrig jaget Fristeren bort.

Da Claud Hartwich næste Morgen traadte ind i Spisestuen, blev han forstenet staaende ved Døren, thi ved Frokostbordet stod Gisela.

Hun fløi hen til ham, greb begge hans Hænder, og sagde:

„Her er jeg, Claud! viis mig ikke bort, thi Dig tilhører jeg, og Din bliver jeg indtil mit sidste Aandedræt! — Gjør med mig, hvad Du vil, thi

Din Tillid og Din Kjærlighed har jeg forskjertset. Skyld og Brøde have været nær ved at berøre mig, men ikke dengang Du troede, først nu. Jeg veed nu, at Du havde Ret i at ansee mig for svag, og ikke Dig værdig, og dog er det fra samme Øieblik, at jeg veed hvor ganske jeg tilhører Dig, og at der for mig ikke findes Held eller Lykke uden hos Dig. Det var Dine Øine, der betragtede mig, da jeg var Undergangen nær, og det var dem, som frelste mig. Lad mig blive hos Dig, indtil jeg har vundet Dig ved en ny Kjærlighed, som er saa stærk, at vi ikke kunne skilles ad."

„Gisela!"

Hun laa ved hans Bryst, og hans Arm holdt fast paa hende. Hun var nær ved at dø af Salighed, og han vidste nu, at hun virkelig var hans.

Et Par, som Guderne elskede.

(Et Sagn fra Ceylon.)

Den bekjendte Reisende, Sir Emerson Tennent, fortæller i sin Reise paa Ceylon: „Under mit Ophold i Batticalon i 1848 anstillede jeg nogle Efterforskninger i Anledning af en Fortælling, jeg havde hørt om musikalske Toner, som skulde udgaa fra Bunden af en Sø, og som de Indfødte tilskrev nogle Fisk, de kaldte „de syngende Fisk". Jeg lod mig derfor en smuk Maaneskinsaften ro ud paa Søen af nogle Fiskere, og da vi vare komne til Stedet, hørte jeg tydelig de omtalte Toner. De syntes at komme op fra Vandet, som Toner fra en Wolsharpe, eller som den svage Lyd, der frembringes, naar man gnider Randen af et Glas med en fugtig Finger."

Dette er den Reisendes Ord om de faktiske Forhold, men hertil knytter sig et Sagn, som nok fortjener at mindes.

I langt henfarne Tider, for mange hundrede Aar siden, levede her paa Øen Ceylons Østkyst en Konge, der herskede over et deiligt Land, rigt paa Skove, de mægtige Elefanters egentlige Hjem, prægtigt Vildt, og deilige Fugle.

Men skjønnere end alle Markens Blomster, mere gratiøs end det lette Daadyr, og med en deiligere Røst end Skovens Sangfugle var dog Maja, Kongens Datter, og eneste Barn. Kong Rohana elskede hende høiere end sin Krone, og hans største Glæde var at høre hende synge.

Rygtet om hendes Skjønhed og Fuldkommenheder udbredte sig langt over Landets Grændser, og mange Fyrster beilede til hende, men Faderen kunde

ikke afsee sin Datter, og for hende var den Time endnu ikke kommen, da Kjærligheden til Hjemmet afløstes af en stærkere Følelse —, hun sang og bandt Blomsterkrandse, og Alle, som paa de store Festdage skuede hende, følte, at hun var elsket af Guderne.

Da fattede Øens mægtigste Fyrste den Idee, at beile til hende; han udvalgte et Gesandtskab, og forsynede det med kostbare Gaver, og satte i Spidsen for det en ung, smuk Mand af ædel Familie, og udstyret med store Talegaver.

Asela var Gesandtens Navn. Han reiste afsted over rivende Floder og høie Bjerge, og da han en Dag hvilede ved en rislende Bæk, saae han i Drømme en Have og et Vandspring, og ved dette sad en deilig, ung Pige, af en Skjønhed, han aldrig havde seet Mage til. Han vilde nærme sig hende, men vaagnede, thi det var jo kun en Drøm; men „hvor han gik, og hvor han stod, Synet aldrig ham forlod," og saaledes kom han endelig til Rohanas Hovedstad.

Modtagelsen var glimrende, og Glæden syntes at herske overalt, men saavel Kongen som Prindsessen og Folket sørgede dog over Anledningen, thi en Skilsmisse forestod, da Rohana ikke vovede at afslaa Tilbudet.

Den unge Gesandt trak sig tilbage, men Søvnen flyede ham, hans Tanker vare ved Drømmebilledet, og saasnart Dagen gryede, vandrede han ud i Haven. En ung, deilig Pigerøst naaede hans Øren, han lytter, træder nærmere, og staaer som forstenet ved Synet af Billedet fra hans Drøm.

Hun seer ham og vil flygte, men hans værdige Holdning og bønlige Blik beroliger hende. Hun vinker ad ham, og beder ham tage Plads, spørger ham om, hvem han er, og siger selv, at hun er Kongens Datter.

Da han hører, at hans Tankers Ideal er den Prindsesse, hvis Haand han skal forlange til sin Herre, springer han op, og siger: „Jeg maa bort, ellers bliver jeg en Forræder imod min Herre," men hun leer, beder ham være ved godt Mod, da hun aldrig vilde forlade sin Fader uden —, ja uden at hun gjorde det af egen, fri Villie.

Hvor ofte og hvor længe de talte sammen, derom tier Sagnet, men det beretter, at Asela, dreven af Samvittighedsnag, betroede sin Drøm og sin Kjærlighed til Kong Rohana.

Dennes Hjerte var rørt, men han frygtede Aselas mægtige Herre, og sammenkaldte sit Raad. Dette raadede til at offre Gesandten, for at formilde Herren, og give et undvigende Svar, for at beholde Datteren.

Den Skyldige skulde styrtes ned fra det høieste Taarn i Søen, og hans Legeme forsvinde i dens Dyb; saaledes lød Dommen.

Forgjæves græd og bad Prindsessen; Rohana var ubønhørlig.

Ved Solnedgang blev Asela ført op paa Taarnets Tinde, han udstrakte Armene mod Haven og Vandspringet, hvor han havde seet og talt med Maja; han vendte Blikket mod Nord, hvor det Hjem laa, han aldrig skulde gjensee, vinkede et sidste Farvel til Mængden nedenfor, og sprang selv frivillig i Søen.

Før hans Legeme mødte Søens Vande, var han imidlertid ikke alene —, Prindsessen styrtede sig ud af et Vindue, og delte Skjæbne med ham, og Guderne, der elskede dem, Guderne, hvis skjønneste og bedste Attribut er Barmhjertighed og Naade, havde Medlidenhed med dem, og da det elskende Par naaede Vandet, bleve de forvandlede til Fisk, som fra Dybet opsende blide, musikalske Toner i de stille, rolige, maaneklare Nætter.

Gaade.

(Hver Linie er en Gaade, hvis Forbogstaver, læste nedad, danne Navnet paa Stedet, hvor Verdens største Personlighed jordedes, og hvis Slutningsbogstaver derimod danne Navnet paa Stedet, hvor han fødtes.)

Han nævnes som Exempel paa Ydmyghed og stor Taalmod.
Enhver, der vidt den driver, ham kan man ikke kalde god.
Det Skær, som Ilden giver, naar flammende den blusser frem.
Udvandrere det søge, for der at bygge sig et Hjem.
Hvis den ei var, vor runde og skjønne Jord til Grunde gik.
Det ærgrer os bestandig, at vi med den stor Lighed fik.
Hans Hustru maatte miste sit Liv for sin Nysgjerrighed.
Alt her i Verden faaer den, det er en Ting, vi Alle veed.
Sligt bringer Natten med sig, naar Solen længst er gaaet ned.

Opløsning af Stavelsegaaderne i Nr. 10:
1. Duel. 2. Modløst.

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à t Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 25de Marts. Nr. 12.

Indhold: Brøde og Bod (Fortsættelse.) — En Bjørnejagt (med Xylografi). — Riflen. — Peer Ol's Træsko. — Bjørnens Rolle. — Blandinger. — Gaader.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

Kasper Riese var egentlig Pengemægler, men han handlede desuden med Huse og Eiendomme, og gjorde Børsforretninger for sig selv og Andre. Han var i Aarenes Løb bleven en formuende Mand, og selv de stærkeste Tvivlere kunde ikke paavise en eneste ureel Handling af ham.

Han stod just i Begreb med at sætte Nøglen i Gadedøren, da en mørk Skikkelse, der havde staaet paa den anden Side af Gaden, traadte hen til ham.

Den gamle Mand veg i det første Dieblik noget forskrækket tilbage, da der var stille og ensomt, og den Fremmede, hvis Træk han ikke kunde kjende, stod i en aabenbart truende Stilling foran ham.

„Bliv ikke bange, Onkel," sagde en raa Stemme, „jeg har ikke isinde at gjøre Dig noget ondt."

Disse Ord forfeilede ganske deres Hensigt, som vel var at gjøre et beroligende Indtryk.

„Er det Dig, Simon?" spurgte den gamle Mand med bævende Stemme.

„Din kjødelige Søstersøn," spottede den løsladte Forbryder.

„Hvad vil Du mig da?"

„Have et godt Raad."

„Og intet videre?"

„Nei, hvis Du ikke frivillig vil give mig Midler til…"

„Det vilde være at kaste Pengene ud af Vinduet. Bestil noget Nyttigt, arbeid."

„Meget gjerne; vil Du give mig Arbeide?"

„Kom igjen imorgen."

„Imorgen? Det vilde være et smukt Syn at see mig i denne Dragt ved høilys Dag, og det var af Hensynsfuldhed imod Dig, Onkel, at jeg valgte denne Aftentime til at aflægge mit første Besøg i. Lad mig kun komme ind, Onkel, og Du skal ikke have Grund til at beklage Dig over mig."

Den gamle Mand tøvede noget, forinden han aabnede Gadedøren, og førte Søstersønnen ind i et Værelse i Stueetagen, der tjente ham baade til Kontor og Dagligstue, og tændte en Lampe.

„Naa, hvad saa?" spurgte han, med et Blik paa Nevøen, som viste alt andet end kjærlige Følelser.

Simon Kern lagde sin Hat og Knortekjæp fra sig paa et Bord, og satte sig paa en Stol.

„Ja, det er det store Spørgsmaal. Kan jeg finde Arbeide, vil jeg arbeide, men finder jeg alle Døre lukkede, saa gaaer vel min nærmeste Vei lige til Tugthuset igjen. Jeg har ikke isinde at sulte ihjel."

Han heftede Blikket fra sit ene, sunde Die paa Riese, og i dette Blik afspeiledes hele hans raa Karakters vilde Utæmmelighed.

„Havde jeg de fornødne Penge, vilde jeg indrette mig et Værksted, og mit Arbeide skulde snart anbefale mig, men Du vil ikke hjælpe mig dertil, og som Svend finder jeg ingen Plads, da jeg intet Skudsmaal har."

„Blot Din brave Moder havde levet," sukkede Riese.

„Det havde dog ikke gjort nogen Forandring, — ethvert Menneske har sin Skjæbne, som skal opfyldes. Giv mig noget at spise, Onkel, jeg er sulten."

„Mad har jeg ikke i Huset. Der har Du en Daler, men tro blot ikke, at det kan gaa saaledes hver Dag."

„Skaf mig Arbeide, saa skal jeg være tilfreds. Jeg veed godt, at der er Foreninger, som understøtte løsladte Fanger, naar disse forstaae at hykle, og dreie Øinene i Hovedet. Jeg er nu engang den, jeg er, og til Hykleri duer jeg ikke."

„Din Broder Benjamin har opført sig bedre."

„Benjamin? — Jo han er bleven en rigtig Lurendreier. Jeg opsøgte ham igaar, og aldrig saa snart saae han mig, før han skar Ansigter, som om han havde drukket en Pot Eddike."

„Kan Du forundre Dig derover?"

„Jeg er jo dog hans Broder."

„Men Du har gjort ham Skam."

„Alligevel vilde jeg ikke bytte med ham, den Klisterpotte."

„Han er ikke Bogbinder længere; han er Kammertjener."

„Den Forandring maa være skeet i en Haandevending."

„Bankier Morris har antaget ham idag."

„Morris? Morris? Det Navn er mig bekjendt. Rigtig, en Frøken Morris kom ofte til min Moder, men dengang havde de neppe en Kammertjener."

„Hendes Broder er nu en rig Mand."

„Og min Broder har altid havt en Lakainatur i sig."

„Alle kunne ikke befale; Nogle maa lyde, og det er ogsaa ligemeget, naar Enhver kun gjør sin Pligt."

„Det lyder godt nok, men det slaaer dog ikke altid til. Naa, Onkel, skaf mig saa Arbeide —, jeg er parat til Alt."

„Virkelig til Alt?"

„Altfor farligt maatte det dog ikke være. Nogle Maaneder kunde jeg nok ønske at glæde mig ved Friheden."

Mægleren faldt i Tanker; han aftørrede sit skaldede Hoved gjentagne Gange, og hans lurende Blik hvilede prøvende paa Søstersønnen. Han syntes at overveie, om han ogsaa turde skjænke ham sin fulde Tillid.

„Virkelig Alt?" spurgte han endnu engang; „jeg kunde lade Dig fortjene en smuk Sum Penge, men..."

„Naa, ud med Sproget!"

„Det er rigtignok den Vei, som let fører tilbage til det store Hus."

„Lad høre, Sagen er vel ikke saa vanskelig."

„Paa ingen Maade vanskelig. En Herre, der ikke er hjemme om Dagen, besidder et lille Chatol, hvori han har gjemt Dokumenter, der maaskee ere farlige for en af mine Venner. Han vil ikke sælge dem, skjøndt han selv er kommen i Besiddelse af dem paa en uredelig Maade; der bliver altsaa ikke andet tilovers, end at..."

„Stjæle dem. Hvad er Betalingen?"

„Saasnart Chatollet urørt er i mit Værge, betaler jeg 50 Daler."

„Er det Værdipapirer?"

„Nei; kun Breve og Optegnelser."

„Der er ingen kontante Penge deri?"

„Det kan jeg ikke vide."

„Hvis der findes Kontanter, fordrer jeg Halvdelen."

„Det tør jeg ikke love," sagde Riese efter nogen Betænkning, „det maa bero paa min Ven."

„Aah, Vennen bryder sig jo kun om Papirerne, og jeg vil have en reen Aftale. Chatollet aabnes i min Nærværelse —, er der Penge, saa deles de, er der ingen, saa nøies jeg med de 50 Daler."

„Lad gaa," sagde Riese.

„Slaa til altsaa, og giv mig Adressen."

Dette gjorde Riese, og tilføiede: „Gadedøren staaer altid aaben, det er Døren ligefor Trappen, og i Sovekammeret, indenfor Dagligstuen, staaer Chatollet, brunt med Messingbeslag. Vær forsigtig, thi jeg nægter aldeles at have været vidende derom."

„Det er kun, hvad jeg kunde vente. Jeg retter mig altid efter Forholdene."

„Det glæder mig, at Du er saa fornuftig, og stor Fare er der ikke heller ved den Sag."

„Men vil Mistanken ikke let falde paa Dig, Onkel?"

„Paa mig? Det er jo umuligt!"

„Den Ven, der vil have Chatollet, er Dig selv, Onkel, og naar Vedkommende savner Papirerne, maa han jo nærmest tænke paa den, som kan have Interesse i dem."

„Bryd Dig ikke derom; jeg skal nok vide at møde alle Farer. Naar tænker Du paa at tage fat?"

„Imorgen undersøger jeg Terrænet, og imorgen Aften skal Du høre nærmere fra mig."

„Saa venter jeg Dig, og skal tænke paa, om jeg kan finde Arbeide til Dig."

Han fulgte Simon Kern ud, og lukkede Døren efter ham.

„Han skal ikke have truet mig for ingenting," hviskede han, „og har jeg først Papirerne, saa kan han intet gjøre mig, men jeg kan bearbeide ham som blødt Vox. Naar han ikke selv har mere at give mig, saa maa han gjøre et Greb i Hr. Morris's Kasse —, han vil gjøre det, og hvad kommer han mig ved."

Niende Kapitel.

Fredrik Walker holdt Ord.

Morgenen efterat han havde tilbudt Bruno sit

Venskab, holdt et elegant Kjøretøi udenfor Morris Bolig, Englænderen steg ud, og blev ført ind i Chefens Kabinet.

„Min Forretning kunde jeg nok afgjøre i Kontoret," sagde han, og fremtog sin Anviisnng, „men jeg vilde benytte Leiligheden til at gjøre Deres personlige Bekjendtskab, thi jeg var Vidne til Deres Triumfer i Baden-Baden, og jeg maa meget misunde Dem Deres Held."

Morris syntes ikke ganske at forstaae ham.

„De kjøbte i Baden-Baden to gamle, venetianske Glas; prægtige Kabinetsstykker, som ethvert Museum maa misunde Dem."

„De er ogsaa Samler? Naturligvis. Mine Glas vil jeg ikke sælge; jeg har betalt en enorm Pris for dem, 1000 Daler; mon det ikke var for meget?"

„Det kan jeg ikke vide, da jeg ikke har seet Glassene, eftersom De kom mig et Par Timer i Forkjøbet."

„Vil De gjøre mig den Fornøielse at see min Samling, saa skal det være mig kjært. De bliver maaskee her i længere Tid?"

„Det er ubestemt. Min Reise dreier sig kun om Kunstsager, og mit Ophold er afhængigt af, hvor jeg finder saadanne. Ah, undskyld!" sagde han, og lod som om han nu først blev Bruno vaer, „vi have nok seet hinanden hos Juveleren. Jeg haaber at Ringen blev modtaget med megen Tak —, den var en Fyrstinde værdig."

„Den er endnu ikke kommen i dens Hænder, som den er bestemt til," svarede Bruno, der søgte at undgaa Faderens spørgende Blik, og for hvem Englænderens Optræden var gaadefuld.

Hr. Morris havde imidlertid sendt Anviisningen, hvis halve Paalydende Walker kun ønskede udbetalt, ind i Kassekontoret, og nogle Minutter senere overgav Frank Beløbet i Banknoter til Englænderen, hvem han forgjæves, ved mange betydningsfulde Blik, havde søgt at minde om Mødet den foregaaende Dag. Walker betragtede ham koldt og ligegyldigt, som en fuldkommen Fremmed.

„Tør jeg saa bede Dem at følge med, saa skal det være mig en Fornøielse at vise Dem mine Skatte," sagde Morris, og førte nu Englænderen igjennem det elegante Hus, hvor der var fuldt op af udskaarne Møbler, kinesiske Vaser og værdifulde Malerier.

I den store Salon, paa en mægtig Buffet, stod en Samling af Rarieteter og Kuriositeter i Glas og Porcellæn, som Walker betragtede med Interesse, og bedømte med en for Eieren smigrende Sagkundskab.

„Jeg kunde misunde Dem mange af disse prægtige Ting," sagde Walker, „men mest dog de

venetianske Glas. Og alt dette fortjente en bedre Opstilling i særegne Værelser."

„Det har min Kone allerede gjort mig opmærksom paa. Det var ogsaa hende, der gav mig Anviisning paa Glassene i Baden-Baden. De vare nemlig for dyre for hendes Veninde, Grevinde Fürstenberg."

„De skulde følge mit Raad, og ordne disse værdifulde Sager paa en bedre Maade. Jeg skal gjerne staae Dem bi med Raad og Daad."

I dette Øieblik blev den svære Fløielsportiere skudt tilside, og Harriet stod ligeoverfor begge Herrerne.

„Hr. Frederik Walker fra London —, min Gemalinde," sagde Bankieren, stolt af sin Kones Skjønhed, og uden at bemærke, hvor dødbleg hun var.

Walker bukkede ærbødigt, hvilken Hilsen hun besvarede formelt.

„Jeg har havt den Fornøielse at see Miss Gordon i Baden-Baden, men blev aldrig forestillet for hende —, jeg var altfor optagen af mine Kunststudier."

„Det var en oprigtig Tilstaaelse," sagde Morris, „Du maa vide, Harriet, at Hr. Walker er Kunstelsker, og har allerede givet mig det samme Raad, som Du tidligere; nemlig at indrette egne Værelser for Kunstskattene, og han har endogsaa tilbudt sig at forestaae Indretningen."

„Det var dog bedst at vente dermed, indtil vi foretog en Forandring i det Hele med Huset," svarede hun koldt, „det vil give for megen Larm, og mine Nerver ere i denne Tid meget angrebne."

„Alt skal gaa ganske stille af," sagde Walker i en Tone, der for Harriets Øren havde noget truende.

„Du veed ogsaa, at jeg selv ikke har Tid dertil," sagde Morris.

„Jeg maa altsaa give efter, og forlanger kun, at de Værelser Du vælger, ligge saa langt som muligt fra mit Boudoir," svarede Harriet, og hilste let, for at gaa sin Vei, men Walker ilede til, og bød hende Armen.

„De er uforskammet," hviskede hun fnysende af Harme, da de vare tæt ved Portieren.

„Jeg vil kun naa det Maal, jeg har foresat mig. Tag Dem i Agt for Kassereren. Jeg skulde tage meget feil, hvis han ikke har beluret vor Samtale igaar Aftes."

Hun tilkastede ham et ængsteligt Blik, men fik ikke Tid til at svare, da de vare ved Portieren.

„Naar vil De begynde?" spurgte Morris.

„Jeg er Herre over min Tid, og forlanger kun at faae frie Hænder i Arrangementet. Imorgen kommer jeg for at høre mig nærmere for. Kommer

De til London, skal jeg indføre Dem i flere private Kabinetter, efter hvilke jeg vil indrette Deres."

„Det bliver snarere min Søn, jeg sender til London. De veed maaskee, til hvem han kjøbte Ringen, De omtalte."

„Det er vel til hans Forlovede."

„Har han sagt, at han var forlovet?"

„Jeg troer det, men jeg tør ikke paastaae det. Hvis han har Grunde til hidtil at skjule det, saa hør ham med Ro, et haardt Ord er snart udtalt. Prøv, før De dømmer; jeg har gjort bittre Erfaringer i min egen Familie."

De stege ned ad Trapperne sammen, vexlede et Haandtryk, og Walker kjørte bort.

Bankieren var ikke i saa godt Humør, da han vendte tilbage til sit Kabinet, som da han forlod det.

Der var Uveirsskyer paa hans Pande, og det kolde, strenge Blik, han tilkastede Sønnen, viste denne, at en Storm var i Nærheden.

(Fortsættes.)

En Bjørnejagt.

I 1869 udgik fra Bremen det tydske Skib „Germania" paa en Nordpolsfart, og for at undersøge de nordlige Have.

Da Skibet en Dag laa ved Grønlands Østkyst, besluttede Lægen, ledsaget af et Par Matroser og en af Fyrbøderne, at gaa paa Jagt efter Moskusoxer, der er lidt mindre end vore Oxer, men med store Horn, og smukt, langt Haar. Jagten var for saa vidt heldig, som de fældede et Par Dyr, men da de vare paa Veien hjem, for at hente en Slæde til at transportere Dyrene paa, stødte Fyrbøderen, hvis Bøsse var affskudt, pludselig paa en hvid Bjørn med sin Unge; et prægtigt Dyr, der er ligesaa stærkt og grumt som en Løve eller Tiger.

Heldigviis havde Bjørnen ikke seet ham, der skjulte sig bag et Isstykke, men den syntes at ane en Fjende, thi den dreiede Hovedet tilhøire og venstre, og snusede, men dens Unge fordrede dens Opmærksomhed, og deraf benyttede Fyrbøderen sig, til at liste sig til sine Kammerater i Baaden. Da disse vare velbevæbnede, besluttede de at levere Kampen. Doktoren fyrede i et passende Øieblik, Dyret brølede og flygtede, men blev snart fundet, saaledes som vort Billede viser.

Paa en Udflugt et Par Dage senere havde mme Doktor nær sat Livet til, thi ved at dreie et Klippestykke, stod han pludselig saa tæt overfor en hvid Bjørn, at han ikke kunde affyre sit Gevær, hvorimod Bjørnen slog ham omkuld, og sønderrev hans Klæder, men i denne Kamp var Doktoren saa heldig at slaa den over Snuden, dens ømmeste Sted, med Geværløbet, og da Folk kom skrigende til, slap den sit Bytte, og luntede afsted.

Riflen.

Hedegaarden var ved milestore Skove skilt fra sine nærmeste Naboer. Bjerge og Klipper, der vare bevoxede med Naaletræer, reiste sig rundt omkring den, saa langt Øiet kunde see, og længst mod Vest kunde man skimte Syltoppens blaalige Isse.

Den Dag, da denne vor Fortælling begynder, græssede alt Kvæget paa den aabne Plads, som strakte sig rundt omkring Gaarden, thi man havde ikke ført Dyrene ind i Skoven, fordi det var Søndag, og den Dag havde Drengen, der skulde vogte dem, Tilladelse til at blive hjemme; alle Hverdagene, hele Sommeren igjennem maatte han ellers drive Dyrene omkring i Skoven. Hele det omliggende Land var Hede, med indstrøede Græspletter, og hele Gaarden var altid kun bleven anvendt til Kvægavl, indtil „Bjørne-Jan" kjøbte Hedegaarden, og opslog sin Bolig der.

„Bjørne-Jan" var nu firsindstyve Aar gammel, men dog rask nok til at kunne deeltage i lettere Arbeide. I tidligere Dage havde han været en flink og stærk Mand, og det Tilnavn han bar, havde han ikke faaet for intet. Han havde fældet ni og tyve Bjørne, da hans Alder forbød ham længere at deeltage i den farlige Jagt.

Hans Søn hed Mads, og kaldtes „Bjørne-Mads"; han fik det Navn, da han fældede sin første Bjørn. Han var dengang kun tyve Aar gammel, og der var mange som mente, at den Udmærkelse, som laa i Navnet, kom for tidligt, men det lykkedes dog Mads at gjøre sig fortjent til Titlen, hvorvel han døde i sine bedste Aar, thi da han døde, vare Mærkerne, der var indskaarne paa Riflens Kolbe, voxede til ni og halvtredsindstyve, og hvert Mærke betydede en fældet Bjørn. Riflen var gaaet i Arv fra „Jan" til „Mads", som saaledes havde nedlagt tredive af Skovens Herrer.

Mads efterlod sig en Enke og to Børn; en Pige, som nu var nitten Aar, og en Dreng paa tretten. Pigebarnet hed Marit, og Drengen bar Navnet Jan efter Bedstefaderen. Denne, Enken, og hendes to Børn udgjorde Befolkningen paa Hede-

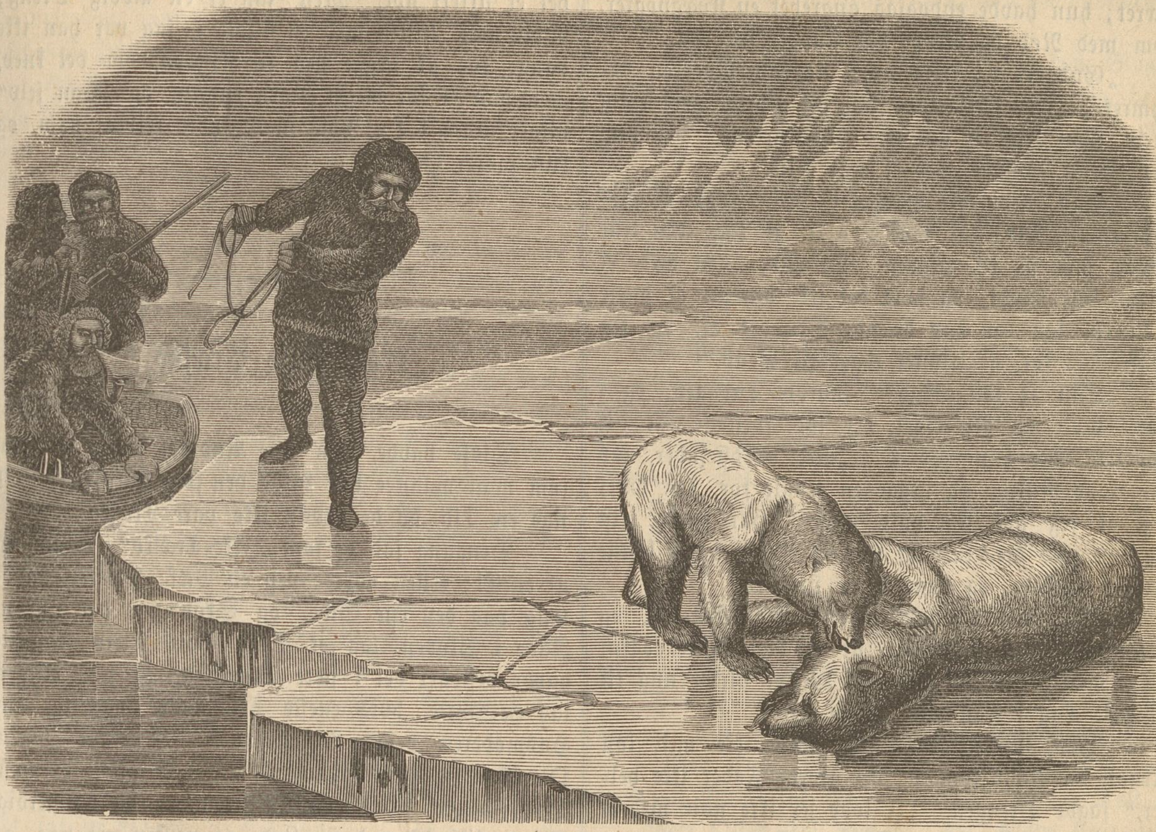

En Bjørnejagt.

gaarden, og det var blevet Jans Lod og Deel at vogte Kreaturerne, naar de græssede i Skoven.

„Lille Jan“ var en rask Dreng, som slægtede baade sin Fader og Bedstefader paa. Den største Skat, han kunde tænke sig at erholde i denne Verden, var Riflen, som blank og pudset hængte paa Væggen, færdig til at bruges. Den Dag, Jan fyldte sit tyvende Aar, skulde den blive hans; det havde Bedstefaderen sagt, og hvad han havde bestemt, stod det ikke i nogen af de andre Beboeres Magt at forandre, og det forekom Jan, som om den Dag aldrig vilde komme, saaledes længtes han. Mange, mange Gange talte han Mærkerne paa Kolben, og han havde for længe siden med Neglen betegnet det Sted, hvor det tredsindstyvende Mærke skulde skæres, naar han var bleven voxen, og havde fældet sin første Bjørn. Ligefra han var saa stor, at han kunde staae paa sine egne Ben, var han altid ved Bedstefaderens Knæ, naar det blev rengjort, og saae meget opmærksom paa, hvorledes den Gamle bar sig ad dermed. I det sidste Aars Tid havde lille Jan faaet Lov til at holde Riflen ren, og fri for Rust; den Dag, da denne Tillidspost blev ham overdraget, var den gladeste, han havde oplevet. I sine egne Øine blev han idetmindste et Kvarter høiere, og ti Aar ældre. Paa Væggen hængte ogsaa et andet Skydevaaben, som blev kaldet den lille Bøsse, men den satte Jan ingen Pris paa, da den kun var til at skyde Fugle med.

Hedegaarden var dengang ikke stor, og Arbeiderne ikke mange; kun naar Græsset skulde slaaes, og Høet bringes hjem, var der mere at varetage end Befolkningen selv kunde overkomme, og saa maatte man see at skaffe Hjælp fra Bygden, og i de sidste Aar var saaledes en Søstersøn af Enken, en Karl paa nogle og tyve Aar, ved Navn Hakon, kommet ud til dem. Det var en Glædesdag for Beboerne, den Dag han lod sig see, thi saa hørte man Nyt fra Bygden, og det var noget man satte Pris paa, da der kunde forløbe flere Maaneder, uden at man saae noget til Naboerne. Men allergladest var dog Marit, naar Hakon kom, thi de to Sødskendebørn havde, saalænge de kunde huske, holdt af hinanden, og til Efteraaret skulde de giftes, og Hakon da overtage Gaarden.

Den ovennævnte Dag var Hakon kommen, og Beboerne sad ude i Gaarden rundt omkring ham, for at høre paa, hvad han havde at fortælle, men dennegang vare Nyhederne ikke blot af den behagelige Slags. Bjørnen havde i den sidste Tid været meget slem; den havde rundt omkring i Bygden dræbt mange Kreaturer, og alle frygtede for, at den henad Høstens Tid vilde blive endnu værre. Allerværst havde en Hunbjørn, som fulgtes af to Unger,

været; hun havde endogsaa angrebet en Kvægvogter, som med Nød og Neppe var sluppet fra den.

„Gud fri og frels os," udbrød Moderen bekymret. „For Fremtiden kan jeg aldrig være rolig mere, naar Jan er ude med Kreaturerne," og hun betragtede Sønnen med et ømt Blik.

„Aah! Vorherre hjælper os vel," sagde Bedstefaderen. „Jan skal faae Lov til at tage den lille Bøsse med sig til Skoven. Vi lader den med et Skud løst Krudt, og hvis det ikke hjælper at blæse i Luren, saa kan han brænde Skuddet af, og jeg svarer saa for, at Utysket tager til Bens."

„Kun et løst Skud?" spurgte Drengen, og i hans Rost var der noget, der lod forstaae, at det var ikke efter hans Hoved. „Nei, Bedstefader, lad mig faae Riflen, og lægge en Kugle for, saa lover jeg, at jeg nok skal hytte mig." Han havde reist sig, og stod der, fuld af Liv og Kraft, hans brune Kinder glødede, og hans Øine straalede.

„Nei, min Dreng," svarede Bedstefaderen, og betragtede med Velbehag sit modige Barnebarn. „Du maa vente lidt endnu; Du er altfor ung til at give Dig i Kast med „Ham selv".

„Men, Bedstefader, Du skød ikke med løst Krudt, da Nalle kom, og det gjorde Fader ikke heller," sagde Drengen. „I lode jer ikke nøie med at blæse i Lur, eller affyre Skræmmeskud."

„Ja seer Du, min Dreng! dengang vare vi tyve Aar og mere; naar Du bliver saa gammel, skal jeg ikke holde igjen, hvis jeg lever til den Tid, men nu bliver det, som jeg har sagt," yttrede Bedstefaderen.

„Tal ikke saadanne hoffærdige Ord, Jan," formanede Moderen, „thi ere vi altfor stolte og tillidsfulde, saa rammer Vorherre os, før vi vente det."

Jan svarede ikke herpaa, men løb hen og drev et Par af Dyrene tilbage, som vilde ind i Skoven, og den Aften blev der ikke talt mere om Sagen.

* * *

Den følgende Morgen bragte klar Luft og straalende Sol, som jog Taagerne bort, saa at de liig lette, gjennemsigtige Skyer stege op langs Bakkernes og Bjergenes Sider. Som Skik og Brug var, blev Kreaturerne tidligt drevne ud, og med Uro saae Moderen efter Jan, som til Afsked blæste paa Luren, da han vandrede ind i Skoven, og forsvandt for hendes bekymrede Blikke. Hun stod i Gangdøren, og lyttede, saalænge hun kunde høre Lyden af Bjælderne, og Hyrdehundens Gjøen og Bjæffen.

„Vorherre hjælpe ham og Kreaturerne," sukkede hun, og vendte sig om for at gaa ind.

„Vær ikke bange for Drengen," sagde Gubben, som stod lige bagved hende. „Han klarer sig nok. Naar Udyret hører Skuddet, saa tager det Flugten,

det er sikkert nok. Men Jan er en modig Dreng; havde han Riflen med en Kugle i, saa var han ikke bange for at lægge den til Kinden, om det kneb, men han er for meget Barn endnu, og „Han selv" bliver gram i Hu, hvis man skyder feil af ham, og kun saarer ham."

(Sluttes.)

Peer Ol's Træsko.

Disse havde, som alle Andres, havt en Tid, som man maaskee kan kalde den forhistoriske: det vil sige en Tid, da de endnu ikke vare Træsko.

Dengang sad de som „Ikke-Træsko" i Stammen af en El; Ellen voxede ved en Bæk; Bækken havde Eng paa den ene Side, og Skov paa den anden. Inde i Skoven laa et Slot, hvis Eiers Familie havde besiddet det i flere Slægtled, og paa Engen laa en Hytte, hvis eneste Stue var hyggelig, thi Husmoderen besad Ordenssands. Derinde boede Ole Peersen, først Husmand under Slottet, dernæst Træskomager. Han var en stræbsom og agtværdig Mand, tilfreds med sin Lod, og næsten vis paa, at han ikke var født til nogen anden, thi hans Fader havde ogsaa været Husmand.

Ole Peersen havde en Søn, Peer, som om Sommeren løb barbenet omkring, men gik i Træsko paa de andre Aarstider. Peer havde et lyst Hoved, ikke blot hvad Haar og Ansigtsfarve angik, men ogsaa med Hensyn til Sjælens Egenskaber. Landsbyskolen var han snart ude over, og læste nu paa sin egen Haand, hvilket Faderen ikke syntes om, men Moderen sagde, at han gjerne maatte læse, naar han intet forsømte derved.

Under Træet nede ved Bækken var hans Yndlingsplads, og mange Gange havde Grevens Børn paa deres Promenader fra Slottet standset ved ham, og talt med ham, naar de fandt ham læsende, og havde spottet over hans Læselyst, thi hvad skulde „Træsko-Oles Peer" med Oplysning.

Peer gik i Træsko; det gjorde hans Forældre ogsaa, og det havde Slægten rimeligviis gjort i umindelige Tider, og noget Familienavn havde de ikke, thi Ole Peersen blev afløst af en Peer Olsen, og saa fremdeles.

Peer læste helst Reisebeskrivelser, men ikke alene saadanne; naar Vinden susede i hans vordende Træsko, og Solstraalerne legede Tit Tit imellem Løvet, saa reiste han ogsaa —, i Tankerne dog blot, — og han saae ikke alene det, der stod skrevet om i Bøgerne, men ogsaa meget, som ikke stod der, og

hans Hjerte oplivedes af et eneste, stort Ønske, hvilket han dog indtil videre kun anbetroede — sine vordende Træsko.

En Sommeraften, da Peer sad under Træet, kom hans Fader ned til ham, for at fælde Træet. Han havde faaet Grevens Tilladelse til at gjøre Træsko af den. Grenene kunde bruges til Brændsel i Ovnen.

Peer gjorde ingen Indvendinger, det vilde jo ikke have været til nogensomhelst Nytte. Træet gav jo blot Skygge, hvorimod Træsko baade gav Varme og Beskyttelse, men vist er det, at Drengen følte hvert eneste Slag af Øxen, som traf det gamle Træ, og det forekom ham, som om Engens Blomster sørgende bøiede deres Hoveder, medens Skovens Fugle pludselig taug, og Bækkens sagte Rislen hørte op. Et Hug med Øxen, og endnu et, saa faldt Træet, og Toppen dukkede ned i Vandet —, som om den bluedes ved den Grumhed, der blev udviist imod den, — det var idetmindste Peers Mening.

Ole Peersen tørrede Sveden af Panden med Trøieærmet, og sagde:

„Sidder Du nu og læser igjen? Hvor har Du laant den Bog?"

Faderen tog Bogen, og bladede i den.

„Det er jo noget uforstaaeligt Tøieri; hvad er det for en Bog?"

„Det er en latinsk Grammatik —, som man skal begynde med, og ikke noget Tøieri."

„Jo det er. Det maa jeg jo vide bedre. Tag saa fat —, saa kunne vi slæbe Træet hjem, og saa tager Du Øxen, og hugger Grenene af."

Det var der ikke noget at sige til, men bedrøvelige Tanker fyldte Peers Hoved, da han om Aftenen stod udenfor Huset, og huggede de fine, grønne Grene af.

Han tænkte:

Vi vare Venner, jeg og den gamle El,
Den gav mig Skygge, og jeg gav den min Sjæl,
Mine kjæreste Ønsker kjendte kun den.
Ak, gid jeg laa dybt i min Grav,
Thi Øxen har fældet min Barndomsven,
Og mine Drømme bliver der ingenting af.

Nogle Uger derefter sad Peer paa Træstubben, og læste som sædvanligt, da han hørte en Fnisen tætved, og da han løftede Øinene fra Bogen, saae han de grevelige Børn.

„Det er et Par deilige Træsko, Du har faaet," sagde den ene af Frøknerne.

„Synes De?"

„Du er vel meget stolt af dem?" sagde den anden.

„Det gjør ikke noget til Sagen; jeg har ikke andre," sagde Peer, og saae ned i sin Bog.

„Men de ere jo altfor store; Du kan have dem, indtil Du bliver tyve Aar."

„Til den Tid er jeg vel voxet fra den Slags Fodtøi," udbrød han med et lyst Smil, og hele Børneflokken lo høit, da det forekom den, som om Peer var saa morsom, men han betragtede sine nye Træsko, og de mindede ham om, hvad han havde tænkt og drømt, siden han var en lille Pilt; nu var han fyldt 16 Aar.

* * *

Et Par Mil fra det Gods, hvor Ole Peersen var Husmand, boede Provst B. Han var en meget lærd og anseet Mand, og Peer havde hørt, at han havde været en fattig Bondedreng, der var gaaet den studerende Vei.

En Eftermiddag, da Provsten var i sit eget Værelse, hørte han en svag Banken paa Døren.

„Kom ind!"

En lyshaaret Dreng traadte ind med et Par Bøger under Armen; han var meget undseelig, og hans Paaklædning fattig, men renlig.

Han gjorde et overmaade dybt Buk, og foer saa med alle fem Fingre igjennem Pandehaarene.

„God Dag, min Dreng. Hvem er Du, og hvad vil Du?" lød Provstens klare, fyldige Røst.

Peer Olsen, thi ham var det, havde strax ved sin Indtrædelse seet Alt Grønt i Grønt —, thi de grønne Rullegardiner vare nedrullede —, og jo længere han saae sig om, jo grønnere blev det, men allergrønnest var dog Provsten selv; den skaldede Isse, de store Briller, det hvide Halstørklæde og de magre Hænder; Alt var grønt, og Peer tænkte paa Provstens store Lærdom.

„Jeg hedder Peer Olsen, og min Fader er Husmand under Sjælløse," svarede han med bævende Stemme.

„Og hvad vil Du med disse?" sagde Provsten, og tog Bøgerne.

„Jeg vilde ydmygst bede Hr. Provsten høre mig i dem."

„Jeg har ikke med Dit Sogn at gjøre, gaa til Din egen Præst."

Ja, der havde Peer været, men ingen Opmuntring faaet, og derfor var han gaaet herhen, da han havde hørt Provsten berømme som en lærd Mand, der engang havde været en fattig Bondedreng.

„Lad os da høre," sagde Provsten leende, og rullede Gardinerne op, hvorved Alt fik sin rette Farve, og Provsten selv stod saa høi og klar, at det var en Lyst at see paa ham.

(Sluttes.)

Bjørnens Rolle.

I London opførtes for adskillige Aar siden et Stykke, i hvis anden Akt der forekommer en Scene imellem en Jæger og en Bjørn; Jægeren dræber efter en haard Kamp Uhyret, sætter sig paa den, og synger en Sang. — En ung Lord gik en Aften efter Forestillingen op til Direktøren, og bad om at maatte spille Bjørnens Rolle; det gjaldt et Væddemaal, forsikkrede han. Han fik ogsaa Lov dertil; Forestillings-Aftenen kom, Bjørnen (alias: Lorden) traadte ind, men da han skulde baxes med Jægeren, vendte Bladet sig, han slog den tappre Jæger til Jorden, satte sig ovenpaa den forbløffede Skuespiller, og sang som Bjørn Jægerens Arie, inden Tæppet kunde gaa ned, og førend Andre end Tilskuerne havde bemærket den skete Ombytten af Roller. Dette vakte stor Moro; alle Folk strømmede til for at see Stykket, og uagtet Scenen ikke gjentog sig, brød der dog en ustandselig Jubel frem, hver Gang Jægeren sang sin Arie.

Blandinger.

Forskjel.

Den Ene pløier, men glemmer at saae;
Den Anden saaer, foruden at pløie.
Den Tredie leer ad de Tvendes Møie:
Vil høste foruden at pløie, at saae.

— Da Klopstock's Jubilæum blev feiret i Quedlinburg den 2den Juli 1823, var der foranstaltet en stor Musikfest, som Carl Marie v. Weber dirigerede. Da han traadte frem for at føre an, sagde han: „Nu, mine Herrer, jeg vil hermed blot erindre, at jeg Intet behøver at erindre."

— „Hvor mange Søskende har Du?" spurgte en Præst en Bondedreng. „Vi ere tre Søskende, Fa'erlille," svarede Drengen, „to Piger og en Dreng; Drengen, det er mig."

Gaader.

1.

Det er en lille Fugl, hvis Stemme
Klinger blandt Sangfuglekoret herhjemme,
Og lyder muntert, med klare Slag,
Den hele udslagne Sommerdag.

Men hvis man til et Bogstav sætter,
Hurtig den glade Fugl det udsletter,
Og bliver kun en jammerlig Drik,
Der ogsaa et daarligt Rygte fik.

2.

Smertelig kan det tidt være,
Volder En stundom dog Ære;
Kan, om det end synes ringe,
Mangen Gang Døden os bringe.

Naar man et Bogstav bortskærer,
Er det en Gjerning, der bærer
Frugter for Marker og Haver,
Og som tidt Bonden begaver.

Opløsning af Gaaden i Nr. 11:

Job
Egoisme
Rødt
Utah
Sol
Abe
Loth
Ende
Mulm.

Talgaaden i Nr. 9 er opløst af Carl Hjortholm paa Nørrebro; Frøken Emma Cecilie Christensen, Damhaven pr. Aalborg; Hans Madsen Krumstrup, Møller, Mestersvend.
Stavelsegaaderne i Nr. 10 er opløst af O. Grosell.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra Januar 1877 erholde gratis det Udkomne af „Fotografiet", 3 Ark, samt „Simon Sellners Formue", $22\frac{1}{2}$ Ark.

☞ De ærede Abonnenter, der modtage „Skand. Folkem." gjennem Postvæsenet, gjøres opmærksomme paa, at paa Grund af Postlovens Bestemmelser kunne Feuilletonarkene ikke forsendes med Bladet hver Uge, hvorimod Subskribenterne erholde samtlige Ark tilsendte ved Kvartalets Slutning.

☞ Med dette Nr. følger **„Fotografiet"**, 9de Ark.

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

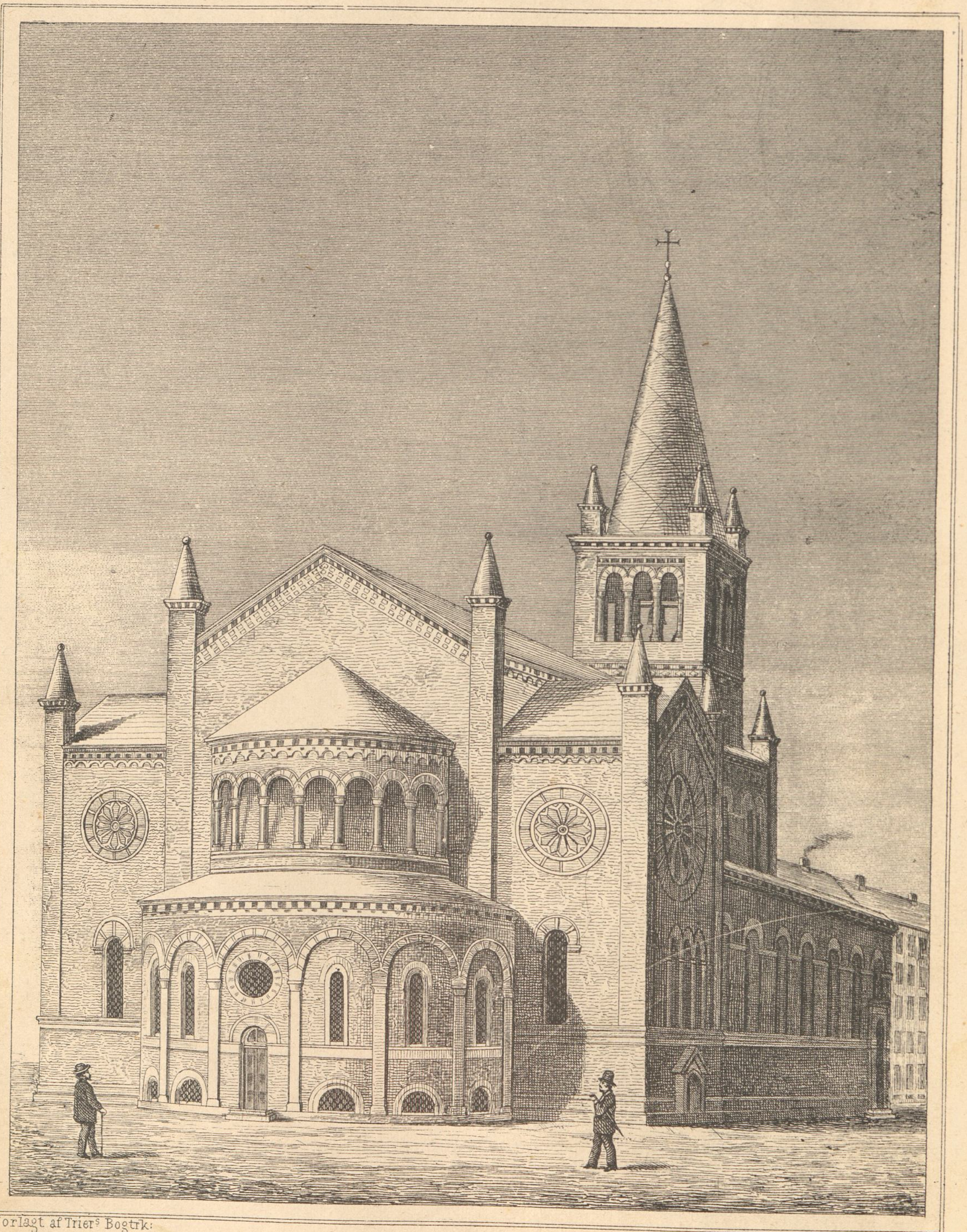

Forlagt af Triers Bogtrk: V. Söborgs Steentrk

St. Pauls Kirken i Nyboder.

Skandinavisk Folkemagazin

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 1ste April. Nr. 13.

Indhold: St. Pauls Kirken (med Lithografi). — Brøde og Bod (Fortsættelse.) — Riflen (Slutning.) — Peer Ol's Træsko (Slutning.) — Stavelsegaade.

St. Pauls Kirken.

Allerede for henved en Snes Aar siden havde Forholdene her i Kjøbenhavn udviklet sig saaledes, at det ved kongelig Resolution af 5te Mai 1858 blev nødvendigt at dele Trinitatis Sogn, der dengang talte omtrent 40,000 Mennesker, i et nordre og et søndre Distrikt, og samtidig besluttedes det, at „saasnart Omstændighederne tillode det, blive de fornødne Skridt at indlede til det nordre Sognedistrikts Forsyning med en egen Kirke." De nærmest følgende Aar —, betegnede ved Frederik den Syvendes Død, Krigen 1864 og m. A. —, vare imidlertid ikke heldige for Realisationen af et saa stort Foretagende, som Opførelsen af en ny Kirke, og det var derfor først i 1867, efterat Beboernes Antal i Distriktet var steget meget betydelig, at det lykkedes at sætte Planen i Værk. Det nævnte Aar traadte nemlig endeel Mænd sammen for at fremme Sagen; et Udvalg, med Stiftsprovst Rothe som Formand, blev nedsat, og ved dettes energiske Bestræbelser naaede man omsider under mange Vanskeligheder saa vidt, at der af Staten tilstodes en Byggeplads paa 6000 Kvadrat-Alen i Nyboder, mellem Kamelgaden og Enhjørningsgaden, ligefor Adelgadens Forlængelse, og at der ved Bidrag fra Kongehuset, Kommunalbestyrelsen, forskjellige Legater og større Velgjørere —, deriblandt fornemlig Etatsraad Stoltenberg —, samt ved en almindelig Kollekt over hele Byen tilveiebragtes en saa stor Pengesum, at man turde tænke paa at paabegynde den imponerende Kirkebygning, der nu har reist sig i vor Midte, og som ved sin arkitektoniske Skjønhed indtager en fremragende Plads blandt de ikke saa Gudshuse, der ere blevne opførte trindt om os i et forholdsvis kort Tidsrum.

Tegningerne til Kirken, der, som den nu staaer, har kostet omtrent 240,000 Kr., (det oprindelige Overslag lød paa 80,000 Rd.), skyldes Arkitekt Gnudtzmann, som ved den offentlig afholdte Konkurrence vandt anden Præmie; men de ere senere blevne ikke ubetydelig ændrede. Grundstenen lagdes den 1ste November 1872. Stilen er den byzantinske.

Bygningen, der for største Delen er opført af røde Mursten, vender sin Hovedfacade mod Adelgade, hvorfra den mindre heldig afspærres ved en Række Huse, som man endnu ikke har faaet ryddet af Veien. Et 43 Alen høit, firkantet Taarn kneiser over Hovedportalen, og formindskede Efterligninger af Spiret, som er 22 Alen høit, og øverst bærer et Kors af 5 Alens Høide, pryde Taarnets fire Hjørner. Kirkens udvendige Længde er 84 Alen, Breden maaler 32 Alen. Den Tværgren, der giver Kirken Korsformen, og som bagtil afsluttes af den halvrunde Basilika, og dens Overbygning af Buer, baarne af uslebne Granitsøiler, støder sammen med Sideskibene, som ere endeel lavere end Midtskibet, der har en Høide af omtrent 27 Alen, medens disse kun ere $15\frac{1}{2}$ Alen høie.

Fra en lille Vestibule, hvortil man kommer gjennem en stor, smukt udskaaren Port af fuldt Mahognitræ, træder man ind i selve Kirken. Ved prægtige Søiler af graa, poleret Granit, hvilende paa Kalkstens Fodstykker, og foroven smykkede med rige Kapitæler, er Midtskibet paa hver Side adskilt fra de to Sideskibe. Paa begge Sider over Buerne, der hvile paa de nævnte Piller, strækker der sig en

dekoreret Frise med Medaillonportræter af Apostlene. Sideskibenes Loft er omtrent i Høide med denne Frise, hvorimod Midtskibets Mure hæve sig op imod det flade Bjælkeloft, der er inddeelt i Rektangler, og holdt i lette, lyse Farver. Foreløbig benyttes et interimistisk opstillet Orgel, da det over Indgangsdøren anbragte Orgel, leveret af Orgelbygger Köhne, endnu ikke er ganske færdigt. Paa hver Side af Midtergangen er der anbragt 27 Stole, og i Sideskibene findes der Bænke, hvis Sæder for Bekvemmelighedens Skyld have en svag Heldning mod Ryggen. I Alt vil Kirken kunne rumme henved 1600 Personer.

En bred Trappe udfor Midtskibet fører op til Koret, som er hævet over Kirkens Gulv, for under dette at kunne skaffe Plads til Varmeapparat og Ligkapel. Over Korbuen hvælver der sig en med hvide Stjerner paa blaa Grund dekoreret Kuppel, i hvilken der foroven er anbragt et Vindue, hvorigjennem Lyset falder. En Dør paa hver Side af Koret fører ind til to rummelige Skriftestole, af hvilke den ene er forsynet med en Kakkelovn, uafhængig af Kirkens Varmeapparat; den foreløbige Bestemmelse er, at den nævnte Skriftestol nemlig ogsaa skal kunne benyttes ved Konfirmationsunderviisningen.

Alternischen, hvis halvrunde Hvælving ligeledes er dekoreret med hvide Stjerner paa blaa Grund, ligger bag ved Korbuen. En Frise, der bærer Indskriften: „Jesus siger: Jeg er Sandheden og Livet," løber rundt om Hvælvingen. Paa begge Sider af Koret findes der et Par Gallerier.

Varmeapparatet, der, som ovenfor anført, er anbragt i Kjælderen under Koret, skyldes Firmaet Riedel & Lindegaard, i Forbindelse med Professor Colding, hvilke Herrer hertil have benyttet det af afdøde Professor Krarup udtænkte Ventilations-System. Af de ved Kirkens Opførelse medvirkende Haandværkere fremhæves her Murmestrene J. G. & Vilh. Køhler, Tømrermester Borup og Malermester Schrøder. De to i Tydskland støbte Staalklokker ere stemte i bestemte Toner; den ene har Indskriften: Laudo Deum, Clericum voco, Congrego plebem.

Prædikestolen, som staaer tilhøire ved Foden af Trappen til Midtskibet, er en Gave af Stiftsprovst Rothe og Frue. Ligeledes er den af hvidt Marmor forarbeidede Døbefond en Foræring af Stenhugger Kronstrøm. To i Koret opstillede Kandelabre ere skænkede af Hassel & Teudt, Anlæggerne af Kirkens Gasledninger. Alterbilledet, forestillende „Nadveren", har tidligere smykket Frederiksberg Slotskapel, men er nu blevet restaureret, og har faaet en til Kirkens Stil svarende Ramme; det er en Gave fra Hs. Maj. Kongen. Oprindelig havde Etatsraad Marstrand lovet at udføre et Maleri til Alteret; men Døden forhindrede ham i at indfrie dette Løfte. Et foran Alteret udbredt broderet Tæppe skyldes endeel Damers Interesse for det nye Gudshus.

Ogsaa Magistraten har paa en smuk Maade betænkt Kirken ved at overlade den de fra den nedlagte St. Nikolai Kirke opbevarede fire hellige Kar, nemlig: en sølvforgyldt Kalk, med udgraveret Arbeide paa Foden, en ligeledes forgyldt Sølv-Vinkande, der skriver sig fra 1707, en stor Sølv-Oblatæske, mærket med Aarstallet 1658, samt endelig en forgyldt Sølv-Tallerken. Endvidere ere Messeskjorten og den broderede Alterdug Foræringer fra forskjellige Damer; endnu en Sølvkalk er skænket af Skibsproviantør Jørgensen, og Justitsraad F. S. Bang, et af Kirke-Udvalgets Medlemmer, har forøget de mange værdifulde Gaver med et antikt, udskaaret Egetræes-Billede, forestillende Korsfæstelsen.

Kirkens høitidelige Indvielse fandt Sted den 18de Februar d. A., i Overværelse af Kongefamilien med Følge af Damer og Herrer; flere af Ministrene, Overpræsidenten, Geheimeraaderne Bille og Hall, Landsthingets Formand, Etatsraad Stoltenberg, — Kirkens storartede Velgjører —, Medlemmer af Borgerrepræsentationen o. s. v. Efterat Ind- og Udgangsbønnerne vare læste af Kirkens Kapellan, Pastor Møller, holdt Biskop Martensen foran Alteret den egentlige Indvielsestale. Derefter oplæste Stiftsprovst Rothe, Provst Fog og Pastor J. Nielsen, Kirkens Sognepræst, de ved Ritualet bestemte Stykker af den hellige Skrift, og endelig prædikede den Sidstnævnte fra Prædikestolen. Høitideligheden fik et smukt Præg ved den i Vinterens Hjerte smagfuldt arrangerede Dekoration af Blomster og Grønt, hvormed Handelsgartner Fløystrup uden Vederlag havde prydet Kirken, ligesom ogsaa en Afdeling af Marinens Folk (en Deel af Nyboder er, som bekjendt, nu bleven forenet med det nye Kirkesogn) paraderede udenfor Kirken, saa længe Høitideligheden varede.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

„Maa jeg saa maaskee udbede mig Navnet paa den Dame, som Du har kjøbt Ringen til?" spurgte han.

Bruno rødmede let, men hans Træk antog strax efter Præget af en fast Beslutning.

„Jeg har længe villet tale til Dig derom, men Din egen Forlovelse..."

„Ingen Omsvøb, blot til Sagen. Hvem er Damen?"

„Hun er forældreløs, og boer hos Slægtninge. Hendes Onkel var tidligere en Ven af Dig..."

„Og har været i Tugthuset! og hun er selv Musiklærerinde. Nu er det klart for mig, hvorfor Du understøttede Fru Eckart, og jeg beklager kun, at jeg først nu har faaet Øinene op: jeg havde rent glemt Pigebarnet."

„Og hvad kan Du indvende mod hende?"

„Hendes Slægtskab med Tugthusfangen vil i den offentlige Mening altid sætte en Plet paa hende, skjøndt hun personlig er pletfri, og desuden maatte Du kunne sige Dig selv, at jeg aldrig vil kunne glemme eller tilgive Eckart de fornærmende Ord, han har slynget mig i Ansigtet. Om hun end er aldrig saa god og smuk, saa vil jeg dog aldrig anerkjende hende for min Svigerdatter."

„Men jeg har givet mit Ord."

„Det bliver Din Sag. Havde Du tænkt Dig rigtig om, saa havde Du ikke handlet saa letsindigt."

„Letsindigt! og det er mit hele Livs Lykke, det dreier sig om. Og Du glemmer rent, at Eckarts Had til Dig vil stige, hvis jeg bryder mit Ord."

„Det er mig ligegyldigt, thi hvis han bliver mig besværlig, saa henvender jeg mig til Politiet. Du gjorde vist klogest i, for en Tid at forlade Byen."

„Du glider saa let henover det givne Æresord."

„Og Du giver Dit Æresord altfor let. Du burde først have henvendt Dig til mig, og enhver mulig Bebreidelse i dette Anliggende træffer Dig."

Bruno undertrykkede det Svar, der svævede ham paa Læben, han følte at Faderen var hidsig, og han vidste, at han var halsstarrig i sine Beslutninger; desuden tænkte han paa at benytte baade sin Stedmoders og Walkers Hjælp.

Ved Middagsbordet var Morris taus og forstemt, og Harriet betragtede ham med Uro, og tilkastede stundom Bruno et stjaalent Blik, som om hun vilde spørge ham om Grunden til denne Forstemthed.

Maaltidet var neppe forbi, før Hr. Morris trak sig tilbage til sit Kabinet, for som sædvanlig at faae sig en Lur, og Bruno trak Veiret lettere, da han med Utaalmodighed havde afventet dette Øieblik.

„Tør jeg udbede mig nogle Minutters fortrolig Samtale?" sagde han.

„Jeg vilde just rette samme Bøn til Dem, for at erfare Grunden til Deres Faders paafaldende slette Humør."

Han bød hende Armen, og førte hende ind i hendes eget Værelse.

„Hans Forstemning havde sin Grund," begyndte Bruno, „i en Uenighed med mig. De husker nok at jeg kjøbte en Ring, og at en Herre, Hr. Walker, som De jo kjender, tilfældigvis var tilstede. Denne Herre var i Morges i Papas Kabinet, og mindede mig i Papas Nærværelse om Ringen."

„Og saa maatte De skrifte!" udbrød Harriet, meget lettet ved denne Begyndelse.

„Ganske vist, men det havde jeg allerede besluttet. Desværre fandt mit Valg ikke Papas Bifald. Mod hende selv havde han egentlig ingen Indvendinger, men mod hendes Slægtninge: Sagen forholder sig saaledes;" og nu fortalte han vidtløftig Eckarts tidligere Forhold, og Adas Stilling til Familien.

Hans Stedmoder havde hørt opmærksomt paa ham, og af og til gjort nogle Indvendinger, men han afviste dem, og sagde tilsidst: „See blot Ada selv," idet han løste en Medaillon fra sin Uhrkjæde, aabnede den, og overrakte den til hende, som modtog den med et ligegyldigt Smil, men neppe havde hun kastet et Blik paa Portrætet, før hun i høieste Grad overrasket reiste sig fra Sofaen.

Hendes Ansigt var bleven blegt som Døden, og hendes Øine vare stivt fæstede paa Bruno, der blev ganske forskrækket over denne heftige Sindsbevægelse.

Hun vendte ham vel hurtigt Ryggen, for at betragte Medaillonen ved Vinduet, men hendes Barms stormende Bevægelse, og hendes lydelige Aandedræt viste, i hvilket Oprør hendes Sjæl var.

„Hvad hedder den unge Dame?"

„Ada Palmer."

„Sagde De ikke, at hun var i Huset hos sin Faders Søster? Hvad hedder denne Tante."

„Fru Susanne Eckart."

Harriet var bleven roligere; hun satte sig atter ned, og en fast, urokkelig Bestemthed prægede sig i hendes Træk.

„Ada Palmer!" sagde hun, som om hun kun talte med sig selv. „Barnet hed Jenny, men det betyder intet, man kan med Villie have givet det et andet Navn. De har seet min Bevægelse, og kan ikke forstaae Grunden til den. Har man aldrig omtalt Adas tidligere Aar for Dem?"

„Nei aldrig."

„Naa, det er maaskee ogsaa bedst, at Ada intet hører derom. Vil De love mig at tie med, hvad jeg betroer Dem?"

„Derpaa giver jeg Dem mit Ord, Mama."

„Er De ikke bange for at slutte et Forbund med mig, som hviler paa en absolut Hemmelighed."

„Hvad skulde jeg være bange for?"

„For Deres Faders Mistænksomhed."

„Maa han da ikke indvies i Hemmeligheden."

„Nei. Skulde det blive nødvendigt, maa Valget af Tiden dertil overlades til mig. Derfor aldrig et Ord herom i Deres Faders Nærværelse."

„Jeg skal huske det, og lover Dem ubrødelig Taushed."

„Saa hør da. Adas Moder var min Tvillingsøster."

„Saa kan jeg forklare mig Grunden til hendes Lighed med Dem. Kun Haar og Øine ere forskjellige."

„Blondt Haar og blaa Øine, som min Søster Jennys?"

Bruno nikkede.

„Jenny ægtede i sit attende Aar en Tydsker ved Navn Palmer, en smuk, elskværdig Mand, som havde en god Stilling ved en Bank; Alle troede ham godt, og ingen anede, hvorledes han misbrugte denne Tillid. Jenny var en glimrende Skjønhed, hun elskede ham, og troede paa hans Oprigtighed og Gjenkjærlighed; men han forsømte hende allerede i deres Ægteskabs første Aar, tilbragte ofte Nætterne udenfor Hjemmet, og havde Omgang med Personer af tvetydigt Rygte. Adas Fødsel gjorde ingen Forandring i Forholdet; Kløften imellem Forældrene blev videre; han behandlede sin Hustru brutalt, og lod hende og Barn savne det Nødvendige. Tilsidst blev han anklaget for at have forfærdiget og udgivet falske Banknoter, men han blev ikke overbeviist. Medens han var under Anklage, betroede en af hans Kammerater Jenny, hvilket forfærdeligt Liv hendes Mand havde ført, ja at hans Raahed endogsaa var gaaet saavidt, at han havde sat sin Kones Yndigheder paa Spil i Hasard. Ja De kan tro, Bruno, at naar jeg tænker paa, hvad min stakkels Søster har lidt, saa glemmer jeg, at jeg er en Kvinde, og jeg kunde med koldt Blod støde ham en Dolk i Hjertet."

„Men Mama dog!" udbrød Bruno, rystet over hendes Heftighed.

„De veed ikke, hvilken inderlig Kjærlighed der forbinder Tvillingsøstre, derfor kan De heller ikke forstaae, at Hadet er fælles for dem. Den Aften Jenny havde faaet disse Meddelelser, kom Palmer hjem; hun ventede ham, og i sin Forbittrelse har hun maaskee brugt stærkere Ord, end hun egentlig havde betænkt. Det kom til et frygteligt Optrin, og næste Morgen var han forsvunden. For at hævne sig paa Moderen havde han taget det treaarige Barn med sig, skjøndt han selv ikke brød sig om Barnet, og det kun kunde være ham til Gene. Jenny sørgede dybt over sit Barn, og var utrættelig i sine Efterforskninger. Hun troede endelig at være kommen paa det rette Spor, men istedetfor sit Barn fandt hun kun Adas Dødsattest."

„Den Mands Had maa have været frygtelig," sagde Bruno.

„Ja, og han har naaet sin Hensigt. Sorgen dræbte Jenny. Hun døde i mine Arme."

„Og Palmer?"

„Om ham har jeg intet hørt senere."

„Saa kan jeg give Dem Oplysninger."

„De?" udbrød hun, næsten forskrækket.

„Han er i Fængsel i London."

„Hvem har fortalt Dem det?"

„Hr. Walker."

„Sagde han maaskee ogsaa, at han var en Ven af Palmer?" spurgte hun med et bittert Smil.

„Ja, en af Palmers bedste Venner."

„Saa hold ham i Afstand, thi Palmers Venner kunne ikke være en retskaffen Mands Venner. Ogsaa dette bliver imellem os; behandel ham, som Deres Faders Gjæst, med Høflighed; udæsk ikke hans Had, men hold i al Hemmelighed Øie med ham."

„De kjender ham?"

„Ja, og jeg maa skaane ham, som nu bliver mig saameget sværere, efterat jeg i dette Portræt har gjenkjendt min Søsters Datter. Hensyn til Adas og Deres egen Fremtid byder Dem ogsaa dette, Bruno."

„Jeg tør altsaa heller ikke advare min Fader?"

„For ingen Priis."

„Hvis det skulde være en Bedrager..."

„Det vilde De altid tidsnok faae at vide, og hvis De skulde ansee det for Deres Pligt at advare Deres Fader, saa sig det først til mig."

„Frygter De ham?"

„For min egen Person ikke, men nu for Adas Skyld, og den Følelse deler De vel med mig."

„Naturligviis, og under disse Omstændigheder har De vist fuldkommen Ret i, at vi bør iagttage fuldkommen Taushed. Walker har tilbudt mig sit Venskab; ogsaa han ønsker at see Ada lykkelig."

„Tro ham ikke. Det er kun et Paaskud, hvorved han vil tilsnige sig Deres Fortrolighed."

„Det er jo dog næsten umuligt."

„Jeg bedømmer denne Mand efter Erfaringer, jeg har gjort angaaende ham. Vær forsigtig, Bruno! ingen maa faae en Anelse om, hvad jeg har meddeelt Dem. Hører De —, ingen —, ikke engang Ada."

„Maa hun ikke engang faae at vide, at De er hendes Moders Søster?"

„Nei. Hun vilde saa gjøre mig Spørgsmaal, som jeg maatte lade ubesvarede, hvis jeg ikke vilde forstyrre hendes Sjælero."

„De har Ret. Det tænkte jeg ikke paa."

„Jeg vil besøge hende, naar jeg føler mig stærk nok til at optræde med Ro ligeoverfor Ada, og De kan være forsikkret om, Bruno, at jeg i denne Kamp med Deres Fader staaer paa Deres Side, og skulde De høre noget, som syntes at tale imod dette, saa stol paa mig, og lad mig kun rolig gaa min egen Vei."

Hun gav ham Haanden; han førte den til sine Læber, og kyssede den.

„Jeg havde ikke ventet at finde en saa trofast Medforbunden i Dem," sagde han.

„Det havde De heller ingen Grund til, thi hvis Ada ikke havde været min Søsters Datter, saa havde jeg rimeligviis raadet Dem til at rette Dem efter Deres Faders Ønske. Det er jo rigtignok en noget egenkjærlig Tilstaaelse, men vi ere jo alle meer eller mindre Egoister. Naa, derved ville vi lade det blive idag; Forretningerne kalde Dem, og jeg er aldeles træt og mat. Glem ikke Deres Medaillon, og kan De skaffe mig et Portræt af Ada, vil jeg være Dem meget takskyldig."

„De skal faae det, saasnart Fotografen kan levere det," svarede Bruno, og forlod Boudoiret.

Harriets Øine fulgte ham, og hun lagde ikke Mærke til, at Portieren bagved bevægede sig, og at hendes Kammerpige viste sig i Aabningen.

I næste Sekund forsvandt Ansigtet, og den smukke Kone lænede sig udmattet tilbage i Divanen.

Tiende Kapitel.

Det var ikke fuldkommen overensstemmende med Sandheden, naar Mathilde Gruben sagde, at Florian Friedenreich hørte til Politiets hemmelige Agenter.

Den gamle Herre havde rigtignok tilbragt en lang Tid af sit bevægede, og paa Erfaringer rige Liv i Politiets Tjeneste, men nu stod han ikke i Forbindelse med det, undtagen i Tilfælde, naar han selv søgte det, og det var, naar der blev begaaet en eller anden Forbrydelse, hvis Ophavsmand det var vanskeligt at opdage —, at komme tilbunds i saadanne Sager, det var hans Lyst, og hans Kjephest, og naar han havde bragt Lys i Mørket, overgav han Sagen til de almindelige Domstole.

En snakkelysten Naboerske havde engang sagt til Mathilde Gruben, naturligvis under Taushedsløfte, at Florian Friedenreich endnu stod i Politiets Tjeneste, men at ingen maatte vide det, og han selv vilde vist blive meget vred, hvis man lod sig forlyde med, at han var en Slags hemmelig Politispion.

Hendes Broder Frants havde langt mere Interesse for Datteren, som daglig sad med sit Haandarbeide ved Vinduet. Den smukke, flittige Pige syntes han bestandig bedre om, men havde ikke Mod til at erklære sig.

Saalænge han maatte sørge for sin Søster, kunde han ikke gifte sig, og forlove sig, uden Udsigt til Giftermaal, vilde han ikke. Han fandt sig taalmodig i sin Søsters Drillerier, men forbød hende forøvrigt at blande sig i Sagen.

En Tilnærmelse fandt jo nu alligevel Sted.

Den gamle Politimand havde modtaget ham med megen Venlighed, og taalmodig hørt paa hans Forklaring. I Begyndelsen syntes Udtrykket i hans Ansigt at tyde paa stærk Tvivl, men denne syntes at forsvinde, eftersom Fortællingen skred frem.

Han lovede at tage sig af Sagen, og anstille Undersøgelser, samt bad Frants om at komme igjen om tre Dage.

Dette var en stor Trøst for Gruben, men han ønskede ogsaa, at Henriette Friedenreich, der ikke havde været tilstede under Samtalen, maatte erfare Hensigten med hans Besøg, for at hun ikke skulde nære Tvivl om hans Uskyldighed, hvis hun tilfældigviis hørte Sagen omtale af Andre.

Mathilde paatog sig at opfylde dette Ønske, og hendes skarpe Blik opdagede strax, at hendes Broder ikke var den unge Pige ligegyldig, og at der fra hans Side kun behøvedes et Ord, for at bringe Sagen til en lykkelig Ende.

Henriette havde besvaret Besøget, og forsikkret Gruben om hendes hjertelige Deeltagelse, og da hun nu var indviet i Sagen, kunde de øvrige Forhandlinger finde Sted i Damernes Nærværelse.

Den tredie Dags Aften gik altsaa de to Søskende over til Politimanden, besjælet af Forhaabninger, som snart skulde blive bittert skuffede.

Florian Friedenreich sagde dem strax, at han endnu ikke havde opdaget noget, der berettigede dem til Forhaabninger, og han bad Frants huske sig rigtigt om, og sige ham, om det havde været ganske umuligt, at En eller Anden bag hans Ryg havde kunnet stikke Haanden i Kassen, eller om der havde været nogen Fremmed i Kasseværelset.

Frants Gruben benegtede paa det bestemteste begge Dele, og Hr. Friedenreich sagde derpaa: „Saa maa vi betragte Sagen fra en anden Side; at der ikke har fundet Indbrud Sted, er jo vist, Tyven maa altsaa have havt en Nøgle til Kassen, hvoraf der kun findes tre Exemplarer. Det ene har Chefen, det andet De, og det tredie laa forseglet i Kassen. Har De overbeviist Dem om, at den laa der?"

„Ja, jeg saae en forseglet Pakke ligge der."

„Men kan De med Sikkerhed paastaae, at Pakken indeholdt den virkelige Nøgle?" spurgte Politiinspektøren i en saa besynderlig Tone, at de Alle bleve opmærksomme. „De brød vel neppe Seglet, og saae efter Indholdet, men lod Dem nøies med den Erklæring, man gav Dem."

„Hr. Morris aabnede i min Nærværelse Pakken, og Nøglen laa deri."

„Har De sammenlignet den med de andre?“

„Nei, men havde den været falsk, saa havde Hr. Morris vist strax opdaget det.“

„Det er ingen afgjort Sag. Hvem hentede den lille Pakke?“

„Vor Kasserer Frank.“

„Det havde været heldigere, hvis De strax havde stukket denne Pakke i Lommen, da Tabet blev opdaget, og selv aabnet Pakken. Det er nu desværre ikke skeet.“

(Fortsættes.)

Riflen.

(Slutning.)

Da Drengen kom til Pladsen, hvor Kreaturerne skulde græsse, tog han et Stykke Bark, og begyndte at skære deri. Da han havde tildannet det efter Ønske, tændte han Ild imellem nogle Stene, og holdt et Flaskeskaar over Ilden. I Skaaret havde han lagt nogle Smaaklumper Bly, og da de vare smeltede, heldte han Metallet i Barkformen, hvorefter han brækkede Formen i Stykker, og fremtog Indholdet —, en ganske velformet Spidskugle.

„Den er ikke bestemt for saadan en Fyr som Dig,“ sagde han til sin Selskabsbroder Hunden, som med spidsede Øren og logrende Hale havde holdt Øie med Arbeidet, „men skulde Nalle komme, ja saa…,“ og han bortskar med Kniven nogle Ujevnheder paa Kuglen, lagde noget Lærred omkring den, lidt Papir foran, og stødte saa det Hele ned i Løbet.

Dagen skred frem, og Solen var allerede kommet et Stykke henimod Vest. Der var saa tyst og stille rundt omkring i Skoven; Kreaturerne laa med halvtlukkede Øine under Træerne; kun naar en nærgaaende Flue eller blodtørstig Brems slog ned paa dem, kastede de med Hovederne, saa at Bjælder og Klokker gave Lyd. Hunden havde rullet sig sammen, og sov, ubekymret om Alt; endogsaa Myrerne brød den sig ikke om, skjøndt de gjorde mange forgjæves Forsøg paa at trænge ind i dens tykke Pels.

Fra Pladsen, hvor Dyrene græssede, førte en meget steil, buskbeklædt Skrænt ned til en lavere liggende Dal. Henimod Randen af denne Skrænt sad Jan, med Ryggen lænet mod en Sten. I Haanden holdt han sin Lærebog, og han var ganske optagen af et langt Bibelsprog, som baade hans Hukommelse og hans Forstand havde svært ved at komme tilrette med. Den ene Gang efter den anden gjennemlæste han det, men naar han saa skulde prøve, om han kunde det udenad, kunde han aldrig huske mere end den første Linie. Men han var udholdende, begyndte paany, og fæstede ved hvert nyt Forsøg Øinene paa et stort Fyrretræ, som stod ganske alene for sig selv, og langsomt lod sine Grene svinge. Under disse Forsøg bleve hans Øine efterhaanden mindre; Træet antog efterhaanden Skikkelse af Moses, som denne var afbildet foran i Bogen; Moses bevægede Armene, og holdt Stentavlerne tæt frem foran Jans Øine, og langsomt sank Bogen ned paa Jorden.

Men i Træernes Toppe sang Vinden sin ensformige, søvndyssende Buggevise.

Tætved i Buskene laa Hunden; den begyndte at snappe efter Veiret, som Dyrene gjøre, naar de spore noget Usædvanligt; den aabnede de søvnbetyngede Øine, løftede Hovedet lidt, holdt Ørene stille, og saae ned ad Dalen, indtil den sprang op, og udstødte et Hyl, som gav Gjenlyd i den stille Skov.

I Søvne forekom det Jan, som om det var Moses, der tog Luren, og blæste en stærk Tone i den. Lysvaagen sprang han op, og saae, hvorledes Kreaturerne med løftede Haler styrtede hen imod Veien, som førte til Gaarden; men Hunden, som var et ungt Dyr, løb knurrende hen til ham, og syntes at være meget forskrækket.

Forvirringen i Drengens Sind varede kun et Øieblik, i næste Sekund var han fuldt vaagen, og det stod klart for ham, hvad Alt dette betød. Han greb først efter Luren, men forandrede sin Beslutning, tog fat paa Bøssen, og stirrede ud mod det Sted, hvorhen den knurrende Hund rettede sine Øine.

Ud fra et mørkt, plumt Hoved stirrede to gnistrende, smaa Øine paa ham. Det var den meget omtalte Hunbjørn, ved hvis Side to smaa Unger tumlede sig.

Afstanden mellem Drengen og Dyret var kun nogle faa Alen, og begge syntes at overveie, hvad de skulde gjøre. Drengens Kind var bleg, men Haanden rystede ikke. Brummende reiste Bjørnen sig paa Bagbenene, Jan lagde Bøssen til Kinden, sigtede, og fyrede.

Før den modige Skytte endnu fik Leilighed til at see, hvorledes Skuddet traf, følte han noget tungt kaste sig imod ham. Han slap Bøssen, trak Kniven af Skeden, og stødte til —, Alt foregik i et Øieblik. Jan følte, at han rullede ned ad Skrænten, saa blev Alt mørkt omkring ham, thi han tabte Bevidstheden.

* * *

Da han atter kom til sig selv, følte han noget vaadt og koldt om Hovedet, og det forekom ham tillige, at han havde noget blødt under det. Han

slog Øinene op, og saae Marits og Hakons Ansigter; de badede hans Hoved med koldt Vand.

„Hvor ere Køerne?“ spurgte han.

„Hjemme, og alle i god Behold.“

„Og Bjørnen?“

„Den har Du til Hovedpude.“

Dette virkede paa Jan som et Trylleord. Han sprang op, og paa Marken laa Hunbjørnen, og hans Kniv sad endnu i dens Bringe.

Han stod nogle Øieblikke, og betragtede Dyret, — derpaa saae han op, og lo.

Han var stiv og øm i hele Kroppen; fra Skulder, Arm, og en Skramme paa Kinden dryppede Blodet, men det var kun Rifter, som vare uden Fare.

Med nogle Ord forklarede han, hvorledes han havde lavet Kuglen, og hvorledes Alt var tilgaaet, og Marit ilede hjem, for at trøste Moderen, der var en Afmagt nær, da Kreaturerne stormede ind i Gaarden, og hverken Vogteren eller Hunden var med, og selv Bedstefaderen blev ængstelig.

* * *

Noget efter at Marit var løbet hjem, begav ogsaa Jan og Hakon sig paa Veien. Et Stykke fra Huset mødte de Moderen, som grædende omfavnede Jan.

„Gud skee Tak! Gud skee Tak!“ udbrød hun, „men hvilken Vovehals er Du ikke,“ tilføiede hun, smilende igjennem Taarerne.

„Hvor er Bedstefader?“

„Han vilde just gaa ud, da Marit kom, men da han fik at høre, hvorledes Alt var tilgaaet, blev han saa glad, som jeg aldrig har seet ham før: „Gaa Du,“ sagde han, „gaa Du! Jeg er saa glad, at jeg ikke duer til noget.“

Da de kom ind i Stuen, stod Bedstefaderen midt paa Gulvet, med Riflen i sin Haand. Saa stiv og rank havde ingen seet ham længe. Den blege, rynkede Kind havde faaet Farve, og Øinene Liv, og med Kniven indskar han et Mærke paa Bøssen —, det var det tredsindstyvende.

Da Jan saae dette, anede han, at noget usædvanligt forestod ham. Han følte ingen Smerte længere af Saaret, eller Ømhed efter Stødene; han saae blot den gamle Bedstefader og Riflen: den Skat, hvorom han havde drømt i de mange, mange Aar.

„Det er Din!“ sagde Bedstefaderen, og rakte ham Geværet.

Drengens Hænder rystede, da han greb efter den; det blev dunkelt for hans Blik, og han aandede dybt; men ingen sagde noget, thi det var ikke en Stund for mange Ord.

„Det er min,“ udbrød Drengen i en dyb Tone, og hans Kinder farvedes.

„Ja Din, thi Du har ærligt fortjent den.“

Rørelsen blev Gubben for mægtig, og store Taarer flød ned over hans Kinder —, han var aldeles overvældet —, han sank ned paa Bænken. — „Gud velsigne —, velsigne,“ stammede han —, flere Ord fik han ikke frem, og hans Kinder bleve ligblege.

„Herre Gud! jeg troer at Fader døer!“ udbrød Moderen, og slog Armene om ham, for at støtte ham.

Den Gamle slog endnu engang Øinene op.

„Ja —, men jeg gaaer — glad — bort. Gud holde sin Haand over Eder. Bjørn Jan —, Du —,“ han vilde række Drengen sin Haand, men den faldt slap ned.

I samme Øieblik sendte Solen sine sidste Straaler ind igjennem det lille Vindue, og belyste den døde Oldings rolige Ansigtstræk.

Peer Ol's Træsko.

(Slutning.)

Da en Timestid var gaaet med Spørgsmaal og Svar, sagde Provsten: „Vær nu ved godt Mod, Peer. Til Høst sender jeg mine Drenge til Lund, og saa følger Du med.“

* * *

Ved St. Hansdagstider nogle Aar derefter vare Ole Peersen og hans Hustru ude i deres Have, hvor Pintselillierne, som Peer havde plantet, da han sidst var hjemme, stode fuldt udsprungne, og Syrentræet var fuldt af duftende Blomster.

Inde i Stuen vare Væggene nyhvidtede, friske Birkegrene sad oppe under Bjælkerne, og paa Mo'ers Dragkiste stod et Glas med friskplukkede Lilliekonvaller.

„Veed Du hvad, Ole,“ sagde hun til sin Mand, der stod og saae ud over den solbeskinnede Egn, „her er bleven fint, siden Peer plantede alle de Blomster i Haven.“

„Det har været et daarligt Træskoaar, det sidste,“ mente Ole Peersen, som fulgte sin egen Tankegang, „det lønner sig snart ikke mere at gjøre Træsko. Verden gaaer nu i Støvler —, den er bleven saa stor paa det.“

„Den gjør saa, men Mange gjøre vist dumt i at aflægge Træskoene,“ yttrede Konen.

Længere kom de ikke, thi en slank, ung Mand, med hvid Hue paa Hovedet, og en Natsæk i Haanden sprang over Stakittet, skjøndt Laagen stod aaben;

han kastede Huen høit i Veiret, omfavnede Forældrene, og sagde: „Hurra! Student med bedste Karakteer."

„Gud være lovet," sagde Moderen, og førte sit Forklæde op til sine Øine.

Ole Peersen blev ogsaa glad, men vilde ikke vise det, hvorfor han sagde: „Du har jo aldrig bestilt andet end at læse; men skaf nu Drengen noget Mad, Mo'er."

„Det skal jeg, men Du maa først hugge mig lidt Smaabrænde, Ole."

„Nei, lad mig, Mo'er —, det skal gaa i en Fart." Peer ilede ind, og viste sig strax efter med Øxen i Haand, og Træsko paa Fødderne.

„Nei, see engang Drengen," sagde Ole; „han kan endnu faae Træskoene paa."

Men Peer gav sig i Færd med at hugge Brændet, medens hans Tanker fløi vidt omkring: „Hvis jeg kunde komme med paa en Polarexpedition, saa tager jeg Træskoene med, og bruger dem som Tøfler; naar jeg saa er kommen hjem, reiser jeg omkring og holder Forelæsninger, forevisер Træskoene, og tilsidst tilbyder jeg dem som værdifuld Gave til det ethnografiske Museum."

Det var jo Luftkasteller, men Peer var glad, og derfor maa man undskylde ham.

Saa gav han sig saa ivrigt til at arbeide, at han slet ikke bemærkede Herregaardsfrøknerne, før de stode tæt ved ham.

De kom hen og hilste venligt paa ham, som syntes, at de vare voxede, og blevne smukke.

De lykønskede ham til, at han havde „naaet Maalet", som de udtrykte sig, men de bleve blussende røde, da de saae paa hans Træsko.

Peer tog sin Hue af, og takkede. „Maalet har jeg visselig ikke naaet, kun er jeg kommen en Smule henad Veien. Jeg er blot voxet ud fra Træskoene, og jeg takker Gud og dem, der have hjulpet mig dertil."

Disse Ord bleve udtalte med en saadan Alvor, at de virkede tilbage paa de Andre, og det saae næsten ud, som om de unge Damer skammede sig ved Mindet om, hvorledes de i fordums Dage havde gjort Nar af Peer Ol's og hans Træsko.

Stavelsegaade.

1 2 3 4 5 6 7
Et Sted, hvor man elsker, frygter og lider,
Glædes og harmes, er modig og feig;
Kort sagt, hvor det Onde og Gode ret strider,
Og fængsler vort Sind paa sin vexlende Vei.

7 2 6 4
En Guddom, der fødtes af Himlen og Jorden,
Hvad mystisk i Oldtidens Sagn er fortalt.

5 2 6
En Plante, som ikke kan trives i Norden,
Men nydes med Velbehag her overalt.

7 6 5
Det er et Kommando-Ord, og naar det lyder,
Rekruten strax følger det, uden Besvær.

5 4 1 3 7
Ved Streifen omkring han sin Levetid nyder,
Thi ubunden Frihed han ikkun har kjær.

7 3 1
Om hvem der vel har den, man ofte kan spørge;
Men hellere mister sit Gods man end den.

2 4 5
I Snefog og Stormveir med Omhu vi sørge
For, at ikke Blæsten skal hvirvle den hen.

7 4 5
Hver Sømand, ja Skibsdreng, det lige strax kjender,
Han færdes derved paa det gyngende Hav.

2 6 7
En Titel, for hvilken ei Rangskat man sender,
En Titel, der lyder for Høi og for Lav.

Opløsning af Gaaden i Nr. 12:
1. Finke (Finkel). 2. Saar (saa).

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra Januar 1877 erholde gratis det Udkomne af „Fotografiet", 3 Ark, samt „Simon Sellners Formue", 22½ Ark.

☞ De ærede Abonnenter, der modtage „Skand. Folkem." gjennem Postvæsenet, gjøres opmærksomme paa, at paa Grund af Postlovens Bestemmelser kunne Feuilletonarkene ikke forsendes med Bladet hver Uge, hvorimod Subskribenterne erholde samtlige Ark tilsendte ved Kvartalets Slutning.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 8de April. Nr. 14.

Indhold: Brøde og Bod (Fortsættelse.) — En Opdragelsesanstalt (med Xylografi). — Bjergkroen. — Dobbeltgaader.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

„Det er jo næsten en Beskyldning imod Kassereren, som er den Eneste, der har kunnet bytte Nøglerne; men han reiste jo strax bort.“

„Det paastaaer han.“

„Bluff saae ham kjøre bort.“

„Og han var tilstede ved Broderens Begravelse,“ sagde Inspektøren; „Alt forsaavidt rigtigt. Og han forlod Byen, hvor Begravelsen skete samme Aften, og ankom her om Natten.“

„Om Natten kan Tyveriet ikke være skeet,“ sagde Bogholderen, „dertil ere vore Døre altfor vel lukkede.“

„Det har jeg nu saadan min egen Mening om. Jeg har forhørt mig om Frank; Nogle ansee ham for Soliditeten og Ærligheden selv, Andre for en Hykler. De selv yttrede for nogle Dage siden en anden Mistanke.“

„Og den holder jeg fast ved endnu. Det er Chefens Nøgle, der er benyttet. Den ligger om Natten paa et Bord, foran hans Seng, og Enhver der kan komme ind i Sovekamret om Natten, kan tage den. Var det ikke muligt, at Fruen...“

„Alt er muligt, men det er farligt at udtale en saadan Mistanke, naar man ingen Beviser har. At De griber efter Alt, for at opdage Gjerningsmanden, kan jeg forstaae, thi kun derved kan De bevise Deres egen Uskyldighed. Deres Mistanke imod Fru Morris forekommer mig meget løst begrundet, men vi maa gribe efter ethvert Halmstraa, og jeg skal gjøre mit Bedste, om jeg saa skal reise til Baden-Baden, ja til selve London. Men hvad vil De foretage Dem i Mellemtiden —, ledig kan De dog ikke være.“

„Det vilde jeg ogsaa meget nødig, men hvor skal jeg finde Arbeide? Uden Anbefalinger faaer man ingen Plads, og Morris anbefaler mig neppe.“

„Maaskee ikke nu, men han har gjort det tidligere, og dertil holder jeg mig. Jeg kjender Dem desuden personlig, og kan rolig anbefale Dem til en Ven, hos hvem De i ethvert Tilfælde vil finde Arbeide nok.“

„Hvorledes skal jeg takke Dem?“

„Ved at gjøre min Anbefaling Ære. Forretningen er ny, men Chefen er dygtig, og har de fornødne Penge, og han trænger just til en paalidelig, arbeidsvillig Mand som Dem. Kjender De Firmaet Friederich Stern & Komp.?“

„Nei.“

„Nuvel. Imorgen Kl. 8 kjøre vi saa sammen til Hr. Stern, og hvad den anden Sag angaaer, saa overlad den ganske til mig.“

Dermed havde Underholdningen Ende, og de to Sødskende vendte dog tilfredse tilbage til deres Hjem, thi vel vare deres Forhaabninger skuffede i Tyverisagen, men saa havde Gruben jo atter faaet en Ansættelse.

Da de vare komne hjem, traf de der Edmund Warren, med hvem Mathilde havde været forlovet i et Par Maaneder.

Det var en ung, velklædt Mand med dagligdags Træk, og Præg af ringe Villiekraft. Hans Forlegenhed var øieblikkelig hans Forlovede paafaldende.

„Kommer Du endelig, Edmund?“ sagde Ma-

thilde, og gav ham Haanden, „jeg havde ventet, at Du var kommen tidligere."

Han tog hende ikke som sædvanligt om Livet, men gav hende Haanden, førte hende til Sofaen, og satte sig ved Siden af hende.

„Du har skrevet mig et Brev til," begyndte han, med et Blik paa Frants, der stod ved Vinduet.

„Jeg ansaae det for min Pligt strax at meddele Dig Sandheden, da det var bedre at Du hørte Begivenheden forklaret af mig, end at den skulde komme til Dig i en forvandsket Skikkelse fra andre Sider."

„Det har Du Ret i."

„Og jeg haaber, at Du skjænker mig fuldkommen Tiltro, naar jeg forsikkrer Dig til, at min Broder er uskyldig?"

„Ja, hvad min egen Person angaaer..."

„Det er vel noget, der kun angaaer Dig personlig?"

„Min Moder," stammede den unge Mand, mere og mere forvirret.

„Er Din Dom afhængig af hendes?"

„Det just ikke, men jeg maa dog tage Hensyn til den gamle Kone."

„Og hvad saa videre?"

„Hun har hørt Sagen omtale fra en anden Side..."

„Og naturligviis paa en anden Maade."

„Det kan jeg ikke negte."

„Hvem har fortalt hende noget om den Sag?" spurgte Gruben med Heftighed, og traadte nærmere hen til dem.

„Det veed jeg ikke."

„Saa er Du maaskee nok saa god at see til at faae det at vide. Hr. Morris har alene givet Afkald paa retslig Undersøgelse, fordi han vilde holde Sagen hemmelig, og derfor ønsker jeg nok at vide, fra hvem den Meddelelse skriver sig."

„Det kan jeg ikke sige."

„Og hvad har Din Moder da sagt Dig?" udbrød den utaalmodige Mathilde.

„Min Moder tænker meget retskaffent," sagde han meget forlegen, „og hun mente, at hvor der var Røg, der var ogsaa Ild, og at ingen kunde tage mig det ilde op, hvis jeg forlangte mit Ord tilbage, men saavidt er det dog ikke kommet endnu."

„Og Du forsvarede ikke Frants?" spurgte Mathilde med et vredt Blik.

„Hvad skulde jeg sige?" yttrede han med et Træk paa Skulderen.

„Hvad Du skulde sige? Tænkte Du da ikke paa mig? Er min Broders Ære ikke ogsaa min Ære?"

„Det sagde min Moder ogsaa."

„Men hun sagde vel snarere, at min Broders Skam ogsaa var min Skam? Og dertil havde Du ikke et Ord at svare? Hun har vel ogsaa sagt, at vor Forlovelse burde hæves?"

„Jeg brød mig ikke om Sagen," sagde Edmund, „og vilde ubetinget skjænke Dine Ord Tiltro, hvis blot min Moder..."

„Hvad vedkommer den Sag Din Moder?" udbrød Frants.

„Jeg kan dog ikke..., men I forstaae mig ikke rigtig. — Om at bryde med Dig, Mathilde, er der jo slet ikke Tale; jeg mente kun, at vi, indtil Sandheden kom for Dagen, kunde blive hver for sig —, naturligviis kun for min Moders og Folks Skyld. Frants maa ogsaa indrømme mig, at jeg maa tage Hensyn til min egen Stilling; mine Principaler kunde let mene..."

„Stop! nu kan det være nok," sagde Mathilde, og sprang op fra Sofaen, ikke længere Herre over sin Bevægelse; „Du kan gjerne sige med tørre Ord, uden Omsvøb, at Din Moder har befalet Dig at gaa herhen, og hæve Forlovelsen med Tyvens Søster —, undskyld, kjære Frants, men jeg maa sige ham Sandheden. Du har lovet hende det, af Hensyn til hende, til Folk, og til Din egen Stilling, men Du er for feig til at udtale det afgjørende Ord ligeoverfor mig."

„Mathilde! jeg forsikkrer Dig..."

„Du troer, at Du maa forberede mig langsomt, og en Rest af Æresfølelse forhindrer Dig i strax at lægge hele Din elendige Karakteer for Dagen."

„Men Mathilde dog!" lød Frants advarende Stemme.

„Lad mig kun tale ud. Det er bedre, at det kommer til en Afgjørelse i denne Time, end at gaa og pines i Uger. Hr. Warren! De har bedraget mig, og hyklet en Kjærlighed til mig —, afbryd mig ikke! — som ikke har været sand, thi ellers var De kommen strax efter mit Brev, havde forsvaret min Broder, og ikke taget Hensyn til, hvad Deres Moder..."

„Mathilde! Du kjender ikke min Moder."

„Hun havde nok taget mod Fornuft, hvis De havde viist mere Karakteer. Gud være lovet, at jeg allerede saa tidlig har seet, hvilken svag og uselvstændig Person De er, og efter denne Prøve kan jeg kun være glad over, at ethvert Baand imellem os er brudt."

Hun kastede sig i sin Broders Arme, og Edmund Warren, der ikke havde ventet denne Udgang, stod nogle Øieblikke tvivlraadig, og stirrede paa Søskendeparret, men endelig fattede han sig, og det spodske, haanlige Smil om hans Læber viste tydeligt, at hun havde bedømt hans Karakteer fuldkommen rigtig.

„Naar De engang tænker tilbage paa denne Stund," sagde han, „saa beder jeg Dem erindre, at det er Dem, der har villet Bruddet."

„Og jeg vil glæde mig over, at jeg ikke ventede, indtil De kastede mig det brudte Ord i Ansigtet."

„Videre Ord ere overflødige her," sagde Frants Gruben med Bestemthed. „De seer saaledes, Hr. Warren, at Deres Moders og rimeligviis ogsaa Deres eget Ønske er opfyldt —, forlad os nu, thi imellem os er for Fremtiden Alt forbi."

„Skylden er ikke min."

„Det ville vi ikke stride om. Farvel!"

Uden et Ord eller et Blik paa Mathilde gik Edmund Warren.

„Hvorfor gjorde Du det?" spurgte Frants i en bebreidende Tone, „var det ogsaa aldeles nødvendigt?"

„Aldeles nødvendigt. Jeg maatte sige ham Alt, og nu er jeg rolig."

„Han var dog maaskee kommet til bedre Erkjendelse senere."

„Jeg har længe følt, at vore Karakterer ikke passede sammen, og havt mange mørke Timer i den Anledning —, nu, da Afgjørelsen er truffen, er det for mig, som om en tung Byrde er falden fra min Sjæl."

„Dersom det er sandt, hvad Du siger, saa er det rigtignok bedst, at det er gaaet, som det gik. Desuden beholder jeg jo Dig mere for mig selv i denne sørgelige Tid, hvori jeg nok kan trænge til enhver Trøst og tillidsfuld Opmuntring."

„Lad saa Folks onde Tunger sige, hvad de ville, saa holde vi To sammen, saalænge Gud vil, og arbeide begge til vort fælles, store Maal."

Hun tændte Lampen, og tog sit Haandarbeide frem, og havde neppe sat sig ned, før Døren gik op, og Berthold Frank traadte ind.

De to Sødskende bleve meget ubehageligt overraskede ved den Mands Besøg, da de jo snarest maatte tro, at han kom, ledet af lav Hævngjerrighed, for at glæde sig over deres Ulykke.

Frants Gruben traadte ham rask imøde.

„Har De noget vigtigt at meddele mig?" spurgte han i en alt andet end venlig Tone.

„Egentlig ikke," sagde Frank rolig, „men Hensigten med mit Besøg er kun at lede Dem paa et Spor ..."

„Saa fat Dem i Korthed."

Kassereren rystede paa Hovedet, lagde sin Hat paa Bordet, og tog Plads paa en Stol.

„Hvorfor er De saa uvenlig imod mig," sagde han, „det har De ingen Grund til. Jeg er jo ikke Deres Fjende, det ligger tvertimod i min egen Interesse at faae Gaaden løst. Historien kunde gjentage sig; hvad der er hændet Dem, kan en anden Gang maaskee træffe mig."

„Det kan De have Ret i," sagde Frants, og Mathilde nikkede bifaldende.

Kassereren støttede Hagen paa Knappen af sin Stok, og fæstede et forskende Blik paa sin forhenværende Kollega.

„De sagde engang, at det maatte være en Hustyv; den Mening er der meget, der taler for, thi det er klart, at Forbryderen maa have benyttet vor Chefs Nøgler."

„Forudsat, at det tredie Exemplar virkelig laa i den lille Pakke," bemærkede Mathilde.

„Det har Deres Broder overbeviist sig om. Jeg kunde med samme Ret yttre Tvivl om, at han vidste med Sikkerhed, at han havde lukket Kassen af. Maa jeg maaskee spørge Dem om, hvilken Person De tænkte paa, da De gjorde den Hentydning?"

„Jeg tør ikke nævne nogen Person, før jeg har Beviser."

„Jeg skal hjælpe Dem med at søge efter disse Beviser."

„Det kan De neppe."

„Maaskee dog. Lad os prøve derpaa. I de to Nætter, jeg var fraværende, har der kun været tre Personer i Huset, som kunde udøve Tyveriet: Herren, Fruen og Sønnen. Paa en af disse tre maa altsaa Deres Mistanke hvile."

„Det er snarere en Formodning, end en Mistanke."

„Som De vil, og denne Formodning træffer Fruen."

„Hvem tør sige det? Jeg har aldrig yttret det til Dem."

„Deri har De Ret, men jeg har mine Grunde til, at det var hende, De tænkte paa. Jeg kan muligviis ogsaa gjøre Dem Meddelelser, som bekræfte Deres Formodninger. Vore Interesser ere i denne Sag fælles, og vi maa have Tillid til hinanden, og hjælpe hinanden."

„Saa giv mig da lidt mere Oplysning, end disse forblommede Yttringer," sagde Gruben, som var i en meget bevæget Stemning.

„Det kan jeg ikke, før jeg har mere Vished. Men hvad har De imidlertid virket? Jeg synes De yttrede, at De vilde henvende Dem til en Politiembedsmand," spurgte Frank med et forskende Blik.

„Det har jeg ogsaa gjort."

„Har De da gjort ham opmærksom paa Fru Morris?"

„Jeg overlader Alt til ham."

„Det bør De ikke. De maa meddele ham Deres Mistanke, for at han kan have et bestemt

Maal for Øie. Var jeg i Deres Sted, vilde jeg neppe tage i Betænkning, endogsaa at meddele Hr. Morris min..."

„Og skaffe mig en Injurieproces paa Halsen, uden at have Beviser for mine Yttringer."

„Det vilde han neppe vove. En anonym Meddelelse var maaskee ogsaa tilstrækkelig."

„Det kan De dog ikke ville raade min Broder til," udbrød Mathilde; „Hr. Morris vilde let gjætte, hvem Forfatteren var, og enhver ærekjær Mand maa foragte Forfatteren af anonyme Breve, fordi han ikke har Mod til, med aabent Visir at forsvare sine Beskyldninger."

„Som Kampen er, saaledes er Vaabnene," bemærkede Frank, „og den Uret, der er vederfaret Hr. Gruben..."

„Giver ikke mig Ret til at benytte smudsige Vaaben," sagde Frants. „Finder jeg først Beviser, saa optræder jeg frit og aabent."

Frank reiste sig, knappede sin Frakke, og idet han tog sin Hat, sagde han: „De kan være overbeviist om, at jeg skal understøtte Deres Bestræbelser, hvor jeg kan."

„Det kan De gjøre strax, ved at udtale Dem tydeligere."

„Nei, ikke nu, jeg maa have mere Vished. Faaer jeg det, saa skal jeg strax meddele Dem, hvad jeg veed."

Han hilste formelt, frabad sig enhver Følgen til Dørs, og idet han veltilfreds gik bort, anede han neppe, hvilket ugunstigt Indtryk hans Meddelelser havde gjort paa Mathilde.

Ellevte Kapitel.

Den første Tour, Bankierens elegante, ny Ekvipage gjorde, var at bringe Harriet til sin Svigerinde.

Vognens Rullen og Pidskesmeldene bragte Frøken Morris til Vinduet, og hun var ikke lidet stolt over Kjøretøiet, og den livrøklædte Kudsk og Tjener, i hvilken sidste hun neppe kunde gjenkjende Benjamin.

Hun maatte imidlertid nøies med et kort Blik paa Stadsen udenfor, thi Harriet traadte ind, og Hunden protesterede mod et Besøg, som vilde afbryde dens Søvn.

„Et Familieanliggende bringer mig til Dem idag," sagde Harriet, da hun havde taget Plads, og Tante Fanny beroliget Hunden, „et Anliggende, som truer med at forstyrre Freden i vort Hus og vor Familie."

„Vedkommer det Bruno?"

„Ja. Veed De da..."

„Bruno har selv meddeelt mig hele Forholdet."

„Og hvad er Deres Mening?"

Tante Fanny rystede paa Hovedet med en betænkelig Mine, og kastede et prøvende Blik paa sin Svigerinde, hvis Ansigt var blegere end sædvanligt.

(Fortsættes.)

En Opdragelsesanstalt.

Savoien, der er et saa smukt og malerisk Bjergland for den Reisende, er derimod for Beboerne temmelig fattigt, da det hverken er meget skikket til Kornavl eller Kvægavl. Derfor maa en stor Deel af Ungdommen søge bort fra det fædrene Hjem, og i Udlandet finde et Udkomme, som Hjemmet nægter dem. De smaa Savojarder spredes over hele Europa, — ogsaa hos os finde vi dem, med samt deres Marsvin, og det smukke, bedende, lidt skjelmske Blik.

Men en stor Deel af den voxne Befolkning drager ogsaa bort fra Hjemmet, for iblandt Fremmede at fortjene Penge ved at fremvise dandsende Bjørne, dressserede Aber og Hunde, og et saadant Menageri tilhører ofte en Familie, hvis forskjellige Medlemmer efter Tour, og for bestemt Tid drager omkring med det.

Dyrene forskaffe de sig paa forskjellige Maader; Hundene lægge de selv til; de unge Bjørne fange de selv i Bjergene, og fra Marseille kjøbe de Kameler, Abekatte o. s. v.

Det er jo imidlertid ikke Alle, der forstaae at dressere disse forskjellige Dyr, og den Taalmodighed og Umage, der er forbunden med Dressuren, maa ingenlunde regnes for ringe.

Dyretæmmeren maa kunne disponere over en vel indhegnet Gaardsplads, hvorfra der føre Indgange til Dyrenes Stalde eller Opholdssteder, og i denne Gaard blive Dyrene fodrede og dresserede. Hunger og Prygl spille vel den største Rolle under Dressuren, men Efterabelses- og Kappelysten ere ikke uvigtige medvirkende Aarsager til et heldigt Resultat. Dressøren har derfor som oftest et Par gamle Dyr, som han opstiller som Mønstre, og lader gjøre deres Kunster, som Aberne og Pudelhundene ere meget villige til at gjøre efter, hvorfor disse to Slags Dyr ogsaa hurtig lære at optræde som selvstændige Kunstnere, og hurtigt opnaa den fuldstændige Dressur. Meget langsommere gaaer det med Bjørnene, hvis Trods, Stivsind og Ladhed først maa brydes, før de blive føielige og villige, og det varer altid nogle Maaneder.

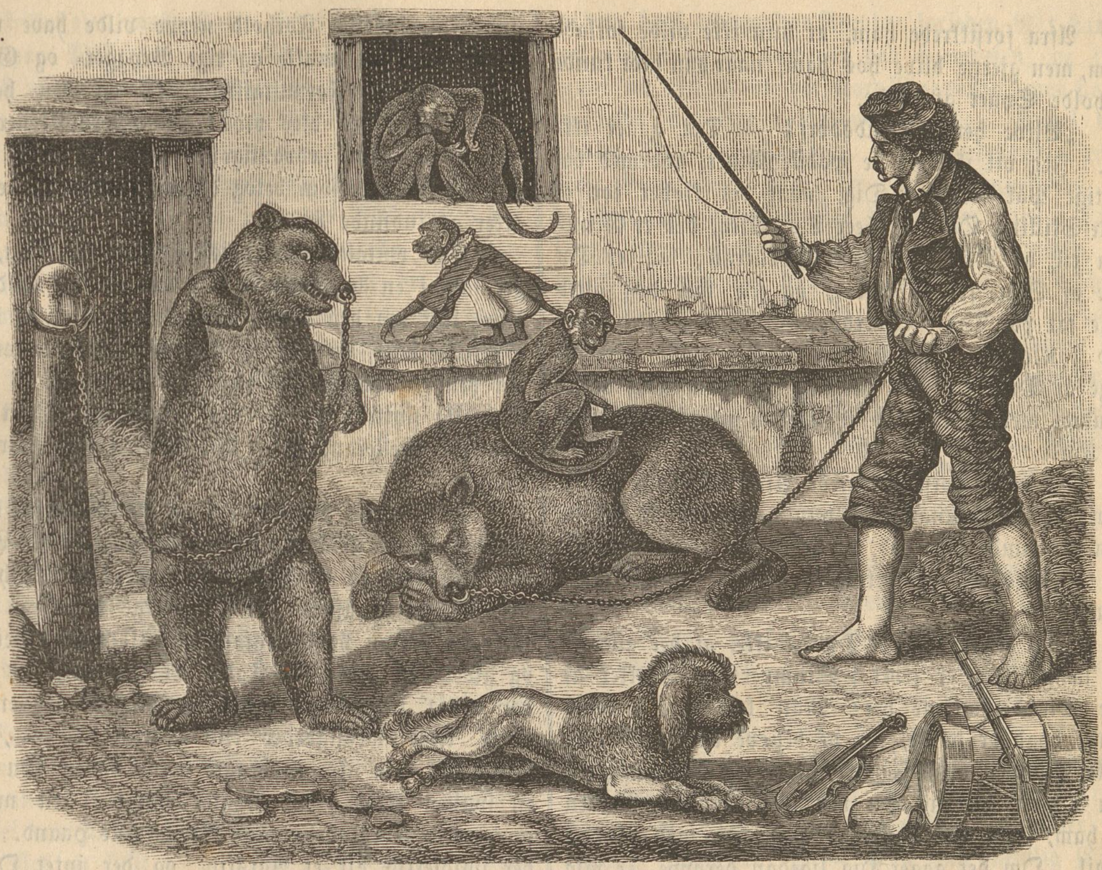

En Opdragelsesanstalt.

Bjergkroen.

Paa et af de høieste Punkter af den store Landevei, som forbinder to af Tyrols betydeligste og folkerigeste Dale, og ikke langt fra den italienske Grændse, omgivet baade af smukke og imponerende Naturskjønheder, ligger der et Værtshus, Wellerau, omtrent lige langt fra begge Dalene.

Beliggenheden var meget fornuftig valgt, og allerede mange Aar tidligere, da der ikke fandtes Chaussee, indhegnet af Telegrafstænger, men kun en Sti for Lastdyr og Fodgængere, havde den Hyrde, som vogtede Kvæget heroppe, havt en lille Kro her, men da der blev anlagt en Kunstvei over Bjerget, forandrede Brygger Stefan Kurz fra Dondsdorf, der var den nærmeste større By mod Nord, sin Eiendom til et stateligt Værtshus, som snart blev saa besøgt, at Bryggeren, selv efter sin Kones Død, aldrig vilde sælge Eiendommen, skjøndt de Tjenestefolk, han maatte betro Bjergkroen, ofte misbrugte deres temmelig selvstændige Stilling ligeoverfor deres Herre.

Men saa flyttede pludselig Afra, Bryggerens tyveaarige Datter, op til Wellerau, og overtog Bestyrelsen. For Bønderne i Dondsdorf var det ingen Hemmelighed, hvorfor den rige Brygger sendte sin eneste Datter, som han havde ladet opdrage i Klostret langt over sin Stand, op til Bjergkroen, for med sine fine Manerer at opvarte de i Almindelighed jevne og tarvelige Gjæster, som søgte der. Hans Datters Kjærlighed var nemlig falden paa „en Skarndynge", som den heftige, gamle Mand pleiede at sige, og hele Dondsdorf og Omegn vidste, at dermed mente han Afras Forhold til den som Falskmøntner dømte Kilian Mooser. Denne var for et Par Aar tilbage bleven ansat af Regjeringen som Skolelærer, istedetfor den gamle Væver og Kirkebetjent, og havde snart vundet Afras Kjærlighed, men det kostede megen Kamp og mange Taarer, forinden den gamle Fader vilde give sit Samtykke, men endelig gav han efter, og der var stor Glæde derover, indtil det blev opdaget, hvilken slet Person Kilian Mooser egentlig var.

Heldigviis havde intet Giftermaal fundet Sted; Forbindelsen blev altsaa løst, og Afra bad om, at maatte gaa i Kloster, hvilket den praktiske Fader dog ikke vilde indlade sig paa.

„Jeg skulde vel ogsaa blive Kapuziner," sagde han. „Det er rigtig smukt af Dig at lave denne Suppe, og saa lade mig paa mine gamle Dage blive ene tilbage imellem dette Rak, som gjør ærlige Folk Livet saa surt."

Afra forsikkrede ham, at hun ikke vilde forlade ham, men gjerne blive hos ham, naar han blot kunde udholde Synet af hende.

„Blive her i Dondsdorf? — Det gaaer ikke an. Jeg vil ikke see de spodske Miner, hvormed det fattige Pak betragter Dig, naar det kjøber for et Par Skilling Øl. — Seer Du, Afra, det er Grunden til, at Du tager op til Wellerau; saa er Du ude af Syne for de Andre, og jeg kan dog altid faae fat paa Dig —, deroppe er det dog altid bedre end i Klostret. Agnese kan ligesaa godt lære at koge af Dig der, som her, og jeg giver Dig ogsaa Laudon med, den Hund er ligesaa meget værd, som to Karle."

Til dette Forslag svarede Afra ikke strax noget, men endelig fremstammede hun noget om sit Rygte, som let kunde lide ved, at hun var alene deroppe.

Hendes Fader betragtede hende ganske forbauset.

„Dit Rygte? Føler Du da ikke, at det allerede for længe siden er revet i Stumper og Stykker af alle Sladderhankene her? Man kan læse i deres Øine, hvad de tænke, saa de behøve ikke engang at lukke Munden op. Igaar kastede jeg Sadelmageren paa Døren, medens Du var ude at skære Maden til ham, fordi han havde betragtet Dig med et spodsk Smil. Om det gaaer Dig ligedan deroppe, er mig ligegyldigt, naar jeg blot ikke skal see og høre det hver Dag. Det bliver som jeg har sagt —, for Dig er jeg rolig, thi har Du ikke nu faaet nok af Kjæresteri med Mandfolkene, saa gaaer der ikke meget tabt med Dig."

Ordene vare jo ikke behagelige, men Afra vidste, at hendes stolte, og til Bunds redelige Fader vilde paa det strengeste have bevogtet hende, og beholdt hende i sin Nærhed, hvis han virkelig havde næret den fjerneste Mistanke til hendes Dyd.

„Kilian var den første og sidste, Fader," sagde hun, og rakte ham Haanden, „da han var slet, saa ere de Andre det rimeligviis endnu mere."

„Nævn ikke det Tugthuslems Navn," brølede den forbittrede Mand, og løb ud af Stuen.

Det er rimeligt nok, at Bryggeren, som var indtagen af en sygelig Mistillid til den ham omgivende Verden, og som rugede over en eneste Tanke, misforstod mangen temmelig uskyldig Yttring, og derved skaffede Sladdren, som han vilde undertrykke, endnu større Udbredelse, men en anden Omstændighed var endnu farligere for Afras Rygte, fordi den saarede saa Manges Egenkjærlighed, idet hun afviste mange Friere, der indtagne af hendes Skjønhed og Rigdom viste sig villige til med Kjærlighedens Kaabe at skjule den Plet, der var faldet paa hendes Navn, ved hendes Forlovelse med en Forbryder. De fleste af disse Friere hørte rigtignok til en Sort, som

under almindelige Forhold neppe vilde have vovet at foreslaa den smukke og rige Brygger- og Gjæstgiverdatter et Fornuftgiftermaal, og den heftige Faders Stolthed blev ved disse Spekulationer saa oprørt, at han sædvanligviis sendte Beileren hjem paa en Maade, som betog de Giftelystne Modet til atter at indfinde sig.

Han omtalte aldrig disse Forslag for Afra, der gik som i en drømmende Tilstand, og kun brød sig saare lidt om den hende omgivende Verden, og dens Spekulationer, men denne Verden brød sig destomere om hende, udlagde Alt paa det Værste, og da hun pludselig flyttede op til det afsides og ensomt beliggende Wellerau, blev den sikker i sine Formodninger.

Landsbyens Barber, der af egen Magtfuldkommenhed havde udnævnt sig selv til praktiserende Læge, tog hver Uge op til Wellerau, hvor han ikke havde det ringeste at gjøre, for at spørge til Afras Befindende. Han havde ogsaa hørt til hendes Beilere, og givet den bedrøvede Fader at forstaae, at han var villig til at see igjennem Fingre med endnu større Uregelmæssigheder end Forlovelsen —, en Villighed, som ikke indbragte ham anden Løn end en svullen Kind, som Rygtet bragte i en meget sandsynlig Forbindelse med Bryggerens Haand. Da der imidlertid gik et Aarstid, og der intet Overordentligt forefaldt paa Wellerau, beroligede „Doktoren" sig med at trække paa Skulderen, og bemærke, at der gaves hemmelige Forbrydelser, som nok vidste at unddrage sig Retfærdighedens Hævnerarm, men som dog vare aabenbare for den erfarne Læges Blik. Paa en videre Udvikling af denne Tanke indlod han sig dog ikke, da han huskede paa den svulne Kind.

Ogsaa det andet Aar gik roligt paa Wellerau; Afra var vel bleven lidt magrere og blegere, og det bittre Træk om hendes smukke Mund lidt skarpere, men hendes Væsen, der syntes at være træt af Verden, og ligegyldigt ligeoverfor Alt, var uforandret det samme, og selv de strengeste Moralister fra Dondsdorf, som af og til saae op til hende, kunde intet finde at udsætte paa hendes Opførsel, og hendes ordknappe, alvorlige Væsen bar ogsaa andre gode Frugter. Tidligere var der ofte forefaldet Klammerier, ja selv blodige Slagsmaal imellem vælske og tydske Kjøresvende, og Karle med Fragtvognene, men naar nu Afra med den store St. Bernhards Hund ved sin Side paabød Fred, sank den Vælskes Kniv, og hans slagfærdige Modstander trak sig derpaa forlegen tilbage.

Selv sine Beilere forstod hun at holde i Ave, thi af dem fandtes altid nogle; snart bereiste og verdenserfarne Handelsreisende, snart unge, undseelige Hyrder fra de nærmeste Alpegange, der ikke gik

til Skriftestolen med større Hjertebanken, end til Afra paa Wellerau, men Afra tog ligesaa liden Notits af de Førstes glattungede Veltalenhed, som af de Sidstes Andagt. Hun tog alt med Ro; selv et frit Ord lod hun passere, men Mange, som stolende herpaa, vilde tage hende om Livet, prøvede ikke anden Gang derpaa, thi i hendes Blik syntes der at ligge en Magt, som ingen formaaede at trodse. Maaskee det ogsaa bidrog sit dertil, at det var en bekjendt Sag, at Hunden Laudon engang havde sønderrevet en altfor kjærlig Postkonduktørs Uniform.

Desuagtet, eller maaskee just af den Grund, var et lille Antal af Beilere bleven hende tro, og indfandt sig, saa ofte det var dem muligt, i Kroen hos hende.

Paa en smuk Sommeraften, i det tredie Aar efterat Afra var flyttet herop, holdt, foruden de sædvanlige Fragtvogne, to Kjøretøier udenfor Værtshuset. Det ene var en blank, lakeret Enspændervogn med røde Hjul, blaa Kasse, og et Tigerskind paa Bunden; den anden en Karre, som kunde skydes frem af en Mand, og imellem hvis Hjul der hængte en Fotografs Apparater —; af dette kunde Indviede slutte, at den vælske Ambrosius, den rige Tømmerhandler fra Botzen, og den reisende Fotograf Kugel vare i Afras Selskab.

Ved at kaste et Blik ind i Gjæsteværelset, vilde man ogsaa faae Øie paa Ambrosius, som i Fløielsjakke, med rødt Halstørklæde og lakerede Støvler lænede sig paa Bordet, og pustede Røgskyer ud af sine Cigaretter, hvilket han ansaae for den fineste Maade at ryge paa i Damæselskab. Han havde fra sin sydlandske Moder arvet det lette Blod, og maaskee ogsaa den lette Hukommelse, thi hvor ofte han end var bleven afviist, saa indfandt han sig dog paany.

Medens Ambrosius forsøgte ved sine Blikkes Magt og Bevægelsers Ynde at bedaare Afra, valgte den unge, blonde Feltjæger, der sad ligeoverfor ham, et meget barnligere Middel. Han lod nemlig sin kloge, lille Spidshund aabne Laaget paa hvert Krus Øl, som Afra bragte ham; en Operation, som Hunden villig og net udførte, og som Afra lønnede med et svagt Smil, der bragte den tyveaarige, unge Mand til at rødme, og til at fortælle lange Historier om Spidsens Klogskab; Historier, som Ingen hørte paa.

Noget afsides sad Fotografen Kugel, hvis lange, magre Skikkelse var halvmaaneagtig bøiet over Bordet, hvis Kinder støttede sig paa de brunplettede Hænder, og hvis lange Bukkeskæg gned sig imod den ikke pletfri Skjorte. Gjennem sine svære Messingbriller sad han og stirrede med et glasagtigt Blik paa den aabne Ovndør, som om han hvert Øieblik ventede at see den firspændte Vogn fare ud af den, hvis uhyggelige Rumlen forleden Nat havde forfærdet ham, da han var paa Hjemveien, og ikke kunde see den, trods det klare Maaneskin, men hørte og følte den lige i Hælene paa sig. Kugel var nemlig ikke alene Fotograf, men Bankeaander, religiøse Sværmerier, Ideer om dyrisk Magnetisme, og halvfordøiede videnskabelige Sætninger vare i hans lange, smalle Hoved saaledes blandede sammen, at det rimeligviis var hans uforanderlige og vedholdende Lidenskab for Afra, der frelste ham fra, at hans Fantasi løb aldeles løbsk med ham. Desværre lod det ikke til, at alle de Aander og hemmelighedsfulde Kræfter, hvormed Kugel stod i Forbund, havde nogen heldig Indflydelse paa hans fotografiske Arbeider, thi hans Bjergpartier manglede Perspektiv, og de gode Dondsdorfere saae i Reglen ud som Negre og Mulatter.

Det var maaskee det Urolige, Drømmende, og mange Gange Aandsfraværende i Afras Væsen, der tiltrak Kugel, og gjorde ham tildeels utro mod sin egen Aandeverden, og han havde vist neppe tænkt paa, om ogsaa Afra vilde tage tiltakke med den Hytte af Træ og Glas, der tjente ham baade til Bolig, Værksted og Menageri; han havde nemlig paa sine Kunstreiser samlet sig et stort Antal Frøer, Firben og Slanger. — Disse kolde Amfibier tilligemed Spøgelser og — Afra vare nemlig Gjenstande for hans Kjærlighed, og han var fuldt og fast overbeviist om, at han og Afra nok engang vilde finde hinanden, paa Grund af de magnetiske Strømninger, der forenede hans og hendes Naturer.

Foreløbig syntes dog denne hemmelighedsfulde Sympathi ikke at frembringe anden Virkning paa Afra, end at hun fandt, at den Lugt af Kollodium, som strømmede ud fra Kugels Klæder, var høist modbydelig.

Kugel var just i Begreb med at fortælle, hvorledes hans tidligere Principal havde hængt sig, da en ny Gjæst traadte ind. Det var en næsten overmenneskelig lang, tør Fyr, i Bjergsko, med Knæbuxer, en kort Frakke, og en bredskygget Hat, med en gylden Snor om. I den venstre Haand havde den Lange en dygtig Bjergstok, og i den høire en Buket friske Alperoser, hvilket i Forening med hans Klædning gav ham et vist festligt Udseende, som ikke forringedes ved det brede, broderede Pengebælte, han bar om Livet. Hans lange, smalle Læber aabnede sig, og der lød fra dem i en syngende, sødlig Tone:

„God Aften, Allesammen."

„Ah! der have vi Zieler," sagde Ambrosius, „hvad Nyt deroppe fra?"

„Græs for Kvæget," lød Svaret, „og et Par friske Blomster for Afra —, maaskee de sidste for i Sommer. Stik dem bag Korset over Din Seng,

thi Du har vel et Krucifix i Dit Sovekammer, at intet Ondt skal hændes Dig om Natten."

Uden at see paa Zieler, der betragtede hende med lystne Blikke, tog hun Blomsterne, som hun efter Skik og Brug ikke kunde afslaa, og stak dem bagved det skraathængende Speil.

„Naa, saa det er Din Gud?" udbrød han fornærmet, men Afra lod, som om hun ikke hørte ham, og spurgte blot:

„Som sædvanlig, en halv af den Røde."

„Tag en heel, da Du jo nødig gaaer i Kjælderen for en halv."

Zieler stillede sig ved Ovnen, med den høire Tommelfinger indenfor Pengebæltet.

„Voxer saadant noget ogsaa deroppe?" spurgte Feltjægeren spøgende.

„Paa en Maade. Jeg troede min Herre var paa Veien til Italien, da jeg træffer ham her paa Chausseen. Det var heldigt, at jeg traf Dig, Zieler," sagde han, „saa slipper jeg for at bringe disse mange Penge til Dondsdorf; det er min Forpagtningsafgift, som jeg skal erlægge til Landraaden. Bring ham dem, Du," og dermed leverede han mig ti tusind Gylden, og vendte om."

„Uden at tælle dem," bemærkede Ambrosius, med en Italieners Agtelse for Penge, og Penges Værd.

„Det behøves ikke imellem mig og min Herre, for lumpne ti tusind Gyldens Skyld. Saadan en Tømmerhandler maa slaa mangen deilig Skov ned, før han faaer saamange Penge ud af den."

Det var at krænke Ambrosius, og det var derfor, at Afra skyndte sig at sige:

„Vil Du ikke ogsaa have en Halv af det friske Fad, Ambrosius, hvoraf Zieler nu har faaet det første?"

Ambrosius nikkede.

„Havde jeg vidst det, Afra," sagde Zieler, idet han tog Kruset, som Afra bød ham, „saa var jeg gjerne gaaet med ned i Kjælderen, og hjulpet Dig med at stikke Fadet an."

„Det gjorde Agnes; hun er stærkere end jeg. Velbekomme, Zieler," sagde Afra, og nippede, som det var Skik og Brug, til Glasset, da hun rakte Zieler det.

Denne søgte, med et spottende Sideblik til Ambrosius, just det Sted paa Glasset, som Afras Læber havde berørt, og tømte det med en velbehagelig Smadsken, der øiensynlig ikke gjaldt den fyrige Vin alene.

(Fortsættes.)

Dobbeltgaader.

1.

(Første Betydning.)
I de gamle Sagn og Sange
Er den nævnet mange Gange;
Skjøndt uskadelig og lille,
Den en Rolle med maa spille,
Hvor det gjælder Slag og Kamp,
Blodig Færd i Røg og Damp.

(Anden Betydning.)
Stille Veir for den ei duer,
Blæst og Storm den bedre huer;
Unge Hjerter den da glæder;
Over Træer, Taarne, Steder,
Høit i Luften den sig svinger,
Uden Fjer og Fuglevinger.

2.

Snart er det Pynt paa Klæder.
Snart Landets Værn og Hæder;
Snart Noget, Bonden dybt attraaer,
Maa blomstre paa hans Mark og Gaard.

Opløsning af Stavelsegaaden i Nr. 13:
Theater.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra Januar 1877 erholde gratis det Udkomne af „Fotografiet", 3 Ark, samt „Simon Sellners Formue", 22½ Ark.

☞ De ærede Abonnenter, der modtage „Skand. Folkem." gjennem Postvæsenet, gjøres opmærksomme paa, at paa Grund af Postlovens Bestemmelser kunne Feuilletonarkene ikke forsendes med Bladet hver Uge, hvorimod Subskribenterne erholde samtlige Ark tilsendte ved Kvartalets Slutning.

Korrespondence.

Klokkerholm. Hvorledes skal man sende Dem Nr., naar De ikke engang opgiver Deres Navn?

☞ Med dette Nr. følger **„Fotografiet"**, 10de Ark.

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Forlagt af Triers Bogtrk.   V Søborgs Steentrk.

Et vigtigt Öieblik.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 15de April. Nr. 15.

Indhold: Et vigtigt Øieblik (med Lithografi). — Brøde og Bod (Fortsættelse.) — Bjergkroen (Fortsættelse.) — Stavelsesgaader.

Et vigtigt Øieblik.

Enhver af vore Bestræbelser og Handlinger faaer først den rette Betydning for os, naar den faaer et heldigt Udfald, selv de ubetydeligste Tildragelser i Livet bringe os daglig Beviser paa Resultatets Indflydelse.

Her see vi saaledes den unge Carl, som ufortrødent har brugt sin Snøre hele Dagen, men dog ikke fanget mere end tre Smaafisk, og som derfor mismodig vilde opgive Forsøget, da hans Ven Vilhelm faaer Øie paa en stor Gjedde, og derfor overtaler ham til endnu engang at prøve Lykken.

Han gjør det —, Fisken bider paa Krogen, og det er dette vigtige Øieblik, vort Billede fremhæver.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

„At træde op imellem Fader og Søn, og tage Parti for den Ene imod den Anden, er altid en mislig Sag," sagde hun. „I Grunden har min Broder Ret, da han mere end mangen Anden maa tage Hensyn til den offentlige Mening."

„Men har da Bruno Uret i at ville holde det Ord, han har givet. Jeg indrømmer, at han har handlet uoverlagt, men det er nu engang skeet, og han bør ikke skuffe den Tillid, man har viist ham, og det vil han som ærekjær Mand heller ikke."

„Min Broder vil aldrig give sit Samtykke," sagde Tante Fanny med usædvanligt Liv, „thi hvis De som jeg kjendte hans egensindige Halsstarrighed, saa vilde De spare Dem al mulig Umage med at protegere denne Forbindelse. Jeg har havt altfor mange Prøver paa, hvor forgjæves det er, at faae ham til at forandre sin Mening."

Et ironisk Smil spillede om Harriets Læber; hun lagde sin Haand let paa den gamle Dames Arm, og sagde:

„Og De, min kjære Veninde, har aldrig prøvet, hvad en Kone formaaer. Jeg vil opretholde Freden i vor Familie, og for at naa det Maal, vil jeg bringe ethvert Offer. Man skal ikke sige, at jeg har bragt Ufred i Huset, og af lave, egenkjærlige Grunde fremkaldt et Brud imellem Fader og Søn..."

„Min kjære Svigerinde, det er der jo intet Menneske, som kunde falde paa, og hvorledes kan De selv tro..."

„At man vil dømme saaledes? Tro De mig, jeg kjender Menneskene. De onde Tunger vente kun paa en passende Leilighed til at kunne tage mig under Behandling. Men den Venlighed, hvormed De strax kom mig imøde, den Kjærlighed De nærer til Deres Broder, og Deres gode, menneskekjærlige Hjerte —, Alt dette lader mig haabe, at De vil understøtte mig i mine Bestræbelser."

Harriet havde forstaaet at anslaae den rette Streng. Disse Grunde kunde Tante Fanny ikke modstaae. Den, der appellerede til hendes Hjerte, kunde være vis paa at blive bønhørt, selv om hun skulde bringe et personligt Offer.

„Jeg skal gjøre, hvad jeg formaaer, men jeg frygter for, at den ringe Indflydelse jeg har paa

min Broders Beslutninger, i dette Tilfælde vil vise sig altfor svag."

„Ad direkte Vei vilde vi kun bevirke det modsatte af, hvad vi ønske," sagde Harriet. „Vore Bønner og Forestillinger vilde kun ærgre ham, og bestyrke ham i hans Egensindighed; nei, vi maa vælge en anden Vei."

„Har De fundet en saadan?"

„Jeg troer, jeg tør svare — ja. Kjender De den unge Dame?"

„Nei."

„Jeg er paa Veien til hende, og De skal ledsage mig, kjære Svigerinde; vi ville prøve hende. Bruno kan ikke have skjænket en Uværdig sit Hjerte, og Theodor har selv sagt, at mod Adas Person har han intet at indvende, det er kun hendes Familie, han har Indvendinger imod. Jeg har derfor udkastet en Plan, som jeg nok troer vil lykkes. Blive vi To tilfredse med vor Prøve af Ada, saa vil jeg bede hende besøge mig, og spille firhændigt med mig, da hun jo skal være en udmærket Pianistinde, og jeg vil søge at vinde hendes Venskab. Theodor vil ingen Indvendinger gjøre imod, at jeg søger Opmuntring og Adspredelse i Musikken, og han veed ikke, at Bruno har skjænket mig sin Fortrolighed, og selv har han aldrig omtalt Sagen for mig. Theodor vil paa den Maade selv lære hende at kjende, og finde Leilighed til at prøve hendes Karakteer, og saaledes haaber jeg efterhaanden at kunne overvinde hans Betænkeligheder. Kom nu, Vognen venter, og jeg har med Villie valgt denne Aftentime, da Ada jo om Formiddagen maa give Informationer."

Tante Fanny rystede rigtignok paa Hovedet, men hun tog dog Hat og Schawl paa, og da hun saa godt som aldrig gik ud, uden at have sin Hund med, tog hun den paa Armen.

„Skal den med?" spurgte Harriet.

„Den er saa velopdragen," yttrede Fanny undskyldende.

„Det tvivler jeg ikke paa; men sæt, at vi i det fremmede Hus træffe en bidsk Hund, eller en ondskabsfuld Kat."

„De har Ret; saa maa den hellere kede sig herhjemme, det godmodige Dyr, som det er mærkværdigt at min Broder ikke kan lide."

„Den har jo bidt ham."

„Det maa Theodor tilskrive sig selv."

„Men det undskylder ikke Hunden, efter Theodors Mening."

„Theodor har altid været grusom mod Dyr, og derfor forundrer det mig, at han har et saa godt Hjerte mod Menneskene."

„Veed De ogsaa sikkert, at han har det."

„Det kan De da vel ikke tvivle paa? Imod mig har han altid været en kjærlig Broder."

„Var det dog ikke muligt, at det Had, som Adas Onkel nærer imod ham, kunde være begrundet; han siger, at Theodor har ruineret ham."

„Imellem Forretningsfolk kan der let opstaae Meningsforskjelligheder, og forresten er det Noget, jeg ikke kan dømme om."

Under denne Samtale fortsattes Touren. Frøken Morris beundrede baade Ekvipagen og Hestene, lovpriste sin Broder, men kunde ikke forstaae, at han hellere gav Afkald paa den stjaalne Pengesum, end anmeldte Tyveriet, thi efter hendes Mening var det aldeles utænkeligt, at Andre end Bogholderen kunde have begaaet Tyveriet.

Harriet yttrede ingen Mening, men forhørte sig baade om Kassereren og Bogholderen, og de Oplysninger hun erholdt, syntes ikke at tilfredsstille hende.

Endelig holdt Vognen, og da Benjamin fik til Svar, at Frøken Palmer var hjemme, steg begge Damerne ud.

De fandt Ada alene i Dagligstuen, og Harriet forestillede sig selv og sin Svigerinde, og efterat hun havde overvundet den Bevægelse, som Synet af Ada satte hende i, tilføiede hun: „Da man har fortalt mig, Frøken Palmer, at De er en stor Pianistinde, og da jeg selv elsker Musik lidenskabeligt, har jeg en stor Bøn til Dem?"

„Og denne Bøn er?" spurgte Ada med spændt Forventning.

„Det vilde være mig en stor Fornøielse, naar jeg af og til kunde have den Glæde at spille firhændigt med Dem. Man er jo aldrig for gammel til at lære, og jeg vil kunne have særdeles godt af denne Øvelse."

„Deres Ønske er meget smigrende og ærefuldt for mig," yttrede Ada, „men..."

„Jeg haaber dog bestemt, at De opfylder det."

„Det er ikke for Tidens Skyld, men..."

„Det er altsammen Bispørgsmaal, som vi ikke ville tale mere om, min kjære Frøken," yttrede Harriet, idet hun greb Adas Haand, og betragtede den unge Pige med et eget, inderligt Blik; der var i det Hele taget i den unge Kones Væsen noget saa Uroligt, noget der tydede paa, at hun søgte at bekæmpe sine Følelser, at det var paafaldende, baade for Ada og den mere opmærksomme Frøken Fanny.

„Ikke sandt, De vil besøge mig, sige mig, hvilke Noder jeg bør vælge, og jo oftere De kommer, jo mere vil det glæde mig."

Ada havde trukket Haanden til sig; hun rystede paa Hovedet, og et let Suk undslap uvilkaarligt hendes Læber.

„Jeg beklager, at jeg ikke kan opfylde Deres Ønske. De kjender jo de Grunde, der forbyde mig at besøge Deres Hjem."

„Det anede mig nok," hvidskede Tante Fanny, „men jeg vilde ikke gjøre Dem opmærksom derpaa, for ikke at bedrøve Dem."

„Hvem har sagt Dem, at jeg kjender Deres Grunde?" spurgte Harriet.

„Bruno."

„Og han har ikke sagt mere?"

„Jo. At vi i Dem havde en Veninde, som jeg kunde have fuldkommen Fortrolighed til."

„Ja, det kan De, thi hvis jeg har et Ønske fremfor alle andre Ønsker, saa er det, at see Dem lykkelig, kjære Ada."

„En Niece af en..."

„Udtal ikke Ordet. Det var der virkelig ingen Nødvendighed for, at Bruno ogsaa fortalte Dem."

„Han maatte jo dog meddele mig de Grunde, hvorpaa hans Fader støttede sit Afslag."

„Det var dog maaskee bedre, hvis han ikke havde gjort det. Naar Brunos Fader lærer Dem personlig at kjende, vil han maaskee forandre sin Mening."

„Og hvilke Ydmygelser vilde jeg ikke udsætte mig for, hvis jeg paa den Maade vilde søge at vinde min Forlovedes Fader?"

„De vilde være min Gjæst, og Ingen vilde vove at fornærme Dem. Desuden synes jeg ogsaa, at det er Deres Pligt at gjøre Alt, for at overvinde Deres tilkommende Svigerfaders Fordomme."

„Og dog kan jeg det ikke; idetmindste ikke paa den Maade; jeg kan ikke overtage den Rolle, De vil give mig, skjøndt jeg veed, at De handler i den bedste Hensigt. Hvis Hr. Morris ønsker, at jeg bliver forestillet for ham, saa skal det være mig en Fornøielse at opfylde hans Ønske, men kun med opreist Hoved vil jeg træde ind i min tilkommende Svigerfaders Hus; han skal ikke senere kunne gjøre mig den Bebreidelse, at jeg har listet mig lumskelig ind i det.

Harriet rystede vel paa Hovedet, men hendes Miner udtrykkede snarere Beundring, end Misbilligelse.

„Hvad siger De nu," henvendte hun til Tante Fanny, „er det Stolthed eller Egensindighed, som styrtede alle mine Forhaabninger overende?"

„Jeg havde maaskee handlet paa samme Maade, hvis jeg havde været i Frøkenens Sted," svarede Fanny.

„Men jeg haaber endnu bestandig, at hun vil forandre sin Beslutning."

„Det gjør jeg ikke, saalænge Forholdene blive som de ere. Jeg ønsker naturligviis, at Bruddet imellem Fader og Søn kunde undgaaes, men jeg veed ogsaa, at Bruno ikke vil lade sig afskrække deraf."

„Bruno vil løse sit Ord til Dem, derom kan De være overbeviist, og da De ikke vil komme til mig, maa jeg saa komme til Dem?"

„Det vilde gjøre mig en stor Glæde. Paa denne Tid vil De altid træffe mig hjemme."

„Godt, jeg kommer. Vi maa blive Venner, og jeg maa løse den Opgave, jeg har foresat mig. Godnat, mit kjære Barn, vi sees snart igjen."

Begge Damerne kjørte bort, og strax efter traadte Eckart og Tante Susanne ind til Ada.

„Hvad betød dette Besøg?" spurgte Eckart.

„Det var Brunos Stedmoder og Tante. De gjorde mig et Tilbud, som jeg maatte afslaae, hvor god og ædel deres Mening end var."

„Du skulde vel give Din Forlovede sit Ord tilbage?"

„Tvertimod, Onkel. Fru Morris vilde forhindre Bruddet, men..."

„Tag Dig alligevel i Agt for hende. Disse Folk have Honning paa Tungen, men Galde i Hjertet."

„Du gjør hende Uret, Onkel," og med faa Ord fortalte Ada nu, hvad der var foregaaet, og hendes bestemte Afslag, hvorover hendes Onkel yttrede sit fulde Bifald, hvilket derimod ikke var Tilfældet med Tante Susanne. Tilsidst fortalte Ada, at Fruen nu vilde besøge hende, og spille med hende, og at Bruno jo havde sagt, at hun var deres Veninde, og at de kunde stole fuldkommen paa hende.

„Hun vil altsaa komme til Dig," sagde Eckart. „See Dig vel for, Ada, og tag Dig i Agt for hende, thi Musikken er kun et Paaskud —, hun har egennyttige Hensigter for med Dig."

„Ada kan da ikke forbyde hende at komme," indvendte Fru Susanne.

„Blot hun ikke strax vinder Adas umistænksomme Hjerte; naar det er lykkedes hende med Bruno, hvormeget lettere vil det saa ikke gaa med Ada."

„Du seer Alt saa sort, Hugo."

„Jeg bedømmer Menneskene efter de Erfaringer, jeg har gjort, Susanne. Hvilken Interesse skulde denne ligesaa smukke som stolte Frue have i, at see sin Stedsøn lykkelig? Maatte hun ikke snarere ønske, at han blev uenig med Faderen, og forlod Hjemmet?"

„Hendes Grunde til at handle, som hun har gjort, kjender jeg ikke," sagde Ada, „men jeg troer at de ere uegennyttige, og hvorfor skulde jeg støde en Venskabshaand bort, som bliver rakt mig i en god Hensigt."

„Pas paa, Du bliver dog skuffet af hende."

„Det kan jeg ikke tro."

„Hendes Interesse er at Fader og Søn blive uenige; altsaa maa hun have noget andet bag Ørene, og jeg haaber, at hun bringer noget af den Ulykke

over ham, som han har bragt over mig, og at han maa blive saa ulykkelig, som kun et Menneske kan blive det."

„Hugo! Hugo! overlad Gjengjældelsen til ham, som sidder til Doms over os Alle."

„Talemaader!" sagde han med et Skuldertræk, og gik ind i sit eget Værelse, hvor han greb sin Violin, og i Tonerne lod sit oprørte Sind faae Luft.

„Vi maa have Taalmodighed med ham," sagde hans Kone, „Tiden vil vel mildne hans Had."

„Det troer jeg ikke," mente Ada. „Hadet er for dybt rodfæstet, og jeg troer ikke han faaer Ro, før han er bleven hævnet. Det er ogsaa Hadet, der forleder ham til denne falske Dom over Fru Morris."

„Jeg raader Dig ogsaa til at være forsigtig. Muligt er det dog, at hun har andre Hensigter, end hvad hun fortæller os."

Bruno traadte nu ind, og afbrød saaledes denne Samtale. Ada ilede ham imøde, og fortalte ham det Forefaldne.

Han holdt Ada omfavnet; hans Blik hvilede ufravendt paa hende, men intet Træk i hans Ansigt forraadte Uro eller Frygt.

„Mama har omtalt for mig, at hun vilde besøge Dig, og det kan kun glæde mig, at Du har gjort et saa godt Indtryk paa hende."

„Bifalder Du det Svar, jeg gav hende?"

„Ja. Hendes Hensigter ere de bedste, men det er dog maaskee fornuftigst, at Du for Øieblikket ikke kommer i Nærheden af min Fader. Vi maa vente, indtil vore Beskyttere have beseiret min Faders Fordomme."

Heri vare de enige med Bruno, som rigtignok langt hellere strax havde ønsket at meddele Dem, at Ada var en Datter af hans Stedmoders Søster, og at hun derfor kunde have ubetinget Tillid til hende, men Harriet havde paalagt ham Taushed, og han turde ikke bryde sit Ord. Maaskee hun selv vilde meddele Ada det engang ved Leilighed, men det var noget, han maatte overlade til hendes egen Afgjørelse.

En anden Betænkelighed havde han, og det var det Spørgsmaal, om Eckarts Hævngjerrighed ikke vilde forøge Vanskelighederne, thi at Eckart ikke vilde opgive sin Hævn, var afgjort, da Bruno havde havt en alvorlig Samtale desangaaende med ham, men aldeles uden Resultat, og det var heller ikke lykkedes ham at komme paa Spor efter, hvilke Planer Eckart nærede, og han kunde altsaa desværre ikke krydse dem. Hvis Eckart udførte sine ofte gjentagne Trusler, og paa en eller anden Maade angreb Brunos Fader, saa maatte Følgerne jo upaatvivlelig falde tilbage paa de Forlovede.

Baade Fru Susanne og Ada lovede endnu engang at tale med Eckart, men det var med tungt Hjerte, at Bruno forlod Huset.

Der gaves kun een Mulighed for, at det inden ikke altfor lang Tid kunde lykkes Harriet at faae hans Faders Samtykke til denne Forlovelse, og maaskee Eckart derved kunde blive mildere stemt. Derom maatte han endnu engang tale med hende, og i ganske særdeles Grad henlede hendes Opmærksomhed paa dette Punkt, saasnart han kunde finde Leilighed dertil. Desuden følte han Trang til at udtale sig for Harriet, angaaende det Svar, Ada havde givet hende.

Tolvte Kapitel.

Fredrik Walker havde begyndt sit Arbeide i Bankierens Hus.

Han havde faaet uindskrænket Kredit, og Tilladelse til at skalte og valte som han vilde, og han gjorde den ham viste Tillid Ære ved den udsøgte Smag, og den store Sagkundskab, han lagde for Dagen i det hele Arrangement.

Englænderen vandt bestandig større Indflydelse over Hr. Morris, hvem han altid først opsøgte i Kontoret, før han begav sig ind i de til Samlingen bestemte Værelser, og med Bruno havde han ofte venskabelige Samtaler, men Harriet søgte at undgaa ethvert Møde med ham; hun betraadte aldrig de Værelser, hvori han arbeidede, og selv hendes Mands Ønske kunde ikke bevæge hende dertil, hvoraf Morris drog den Slutning, at hun endnu var stødt over, at han ikke først havde spurgt hende om hendes Mening i denne Sag.

Saaledes var der forløbet flere Dage, da Kammerpigen Mary en Aften overleverede sin Frue en Billet, som kun indeholdt faa Linier i en hemmelig Chifferskrift.

Harriet blegnede, da hun læste dem, og Mary blev ganske forfærdet over det Vredeslyn, der traf hende fra de mørke Øine.

„Hvem har givet Dig denne Billet?" spurgte Fru Morris, og Tonen i hendes Stemme viste tydeligt, at hun kun vanskeligt kunde beherske den Harme, hun pludseligt var bleven grebet af.

„Hr. Walker bad mig om at levere Dem den," sagde den bestyrtede Kammerpige, der aabenbart havde ventet et langt behageligere Resultat af sin Villighed.

Harriet, der nu havde gjenvundet sin sædvanlige Ro, kastede Billetten ind i Kaminen, og saae paa, at Ilden fortærede den.

„Jeg vil ikke have, at mine Tjenestefolk paatager sig den Slags Ærinder," sagde hun med Bestemthed; „naar Hr. Walker har en eller anden Bøn at henvende til mig, lad ham saa gjøre det mundtligt; hemmelig Brevvexling holder jeg ikke af. Mærk

Dig det for Fremtiden —, den Slags Breve modtager jeg ikke."

Pigen vilde gaa, men Harriet befalede hende at blive. Hun satte sig, og skrev et Par Linier, adresserede til Miss Ada Palmer.

„Besørg ufortøvet dette Brev, og gaa selv strax med det. Svar behøves ikke. Paa Hjemveien kan Du forhøre hos Modehandlerinden om det, som jeg har bestilt."

Mary tog Billetten, og forlod Værelset. Da hun var ude, reiste Harriet sig, og stampede forbittret med Foden paa Tæppet.

„Det maatte jeg være fattet paa," hviskede hun med bævende Stemme; „jeg kunde ikke vente —, at —, dog lad gaa," afbrød hun den begyndte Sætning, „vi komme saameget desto hurtigere til Enden."

Hun forlod sit Boudoir, og gik igjennem en lang Række elegante Gemakker, indtil hun naaede det Værelse, hvori Fredrik Walker ventede hende.

(Fortsættes.)

Bjergkroen.

(Fortsættelse.)

Det var imidlertid blevet halvmørkt, saa at man neppe kunde see Kuglers spøgelseagtig blege Ansigt fra den Krog, hvori han sad. Zielers skarpe Profil, som han stod der ved Ovnen, gjorde et uhyggeligt Indtryk. Han hørte til de faste Gjæster her, siden Afra var kommet derop. Han var en Daglønners Søn, og oprindelig Hyrdedreng, men nu en Slags Forvalter og Opsynsmand for en fraværende Herre; han havde samlet sig Penge, og havde en god Løn, og hans lystne Blikke vare faldne paa Afras Formue og Person, og han tvivlede ikke paa, at han ved Udholdenhed, og ved at benytte enhver Leilighed og ethvert Middel, nok skulde komme i Besiddelse af begge Dele. Vel følte han, at hun ifølge Bondearistokratiets Rangforordning stod ham altfor høit, men han stolede paa, at hendes Fortid, om hvilken han troede det værste, og hendes Ensomhed heroppe vilde hjælpe ham, i Forening med hendes Letsind, og at hun kedede sig. Det var derfor med lystne Blikke, at han slugte den slanke, ungdommelige Gestalt, der maatte strække sig, for med en Svovlstik at tænde Kamfinlampen under Loftet, og da Afra gik ud for at sætte Skodderne for Vinduerne, vilde Zieler følge med, men dette syntes Afra ikke om, en ubestemt Angst overfaldt hende, og hun sagde til den store St. Bernhards-Hund, der laa og døsede i Forstuen: „pas paa ham, Laudon!" og gik udenfor. Zieler vilde følge, men Hunden reiste sig og knurrede, og da Zieler alligevel vilde gaa forbi den, viste den Tænder, og gjøede saa voldsomt, at baade Feltjægeren og den vælske Ambrosius viste sig i Stuedøren.

Zieler trak sig tilbage i et dunkelt Hjørne, og mumlede: „Vent kun, fordømte Bæst af en Hund, Du er vel neppe seigere end et Par hundrede Mus, og til dem har jeg Arsenik nok. Næste Gang skal Du ikke knurre, selv om jeg følger Afra ind i hendes Kammer."

Afra var lige i Begreb med at lukke de sidste Skodder, da det forekom hende, som om en svag, dyb og brudt Stemme tæt ved hende spurgte, om man kunde overnatte her.

Hun vendte sig ikke om, for at see den Fremmede, men rystende paa alle Lemmer skyndte hun sig ind i Stuen.

Den Fremmede stod et Øieblik ubestemt, med sin lette Randsel paa Ryggen, og kastede endnu engang et Blik paa Bygningen, og da han havde overbeviist sig om, at det virkelig var et Værtshus, traadte han rask indenfor.

Afra var i Stuen, og Zieler stod ved Ovnen, da Døren gik op, og en middelhøi Mand traadte ind. Hans sygelige Udseende fremhævedes ved et begyndende Skæg, og det kortklippede, mørke Haar. Hans Klæder vare altfor vide, hans Hat afslidt, og hans mørkegrønne Bomuldsparaply falmet, og man vilde i Almindelighed antage ham for en Kirkebetjent eller Skolelærer, som rigtignok hans ædle Træk, høie, frie Pande og intelligente Blik ikke altid svarede til.

Da han saae sig ligeoverfor alle disse Personer, vilde han bestyrtet trække sig tilbage, men fik saa Øie paa Afra, der stod halvt bortvendt fra ham, og støttede sig paa Bordet, som om hun havde tabt Kraften til at trække sig tilbage, ligesaavel som Mod til at faae Vished om, hvem det var, hun havde for sig.

Den Fremmedes Blik blev fugtigt, og han vendte sig om, for at forlade Stuen, da Zieler med haanlig Stemme udbrød: „Naa, Afra! kjender Du ikke mere Din gamle Skat, Kilian Mooser?"

Som stukken af en Slange, foer Afra sammen, hendes Ansigt glødede, og med et iskoldt Blik paa Mooser, sagde hun:

„Wellerau er et Værtshus, og derfor kan Enhver, som betaler, gaa og komme, som han vil."

Med disse Ord forlod hun Værelset.

Hendes forrige Forlovede kunde vel ikke blive endnu blegere ved disse Ord, hvorved Afra fralagde sig al Fællesskab med ham, men det svimlede for ham, og han vilde ikke i det Øieblik have kunnet

finde Døren, for at forlade Værelset, saaledes løb Alt rundt med ham.

Det var den unge Feltjægers Stemme, som bragte ham til Besindelse; thi den unge Mand havde reist sig, og var gaaet hen til Mooser, medens den kloge Spids stillede sig foran Døren.

„Du er Kilian Mooser?“ spurgte han.

„Ja, det er jeg,“ lød det rolige Svar.

„Det er min Pligt,“ sagde Feltjægeren, og henvendte sig til Ambrosius og Zieler, „at prøve Moosers Papirer, og gjøre ham nogle Spørgsmaal, som han maaskee hellere besvarer, naar han er alene med mig.“

„Hvis han ventede, at De skulde gaa, tog han feil.“

„Jeg gaaer ikke,“ sagde Zieler. „Værtshuset er for den, der betaler, sagde Afra nylig, altsaa ogsaa for ærlige Folk, og jeg vilde nok see den, som vilde vove at vise mig Døren.“

Ambrosius rystede paa Hovedet, og Fotografen rørte sig ikke af Pletten.

Feltjægeren trak paa Skuldrene.

„Ja, naar I ikke selv have saamegen Opdragelse, saa kan jeg ikke hjælpe Mooser, og maa derfor spørge ham, om han er den samme, som for to Aar siden blev dømt som Falskmøntner.“

„Det vil han neppe vove at benegte,“ sagde Zieler.

„Ti Du, Zieler, og svar mig, Mooser.“

„Ja, det er mig. Jeg er bleven fri for en Uge siden, og her ere mine Papirer,“ svarede Mooser, som syntes at være vant til den Slags Spørgsmaal.

Feltjægeren gjennemlæste dem, og gav dem tilbage med følgende Ord, som han med Villie udtalte meget høit.

„Deres Papirer ere i Orden. Fængselsbestyrelsen giver Dem et udmærket Vidnesbyrd, og fritager Dem endogsaa for den sædvanlige Politi-Opsigt.“

Mooser hørte til i Taushed, og tog ingen Notits af Zielers Bemærkning, „at man nok først maatte gjennemgaa Tugthuset, før man kunde faae et godt Skudsmaal, og det var besynderligt, at Jomfru Afra ikke kom ind, og gav sin Skat et Kys, fordi han havde opført sig saa godt i det store Hus.“

Mooser sprang frem, men Gendarmen stillede sig foran ham med de Ord:

„Det er en Fornærmelse, der fortjener Straf, at bebreide En, der har afsonet sin Brøde, at han har været straffet.“

Zieler svarede ikke, men satte sig hen til Fotografen, som bestandig holdt Øinene stivt og uhyggeligt fæstede paa Mooser, og som lidt efter lidt rykkede nærmere hen til ham.

„Hvad har De nu tænkt at tage dem for, Mooser?“ spurgte Gendarmen.

„Jeg vil ordne mine Sager, og saa udvandre til Australien, thi for en straffet Person gaaer det ikke længere i Hjemmet, man…“

„Og maa jeg — med Hr. Overfeltjægerens Tilladelse — spørge, om Afra ogsaa skal udvandre?“ yttrede Zieler spydigt.

„Nei,“ svarede Mooser meget alvorlig, „dertil vilde hun aldrig nedlade sig. I har jo selv hørt, hvad hun nylig svarede mig, og hvis I ville tro mig, saa tager jeg Gud til Vidne paa, at hvis jeg havde vidst, at Afra var heroppe, havde jeg hellere gjort en Omvei over Bjergene paa flere Mil, og havde jeg kjendt Afra derude, saa havde jeg listet mig forbi. — Afra har allerede lidt nok for min Skyld.“

Zielers Træk fik et venligere Udseende, thi det var umuligt at tvivle om Sandheden af Moosers Ord, og Zieler nikkede, og sagde:

„Det er fornuftigt tænkt af Dig, Kilian —, thi det var jo dog muligt, at Afra endnu kunde faae en hæderlig Mand, som satte sig ud over, at hendes Rygte…“

Store Sveddraaber perlede paa Moosers Pande, og uvilkaarligt knyttede han Næverne, som om han vilde lade dem falde ned paa den frække Karl, der tidligere ikke vilde have vovet sig i Selskab og Samtale med ham, men nu opkastede sig til hans Dommer og Beskytter, da Fotografens Glasøine og uredte Skæg kom tæt ind i hans Ansigt, og Kugel hvidskede til ham:

„I var vel meget alene i Straffeanstalten, Mooser?“

„Ja, meget ensom —, altfor meget alene.“

„De Usynlige elske Menneskenes Ensomhed, og man faaer ofte sælsomme Syner og Tanker —; har De ikke oplevet noget saadant, Kilian?“

„Jo, tildeels —; i Tankernes Rige gives Plageaander, som finde Vei ind i Fangernes Celler, og som gribe om vort Hjerte med en iskold Haand —, det er Fortvivlelsen…“

Han sprang op, og ikke længere Herre over sin Bevægelse, forlod han hurtigt Stuen.

I Døren havde han nær løbet Ambrosius overende, thi denne havde benyttet Leiligheden til at undersøge Huset, for om muligt at træffe sammen med Afra.

„Ah! er det Dem, Mooser,“ sagde Ambrosius i en nedladende Tone, og idet han lagde sin Haand paa Moosers Skulder, hviskede han: „Da De jo neppe vil besvære Dem med en Kone, naar De ud-

vandrer, saa sig mig oprigtigt, om Afra virkelig er saa dydig, som hun anstiller sig."

Og samtidig følte Mooser noget som en Mønt, maaskee en Louisdor, i sin Haand.

„Skurk!" udbrød han, og kastede Fristeren Guldstykket i Ansigtet, saa at det prellede af fra Kinden og hen paa Væggen, og faldt til Jorden.

Ambrosius frelste sig forskrækket ind i Stuen, og Kilian sprang ud i det Frie, hvor der herskede dyb Fred og Ro.

Værtshuset bestod af en Stueetage, og Afras samt Pigens Sovekammer, oppe under det høie Tag; et af Vinduerne var oplyst, og til Vinduesposten lænede en høi, slank Skikkelse sig —; det var Afra.

Kilian, der allerede var i Begreb med at vandre til Dondsdorf, sprang som en Tyv ind i Skyggen af Huset, saasnart han fik Øie paa hende. Hans Hjerte truede med at sprænges, og Blodet bankede i hans Tindinger —, han vidste neppe selv, hvad han gjorde, da han sprang op paa Stakittet om den smalle Have, stødte Hovedet mod Tagrenden, saa at Hatten faldt af ham, klamrede sig til Træet, som knagede ved hans Tag, og i det næste Øieblik saae Afra Kilians blege Ansigt og mørke Skikkelse dukke op foran hende, og hun følte sin Arm omfattet som i en Jernklo.

„Jeg maa tale med Dig, Afra, selv om det skulde koste mig min evige Salighed."

Afra søgte forgjæves at befri sig, og sagde:

„Gaa, Kilian, eller ved alle Helgene, jeg river Faders korte Bøsse ned fra Væggen, og skyder Dig ned som en Hund. Har Du ikke allerede bragt Ulykke nok over mig, og kan Du ikke finde Dig i, at der kan være Mænd, der ville glemme, at jeg engang har villet være Din Hustru."

Langsomt løste hans Fingre sig fra Afras Arm.

„Tag Geværet, og skyd, Afra. Saa er det Hele forbi, og jeg behøver ikke selv at gjøre det. Jeg bryder mig ikke om at leve, men jeg vil ikke gaa over i den anden Verden, før Du veed Alt. Endnu for et Par Minutter siden vilde jeg liste mig bort, og stige op paa Bjergene, høiere og høiere, ja maaskee tilsidst saa høit, at jeg ikke vilde kunne finde tilbage igjen; men da jeg saa fik Øie paa Dig ved Vinduet, saa drog en indre Magt mig herop, og jeg gaaer ikke, før jeg har sagt Dig, at jeg har intet Ondt bedrevet —, at jeg er fuldkommen uskyldig. Naar Du blot veed det, og troer mig, saa er alt andet mig ligegyldigt."

„Kilian!"

Afra, der med Vrede og Foragt havde vendt sig bort fra Vinduet, vendte atter tilbage til det, men hendes fremrakte Haand sank tilbage, før hun havde naaet Lærerens.

„Kilian," sagde hun med bevæget og sorgfuld Stemme, „skjøndt Alt maa være ude imellem os To, saa har jeg dog for længe siden tilgivet Dig, og søgt at glemme den Uret, Du har gjort mig. Søg derfor ikke atter at bedrage mig, thi hvis Du virkelig var uskyldig, saa behøvede Du jo blot at sige, hvem Du havde faaet de falske Penge af; saa var denne Skam ikke faldet paa os begge; thi Du maa endelig ikke tro, at jeg har havt det bedre end Dig, og jeg har ofte ønsket mig den mørkeste Fange-Celle og Ensomhed, fremfor al den Hvisken og Gaben paa mig, som jeg har været udsat for. — Du har jo dog engang holdt af mig —, lad derfor være at lyve for mig."

Skjøndt Kilian hængte i en generende Stilling, og maatte klamre sig fast til Afras Vinduespost, syntes han dog at glemme dette. Efter nogle Øieblikkes Taushed spurgte han i en meget sørgmodig Tone:

„Hvad havde Du gjort, Afra, hvis Du havde været i mit Sted, og faaet den Hundredgyldenseddel af Din Broder, uden at Du vidste, at den var falsk?"

„Hvortil saadanne Spørgsmaal, Kilian? Jeg har jo ingen Broder, og det har Du jo heller ikke."

„Men en Søster," hviskede Kilian med dæmpet Stemme.

Afra udstødte et svagt Skrig, som det var vanskeligt at sige, enten det skrev sig fra Glæde eller Skræk. Hun havde jo tidligere hørt af Sladdermundene, at Kilian havde en Søster, som neppe udvoxen var løbet hjemmefra med en Stentrykker-Lærling. Det havde Kilian ikke lagt Skjul paa, ligesom han ogsaa havde fortalt, at han inderlig elskede denne Søster, og været dybt bedrøvet over hendes Opførsel.

Da Afra ikke svarede ham, sagde han:

„Af Forhøret maa Du jo have erfaret, at jeg, kort før jeg byttede Sedlen, var sammen med et smukt, kjøbstadklædt Fruentimmer i Wüstendorf, og at dette Fruentimmer var sporløst forsvunden, da man efterforskede hende. Du, ligesaavel som Andre, har vel troet at jeg var en Troløs, der for at føre et saadant Liv, ogsaa maatte forfærdige falske Banknoter. Dette Fruentimmer var min Søster Regina. Hun havde tilfældigviis erfaret mit Opholdssted, og gjort en Omvei for at see mig —; hun vilde vente mig paa Stationen i Wüstendorf, hvor jeg skyndte mig hen. Hun var moderne klædt, urolig og fremmed i sit Væsen, men syntes ikke at være i nogen Trang, da hun bad mig vexle et Par Hundredgyldensedler for hende, thi hun var fremmed og ukjendt paa Stedet. Jeg havde taget alle mine Sparepenge med, da jeg troede at hun trængte til mig; af disse gav jeg hende Smaapenge istedetfor Sedlerne, og

stak dem til mig, uden at lægge videre Mærke til dem. Hun havde været i Paris, og mange andre Stæder, og da jeg spurgte om hendes Mand, blev hun blodrød, sagde at de ikke vare gifte endnu, men tænkte snart at blive det. Jeg kunde ikke rigtig blive klog paa hende; efterat jeg havde vexlet Pengene, kom der Uro over hende, hun saae bestandig ud efter Toget, og da det kom, havde hun neppe et Haandtryk tilovers for mig —; mit Spørgsmaal, naar jeg atter kunde faae hende at see, blev ikke besvaret. — Det var en bedrøvelig Afsked, og Følgerne endnu værre, thi mine Sedler vare falske, og Du har vel ogsaa hørt, at lignende Sedler ere udgivne paa forskjellige Steder i Tyrol af et Fruentimmer, hvis Beskrivelse passer paa Regina."

I høieste Grad spændt og forventningsfuld havde Afra hørt efter.

„Og Du troer, at hun selv vidste, at Sedlen var falsk?" spurgte hun hastig.

„Det er ikke muligt andet, og naar jeg tænker tilbage paa hendes Væsen, saa er jeg fast overbeviist derom. I Begyndelsen var det ogsaa min Beslutning at sige Sandheden, og frelse min og Din Ære, men da Øieblikket kom, at jeg skulde overgive mit eget Kjød og Blod til Fængslet, da oprørtes jeg derved, og det var som om tusind Stemmer tilraabte mig: „Gjør det ikke, Kilian! hun er jo dog Din Søster; Skammen er jo næsten den samme; Afra faaer Du ikke nu, og Skolemester kan Du jo ikke blive, ved at være her i Dondsdorf;" og saa ofte jeg vaklede, og vilde anklage Regina, blev hendes Navn siddende i Halsen paa mig —, jeg stammede, og Dommeren troede jeg var en forstokket Forbryder —, derfor blev jeg dømt. Jeg sværger Dig til, Afra, ved min Moders Sjæl, at det er gaaet saaledes til, men tal ikke derom —, thi Skammen er jo den samme —, kun det maa Du sige mig, at Du troer mig, og at Du ikke foragter mig saa dybt som tidligere —, saa vil jeg gjerne gaa, og aldrig lade mig see mere."

Afra svarede ikke; hun stod med foldede Hænder, beskinnet af Maanens Straaler, uden at røre sig. Først da Kilian gjorde en Bevægelse, for at lade sig glide ned, kom der Liv i hende, hun traadte hurtig hen til Vinduet, greb Kilians Haand, og Ordene strømmede fra hende.

(Fortsættes.)

Stavelsegaader.

1.

(Første Stavelse.)

Tung kan den ofte være,
Hvis Livet gaaer imod;
Men Tyngden let forsvinder,
Naar Skjæbnen er os god.

(Første og tredie Stavelse.)

Den kaldes maa en Bolig
(Ei efter Byggelov);
Er for en Slægt, der færdes
I den frie Mark og Skov.

(Anden og tredie Stavelse.)

Livsglad og fro den synes,
Er næsten Alles Ven;
Halvveis som en Profet, man
Hver Vaar betragter den.

(Det Hele.)

Det er en venlig Gjerning,
Der i et bittert Sind,
Som Sorgen tidt har gjæstet,
Kan bringe Mildhed ind.

2.

Det Første er et lille Tal;
Det Sidste omvendt læses skal,
Og bli'er en Halvdeel af det Første blot.
Det Hele Ingen af os saae;
Det er en Lyd; men, at forstaa:
En Lyd, der dog som oftest klinger godt.

Opløsning af Dobbeltgaaderne i Nr. 14:
1. Drage. 2. Besætning.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra Januar 1877 erholde gratis det Udkomne af „Fotografiet", 3 Ark, samt „Simon Sellners Formue", 22 1/2 Ark.

☞ De ærede Abonnenter, der modtage „Skand. Folkem." gjennem Postvæsenet, gjøres opmærksomme paa, at paa Grund af Postlovens Bestemmelser kunne Feuilletonarkene ikke forsendes med Bladet hver Uge, hvorimod Subskribenterne erholde samtlige Ark tilsendte ved Kvartalets Slutning.

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1877. Søndagen den 22de April. Nr. 16.

Indhold: Brøde og Bod (Fortsættelse.) — Sørøverskibet. — En mærkelig Plante (med Xylografi.) — Bjergkroen (Fortsættelse.) — Blandinger. — Dobbeltgaader.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

Han stod foran et Oliemaleri, som han havde stillet paa en Stol, for bedre at kunne betragte det, og da hun traadte ind, hilste han hende med et ironisk Smil.

„Kommer Bjerget ikke til Profeten, saa maa Profeten komme til Bjerget," sagde han spottende: „De søger paa enhver mulig Maade at undgaa mig, og dog er De gjennemtrængt af den Overbeviisning, at vore Interesser ere nøie forenede."

„De tager ganske feil; den Overbeviisning er jeg endnu ikke kommen til."

„Saa er det alene Deres ubegribelige Had til mig, som er Skyld deri."

„Er dette Had Dem virkelig saa ubegribeligt?"

„Paa en vis Maade ikke, men jeg kan ikke begribe, at De, skjøndt en meget klog Kone, kan holde fast ved dette Had, da De jo dog maa kunne sige Dem selv, at det er langt farligere for Dem end for mig."

„For mig?" svarede Harriet med et foragteligt Smil, „det er atter en Feiltagelse. Siig med faa Ord, hvad De har at sige mig."

„Taalmodighed, min smukke Frue, saa rask gaaer det ikke med den Sag. Der var en Tid, da..."

„Tal for Guds Skyld ikke om Fortiden. Jeg ønsker ikke at kalde Mindet om den Tid tilbage; allerede Synet af Dem er mig meer end nok til at fremkalde ubehagelige Erindringer."

„Stille, stille!" svarede Walker. „Jeg kunde tale med Dem i en ganske anden Tone, og knuse Dem, saa at De paa Knæ maatte bede mig om Naade. De har troet at jeg var død, eller idetmindste forsvunden hinsides Oceanet, og De har ingen Anelse havt om, at intet af hvad De foretog Dem, var skjult for mig."

„Jeg vidste rigtignok ikke, at De ogsaa i saa høi Grad besad en Spions Talenter. Det fik jeg først en Anelse om, da De i Baden-Baden pludselig stod foran mig."

„Just paa Deres Bryllupsdag," spottede han. „Jeg havde just med Hensigt ventet til den Dag, for at det saa kunde være for sent for Dem at træde tilbage."

„Og hvad troer De saa at have opnaaet derved?"

„At faae Dem ganske og aldeles i min Magt."

„Troer De at kunne true mig dermed. Stol blot ikke derpaa, jeg lader mig ikke jage Skræk i Livet."

Fredrik Walker lagde sine Arme overkors, og betragtede hende med et haanligt Blik; det Had, som lynede i hendes Øine, syntes slet ikke at gjøre Indtryk paa ham.

„Jeg kunde fortælle Deres Gemal en Historie, som vilde bedække Dem med Skam og Skjændsel, og som strax vilde nedstyrte Dem fra Deres høie Standpunkt."

„Og troer De, at jeg vilde tie dertil. At De ikke i sin Tid blev straffet for Deres Forbrydelser, var kun, fordi der manglede tilstrækkelige Beviser. Men Beviserne ere nu i min Besiddelse, og de ere gyldige endnu den Dag i Dag. Hvad De var dengang, er De endnu, og jeg beklager nu

for Adas Skyld, at jeg ikke tidligere har vidst, at De existerede, for i saa Tilfælde havde jeg gjort Brug af Beviserne. Var det Dem ikke nok, at De havde bedraget Deres Hustru for hendes hele Livs Lykke og hendes Sjælefred? Hvorfor røvede De Barnet fra hende, skjøndt De vidste, at det var det Dyrebareste paa denne Jord for hende? Havde De en Grund, eller endogsaa kun et Paaskud til at gjøre hende en Bebreidelse? Nei, paa Dem alene falder den hele og udeelte Skyld for dette ulykkelige Ægteskab, og intet berettiger Dem til denne ondskabsfulde Hævn."

„De spiller Deres Rolle fortrinlig," sagde han med hæs og haanlig Latter, „men jeg har længe vidst, at De besidder alle en fortræffelig Skuespillerindes Talenter. Hvis De har lovet Dem selv at hævne Dem paa mig, hvorfor tøver De da med at opfylde Deres Løfte? Det er kun fordi De veed, at dette Løfte er en Grav, hvori De selv vilde falde, og det ligger ganske i Deres Interesse ikke at glemme det."

„Er det kun for at fortælle mig dette, at De har stævnet mig herhen?" spurgte Harriet med trodsig Pande og bævende Læber, som forraadte den Storm, der rasede i hendes Indre. „Eller har De mere paa Deres Samvittighed, saa fat Dem i Korthed, thi denne Sammenkomst maa være vor sidste."

„Det er noget, der ganske beroer paa Dem. De har været hos Ada?"

„Ja."

„Hvem havde sagt Dem, at..."

„Min Stedsøn viste mig tilfældigviis hendes Portræt."

„Det er i høi Grad sandsynligt. Hvad Beslutning har De taget i den Sag?"

„Det er naturligviis mit inderligste Ønske at see hende lykkelig —, og jeg vil gjøre Alt for at bortrydde de Hindringer, som maatte stille sig i Veien for denne Forbindelse."

„Dette er ogsaa mit Ønske, og forsaavidt ere vi Medforbundne. Veed Ada Alt?"

„Nei —, jeg vilde spare hende for ubehagelige Oplysninger om hendes Fader."

„Hold Dem til Sandheden; De gjorde det for Deres egen Skyld, og af samme Grund saae De vel helst, at jeg forlod denne By?"

„Det er let at forstaae, men det ligger dog maaskee mere i Deres Interesse end i min, at De forlader denne By. Stol ikke formeget paa min Mands Venskab, og søger jeg endogsaa at undgaa ethvert Møde, saa holder jeg dog Øie med Dem, og vil ikke taale, at De gjør dette Hus til en Skueplads for Deres Forbrydelser."

„Min Frue!"

„Jeg siger Dem Sandheden med tørre Ord, thi De bør vide, hvad der venter Dem, hvis De er forvoven nok til at prøve paa at udføre Planer, som jeg meget godt gjætter."

Fredrik Walker var traadt tæt hen til hende, og hun kunde tydeligt høre, hvorledes han harmfuld bed Tænderne sammen, men det syntes ikke at indgyde hende nogensomhelst Frygt.

„Jeg vil gaa min Vei," sagde han, „naar De opfylder mine Betingelser, eller troer De maaskee ikke, at jeg nok vil høste Frugten af den Sæd, jeg har saaet. Jeg synes, De burde kjende mig bedre, end at De kunde nære et saa barnagtigt Haab."

„Frugten af Deres Sæd? hvad mener De?"

„En Kapital, som sætter mig istand til at give Afkald paa dette omflakkende Liv."

„Og den forlanger De af mig?"

„Fordi jeg naturligviis er overbeviist om, at De vil give mig den."

„Hvor stor skulde den være?"

„Saa stor, at jeg kunde leve sorgfrit af Renterne. Naar man bliver ældre, længes man efter Fred og Ro. Jeg har flakket nok om, men hvis De opfylder mit Ønske, saa drager jeg dog endnu engang afsted."

„Jeg spurgte om, hvor stor Kapitalen skulde være."

„Idetmindste 30,000 Daler."

„Og hvorfra skulde jeg tage dem?"

„Benyt Deres Indflydelse over Deres rige Gemal. Find paa en passende Grund, ligegyldigt hvilken, blot jeg faaer Pengene. Damer af Deres Slags bruger ofte større Summer i Naalepenge."

„Ingen Fornærmelser! havde jeg Pengene, kastede jeg dem øieblikkeligt for Deres Fødder, for at blive fri for Synet af Dem. Men jeg har dem ikke, og af den gode Grund kan jeg ikke opfylde Deres uforskammede Fordring."

„De maa kunne skaffe dem tilveie."

„Saa stor er min Indflydelse ikke."

„Saa benyt Nøglerne til Kassen."

„See, nu viser De Dem i Deres sande Skikkelse, uden Maske. De vilde vist ikke tage i Betænkning at benytte en gunstig Leilighed, men jeg modstaaer Fristelsen, og leer ad alle Deres Trusler. De maa ogsaa godt selv kunne indsee, at det er mig en Umulighed at opfylde Deres Betingelser."

„De maa dog kunne det, hvis De blot vilde."

„Velan da, saa viid, jeg vil det ikke, og hold op med Deres Overtalelser. I hvad De end har isinde, saa betænk vel, at Enden meget let kan blive en ganske anden, end den De venter."

„Tænk De først og fornemlig paa Dem selv," svarede Walker, hvis Raseri nu var steget til en yderlig Grad, „har jeg først reist min Anklage imod Dem, saa kommer Deres Fortrydelse bagefter; en

saadan Anklage kan ikke tages tilbage. Til Trods for Deres Skjønhed og Talenter for Intriguen, vil Deres Fald ikke være til at afværge; De vil blive kastet ned i Støvet, og traadt under Fødder."

„Og De da?"

„Jeg er en Mand, og en Mand kan atter reise sig efter sit Fald. Forøvrigt betvivler jeg meget, at De virkelig besidder de Beviser, hvormed De nylig truede mig."

„Det er en Tvivl, som De maaskee for sent kan komme til at fortryde. Dog, hvortil flere Ord, jeg har indvilliget i denne Samtale med det bestemte Forsæt, at det bliver den sidste, og De veed nu, at fra mig kan De ikke vente noget."

„Bliv!" sagde han i en bydende Tone. „Vi behøve ikke at frygte for at blive forstyrrede. Hr. Morris er gaaet ud, og De har sendt Deres Pige bort."

„Jeg kan ikke indsee, at vi have mere at sige hinanden," yttrede Harriet, og vendte ham Ryggen. „Hvis Deres Fordring havde været beskednere, saa kunde vi maaskee have underhandlet derom, men Deres Uforskammethed har gjort det til en Umulighed."

„De vil altsaa Krigen?"

„Nei —, jeg har ikke udfordret Dem, men jeg kan ikke undgaa at modtage den Kamp, De byder mig; jeg ønsker den ikke, men jeg frygter den ikke heller."

„Betænk Dem vel," sagde Walker, da Harriet allerede havde naaet Portieren. „De kan dog ikke være saa taabelig at sætte Alt, hvad De har vundet, paa et Kort. Naar De tænker tilbage paa Fortiden, saa maa De huske, at jeg altid har forstaaet at sætte min Villie igjennem, og at overvinde alle Vanskeligheder, hvor store de end maatte være. Før jeg altsaa beslutter mig til et afgjørende Skridt, vil jeg endnu engang udbede mig en Samtale med Dem, og saa maa De vide, hvad der følger paa, hvis De ikke opfylder min Bøn."

Herpaa gav Harriet intet Svar, men forlod Værelset, uden at værdige ham et Blik, og ikke istand til længere at beherske sin ophidsede Stemning, ilede hun med flygtige Skridt igjennem de halvdunkle Gemakker til sit Boudoir.

I sin Skyndsomhed lagde hun ikke Mærke til den Skikkelse, der fulgte hende med lydløse Skridt, men hun kunde ikke have følt større Skræk, om et Aandesyn var voxet op af Jorden lige foran hende, end da Kassereren traadte ind i hendes Boudoir, lige i Hælene paa hende.

„Hvad ønsker De? Hvorfor følger De efter mig herind?"

„Jeg søgte Hr. Morris overalt i Huset," svarede Frank paa sin sædvanlige stille, beskedne Maade, „et Anliggende af Vigtighed..."

„De seer jo, at han er ikke her."

„Jeg veed det, naadige Frue, men jeg kommer ogsaa for at bede om Tilgivelse, fordi jeg har været et ufrivilligt Vidne til Deres Samtale med den fremmede Herre. De veed jo, at ved Siden af mit Værelse ligger Hr. Morris Privatkabinet, og selv om Portieren var trukket for..."

„De har altsaa spioneret?" udbrød Harriet, forskrækket over denne Opdagelse.

„Nei —, derpaa giver jeg Dem mit Æresord," svarede Kassereren, og lagde Haanden paa Brystet, „jeg hørte kun nogle faa Ord, og kunde ikke undgaa det, da De talte saa høit."

(Fortsættes.)

Sørøverskibet.

(En sandfærdig Fortælling.)

Den 15de Marts 18— seilede en stolt Handelsbrig, „Albatrossen", ud af New-Yorks Havn, ladet med kostbare Sager til Jamaica. Uagtet Folkene og Kaptainen havde gjort adskillige Reiser sammen, var Enigheden ombord dog ikke den bedste, idet alle de urolige Hoveder havde sluttet sig sammen om den første Styrmand, der hemmeligt prædikede Oprør, og i det Hele taget var gjennemtrængt af sin Tids revolutionære Ideer. Det var rigtignok kun kommen til smaa Brud paa Disciplinen, der vare blevne strengt straffede, men første Styrmand lurede ikke destomindre paa den første, den bedste Leilighed til at kaste Aaget, og heise det sorte Flag, og Leiligheden udeblev ikke.

En af Folkene nægtede at adlyde Kaptainen; ufortøvet blev han lænket, kagstrøgen, og kastet ned i Lasten, hvor man hørte hans Klageraab hele Natten, indtil de henad Morgen forstummede; da man kom derned, var den stakkels Fyr død; Rotterne havde gjort det af med ham, og mangen En af disse haardhjertede Sømænd ynkedes over ham, og hviskede om, at Tom Smith nok vilde gaa igjen.

Kort at fortælle: — tre Dage efterat „Albatros" havde forladt Sandy-Hook, blev Skibet okkuperet af første Styrmand og hans Kammerater; Kaptainen og anden Styrmand bleve skudte, og kastede overbord; Stavnen blev vendt mod den mexikanske Havbugt, hvor den nye Pirat-Kaptain haabede at sælge Ladningen med Fordeel; dette skete ogsaa, han hyrede nye Folk, istedetfor dem, der ikke vilde

blive hos ham, og først da de vare paa aaben Sø, fortalte han de sidst Ankomne, hvad Skibets Bestemmelse var, og at de kunde høste Guld og Rigdom, naar de gik frem i det anviste Spor.

Alle tiljublede ham; de gamle Matroser, der vare blevne tilbage af den tidligere Besætning, vare de ivrigste; Skibet hed nu „Søløven", kommanderet af Kaptainlieutenant Peters. Der blev uddeelt Rom, „spundet Ender", og Historien om Tom Smith fortalt paa Kryds og Tvers; Aftenen faldt paa, den nye Vagt blev sat ud, Alting var nu roligt og stille.

To unge Mænd stod sammen ved Rælingen, og hviskede sagte.

„Veed Du, Bertram," sagde den Ene, der var en Mulat, „dette her behager mig ikke; havde jeg vidst, hvad jeg nu veed, sad jeg i Rio Bravo, og var ikke ombord i denne fordømte Skude, hvor de slaaer En ihjel, naar man mukker."

„Jo hurtigere vi slippe herfra, jo bedre," svarede den Anden; „men vent, Darkie, saasnart vi er i Havn, maa vi gjøre lette Ben, før de nappe os."

Næste Aften, lige efterat Solen var gaaet ned, og nogle af Folkene vare samlede paa Agterdækket, kom der en besynderlig Lyd fra Lasten, lige foran Kahytterne.

„Hvad er det, Bill?" spurgte en af Mændene den nærmeste Matros.

„Veed det ikke. Hvem er dernede?"

„Der kan ikke være Nogen dernede; Du seer, at Lugen er laaset."

Et rædsomt Hyl lød igjen, Matrosen styrtede ligbleg tilbage fra Lugen, og alle de Andre trak sig sammen i en Klynge.

„Der maa være En dernede," raabte Nogle.

„Halloi, Du dernede —, hvem er Du, hvor Djævlen kommer Du fra," skreg En af de Modigste.

Et nyt, skrækindjagende Hyl, og en sagte Klage.

„Kald paa Baadsmanden."

„Syng ud for Kaptainen," raabte en halv Snes paa engang.

Baadsmanden kom. „Naa, I dovne Slyngler, hvad er der nu i Veien med Jer."

„Det er galt fat dernede," sagde En af dem, og pegede paa Lugen.

Baadsmanden bandede og skjældte ud. „Hvad Fanden kan der være galt dernede. Lugen af!"

Hylet lød atter, langt og øresønderrivende, og blev fulgt af et umenneskeligt Skrig.

Baadsmanden tumlede forfærdet tilbage. „Hent Lieutenant Peters," stammede han, „og lad os saa faae Lugen af i en Fart."

Officieren kom strax; Historien blev fortalt til ham. Der var dødsstille, og kun engang imellem hørte man et svagt Skrig nedefra.

„Det er et stivt Stykke! Er I nogle gamle

Kjærlinger," sagde Lieutenant Peters. „Væk med Lugen, og hele Skibet undersøgt! Jeg vil ingen Snak høre." — Dermed gik han tilbage til sin Kahyt.

Nøglen blev hentet, og den Jernbolt, der bandt Lugen, toges bort; den ene Deel af den hæves op, og man var netop i Færd med den anden, da et Hyl, endnu mere stønnende og klagende end noget af de tidligere, sendte Enhver, idetmindste ti Fod, bort fra Aabningen.

Endelig dristede En sig til at komme nærmere.

„Halloi! — dernede."

Intet Svar.

„Er der Nogen?"

Baadsmanden blev dristigere ved Tausheden, og kom atter hen til Lugen.

„Nu, Drenge! Sænk en Lanterne ned i Lasten, og lad os see, om ikke en eller anden stakkels Djævel har listet sig ned, medens vi laa under Land."

Lanternen kom, og blev heiset ned; Baadsmanden lagde sig, saa lang han var, paa Dækket, for at see ned i det halvmørke Rum, der havde tjent til Fangehul for mangen af Piraternes Offre.

„Ikke saameget som bag paa min Haand, er der, Folk! Jeg tænker, vi maa derned."

Og han havde akkurat faaet sine Ben over Kanten, og skulde lige til at springe ned, da en Lyd, der syntes at ligne et Brøl, og en stærk Stonnen, bragte ham til i en Fart atter at tage Benene til sig, og lade sig rulle henad Dækket, bort fra Lugen, medens de Andre styrtede til alle Sider i panisk Skræk.

Da Alt igjen var stille, fik man Bud til Lieutenant Peters; imidlertid havde Skibets Besætning samlet sig, og stod ængsteligt og ventede paa, hvad der vilde skee.

Lieutenanten kom strax.

„Alle Mand paa Dæk."

Der blev holdt Mandtal, og Ingen manglede.

„Jeg vil fortælle Jer Noget; I fortjente at hænges op Allesammen, Kujoner, som I ere! Hvorfor gik Du ikke ned?" spurgte han Baadsmanden.

„Jeg vilde til det, men kunde ikke —, jeg tør sværge paa, at Djævlen er dernede i egen høie Person."

Et nyt Hyl lød som en Bekræftelse paa Baadsmandens Ord; Lieutenanten blegnede, og sagde endelig:

„Djævel eller ikke Djævel, et halvt Dousin af Jer gaaer derned, og kaster ham op, hvem han saa end er."

„Men vil Lieutenanten ikke først spørge, hvem det er, for saa faae vi ren Besked," foreslog Baadsmanden.

„Fordømt Vrøvl —, hvem er dernede?"

En mærkelig Plante.

„Tom Smith," lød det hæst, men tydeligt op fra det mørke Rum.

„Kammerater," hviskede Baadsmanden, „er det ikke meer end en Maaned siden, vi hev ham overbord?"

Nogle af dem nikkede bejaende; Forfærdelse stod malet i deres Ansigter. Enhver følte, at der var ingen Humbug med i Spillet; alle Mand var paa Dæk —, Ingen manglede; selv Lieutenanten maatte i sit stille Sind dele deres Anskuelser, ikke destomindre spurgte han endnu engang:

„Hvem er Du, dernede?"

„Tom Smith," lød Svaret i en endnu mere gravlignende Tone end før.

„Hal Lanternen op, og Lugen paa igjen, Baadsmand! Laas den forsvarlig, og giv mig Nøglen, jeg vil have Lys i Sagen imorgen, Enhver paa sin Post."

Enden paa Historien blev, at Forvirringen ombord var almindelig; da En gik forbi Masten, hvortil Tom Smith havde været bundet, hørte han de samme fortvivlede Skrig, som denne havde udstødt, — det var altfor klart, Tom Smiths Aand svævede over og om den, og der var ikke en Mand ombord, undtagen han svoer og bandede paa, at han ikke vilde være en Nat til paa dette forhexede Skib.

Bertram og Darkie løsnede i Forvirringen ubemærket en Baad, lod sig i Nattens Skygge glide ned i den, og da Skibet ikke var mere end to Mile fra Kingstown Havn, Jamaika, landede de uden Besvær, og sagde Farvel til Pirat Flaget for bestandigt.

„Du arrangerede det ganske beundringsværdigt, Bertram; jeg veed, det var Dig —, hvordan bar Du Dig egentlig ad med det?"

„Ved Bugtaleri, Darkie! og lad os takke vor heldige Stjerne for, at det lykkedes os saa godt.“

En mærkelig Plante.

Det er bleven godtgjort, at Planterne ere i Stand til meer eller mindre at bevæge sig, og at nogle ere mere følsomme end andre. Den velbekjendte **Mimosa** er det bedste Beviis herfor; den er saa følsom, at endogsaa en stærk Lyd er i Stand ttl at faae den til at lukke alle sine Blade.

Jo dybere man trænger ind i Plantelivets Hemmeligheder, jo mere finder man, at det nærmer sig det dyriske Liv; Blaasyre dræber Planter saavelsom Dyr, og Elektricitet tilintetgjør dem.

Der viser sig de samme besynderlige Modsætninger; naar man fryder sig ved Rosernes og Violernes Duft, kan man tænke paa de stærke Gifte, der indeholdes i Tropernes Upastræer, Ostindiens Nælder, og en Plante paa Øen Timor, der kaldes for Djævlebladet, og som frembringer saa farlige Saar, at Patienten ofte maa amputeres.

Pouchet, en bekjendt fransk Lærd og Naturforsker, har i sin Bog: „Naturens Vidundere“ omtalt og beskrevet mange særegne Planter. Den mærkeligste af dem alle er dog udentvivl den, hvoraf vi idag levere et Billede. Den har faaet Navn efter den Skade —, eller snarere Nytte den gjør; „Fluefangerens“ Blade sidde alle ved Jorden, Blomsterne hæve sig paa en lang Stængel; Bladene ere mod Enden brede, og bestaae af to Klapper, der ere besatte med Børster og smaa Pigge; tillige udsondre de en sød Vædske. Naar et eller andet Insekt lokkes hen af den søde Saft, og sætter sig derpaa, smækker Bladet hurtigt sammen som en Bog, og lukker sig ikke op, forend al Bevægelse er ophørt, og Insektet er død. Den stakkels Fange kan ikke slippe ud, Bladene trykke sig fastere og fastere sammen, jo meer den spræller, og den maa bøde med Livet for sin Slikvornhed. Med saa stor Kraft lukker den sig, at man lettere kan sønderrive Klapperne, end faae dem fra hinanden.

Den rundbladede Soldug, en Moseplante er næsten ligesaa farlig for mindre Insekter, idet Bladenes Overflade er besat med lange, tynde Kirtelhaar, der i Spidsen ere klæbrige. Insektets Vinger og Ben hænge strax fast, og det er umuligt at slippe bort.

Man kan nævne utallige Exempler paa sjeldne Planter: „Kandebæreren“, der opsamler Luftens Fugtighed, og destillerer den til Vand, som den byder

den tørstige Reisende, Smørtræet, Kotræet (afsondrer Mælk), Guttaperkatræet, Kinatræet, Kaneltræet, Muskatnødtræet, Kamfertræet og mange andre.

En anden Fjende, der i høi Grad hjemsøger Insekterne, ere Svampene; hertillands kan man om Efteraaret, eller senere henad Sommeren paa vore Speile, Ruder og Gardiner see døde Fluer, der hænge fast ved en hvid Skimmel, der har overtrukket deres Bagkrop. Det er en Snyltesvamp, der langsomt har udviklet sig, og tilsidst været Aarsagen til det lille Insekts Død.

Bjergkroen.

(Fortsættelse.)

„Bliv dog Kilian —, seer Du da ikke, at Hjertet er nærved at sprænges i Livet paa mig, af Glæde over at Du ikke er noget slet Menneske —; sig det endnu engang, for at jeg kan være rigtig vis derpaa. Hvad vedkommer Din Søster mig, nu jeg atter har faaet Troen paa Dig.“

Næsten undselig over hendes Lidenskabelighed, sagde han afsværgende, og med bævende Stemme:

„Tænk paa Dit Rygte, Afra; tænk paa Folks Snak —, imellem os to maa ethvert Forhold være brudt, just for Din Skyld.“

„Jeg tænker kun paa Dig, Kilian,“ sagde Afra, og trak ham ind til sig. „Da Du ikke er slet, bryder jeg mig ikke om Folkesnak —, som forøvrigt har sagt det Værste om os. Lad dem nu snakke, — da jeg nu veed, at Du er uskyldig og trofast, saa maa hele Verden gjerne sige: „han er en daarlig Person,“ saa vil jeg svare: „og jeg er hans Kjæreste.“

„Og Din Fader?“

„Han er en god Mand, men hvorledes han vil optage det, veed jeg ikke. Lad ham sige, hvad han vil; hidtil har jeg været ham en lydig Datter, men fra nu af tilhører jeg Dig, og følger Dig, om det saa skal være til Verdens Ende.“

Lidt senere blev det forelskede Par forstyrret i sine Kjærlighedsdrømmerier, ved at høre en Person römme sig nedenfor.

„Det er Zieler,“ sagde Afra, og skød Kilian fra sig, „hvor han har sin Haand i Spillet, skeer en Ulykke.“

Det var virkelig Zieler, som traadte udenfor, for at see sig om efter Moser. Strax ved det første Skridt stødte han med Foden mod Lærerens Hat, som laa paa Jorden; saa hørte han Hvisken og Hulken, som syntes at komme til ham fra den Skyrie,

maaneklare Himmel; han saae op i det samme Dieblik Lyset blev slukket hos Afra, og en Skikkelse forsvandt fra Taget —, og saa skinnede Maanen roligt paa Ruderne i Afras tillukkede Sovekammervindue.

Dette Syn gjorde Zieler saa ondt i Dinene, at han med en drøi Ed traadte Lærerens Hat itu med sine svære, sømbeslaaede Bjergsko, og derefter traadte ind i Gjæstestuen, hvor Kugel, med Hovedet imellem Armene, snorksov ved Bordet, medens Feltjægeren paa en Bænk, med Hunden ved sine Fødder, sov den Retfærdiges rolige Søvn.

Zieler tog Plads ved Bordet, støttede Ansigtet imellem Hænderne, og stirrede med et uhyggeligt Blik op i Flammen fra den nedskruede Lampe, hvis Os blandede sig med Cigar- og Tobaksduften oppe under Loftet —, af og til streifede det vildt og forfærdet om i Stuen, og paa en af disse Vandringer traf det paa de store, ubehjælpsomme Tal, hvormed Agnes, efter den patriarkalske Skik heroppe, havde malet hver Gjæsts „Skyldighed" paa Bordet med Kridt, og ganske mekanisk greb Zielers Haand efter den Pung af Svineblære, hvori han havde sine Smaapenge, og ved dette Greb berørte hans Haand tilfældigviis hans Herres Pengekat med de titusind Gylden —, hans Dine hvilede længe paa Broderiet, saa kom der pludselig Liv i dem, som om han var greben af en glædelig Tanke.

Udenfor rørte der sig Noget, som om en Person vilde liste sig ud i det Frie; Zieler sneg sig hen til Døren, aabnede den halvt, og saae tydelig Skolemesteren, der kom fra Afras Værelse, og vilde liste sig bort; Zielers Ansigt blev blodrødt af Harme, han kastede et Blik paa de to Sovende, greb Feltjægerens Gevær, der stod i en Krog, undersøgte om det var ladet, og skyndte sig hurtig efter Skolemesteren.

Maanen var nærved at gaa ned bag Bjergene, men lyste dog nok til, at Zieler kunde see en Person følge Veien ned ad Dalen til —, det kunde ikke være andre end Kilian Mooser, som vandrede barhovedet afsted, da han ikke i en Hast havde kunnet finde sin Hat. Zieler kastede endnu engang et Blik op til Afras Vindue, skyndte sig saa ind i Skoven, der løb langs med Veien, og da han var kommen ind imellem Træerne, løb han alt hvad han kunde.

Den vælske Ambrosius var den eneste, der i Wellerau kunde glæde sig ved en Seng med Lagener, som det jo ogsaa sømmede sig for en formuende Tømmerhandler, hvorimod de øvrige Gjæster foretrak Borde og Bænke, thi derved vare de mere frie, eftersom Dørene aldrig bleve aflukkede om Natten, for at forsinkede eller af Uveir overfaldne Vandrere altid kunde finde Tag over Hovedet. Fotografen og Feltjægeren foretrak dette mere ugenerte Natteleie, da den første vilde, før Sol stod op, begive sig paa en Kunstreise, og den anden forsøge at overraske nogle Smuglere og Vildttyve høiere oppe i Bjergene. Kugel var den første, der vaagnede ved et Skud i det Fjerne, hvoraf Lyden gjenlød og tonede ind i Fotografens fantastiske Drømmeverden, men da Kugel blev sig bevidst, sagde han, at et Skud i Bjergene jo var en meget almindelig Begivenhed, og vedkom nærmest Grændsevogterne og Jagtopsynsmændene. Kugels Stuekammerat sov roligt videre, og vendte sig kun om paa den anden Side, da Kugel forlod Stuen, og begav sig paa Vandring til Dondsdorf, efterat have skudt sin Karre ind i et Skur, og forsynet sig med et portativt Apparat.

Morgendæmringen var begyndt, og Kugel vandrede henad Veien, som sædvanligt beskjæftigende sine Tanker med Spøgelsehistorier og fantastiske Billeder, men pludseligt standsede han, som lamslaaet af Skræk, thi tæt ved Siden af sig hørte han en svag Jamren og Stønnen, og han troede i den usikre Belysning at kunne kjende en menneskelig Skikkelse, som laa udstrakt paa Jorden. Kugel, der ellers altid pleiede at søge overnaturlige Aarsager til de naturligste Begivenheder, samlede dog denne Gang baade sit Mod og sin Fornuft, og idet han sagde til sig selv, at det dog maaskee kunde være et Menneske af Kjød og Blod, som var kommen til Skade, traadte han nærmere.

Da reiste den menneskelige Skikkelse, der syntes at være af en overordentlig Længde, sig halvt op fra Jorden, og udstødte et frygteligt Brøl, som gav Gjenlyd fra Klipperne.

Kugel foer forfærdet tilbage, og da den første Skræk havde sat sig, gav Fortvivlelsen ham Kræfter til at bryde over Hegnet, og uden at standse, uden at puste, og ligegyldig for, at han efterhaanden tabte flere af sine Redskaber, ilede han i fuldt Løb tilbage til Wellerau.

Da han kom dertil, var det allerede bleven høilys Dag, og han var saa forpustet, at det varede længe, forinden han kunde svare den unge Feltjæger, Hr. Greding, der mødte ham i Døren, og temmelig barsk spurgte ham, om han ingen Oplysninger kunde give ham om hans Tjenestegevær, som var forsvunden i Nattens Løb.

Da Kugel taug, forekom dette Feltjægeren noget mistænkeligt, og han tog Fotografen fast i Armen:

„Ud med Sproget; hvor er mit Gevær? De og Zieler ere de eneste, som have tilbragt Natten sammen med mig..."

„Geværet?" stammede Kugel, der nu følte sig beroliget ved at være i Menneskers Magt. „Geværet —, det maa vel den Onde selv have hentet."

„Ingen Spøg —, Sagen er alvorlig nok. Saa ofte jeg slog Øinene op, saae jeg Dem sidde opret, — De maa vide, hvor Geværet er bleven af…"

„Det har jeg jo sagt," stønnede Kugel. „Fanden er løs i Wellerau."

„Den Djævel, der har forgrebet sig paa mit Tjenestevaaben, skal faae med mig at bestille, og det kan ikke hjælpe, at De spiller den Dumme eller Uvidende. Enten De eller Zieler maa vide Besked om det. Hvor er Zieler?"

„Zieler? Ham maa vist den Onde have hentet. Veien op til hans Hytte gaaer jo gjennem Djævleskoven."

„Naa, Forhørsdommeren kan vel løse Tungen paa Dem," sagde Greding, som i alle Fotografens Svar kun saae en udspekuleret Landstrygers Spot og Udflugter. „Mistanken imod Dem er saa stor, og Deres Væsen saa besynderligt, at jeg anseer det for min Pligt at sikkre mig Deres Person…"

„Jeg har gjennemsøgt hele Huset, Hr. Greding," lød Afras Røst, „og intet fundet, men maaskee har En eller Anden af Ondskab gjemt det udenfor."

„Hvad enten det er Spøg eller Ondskab, saa kan det let komme til at koste mig min Tjeneste, men jeg vil ikke hvile, før jeg har opdaget, hvem der er Tyven."

(Fortsættes.)

Blandinger.

Økonomi.

En Jødekone gik i Theatret med sin lille Søn; før Forestillingen imidlertid var begyndt, faldt Drengen ned fra Galleriet, og slog sig ihjel paa Stedet. Theaterdirektøren søgte at trøste den grædende Moder; de første Ord hun sagde var: „Min Herre, ak! Moses saae ikke Stykket, maa jeg saa bede om min halve Krone tilbage."

— „Jeg elsker Dig fremfor Nogenting paa Jorden," udbrød en Gartner til sin Elskede, og trykkede hendes Haand. „Dito," sagde hun, og gjengjældte Haandtrykket. Den brændende Elsker forstod desværre ikke Meningen med dette Ord. Den næste Dag spurgte han sin Fader, hvad det betød. „Seer Du," svarede Faderen, „dette her er et Kaalhoved, er det ikke?" — „Jo." — „Godt, det der er et Ditto." — „For Pokker!" udbraabte Sønnen, „saa har hun kaldt mig for et Kaalhoved."

Dobbeltgaader.

1.

(Som Gjerningsord.)
At gjøre det, er den letteste Sag,
Som Noget i Verden kan være;
Men gjøres det ene af os paa Skrømt,
Det volder os kun liden Ære.

(Som Hovedord.)
At give dem, er det Sværeste vel,
Som Nogen i Verden kan tænke;
Men, blive de givne paa rette Vis,
Man os intet Bedre kan skænke.

2.

(Som Egenskabsord.)
Vi ønske kun meget ugjerne,
At Folk ansee os derfor;
Og søge af al Magt at værne
Os for et sligt Adjektiv.

(Som Hovedord.)
De Ungdommens Hjerter tidt fryde
Ved deres skinnende Glands;
Kan Evighedstegnet betyde,
Dog oftest — slet ingen Ting.

Opløsning af Stavelsegaaderne i Nr. 15:
1. Husvale. 2. Tone.

Stavelsegaaderne i Nr. 15 ere opløste af Organisten ved Marmorkirken og Gert Westphaler.
Stavelsegaaden i Nr. 13 er opløst af Realisterne H. C. M. og C. B. fra T.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra April 1877 erholde gratis det Udkomne af „Fotografiet", 10 Ark.

☞ De ærede Abonnenter, der modtage „Skand. Folkem." gjennem Postvæsenet, gjøres opmærksomme paa, at paa Grund af Postlovens Bestemmelser kunne Feuilletonarkene ikke forsendes med Bladet hver Uge, hvorimod Subskribenterne erholde samtlige Ark tilsendte ved Kvartalets Slutning.

☞ Med dette Nr. følger **„Fotografiet"**, 11te Ark.

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Forlagt af Triers Bogtrk

V Soborgs Steentrk

Rutherford Hayes,

„de nordamerikanske Fristaters" Præsident.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 29de April. Nr. 17.

Indhold: General Rutherford Hayes (med Lithografi.) — Brøde og Bod (Fortsættelse.) — Indvendinger. — Sollicitanter. — Bjergkroen (Fortsættelse.) — Blandinger. — Talgaade.

General Rutherford Hayes.

Om den Heftighed, hvormed Kampen fornylig er bleven ført angaaende Valget af en ny Præsident for de forenede Stater i Nordamerika, vidner den Omstændighed, at den valgte Kandidat kun havde — en Stemmes Overvægt over sin Modstander, Guvernør Tilden. Det republikanske Parti, hvortil den nye Præsident hører, har altsaa foreløbig seiret, om end kun med en saare ringe Majoritet; men den dyrkjøbte Seir vil blive saa meget desto vanskeligere at hævde, som Modpartiet —, Demokraterne —, udgjør Stemmefleerheden i Repræsentanternes Hus. Hvorvidt en ærlig Villie, en fast Karakter og jævn Dygtighed ville kunne redde den republikanske Sag, maa Fremtiden vise.

Rutherford Birchard Hayes nedstammer fra en skotsk Familie, der i Slutningen af det syttende Aarhundrede indvandrede i Staten Vermont. Hans Bedstefader var Grovsmed, hans Fader Landmand. Han blev født den 4de Oktober 1822 i Delawara i Ohio, tre Maaneder efter Faderens Død. Fra sit Hjem, hvor han nød en ret god Undervisning, kom han til Harvard College, studerede her Jurisprudens og Literatur, og blev i 1844 Doktor juris. Efterat have foretaget en Reise i de forenede Stater, nedsatte han sig som Advokat, først i Fremont, senere i Cincinnati, og førte her endeel Sager for flygtede Slaver, som hvis ivrige Beskytter han optraadte. Men da Borgerkrigen udbrød, meldte han sig som Frivillig, kom ind i det 23de Ohioregiment, og var med paa Krigsskuepladsen den 27de Juni 1861. I kort Tid avancerede han til Oberst og Brigadegeneral, og skjøndt han flere Gange blev saaret, forlod han dog ikke Tjenesten før Krigens Slutning, ligesom han i det Hele roses for sit personlige Mod, og den Yndest, hvori han stod hos Mandskabet. I September 1864 foreslog hans Medborgere i Cincinnati ham at ombytte Krigererhvervet med den mindre farlige Stilling som deres Repræsentant i Kongressen, hvilken Anmodning imidlertid besvaredes af Hayes med et kort og fyndigt Afslag, idet han nemlig skal have yttret, at den Mand, som under de forhaandenværende Omstændigheder vilde forlade Armeen for at lade sig vælge ind i Kongressen, fortjente at skalperes. Først da Krigen var endt, modtog han Tilbudet, stillede sig strax afgjort paa Republikanernes Side, men spillede dog ikke nogen særlig fremragende Rolle. Allerede to Aar derefter blev han valgt til Guvernør i Ohio, en Post, som han, til Trods for Modpartiets Anstrengelser, beklædte i fem Aar. Det var nu hans Hensigt at trække sig tilbage til Privatlivet, da han pludselig opstilledes som Kandidat til Præsidentværdigheden, og, som det paastaaes, tillige meget imod sin Villie. Om han end ikke er saa rig som Modkandidaten Tilden, har han dog ført et komfortabelt Liv, og er iblandt Andet i Besiddelse af et stort Bibliothek, samt en god Malerisamling. Ligesom Tilden er han afholdt for sin personlige Elskværdighed; at han gaaer for meget i Kirke, og er klædt som en Dandy, ere Anklager, der ikke kunne tynge ham til Jorden. Forøvrigt hersker der kun en Mening om hans Ærlighed og Retskaffenhed, og betragtes han end ikke som et Geni, siges han dog at være en praktisk Mand, med en god Portion sund Sands.

I Følge det af Hayes udstedte Program vil han stræbe hen til at bringe den fattige Befolkning i Sydstaterne under gunstigere Vilkaar, søge at fremme Udviklingen af en retfærdig Selvstyrelse i Syden, uden militær Opretholdelse af Negerherredømmet, men social Ligeberettigelse uden Hensyn til Race eller Farve, underkaste Embedsstanden en radikal Reform, andrage paa en Forlængelse af Præsidentværdigheden til sex Aar i Stedet for fire, nedlægge Forbud mod Gjenvalg, samt indføre Voldgift ved Bilæggelse af internationale Stridigheder m. M.

Om alle disse Løfter ville blive indfriede, er vanskeligt at sige; det er i alt Fald ulige lettere at opstille et Program, end at gjennemføre det.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

Harriet betragtede ham med et Par Øine, som tydeligt viste, at hun ikke vilde have taget i Betænkning at knuse ham, hvis det havde staaet i hendes Magt.

„Hvad videre hørte De?"

„Han vovede at true Dem."

„Deri tager De feil; Talen var om en tredie Person."

Hun sagde det med sin sædvanlige stolte Kulde, men Berthold Frank var ikke den Mand, der saa let lod sig narre.

„Kan jeg i dette Anliggende være Dem til nogen Nytte, saa beder jeg Dem ganske disponere over mig, og jeg vilde skatte mig overordentlig lykkelig, hvis De vilde skjænke mig Deres Fortrolighed."

„Og det vover De at sige til mig. Hvad berettiger Dem til denne Fornærmelse? — De er i min Mands Tjeneste, og De kan jo, hvad Øieblik det skal være, blive opsagt."

„Ikke uden at der var Grund dertil, og Hr. Morris vilde da vel ogsaa høre mit Forsvar. Jeg kan ikke begribe, hvorledes det kan fornærme Dem, at jeg tilbyder Dem min Hjælp imod en Mand, som truer Dem."

Harriet havde vendt ham Ryggen, men hun følte, at hun ligeoverfor dette Menneske maatte blive rolig og fattet.

„Har De hørt Alt?" spurgte hun.

„Rimeligviis hvert Ord."

„Og De rødmer ikke engang over en saadan Tilstaaelse. En Mand af Ære vilde strax have fjernet sig —, men De blev staaende for at lure."

„Ikke af den Grund —, nei, jeg blev kun for at beskytte Dem, hvis det skulde blive nødvendigt."

„Folk af Deres Slags have altid Undskyldninger paa rede Haand; De blev for at spionere, og hvad troer De nu at have vundet. De har hørt Ord, hvis rigtige Mening De ikke forstaaer, og støttende Dem paa disse Ord troer De at kunne tiltvinge Dem min Fortrolighed."

„Ikke ganske, naadige Frue! jeg sagde blot, at jeg vilde skatte mig lykke'ig, hvis De vilde ansee mig værdig til Deres Fortrolighed."

„Jeg kjender Dem. Jeg gjennemskuede Dem første Gang jeg saae Dem. Deres Maske skuffer mig ikke, og De skal derfor ikke gjøre Dem videre Uleilighed —, den vil være ganske overflødig."

Frank trak paa Skuldrene, og rette e paa det hvide Halstørklæde, der havde forskudt sig. Intet forraadte, hvilket Indtryk disse lidet smigrende Ord havde gjort paa ham.

„De miskjender mig," sagde han, „og jeg kan godt forstaae, at De er vred paa mig, fordi jeg har hørt Samtalen; men er der intet, der kan forsone Dem? Befal hvad jeg skal gjøre, og jeg vil adlyde."

„Saa ti dog. Pas Deres egne Forretninger, og glem blot ikke, at det ofte kan blive meget farligt at blande sig i Andres Anliggender. Vedkommende Persons Trusler vedkomme ikke mig, og lukker De Deres Mund op derom til min Mand, jager han Dem bort uden videre."

„Jeg skal tie," sagde han roligt, skjøndt det kostede ham stor Anstrengelse, „men jeg forudseer, at den Time vil komme, ja er allerede nær, da De vil modtage den Haand, som De nu støder bort fra Dem."

Han gjorde et dybt Buk, og forlod Værelset.

Han sneg sig ned ad Korridoren, og da han vilde gaa ned ad Trappen, mødte han Kammerpigen, som vendte tilbage fra Byen.

Hun blev staaende, og betragtede ham med et spørgende Blik.

„Har Sammenkomsten fundet Sted?" spurgte hun hviskende.

„Ja, og det var meget fornuftigt handlet, at Du underrettede mig om Billetten. Kan Du ikke skaffe mig fat i den Lap Papir?"

„Fruen kastede den strax i Ilden."

„Hun er meget klog."

„Og dog overliste vi hende," sagde Mary. „Hvad har De opdaget?"

„Ikke noget videre. Vi maa holde Øinene aabne, og passe paa. Har der senere fundet nogen Samtale Sted imellem hende og den unge Herre?"

„Nei."

„Og Hr. Morris har ingen Anelse om deres Forbund?"

„I hans Nærværelse tale de neppe et Ord sammen, og han aner intet."

„Skriver Fruen ingen Breve?"

„Nei. Hun har ladet mig bringe et til Frøken Palmer; det var vist en Undskyldning for Et eller Andet. Frøkenen sagde blot, at det var godt."

„Nu, Mary, maa Du vedblive at være opmærksom, at vi ikke skulle gaa glip af det vigtige Øieblik. Du veed, hvad jeg har lovet Dig, og mit Løfte skal jeg holde."

„Det haaber jeg ogsaa," svarede Pigen i en Tone, hvori der laa en Trusel skjult; „hvad mig angaaer, saa kan De rolig stole paa mig."

„Forefalder der noget særdeles vigtigt, saa kommer Du hjem til mig i min Bolig."

Hun nikkede, og ilede forbi ham, medens Berthold Frank begav sig ind i Kasseværelset.

Bluff sad i Livré som Portier bagved et Bord, og var beskjæftiget med at ordne Smaamynterne i Tutter.

Gassen brændte, Kassereren traadte hen til sin Pult, og bladede i de Papirer, der laa foran ham.

„Den hele Historie koster en Syndflod af Penge," sagde han ærgerlig, „og hvad har han saa for dem? Ingenting! Om Kunstsagerne vare fordeelte rundt omkring i Huset, eller om de..."

„Liebhaveri!" afbrød Bluff ham lakonisk; „det har ethvert Dyr, og det har De ogsaa."

„Jeg?"

„Ja —, De er ogsaa efterhaanden bleven opdaget. Mig kommer det jo egentlig ikke ved, men jeg kan ikke lide at De dømmer Andre saa strengt, naar De ikke selv er noget Dydsmønster."

Frank betragtede ham aldeles forbauset.

„De er blevet aldeles uforskammet, efterat De er kommet i Livré," sagde han forbittret. „Vover De at opkaste Dem til Dommer over mine Handlinger."

„Nei, paa ingen Maade. Det vilde være et meget utaknemligt Arbeide, som heller ikke vilde lønne sig. Jeg kan nu engang ikke lide, at De taler saaledes om Andre. Et gammelt Ordsprog siger: „Dens Brod jeg æder, dens Vise jeg kvæder," og Hr. Morris har Penge nok, hvorfor skulde han saa ikke..."

„Hold Deres Mund!"

„Behøves ikke, thi naar De kritiserer vor Chefs Privatanliggender, saa er det min Pligt ogsaa at give et Ord med i Laget —, det kan ingen forbyde mig."

Kassereren var saa forbauset, at han neppe kunde fremføre et Ord, men Forbittrelsen jog Blodet op i hans Kinder, og hans Øine sprudede Ild.

„Denne Uforskammethed kjender ingen Grændser," hvæsede han med hæs Stemme. „Troer De maaskee, at De, fordi De har faaet Livré, sidder saa fast i vor Chefs Gunst, at De ikke kan fortrænges fra den?"

„Saalænge jeg gjør min Pligt..."

„Gjør De kun, hvad der forlanges af Dem, men naar De optræder uforskammet imod Deres Foresatte, saa kunde det lede til, at De blev afskediget."

„Vil De maaskee sørge derfor?"

„Naar De vedbliver at anslaa den Tone —, saa ganske vist."

„Hm! Saa kunde De maaskee komme til at gjøre mig Selskab."

„Hvad mener De med det?"

„Aah, jeg mener blot, at Hr. Morris rimeligviis ikke vil finde sig meget opbygget ved, at De har Hemmeligheder med hans Gemalindes Kammerpige, og jeg seer ingen Grund til, at jeg skulde forti denne Nyhed for ham, da den rimeligviis har betydelig Interesse for ham."

Kassererens Blik blev mere og mere stirrende; han havde aldeles ikke tænkt sig Muligheden af, at Bluff, som han holdt for et meget indskrænket Menneske, kunde anstille saa skarpe Jagttagelser.

„Det lader til," sagde Frank endelig, „at De har hørt Klokkerne ringe, men De veed ikke, hvor de hænger, som man siger. Hvad skulde jeg have at tale med Kammerpigen om? Jeg er ingen Ven af Intriguer, og gaaer min Vei lige frem i Livet, og her finder jeg ikke engang et fornuftigt Paaskud til en Intrigue."

„Intrigue eller ikke Intrigue veed jeg ingen Besked med, men det veed jeg, og saa godt kjender jeg Dem, at De har et bestemt Formaal for Øie. Imidlertid er jeg bleven færdig med Rullerne her; behag selv at tælle efter —, jeg har ingen Tid til at vente længere."

„Aah, gaa Fanden i Vold!" udbrød Frank rasende. „Jeg vilde ønske, at De var der, hvor Peberet voxer."

„Derhen kommer De nok engang," hviskede Bluff, idet han gik.

Berthold Frank sendte en Forbandelse efter ham, og aabnede Pengekassen, for at lægge Rullerne ned deri.

Det var en ubehagelig Dag, tænkte han; Fru Morris havde tilbageviist hans Venskab, og Bluff havde egentlig ydmyget ham, men det stod med tydelig Skrift at læse paa hans Pande, at han vilde huske dem det.

Han lukkede af allevegne, saae sig endnu engang forsigtig om, tog sin Hat, og begav sig paa Hjemveien.

Han havde dog erfaret en hel Deel, som havde betydelig Værdi for ham.

Han havde rigtignok ikke tilfulde forstaaet Alt, hvad Englænderen havde sagt til den smukke, stolte Kone, men saameget vidste han dog, at der hvilede visse Hemmeligheder over hendes Fortid, hvis Opklaring kunde blive farlig for hende.

At udfinde denne Hemmelighed skulde være hans Livs Opgave, og for at løse den, var han villig til at bringe ethvert Offer, og naar dette var lykkedes for ham, saa var den stolte Frue i hans Magt, og han kunde tage Hævn for den Ydmygelse, han havde lidt.

Denne Tanke forsonede ham igjen med den Skam, han havde lidt, og han betraadte nu sin Bolig, for at overveie Midlerne til at tilfredsstille sin Hævn.

Da han havde taget sin Overfrakke af, og tændt sin Lampe, beregnede han endnu engang, hvor heldigt Sagerne stod for ham; han gned tilfreds Hænderne, og gik ind i Soveværelset, for at hente sit Chatol.

Det stod i et Skab i Væggen. Skabet var aflukket som sædvanligt, men da han aabnede det, saae han strax, at Chatollet var borte, og det veltilfredse Smil forsvandt øieblikkelig fra hans Læber.

Skræk og Forfærdelse afspeilede sig i hans fordreiede Træk.

Han huskede tydelig, at han havde seet Chatollet samme Morgen. Baade Værelsets Døre og Skabsdøren havde han lukket af, og han fandt dem ogsaa nu uden Tegn paa ydre Vold.

Han fandt intet, der kunde lede ham paa Spor —, kun Chatollet manglede, alt andet var urørt; det var altsaa tydeligt, at den ubekjendte Tyv kun havde villet have Fingre i Chatollet.

Hvem var vidende om, at det indeholdt værdifulde Papirer?

Han havde kun meddeelt det til Vexelmægler Riese, men han kunde ikke tro, at denne havde begaaet Tyveriet; idet han vist manglede baade Forvovenhed og Færdighed til et saadant Foretagende. Det maatte være en Person, som vidste Besked, og som troede at finde Penge og Værdipapirer i det saa velforvarede Gjemmested.

Hans Raseri kjendte ingen Grændser, og det saameget desto mere, som han ikke turde omtale Tabet for Politiet; thi hvis Papirerne faldt i Politiets Hænder, kunde de let blive anvendte imod ham.

Han bestemte sig tilsidst til et Avertissement i Avisen, hvori han udlovede en Belønning for Tilbageleveringen af Chatollet og Papirerne.

Trettende Kapitel.

Samme Aften Frank savnede de værdifulde Dokumenter, traadte Eckart ind til Pengemægler Riese, der just var i Begreb med at ende sit Dagværk.

De havde kjendt hinanden i mange Aar, og Kaspar Riese gjenkjendte ogsaa strax Eckart, trods hans graa Haar, og de andre Spor, det lange Fængselsliv havde efterladt paa ham.

„Hvor hurtigt Tiden dog gaaer," sagde Riese, idet han gav ham Haanden, og bød ham en Stol, „jeg synes neppe det kan være ti Aar siden vi sidst saaes."

„For den Lykkelige gaaer Tiden hurtigt," svarede Eckart med et dybt Suk; „for mig har Tiden været en Evighed, og havde Haabet om at kunne faae Hævn ikke holdt mig oppe, saa havde jeg neppe forladt det frygtelige Hus levende."

„Hvem er det, De vil hævne Dem paa?"

„Paa hvem? Naturligviis paa den Mand, som har ruineret mig, og som for selv at undgaa Regnskabet, forledede mig til den Gjerning, der kostede mig de ti bedste Aar af mit Liv."

„Theodor Morris?"

„Ja. De var jo dengang Omgangsven af os begge, og De veed meget fra den Tid, som kunde være mig…"

„Undskyld," afbrød Riese ham, „dersom De troer, at mit Vidnesbyrd endnu efter saa mange Aars Forløb kan have nogen Værdi for Dem, saa er dette Haab forgjæves. Hvad jeg kan mindes, er kun svage Erindringer og Formodninger, som jeg aldeles ikke kan bevise."

„Men De maa dog kunne vide, at der dengang blev afsluttet fingerede Forretninger, som fra Begyndelsen havde til Hensigt at bringe mig Tab, og min Ven Morris Gevinst."

Kaspar Riese rystede betænkelig det skaldede Hoved.

„Veed jeg noget derom?" svarede han. „Ja, det kan være, men selv om jeg paastod det, hvad vandt De saa? Retten forlanger Beviser, og Chefen for Huset Morris og Kompagni finder snarere Tiltro, end vi To tilsammen."

„Det er en Sandhed, som ikke kan betvivles, og jeg har heller ikke gjort Regning paa Deres Vidnesbyrd, da De jo maa tage Hensyn til Deres egen Forretning."

„Jeg staaer ikke mere i Forbindelse med ham; han har havt Lykken med sig —, mere Lykke end Forstand —, og er bleven storagtig. Han kunde nu gjerne give Dem en Deel af hvad De har tabt tilbage."

„Af hans Haand vil jeg intet modtage, og behøver det ikke heller, da jeg tjener et tarveligt Udkomme ved at spille Violin i et Theater-Orkester. Seer De ham ofte paa Børsen?"

„Daglig."

„Hvilke Forretninger gjør han?"

„Hovedsagelig Spekulationsforretninger, og han har, som sagt, et fabelagtigt Held. Han vover meget, men det er hidtil gaaet godt."

„Er der ikke Svindlerier med i Spillet, og kunde vi ikke paa den Maade skaffe ham en Kriminalproces paa Halsen —, jeg er beredt til ethvert Offer for at styrte denne Mand."

„Troer De, det bliver en let Sag? Hvorfra skulle vi tage Beviserne, thi dem han har narret, skamme sig ved at tilstaae deres Dumhed. Morris er desuden en snu Patron, som ikke let lader Nogen kigge sig i Kortene. Enhver, der har Lykken med sig, er en klog Mand, om han end har brugt aldrig saa forkastelige Midler, og selv om De i dette Dieblik, da Morris grunder et Aktieselskab, hvoraf han kun selv kan faae Fordeel, udraabte paa Gader og Torve, at Morris narrer Aktionærerne, saa vilde ingen tro Dem, men Alle udskjælde Dem for en Bagvadsker."

(Fortsættes.)

Indvendinger.

I Aaret 1633 blev Ladislaus valgt til Konge i Polen. Rigets Øverste spurgte den forsamlede Adel, om de Alle vare tilfredse med, at Ladislaus blev kronet. Ingen indvendte Noget. Kun en eneste, fattig Adelsmand reiste sig, og sagde: „Jeg vil ikke, at han skal være vor Konge." Man spurgte ham om Grunden til hans Modsigelse.

„Jeg har ingen Grund," lod hans Svar, „men jeg vil ikke, at han skal være Konge." — Man gjorde sig megen Umage for at bevæge ham til at give sit Samtykke.

Omsider lod han sig da overtale; Kongen lod ham efter Kroningen komme til sig, og bad ham meddele ham, hvorfor han saa ivrigt havde modsat sig.

„Jeg vilde blot see," var hans Svar, „om vor Frihed endnu var den gamle; nu har jeg overtydet mig derom, og Ingen skal i Fremtiden være Kongen mere tro, end jeg."

Sollicitanter.

Man fortæller følgende morsomme Historie: Greven af * * *, en ærlig og ligefrem Mand, der gjerne saae sig omgivet af lykkelige Mennesker, var Kabinetssekretær hos Keiserinde Kathrina, og denne høie Dame havde læsset saamange Byrder paa hans Skuldre, at det var med Nød og Neppe, at han kunde bestride sit Embede. Hans Dør blev beleiret af Klienter hele Dagen; Supplikanternes Mumlen naaede ind til hans Øren, og viste han sig, blev han bestormet fra alle Kanter —, Enhver vilde være den første, Enhver vilde meddele ham Enkelthederne i sin Sag, disse Enkeltheder, der stedse ere saa behagelige for den Fortællende, men saa kjedelige for Tilhørerne.

Kort —, Greven blev kjed af det; gik han ud, benyttede han sig af en Bagdør; men dette Puds opdagede de snart, og nu blev han ogsaa beleiret fra denne Side.

Nu blev der ham intet Andet tilovers, end atter at forføie sig ud af den sædvanlige Dør, og han gjorde det saa hurtigt som muligt, med en Pakke Papir under Armen, og med Hastværkets afskrækkende Mine paa Panden; han bukkede sig, saae Ingen i Ansigtet, og Ingen vovede at standse Ministeren. Paa Gaden ventede der en Vogn, Tjeneren aabnede Døren, med et Spring var han inde, og Kudsken kjørte til af alle Kræfter.

Paa denne Maade undgik han en Tidlang sit Paahæng; men engang befandt der sig en brav, retskaffen Mand iblandt Sollicitanterne, der efter lang Venten hver Dag besluttede sig til et Vovestykke, for enten at vinde Alt eller tabe Alt.

Han bestak Kudsken, og fik Lov til at smutte ind i Vognen, og trykke sig op i en Krog. Her sad han et Par Timer med bankende Hjerte.

Endelig kom Ministeren, med stort Hastværk; Døren fløi op, Greven ind, Døren i —, og forend Greven fik Tid til at fatte sig, havde den Fremmede undskyldt sig med den bittre Nød, der havde tvungen ham til dette Skridt, og overleveret ham sine Papirer. Greven smilede overrasket ved Indfaldets Nyhed, lovede at sætte hans Sag igjennem, og Manden havde vundet sit Spil.

En anden lignende Beretning skal en Præst i en engelsk Provinds have fortalt om sig selv: „Strax efterat jeg var bleven Kapellan, udgav jeg et Bind Digte, og dedicerede dem til Dr. Herring, dengang Erkebisp af Canterbury. Da jeg kort efter gjorde ham min Opvartning, yttrede han sig meget smigrende om mig, og sagde, at det skulde være ham en stor Fornøielse at see mig ved hans Bord, saa ofte jeg behagede, og jo oftere jeg kom, desto mere vilde det glæde ham.

Et saadant Tilbud fik jeg ikke hver Dag; jeg leiede mig et Logi i hans Nærhed, og spiste til Middag hos ham hver Dag i sex Maaneder; og endskjøndt jeg tidt fik Vink om, at man helst saae sig

fri for mig, havde jeg dog besluttet ikke at forstaae det, forend hans Naade gav mig de to Kald, jeg nu lever godt af.

Bjergkroen.

(Fortsættelse.)

Solen skinnede paa Afra, og forklarede hendes Træk, der nu havde mistet deres tidligere drømmende Ligegyldighed —, thi det var ogsaa bleven Morgen i hendes Hjerte.

„Og De, Kugel, vil virkelig ikke hjælpe den brave Hr. Greding ud af denne Forlegenhed?" spurgte hun med sin blideste Stemme, som strax satte Fotografens Fantasi i den ømmeste Bevægelse.

„Men jeg har jo sagt ham det," jamrede han. „Djævelen driver jo sit Spil dernede i Skoven, og derfor er det da ikke besynderllgt, at man af og til sporer ham ogsaa heroppe. Jeg har været ham saa nær, at jeg frygtede for, at han skulde stange mig med sine gloende Horn, og fra hans Gab udstrømmede der en Stank af Svovl, som jeg ikke har kunnet blive kvit."

„Naar var det?" spurgte Afra.

„For en halv Time siden, thi jeg har vist neppe brugt ti Minutter for at komme herop."

„Der hører De nu selv hans Nonsens, Afra," mente Feltjægeren.

Afra tænkte lidt efter, og sagde saa med et Spor af Skalkagtighed:

„Saa meget er vist, at nede i Skoven er ikke Alt, som det burde være, og Hr. Kugel, der er saa godt bekjendt med Aanderne, løber dog ikke strax sin Vei saadan for Ingenting —, idetmindste vilde jeg, hvis jeg var Feltjæger, dog engang see efter dernede. De kan jo faae Faders Bøsse, Kugler og Krudt med —, en Æske Fænghætter..."

Uden at vente Svar gik hun op paa sit Værelse, og bragte snart det gammeldags Vaaben med Tilbehør.

„Og De vil blive her uden Beskyttelse?" spurgte Greding.

„Nu frygter jeg intet mere, thi jeg har overstaaet det Bittreste," sagde Afra overmodig; „og hvis en Ulykke skal komme, saa vil den bestemt ikke vælge den Dag i Dag."

Greding stod et Dieblik i Eftertanke, og lænede sig til Bøssen, medens Hunden trippede omkring, og Kugel betragtede Dampene, som i underlige Skikkelser lettede fra Kløfterne, og trak op langs Bjergenes Sider.

Pludselig hævede Greding Hovedet, og betragtede Afra med mistroiske Dine, da han var kommen i Tanke om, at Kilian Mooser jo ogsaa havde været her den foregaaende Aften, og var pludselig forsvunden, men et Blik paa Afras næsten forklarede Træk forjog strax den neppe opstaaede Mistanke. Desuden havde hun jo afviist Mooser i Gredings Nærværelse, og nu gav hun jo Vaaben til den, der vilde forfølge Tyven, i hvem det saa endogsaa var.

Som om han vilde gjøre hende Afbigt for denne flygtige Mistanke, gav han hende et hjerteligt Haandtryk, skuldrede Geværet, og vækkede Fotografen af hans Drømmerier, ved et kraftigt Slag paa Skulderen.

Kugel, som atter kom i Tanke om det, han nylig havde oplevet, tog Afsked med Afra, som den Mand, der veed at han gaaer den sikkre Død imøde; han betroede hende sit Apparat til Opbevaring, og med Hunden, der munter sprang foran dem, begav de to Mænd sig paa Veien til den dybere nede liggende Skov.

Den blev snart naaet, men Kugel, der hidtil havde været ved godt Mod, standsede, da man nærmede sig Stedet, hvor han havde oplevet sit natlige Eventyr; hans Knæer nægtede ham deres Tjeneste, og det var, som om han vilde synke sammen, men saa samlede han med vild Energi sine sidste Kræfter, og før Feltjægeren anede eller kunde forhindre det, ilede Kugel med en Fortvivlets Spring ned ad Veien til Dondsdorf.

Greding vilde uden Tvivl have forsøgt paa at indhente ham, hvis hans Opmærksomhed ikke var bleven hendraget paa Hundens besynderlige Urolighed, og en svag Klynken og Jamren, som syntes at komme fra Buskene ved Veisiden, og som rimeligviis for anden Gang var Skyld i Kugels hurtige Tilbagetog. Greding tog en rask Beslutning, og sprang over Veikanten ind i Buskene, hvor han efter et Par Skridt traf Zieler, liggende paa Jorden, med et blodplettet Lommetørklæde om sin venstre Overarm, og gjørende Forsøg paa at reise sig, hvilket han dog med Suk og Pine atter maatte opgive.

Et tilfreds Smil viste sig paa hans af Smerterne fortrukne Ansigt, da han gjenkjendte Feltjægeren; saa lukkede hans Dine sig, og med svag Stemme fremstammede han:

„Han har skudt paa mig, og senere næsten kvalt mig, da jeg laa paa Jorden —, de ti tusind Gylden har han taget —; hvad vil min Herre sige —, jeg tør aldrig mere træde ham under Dine."

„Hvem er Gjerningsmanden?"

„Kilian Mooser," stønnede Zieler, „han lurede paa mig bag Træet, og sprang frem, med Geværet rettet imod mig, og sagde, at jeg skulde udlevere

ham Pengene, og afstaae Afra, ellers skød han mig. Da jeg vilde løbe, fyrede han, jeg følte mit Ærme fuldt af Blod, og segnede; saa sprang han til, tog Pengene, og vilde vist have kvalt mig, hvis han ikke havde troet at jeg var død, da jeg ikke gav en Lyd fra mig —; Geværet kastede han saa fra sig, og løb ad Dondsdorf til, alt hvad han kunde..."

Zieler var udmattet, og taug. Hans sønderrevne Klæder, smudsige og blodige Ansigt, tilligemed Skudsaaret tydede paa et voldeligt Overfald. Pengekatten var forsvunden.

Greding søgte efter Geværet, og fandt det snart; det var hans eget, afskudte Tjenestevaaben.

Greding var ubestemt paa, hvad han skulde gjøre med den Saarede, da han hørte og kort efter saae Ambrosius's blaarøde Vogn komme rullende, indtil Greding traadte frem fra Krattet, og raabte „Holdt!"

Ambrosius syntes ikke at have synderlig Lyst til at standse, da han anede Uleilighed og Ubehageligheder, men Feltjægeren rettede Geværet paa ham, og sagde:

„I Lovens Navn, stands! — Her ligger et plyndret og saaret Menneske, som De maa hjælpe videre..."

Ambrosius maatte finde sig i sin Skjæbne, og ved begges Hjælp blev Zieler lagt op i Vognen.

„Hvorhen skulle vi saa bringe Jer?" spurgte Greding.

„Til Afra," klynkede Zieler; „hun skal dog see, hvorledes Tugthuskandidaten har tilredet mig for hendes Skyld."

„Godt —, jeg gaaer til Dondsdorf, og sender en Læge, samt gjør Anmeldelse for Øvrigheden," sagde Greding; „bring Afra hendes Faders Gevær ved samme Leilighed."

Knurrende vendte Ambrosius om, og pidskede paa Hestene, og inden faa Minutter holdt de for Døren, og den Saaredes Stønnen og Sværgen vækkede Afra af hendes Drøm om fremtidig Lykke. „De have Ret," sukkede hun, og foldede sine Hænder, „som sige, at den Onde er løs i Wellerau —, Gud være vore arme Sjæle naadig!"

* * *

Afras Fader, den rige Brygger og Vært i Dondsdorf, havde den foregaaende Aften havt et heftigt Optrin med Barberen og Sadelmageren, som ikke kunde lade være at stikle paa Afras enlige Stilling oppe paa Wellerau, og desuden havde sagt, at Bryggeren nu maatte have Udstyret færdigt, da Skolemesteren jo snart havde udstaaet sin Tugthusstraf, og at det jo dog var paa ham, at Afra ventede. Samtalen blev heftigere, og Resultatet blev, at Bryggeren tog hver af dem i Kjolekraven, og befordrede

dem i en Fart ud i den frie Luft; men derude fandtes et Dusin haandfaste Dondsdorfere, som, lokkede af Udsigten til fri Fortæring og et muntert lille Haandgemæng, brød ind i Stuen, kastede Værten hovedkulds ud, og slog Vinduer og Kruse istykker, efter først at have stukket dygtig paa Varerne. Bryggeren kaldte paa sine Folk, men disse svarede, at de ikke vilde have Prygl, fordi han havde været grov, og da Politiet kom, vare Fredsforstyrrerne allerede borte for længe siden. Han indgav vel en Klage til Øvrigheden, men da det blev sagt ham, at han selv havde begyndt, og at han neppe vilde faae Retten paa sin Side —, saa blev han stum af Forbauselse. Han skulde altsaa ikke mere være Herre i sit eget Hus? Ikke have Lov til at sige Folk Sandheden, og kaste dem paa Døren? men endogsaa finde sig i at blive fornærmet paa sit ømmeste Sted, personlig mishandlet, og hans Eiendom ødelagt?

„Himmelkreuzdonnerwetter...," og det svære Egetræes-Bord knagede under hans Næveslag; han støttede Albuerne paa Bordet, og begravede begge Hænderne i sit tykke Haar, og saaledes sad han den hele Nat paa den Plads, som han før ikke vilde have byttet med en Throne, men som nu forekom ham som en Gabestok.

Da Dagen brød frem, og en af Pigerne frygtsomt traadte hen til ham, og spurgte om hun ikke skulde rydde op, reiste han sig, og brølede:

„Intet maa røres —, Alt bliver som det er, indtil Retten selv trækker Hallunkerne herhen ved Ørerne, og lader dem rydde op. Er det ude med al Retfærdighed, saa skal dette blive staaende til Spot og Skam i al Evighed."

Da Pigen vovede at bemærke, at Gjæsterne dog umulig kunde sidde paa sønderslagne Stole, ved væltede Borde, og indenfor knuste Ruder, eller drikke af itubrudte Kruse, svarede han:

„Det lumpne Pak skal ikke faae en Draabe mere, om de saa Alle kreperer af Tørst, og alt mit Øl bliver surt som Eddike."

Han lod en Advokat hente fra Hovedstaden, men ogsaa denne trak paa Skuldrene, og skyndte sig bort for den opbragte Bryggers Vrede, for at give Plads for en Retstjener, der overbragte en Stævning fra Barberen og Sadelmageren, der havde indgivet en Klage over personlig Mishandling. Det var Draaben, som fik Bægeret til at flyde over; han rev Stævningen i Stykker, og kastede Betjenten Stumperne i Ansigtet med de Ord:

„Elendige Pjalt! Læg vel Mærke til, at her er jeg Herre, og kan prygle hvem jeg vil; betal mig Leien for min Kartoffelmark, som Du nu har været mig skyldig i over Aar og Dag."

Forfærdet flygtede Rettens værdige Haandlanger

for Bryggerens truende Holdning, men denne slog sig med Haanden for Panden, og sukkede:

„Og mig vilde de anklage, de lumpne Karle, fordi de have ødelagt min Eiendom, og jaget mig ud af min egen Stue —; og jeg veed det —, Retten holder med dem, de Mordbrændere. Det er, som om der i denne elendige Verden ikke var Plads mere for ærlige Folk."

Han sad fordybet i saadanne Tanker, da han blev vækket ved en Lyd i Nærheden, og foran ham stod den Forbryder, der saa skammelig havde bedraget hans eneste Barn, og gjort ham selv til en Gjenstand for Folks Foragt og Spot.

Og dette Afskum vovede ligefra Tugthuset at komme til ham, for at forhaane ham, eller presse Penge ud af ham.

(Fortsættes.)

Blandinger.

— For Øieblikket er det fashionabelt i Paris at tage til St. Germain, udstyret som en Sportsman. En graa Jakke, en Hue med en Fjervinge, en Taske til Byttet, og en Bøsse under hver Arm —, saaledes er Moden. Førend han forlader Toget, har Sportsmanden ikke undladt at underrette de Øvrige om, at han er tagen ud for at jage hele Dagen i Skovene om det gamle Palads, hvor Henrik den Fjerde er født, og hvor Henriette af England og James den Anden udaandede. Om Aftenen vende de saa tilbage til Paris, pustende under Vægten af en velfyldt Taske. Man maa tro, at Egnen snart maatte blive lagt øde for Vildt, men det er ikke Tilfælde. En Dag kom jeg i Samtale med en vældig Nimrod paa St. Germain Station. Den enorme Jagttaske han bar bagpaa, var navnlig Gjenstand for min Forbauselse. En lille Skoledreng, der stod tæt ved os, saae ligeledes med stor Lyst paa Tasken; i hans Alder har Alt, hvad der hedder Sport, særlig Interesse; og min unge Ven kunde heller ikke modstaae sin Nysgjerrighed, da Lokomotivet peb, listede han sig hen, reiste sig paa Tæerne, løftede forsigtigt Taskens Laag op, og kiggede ned. Med en stille Latter trak han sig tilbage. „Naa," spurgte hans Moder, „har den Herre dræbt mange Agerhøns og Fasaner?" — „Nei, Moder, men alligevel har han gjort et godt Skud." — „Hvad har han da dræbt?" — „Han har dræbt en Paletot og to Par Strømper."

Talgaade.

1 2 3 4 5 6 7
Snart er den lille, snart uhyre stor,
Og udtænkt ved Menneskets Snille;
Kjendt og benyttet paa hele vor Jord,
Undtagen maaskee hos de Vilde.

6 7 5
Et Ord, som hver Bedende frygter med Ret.

4 2 1
Vi kunne blot bruge dens Tænder.

1 2 3 4 7
Den aldrig kan gjøre vort Ansigt net.

6 5 4
Man gi'er det til Folk, som man kjender.

4 2 6 7
Om Sommeren staaer den støvet og glemt.

3 6 7
Er særlig Vinterens Mærke.

1 2 3 4 7
I Massevis gaaer den fra Fingrene nemt.

1 5 6 7
Kan ofte vor Tale forstærke.

1 2 3 4
Affald det er, men kan dog gjøre Gavn.

3 4 5 6
For det maa tidt Sandheden vige.

3 4 2 1
Tungt for os, hvis det klæber fast ved vort Navn.

2 3 7 6
Et Dyr og et Skjældsord tillige.

Opløsning af Dobbeltgaaderne i Nr. 16:
1. love (Løve). 2. ringe (Ringe).

Stavelsegaaderne i Nr. 15 ere opløste af en Nybygger.

☞ De ærede Abonnenter, der modtage „Skand. Folkem." gjennem Postvæsenet, gjøres opmærksomme paa, at paa Grund af Postlovens Bestemmelser kunne Feuilletonarkene ikke forsendes med Bladet hver Uge, hvorimod Subskribenterne erholde samtlige Ark tilsendte ved Kvartalets Slutning.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 6te Mai. Nr. 18.

Indhold: Brøde og Bod (Fortsættelse.) — Ringen. — Kinesiske Løkkerier. — Til Billedet (med Xylografi.) — Bjergkroen (Fortsættelse.) — Gaade.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

Eckart kunde ikke nægte Rigtigheden heraf, men spurgte, om han da ikke kjendte En eller Anden af Morris's Kontorpersonale, som mod en ordentlig Betaling var villig til at skaffe Beviser tilveie paa disse meer eller mindre bedrageriske Foretagender.

Dette mente Riese var en Umulighed, thi de Yngre, som maaskee kunde forlokkes, og vare aabenmundede, vidste naturligviis intet, og de Ældre, der maaskee vidste noget, vare mere forsigtige, og i ethvert Tilfælde meget dyre, da det jo vilde koste dem deres Plads, naar Forræderiet blev opdaget. Forøvrigt havde han ogsaa et Horn i Siden paa den storagtige Hr. Morris, og hvis Eckart kunde udfinde en Maade, hvorpaa de kunde komme Morris tillivs, saa skulde han gjerne række ham en hjælpsom Haand dertil, men een Ting var der dog han maatte sige ham, og det var, at han vilde foretrække pekuniære Fordele for enhversomhelst lumpen Hævn.

„Nei —, jeg vil styrte ham i Støvet, og tilintetgjøre ham," udbrød Eckart med hævngløbende Blikke. „Skaf mig disse Beviser, og jeg vil være Dem evig taknemlig derfor."

„Meget vel, men hvad skulde jeg forøvrigt have?"

„Sælg ham alle Beviser for saa høi en Pris, De vil, men gjem blot et eneste til mig, som er tilstrækkeligt til at fælde ham."

„Naa, jeg skal see, hvad jeg kan gjøre," sagde Riese hurtigt, da der blev ringet paa Gadedøren. „Gaa nu, da det er bedst, at De ikke bliver seet her…"

„Er De maaskee bange for, at min Nærværelse skal skaffe Dem Ubehageligheder…"

„Jeg tænker ikke paa mig selv, men paa den Plan, vi i Fællesskab forfølge."

„Det er en anden Sag. Den Grund lader jeg gjælde. Naar skal jeg komme igjen?"

„Om nogle Dage."

De tog intet Lys med ud paa Gangen; Eckart slog Kraven op om Ørene, trykkede Hatten ned i Panden, og gik rask ud af Døren, i det samme Dieblik Riese aabnede den.

„Ho, ho!" sagde Simon Kern, der stod paa Trappetrinet, og overrasket saae efter den bortilende Eckart; „den Karl seer ud som den onde Samvittighed."

„Kom ind! Det er ikke nødvendigt, at Du gjør de Forbigaaende opmærksomme paa Din hæderlige Person."

Kern fulgte ham ind i Gangen, efter endnu engang at have seet sig om, og sagde: „Hvad vilde den Mand hos Dem?"

„Hvad vedkommer det Dig?"

„Aah, jeg kjendte ham paa Gangen. Vi have tidligere været Venner, men med Forholdene forandre ogsaa Sindelagene sig."

„Saadan har det altid været, og saaledes vil det vedblive at være, og jeg kan ikke fortænke den Herre i, at han ikke vil have mere at gjøre med Dig."

Under denne Samtale var Simon Kern traadt ind i Stuen, og et Glædesudbrud undslap den gamle Riese, da han fik Øie paa det stjaalne Chatol, som Nevøen satte paa Bordet.

„Endelig!“ sagde han, „jeg havde allerede opgivet Haabet.“

„Man kan tænke hurtigere end man kan handle, og Sagen var ingenlunde saa let, som De havde tænkt den.“

„Du er jo en duelig Laasesmed.“

„Havde jeg ikke været det, saa havde de maattet vente længe paa Kassen her.“

„Hvor fandt Du den?“

„I Skabet i Væggen.“

„Havde Du Nøgler til Dørene?“

„Nei, mine Dirker gjorde Deres Pligt. Giv mig saa en Slurk at væde Halsen med; et Glas Vin har De vel i Huset.“

Riese fremtog Flaske og Glas, fyldte dette, og sagde: „Der var dog vel ingen, der saae Dig?“

„Ikke saavidt jeg veed, og desuden var det for mørkt til at man kan gjenkjende mig.“

„Saameget desto bedre, og nu Haand paa Værket, og prøv Din Kunstfærdighed.“

„Det er snart gjort,“ sagde Simon, og fremtog sit Værktøi; „men De husker Akkorden. Vi dele de rede Penge, og jeg faaer 50 Daler ovenikjøbet.“

„De ere hurtigt tjente,“ sukkede Riese.

„Men De havde ikke kunnet fortjene dem. Det var ikke hver Mands Sag, og Arbeideren er sin Løn værd.“

„Men sæt nu, at Indholdet ikke svarer til min Vens Forventninger, saa har jeg tabt mine Penge.“

„Vennen er De selv, og De er altfor klog til at udsætte Dem for den Fare at tabe, om det ogsaa kun var en lumpen Daler.“

„Det er noget Du ikke forstaaer Dig paa,“ sagde Riese, og greb med feberagtig Hast ned i Chatollet, hvis Laag nu var aabnet, „og det kan jo ogsaa være Dig det samme, naar Du blot faaer, hvad der er lovet Dig.“

„Det er det egentlig ogsaa, og jeg vilde kun vise Dem, at det var spildt Uleilighed at ville lyve for mig. Stop, der er Penge.“

Riese lagde Banknoterne, han havde fundet, paa Bordet.

„3200 Daler,“ sagde han, efterat have talt dem.

„Det giver jo 1600 til hver af os. Den Uleilighed fik man da betalt. Blot Fyren ikke gjør Allarm, saa at man kan faae Tid til at more sig.“

Paa denne Bemærkning svarede Riese intet; han var allerede beskjæftiget med at gjennemsee Papirerne. Det var mest Breve og Regninger, og efter hans ondskabsfulde Smil at dømme, maatte de have Værdi for ham.

„Nu fortryder De vel ikke længere de 50 Daler,“ sagde Kern; „De har gjort en god Handel, uden at regne Papirerne med, og uden at De har behøvet at røre en Haand.“

„Pengene er ikke Hovedsagen, og jeg havde slet ikke ventet at finde saadanne. Nu maa jeg sørge for, at der ingen Mistanke falder paa os. Det er mit Arbeide, og det er ikke lettere end Dit.“

„Har De Grund til at frygte for, at Mistanken kunde falde paa Dem.“

„Selv om han mistænkte mig, vilde han ikke vove at forfølge Sagen.“

„Paa Grund af Papirerne?“

„De kunde let blive farlige for ham selv, men alligevel Tand for Tunge, Simon; det kunde dog blive ubehageligt for os, hvis han erfarede Sandheden.“

„Jeg kan tie.“

„Det er ogsaa bedst, at jeg gjemmer Pengene for Dig.“

„Hvorfor?“ sagde Kern, og lagde sin brede Haand paa Pengene. „Husk paa vor Aftale, Onkel, — et Ord er et Ord.“

„Har jeg da tænkt paa at bryde det? Du kan faae et Bevis for, hvad jeg skylder Dig, og saamange Penge som Du bruger hver Uge. Har Du for mange Penge, kan Du let ledes i Fristelse, og henvende Politiets Opmærksomhed paa Dig. For mig kan Du gjøre, hvad Du vil; det er i Din egen Interesse, at jeg giver Dig dette Raad.“

„Skulde De virkelig ingen Bihensigter have, Onkel?“

„Ingen, hvad skulde det være? — Forøvrigt maa Du see til at finde Arbeide.“

„Jeg vil indrette mig et Værksted, og arbeide for mig selv.“

„Politiet vilde nok snart spørge Dig om, hvor Du har faaet Pengene fra. Nei, reis til Amerika, det er et Land, hvor den, der har en lille Kapital, og Lyst til at arbeide, altid kan komme frem —, jeg skal skaffe Dig de nødvendige Papirer, og en Billet til Overfarten.“

„Hvorfor har det saadan Hastværk?“

„Fordi jeg er bange for, at Du skal begaa en Dumhed.“

„Det har ingen Nød, saalænge jeg har Penge, og jeg maa have Tid til at overveie Sagen. Giv mig saa et Bevis for de 1600, og de 50 i Kontanter.“

Riese opfyldte hans Ønske, og raadede ham endnu engang til Forsigtighed, og til at vandre ud.

Simon Kern nikkede, knappede sin Frakke til, og sagde Farvel.

Underveis overtænkte han Sagen; han kunde godt gaa ind paa Onkelens Anskuelser, men skulde han endelig forlade Landet, saa ønskede han nok at bringe flere Penge med sig, thi derovre havde han

hørt, at Livet var meget dyrt, og jo flere Penge han havde, jo mindre behøvede han at arbeide, og det var jo dog alligevel det behageligste.

Beskjæftiget med disse Tanker vandrede han igjennem Gaderne, og forsonede sig mere og mere med Planen om at udvandre, men pludselig blev han staaende, og udbrød i høi Latter.

„Hvad seer jeg? Benjamin i Slavedragt."

„Lad mig være i Fred," udbrød den livréklædte Broder, „og Dig kan det jo være ligegyldigt, om jeg er min egen Herre eller ikke."

„Er det sandt, at Frøken Morris skaffede Dig den Tjeneste."

„Hvem har sagt Dig det?"

„Onkel Riese."

„Det var paa hendes Anbefaling, at jeg fik Posten."

„Der var en Tid, da hendes Anbefaling ikke gjaldt en sur Sild."

„Forholdene have forandret sig; hun er nu en rig Dame."

„Saa kunde hun maaskee nu gjøre noget for mig?"

„For Dig? ja, hvis Du vilde arbeide."

„Jeg vil gjøre det, som er bedre —, jeg vil vandre ud."

„Hvorhen?"

„Til Amerika."

„Hvorfra faaer Du Penge til Overreisen?"

„Fra Onkel Riese; men hvis Du vil følge med, betaler jeg ogsaa for Dig —; det vil sige, Morris betaler."

„Det forstaaer jeg ikke."

„Fordi Du er et Fæ. Skaf mig blot Voxaftryk af Nøglerne, og lad Gadedøren staae aaben, saa bliver Resten min Sag; der falder ingen Mistanke paa Dig, og Du følger senere efter mig."

„Saa tie dog, for Guds Skyld. Min Samvittighed..."

„Er kun en Talemaade, hvormed man stikker Dosmere Blaar i Øinene. Troer Du maaskee, at Morris har Samvittighed, eller gjør sig Samvittighed af at snyde og bedrage, hvor han kan?"

„Det bliver hans Sag. Min Ære og min Samvittighed forbyder mig nogensinde at indlade mig paa saadanne Foretagender."

„Du er en Nar; men Du skulde alligevel tænke over Sagen."

„Her er intet at betænke sig paa, og hvis Du alligevel vil udføre Din Plan, saa vil jeg være den første, som søger at forstyrre den, og jeg vil ikke tage i Betænkning at overgive Dig i Rettens Hænder."

„Din egen Broder?"

„Ja, skjøndt jeg er den yngste, og Du den ældste af os Brødre."

„Forbandede Slavesjæl! Du vil dog engang fortryde, at Du ikke fulgte Din Broders Raad."

„Aldrig!" lød Benjamins bestemte Svar; „og dermed Godnat."

Fjortende Kapitel.

Robert Bluff havde ikke altid været saa tilfreds med sin Stilling, som nu. Som ung Sadelmagersvend havde han giftet sig; men mange Børn, Sygdom og Mangel paa Arbeide havde bragt ham tunge Næringssorger, indtil han var heldig nok til at faae en fast Post som betroet Kasse- og Kontorbud hos Morris.

Hans Kone hjalp ham med sin Fortjeneste ved sin Vadsk, og ved sin Sparsommelighed, og da han nu var avanceret til Portier, og faaet fri Bolig i Sidebygningen, var han, som man siger, kommen paa en grøn Gren.

En Aften, da Børnene vare tilsengs, og han sad hos sin Kone, der endnu arbeidede, udbrød han pludselig: „Jeg gad dog vide, hvad Frank og Kammerjomfruen...?"

„Det var vist bedst, hvis Du slet ikke bekymrede Dig derom, Robert," sagde hans Kone hurtigt. „Du veed nok, at den der rører ved..."

„Ja, men hvem er Snavset her?" spurgte han, og lo; „Kassereren eller Kammerjomfruen?"

„Begge to, Robert, ingen af dem har en reen Samvittighed."

„Meget sandt; men naar jeg veed at De intriguerer imod mit Herskab, saa er det min Pligt at holde Øinene aabne."

„Det vil Du ikke engang faae Tak for. De to ere udspekulerede, og forberedte paa Alt; vor stolte Frue vil ikke tro Dig, og Du vil kun selv faae Skam til Tak, og let falde i den Grav, Du graver for Andre."

„Det Fald skal jeg nok tage mig i Agt for."

„Du er altfor ærlig, Robert, og enhver kan løbe med Dig. Derfor siger jeg endnu engang: hold Dig borte fra den Sag."

„Fruen er ikke nær saa stolt nu, som hun var før, og jeg troer næsten, at hun har en hemmelig Sorg."

„Vel gjør Penge alene ikke lykkelig, men hun har jo, eller kan skaffe sig Alt hvad hendes Hjerte ønsker. Naar en gammel Mand gifter sig med en ung Kone, spiller hun første Violin i Huset, og det forekommer mig, at Fru Morris nok seer ud til at kunne spille op til Dands for sin Hr. Gemal."

„Det er sandt nok, men alligevel..."

„Vedkommer det ikke os, Robert, og det er

altid det fornuftigste ikke at blande sig i Andres Sager; enhver kan have nok at gjøre med at feie for sin egen Dør."

„Det er godt nok, men Du veed ikke, hvorledes man ofte bliver drillet og ærgret."

„Af hvem?"

„Af Kassereren, den skinhellige Hykler."

„Han har jo ikke mere at befale over Dig."

„Saalænge vi ikke have faaet et nyt, paalideligt Kassebud, maa jeg besørge Tjenesten; men det værste er, at der ikke længere er saa god Forstaaelse imellem Fader og Søn som tidligere."

„Det var til at forudsee, thi den unge Herre vil nok engang være selvstændig, og voxne Sønner see ikke gjerne at deres Fædre gifte sig, men Alderen forhindrer ikke fra at begaa en Daarskab, og Ildebrand i gamle Huse er vanskelig at slukke."

(Fortsættes.)

Ringen.

For nogen Tid siden tildrog der sig ved Moskau følgende Begivenhed, der vakte megen Opmærksomhed, og for sin Originalitets Skyld fortjener at kjendes i en videre Kreds.

En rig Adelsmand, der var meget bekjendt paa Grund af sit Sværmeri for kostbare Ædelstene, traf hændelsesviis en Ubekjendt, som bar en Ring, hvori var en Diamant af „reneste Vand". Efter en lang Samtale om dens egentlige Værdi og store Skjønhed, byder Adelsmanden Eieren en høi Sum for den, hvilken denne i Begyndelsen afslaaer, fordi han ikke havde Lyst at sælge Ringen; endelig erklærer han, for at undgaa Adelsmandens Overhæng, at han ikke kan sælge den, fordi Stenen ikke er ægte. Denne Erklæring forbausede de Tilstedeværende, blandt hvilke ogsaa flere vare Kjendere. Adelsmanden, der ønskede at være vis i sin Sag, udbad sig Ringen tillaans i nogle Dage, imod Sikkerhed; han fik den, og løb om med den til alle Juvelerere, der enstemmig erklærede, at Stenen var ægte, og af sjælden stor Værdi. Med denne Vished, og Haab om godt Kjøb, bringer han Ringen tilbage til sin Eiermand, der ligegyldig stikker den i Vestelommen. Adelsmanden begynder at kjøbslaa igjen —, den Fremmede er tvær og taus imod ham, og bliver ved sin Beslutning, indtil omsider Adelsmanden byder en Sum, der kommer den egentlige Værdi temmelig nær.

„Ringen," svarer den Ubekjendte, „er en Foræring fra en Ven, men jeg er ikke formuende nok

til at afslaa saa stor en Sum, som De nu byder mig. Men jeg spørger Dem endnu en Gang: hvorledes kan De, der dog er ved den fulde Bevidsthed, give saamange Penge for en Ring, om hvilken jeg selv tilstaaer, at den er uægte?"

„Naar Deres Beslutning kun hviler derpaa," svarede Kjøberen, „saa modtag de kun strax den hele Sum," — han udfyldte en Anviisning, og lagde den paa Bordet. „Jeg tager Herrerne her til Vidne paa, at jeg betaler den frivillig, og med fuldt Overlæg." Den Anden tog Anviisningen, og gav Adelsmanden Ringen, idet han atter gjentog, at den var uægte, og at det endnu stod til ham, at gjøre Kjøbet om. Adelsmanden blev ved sin Beslutning, ilede hjem, og fandt, hvad man nok kan tænke sig, at han var bleven overlistet. Istedetfor en ægte Sten, havde han faaet en uægte af overordentlig Lighed med hin.

Enden paa Historien blev, at Sagen kom for Retten, men da Sælgeren beviste, at han aldrig havde paastaaet, at Stenen var ægte, og at Kjøberen kun havde budet paa en falsk Sten, samt at han paa sin Side havde sagt ham, at han solgte en Happelourde (Efterligning), maatte Dommeren give ham Ret.

Adelsmanden sværmede siden den Tid ikke meer for kostbare Stene.

Kinesiske Lækkerier.

Kinesernes Forkjærlighed for de spiselige Svalereder er noksom bekjendt, dog er de kinesiske Slikmundes Smag endnu mere yderliggaaende, i alt Fald efter europæiske Begreber; som Svalerednernes farlige Konkurrenter kunne saaledes nævnes: Haifinner, Holothurier og tørrede Fiskemaver.

Det uappetitligste af de tre nævnte Næringsmidler er sikkert Holothurium, en stor Søpølseart, — nærmest i Familie med vore Vandmænd. Den findes i Nærheden af Koralrevene i det malaiske Archipelag, hvor de Indfødte, som samle dem, tidt ere nødte til at dykke til betydelige Dybder efter dem. Efterat være blevne rensede og tørrede, røges de omhyggelig, og forsendes derpaa til Kina i saadanne Masser, at Indtægten af denne Vare ikke sjeldent beløber sig til en halv Million Kroner om Aaret.

Fiskemaverne komme fra Malediverne og det stille Hav, og af dem indføres der aarlig i Kina for henved 300,000 Kr. Haifinnerne naa til en Omsætning i Lighed med Søpølserne, og hvad ende-

lig Svalederne angaaer, da drives der med dem en endnu mere indbringende Handel, der vel kan indbringe mere end end Million aarlig.

Denne sidste Artikel turde være temmelig bekjendt; de findes paa de store, ostindiske Øer, Sumatra og Java, og bygges af en Svaleart, Salanganen, der af Naturforskeren kaldes Lirundo esculenta. Disse Reder findes sædvanlig i Kløfter ud imod Havet —, paa steile og utilgængelige Klippesider —, en Omstændighed, der ikke alene gjør Indsamlingen meget farefuld, men ogsaa fordobbler deres Pris. De ere omtrent saa store som Gaaseæg, og ere dannede af en slimet Masse, hvis Sammensætning endnu ikke ere nøie udfundne; dog holder man det for temmelig sikkert, at de væsentlig bestaae i visse Fiskes Afsondringer, som Svalerne derpaa have opsamlet.

„Forend de i Form af en kostelig Suppe blive frembaarne for de rige Mandariner," fortæller en Reisende, „have de undergaaet en hel Række af Behandlinger og Forvandlinger. Efterat være blevne fuldstændig tørrede, blive de forsendte til Kina, her blive de tagne i Behandling af Folk, hvis eneste Syssel det er at rense Svalereder; disse fjerne ved Hjælp af en lille Hakke alle Urenligheder, saa at de tilsidst see ud som en skjør, hvidagtig Masse, der ikke er ulig tør Husblas."

Paa de kinesiske Markeder sondres der mellem indtil 50 forskjellige Sorter Svalereder. De mest yndede ere de, hvis smaa Beboere endnu kun have været dækkede med fine Dun; men saasnart Svaleungerne derimod først ere blevne om end nok saa lidt besjedrede, regnes de til de daarligere. De sletteste ere de, som allerede ere forladte af Ungerne, og følgelig fyldte med Skarn og Fjedre. Disse sidste have desuden en langt mørkere Farve end de øvrige, og lade sig saaledes strax uden Vanskelighed skjelne fra de bedre.

Til Billedet.

1.

Naboens Mis har staaet paa Lur —,
Han er en rigtig Tyvenatur.

Han veed paa en Prik, hvor Mælken staaer,
Thi han har lagt Mærke dertil igaar.

Og den smager saa sødt den forbudne Frugt,
Den kildrer hans Øie og tirrer hans Lugt.

Mutter er gaaet —, vips som en Vind
Han piler i Gaarden forsigtig ind.

Han favner kjælent det kjære Fad,
Og labber ret saa fornøiet, glad.

Oh, stakkels Mis! vær ikke saa tryg,
Straffen lurer alt bag Din Ryg.

Kosten er stiv, og Skaftet er haardt,
Saa gjælder det om at redde sig bort.

Otto M–.

Bjergkroen.

(Fortsættelse.)

Dette Overmaal af Krænkelse virkede paa en vis Maade beroligende paa ham, og han betragtede med kold Overlegenhed den Mand, han engang havde villet give sin eneste Datter til Hustru.

Denne Mand stod med roligt, blegt Ansigt, og et næsten saligt Smil paa Læberne foran sin forhenværende Svigerfader, og rakte ham et forseglet Papir med de Ord: „fra Afra".

Kjærligheden og Omhuen for det eneste Barn viste sig ogsaa i dette lidenskabelige Faderhjerte stærkere end Vreden og Harmen, og med de Ord: „Afra? Hvad kommer hun Dig ved?" tog han Papiret, og brød Seglet.

Det var et Brev paa fire Sider, som Datteren, i den første Jubel over den ny fremspirende Lykke, og i halv Angst for at den atter skulde blive hende røvet, havde skrevet til Faderen. Hun anslog deri Strenge, hvis Toner bragte Faderen til at glemme den Forhadtes Nærværelse, og til at spørge sig selv: Hvorfra har hun alt dette? og paa den anden Side var det saa aldeles hans Datter, der skrev, saa at han følte, at hvert Ord maatte komme fra hendes Hjerte. Imedens han læste disse rørende Ord, havde han allerede halvt tilgivet hende, at hun paany havde ladet sig føre bag Lyset af den listige Frister, og overtale til at udvandre med ham til Australien. I dette Øieblik tænkte han ikke paa sig selv og sin ensomme Alderdom, men kun paa sit elskede Barn, som, ledet af sin blinde og tillidsfulde Kjærlighed, vilde gaa sin Undergang imøde. Her maatte han dog endnu engang tale et Ord med. Tanken om den nye Fare forjog hans Vrede, og med rolig Kulde betragtede han Skolemesteren.

„Du er altsaa igjen paa fri Fod, og vil indbilde Folk, at Du har været straffet uden Grund?" sagde han.

Kilian slog ikke Øinene ned.

„Jeg har kun talt derom til Afra, og det er kun for hendes Skyld, at jeg bryder mig om Andres Mening."

„Du har atter forlokket hende, og vil endogsaa slæbe hende med Dig til de Vilde, for ganske at fordærve hende."

„Jeg vil intet —, jeg gjør kun, hvad Afra har forlangt. Det var min Hensigt ikke at see hende mere, men da Tilfældet førte os sammen, har jeg sagt hende Sandheden, og villet gaa min Vei. Det har Afra ikke villet. Hun siger, at det strengeste Liv med mig er hende tusinde Gange kjærere end det Liv, hun hidtil har ført.

„Ja — ja —, det skriver hun; men hun vil komme til at vælge imellem os To. Og hvad vil det sige, hun skriver: „Selv om han er skyldig, saa tilhører jeg ham nu —, jeg er hans Hustru for Gud…"

Ved disse Ord blev Mooser bleg, og stammede: „Naar man pludselig kommer fra Helvede og i Himmerig, saa taber man Hovedet, og veed ikke, hvad man gjør…"

Den gamle Faders mægtige Skikkelse bævede, som om den var rystet i sin Grundvold, og med den dybeste Foragt sagde han:

„At Du var saa slet, Mooser, og vilde gjøre mit stakkels Barn saa ulykkeligt, havde jeg dog ikke troet. — Men Du faaer hende dog i al Evighed ikke, selv om jeg skulde føde en halv Snes Tugthusbørn. Denne Gang hjælper dog al Din Snedighed Dig ikke."

Den gamle Mand var saa bevæget, at Taarerne løb ham ned ad Kinderne, og han tilføiede: „Saaledes burde Du ikke have opført Dig imod hende, — Du har dog engang holdt meget af hende."

„Vi glemte Alt, og tænkte kun paa, hvormeget vi holdt af hinanden," svarede Mooser med nedslagne Blikke.

„Du faaer hende ikke —, jeg troer heller ikke paa Din Uskyldighed —, det gjorde Retten heller ikke, derfor dømte den Dig."

„Fader, kjære Fader!" udbrød Kilian med bønlig Røst, og søgte at gribe hans Haand, „er det da aldrig hændet Dig i Dit Liv, at Loven og Dommerne har anseet noget Andet for ret og rigtigt, end hvad Din egen Samvittighed sagde?"

Bryggeren trak hurtigt sin Haand til sig, og kastede sine Blikke paa den Forstyrrelse, som herskede i Stuen, og som Mooser slet ikke havde bemærket, men rystede paa Hovedet, og sagde:

„Det hjælper Dig ikke hos mig selv, om man

ti Gange har fortalt Dig, hvordan jeg er bleven behandlet —, det er en ganske anden Sag."

„Der er ingen, der har fortalt mig noget," sagde Mooser, og fik nu først Øinene op for Uordenen og Ødelæggelsen; „naar man kommer lige ud fra Tugthuset, gaaer man af Veien for Folk. Men svar mig oprigtig: træffer Loven og Retten altid Sandheden."

„Nei," udbrød Bryggeren heftig, og knyttede Haanden, „thi alle Dondsdorferne ere nogle lumpne Karle, og Retten hjælper dem alligevel i deres Kjæltringestreger —; men det vedkommer ikke Dig —, Du har faaet Løn som forskyldt."

Dermed vendte han Skolemesteren Ryggen, og skred hen imellem de væltede Stole og Borde, truende og bandende, indtil hans Øine tilfældigviis traf paa et Trækors med Frelseren paa, som hængte paa Væggen, omgivet af Grønt og Blomster. Disse vare visnede, tilstøvede og tilrøgede, og han huskede strax paa, at Afra havde stukket dem op bag Krucifixet paa sin Forlovelsesdag.

Medens han standsede, og faldt i Tanker, blev en Haand lagt let paa hans Skulder, og Mooser spurgte i en høitidelig Tone:

„Troer De, at Gudfader er almægtig?"

Som om han hørte en Gudsbespottelse, vendte han sig uvillig om.

„Saa gid den almægtige Gud vil lade mig synke død om paa Stedet, hvis det ikke er sandt, hvad jeg har fortalt Afra."

Ligesom alle kraftige og voldsomme Mennesker, elskede den gamle Mand Livet, og det var baade med Gysen og en vis Frygt, at han betragtede den Mand, der udfordrede Himlen til at straffe sig, og dog stod saa rolig og alvorlig ved Siden af ham. Og saa tænkte han paa den Morgen, da hans Barns Glæde næsten havde forsonet ham med den ukjærkomne Svigersøn, og hvorledes han, Haand i Haand med sine Børn, havde staaet under Krucifixet, og ved Tanken om dette blev han blødere, og det var i afbrudte Sætninger, og næsten hulkende, at han sagde:

„Lyver Du, saa er det for Gud, og ikke for mig. Jeg vil ikke længere modsætte mig —, det Skete kan jo dog ikke forandres."

„Kjære Fader!" sagde Skolemesteren, ude af sig selv af Glæde, og søgte at faae fat i hans Haand.

Men Bryggeren vendte Ansigtet bort, og bad ham gaa, som om han vilde skjule sin rørte Stemning. „Naar Du kommer op til Afra, saa sig hende, at hun skal binde en ny Krands til Krucifixet. Er det ogsaa Eders Mening, at I ville udvandre?"

„Ganske bestemt —, hvorfor skulde vi blive her?"

„Nei —, imellem det Pak er der ingen Plads for Jer; Sommeren er jo ogsaa den bedste Tid til Overreisen, og i Australien drikker man ogsaa gjerne godt Øl?"

„Naar de blot forstod at brygge det."

„Og der er man da ogsaa Herre i sit eget Hus?"

„Saavidt jeg veed, forholder det sig saaledes."

„Veed Du hvad, Kilian," sagde han, og sukkede dybt, „Du og Afra skulle ikke foretage Noget, uden at lade mig det vide. — I maa ikke løbe bort i Hemmelighed. — Naar I ere oprigtige imod mig, saa var det muligt, at I fik Selskab paa den lange Reise..."

Med disse Ord, og uden at hilse, gik han hen bag Skjænken, og Kilian, der saae, at han ikke vilde forstyrres, gik, næsten fortumlet af Lykken, der nu syntes at tilsmile ham.

Den Gamle stod nogle Øieblikke bag Skjænkebordet, og ganske behagelige Tanker maatte beskjæftige ham, at dømme efter Smilet paa hans Ansigt.

„Hvor det Pak vil ærgre sig, naar Tugthuskandidaten dog alligevel faaer Afra, og han skal have hende, thi han er dog bedre end alle Dondsdorfere tilhobe, og de kloge Herrer i Retten ville glo og gabe, naar de hører at Bryggeriet er solgt, og Bryggeren udvandret, fordi han ikke vilde leve under en saadan Justits —, hellere lave Øl for Pudelhunde af Mohrer, end blive her —, jeg udvandrer, og ingen kommer mere ind her, saalænge jeg er her."

Efterat han med et ordentlig Slag i Bordet havde bekræftet denne Hævnplan mod Dondsdorf og sin Øvrighed, gik han med høitidelige Skridt hen til Døren, lukkede den af, stak Nøglen i Lommen, og trak sig tilbage til sine Privatværelser.

Udenfor stod en gabende Mængde, og betragtede med Skadefryd de sønderslagne Vinduer, da den forhenværende Skolelærer, beruset af sine glade og lyse Udsigter, traadte ud i det Frie.

Ved at see ham, udbrød den raa Mængde i lydelige Hyl.

„Han seer ud som en forsulten Prokurator," skreg en Bonde, som nylig havde tabt en Sag, og naturligviis gav sin Prokurator Skylden derfor.

„Det er En, der har maattet lade sin Hat blive tilbage, fordi han ikke har kunnet betale sit Øl," skraalede en Anden.

Ved disse Ord blev Kilian Mooser først gjort opmærksom paa, at han var barhovedet, hvilket tog sig underligt nok ud, da han bar en Randsel paa Ryggen.

„Men hvor have vi dog vore Øine," sagde en gammel Bonde med haarde, skarpe Træk. „Det er jo vor skikkelige Skolemester, som vel lige er sluppen ud af Tugthuset, og nu har søgt ligetil sin gamle Ven, som lader til at have givet ham Logis i Nat.

Jeg har ogsaa altid tænkt mig, at den Gamle havde Fingrene med i den Banknotehistorie."

Mooser, der saae alle de haanlige og spodske Blikke heftede paa sig, sneg sig bort, og traadte undselig ind i en Butik, for at kjøbe sig en Hat. Konen betragtede ham et Øieblik, som om Ansigtet forekom hende bekjendt, men det var tydeligt, at hun ikke vidste, hvor hun skulde henføre det.

Handelen var allerede afsluttet, og Mooser skulde blot have Penge igjen, da en halvvoxen Tøs med grove, fregnede Ansigtstræk, og endnu grovere Lemmer, stormede ind, og ved Synet af Mooser blev som fastnaglet staaende bag Disken, og hviskede Noget til Konen. Hun havde i god Hukommelse de Klaps, Skolemesteren havde givet hende.

„Nu kjender jeg Jer," sagde Konen, idet hun tog Hatten til sig, og skød Pengene tilbage; „med Jer vil jeg ikke handle. Jeg modtager kun gode Penge, og vil ikke have noget med Retten at bestille."

Mooser blev om muligt endnu blegere end han allerede var, og skyndte sig ud af Byen.

Solen stod høit, og brændte stærkt paa det ubedækkede Hoved, hvorfor han bandt et Lommetørklæde derom, for at beskytte det. Nogle Veifarende gjorde rigtignok Løier med ham, og sagde, at han saae ud som et Fruentimmer, men Mooser tog ingen Notits af deres Bemærkninger, men da han var kommen til en Korsvei, valgte han den, der førte til Wellerau, og da han var kommen op imellem Bjergene, og ikke mere kunde see den brede Dal og de store Landsbyer, aandede han friere —, naar han først var hos Afra, hvad brød han sig saa om hele Verdens Foragt.

Tanken om Afra bragte ham til at fremtage et Speil, og betragte sit Ydre, som ingenlunde var noget trøsteligt Syn, thi Klæderne vare forpjudskede og tilstøvede, Haaret uredt, og den begyndende Bakkenbart var ikke nogen Prydelse for Ansigtet.

Noget afsides fra Veien laa en lille Bjergsø, dybt skjult af Træerne, og derhen styrede Kilian sine Skridt, for at udslette Sporene af en Fortid, og gjøre sig parat til at fremtræde for Afra i en bedre Skikkelse end tidligere.

(Fortsættes.)

Gaade.

(Hvert Vers er en Gaade, som tilsammenlagte danne Begyndelseslinierne af en meget bekjendt Sang.)

Det er et Navn, som Alle herhjemme kjender godt,
Der trods hver Ufred elskes af Folket og vor Drot.

At være det, bestandig af Kvinderne attraaes,
Og synes dem — som oftest — det Bedste, der kan naaes.

Ved Sommertid den pranger med mange Blomster smaa,
Men ei for Synet ene, man sætter Pris derpaa.

Et Ord, der sammenbinder, hvad før var spredt og delt;
Dog, naar det staaer alene, det danner intet Helt.

Midt under aaben Himmel, i Solskin som i Regn,
Men stænget til og lukket med et naturligt Hegn.

Er Hjertet det for Alt, hvad vi kalde Smukt og Stort,
Da tør vi ikke haabe, at noget Godt blev gjort.

Som oftest det udtrykker Samvirken, Fællesskab —,
Sæt e dertil, og Smaafisk ved det led mangt et Drab.

Om end vi ville søge, fra Vuggen til vor Grav,
Vi fandt den ei paa Landet, kun i det frie Hav.

En Farve, der ei straaler med Liliens hvide Skjær,
Men dog, man som Symbolet paa Renhed har den kjær.

Opløsning af Talgaaden i Nr. 17:
Maskine.

Talgaaden i Nr. 17 er opløst af Carl Hjortholm paa Nørrebro.

De ærede Abonnenter, der modtage „Skand. Folkem." gjennem Postvæsenet, gjøres opmærksomme paa, at paa Grund af Postlovens Bestemmelser kunne Feuilletonarkene ikke forsendes med Bladet hver Uge, hvorimod Subskribenterne erholde samtlige Ark tilsendte ved Kvartalets Slutning.

Nye tiltrædende Abonnenter fra April 1877 erholde gratis det Udkomne af „Fotografiet", 9 Ark.

Med dette Nr. følger **„Fotografiet"**, 12te Ark.

Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afverlende ledsages af et Lithografi eller et à 2 Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Forlagt af Triers Bogtrk.   V. Søborgs Steentrk.

Bygninger paa Borneo.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 13de Mai. Nr. 19.

Indhold: Bygninger paa Borneo (med Lithografi.) — Brøde og Bod (Fortsættelse.) — Min Søsters Historie. — Bjergkroen (Fortsættelse.) — Stavelsegaader.

Bygninger paa Borneo.

Borneo er den største Ø i Ostindien, og har et tropisk Klima, som er temmelig sundt, undtagen i Lavningerne. Øen er meget frugtbar, har Skove af Træer med Bygningstømmer, af de fineste Træsorter til Møbler, og de værdifuldeste Krydderplanter; Skovene vrimle af vilde Dyr og pragtfulde Fugle, og Øens Bjerge ere rige paa Diamanter og Guld, og fremfor alt paa Jern, Kobber, Tin, Zink og Steenkul.

Indbyggerne ere raa og grusomme, tilbede Afguder, og deres Krige gik tidligere ud paa at samle Menneskehoveder —; nu skal dog denne Skik være i Aftagende.

Portugiserne opdagede Øen i 1520, men bleve fortrængte af Hollænderne, der nu besidde en Deel af den; det vil sige Kyststrækningerne, thi i det Indre bo endnu mange ubetvungne Folkeslag.

En Englænder, Sir James Brooke, der har levet længe paa Øen, og opsvunget sig til Radschah af Saravak, er anerkjendt som uafhængig Fyrste, har arbeidet meget for Afskaffelsen af alt Slags Barbari, og været en god Støtte for alle de europæiske Reisende og Videnskabsmænd, der undersøge Øen.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

Bluff kunde ikke bare sig for at lee, ved at høre sin Chef blive sammenlignet med et gammelt Hus, og han lo endnu, da han pludselig saae Fru Morris staae i Døren, hvorfor han helt befippet sprang op, og udbrød: „Den naadige Frue! Stille, Børn! Marianne, vil Du ikke...?"

„Lad Dem blot ikke forstyrre," sagde Fru Morris, og traadte ind i Stuen, „jeg vil kun tale med Deres Kone."

Fru Morris sagde, at Madam Bluff var bleven hende anbefalet som dygtig til at vadske Kniplinger og Blonder, og imellem de to Fruentimmer udspandt der sig en Samtale desangaaende, medens Bluff med truende Blikke og Pantomimer paabød Børnene Rolighed.

„De har en talrig Familie," bemærkede Fruen.

„Jeg haaber, at Børnene ikke støie i Gaarden, det er dem forbudt," sagde Bluff, hvem Fruens Bemærkning syntes at forurolige.

„Hvorfor det? Børn ere Børn, og de glade Barndomsaar forsvinde altfor hurtigt. Hvorledes har De det selv; er De tilfreds med Deres Indtægter."

„Jo, jeg takker. Hr. Morris har været meget god imod os, og min Kone er meget flittig."

„Det glæder mig at høre, men naar Børnene voxe til, saa tage ogsaa Udgifterne til, og saa bør en tro Tjener kunne gjøre Regning paa sit Herskabs Taknemmelighed. Kom til mig, naar De har et Ønske, som overstiger Deres Kræfter."

„Jeg takker Dem, naadige Frue," sagde Madam Bluff, „vi skulle ikke forglemme Deres Venlighed. Jeg veed ikke, om jeg tør tilbyde Dem en Stol i vor beskedne Bolig?"

„Tak," sagde Fruen, og satte sig, „her hersker en Orden og Sirlighed, som er ethvert Værelses

bedste Smykke. Men sig mig engang, Bluff, hvad mener De egentlig om Kassetyveriet?"

Bluff tilkastede sin Kone et Blik, som denne forstod, og forlod Værelset tilligemed Børnene, førend Bluff svarede:

„Det Hele er mig en Gaade; men jeg troer heller ikke, at der gjøres meget for at komme tilbunds i Sagen, efterat det jo synes at være bleven en afgjort Sag, at Bogholderen har begaaet Tyveriet."

„Troer De da ikke, at han er Gjerningsmanden?"

„Nei. Han er en tarvelig, noisom Mand, uden anden Familie end en Søster, som boer sammen med ham. Han er bestemt Ærligheden selv, og har ogsaa allerede fundet en anden Ansættelse hos et yngre Firma, Stern & Komp. Han har ingen Brug havt for Pengene, og jeg er fuldkommen overtydet om, at han ikke er Gjerningsmanden."

„De troer altsaa ikke, Bluff, at Bogholderen er den Skyldige, og naar jeg skal være ganske oprigtig, saa troer jeg det heller ikke. Men hvem er saa Gjerningsmanden?"

Bluff satte en betænkelig Mine op, og kastede et stjaalent Blik til Døren, som hans Kone var gaaet ud af.

„Marianne siger altid, at det er noget, jeg ikke skal blande mig i, og jeg troer ogsaa, at hun har Ret."

„Nei, hun har ikke; det er tvertimod Deres Pligt at virke hvad De kan, for at vi kunne komme til Klarhed i Sagen, og hvad Følgerne for Deres egen Person angaaer, saa kan De være ganske rolig, — jeg indestaaer for Alt. Tal altsaa kun aldeles frit til mig, hvem anseer De for Tyven? Hvad er Deres Mening om Kassereren?"

Bluff tilkastede hende et Blik, som strax gav hende den Overbeviisning, at hun havde truffet det rigtige Punkt.

„Ja, hvis han ikke havde været bortreist —, saa vilde jeg uden Betænkning have tilskrevet ham Tyveriet," svarede Bluff.

„Godt! det er altid noget," mente Fruen, og gjorde nu Bluff en Mængde Spørgsmaal angaaende Franks Væsen og Vaner, som Bluff besvarede, forsaavidt han kjendte dem, og tilføiede tilsidst: „forøvrigt anseer jeg ham for en fuldendt Hykler. En Opdagelse har jeg imidlertid gjort, men jeg maa udbede mig, at Fruen ikke taler derom. Jeg har opdaget," sagde han, med et Blik paa Døren til Sideværelset, „at Frank har Hemmeligheder med Deres Kammerpige."

„Med min Kammerpige? Hvoraf veed De det? — Ringede det ikke?"

„Min Kone lukker op," sagde han, og bankede paa Døren ind til Sideværelset. „Hvis jeg ikke var sikker i min Sag, vilde jeg ikke have omtalt det; hvad det er, veed jeg ikke."

„Det burde De helst have sagt mig strax; men det er jo allerede godt, at man kjender sin Fjende. Hvor og naar træffe de To hinanden?"

„Stundom kommer hun ind i Kasseværelset, og giver Frank en Seddel, som han strax tilintetgjør, eller Hykleren forlader Kontoret engang imellem en halv Times Tid, og opholder sig ude."

„Videre veed De ikke?"

„Ikke det ringeste."

„Bliv blot ved at holde Øie med dem. Endnu engang: Kassereren reiste jo bort samme Aften han afleverede Kassen?"

„Aldeles bestemt. Jeg bragte hans Reisegods til Banegaarden, saae ham stige ind, og kjøre bort."

„Paa hvilket Klokkeslet afgik Toget?"

„Præcis Kl. 7."

„Og vi kom med Iltoget Kl. 9," sagde Harriet, næsten talende med sig selv; „saa besynderligt det end synes, saa kan jeg dog næsten ikke tro, at jeg har taget feil. Han siger jo, at han først kom tilbage seent næste Aften?"

„Det siger han; om det er sandt eller ikke, lader sig vanskeligt bevise."

Fru Morris reiste sig.

„Vær nu forsigtig og taus, og opdager De noget, saa meddeel mig det."

Hun nikkede, og Portneren fulgte hende over i Forhuset.

Da han vendte tilbage, fandt han en Fremmed hos sin Kone. En ældre Herre med graat Haar og Skæg, og som, efter Paaklædningen at dømme, maatte være en formuende Mand.

At denne Fremmede med det godmodige Ansigt og vindende Væsen ikke var nogen anden end Inspektør Friedenreich, en hemmelig Politiagent, havde Bluff ingen Anelse om.

„Herren kom for lidt siden, da det ringede, og da han hørte, at Fruen var inde hos Dig, vilde han vente, indtil hun var gaaet," sagde Madam Bluff.

„Og Deres Kone synes ikke at kjende til Skinsyge," sagde Friedenreich spøgende, og tog Plads paa den Stol, der blev budt ham; „min salig Kone vilde ikke have ladet mig være saa længe alene med en saa smuk Dame."

„Min Kone kjender mig; men hvoraf veed De, at Damen var smuk?"

„Alverden veed, at Fru Morris er en blændende Skjønhed."

„Men maa jeg saa spørge, hvad De egentlig vil mig?"

„Jeg haaber da ikke, at De har taget min Spøg ilde op."

„Paa ingen Maade. Jeg kan godt selv lide en Spøg."

„Derpaa gjenkjender jeg en Slægtning af min Ven."

Bluff betragtede ham lidt forundret; han vidste ikke rigtig, hvad hans Mening var.

„Jeg husker ikke, at jeg har Slægtninge," sagde Bluff.

„Det kan godt være muligt, da De kun var en Dreng dengang. Har man imidlertid aldrig fortalt Dem, at en Broder til Deres Fader vandrede ud?"

„Jo, Farbroder Martin."

„Hvor gammel var De vel dengang?"

„Tolv, tretten Aar."

„Det passer ogsaa. Det er nu fem og tyve Aar siden, han drog bort."

„Og hvad er der bleven af ham?" spurgte Madam Bluff.

„Lever han endnu, maa han være bleven en rig Mand. Han var en fattig Djævel, da han drog bort, og jeg havde heller ikke meget, men kunde ikke beslutte mig til at følge med ham. Senere har jeg ofte fortrudt det, da jeg hørte, hvor godt det gik ham."

„Det synes heller ikke at være gaaet Dem daarligt," sagde Bluff med et Blik paa den fremmede Herres Dragt.

„Jeg klager heller ikke. Jeg har ved Flid og Sparsommelighed samlet saa meget, at jeg ikke behøver at arbeide paa mine gamle Dage."

„Det vilde jeg ønske, at jeg ogsaa kunde."

„Det kan maaskee komme, før De venter det. Men det var Deres Onkel jeg vilde tale om. Han var letsindig, og søgte slet Selskab; da han ikke vilde rette sig efter Familiens Raad, slog den Haanden af ham. Jeg vidste, at Bunden var god i ham, og fik ham til at udvandre, da jeg stolede paa, at han vilde samle sig, naar han kom ud af det spændte Forhold til Familien. Han reiste, uden at tage Afsked, og Familien har aldrig spurgt om ham."

„Hvor skulde vi have henvendt os?"

„Til mig."

„Det kunde jeg ikke vide."

„Nei, ganske vist; men det vidste Deres Fader, og var alligevel uforsonlig. Naa, Onkel Martin kom til Brasilien, var heldig i Diamantminerne, og Lykken tilsmilede ham, da han senere blev Plantageeier i Indien, og hans Formue forøgedes bestandig."

„Har han giftet sig?" spurgte Madam Bluff.

„Ja, men hans Kone døde hurtigt, uden at der kom Børn."

„Saa troer jeg, Du maa være hans nærmeste Arving, Robert."

„Lad os blot ikke hengive os til falske Forhaabninger," sagde denne. „Onkel Martin kan jo have andre Planer —, os har han aldrig brudt sig om."

„De kan dog gjerne haabe, thi for nogle Maaneder siden," sagde Inspektøren, „fik jeg Brev fra Martin, hvori han forespurgte sig om sin herværende Familie."

„Allerede for flere Maaneder siden?" udbrød Bluff i en bebreidende Tone.

„Ja, og det kostede mig megen Umage at finde Dem. Idag kommer jeg, fordi jeg har hørt, at Onkel Martin skal være død; men jeg anseer rigtignok Efterretningen for aldeles upaalidelig."

„Hvis han er død uden Testamente, saa ere vi hans nærmeste Arvinger," yttrede Madam Bluff i feberagtig Tilstand, „men hvorledes faae vi noget at vide derom?"

„Overlad hele Sagen til mig. Med næste Post kommer der maaskee nærmere Efterretninger; kommer der ingen, skal jeg skrive til vor Konsul, men der kan jo hengaa Maaneder, før vi faae rigtig Beskeed. Tal derfor ikke til et Menneske om Arven, og nær ikke altfor sikkre Forhaabninger. Jeg skal gjøre for Dem, hvad jeg kan, thi De har stor Familie, og meget indbringer Tjenesten her vel ikke. De er jo Portner?"

„Og Bud ved Kassen."

„Er det ikke her, at Hr. Frank er Kasserer?"

„Jo rigtig. Kjender De ham?"

„Kun ganske overfladisk. Jeg synes ikke om ham, ligesaalidt som om Hr. Morris, der skal være en streng og stolt Mand."

„Jeg kan ikke klage over ham."

„Men maaskee over hans Gemalinde? Man fortæller, at hun er lige saa stolt og hoffærdig, som hun er smuk."

„Det troede jeg ogsaa i Begyndelsen."

„Men nu ikke længere?"

„Ligeoverfor mig er hun ikke stolt; tvertimod meget forekommende."

„Det har hun maaskee særegne Grunde til?"

„Paa ingen Maade, men hun har Tillid til mig."

„Det er meget værd, men en Portnerplads er dog altid en afhængig Stilling, og hvem kan vide, om De ikke i Løbet af et Aar kan være bleven den rigeste Mand i Byen."

„Saa maatte jeg eie en Million," sagde Bluff, hvis Øine lyste af Begjærlighed ved disse Udsigter.

„Alle indiske Plantageeiere ere Millionærer; blot ikke Pengene bringe Ufred i et lykkeligt Hjem. Har De ikke lagt Mærke til, at alle rige Folk som oftest ere ulykkelige i deres Ægteskab. Troer De, at Deres Chef er saa lykkelig med sin Hustru, som De med Deres brave, flittige Kone?"

Herover følte Madam Bluff sig smigret, og den snu Agent opnaaede derved sin Hensigt. Hans Smigreri løste hendes Tunge, og hun glemte sin sædvanlige Forsigtighed.

„Jeg troer Herren har Ret," sagde hun, og lagde ikke Mærke til de advarende Blikke, hendes Mand tilkastede hende; „Du har jo selv nylig sagt, at Fruen vist maatte have en hemmelig Sorg."

„Sandt nok, men jeg kan have taget feil. Hun er tyve Aar yngre end sin Mand..."

„Det vidste hun før Brylluppet, og derover kan hun da ikke have Sorg og Kummer nu," sagde Inspektøren. „Nei, De skal see, at hun til Trods for al sin Pynt, Luxus og Rigdom dog ikke er tilfreds i sit Ægteskab."

„Det er noget jeg ikke veed Besked om, og det vedkommer da heller ikke mig, men hvis jeg kunde være hende til Nytte, saa vilde jeg det gjerne, da hun har været meget venlig imod mig. Men naar og hvor kan jeg komme hen til Dem, for at høre noget angaaende Arven?"

„Behøves ikke. Jeg skal komme til Dem, da jeg har hele Tiden til min Raadighed, hvorimod De har Deres Forretninger, og Deres Kone sit Arbeide at passe. Tænk over mine Yttringer angaaende den unge Kones hemmelige Sorg; De skal see, at det er Utilfredshed..."

„Naar man har hvad Hjertet begjærer..."

„Veed De, om hun har det? Kan hendes Hjerte ikke nære Ønsker, som ikke kunne opfyldes? Kan hun ikke have havt en ulykkelig Kjærlighed? Kan hun ikke have en hemmelig Fjende? Læg Mærke til Damen, og jeg troer nok, at De kommer efter Sandheden, da De forekommer mig at have et skarpt Øie."

„Det skal jeg gjøre," sagde Bluff, der ikke kunde modstaae Smigreriet; „men Deres Formodninger ville vist være ugrundede. Ung og gammel passer ikke sammen."

„Det vil Tiden vise. God Nat."

Da Friedenreich vandrede hjemad, talte han med sig selv: „Saa langt kom vi altsaa. Bluff vil iagttage hende, og meddele mig Alt, og Konen er ligeledes en god Medforbunden. Jeg har opdaget deres svage Side."

„Aftenens Resultat er altsaa: For det første, at Husets Frue har havt en fortrolig Samtale med Portneren, og denne vil ikke rykke ud med, hvad Indholdet af Samtalen har været; for det andet: Fru Morris har en hemmelig Sorg, hvis Aarsag er ubekjendt; for det tredie: den stolte Dame er artig mod Portneren, fordi han nyder hendes ubegrændsede Tillid. — Skulde han maaskee have yttret en eller anden Mistanke i Anledning af Kassetyveriet? — Det troer jeg egentlig ikke, men snarere, at hun vil sikkre sig en Medforbunden, hvis Sløret skulde blive hævet. Ja, saaledes forholder det sig; Bluff er den eneste, der kan aflægge Vidnesbyrd, og hun stoler paa, at han, for at være hende til Behag, vil indrette sit Udsagn saaledes, at Skylden falder paa Gruben. Heldigvis har jeg opdaget Planen, og Udsigten til den store Arv er den Lokkemad, hvormed jeg kan lede dem, hvorledes jeg vil, og naar senere Skuffelsen afløser de glimrende Forhaabninger, saa maa Hensigten hellige Midlet, og Bluff maa egentlig ovenikjøbet være mig taknemlig, fordi jeg har forhindret ham fra at aflægge en falsk Ed."

Han var meget veltilfreds med sin Dag, og han tvivlede ikke om, at en Hemmelighed hvilede tungt paa den smukke Fru Morris, og han var ligeledes overbeviist om, at hvis han kunde udforske denne Hemmelighed, saa vilde han ligeledes kunne løse den Gaadefuldhed, der hvilede over Tyveriet.

Femtende Kapitel.

„De har virkelig Uret i, kjære Gruben, at trænge saa stærkt ind paa mig," sagde Chefen for Firmaet Friedrich Stern og Kompagni, medens han stod foran Speilet, og kastede et prøvende Blik paa sit Toilette; „det kan jo umuligt være Deres Frøken Søster behageligt, naar De aldeles uventet bringer en uindbuden Gjæst med hjem til hende."

„Mathilde vil tvertimod glæde sig over at lære Dem at kjende. De har viist mig en saa usædvanlig Tiltro..."

„Jeg troer tvertimod, at jeg maa være Inspektør Friedenreich meget taknemlig for den Tjeneste, han har viist mig, ved at anbefale Dem. Jeg har faaet en Medarbeider, som er ubetalelig for en saa ung Forretning som min, og nu har De desuden offret mig Deres Søndag, og Deres Søster har maattet give Afkald paa sin Spadseretour."

„Paa ingen Maade. Hun har fundet en Veninde i Frøken Friedenreich, og de To ere gaaede ud sammen."

„Saa Friedenreich har en Datter? det vidste jeg ikke. Er hun smuk?"

Gruben slog forlegen Øinene ned, og Stern lo, idet han sagde: „Aha! nu seer jeg, hvorledes Sagerne staae, og begriber, hvorfor Friedenreich tager sig saa varmt af Dem."

„Og dog er det en Vildfarelse, thi intet Ord er udtalt imellem hende og mig —, saalænge der hviler en Plet paa mit Navn..."

„Den vil det nok lykkes Inspektørens Bestræbelser at borttage. De maa have Taalmodighed."

„Taalmodighed er desværre ikke en Vare, der kan kjøbes. Desuden kan jeg see paa Folks Blikke, at den virkelige Grund til min pludselige Afskedigelse

er kommen ud imellem dem. Jeg troer, at det er Frank, der har sat Rygtet i Omløb; han hader min Søster og mig, og hykler Venskab for os, og jeg kan slet ikke tænke mig, at det virkelig skulde være hans oprigtige Ønske, at min Uskyldighed blev beviist."

„Jeg synes dog, at De sagde, at den Mistanke han nærede, stemmede overens med Deres egen Mening."

„Ja, men Mathilde har rokket saa længe ved denne Mening, at den er aldeles omstyrtet. Lad os saa komme afsted."

(Fortsættes.)

Min Søsters Historie.

Min Søster Ellen er meget alvorlig, og kun lidet omgængelig, men hun har ogsaa god Grund dertil, og jeg kan endnu blive ganske varm ved at tænke tilbage derpaa; thi Ellen holder jeg mest af, fra den Tid hun pleiede mig i Skarlagensfeberen, medens de tre andre holdt sig borte fra mig.

Mathilde og Alice ere blevne meget feterede, men Familiens Skjønhed er dog Amy, hvorom Alle synes at være enige, hvorimod Ellen, skjøndt hun ligner Amy, ansees for det mindst smukke Medlem af Familien.

Selv hedder jeg Ruth, og holder Ellen for at være meget smuk, rimeligviis fordi jeg sætter mest Pris paa hende.

Et Par Aar før jeg havde Skarlagensfeberen, kom en rig Tante i Besøg hos os, og hun fandt saadan Behag i Amy, at hun antog hende som sin egen Datter, og førte hende med sig. Mathilde og Alice vare ganske glade ved at blive befriet for den feterede Skjønhed, hvorimod Ellen var bedrøvet over Adskillelsen.

Da jeg var kommen mig efter min Sygdom, tog Fader os Alle med til London, for at vise os Byens Mærkværdigheder, og da vi ingen Broder havde, maatte Fætter Charlie udføre en Broders Pligter, hvorover han forøvrigt syntes at glæde sig meget, thi om Aftenen deeltog han med Søstrene i Fester og selskabelige Glæder, som jeg var udelukket fra, paa Grund af min Ungdom, og om Morgenen hentede han mig til Spadseretoure, og til Beskuen af Mærkværdigheder, medens Søstrene hvilede sig efter Gaarsdagens Anstrengelser.

Paa disse Toure bleve vi meget fortrolige og gode Venner, og jeg fortalte ham Alt, hvad der faldt mig ind, deriblandt ogsaa, hvor god og brav Ellen havde viist sig imod mig, medens jeg var syg. Dette lod til at gjøre Indtryk paa ham, og han sagde, at han ansaae hende for den bedste og smukkeste af os Alle.

„Det glæder mig, Fætter Charlie, da Du saa maaskee er forelsket i hende, og vil fri til hende."

„Nei, mit lille Pus, (han kaldte mig altid „Pus"), det tænker jeg rigtignok ikke paa, og hun vilde rimeligviis heller ikke have mig; men jeg skal betro Dig en Hemmelighed, og det er: at jeg slet ikke vilde blive overrasket, hvis Ellen var den, som først blev gift af Søstrene."

„Det var jo deiligt!" udbrød jeg, og klappede i Hænderne, „men hun har ikke halvt saa mange smukke Ting til at pynte sig med som Mathilde og Alice."

„Det er ogsaa ligegyldigt. Prindsen indfinder sig nok alligevel."

Mere fik jeg ikke at vide, skjøndt jeg var forfærdelig nysgjerrig, og da jeg kom hjem, sagde jeg strax:

„Hør, Ellen, hvad Fætter Charlie siger: Det vil gaa Dig ligesom Cendrillon —, der vil komme en Prinds, og beile til Dig."

Ellen blev blussende rød, men svarede blot, at Charlie var saadan en morsom Fyr, der havde villet gjøre Løier med mig.

Hendes Ord brød jeg mig ikke om, men derimod om hendes Rødmen, og jeg var overbeviist om, at Charlie mente noget med sine Yttringer.

Ellen blev smukkere Dag for Dag, og hendes Øine fik et dybere Udtryk end hidtil, men hun yttrede intet, hvorimod de to andre Søstre talte fra Morgen til Aften om deres Tilbedere; Charlie var hemmelighedsfuld, og jeg gik i stille Forventning om, at Prindsen i Eventyret snart vilde vise sig.

En Aften, da Søstrene skulde i Selskab, og Charlie var kommen for at hente dem, sagde han til mig: „Kunde Du ikke have Lyst til at komme op paa Udstillingen?"

„Jo naturligviis, men..."

„Saa vær parat Kl. 9 imorgen Formiddag —, jeg kommer og henter Dig."

Han gav mig et lille Nik, og tog bort. Jeg gik tilsengs med Tanker om, hvad Morgendagen vilde bringe, thi jeg havde en virkelig Lidenskab for Malerier.

Jeg var færdig til rette Tid, og strax efter kom Charlie.

„Løb op, og bank paa Ellens Dør, lille Pus, det er paa Tide, at vi kommer afsted."

„Hvad behager! skal Ellen med?"

„Ja —, det blev vi enige om i Aftes. Det er den bedste Tid, forinden den store Sværm møder. Naa, løb saa og kald paa hende."

Jeg var saa forbauset —, thi Ellen brød sig ikke det mindste om Malerier, og holdt meget af at ligge længe om Morgenen —, at jeg ikke kunde mæle et Ord, men løb op til hendes Værelse. Jo —, hun var ganske rigtig færdig, i en klar Musselins Kjole, en lys Straahat med en Krands af Forglemmigeier, og sagde leende:

„Charlie vilde absolut, at jeg skulde følge med Jer, Ruth, og Du seer at jeg er færdig."

Vi fulgtes ned sammen, og ud paa Gaden, hvor jeg troede, at en Vogn ventede os, men de to Andre syntes, at det var langt behageligere at spadsere i den deilige Mai Morgen.

Jeg lagde Mærke til, at Ellen ikke talte meget, men saae sig om med frygtsomme Blikke, saa studsede hun, rødmede, og saae smukkere ud end nogensinde, og saa mødte vi, naturligviis ved et rent Tilfælde, en Herre, som hilste os, talte til Charlie, og betragtede min Ringhed med et Par skarpe, blaa Dine.

„Det er Ellens Søster, Pus, min kjære Wane," sagde Charlie.

Jeg var vel forbauset, men dog saa sikker paa, hvad der vilde følge, at jeg var nærved at udbryde: „Er De maaskee Prindsen?" men jeg gjorde det ikke, og nøiedes med at hviske det til Charlie.

„Han kunde nok see ud til det —, ikke sandt?" hviskede han til Svar.

„Jo, jeg troer nok, han kunde passere," svarede jeg efter et kritisk Blik.

„Det haaber jeg ogsaa, men nu ville vi overlade de To til dem selv, for de første Par Timer. Jeg har udspekuleret hele Planen, og jeg haabede nok, at mit lille Pus vilde være mig behjælpelig."

„Lad gaa, Charlie," svarede jeg i en resigneret Tone; „men jeg kunde nok lide at see, hvorledes han bærer sig ad med det."

„Med hvad?"

„Naturligviis med at fri til Ellen."

„Det kan være, at han slet ikke frier, og lad os To holde os til Malerierne."

Det gjorde vi, eller rettere jeg, da ogsaa saa grundigt, at jeg ganske glemte min Søster, og først blev vækket af mine kunstneriske Betragtninger, da min Søster Ellen og Mr. Wane gik forbi, uden at see mig, og jeg hørte ham sige: „De ligner hende, Ellen —, ligner hende meget —, men hun var min første Kjærlighed."

Disse Ord gjorde mig ondt. Jeg havde været saa sikker paa, at Prindsen vilde hente Cendrillon, og nu hørte jeg ham sige, at han elskede en Anden. Hvorledes kunde han nænne det, naar han betragtede Ellens smukke, glade Ansigt? — Han maatte være hjerteløs —, jeg var vred paa ham —, og havde ganske tabt Interessen for Malerierne.

Samme Aften blev jeg overrasket ved at høre, at Ellen var forlovet med Mr. Wane, og skulde snart have Bryllup.

Det var et glimrende Parti for min lille Søster, og saavel Slægt som Venner ønskede hende til Lykke, thi Mr. Wane var ikke alene rig, men indtog ogsaa en anseet Stilling i Livet.

Da jeg hørte det, saae jeg strax hen paa Ellen. Hun syntes at være straalende af Glæde.

Mine Dren kunde dog umuligt have bedraget mig, men underligt var det, at fri til En, naar man elskede en Anden, og det forunderligste var, at Ellen gav ham sit Ja.

Det søgte jeg at faae opklaret, og ad Omveie at naa mit Maal.

„Jeg er lykkeligere end jeg kan sige det," ytrede Ellen, „og jeg forundrer mig bestandig over, at han har valgt mig."

Ellen havde altid været den, som Alting skulde gaa ud over i Familien, og det var derfor ikke saa besynderligt, at hun kun havde ringe Tanker om sig selv.

„Det er slet ikke underligt," sagde jeg, „thi Du er jo Askepot, og han er Prindsen. Charlie og jeg kalde Dig altid for Cendrillon, vor Askepot, og vi vare begge overbeviiste om, at Prindsen nok vilde indfinde sig."

„Det er jo umuligt; jeg vidste det jo ikke engang selv."

„Vidste Du virkelig ikke, Ellen, at Du vilde træffe ham i Morges."

„Jeg vidste det ikke, men jeg tænkte mig nok Muligheden."

„See, derfor pyntede Du Dig, og derfor seer Du saa smuk ud; men jeg har nu et meget alvorligt Spørgsmaal at gjøre Dig, og beder Dig om ikke at lee af mig. Nedenunder have de hele Aftenen kun talt om Udstyr, Familieforhold og Penge, men der er et Spørgsmaal, som ingen har gjort Dig, Ellen."

„Og det er?"

„Der er ingen, der har spurgt Dig om, hvor høit Du elsker Mr. Wane. Og det er det, jeg nu spørger Dig om. Elsker Du ham meget?"

„Af mit hele, fulde Hjerte."

„Elsker han virkelig ogsaa Dig af sit fulde Hjerte?"

„Ja, det er jeg naturligviis overbeviist om."

„Saa er jeg tilfreds, og haaber, han maa være den rigtige Prinds."

Jeg var dog alligevel ikke saa rigtig tilfredsstillet, og jeg kunde ikke lade være, næste Gang jeg var alene med Charlie, at tilhviske ham, hvad jeg havde hørt paa Udstillingen.

Jeg troede egentlig, at han vilde have leet af

mig, men det gjorde han ikke; han saae tvertimod meget alvorlig ud, og sagde betænksomt:

„Det gjør mig ondt, at Du hørte det, Pus, men da Du nu engang har hørt det, saa vil jeg berolige Dig. Jeg er overbeviist om, at Wane elsker Ellen oprigtigt, skjøndt han har havt en romantisk Kjærlighed for et Par Aar siden. Han har selv fortalt mig det, og jeg veed, at han ogsaa har tilstaaet Ellen det. Da han for et Par Aar siden besøgte et Billedgalleri i Paris, saae han en ung Dame, som han blev dødelig forelsket i paa Stedet. Han talte ikke til hende, og han troer selv, at hun næppe saae ham. Hun forsvandt, og Indtrykket, hun efterlod, maa dog have været mere end overfladisk, thi han søgte efter hende hele Europa over, uden nogensinde at finde hende. Efter et Par Aars Forløb opgav han det, og vendte tilbage til London, hvor han traf Ellen. Hun mindede ham om den anden unge Pige, og nu elsker han hende, hende alene, og betragter den anden som et Skyggebillede, en Lygtemand, eller noget af den Slags."

(Sluttes.)

Bjergkroen.

(Fortsættelse.)

Da han var kommet til Søen, aabnede han sin Ransel, fremtog sit Barbeertøi, og begyndte sit Toilette.

Paa visse Punkter af Veien kunde man faae Øie paa Søen og den Person, der benyttede Søen som Badskefad, men Kilian havde ikke heller isinde at skjule sig, thi han var jo nu fri, og desuden lykkelig ved Bevidstheden om Afras Kjærlighed, og hendes Faders Indvilligelse.

Han havde ogsaa i nogle Dieblikke havt en opmærksom Tilskuer, nemlig Feltjægeren Greding, der, skjult bag et Træ, iagttog ham. Greding havde nemlig gjennemsøgt Egnen for at finde Forbryderen, der havde overfaldet Zieler, og ved Hjælp af en lille Kikkert opdagede han en Person, der omklædte sig ved Søen, og forandrede sit Udseende, for at blive ukjendelig —, altsaa havde han her, den han søgte, hvorfor han sneg sig nærmere, og ad Omveie kom bagpaa Kilian Mooser, der, halvt barberet, forundret vendte sig om, da han hørte sit Navn blive nævnet i en bydende Tone.

„Overgiv Dem, Mooser, i Lovens Navn," bød Greding, og stod med anlagt Gevær bag Skolelæreren.

„Herregud, hvad vil I nu? Har I ikke igaar fundet mine Papirer i bedste Orden?"

„Ganske vist, men I har lønnet min Tillid slet; I er meget mistænkt for et Røveri og Mordforsøg, og det er min Pligt at arrestere Jer."

„Jeg —, Røver og Morder!" sagde Kilian, idet han rystede paa Hovedet, og betragtede Feltjægeren med en Mine, som om han frygtede for, at den skikkelige, unge Mand havde mistet Forstanden.

„Ingen Udflugter —; Zieler er ikke død efter det Skudsaar, I bibragte ham med dette Gevær."

„Jeg skudt Zieler med det Gevær, hvormed I nu peger paa mig? Det er mere end jeg kan forstaae —; forklar mig det, Hr. Feltjæger, lidt nærmere."

„Geværet stjal I fra mig, til Tak fordi jeg tog Jer i Forsvar imod de Andre."

„Men I har jo Geværet..."

„Fordi I kastede det fra Jer, Mooser, efterat I havde skudt Zieler i Armen, og røvet ti tusind Gylden fra ham. Den Sag er klar som Dagens Lys, og alle Udflugter ere frugtesløse; viis mig, hvor Du har gjemt Pengene, og aflæg en aaben Tilstaaelse —, det kan maaskee formilde Straffen."

Mooser syntes imidlertid, at Sagen tog en alvorligere Vending, men kunde dog ikke lade være halvt smilende at udbryde: „Og Alt det har Zieler sagt? og det troer I som et Evangelium."

„Jeg har selv truffet ham med en saaret Arm, og uden Pengene."

„Han kan jo have taget feil af Personen; I veed jo, at han ikke kan lide mig, paa Grund af Afra —, han kan jo forsætlig have taget feil."

„Det maa Dommeren afgjøre —, min Pligt er det at sikkre mig Din Person. Selv om Zieler ikke havde kjendt Dig, saa er Din Nærværelse her, Dit Forsøg paa at gjøre Dig ukjendelig, og Dit daarlige Rygte nok til at mistænkeliggjøre Dig."

„Mit daarlige Rygte!" hviskede Kilian, men tilføiede nu høit med et haanligt Smil: „Naa, saa jeg har et daarligt Rygte —, det er vel altsaa bedst at jeg fortæller, hvor uskyldig jeg er bleven dømt, og hvis I saa har Hjerte..."

„Fortæl Dommeren det —, men nu afsted."

„Og I vil virkelig, paa en Fjendes Ord, tro en saadan Historie, og bringe mig i Fængsel, hvor jeg maaskee maa smægte længe, før min Uskyldighed kommer for Dagens Lys. Det er et stort Ansvar, Greding."

„Alt taler imod Dig, Mooser —, gjør mig det derfor ikke sværere at opfylde min Pligt. Har Zieler taget feil, saa udfinder Dommeren det nok, og Haandjernene maa jeg lægge paa Dig."

Med den ene Haand holdt Greding Geværet, og greb med den anden ned i Lommen paa sin Uniform.

Med Kilian var der imidlertid foregaaet en

Forandring. Der laa noget af et hidset Vildts Frihedstørst og Dødsangst i hans Blik, som hurtigt streifede de omliggende Høider og den unge Feltjæger.

Pludselig rakte han begge Hænderne frem, som om han vilde lade Haandjernene lægge paa sig, men i samme Dieblik vred han Geværet ud af Feltjægerens Haand, og sprang et Par Skridt tilbage, holdende Bøssepiben mod Greding, der havde trukket sin Hirschfænger.

„Jeg vil ikke atter lade mig indespærre," stønnede Kilian, „kun som Lig lader jeg mig bringe i Fængsel. Jeg er uskyldig. Staa stille, eller der skeer en Ulykke."

Skridt for Skridt trak han sig tilbage, uden at blive fulgt af Greding, thi for første Gang følte det unge Menneske Frygt — for et Menneskes Blik.

Næste Dag var hele Egnen paa Benene; Bønderne sluttede sig til Politiet, for at faae fat paa Røveren, der jo var en Trusel for Liv og Eiendom, saalænge han var paa fri Fod. Der blev anstillet en Husundersøgelse hos Afras Fader, Stephan Kurz, saavel efter Moosers Person, som Zielers Penge, men intet fandtes; hvorimod den hidsige Brygger paastod, at Bønder og Politi vare nogle Idioter, at Kilian Mooser var uskyldig, og at denne skulde have hans Datter, om saa Tugthuspræsten skulde vie dem, og at han kun forundrede sig over og beklagede, at Djævelen ikke havde indfundet sig, og med Hud og Haar afhentet Zieler, som var en rigtig Skalk og Lurendreier.

Alle disse Ytringer bleve optagne med Mishag, og hvis Stephan Kurz ikke havde været en rig Mand, var han bleven sat fast, nu slap han mod Kaution af en høi Sum, som han brummende fandt sig i at erlægge, men næste Morgen fandt man Huset aflukket, og da Politiet skaffede sig Indgang, fandt man paa Bordet et Brev, hvori han overgav sin Eiendom i Øvrighedens Varetægt, hvis der endnu gaves Lov og Ret for en ærlig Mand. Da han efter sine Erfaringer i den sidste Tid imidlertid tvivlede meget derom, og da han saae, at ærlige Folk bleve fængslede, medens Pakket gik frit omkring, saa vilde han ikke betro Liv og Frihed til en saadan Retspleie, men raadede enhver Gendarm og Dondsdorfer til at holde sig halvandethundrede Alen fra ham, thi akkurat saa langt naaede hans Bøsse, og de ni af de ti Gange traf han Centrum —; Bøsse og Ammunition for et halvt Aar havde han forsynet sig med.

(Fortsættes.)

Stavelsegaader.

1.

(Første Stavelse.)

Samvirken bestandig fordres til dette;
En Enkelt vil aldrig det kunne udrette.

(Anden Stavelse.)

I Mørke formaa vi det ikke at gjøre,
Lyset maa til, naar vi skal det udføre.

(Det Hele.)

Et Tegn, en Bevægelse, Fromheden kjender,
Ved hvilket de Troende Faren afvender.

2.

(Første Stavelse.)

Det er kun et lille,
Men dog helligt Tal,
Som i Kristi Lære
Altid æres skal.

(Anden Stavelse.)

Finde vi en Saadan,
— Og er vis paa det —,
Kan vi ogsaa bære
Livets Byrder let.

(Det Hele.)

Er man det imod os,
Harmer det os vist
I den Grad, at selv vi
Blive det tilsidst.

Opløsning af Gaaden i Nr. 18:

„Danmark! deiligst Vang og Vænge,
Lukt med Bølgen blaa."

☞ De ærede Abonnenter, der modtage „Skand. Folkem." gjennem Postvæsenet, gjøres opmærksomme paa, at paa Grund af Postlovens Bestemmelser kunne Feuilletonarkene ikke forsendes med Bladet hver Uge, hvorimod Subskribenterne erholde samtlige Ark tilsendte ved Kvartalets Slutning.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. **Søndagen den 20de Mai.** **Nr. 20.**

Indhold: Brøde og Bod (Fortsættelse.) — Min Søsters Historie (Slutning.) — En Alligatorfangst efter en ny Methode (med Xylografi.) — Bjergkroen (Fortsættelse.) — Blandinger. — Gaadesamtale.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

Inspektør Friedenreich havde ikke paastaaet for meget, da han udtalte det som sin Overbeviisning, at Firmaet Stern og Kompagni havde en glimrende Fremtid for sig. Den unge Chef var anerkjendt som en dygtig og forsigtig Kjøbmand, han havde Formue, og nød følgelig en ubetinget Kredit.

Imellem Stern og Gruben opstod snart et fortroligt Forhold, da de satte gjensidig Pris paa hinandens Dygtighed, og deres Karakterer desuden stemmede overens.

Mathilde havde forberedt sig paa at takke Stern paa sin Broders Vegne, men da hun stod ligeoverfor ham, og han paa sin trohjertede Maade rakte hende Haanden, som om de vare gamle Bekjendte, glemte hun det, og da hun havde fattet sig, maatte hun træffe Forberedelser til Aftensmaaltidet.

De vilde just sætte sig tilbords, og Friedrich Stern havde budt Mathilde Armen, da en Banken paa Døren forstyrrede dem.

Det var en ubehagelig Forstyrrelse, hvem det endogsaa maatte være, men da Frants aabnede Døren, traadte han overrasket tilbage, thi foran ham stod Fru Morris, og af det smukke Ansigts mørke Udtryk saae han strax, at det ikke var venlige Følelser, som havde ledet hendes Skridt til hans beskedne Bolig.

Hun kastede et Blik ind i Stuen, og da hun saae de To, der stod Arm i Arm foran det dækkede Bord, traadte hun hastig tilbage.

„Jeg ønsker at tale nogle faa Ord med Dem under fire Øine," sagde hun med en Kulde, som grændsede til Foragt: „kan De ikke føre mig ind i et andet Værelse?"

Aldeles forvirret aabnede Frants en Dør.

„Det er jo rigtignok min Søsters Soveværelse, men..."

„Ligemeget. Hvad jeg har at sige Dem, kan ligesaa godt skee her, som paa ethvert andet Sted. Jeg vilde gjerne have undgaaet denne Gang, og bedet Dem komme til mig, naar jeg ikke havde maattet frygte for, at De ikke havde villet betræde vort Hus mere —; derfor er jeg bleven nødt til at komme til Dem, og beklager kun, at jeg har forstyrret Dem, da jeg seer at De har Besøg."

„Det er min nye Chef, der viser mig den Ære..."

„Saa vil det ligge i Deres egen Interesse, at han ikke kan høre vor Samtale," sagde Harriet med et Blik paa begge Døre, og med en bævende Røst, der viste, i hvilken oprørt Stemning hun var, og hvor daarligt hun kunde blive Herre over den, „thi hvis der er Nogen som endnu har Tillid til Dem, saa ville de upaatvivlelig tabe den, naar..."

„Min Frue! har man ikke kastet Skam nok paa mig? skal jeg forfølges indenfor mine egne Vægge?"

„De har ikke mindste Ret til at tale i den Tone," afbrød hun ham, og hendes Øine syntes at ville trænge ind i hans Sjæls inderste Dyb. „Hvorledes tør De vove at gjøre mig Bebreidelser? Og hvorledes har De kunnet være saa ondskabsfuld, at De har kunnet sende mig et saadant Brev?"

Hun kastede det omtalte Brev paa Bordet, og da den unge Mand tog og udfoldede det, kunde hun

ikke undgaa at see, at han syntes at være overrasket og forundret derover.

Det var en anonym Skrivelse, hvori Fru Morris temmelig uforblommet blev beskyldt for, at have benyttet sin Mands Nøgler, og saaledes med Lethed begaaet Tyveriet om Natten. Brevskriveren forlangte, under forskjellige Trusler, at hun skulde tilstaae Sandheden, og saaledes rense den Uskyldige for den ugrundede Mistanke, der var falden paa ham.

„Og De troer virkelig, at jeg har skrevet dette Brev," sagde Frants, rystende af Harme.

„Er det maaskee ikke Deres Haandskrift?"

„Jeg benægter ikke, at den ligner min, men jeg forsikkrer ved mit Æresord, at en saadan Nederdrægtighed ikke engang er falden mig ind i Drømme. De vil maaskee sige, at mit Æresord ingen Betydning har, paa Grund af den Mistanke, der hviler paa mig, og derfor maa jeg ganske henstille til Dem, om De vil skænke mine Ord Tiltro eller ikke."

„At anklage mig var rigtignok den letteste Maade at løse Gaaden paa," sagde Harriet, med Blikket ufravendt fæstet paa ham, „men intet fornuftigt Menneske vil tro derpaa. Det ligger dog nærmest for mig at antage, at De har skrevet Brevet, thi hvem Anden har Interesse i, at Mistanken bliver afledet fra Dem? Og kun den, som har personlig Interesse i Sagen, kunde falde paa..."

„Frue! Deres Formodninger synes ikke at være aldeles uden Grund, men alligevel forsikkrer jeg Dem, at ikke en Stavelse i dette Brev er skrevet af mig."

„Saa kan en Anden have skrevet det efter Deres Opfordring."

„Den Ondskab var endnu værre, og den vilde jeg aldrig have givet mit Minde til. Jeg kan have mine egne Tanker angaaende Sagen, men at benytte Vaaben, som vanære den der bruger dem, vilde jeg aldrig nedlade mig til."

„Har De da intet Begreb om, hvem der kan have skrevet Brevet?" spurgte Harriet, der nu syntes at skjænke hans Ord Tiltro.

„Nei."

„Overvei endnu engang Spørgsmaalet. Hvad har De selv foretaget Dem i Sagen?"

„Den er i gode Hænder," svarede han undvigende.

„Kan De ikke give mig et tydeligere Svar?"

„Det tør jeg ikke."

„Er den i Kassererens Hænder?" spurgte hun i ængstelig Forventning.

„Nei. Han var den Sidste, jeg vilde betro den til."

„De har dog talt med ham derom?" spurgte hun betydelig lettet.

„Det laa jo i Sagens Natur."

„Det indrømmer jeg. Mon det skulde være ham, der har søgt at lede Mistanken hen paa mig?"

Gruben rystede paa Hovedet, da han ikke vidste, hvad han skulde svare; thi hvis han vilde være ærlig, maatte han jo sige, at han selv havde næret samme Mistanke.

„Tal kun ganske aabent," sagde Harriet, „thi det skulde slet ikke undre mig, om jeg ved Hjælp af Deres Meddeleiser kom til den Overbeviisning, at Kassereren er Forfatteren af dette Brev."

„Har De Grund til at kunne tiltro ham en saadan Ondskab?" spurgte Gruben, der ikke anede det fjendtlige Forhold imellem Frank og Harriet.

„Anseer De ham for en Mand af Ære og Karakteer? Troer De maaskee paa hans Ærlighed, Ydmyghed og Menneskekjærlighed?"

„Nei, paa ingen Maade, jeg veed, at det Hele kun er en Maske."

„Og er den Tanke aldrig opstaaet hos Dem, at han selv kunde være Tyven?"

„Det vil jeg aldrig nægte, men Muligheden er altid strandet paa den Virkelighed, at han var bortreist."

„Det veed jeg, men jeg har maaskee havt mine Oine bedre med mig, end De har. Jeg har ligefra det første Dieblik af ikke troet, at De har begaaet Tyveriet, men jeg havde rigtignok ogsaa troet, at De havde sat alle Kræfter i Bevægelse, som kunde bevise Deres Uskyldighed."

„Jeg har gjort, hvad jeg kunde."

„Det maa jeg dog modsige. Har De maaskee forsøgt at forskaffe Dem Numrene paa de stjaalne Banknoter?"

„De vare ikke noterede i vore Kassebøger."

„Og dermed slog De Dem til Ro. En Forretningsven havde deponeret Pengene, maaskee han havde været saa forsigtig at notere Numrene. Har De ikke tænkt Dem Muligheden deraf?"

„Nei," maatte Gruben tilstaae.

„Og dog er det den eneste Vei, ad hvilken Tyven kan opdages. Det vilde have været fornuftigere at slaa ind paa den Vei, end nære en ugrundet Mistanke."

Gruben maatte indrømme, at det var en Feil af ham, at han ikke havde tænkt paa den Udvei, og da den smukke Dame gjentagne Gange udspurgte ham, om han ikke troede at Kassereren havde skrevet Brevet, maatte han tilsidst tilstaae, „at det jo rigtignok var muligt."

„Og læg nu Mærke til, hvad jeg har gjort i Deres Interesse. Strax efter Tyveriet forskaffede jeg mig Numrene paa de Banknoter, som vare tilbage, og lod det Hus, som havde deponeret Pengene, bede om at indsende Numrene paa alle Noterne. Det fulgte min Opfordring, og her har De Num-

rene paa de stjaalne Banknoter; hvad Brug De skal gjøre af dem, kan De vel nok indsee."

Gruben modtog Sedlen, hun gav ham. En saadan Hjælp havde han ikke ventet fra hende, og derfor opstod der Tvivl hos ham, som han ikke strax kunde forjage.

Var det ikke muligt, at det ikke var de rigtige Numre, for saaledes at lede Forfølgerne paa et urigtigt Spor, og derved maaskee gjøre Sagen endnu vanskeligere?

„Jeg takker Dem," sagde han endelig; „hvis denne Fortegnelse gjør den tilsigtede Nytte, saa lover..."

„Lov endelig intet, men vil De vise Deres Taknemmelighed, saa see til at udfinde den, der har skrevet Brevet, og nævn mig ham. Jeg vil nu ikke opholde Dem længere, og De er vel ogsaa selv nu kommen til Overbeviisning om, hvor ugrundet Mistanken imod mig er. Farvel!"

Uden videre Afsked gik hun, og Frants fulgte hende i sin Forvirring ligetil Gadedøren, og gjorde et dybt Afskedsbuk, som hun dog ikke tog nogen Notits af.

Paa Hjemveien krydsede mange Tanker hinanden i Harriets Hoved.

Hvis Gruben ikke havde skrevet det anonyme Brev, saa kunde kun Kassereren have gjort det —, det var hun fast overtydet om.

Men hvad kunde Hensigten være dermed?

Mon han virkelig vilde tvinge hende til at gjøre ham til hendes Fortrolige, indvie ham i hendes Hemmeligheder, og modtage den hjælpende Haand, han havde tilbudt hende?

Skulde det virkelig være hans Hensigt, og det var hun tilbøielig til at tro, saa skulde han dog komme til at gjøre Regning uden Vært.

Fra det Øieblik af, at Frank havde beluret hendes Samtale med Walker, hadede hun ham, og Hadet var voxet fra den Stund, hun erfarede, at han havde grebet til et saa lumpent Middel, som at bestikke og underkjøbe hendes Kammerpige.

Fru Morris havde egentlig bestemt at besøge Ada, men dertil var det nu bleven for seent, da hun havde sagt til sin Mand, at hun kun vilde gaa en kort Tour.

Da hun kom hjem, fandt hun Tante Fanny i Stuen, og Morris sagde: „Du skulde have benyttet Vognen, Harriet. Hestene staae jo ledige i Stalden."

„Jeg trænger til Bevægelse, for at befinde mig nogenlunde vel. Saalænge vi vare i Baden-Baden, foretog jeg mig daglig længere Fodtoure, og de bleve mig tilsidst til en reen Nødvendighed."

Hendes Mand opfordrede Damerne til at følge med over i de ny indrettede Værelser, for at beundre

hans Skatte, men Harriet afslog det, under Paaskud af Træthed, og Fanny sagde, at hun gjerne fulgte med, men at hun slet ikke havde Forstand paa den Slags Kunstsager.

Da de to Sødskende vare blevne alene, beklagede Morris sig over den Maade, hvorpaa Harriet ofte opførte sig imod ham, og navnlig i denne Tid, hvor ogsaa andre Ubehageligheder pinte ham.

Søsteren talte beroligende Ord, bad ham have Taalmodighed, og om muligt opfylde Brunos Ønske, men her fandt hun den bestemteste Modstand, og han endte Samtalen med at spørge hende om, hvad hun troede, han havde givet for de to høie Glas; — „tænk Dig, Fanny, et tusind Daler."

„Du gode Gud! hvormegen Elendighed kunde man ikke have afhjulpet med de Penge."

„Hr. Walker har allerede budt mig femten hundrede Daler for dem. Jeg er ham megen Tak skyldig for alle hans Opoffrelser her. Har Harriet aldrig talt til Dig om ham?"

„Nei."

„Du kjender ham dog?"

„Jeg har seet ham her een Gang."

„Gud veed, hvorfor Harriet ikke kan udstaae ham. Hun er ofte endogsaa uartig imod ham i sin Opførsel, som jo naturligviis er ubehageligt for mig, der er ham Tak skyldig."

„Maaskee har han, uden at ville det, og uden at vide deraf, fornærmet hende."

„Saa havde hun sagt mig det; nei, der maa vist være andre Grunde," svarede Morris, og de vendte tilbage til det Værelse, hvori de havde forladt Fruen. Hun sad endnu i Hjørnet af Sofaen, støttede Hovedet paa Haanden, og bladede i et Album.

Talen faldt paa Walker, som Morris roste i høi Grad, og bad Harriet være forekommende imod ham. Dertil svarede hun, at det vilde være hende en fuldkommen Umulighed; hun kunde ikke udstaae ham, og hun kunde ikke værge sig imod den Anelse, at denne Mand vilde bringe en Ulykke over Huset.

„Umuligt!"

„Kan han ikke ligesaa godt som saa mangen Anden være en Industriridder? Er det ikke muligt, at han har listet sig ind i Din Fortrolighed, i den Hensigt at bedrage Dig?"

„Det vilde jeg have opdaget for lang Tid siden," sagde den selvtilfredse Bankier. „Her er aldeles ingen Grund til saadanne dumme Anelser."

„Saameget desto bedre, og naar han har forladt Byen, vil jeg trække Veiret langt lettere."

Benjamin meldte, at Bordet var dækket, og da de sad inde i Spisestuen, spurgte Harriet: „Men hvor er Jip? Har De ikke bragt ham med."

„Nei, kjære Harriet," svarede Fanny. „De veed jo, at Theodor ikke kan lide det uskyldige Dyr."

„Og jeg troer, at denne Følelse er gjensidig," sagde Morris. „Jip viser mig Tænderne, og jeg svarer ham med et lille Spark —, den Smule Ærgrelse har ingen af os Skade af."

„Et uskyldigt Dyr."

„En Hund er en Hund, Fanny."

„Kan ikke den samme Antipathi findes imellem Mennesker?" sagde Harriet. „Er maaskee ikke den Følelse, jeg nærer imod Walker, gjensidig? — Det gaaer med Følelser, som med Anelser: de lade sig ikke udtrykke og forklare i Ord, og derfor beder jeg Dig endnu engang, Theodor, lad mig i alle Ting gaa mine egne Veie, og Du kan være overbeviist om, at jeg aldrig skal glemme, hvad jeg skylder Dit Navn og Din Ære."

(Fortsættes.)

Min Søsters Historie.

(Slutning.)

„Men elsker han ogsaa Ellen rigtig? Han talte saa alvorligt, og sagde, at den anden unge Pige var hans første Kjærlighed."

„Det var hun ogsaa, men hvad gjør det? — Jeg har været forelsket idetmindste en halv Snes Gange. Søg at glemme den Historie, Ruth. Wanes første Kjærlighed vedkommer ikke hans anden —, tro Du mig, og det at han selv omtaler Sagen, viser jo ogsaa, hvor oprigtig og ærlig han er."

Fra det Øieblik af begyndte jeg at betragte Prindsen med gunstige Blikke, og da han var en smuk, mandig Personlighed, vandt han mig snart.

De skulde hurtigt have Bryllup, og Forberedelserne bragte os Alle i megen Virksomhed; saavel Forældrene som Mathilde og Alice havde meget at varetage, og Ellen, der pludselig var kommen til Ære og Værdighed, syntes at blive lykkeligere Dag for Dag. Jeg skulde være den ene af Brudepigerne, og for første Gang i mit Liv begyndte jeg at føle Interesse for min Dragt og mit Udseende, og skjøndt det egentlig ikke hører til her, saa vil jeg dog tilføie: „at jeg aldrig kom til at bruge min nye Dragt, og at jeg har gjort det Løfte, aldrig at være Brudepige."

Det var Dagen før Bryllupsdagen. Ellen havde just prøvet sin Festdragt, da hun pludselig sagde:

„Jeg vilde ønske, at Amy var her. Det vilde more mig, at forestille Amy for Hugh."

Hun havde neppe udtalt Ordene, før vi hørte

travl Færden i Forstuen. Jeg saae efter, og fik Øie paa store Reisekufferter, og i det næste Øieblik traadte Amy og Tante ind i Værelset til os.

Vi raabte og lo af Glæde —, og Gud skal vide, at vor Henrykkelse var oprigtig.

Amy omfavnede og kyssede Ellen, og glædede sig over hendes Lykke. Amy selv var elskelig —, der var en ubeskrivelig Ynde udbredt over hende —, hendes blotte Nærværelse syntes at bringe Lys og Glæde med sig. Min lille Yndling, Ellen, syntes ved Siden af hende at blegne, som en Sneklokke ved Siden af en Rose.

„Der ere de," sagde Ellen, og mente Mr. Wane og Charlie, og løb ned ad Trappen for at møde dem, og jeg fulgte hende. „O Hugh!" sagde hun, og lagde sin lille, hvide Haand paa sin Forlovedes Arm, „Du kan ikke tro, hvor jeg er glad, thi min kjære Søster Amy er nu kommen hjem."

Jeg saae Mr. Wane betragte hende lidt forundret over hendes Heftighed, og derpaa stirre frem for sig, som et Menneske, der vaagner af en Drøm, og Ellen maatte næsten trække ham ind i Værelset.

Vi gik strax tilbords, og Maaltidet var næsten forbi, førend jeg bemærkede, at Alt ikke var som det skulde være.

Jeg saae det først paa Charlie. Han var bleg, talte ikke, og smagte neppe paa Maden, hvorimod Mr. Wane talte og lo langt mere end han pleiede. Ellen sad ved Siden af ham, og lod ikke til at mærke noget Usædvanligt. Amy saae deilig ud, og sad ligeoverfor ham.

Pludselig reiste Mr. Wane sig, sagde, at han ikke befandt sig ganske vel, og forlod Værelset, fulgt af Charlie.

Resten af Maaltidet forløb i større Taushed end Begyndelsen.

En Time senere kom Charlie. Han meddelte os, at Wane var bedre, men at han dog neppe kom igjen om Aftenen, og han bad Ellen om at undskylde ham, og kun være ganske rolig for Wanes Skyld.

Vi musicerede. Ellen sang, hvorefter Amy, der havde en ganske udmærket Stemme, foredrog et Par italienske Sange i stor Stil, men Charlie, der med megen Opmærksomhed havde hørt efter, medens Ellen sang, listede sig bort, da Amy begyndte.

Da han var kommen til Døren, gav han mig et næsten umærkeligt Vink, at jeg skulde følge ham. Han tog mig ved Haanden, og vi gik ovenpaa.

„Luk Døren," sagde han.

Da jeg havde gjort det, kastede han sig paa Sofaen, og begyndte at græde.

„At høre hende synge," sagde han, „og at vide, hvor høit hun elsker ham, er nærved at gjøre mig forrykt."

En Alligatorfangst efter en ny Methode.

Han dyppede sit Lommetørklæde i Vand, og badede sine Tindinger og sit Ansigt dermed, og dette beroligede ham.

„Og nu til Sagen, Ruth. Ja, Du maa nok blive bleg. Du havde Ret med Hensyn til hans første Kjærlighed. Du var klogere end jeg. Han saae hende kjøre forbi, da vi vare paa Veien herhen —, og — jeg troede ikke, at han var saadan en ussel Skabning —, men, Ruth, der bliver ikke noget af Brylluppet imorgen."

„Hvad mener Du? intet Bryllup!" fremstammede jeg.

„Spørg Ellen. Hør hvad hun siger, naar hun har læst dette Brev. Du kan gjerne læse det —, han gav mig det —, aabent som det er."

Jeg tog Brevet, og læste følgende henkastede Linier:

„Jeg vil ægte Dig, men jeg elsker Dig ikke. Din Søster Amy er min første Kjærlighed."

Der blev naturligviis ikke noget af Brylluppet. Da Amy hørte, hvad hun havde været Skyld i, uden at hun anede det, reiste hun bort, og Mr. Wane saae vi ikke mere til.

Det var en sørgelig Tid for os Alle, og min Søster Ellen blev meget forandret; men jeg holder mere af hende end nogensinde, og jeg troer ogsaa, at hun helst seer mig om sig, og dernæst Charlie.

Amy og Mr. Wane havde Bryllup for en Maanedstid siden, og Ellen fandt, at det maatte saa være.

Af os Tre er Charlie den Eneste, der endnu har en Smule Haab tilovers, og vedbliver at sige, at den rigtige Prinds nok skal indfinde sig, og bortføre Cendrillon.

En Alligatorfangst efter en ny Methode.

Omtrent for tolv eller femten Aar siden, var jeg Chef for et større Handels-Etablissement, der laa paa Malabar-Kysten i Ostindien, og da jeg boede tæt ved Flodbredden, var jeg ikke saa sjelden paa Jagt efter Alligatorerne, der af de Indfødte kaldtes Muggere.

Mangt et Skud Krudt havde jeg spildt paa dem, naar de enten laa ved Ebbetid paa Flodbredden, eller naar de langsomt drev ned ad Strømmen, og mange Pund Bly laa paa Flodsengen, som et Minde om min morderiske Attraa —; men ingen havde jeg dræbt, først hin mindeværdige Morgen skød, saarede eller fangede jeg, hvad man nu vil kalde det, min første „Mugger".

Det var en Søndagmorgen; jeg havde gaaet min sædvanlige Ronde, og seet om Alt var i Orden; jeg havde kastet et sidste Blik udover den dyndede Flod, med det gule Vand —, der havde forskaffet den Deel af den, jeg boede ved, Navnet: Kaffefloden —, og de ensomme Klippestykker, for at speide efter en Alligator, og havde udstødt et hjerteligt Suk ved Tanken om, ikke at skulle løsne et Skud, da jeg saae En af mine Underordnede løbe ud af Verandaen, og hen imod mig, og allerede langt fra meddelende mig, at der laa en Mugger og sov, ved Enden af en Sti, der førte ned til Floden længere borte. Jeg kaldte paa James, min Tjener; han kom øieblikkelig, men klædt, som altid paa Søn- og Helligdage, i fuldt Puds, i et Sæt vel børstede, sorte Klæder, med et hvidt Halstørklæde, og høi, sort Silkehat —, en Dragt, der langtfra passede til Klimaet, men for James var Indbegrebet af al jordisk Høitidelighed. Han var paa Veien til et religiøst Møde i en Naboby, men ved at høre om Muggeren, kom han i Extase, og løb efter min dobbeltløbede Bøsse.

„Femten Fod lang idetmindste, og i en dyb Søvn; saa dersom De kryber langsomt hen, vil De faae et udmærket Skud."

Jeg ladede min Dobbeltløber meget omhyggeligt, kom en Messing-Kugle i det høire Løb, og en Bly-Kugle i det venstre, og skred derpaa, fulgt af James og nogle af de Indfødte, saa forsigtigt som muligt hen til det betegnede Sted.

Da vi vare komne et godt Stykke ned ad Klippestien, saae vi endelig Alligatorens zig-zagformede Ryg. Det var et prægtigt, stort Exemplar, den laa ubekymret i Solen, Hugtænderne vare synlige, og Hovedet laa vendt imod Vandet. Jeg standsede, tog Sigte, og var lige ved at brænde løs, da James hviskede:

„Prøv lidt nærmere ved."

Jeg krøb et Par Alen frem; en Sten rullede bort under mine Fødder, og Muggeren vaagnede. Den saae sig dovent omkring, og i den Overbeviisning, at der var Noget galt fat, begyndte den langsomt at krybe ned mod Bredden. Jeg skød, sigtende paa Øiet, og jeg kunde høre paa Lyden, at Kuglen havde truffen; Dyret standsede, og overveiede for et Øieblik, om den skulde gaa frem eller tilbage. I samme Minut styrtede til min Skræk og Overraskelse James frem, og jeg saae ham gribe Muggeren, der vilde fremad, ved Halen, og holde fast. Synet var meget komisk, jeg tabte baade Næse og Mund, men fik snart Andet at tænke paa. Min Kugle havde ramt i det Tykke af Nakken, og Saaret var ikke dødeligt; jeg raabte til James, at han skulde holde fast, idet jeg tænkte at fange den levende. I en Fart fik vi et stærkt Reb, som jeg kastede i en Slynge over dens Hoved, og trak ind under dens Forben. Nu havde vi den fast og sikkert, og først da, gav James slip.

Medens alt dette stod paa, syntes de Indfødte at være grebne af en maalløs Skræk; og i Sandhed, den Lyd, den nu frembragte med sine Tænder, kunde nok skræmme selv den Modigste. Tænderne passede ind i hinanden, som Bladene paa to Save, og naar den spærrede Gabet op, var det et alt andet end indbydende Syn. Efter megen Besvær og Umage fik vi den endelig slæbt op til Verandaen, og lænket paa en mere solid Maade; først forsøgte den paa at slippe fri, men jo mere den arbeidede, desto fastere snørede Rebene sig, saa den opgav snart Forsøgene.

Jeg havde den i to Dage, og næsten hele Omegnen kom for at see den sjeldne Fangst. Ved Enden af den Tid begyndte den at udbrede en ubehagelig Lugt, og jeg saae mig nødsaget til at skyde den.

Jeg skød mange hundrede Alligatorer siden den Tid, men aldrig glemmer jeg den første, og min Tjener James, som vi siden den Tid kaldte James den Dristige.

Bjergkroen.

(Fortsættelse.)

Førend Myndighederne kunde tage nogen Bestemmelse i Anledning af dette Brev, var imidlertid den lille Krig, Bryggeren havde erklæret Dondsdorferne, til Ende; thi en af de Afdelinger, der streifede om i Bjergene efter Mooser, traf tilfældigviis Stephan Kurz, der var aldeles udmattet af den ham uvante Bjergvandring, liggende dødstræt bag et Klippestykke. De stode om ham, da han slog Øinene op, og da han troede, at de vare paa Jagt efter ham, udskældte og truede han dem saalænge, indtil de, tiltrods for al hans Modstand, bragte ham til Distriktsfængslet, for der at afvente det videre Forløb af den Mooserske Proces.

Hovedforbryderen var heldigere. Baade Sikkerhedsmandskab, Gendarmer og Frivillige søgte i Maaneder efter Mooser, men fandt ham ikke, hvorfor de

sluttede, at han enten maatte være død af Sult, eller faldet ned i en utilgængelig Klippekløft, eller taget sig selv af Dage.

Undersøgelsen gik alligevel sin Gang, og Vidnerne bleve afhørte. Zielers Saar var ubetydeligt, og hans Udsagn vare alle rettede mod Mooser. Stephan Kurz vilde man atter lade slippe ud mod forhøiet Kaution, men det vægrede han sig ved: thi under saadanne Forhold som nu, var Fængslet den rette Plads for en ærlig Mand, som han. At Retten, i Anledning af Slagsmaalet hjemme hos ham, havde idømt begge Parter Omkostningerne, stemte ham ikke blidere, og dertil kom, at han maaskee ogsaa ønskede, saa længe som muligt, at opsætte Sammenkomsten med sin Datter.

Afra var sunken tilbage i sin forrige sløve og ligegyldige Tilstand; hun forsømte Hus, Gjæster og Hund, og naar et fremmed Blik traf hende, foer hun sammen, som om hun var en Forbryderske. I Forhøret over hende svarede hun halvt aandsfraværende, og at Retten lod hende slippe saa let, var fordi Feltjægeren bevidnede, at hun i hans Nærværelse, strax da Mooser viste sig, havde bortviist denne med Heftighed, og fordi Zieler fandt det stemmende med sin egen Interesse ikke at blotte hende, eller omtale sine Maaneskinsiagttagelser.

Ogsaa Zieler var forandret. Jo mindre sandsynligt det var, at man vilde faae fat paa Mooser, jo uroligere blev han; desuden plagede Feltjægeren ham ved bestandig nye Spørgsmaal om Røveranfaldet; hans Beretninger vare ikke altid overensstemmende, og han kunde ikke undgaa at bemærke, at Feltjægeren nærede en vis, maaskee endnu ubestemt Mistanke, hvorfor han blev mere ordknap, og mere menneskesky, lod Afra være fri for sine platte Vittigheder, søgte at undgaa Fremmede, og med en Følelse af Lethed vendte han tilbage til sin høitliggende Sommerbolig oppe imellem Græsgangene. Før han naaede saavidt, fik han imidlertid mange andre Bekymringer, thi hans Herre, skjøndt han var en rig Mand paa Eiendomme og Kvæg, havde dog ingenlunde trøstet sig saa let over Tabet af sine titusind Gylden, som Zieler havde troet. Han bebreidede Zieler, at han havde været uforsigtig, og drevet Tiden hen i Kroen, og var ingenlunde tilbøielig til at betragte Zieler som en Martyr, fordi han var bleven saaret. Han var endogsaa bleven noget mistroisk, hvorfor han foretog en Inspektion af Kvæg og Marker, og fandt, at meget ikke var, som det burde være. En gammel Karl aabnede hans Øine, og Følgen var, at der skete en anden Omordning, saa at den Alpegang, som Zieler havde valgt til Bolig, fordi den laa Afra nærmest, blev foreløbig forladt, og Kvæget drevet andetsteds hen.

Derfor forekom det ogsaa Zieler noget uhyggeligt, da han kom op til sit Hjem; thi istedetfor Lyden af Klokkerne paa Kvæget, og Pigernes Jodlen, herskede nu Taushed; hans Bolig af raa Sten med Tagspaan, belagte med smaa Klippestykker, saae meget trist ud i Frastand, og hans Jodlen for at fremlokke et eller andet velvilligt Pigebarn, som maaskee afventede hans Hjemkomst, blev kun besvaret af Ekkoet, og da han kom ind i Hytten, som han betraadte med en vis Sky, fandt han den tom, og Stalden ligeledes, men han saae sig bange om, da han paa Ildstedet fandt gløende Kul og en rygende Brand —; nu huskede han, at det ogsaa var forekommet ham, som om han, medens han var udenfor, havde seet en svag Røg stige op, og blande sig med Aftentaagerne. I hans Forraadskammer manglede der ogsaa et Brød, og der var gjort dybe Indsnit i en Ost.

Han trøstede sig imidlertid med, at en af Kvægvogterne maaskee havde søgt ham, og medens han ventede, tændt Ilden og spist af Osten, men det forekom ham dog besynderligt, og med ængstelig Hast søgte han efter sit Gevær. Da han ikke kunde finde det, forekom det ham meget uhyggeligt at tilbringe Natten heroppe uden Vaaben, og det var, som om det lave Tag hvilede trykkende paa ham, og han traadte udenfor.

Vandets Pladsken i Brønden, og den rislende Kilde i Nærheden havde dog en beroligende Indflydelse paa ham, da han pludselig blev opskræmmet, og foer sammen. Han havde hørt en hul og uartikuleret Tone, som et ubekjendt Dyrs Brøl, og Klipperne kastede det forstærket tilbage. Zieler rystede over hele Legemet, og vilde trække sig tilbage i Hytten, men da saae han i det dæmrende Tusmørke, i nogen Frastand, og tydelig aftegnet mod den blege Aftenhimmel, det opretgaaende Uhyre i Kæmpestørrelse, med det firkantede Hoved, og de to alenlange Horn, der pludselig havde viist sig for ham, da han laa blødende og raabende om Hjælp i Skoven, og ligesaa pludselig var forsvundet. Dette Syn havde Zieler ofte tænkt paa med Gysen, og det havde ikke været ham muligt at frigjøre sig for Erindringen.

Han havde ofte beroliget sig ved, at det var et Spil af hans ophidsede Fantasi, men nu stod det jo dog kun faa Skridt fra ham, og i tydelige Omrids, skjøndt det var Halvmørke.

„Djævelen!“ stønnede Zieler, idet han stemmede Ryggen mod Væggen, og med usikker Haand forsøgte at gjøre det næsten glemte Korsets Tegn.

Atter udstødte Uhyret en frygtelig Lyd, og en Ildstraale gik ud fra det.

Zieler faldt paa Knæ, og Tænderne klapprede i Munden paa ham.

Ligesaa forskrækket som Zieler var Fotograf Kugel, da han lod Lyset fra sin Blændlygte falde paa den knælende Skikkelse, og han vilde just gribe til det Horn, der hængte ved hans Bælte, og hvormed han havde fremkaldt de frygtelige Toner, da ogsaa Zieler under den firkantede Kasse med de fremragende Been gjenkjendte den halvgale Fotografs blege Ansigt.

Ligesaa forknyt Zieler nylig var, ligesaa opbragt blev han nu; han greb en forglemt Malkestol, og trængte ind paa Kugel, der bar sit fotografiske Apparat paa Ryggen.

„Jeg slaaer Dig ihjel, Du forrykte Kumpan! hvad har Du at spionere efter heroppe?"

„Jeg kommer fra den hemmelighedsfulde Bjergsø, som Du har talt til mig om," sagde Kugel, der nu saae, at han havde et Væsen af Kjød og Blod for sig.

(Fortsættes.)

Blandinger.

— En ung Lærerinde noterede ved Tiltrædelsen paa Landet sine Elevers Navne og Alder. Hun spurgte en lille, hvidhaaret Dreng:

„Bob, hvor gammel er Du?"

Han svarede: „mit Navn er slet ikke Bob, jeg hedder John."

„Godt, hvad hedder Du mere?"

„Jeg hedder ikke mere end John."

„Og hvad hedder Din Fader da?"

„Han hedder ikke noget Andet end Papa; han er ogsaa for tyk til at gaa i Skole."

„Godt, hvor gammel er Du?"

„Jeg er slet ikke gammel, jeg er ung."

Gaadesamtale.

Han:

Hvem har Ret til, rask og forvoven,
Uden at hindres af Dom eller Loven,
Dagligdags at udøse Blod,
Og dog at regnes for brav og god?

Hun:

Det er vel en Slagter? En Jæger? — Naa ikke —
Forskaan mig dog for de ironiske Blikke.

Han:

Ja, hvis Du kan min Gaade gjætte. —
Skal jeg lidt bedre den for Dig fremsætte?
Siig: Hvem Menneskeblod udgød,
Uden han sig mod Retten forbrød?

Hun:

Uf, det er uhyggeligt! Bødlen vel menes,
Hans rædsomme Haandværk med Loven forenes.

Han:

Ringe Opmærksomhed Du mig skænker,
Og svarer, forinden Du Dig betænker. —
Ingen Fordom man har mod den,
Jeg mener; nei, tvertimod er han vor Ven.

Hun:

Saa er det en Kriger, der modig vil stride,
Til Fjenderne rundt om i Græsset maa bide.

Han:

Javist, en Soldat det nok kunde være,
Der kæmper for Fædrelandets Ære;
Men Den, jeg mener, vil Ingens Død,
Endskjøndt min Gaade saa gyselig lød.

Hun:

Jeg kan ikke gjætte, hvad det vel skal være;
Maaskee nogle Andre snart gjør Dig den Ære?

Opløsning af Stavelsegaaderne i Nr. 19:

1. Korse. 2. Treven.

Stavelsegaaderne i Nr. 19 ere opløste af Phøbus og Gert Westphaler.

Gaaden i Nr. 18 er opløst af Gert Westphaler; Phøbus; Organisten ved Marmorkirken; Hans Madsen; Jakob Augustsen og Bødkermester Rasmus Kristiansen.

☛ Nye tiltrædende Abonnenter fra April 1877 erholde gratis det Udkomne af „Fotografiet", 9 Ark.

☛ De ærede Abonnenter, der modtage „Skand. Folkem." gjennem Postvæsenet, gjøres opmærksomme paa, at paa Grund af Postlovens Bestemmelser kunne Feuilletonarkene ikke forsendes med Bladet hver Uge, hvorimod Subskribenterne erholde samtlige Ark tilsendte ved Kvartalets Slutning.

☛ Med dette Nr. følger **„Fotografiet"**, 13de Ark.

☛ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Forlagt af Triers Bogtrk: V. Söborgs Steentrk:

Kaptain Zimmermann.

Skandinavisk Folkemagazin

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 27de Mai. Nr. 21.

Indhold: Kaptain Peter Martin Zimmermann (med Lithografi.) — Brøde og Bod (Fortsættelse.) — En Typepundsnote. — Bjergkroen (Fortsættelse.) — Dobbeltgaader.

Kaptain Peter Martin Zimmermann

begyndte sin militære Løbebane for 50 Aar siden, den 31te Mai 1827, i en Alder af 14½ Aar, paa hvilken Dag han blev ansat som Underofficier ved Prinds Kristian Frederiks Regiment; gradvis er han gaaet fremad; ved Flid, Hæderlighed og Arbeidsomhed er han naaet op til en Plads, som kun faa Underofficerer kunne kæmpe sig frem til, og han har vandret ad en Bane, der ofte maa have været ham meget møisommelig og trættende.

Allerede tidlig gjorde han sig bemærket paa Exerceerskolen, og fik 1ste Præmie for Dygtighed, og steg efterhaanden til den høieste Klasse af Underofficerer.

Ved Krigens Udbrud i 1848 manglede Hæren Officerer; man lod de dygtige Befalingsmænd avancere, og blandt dem var Zimmermann, der ansattes ved 1ste lette Bataillon som Sekondlieutenant; han var med ved Fredericia, og fik flere Saar; paa Lasarethet udnævntes han til Premierlieutenant, og til Ridder af Dannebroge.

Fredslutningen kom, og Fjendtlighederne hørte op; et Saar, han havde faaet i den ene Fod, var af den Beskaffenhed, at han maatte søge sin Afsked, som han fik i 1852.

Men man havde Brug for ham, man var ikke blind for hans Dygtighed, og samme Aar blev han ansat som Forstander for Depotet i Rendsborg, og senere, da dette blev nedlagt, som Økonomibestyrer sammesteds. I denne Stilling virkede han til den 1ste April 1860, hvoraf han afgik som Kaptain, og ansattes som Kasserer ved „Invalideforsørgelsen“. Han er ligeledes i Direktionen for de danske Vaabenbrødre og flere andre Institutioner, og han kan nu ved sit 50-aarige Jubilæum see tilbage paa en Virksomhed, der vel ikke har været stor og glimrende, men smuk og ærefuld, og Resultatet maa vise ham, at han har faaet Brug for sine Evner, at Intet har ligget brak, og maa navnlig give ham Tilfredshedens i høi Grad behagelige Stemning.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

Hun rakte ham Haanden over Bordet; han trykkede et Kys paa den, og gav ved et Nik sit Bifald tilkjende.

„Nu er det nok ogsaa Tid, at jeg gaaer,“ sagde Tante Fanny, „jeg burde have anbefalet mig for lang Tid siden.“

„Er Din Længsel efter Jip saa stor,“ sagde Morris, „saa vil jeg bede Dig om, at Du for Fremtiden tager Hunden med.“

„Han bliver hellere hjemme, end at han skulde betræde dette Hus.“

„Saa er han en meget fornuftig Hund.“

„Det har Du Ret i. Han forstaaer ethvert Ord...“

„Og ethvert Spark.“

„Der er intet Udkomme med Theodor,“ sagde Fanny, tog Harriet under Armen, og gik ind i et andet Værelse, for at tage sit Tøi paa, idet hun hviskede til hende, „har De været hos Ada i Dag?“

„Nei, jeg vilde have besøgt hende, men jeg spadserede for længe."

„Gaa ikke for ofte derhen. Min Broder er skinsyg."

„Paa hvem?"

„Det veed jeg ikke. Det er nu hans svage Side. Jeg siger det kun, for at De kan være forsigtig."

„Benjamin skal følge Dig," sagde Morris, idet han traadte hen til dem; „Kudsken er ikke hjemme, ellers havde jeg ladet ham spænde for."

„Jeg gaaer langt hellere."

„Men alene faaer Du ikke Lov til at gaa."

„Naa ja, naar Benjamin vil."

„Vil? jeg skal da vel ikke spørge ham, om det konvenerer ham?"

„Nei, vist ikke. Er Du tilfreds med ham?"

„Jeg kan ikke klage; men han er ofte i en gnaven Stemning, og det synes jeg ikke om."

Tante Fanny sagde Godnat, og Benjamin ventede udenfor, for at følge hende. Han vilde gaa bag efter hende, men hun bad ham gaa ved Siden af sig, og sagde: „Hvorledes er De saa tilfreds i Deres nye Kondition?"

„Jo, jeg takker," sagde han. „Tjenesten er meget let, og det vilde være urigtigt af mig, hvis jeg yttrede et eneste utilfreds Ord. I ethvert stort Hus bliver der jo chikaneret og spioneret."

„Hvad vil De sige dermed?"

„Ikke det mindste imod Herskabet."

„Tal oprigtigt til mig, Benjamin; jeg har anbefalet Dem, og skaffet Dem Pladsen, hvorfor jeg ogsaa forlanger, at De siger mig Sandheden."

„Det er maaske ikke værd at omtale Sagen," svarede Benjamin, „men Kammerpigen synes jeg ikke om, og det veed hun, hvorfor hun ogsaa søger at sværte mig, hvor hun kan komme afsted med det."

„Hvad har De da at udsætte paa hende?"

„Jeg er fuldkommen overbeviist om, at hun ikke er tro mod Herskabet; hun lurer ved Dørene, og spionerer allevegne."

„Det er bedst, at De gjør hendes Frue opmærksom derpaa."

„Ikke før jeg har Beviser; man skal ikke sige, at jeg løber med Sladder eller ondskabsfulde Bagvaskelser, før jeg kan bevise, hvad jeg siger. Egentlig vedkommer Sagen jo ikke mig, og det Klogeste var maaske slet ikke at bryde sig om Andres Sager, — Tak faaer man dog ikke derfor."

„Deri har De Ret. Lad De i al Ro Kammerpigen lytte og lure; hun vil selv have mest Ærgrelse deraf, og hvis det er det Hele, der gjør Dem utilfreds, saa mener jeg nok, at De kan sætte Dem ud over det."

„Nei, det er desværre ikke det Hele. Der er

noget andet som trykker mig, og jeg vil ikke kunne føle mig let og fri, før min Broder er borte herfra Byen."

„Simon? Er han Dem endnu stadig til Byrde?"

„For et Par Aftener siden passede han mig op paa Gaden, og fortalte mig, at han vilde udvandre, men jeg troer ikke, det er hans Alvor."

„Udvandre? hvorfra skulde han faae Midlerne dertil? Har han forlangt Penge af Dem?"

„Han veed, at jeg ingen har, og han fortalte mig ogsaa, at Onkel Riese vilde give ham Pengene, men det kan jeg ikke rigtig tro, da den Gamle altid har været en gjerrig Knark. Har han ikke været hos Frøkenen?"

„Nei, og hans Besøg vilde ogsaa være mig alt andet end behageligt."

Benjamin taug; han vilde ikke forurolige den gamle Dame, som han skyldte saa meget, og han vilde heller ikke fortælle hende, hvorledes hans Broder havde fristet ham, og søgt at forføre ham til at hjælpe sig, ved at bestjæle Morris.

De gik saaledes en Stund tause, indtil Tante Fanny sagde: „Hvis han virkelig vil udvandre, saa skal jeg betale hans Overfart; men De maa ikke nævne mit Navn, jeg vil ikke have noget at gjøre med ham; i mine Øine er han et fortabt Menneske, som det vil være umuligt at bringe paa en bedre Vei. Siig ham, at det er Deres egne Sparepenge, som De vil give ham paa den udtrykkelige Betingelse, at han for bestandig forlader Landet."

„Jeg veed ikke, om jeg seer ham igjen, og desuden troer jeg ikke, at det er hans Alvor at vandre ud —, han vilde kun forøde Pengene."

De vare imidlertid komne til det Hus, hvori Frøken Morris boede. Hun gav ham Nøglen, han aabnede Gadedøren, og fulgte hende op ad Trappen.

„Saa, nu skal De have Tak," sagde hun, da hun havde aabnet sin Stuedør.

„Skal jeg ikke vente, indtil Frøkenen har faaet tændt Lys?" spurgte Benjamin.

„Hvorfor det? Troer De, at jeg er bange for Spøgelser? Nei, gaa De kun, Benjamin, og slaa blot Gadedøren stærkt i. God Nat!"

Benjamin hilste, og vendte sig om for at gaa, men gled pludselig paa Trappetrinet, og slog baade Knæ og Haand.

Frøken Morris syntes ikke at have hørt ham falde; ærgerlig over sin Keitethed sprang han hurtig op, og nogle Minutter senere slog han Gadedøren drønende i efter sig.

Sextende Kapitel.

Fru Morris knibske Kammerpige mødte Kammertjeneren Benjamin paa Trappen.

„Fruen vil tale med Dem," sagde hun. „De maa besørge hendes Ærinder idag, da Veiret er altfor daarligt til, at jeg kan vove mig ud paa Gaden."

„De skulde hellere forlange en Tjener for Deres egen Person; De er altfor beskeden i Deres Fordringer, da De dog anseer Dem selv for en meget fornem Dame."

„Hvad man ikke er, kan man maaskee blive."

„Skulde det Tilfælde indtræffe, haaber jeg, at De, min naadige Frøken, ikke tænker paa mig."

„Vær De blot rolig; dertil er De virkelig altfor udannet. Er det Blodpletter?"

Benjamin fulgte Retningen af hendes Pegefinger, og saae flere mørkerøde Pletter paa sine graa Benklæder.

„Jeg kan ikke begribe, hvor alle disse Pletter ere komne fra."

„Der er jo ogsaa Blodpletter i Deres Ansigt," sagde Mary med en uforstilt Gysen; „Deres Næse maa hav. blødt."

„Kun en eneste Gang i mit Liv, og i ethvert Tilfælde ikke i Morges."

„Det var da forunderligt; men skynd Dem ind til Fruen —, hun har allerede ventet længe."

„Lad mig saa komme forbi. Gaaer De ned?"

„Ja, som De seer."

„Saa bliv endelig nede, indtil Fruen har afærdiget mig."

„Hvorfor det?"

„Hvorfor? Fordi det er ubehageligt, naar man veed, at der staaer En udenfor Døren, og lurer."

„Mener De mig dermed?"

„Naturligviis."

„Saa er De en lumpen Løgner og Bagvasker. Tag De Deres Tunge i Agt! De kunde let komme til at fortryde Deres Ord."

Hun skyndte sig ned ad Trappen, og Benjamin saae efter hende med et spodsk Smil, da Herren i Huset kom op ad Trappen, og syntes at være i en særdeles bevæget Stemning; Benjamin blev ordentlig forskrækket ved at see, hvor dødbleg han saae ud.

„Hvad bestiller De her?" spurgte Morris.

„Den naadige Frue har sendt Bud efter mig."

„Hvordan er det, at De seer ud? De har nok ikke vasket Dem imorges."

„Hr. Morris!"

„Ti, og gaa Deres Vei. Vi skal nok ringe, naar vi vil have fat paa Dem."

Morris lod ham staae, og gik ind i sin Kones Værelse.

Ogsaa hun blev forskrækket ved hans forstyrrede Udseende.

„Hvad er der forefaldet?" spurgte hun.

„Bliv blot ikke bange, Harriet. Det er en sørgelig Efterretning jeg bringer, og jeg kan desværre ikke spare Dig for den; men jeg mener, at det er bedre, Du hører den af min Mund, end andetsteds fra. For Øieblikket kjender kun jeg og Bruno her i Huset Ulykken..."

„Kom dog til Sagen, Theodor; den lange Indledning spænder mig paa Pinebænken."

Bankieren trak Veiret dybt, og foer med Haanden over Panden, før han sagde: „Den gamle Kone, som opvartede min Søster, har nylig været her."

„Har hun bragt Dig en Hjobspost?"

„En gyselig Efterretning, Harriet. Fanny er vel ikke død endnu, men hun gaaer det næppe igjennem."

„Et Slagtilfælde?" spurgte Harriet.

„Værre endnu. Et Forsøg paa Mord."

„Et Mordforsøg?" gjentog hun. „Umuligt."

„Det fortalte idetmindste den gamle Kone, som jeg strax har ladet kjøre til vor Huslæge, og derfra til Politiet. Jip laa død, med overskaaren Hals i Dagligstuen, og Fanny, blødende af flere Saar, foran Sengen i Sovekamret."

„Barmhjertige Gud! hvem kan dog have begaaet en saa skammelig Misgjerning. Fanny kan jo ikke have Fjender, og hvem kan have troet at finde Skatte hos hende?"

„Det vil maaskee Undersøgelsen bringe for Dagen. Jeg skynder mig nu derhen, og saasnart jeg erfarer noget Nærmere, skal Du blive underrettet derom."

Morris ilede afsted. Han havde heller ingen Ro paa sig, forend han havde erholdt Vished.

Foran det Hus, hvori hans Søster beboede første Sal, stod allerede en Hob Mennesker, og hvis Politiet ikke havde besat Indgangen, var den vistnok trængt ind paa Forbrydelsens Skueplads.

I Stuen boede et Par unge Folk; 2den Sal var ubeboet.

I Nattens Løb havde der altsaa kun været fire Beboere i Huset; i Stuen det unge Ægtepar med deres Pige, og paa 1ste Sal Tante Fanny, hvis Oppasserske ikke laa der om Natten, men indfandt sig et Par Gange om Dagen.

Da Morris gik op ad Trappen, tænkte han herpaa, og nu forekom det ham ubegribeligt, at det ikke tidligere var faldet ham ind, og at han burde have paatvunget sin Søster en Pige, som var hos hende ogsaa om Natten.

Da han kom ind i Dagligstuen, forefandt han der Lægen, og et Par Politi-Embedsmænd.

„Jeg maa bede Dem, at forholde Dem saa rolig som mulig," sagde Lægen, og gik hen imod ham; „kun den største Ro, og den omhyggeligste Pleie kan, hvis Redning overhovedet er mulig, frelse den gamle Dames Liv."

„Jeg maa dog endelig faae hende at see?" spurgte Morris med dyb Bevægelse.

„Idag kan det ikke skee."

„Men jeg..."

„Vent til Herrerne ere færdige her, saa kunne vi tale sammen i et andet Værelse."

Morris bemærkede først nu, at den ene Politi-Embedsmand dikterede sin Sekretær til Protokollen, medens den anden listede sig paa Taaspidserne omkring i Værelset, og anstillede sine Undersøgelser.

„Har min Søster ikke kunnet tale?"

„Taalmodighed, De skal strax erfare Alt. Hun ligger i Feberfantasier, og jeg frygter for en Hjernebetændelse."

„Jeg er færdig, Hr. Doktor," sagde Dommeren; „og hvis De forlanger det, kunne vi gjerne nu forlade dette Værelse."

„Min Pligt som Læge byder mig at sørge for den Syges Ro, og De anviser os maaskee et andet Værelse, Hr. Morris."

Da denne havde ført dem over Korridoren, ind i et andet Værelse, og Skriveren havde taget Plads med sin Protokol, blev der stillet følgende Spørgsmaal til Hr. Morris:

„Var Deres Søster hos Dem i Aftes?"

„Ja vel."

„Naar gik hun fra Dem?"

„Lidt efter Klokken ti."

„Alene?"

„Nei, jeg lod min Tjener følge hende hjem."

„Naar kom han tilbage?"

„Det veed jeg ikke. Jeg har først seet ham imorges."

„Er det en ordentlig Person?"

„Saavidt jeg veed, er han det. Min Søster havde anbefalet mig ham, og han har kun været kort Tid i min Tjeneste."

„Havde Deres Søster nogen Fjende? Veed De, om hun har fornærmet noget Menneske paa en eller anden Maade? Det kan jo være skeet uden Skyld fra hendes Side."

„Det har hun ganske bestemt ikke; dertil var hun altfor godmodig."

„Altsaa troer De ikke, at Gjerningen kan være begaaet af Had eller Hævngjerrighed?"

„Nei, det anseer jeg for en komplet Umulighed."

„Enkelte Tegn tyde paa, at der egentlig var tilsigtet et Røveri. Var Deres Søster i Besiddelse af Penge, Værdipapirer, Sølvtøi eller kostbare Smykker?"

„Nei. Hun fik hvert Fjerdingaar en bestemt Sum af mig, og Kostbarheder har hun ikke havt. Hun foretrak at give til de Fattige."

„Kan hun ikke have modtaget Personer af tvivlsomt Rygte, som søgte hende for at lægge Beslag paa hendes Godgjørenhed?"

„Det har hun aldrig omtalt."

„Hvad hedder den Tjener, som fulgte hende hjem i Aftes?"

„Benjamin Kern."

„Ah! Det var allerede noget Lys i Sagen. De husker jo nok, Hr. Kommissair? Vær saa god at besørge det Fornødne, for at jeg kan tage Fyren i Forhør her. Imidlertid skal jeg meddele Hr. Morris, hvad vi hidtil have faaet at vide. Da Deres Søsters Oppasserske kom imorges paa sædvanlig Tid, opdagede hun i Korridoren, foran Døren til Dagligstuen, en Blodplet, og at Døren stod aaben. Dette var hende paafaldende, og da hun traadte ind i Stuen, laa Hunden død paa Tæppet. I det tilstødende Sovekammer laa Frøken Morris fuldstændig paaklædt foran Sengen, og ved Siden af hende denne Ildrager. Hun gjenkjendte ikke den gamle Kone, som strax allarmerede Huset, og løb efter Lægen. Da Lægen kom, indtraadte et lyst Øieblik i hendes Fantasier, og i dette Øieblik udtalte hun kun Navnet: Kern."

„Min Kammertjeners Navn!" udbrød Morris bestyrtet.

„Hvorledes Gjerningen er bleven forøvet, lader sig nu let forklare. Morderen har strax grebet Hunden, og dræbt den. Det beviser Blodpletten i Korridoren, og Frøkenen er rimeligviis bleven slaaet til Jorden i det Øieblik, hun vilde tænde sit Lys. See, det er alt hvad vi hidtil vide, Hr. Morris, og jeg vil nu bede Dem træde ind i et andet Værelse, medens jeg holder Forhør over Deres Tjener; men jeg maa bede Dem om ikke at gaa bort, da jeg maaskee kunde ønske en eller anden Oplysning af Dem."

Lægen fulgte med Morris, og da den gamle Kone, der havde hentet en barmhjertig Søster til at passe den Syge, nu var vendt tilbage, blev hun atter forhørt, men havde intet af Vigtighed at føie til sin tidligere Forklaring. Tjeneren kjendte hun ikke, og troede ikke, at hun nogensinde før havde seet ham.

Beboerne i Stuen havde været i Selskab, og vare først komne sent hjem.

Pigen i Stueetagen gav som Svar paa mange forskjellige Spørgsmaal: at hun omtrent Klokken ni var gaaet op paa sit Værelse, som var et Tagkammer, strax gaaet tilsengs, og snart faldet i Søvn. Hun troede nok, at hun havde hørt Hunden gjø, og mente, at det var dengang Frøken Morris kom hjem, men hvad Tid det var, vidste hun ikke. At Frøkenen var gaaet ud, vidste hun, da hun havde anmodet hende om, ikke at sætte Skaadden for Gadedøren.

Hun havde ikke hørt sit Herskab komme hjem, heller ikke hørt noget Skrig, men var staaet op som sædvanlig Klokken sex, og da fundet Gadedøren aflaaset, og Slaaen skudt for, hvilket hendes Herre havde maattet gjøre, da han var den sidste, der var kommen ind ad den.

„Der er altsaa ingen Tvivl om," sagde Dommeren, „at Morderen har forladt Huset, strax efter at han har begaaet sin Ugjerning, og sandsynligviis er Gjerningen udført før Midnat, hvilket jo ogsaa stemmer overens med Doktorens Mening. Morderen maa saaledes være kommet ind i Huset, samtidig med den gamle Dame, med mindre han skulde have seet Leilighed til at snige sig ind i Dagens Løb, og holde sig skjult til Natten. Troer De, at det var muligt?" spurgte han Pigen.

„Det er en Umulighed," lød Svaret uden Betænkning. „Døren holdes bestandig aflukket, og Enhver, der vil ind, maa ringe paa."

„Har De aldrig lukket op for mistænkelige Personer, som vilde til Frøken Morris? Eller har De aldrig hørt Nogen true hende?"

„Aldrig."

„Kjender De Hr. Morris Kammertjener?"

„Der har nogle Gange været en Tjener i Livré her. Jeg synes ikke om ham, han forekom mig at være en Grobian."

„Har han aldrig talt med Dem?"

„Han sagde næppe engang Goddag til mig."

Det unge Ægtepar i Stuen bekræftede Pigens Udsagn. De vare komne hjem efter Midnat, havde fundet Gadedøren lukket som sædvanlig, og intet Mistænkeligt bemærket.

(Fortsættes.)

En Tyvepundsnote.

Kunde det være Maxwell, som jeg troede for en Ugestid siden havde forladt England, for at reise til Brasilien? — Han var jo seet ombord paa Skibet, i samme Øieblik det lettede Anker. — Det maatte imidlertid dog være ham, det kunde der ingen Tvivl være om, og skjøndt han ikke syntes at see mig, og jeg ikke havde Tid til at gaa over Gaden, for at tale til ham, saa var jeg dog sikker i min Sag, at det maatte være ham.

Strax efter mødte jeg Henry Staining; han var som sædvanlig i glimrende Humør, livlig, munter og velvillig stemt mod Alverden, men maaskee en Smule letsindig; thi en fuld Pung, et godt Helbred, og Tiden til sin egen Disposition, ere vistnok store Fordele, men de kunne ogsaa afstedkomme Ulykker, naar Karakteren mangler Fasthed.

„Siig mig dog, Staining, hvad der kan have bragt Maxwell til at opgive Reisen til Brasilien?"

„Den er ikke opgivet, thi han seiler nu afsted, saa stærkt som Veir og Vind tillader det."

„Umuligt, kjære Ven, jeg saae ham for ikke ti Minutter siden."

„Nei, det er umuligt, da jeg havde et Brev fra ham for en Uge siden, som var skrevet i det Øieblik Skibet skulde seile."

„Han maa dog have forladt Skibet forinden."

„Det troer jeg ikke —; De maa have taget feil —; De talte jo heller ikke med den Person, De antog for Maxwell."

„Det gjorde jeg rigtignok ikke, men jeg er alligevel sikker i min Sag."

„Jeg vil vædde ti Pund paa, at De har taget feil."

„Jeg vædder aldrig; desuden allermindst naar jeg er fuldkommen sikker i min Sag."

„Jeg holder tyve Pund mod en Shilling. De bliver gammel, Smith, og Deres Syn slaaer feil. Tyve Pund mod en Shilling er et glimrende Tilbud, men Shillingen er tabt, Smith."

„Lad gaa da; jeg vover min Shilling, men..."

„Hvad behager, mine Herrer!" lød en munter Røst lige ved os. „Skal jeg finde dem afslutte Væddemaal, lige midt paa Alfarvei! Husk paa, at det strider imod Loven, og jeg kan optræde som Vidne."

Det var Maxwell. Staining betragtede ham forbauset.

„De troede mig vel paa Veien til Brasilien," sagde Maxwell. „Det skulde jeg ogsaa have været, hvis mit Firma ikke havde sendt mig Kontraordre, ligesom Skibet skulde til at forlade Dokken, og jeg maatte, meget imod min Villie, vende tilbage til London."

Vi talte nu lidt sammen, og da Maxwell var gaaet, tog Staining en Tyvepundsnote frem, og rakte mig den.

„Der, gamle Ven —, tag dem."

„Jeg vil ingen Penge have."

„Tag dem blot, ellers bliver jeg vred."

Jeg gjorde Indvendinger.

„Tag dem dog —, brug Pengene i et godgjørende Øiemed, og uddeel dem paa mine Vegne," sagde han lidt heftigt, stak mig Sedlen i Haanden, og gik hurtigt sin Vei.

Da det jo vilde tage sig noget besynderligt ud, at staae midt paa Gaden med en Banknote i Haanden, og et noget forvirret Udtryk i Ansigtet, saa stak jeg Sedlen i Lommen, og satte mig i Bevægelse.

Jeg havde ikke gaaet mange Skridt, før jeg løb lige paa en Præst, jeg godt kjendte.

„Ah! er det Dem, Mr. Smith?" sagde han; „vi synes begge at være saa beskjæftigede med vore Tanker, at vi aldeles glemme at tage vare paa vore Legemer."

Jeg gjorde nogle Undskyldninger, og tilføiede: „Der er da ikke noget i Veien med Dem eller Deres Familie?"

„Nei, Gudskeelov, men jeg har nylig været Vidne til en sørgelig Scene, hvor jeg gjerne vilde hjælpe, men jeg har ikke Midlerne."

Han fortalte mig nu det Nærmere. Et ungt Ægtepar var efterhaanden sunken ned til Fattigdom; Kone og Barn vare syge, Slægt og Venner havde trukket sig tilbage fra dem, og Manden..."

„Er bleven forfalden?"

„Nei —, egentlig ikke det —, men jeg frygter for..."

„Noget, der er værre?"

„Maaskee et eller andet Bedrageri, men jeg veed det ikke med Sikkerhed, hvad jeg derimod veed er, at hvis noget saadant er skeet, saa er det gjort i et fortvivlet Øieblik, for at stille Konens og Barnets Hunger. Der behøves kun en ringe Sum for at frelse dem, men jeg har den ikke."

„Hvormeget behøves der?"

„Tyve Pund."

„Men hvis der nu virkelig foreligger en Forbrydelse?"

„Jeg tænker kun paa den syge og lidende Familie."

„Der er Pengene, De behøver," sagde jeg, og stak ham den Seddel i Haanden, jeg selv nylig havde modtaget; „brug dem efter bedste Skjøn."

„Det er meget smukt af Dem," sagde den gode Præst, „men tilgiv mit Spørgsmaal: er det ikke mere..."

„End jeg kan afsee? Jo, ganske vist, men vær blot rolig —, Pengene ere ikke mine."

Han lo, og sagde:

„De har vel næppe stjaalet dem, thi jeg kan jo dog ikke modtage Hjælp af den ene Forbryder, for at frelse den anden."

„Nei, ganske vist, men De kan uden Betænkning modtage Pengene, som jeg har Ret til at give bort. Vær blot saa venlig, ikke at nævne mit Navn."

„Det skal jeg ikke, eftersom De ikke ønsker det; men De burde dog vide, hvem De gjør godt imod," og han fortalte mig det, hvorefter vi skiltes. Jeg havde næppe gaaet en halv Snes Skridt, før en ung Mand, med et frygtsomt og ængsteligt Blik, skyndte sig forbi mig, og standsede min Ven.

„Det er Manden, hvis Opførsel har været noget tvivlsom, og som jeg haaber maa blive frelst ved Stainings tyve Pund. Det var vistnok urigtigt af Staining at vædde, og urigtigt af mig, at modtage Væddemaalet —, altsaa to urigtige Handlinger, men paa den anden Side handlede Præsten rigtigt i, at røres over de stakkels Menneskers Ulykke, og jeg rigtigt i, at give ham Pengene —, det kan altsaa gaa lige op —; jeg gad dog nok vide, hvad den Mand, som nu blev hjulpen, vilde gjøre, hvis han nogensinde kom i det Tilfælde, at han med tyve Pund kunde frelse et Medmenneske ud af en Forlegenhed. Desværre kjender jeg den menneskelige Natur altfor godt, til ikke at kunne besvare Spørgsmaalet: han vilde ikke række ham en Finger —, ikke røre sig af Pletten."

Denne Begivenhed, tilligemed meget Andet, blev glemt i Aarenes Løb, thi jeg fik pludselig Ordre til at gaa ud til Australien, og da jeg var Pebersvend, optog mine Forberedelser kun en Dags Tid —, nu da jeg er gift og har Børn, tage Forberedelserne til vor lille Sommertour flere Uger —; ak, hvilken Forandring!"

Her begyndte nu et nyt, meget strengt, og meget arbeidsomt Liv for mig; jeg tjente Penge, og tabte dem igjen, og saaledes gik det mig flere Gange, men jeg var dog, da en Snes Aar vare forløbne, en rig Mand, og lykkelig gift, og det er et stort Spørgsmaal, om jeg nogensinde var vendt tilbage til England, hvis ikke en ung, engelsk Dame, der nylig var kommen ud til os, en Aften havde sunget nogle Folkeviser og gamle Sange, der i den Grad vækkede gamle Minder og Længsler efter det gamle Hjem hos mig, saa at jeg kort efter var paa Veien til Europa.

Medens jeg var tilsøs, havde jeg en Nat en uhyggelig Drøm. Det forekom mig, som om en Fjende havde kastet mig om, og vilde kvæle mig, — fastere og fastere blev hans Greb om min Strube, og svagere mit Aandedræt —, mine Øine trængtes ud af deres Hulninger, men jeg kunde tydelig see min Angribers Ansigtstræk —, jeg gjenkjendte Staining —, men det var den fortvivlede Voldsmand Staining. Jeg stønnede, og bad om Naade.

„Giv mig den. Jeg trænger til den —, jeg maa have den —, strax —, øieblikkelig," svarede han med hæs Røst.

„Hvad mener De?"

„Hvad jeg mener," skreg han rasende. „Skurk! mine tyve Pund."

Jeg havde i Aarenes Løb glemt saavel Væddemaalet, som de tyve Pund, men Drømmen mindede mig om Rygter, jeg tilfældigviis havde hørt om Staining, siden jeg forlod England, at hans Formue

var forbrugt, og at han næsten var bragt til Betelstaven. Jeg havde oftere skrevet til ham, men i de senere Aar havde han ikke svaret mig.

(Sluttes.)

Bjergkroen.

(Fortsættelse.)

Zieler var allerede beroliget. Han sagde sig selv, at til Spion var Kugel slet ikke skikket; desuden fik han jo nu den naturlige Forklaring paa Synet, fra den Dag han laa blødende i Skoven, og endelig var han ganske glad ved Udsigten til at faae en Sovekammerat i denne Ensomhed.

„Hvis der havde været Køer her, saa var vist et Par af dem styrtede om af Forskrækkelse over den Dandsemusik, Du har spillet op for os — Hvad er det for en Tingest, Du har der?"

„Det er mit Aandehorn," hviskede Kugel ængstelig. „Den høiere Naturvidenskab har beviist, at Aanderne ogsaa ere legemlige Væsener, og bestaae af en Materie; kun er denne lettere og tyndere end Luften. Da Lyden forplanter sig igjennem Luften, virker den paa Aanderne, forjager eller dræber dem. Derfor generer Klokkeringning dem, og Natvægternes Tudehorn jager dem rent paa Flugt. Af den Grund fører jeg et saadant Instrument med mig, og blæser i det. Der har heller ikke viist sig en eneste Aand, skjøndt der maa være mange heroppe."

„Lad nu de stakkels Sjæle have Fred, og kom med ind i Hytten, saa kan Du fortære Resten af den Ost, Du har ladet blive tilbage til mig. Nægt det blot ikke," tilføiede Zieler spøgende, da Kugel forundret betragtede ham; „det er ikke første Gang, at Du er her, og Du har tidligere gjort Dig det ganske hjemligt her. Naa, jeg fortænker Dig ikke deri; man kan nok faae Appetit af at blæse Aanderne fra sig."

„Jeg har aldrig været herinde før," sagde Kugel, idet han saae sig om.

„Tænk Dig rigtig om," mente Zieler; „Du maa have gjort Ild paa, og hentet Osten ud af Kammeret."

Kugel rystede paa Hovedet.

„Du hylder altsaa ogsaa den overtroiske Mening," sagde han, „at Aanderne leve af Luften, men jeg er overbeviist om, at skjøndt de selv ere en Art Luft, kunne de dog ligesaalidt leve af Luften alene, som Luften selv kan det. De spise ligesom Planterne, just ikke med Kniv og Gaffel."

„Da maa det dog have været en ganske ordentlig Kniv, som har gjort det Snit i Osten der. Tænde Dine Aander ogsaa Ild?" spurgte Zieler, og kastede Brænde paa Ilden, saa at den blussede op.

„Angaaende dette Punkt har Videnskaben endnu ikke udtalt sig, men da der gives et Helvede, hvori de Fordømtes Sjæle pines, saa kan man ikke antage, at Ilden opløser Aandernes kemiske Sammensætning..."

Da Talen kom paa Helvede, lo Zieler noget tvungent, og da han ikke forstod det Øvrige, skar han sig et dygtigt Stykke Ost, og Fotografen var ikke seen med at følge hans Exempel, og Begge gik saa tappert løs paa Brød, Ost og Brændevin, krydret med Bjergurter, hvoraf Zieler havde et ikke ringe Forraad, at de snart glemte Aandeverdenen, og da de havde indtaget deres Natteleie paa en Seng af duftende Hø, snorkede Zieler snart, og forhindrede ved denne prosaiske Lyd Kugel fra, at hengive sig til den Omgang med Aandeverdenen, som baade var hans Lyst og hans Kval.

Utaalmodig derover puffede han Zieler i Siden, hvorfor denne vendte sig om paa den anden Side, og forstummede. Ilden var imidlertid gaaet ud, og Kugel lukkede Øinene, men han havde ikke ligget længe, før han atter slog dem op, og lyttede, thi tæt ved sig hørte han en Hvisken, der lød svag, hurtig, tonløs, som hos Mennesker, der tale i Søvne.

„Slip mig, Kilian! — nedgravet —, i Djævleskoven —, den krumme Zirbelgran —, røde Sten, — slip mig, Kilian!"

Saa fulgte en Rallen, som om En skulde kvæles —, hvorefter Zieler trak Veiret let og regelmæssigt, som om han var bleven befriet for en stor Byrde.

Forfærdet lyttede Kugel efter, og endnu mere forfærdet blev han ved at overveie Meningen af Ordene. Kilian Mooser var altsaa nedgravet i Djævleskoven, ved den krumme Zirbelgran, under den røde Sten, og kom nu for at pine sin Fjende, maaskee sin Morder.

Medens Kugel endnu var greben af denne forfærdelige Tanke, forekom det ham, som om Døren gik op, et svagt Lysskær trængte ind, og en mørk Skygge efter det, og saa blev Døren lukket igjen; men der var blevet Noget inde i Værelset, som rumsterede omkring Ildstedet, saaledes at Ilden atter blussede op, og ved dens flagrende Skjær saae Kugel en Skikkelse i Skjorteærmer, som bar et langt Gevær paa Ryggen, og rystende af Kulde kastede Brændsel paa Ilden.

Skikkelsen saae sig sky omkring; Ansigtet var afmagret, og omgivet af tæt, sort Haar.

„Kilian Mooser," stammede Kugel, halvdød af Skræk; „Gud være min syndige Sjæl naadig."

Han famlede om ved sit Livbælte, og kort efter

rystede Alpehytten i alle sine Fuger af Vægterhornets forfærdelige Toner.

Skikkelsen i Skjorteærmer var forsvunden, men Ilden brændte lystig, og Zielers knyttede Haand faldt ubarmhjertig ned paa Fotografens Rygstykker. Zieler havde just i Drømme hjemført Afra som sin Hustru, da Kugel blæste i Allarmhornet.

Men Kugels angstfulde Hvidsken: „Mooser! Kilian Mooser!" den flammende Lue, og Hyttens aabne Dør forvandlede hans Vrede til Skræk —; han trykkede sig ind i et Hjørne af deres fælles Leie, og hviskede:

Kilian Mooser? — hvor —, hvor?"

„Derhenne; det vil sige hans Aand, thi selv er han jo død, og begravet i Skoven. Aanden viste sig i Skjorteærmer, og en Bøsse havde han over Skulderen.

En kold Febergysen rystede Zielers lange Skikkelse, thi just saaledes havde Mooser, efter Feltjægerens Beskrivelse seet ud, da han havde taget Geværet fra ham, og løbet sin Vei.

Nu var altsaa det indtruffet, som Zieler saalænge havde gaaet i hemmelig Angst for —, Mooser opsøgte ham for at hævne sig paa ham. Det var ikke den Afdødes Aand, Zieler frygtede mest for, det var snarere for den Levende, og han følte sig overbeviist om, at det just var den Levende, og ikke den Døde, der søgte ham.

„Løb ned til Dondsdorf," stammede han, „og siig dem, at Mooser er heroppe i Bjergene, og at de skulle fange ham. Siig dem, at han har Gevær, og bring alle de Gendarmer med, som Du kan finde..."

Kugel rystede paa Hovedet, og sagde:

„De Døde lade sig rigtignok ikke fange paa den Maade."

„Afsted til Dondsdorf, eller jeg slaaer Dig ihjel," skreg Zieler i Dødsangst, og af Frygt for den truende Fare styrtede Kugel ud i det Frie, holdende fast paa sit Horn. Zieler trak Døren til, og barrikaderede den med Alt, hvad han kunde faae Fingre i, som om han forberedte sig paa at udholde en lang Beleiring.

Kugel løb alt hvad han kunde, og lod af og til Hornets Toner lyde for en Sikkerheds Skyld, og Zieler havde vist ikke været saa bange for sin egen Sikkerhed, hvis han havde seet sin Fjende styrte afsted over Rub og Stub, da han saae sig opdaget, og først standse, da han naaede næsten utilgængelige Klipperegioner.

(Fortsættes.)

Dobbeltgaader.

1.

(Første Betydning.)

Alt, hvad der bevæger og rører sig
Paa Jorden her,
Ja, selv hvad der hviler som tause Lig.
Fjernt fra hver Kjær,
Stammer kun derfra, det vide vi Alle;
Og vil man Ordet forskjelligt end kalde,
Det ligefuldt bliver det Samme.

(Anden Betydning.)

Ved Kunst blev den dannet, i kyndig Haand
Faaer den sit Liv.
Tidt er den bøielig, veg som en Vaand,
Tidt fast og stiv.
Engang den glødede i hedeste Lue,
Nu er dens Ydre vel koldt nok at skue,
Men Andre ved den kunne flamme.

2.

(Første Betydning.)

Det er et Slags Fæstning. Godt er den bygget,
Hvælvet, og ofte helt sirlig udsmykket,
Klogt stænget til.
Fjendtlige Indfald dog stundom kan hænde,
Hvilke man halvt jo nok søger afvende,
Halvt hjælpe vil.

Opløsning af Gaadesamtalen i Nr. 20:

En Læge.

Gaadesamtalen i Nr. 20 er opløst af Christine Jensen, Maribo.

Stavelsegaaderne i Nr. 19 ere opløste af V. H.; O. Grosell og Organisten ved Marmorkirken.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra April 1877 erholde gratis det Udkomne af „Fotografiet". 9 Ark.

☞ De ærede Abonnenter, der modtage „Skand. Folkem." gjennem Postvæsenet, gjøres opmærksomme paa, at paa Grund af Postlovens Bestemmelser kunne Feuilletonarkene ikke forsendes med Bladet hver Uge, hvorimod Subskribenterne erholde samtlige Ark tilsendte ved Kvartalets Slutning.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 3die Juni. Nr. 22.

Indhold: Brøde og Bod (Fortsættelse.) — En Tyvepundsnote (Slutning). — En Skydeheft (med Xylografi.) — Bjergkroen (Fortsættelse.) — Talgaade.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

Saavidt var man kommet, da Benjamin blev ført ind i Værelset af en Politibetjent.

Hans blege, forstyrrede Ansigt gjorde strax det Indtryk paa de Tilstedeværende, at de her havde den Skyldige for dem.

„De hedder Benjamin Kern?"

„Det er mit Navn, og jeg maatte spørge, med hvilken Ret..."

„Her har De intet at spørge om, men kun at besvare de Spørgsmaal, der bliver gjort Dem. Har De altid været Kammertjener?"

„Før sidste Krig tjente jeg hos en gammel General; da jeg kom hjem derfra, var han død, og jeg greb da til den Profession, jeg havde lært, nemlig Bogbinderiet."

„Hvorfor opgav De den?"

„Haandværket indbragte saa lidt."

„Hvorfor valgte De da at blive Tjener?"

„Det var en Tilfældighed. Jeg hørte, at Hr. Morris søgte en saadan, og da jeg haabede, at Frøken Morris, som kjendte mig fra min Barndom, vilde anbefale mig, saa søgte jeg om Tjenesten, og det var vist ogsaa nærmest hendes Anbefaling jeg kan takke for, at jeg blev antaget."

„Deres Navn har ingen god Klang. Deres Fader var en Drukkenbolt, og Deres Broder har oftere været straffet for Tyveri og Indbrud."

„Det kan dog ikke regnes mig til Last. Enhver kan kun svare for sine egne Gjerninger, og Ingen kan paasige mig noget Ondt."

„Æblet falder ikke langt fra Stammen. Hvorfra har De faaet de Blodpletter paa Dem?"

„Det veed jeg ikke; jeg blev først gjort opmærksom paa dem imorges."

„Af hvem?"

„Af Fruens Kammerpige."

„Og De kan slet ikke begribe, hvorfra Pletterne komme?"

Benjamin rystede paa Hovedet, men han blev forvirret over alle disse Spørgsmaal, da han slet ikke kunde forstaae Meningen med dem; thi at der var forsøgt et Mord, havde man ikke sagt ham.

„Kunde det ikke være Blodet af en Hund?"

„En Hund? Jeg forstaaer slet ikke."

„Frøken Morris havde en Hund."

„Den kjender jeg."

„Har De ofte været her i dette Hus?"

„Ofte? Nei. Første Gang var jeg her for at bede om hendes Anbefaling, og da jeg havde faaet Posten, gik jeg herop for at takke hende."

„Var De her ikke ogsaa igaar Aftes?"

„Jeg fulgte Frøkenen hjem, efter et Besøg, hun havde aflagt hos os."

„Og De gik med ind i Huset?"

„Jeg fulgte Frøkenen til Dagligstuedøren."

„Og da Døren blev aabnet, foer Hunden Dem imøde?"

„Jeg hverken saae eller hørte til Hunden."

„Jo, De gjorde langt mere end det. De greb Hunden, og skar Halsen over paa den."

Benjamin betragtede Dommeren, baade forbauset og forundret, og udbrød saa i høi Latter, skjøndt den lød noget tvungen.

„Drømmer jeg, eller er jeg vaagen? Jeg skal

have dræbt Hunden? Hvorledes skulde jeg have baaret mig ad med det —, Frøken Morris stod jo ved Siden af mig."

„Deres Udflugter hjælper Dem ikke det mindste, og De kan ligesaa godt strax tilstaae, at De, efterat have dræbt Hunden, er fulgt med den gamle Dame ind i Sovekammeret, og bibragt hende et dræbende Slag med denne Ildrager, som pleiede at staae ved Kakkelovnen i den daglige Stue, som De maatte igjennem, for at komme ind i Sovekammeret, hvor Lyset stod."

„Barmhjertige Gud! er Frøken Morris dræbt?" skreg Benjamin forfærdet, „og jeg skal have begaaet dette Mord!"

„Ja, just De," svarede Dommeren alvorlig; „ingen Anden kan have forøvet denne Gjerning, da der igaar ikke har været nogen anden fremmed Person i Huset."

„Men er jeg da forrykt?"

„Ja, hvis De troer at kunne vælte Skylden bort fra Dem, da dog alle Beviser tale imod Dem. Blodpletterne paa Deres Livré kan De da vel ikke nægte."

Han kunde læse baade i Dommerens og de Andres Blikke, at de troede ubetinget paa hans Brøde, og det varede en rum Tid, før han vandt saamegen Fatning, at han kunde indsee, at han maatte samle hele sin Kraft, og have hele sin Opmærksomhed henvendt paa, at samle Beviser for sin Uskyldighed.

„Pletterne?" sagde han, som vaagnende af en Drøm; „nu husker jeg, at da jeg havde sagt Godnat til Frøkenen, og vendte mig hurtigt om, gled jeg, og faldt paa det ene Knæ. Jeg greb for mig, og mærkede nok, at min Haand blev fugtig; jeg troede, det var Vand, og tænkte ikke videre derved, — det maa altsaa have været Blod, og jeg maa have tørret min Haand paa Livréet."

„Troer De virkelig at slippe fra det paa den Maade? Hvis dette virkelig var sandt, maatte De jo have husket det strax; Frøken Morris maatte have hørt Deres Fald, og Larmen maaskee endogsaa vækket Pigen ovenpaa. Efter Deres Forklaring maatte Hunden jo saa være slaaet ihjel, før den gamle Dame kom hjem."

„Jeg har, saasandt Gud hjælpe mig, sagt Sandheden," udbrød Benjamin, og hævede Haanden som til Edsaflæggelse; „hvis Frøken Morris endnu levede, saa vilde et eneste Ord af hende befri mig for enhver Mistanke."

„Just dette Vidne, som De beraaber Dem paa, har udtalt sig imod Dem. Hun har nævnet Deres Navn."

„Det er ikke muligt."

„Det er Sandhed."

„Har hun sagt, at jeg var Morderen?"

„Hun har nævnet Deres Navn, og hvad Andet kunde hun mene dermed, end at nævne Navnet paa Morderen."

„Mit Navn!" gjentog Benjamin. „Hvis hun endnu er i Live, saa før mig til hende, og lad os høre, om hun har Mod til endnu engang at gjentage denne rædselsfulde Beskyldning; skulde hun være død, saa maa Gud tilgive hende, at hendes sidste Ord har bragt en saadan Elendighed over mig."

„Damen lever endnu, men hun er ikke ved sin Bevidsthed, og der kan følgelig ikke holdes Forhør over hende. Saasnart der er Udsigt til Bedring, saa vil hendes Udsagn afslutte den Række af Beviser, der taler imod Dem, og derfor kan De ligesaa godt strax aflægge en aabenhjertig Tilstaaelse. Deres Benægten vil dog ikke hjælpe Dem."

„Jeg kan dog ikke tilstaae en Gjerning, som jeg ikke har begaaet —, og min Trøst er, at Frøkenen lever —; hun vil bedst af Alle kunne befri for denne Mistanke. Det er meget muligt, at Frøkenen har nævnet mit Navn, men saa har det været i den Tro, at jeg endnu var i Nærheden, og kunde ile hende til Hjælp."

Dommeren tog ingen Notits af disse Ord, men efter forskjellige Spørgsmaal, angaaende hvor han havde tilbragt Natten, sagde han til Politikommissæren: „Jeg overgiver denne Mand i Deres Varetægt; han maa nøiagtig undersøges, og bringes i en sikker Arrest. Til Dem, Kern, giver jeg det gode Raad, at De i Deres Ensomhed kommer til det fornuftige Resultat, at trodsig Benægten kun forværrer Deres Sag."

„Jeg beder Dem erindre disse Ord, naar De atter maa sætte mig i Frihed," sagde Benjamin, og fulgte med opreist Pande Politikommissairen.

„Var det ikke muligt," sagde Aktuaren, da de to ovennævnte Personer vare gaaede, „at det er denne Mands Broder, der har begaaet Forbrydelsen? Han er nylig sluppen fri af Tugthuset."

„Troer De maaskee, at kun En, der har været i Tugthuset, kunde begaa en saadan Forbrydelse? — Jeg tvivler ikke paa, at den nylig afleverede Fange er den Skyldige, og vi kunne jo ved Husundersøgelsen finde flere Beviser imod ham, men muligt er det, at Broderen har været Medhjælper, og derfor skal jeg ogsaa anmode Politiet om, at holde Øie med ham."

Før han forlod Huset, erindrede han, at han havde bedet Morris vente, og meddelte nu denne, at Kammertjeneren var arresteret, da ingen Anden end han havde kunnet begaa Forbrydelsen.

Morris blev aldeles forskrækket ved den Efter-

retning, at han havde havt en Morder under sit Tag, og det saameget mere, som hans Søster jo havde været Benjamins Velgjørerinde.

„De vidste maaskee ikke, hvilket slet Rygte denne Persons Familie stod i, dengang De antog ham?“ spurgte Dommeren.

„Min Søsters Anbefaling var mig nok, men hun har maaskee ikke vidst rigtig Besked.“

„Jo, hun maa have vidst det, thi Fangen beraabte sig paa, at hun havde kjendt hans Familie og ham selv fra Barndommen af.“

„Det er rimeligviis ikke sandt; thi hvorledes skulde min Søster komme i venskabeligt Forhold til saadanne Folk. Dog, jeg maa hjem; min Hustru er længselsfuld efter at høre noget Nærmere om den sørgelige Gjerning.“

„Om en halv Times Tid skal jeg indfinde mig, for at anstille Undersøgelser i den Arresteredes Kammer, og det vilde være mig kjært, hvis De ved Deres Hjemkomst vilde lade Døren lukke af.“

„Det skal jeg sørge for,“ svarede Morris, tog hurtigt Afsked, og skyndte sig hjem.

Syttende Kapitel.

Harriet afventede sin Mands Tilbagekomst med brændende Utaalmodighed.

Hun kunde aldeles ikke tænke sig, hvem der havde begaaet Forbrydelsen, og hvorfor, og havde endnu ikke fundet noget tilfredsstillende Svar paa dette Spørgsmaal, da Mary styrtede ind til hende med den Efterretning, at Benjamin var bleven afhentet, for at tages i Forhør.

Harriet blev forfærdet. Skulde det Menneske, som hun havde skjænket sin fulde Fortrolighed, virkelig kunne have begaaet en saa afskyelig Forbrydelse?“

„Aha! nu veed jeg ogsaa,“ sagde Mary triumferende, „hvorfra de Blodpletter skrev sig, som jeg gjorde ham opmærksom paa i Morges. Og en saadan Forbryder har vovet at kritisere min Opførsel!“

„Hold Deres Mund, Mary. Hans Brøde er endnu ikke beviist, og De har altsaa ingen Ret til at fordømme ham. Men hvorfra har De Deres Visdom? Hvem har fortalt Dem noget?“

„Politibetjenten,“ svarede hun forlegen.

„De har altsaa luret.“

„Naadige Frue! jeg...“

„De skal ingen Uleilighed gjøre Dem med Benægtelser eller Udflugter; jeg har Beviser nok paa, at De lurer og lytter ved alle Døre.“

Mary kunde ikke skjule sin Bestyrtelse. I den Tone havde hendes Frue endnu aldrig talt til hende; allerede den Omstændighed, at hun ikke brugte det

tidligere fortrolige „Du“, maatte være nok til at gjøre hende urolig.

„Har De nogensinde, efterat De er traadt i min Tjeneste, havt Grund til Klage?“

„Nei.“

„Har jeg ikke altid været venlig imod Dem, og saavidt som det var mig muligt, søgt at opfylde Deres Ønsker? Og istedetfor at takke mig, har De tvertimod søgt at forraade mig.“

„Den, der har sagt det, naadige Frue, har skammelig bagvadsket mig.“

„Det er ingen Bagvadskelse, jeg veed det af egen Erfaring. Har De da ingen Æresfølelse, Mary, siden De kan være lav nok til at intrigere imod dem, i hvis Tjeneste De er? De maa virkelig skamme Dem over Dem selv.“

Mary var ikke forberedt paa en saadan direkte Anklage, og hvor forvirret hun end var derover, saa maatte det dog være klart for hende, at nu var al Benægten unyttig.

„De veed maaskee ikke, hvilke Hensigter den Mand, der regner paa Deres Hjælp, har,“ begyndte Harriet atter, efterat hun havde lagt Mærke til den Virkning, hendes Ord havde gjort, „men det er ingen Undskyldning for Dem, thi De maatte strax kunne indsee, at han kun søgte Forbund med Dem af lave og egennyttige Bevæggrunde. Bød han Dem Penge, for at forraade os, saa maatte De jo vide, at jeg altid har en aaben Haand for tro Tjeneste. Siig mig nu derfor ganske oprigtig, hvilken Belønning har han lovet Dem for Deres Forræderi?“

Mary vendte Ansigtet bort, og slog Øinene ned; hun kunde ikke udholde sin Frues gjennemborende Blik.

„Dersom jeg kunde antage Deres Taushed som et Tegn paa Anger, saa vilde jeg maaskee tilgive Dem; men paa en oprigtig Fortrydelse kan jeg desværre ikke tro. Jeg kunde give Dem Afsked i dette Øieblik, og uden noget Skudsmaal fra mig fik De næppe en Plads strax. Troer De, at han i dette Tilfælde vilde sørge for Dem? — Det vilde være en altfor barnlig Tro. — En Hjælper, som ikke mere kan være mig til Nytte, lader man skjøtte sig selv.“

Paa alt dette havde Mary ikke tænkt; ligesom hun vel næppe heller havde været forberedt paa, at hendes Frue saa hurtigt skulde komme til Kundskab om hendes Troløshed.

„Jeg beder Dem tilgive mig, naadige Frue,“ sagde hun i en ydmyg Tone, „jeg veed egentlig ikke, hvori...“

„Hvis jeg skal kunne tilgive Dem, maa De først aflægge en aabenhjertig Tilstaaelse. Naar nærmede Kassereren sig Dem første Gang, og hvad vilde han benytte Dem til?“

„Først for nogle Dage siden bad han mig om at meddele ham, hvilke Besøg Fruen modtog."

„Og hvad vi talte om! Overhovedet om Alt, hvad der foregik i mine Gemakker. Har han ikke ogsaa gjort Dem opmærksom paa Hr. Walker, og befalet Dem at agte paa, om denne søgte at træde i nærmere Forhold til mig?"

Mary bejaede dette.

(Fortsættes.)

En Tyvepundsnote.

(Slutning.)

„Stakkels Fyr," tænkte jeg nu. „Der maa være Noget i den Drøm. Han skal faae sine Penge tilbage; jeg vil gjerne rykke ud med dem, naar han blot ikke er for stolt til at modtage dem."

Da jeg var kommen nogenlunde til Ro i England, og havde ordnet mine egne Sager, begyndte jeg at tænke paa Andres, og deriblandt paa at opdage, hvor Staining var. Mine Bestræbelser vare længe frugtesløse, og jeg havde opgivet Haabet om at træffe ham, da jeg tilfældigviis en Aften mødte ham paa Gaden.

Han stod i Regnveir foran en lukket Dør, men en Lygte kastede sit Lys paa ham, saa at jeg gjenkjendte ham, gik hen til ham, og lagde min Haand paa hans Skulder.

Han sprang tilside, som om jeg var et vildt Dyr, og hviskede med hæs, afbrudt Stemme: „Jeg vil ikke løbe min Ven. Det veed De godt. Jeg vil finde mig i Alt —, gaa blot —, jeg skal følge roligt med. Men —, hvad! — kan det være muligt? Er det?..."

„Jo, ganske rigtigt, det er Smith, Deres gamle Ven. Vær rolig, kjære Staining, og betro mig, hvad dette betyder. Kom blot, og følg med mig, De kan ganske stole paa mig. Dersom De er i Forlegenhed, og Penge kunne hjælpe Dem, saa skal De ikke mangle dem."

Jeg tog ham under Armen, og vi fulgtes ad. Jeg hørte hans Historie, som omtrent var følgende: Efterat hans Formue var forbrugt, fik han en Plads paa et Kjøbmandskontor. Lønnen var ikke stor, men han kunde dog ikke aflægge sin gamle Lyst til at parere ved Heste-Væddeløbene, om det end var med smaa Summer, og Følgen var, at han, for at betale et tabt Væddemaal, den foregaaende Dag havde opbrugt en Tyvepundsnote, som tilhørte hans Principaler. Det blev strax opdaget, og skjøndt han forklarede, at det egentlig var et andet Medlem af det hæderlige Laug, der havde bragt ham i Knibe, fik han dog strax sin Afsked, og han havde Grund til at tro, at man vilde forfølge Sagen videre.

Der var ingen Anledning til at moralisere; jeg tilbød ham al mulig Hjælp, og lovede at gaa næste Dag til hans Principaler, skjøndt han ikke troede, at det vilde hjælpe ham.

Det mente jeg dog, og indfandt mig følgelig Dagen efter paa Kontoret, blev indført til den ældste af Principalerne, fortalte ham, hvorfor jeg kom, og tilbød mine tyve Pund.

Mr. Baydon var en gammel Mand; Velvære og tildeels Velvillie stod præget i hans Ansigt. Han hørte opmærksomt efter, og svarede:

„Jeg forstaaer at vurdere Deres Godhed mod den stakkels Mand, og jeg er selv tilbøielig til at lade Sagen falde, men min Kompagnon, Mr. Blendon, betragter Sagen anderledes, og jeg vil ikke have med den at gjøre."

Det var han fast bestemt paa.

Om jeg kunde faae Mr. Blendon i Tale?

Ja, hvis jeg vilde komme igjen om et Par Timer.

Jeg opsøgte Staining, og fortalte ham Resultatet.

Han udbrød: „Det er den gamle Historie, „min Kompagnon"; nei, for mig er der ikke Andet at gjøre, end at gaa i Fængsel. Men Du gode Gud, hvad gaaer der af Dem, Smith."

Jeg havde nemlig pludselig trukket min Arm ud af hans, og sagde: „Hør, Staining, hold Dem nu inde nogle Timer. Blendon! Blendon —; hvad er hans Fornavn?"

„Robert."

„Farvel! Mød mig her om et Par Timer."

Jeg sprang ind i en Vogn, og rullede afsted til en af Forstæderne.

Underveis talte jeg med mig selv: „Blendon! og tilmed Robert Blendon —, det maa være ham, og forholder det sig saaledes, saa er det et mærkværdigt Tilfælde. Jeg troer næsten, at jeg vilde kunne kjende det Ansigt igjen, selv om Aarene have forandret det. Vi ville dog see, hvem der faaer sin Villie."

Mit Besøg gjaldt en gammel Præst, som modtog mig hjerteligt, og som for min Skyld rodede saaledes op i sin Hukommelses Pulterkammer, at jeg fuldkommen tilfredsstillet forlod ham.

Jeg kjørte strax til Mr. Blendon, hvem jeg kortelig meddelte Hensigten med mit Besøg, samt mit Haab, at han under disse Omstændigheder vilde lade Sagen falde.

Mr. Blendon hørte mig med en vis Utaalmodighed, og svarede kort: „Det kan ikke skee. Det er ikke for Pengenes Skyld, men Lov og Ret maa overholdes."

En Skydehest.

Dette Svar lød ikke imødekommende, men jeg følte, at jeg var Herre over Situationen, og at han af sig selv gik i Nettet.

Jeg gjorde nogle Indvendinger, og mente, at her var et Tilfælde, hvori man kunde vise sig overbærende.

„Det synes jeg ikke, og De, Sir, synes aldeles at oversee, at saadanne Bedragerier ikke bør forblive ustraffede. Jeg skammer mig næsten over, at den Person ikke allerede er arresteret, og jeg har nylig maattet beseire min Kompagnons naragtige Følsomhed i denne Retning. Min Anskuelse lader sig ikke rokke, og jeg maa derfor sige nei. Falsk og Bedrageri ere farlige Forbrydelser, og maa straffes.“

Vi reiste os begge. Jeg nikkede, og sagde: „Det har De fuldkommen Ret i, Mr. Blendon, men jeg vil dog fortælle Dem, inden jeg gaaer, hvad der engang er hændet mig for en Snes Aar siden: Et ungt, nygift Ægtepar vare blevne fattige; Kone og Barn vare syge, Læge kunde de ikke betale —, der var Mangel paa det Allernødvendigste. Manden blev fristet —, han maatte —, skulde have Penge, — Kone og Barn sultede —, hvad skulde han gjøre? — Nei bliv, Mr. Blendon, jeg vil fortælle min Historie til Ende. Manden skaffede Penge —, hvorledes, det veed De, og ikke jeg —, men hvorledes de bleve tilbagebetalte, før Sagen blev opdaget, det veed jeg. Hvis Penge frelste Manden, som nu er en rig og anseet Kjøbmand? Det veed De ikke, Mr. Blendon, men det skal jeg sige Dem med faa Ord. Den Tyvepundsnote, som frelste den fattige Ægtemand, laa ti Minutter tidligere i Mr. Stainings Lommebog —, just den samme Mr. Staining, som De nu forfølger, mærkværdigt nok, just ogsaa for en Tyvepundsnote. Dengang var Staining rig, som De maaskee ogsaa er, men han var en god, medfølende, kristelig Mand. Og nu spørger jeg Dem, Mr. Blendon, hvad De mener om den Sag?“

Jeg havde efterhaanden talt mig varm og heftig, hvorimod min Tilhører forblev rolig, og sagde efter et lille Ophold:

„De har, Sir, noget Kjendskab til en Begivenhed i mit tidligere Liv, som jeg hverken bekræfter eller benægter, men jeg spørger blot: „Kjender flere end De denne Sag?“

„Næppe Andre end vedkommende Præst og jeg, og ingen af os ønsker den videre bekjendt.“

„Det glæder mig at høre,“ sagde Mr. Blendon med et Buk, „og under disse Forhold røres der

naturligviis ikke ved Mr. Stainings Sag, og jeg skal gjerne hjælpe ham, saavidt jeg kan. Deres tyve Pund kan jeg ikke modtage, men jeg takker Dem, fordi De kom. God Morgen."

Jeg maatte tilstaae, at det var et godt Tilbagetog af Mr. Blendon, og at min Seir ikke var større end den nødvendigviis maatte være.

Jeg skyndte mig til det aftalte Sted, for at træffe Staining, men han var der ikke. Jeg ventede lidt, og da han ikke kom, begav jeg mig til hans Bolig, som laa i en ussel Gade, og ikke var saa let at finde. Det lykkedes dog, og Værtinden fortalte mig, at Staining var kommen hjem for en Times Tid siden, og strax gaaet tilsengs, da han ikke befandt sig vel. Vi gik op sammen, og bankede paa; da vi intet Svar fik, gik vi ind. Paa Sengen laa min stakkels Ven; han var død.

Min første Mistanke var imidlertid ubegrundet. Hans svage Legeme havde ikke kunnet modstaae de sidste Dages moralske Lidelser, og han var nu fri for Sorger og Bekymringer.

En Skydehest.

Jagten efter Vandfugle er meget interessant, og navnlig efter Vildænder, der jo have et meget velsmagende Kjød; men disse Fugle ere meget sky, og meget forsigtige, thi vel yngle de i Søer og Aaer, hvor der findes Græs, Rør og Siv, men holde sig meget stille om Dagen —; først naar Ungerne ere blevne flyvefærdige, vove de Gamle sig ogsaa ud paa længere Farter, og slaa ned i andre Vande.

For at nærme sig dem paa en passende Skydeafstand, benytter Jægerne paa lavt Vande en Figur, som Billedet viser, der skal forestille en Hest, der drikker, og bestaaer af tynde Brædder med Kighuller og Skydeskaar i, samt Ben at staae paa. Naar nu en Flok Ænder have slaaet ned, saa skyde Jægerne, skjulte bag Hesten, denne foran sig, indtil de ere komne i passende Afstand, eller Ænderne mærke Uraad, og flyve op.

Bjergkroen.

(Fortsættelse.)

I flere Uger havde han drevet om her, næsten i Sneregionen, og døiet meget af Kulde og Hunger,

men fast bestemt paa, hellere at dø i Frihed end atter betræde et Fængsel. Til sit Forsvar havde han det ladte Gevær —, den eneste Ladning havde han ikke vovet at bruge, skjøndt hans knurrende Mave ofte opfordrede ham dertil. Vilde Bær, og navnlig Zirbeltræets Frugter, havde opholdt Livet hos ham, indtil han tilfældigviis stødte paa Zielers forladte Hytte, og her lagde han for første Gang Haand paa fremmed Eiendom, hvorover han vel følte Samvittighedsnag, men Hungeren pinte ham, og Nattekulden overvandt hans Betænkeligheder —, thi han vilde leve, for dog at sige Afra, at han ligesaa lidt var en Røver, som en Falskner.

Dette Ønske holdt ham oppe, og Forfølgelsen fra Hytten gav ham atter sin Energi tilbage, men han følte dog, at han maatte gaa tilgrunde, hvis han ikke snart fik kraftigere Næring.

Da rullede Grus og løse Stene ned fra Klippen ligeoverfor, han saae op, og i den graa Morgendæmring opdagede han en Gemse.

Uden at tænke videre efter, lagde han Flinten til Kinden; Maalet var neppe halvtresindstyve Skridt fra ham, men intet Skud vækkede Ekkoet, kun det skarpe, fine Knald af Tændhætten, jog Dyret afsted i vilde Spring. Skuddet havde forsaget, da Ladningen rimeligviis var bleven fugtig.

Fortvivlet, som en Dødsdømt, stirrede Kilian paa Vaabenet, kastede det langt fra sig, og styrtede afsted, indtil han fra en Klippetop skuede ned i den grønne, venlige Dal, ved hvis Udgang han øinede en Bygning —, Gjæstgivergaarden Wellerau.

„Afra!" hviskede han, og det forekom ham, som om han vilde være frelst fra al Nød og Elendighed, naar han kunde naa dette fredelige Sted.

Ad Omveie søgte han derhen, og naaede det kort før Middag. Nogle Timer tidligere havde Kugel været der, og var løbet videre, efterat have anrettet den sædvanlige Forvirring.

Hans Fortælling, at han havde seet den døde Moosers Gjenfærd, havde vækket Afra af hendes Sløvhed.

„Har man dræbt ham, saa lever jeg ikke længe, — hvad skal jeg leve for, naar Fader er i Fængsel, og Kilian død."

Om han var skyldig eller uskyldig, tænkte hun ikke videre over, det var for hende en aldeles ligegyldig Sag.

Da udstødte hun pludselig en Skrig; Strikketøiet fløi hen i en Krog, med en uartikuleret Latter, og Taarer i Øinene omfavnede hun den Elskede, der sky og hastig viste sig i Døren.

„Min kjære, min elskede Skat," jublede hun, „min Ven, som man sagde var død."

„Længe vil det vel heller ikke vare," svarede Kilian vemodigt, og strøg hende kjærtegnende paa

Haaret, „men tro mig, Afra, jeg er uskyldig —, det er kun mit daarlige Rygte, der har bragt mig i denne Ulykke. Kun een Gang endnu har jeg villet see Dig, Afra..."

„Nei, nu blive vi sammen, og hvis de ikke ville have det anderledes, saa stjæle og rove vi i Kompagni. Jeg er Din Hustru, og forbliver det, selv om Du saa ti Gange bliver Rover."

Kilian var bleven blegere; Bevægelsen truede med at overvælde ham, han vaklede —; „jeg er sulten, Afra, jeg har længe intet nydt deroppe."

Som en omhyggelig Moder sørgede Afra for hans legemlige Fornødenheder, og Kilian tilfredsstillede sin Hunger, da Hunden gjøede.

Kilian sprang op.

„Nu komme de for at fange mig."

„Ikke saalænge jeg lever," svarede Afra, og gik ud for at see, hvem det var. Det var kun nogle Fragtfolk, som kjørte ind i Skuret; hun tog Hunden ind til dem, aflukkede Døren, og hentede Faderens Gevær.

„Spis nu i Fred og Ro, Kilian. Jeg lader Ingen komme ind."

Han rystede paa Hovedet.

„Jeg gaaer strax —, jeg vil ikke ogsaa gjøre Dig ulykkelig."

„Jeg kan ikke blive det mere end jeg er; Du veed maaskee ikke, at man har indespærret Fader, fordi den gode, gamle Mand er en Smule hidsig; — men man angiver som Paaskud, at han har været i Ledtog med Dig."

Denne overraskende Nyhed gjorde dog ikke et saa stærkt Indtryk paa Kilian, som man ellers kunde have ventet —; med en Forhungrets Hast spiste han, og betragtede vexelviis Afra og den gamle Flint, som hun havde stillet i Nærheden af ham.

Begivenhederne udenfor Wellerau havde imidlertid ikke staaet stille. Fra Nabolandets Autoriteter var der indløbet Efterretning om, at et Fruentimmer var bleven fængslet, fordi hun havde udgivet falske Sedler, og senere var død i Fængslet, efterat have tilstaaet sin Brøde, og navnlig yttret den dybeste Sorg og Anger over, at have bragt sin Broder, Kilian Mooser, i Ulykke, skjøndt han var ganske uskyldig. Da man meddelte hende, at hendes Broder var dømt til Tugthusstraf, tog hun sig det saa nær, at hun vilde lægge Haand paa sig selv, og Lægerne mente, at Sorg og Samvittighedsnag vel snarere end Sygdommen endte Regina Moosers Dage.

Disse Meddelelser henledede paany Opmærksomheden paa den for Rovmord anklagede Kilian Mooser —; nye Forhører, optagne over den nu roligere Brygger, og navnlig Feltjægerens Erklæring om det Modsigende i Zielers Vidnesbyrd, lod meget blive

seet i et andet Lys, og for at faae fat paa Zieler og den vagabonderende Fotograf, blev Feltjæger Greding sendt afsted med en af sine Kammerater, og Bryggeren Stephan Kurz blev løsladt uden Kaution; hvortil endnu kom, at Retslægen, der havde undersøgt Zielers Saar, havde yttret Tvivl om, at dette kunde være bibragt ham af en Angriber, i den af Zieler paapegede Stilling.

De to Gendarmer vare, paa deres Vei til Wellerau, komne i Nærheden af Djævleskoven, da de hørte nogle frygtelige Toner, og fik Øie paa Fotografen, som, stadig blæsende i Hornet, i fuld Fart skyndte sig forbi de Steder, der indjog ham saadan Skræk og Rædsel.

Han blev standset i Løbet, og gav nu begge Feltjægerne en saa fantastisk Historie til Bedste, at den Ældre af dem var tilbøielig til at ansee ham for en Nar, og lade ham gaa, men Greding, der mindedes, at Kugels første Spøgelsehistorie jo havde havt en meget alvorlig Baggrund, besluttede dog at forhøre ham nærmere.

„Hvor har De og Zieler seet Moosers Aand?"

„I Zielers Hytte —, den traadte ind —, tændte Ild —, men flygtede, saasnart den hørte mit Horn."

„Hvoraf veed De, at det var Moosers Aand, og ikke ham selv i egen, levende Person?"

„Fordi han er død og begraven."

„Hvem har sagt det?"

„Zieler —; men i Søvne, thi i Søvne veed man mere end i vaagen Tilstand."

„Paa hvad Maade er Mooser død, og hvor er han begravet?"

Med aaben Mund stod Kugel, og tænkte over det første Spørgsmaal, som han ikke vidste at svare paa; men til det andet sagde han:

„Under den røde Sten, tæt ved den krogede Zirbel."

Stedet var Greding velbekjendt, og da det laa i Nærheden, begav de sig derhen. Kugel blev nødt til at følge med, hvormeget han end vægrede sig, og da han gjorde Mine til at benytte det frelsende Horn, tog man det fra ham.

Med Hunden foran, naaede man snart det uhyggelige Sted. Tætte Brombærgrene omslyngede Stenen, hvis Leie var omkrandset af Brændenelder, og af det krogede Grantræes rødagtige Stamme slyngede den mørke Efeu sig op ligetil Toppen. Der var intet Tegn til, at der nylig var gravet i Jorden; den var fast allevegne, hvormange Steder de end stak i den med deres Hirschfængere, men saa begyndte Hunden at gjø, og grave et Hul, som den stak Snuden ned i, snuste, og gravede videre, indtil den fik Hoved og Forkrop ned deri, hvorpaa den fattede noget med Tænderne, som den sled og trak

i saalænge, indtil Greding maatte hjælpe den med at fremtrække en velfyldt Pengekat, som man tydelig saae var broderet paa Forsiden, efterat den var befriet for Støv og Smuds. Greding huskede godt, at han havde seet den spændt om Zielers Liv, og ved at undersøge Indholdet, fandt man den røvede Pengesum. Han spændte den om sig, og holdt en kort, hviskende Samtale med sin Kollega, medens Kugel med stigende Interesse iagttog Hundens Adfærd. Han mindedes Sagnet om Fausts spøgelseagtige Hund, og ventede intet mindre end at der af Hullet, som Hunden med voxende Hidsighed gjorde større og større, skulde stige klare Ildsluer op, og mange smaa Belzebuber springe ud i Skoven.

Han ansaae det derfor som meget fornuftigt, da Greding jog Hunden bort, og søgte at give Hullet sit forrige Udseende, og han gjorde ingen Indvendinger, da Greding opfordrede ham til at forlade Skoven, og følge med til Wellerau, hvorimod han slet ikke kunde begribe, at den anden Feltjæger havde Mod til at blive alene tilbage.

Han fik sit Horn tilbage, og da de kom til Wellerau, fandt de Døren lukket, og først efter længere Banken viste Afra sig oppe i Tagvinduet, og sagde: „Hvem er det, som banker? Her er ikke mere noget Værtshus."

(Fortsættes.)

Talgaade.

rekasse — 1 2 3 4 5 6 7 8 9
Et Instrument, et musikalsk, ei yndet af de Store,
Men alle Smaafolk derimod til Gjengjæld kan det more.

7 2 1 5 9 Silke
Et ringe Dyr tilvirker det —. vi Mennesker det tage.

1 9 2 3 4 Leire
En gammel By i Danmark, men kun kjendt fra fordums Dage.

3 4 9 1 Reel
En munter Dands, der føres hid fra Britens store Rige.

5 1 6 7 8 4 Klasse
Det ikke er en Trappe, men ved den man op kan stige.

7 5 6 1 Skal
Skjøndt uanselig, det dog tidt kan Rigdom i sig gjemme.

5 4 2 8 9 3 Keiser
Det er en Rang saa stor, at ei den kan faae Plads herhjemme.

3 2 7 9 Rise
I Sagnene han nævnes som hel frygtelig at skue.

6 8 5 9 Aske
Man kan kun tænke sig det, hvor der først var Ild og Lue.

1 6 8 Las
Et Navn det er, men stundom og et sønderrevet Stykke.

7 9 2 4 3 Jeser
Enhver, som den med Ære faaer, man ønske maa til Lykke.

Rettelse. I forrige Nr. er feilagtig udeladt det sidste Vers af Dobbeltgaaden Nr. 2, hvilket herved berigtiges.

(Anden Betydning.)

Flad vi den finde, ei Øiet den fryder,
Ikkun prosaisk den Nytte os yder,
Er sjelden net.
Aldrig den tages med Mildhed og Lempe,
Nei, med et vildt Element maa den kæmpe,
Hvile paa det.

Opløsning af Dobbeltgaaderne i Nr. 21:
1. Æg. 2. Pande.

Gaadesamtalen i Nr. 20 er opløst af Phøbus.

☛ Nye tiltrædende Abonnenter fra April 1877 erholde gratis det Udkomne af „Fotografiet", 9 Ark.

☛ De ærede Abonnenter, der modtage „Skand. Folkem." gjennem Postvæsenet, gjøres opmærksomme paa, at paa Grund af Postlovens Bestemmelser kunne Feuilletonarkene ikke forsendes med Bladet hver Uge, hvorimod Subskribenterne erholde samtlige Ark tilsendte ved Kvartalets Slutning.

☛ Med dette Nr. følger **„Fotografiet"**, 14de Ark.

☛ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Forlagt af Triers Bogtrk. V. Söborgs Steentrk.

Ved Bækken

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 10de Juni. Nr. 23.

Indhold: Ved Bækken (med Lithografi.) — Brøde og Bod (Fortsættelse.) — Han tabte. — Bjergkroen (Fortsættelse.) — Blandinger. — Gaader.

Ved Bækken.

Ordsproget siger rigtignok, „at den Klogeste giver efter,“ men den Slags Kloge træffer man sjelden, og derfor er det som oftest de Dumme, som maa give efter.

Vort Billede fører et Slags Bevis derfor.

Nogle Gæs komme fra Engen, for at forfriske sig i Bækken, og træffe der et Æsel med sit Føl, som have samme Hensigt. Gæssene ansee dette som en uforskammet Dristighed, og begynde at snaddre og hvæse, saa at Føllet forbauset spidser Øren, og Moderen fortrydelig lægger sine bagover, hører rolig paa Skriget, men gjør saa omkring, uden at have vederkvæget sig, men maaskee den trøster sig ved Ordsproget, og for Fremtiden regner sig til de Kloge, hvortil den hidindtil just ikke har havt Ret.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

„Og da De havde bragt mig Walkers Billet, gik De øieblikkelig til Kassereren, og aflagde ham Rapport?“

„Tilgiv mig.“

„Svar paa mit Spørgsmaal.“

„Ja, det gjorde jeg.“

„Utaknemmelige Skabning! og hvad har De saa gjort mere?“

„Intet.“

„Har De allerede glemt, at kun en fuldstændig Tilstaaelse kan skaffe Dem min Tilgivelse.“

„Han har opfordret mig til at komme til sig, men jeg har hidtil ikke været der.“

„Har De ikke ogsaa sagt ham, at jeg besøger Frøken Palmer?“

„Han spurgte mig derom.“

„Og saa maatte De naturligviis sige ham Sandheden. Det var Takken for den Tillid, jeg i saa rigt Maal skjænkede Dem. Min Ære og min Samvittighed vilde ikke have tilladt mig at handle paa den Maade, men De synes at være af en anden Anskuelse.“

„Naadige Frue, jeg lover...“

„Hvilken Tillid vil jeg kunne have til Deres Løfter? De vil glemme dem i næste Minut. Veed De, hvad den Mands Hensigt er? Ingen anden end at trænge sig ind imellem min Mand og mig, at udsaae en Sæd, som maa frembringe Tvedragt, og sikkre sig selv Høsten af denne smukke Udsæd. Forstaaer De det?“

„Jo —, det troer jeg nok —, men hvad kunde han vinde derved?“

„Troer Du, at denne Mand gjør Noget, uden at have sine gyldige og veloverveiede Grunde dertil,“ svarede Harriet nu i en langt venligere Tone. „Han vil kun benytte Dig, og naar han har opnaaet sin Hensigt, kan Du skyde en hvid Pind efter Belønningen. Han vil vel enten presse en Sum Penge ud af mig, eller gjøre sig uundværlig for min Mand. Man kan let kaste en Skygge paa en Dames Ære, og man kan allevegne opdage Hemmeligheder, naar man just gaaer ud paa at finde dem, og hvis det

kunde lykkes denne Spion og Hykler at faae mit gode Navn og Rygte stillet i et tvetydigt Lys, saa vilde han naturligviis strax henvende sig til min Mand, og tilbyde sin Tjeneste. Er den Sag Dig nu tydelig?"

„Ja, naadige Frue."

„Og dertil vil Du virkelig række en hjælpende Haand?"

„Nei —, nei —, det har jeg jo ingen Anelse havt om."

„Men det maatte Du have kunnet indsee, hvis Du havde tænkt Dig en Smule om. Saasnart Du har gjort ham de Tjenester, han forlanger..."

„Jeg vil strax sige ham..."

„Nei stop! Du vil slet ikke sige ham noget," sagde Fruen i en befalende Tone, „jeg vil stille Din Anger paa Prøve, og Du skal krydse hans Planer. Følg hans Opfordring, besøg ham, og udforsk, hvad han vil —; den Slags Folk maa man bekæmpe med deres egne Vaaben. Du maa see til at liste Dig ind i hans Fortrolighed, faae Fingre i hans Hemmeligheder, og fortælle mig Alt. Vil Du love mig det?"

„Jeg vil gjøre Alt, hvad De befaler mig, naadige Frue, og Hr. Frank skal komme til at fortryde, at han har ført mig i denne Fristelse. Men vil han ikke unddrage mig sin Fortrolighed, naar han mærker, at jeg ikke har mere at fortælle ham?"

„Hvad Du skal fortælle ham, skal jeg nok sige Dig, men tag Dig iagt for at narre mig. Griber jeg Dig engang deri, saa faaer Du øieblikkelig Din Afsked."

„Jeg har faaet en Lære, som jeg ikke skal forglemme saa let," svarede Mary, og hendes Udtryk bar Præget af oprigtig Anger; „jeg skal for Fremtiden opfylde mine Pligter med Troskab, og modstaa enhver Fristelse."

„Det ligger i Din egen Interesse. Glem ikke mine Advarsler og gode Raad, og husk paa, at jeg forlanger Beviser af Dig paa Din Anger."

Med disse Ord til Afsked lod hun Mary gaa, og vandrede urolig frem og tilbage i Stuen.

En Kontramine havde hun rigtignok anlagt, men det var ikke muligt at forudsee med Sikkerhed, om hun vilde opnaa sin Hensigt.

Harriet vidste godt, at hun ikke altfor ubetinget kunde stole paa Mary, og hun maatte endogsaa være forberedt paa, at denne let kunde bedrage hende.

Kassererens Planer gjennemskuede hun; hun havde læst dem i hans Blik, og hun vidste ogsaa, hvor farlig denne Mand kunde blive hende, da han besad hendes Mands fulde Tillid. Det kunde jo ikke være vanskeligt for ham at opvække Skinsyge og Mistillid i den ældre Mands Sjæl. Med saadanne Vaaben kunde han bedaares, og maaskee føres ind paa en Vei, der ledede til Fordærvelse for ham selv og alle dem, der stod ham nær.

I disse Tanker blev hun afbrudt ved Lyden af hastige Skridt i Korridoren, og med forventningsfulde Blikke modtog hun sin Mand, der traadte ind til hende.

Med feberagtig Il fortalte han hende, at Benjamin var arresteret, og tillige alle Biomstændigheder, forsaavidt de vare ham selv bekjendte.

Skjøndt tildeels forberedt ved Marys Yttringer, blev Harriet dog aldeles bestyrtet ved denne Underretning.

„Men er hans Forbrydelse da ogsaa aldeles klar?" spurgte hun.

„Det siger Dommeren, og han maa vel være overtydet derom."

„Din Søster havde jo dog selv anbefalet ham."

„Atter et Bevis paa, hvor forsigtig man bør være, og hvor let man kan tage Feil af Menneskene. Benjamin maa have troet at finde Penge der, og hans Værelse her vil om en halv Times Tid blive undersøgt."

„Det er meget ubehageligt —, enhver Berøring med Politiet..."

„Vær blot rolig; Du skal slet ikke blive generet deraf. Det Ubehagelige er, at vi maa see os om efter en anden Tjener."

„Det er ikke nødvendigt for min Skyld. Jeg har nok i Mary, og de udvendige Ærinder har Kudsken jo Tid nok til at besørge. Jo flere Folk man har, desto mere Ærgrelse har man ogsaa —, og jo mindre de have at bestille, jo mere spionerer de, lytter og lurer ved Dørene."

„Som Du vil, Harriet."

„Desuden kan jeg ikke tro, at Benjamin er skyldig, og er dette Tilfældet, og han frifindes, saa bør vi lade ham træde ind igjen i sin gamle Plads."

„Du vilde virkelig ikke tage i Betænkning atter at have ham her i Huset?"

„Nei."

„Naa, derom kunne vi jo senere tale, skjøndt jeg ingenlunde deler Din Mening; thi selv om han er aldeles skyldfri, vil jeg dog aldrig kunne skjænke ham den samme Tillid, som tidligere. Vished faae vi først, naar Fanny gjenvinder sin Bevidsthed, men Lægen frygter for, at hun døer forinden."

„Det vilde være slemt for Benjamin."

„Forudsat, at han var uskyldig. Lad os afvente Resultatet af Undersøgelsen; der hører dog altid en stor Dosis Raahed til at slaa en gammel, værgeløs Dame ihjel med et Stykke Jern."

„Just derfor troer jeg ikke, at Benjamin kan være den Skyldige."

„Der er Mange, som forstaae at paatage sig en Maske ...".

„For Exempel Din Kasserer."

„Frank? Anklager Du ham? Af hvad Grund?"

„Jeg anklager ham egentlig ikke. Jeg paastaaer kun, at han er en Anden, end han giver sig ud for at være. Han spionerer nede i Kontorerne, ligesom Tjenestefolkene spionere her ovenpaa."

„Hvem har sagt Dig det, Harriet? Har Du Beviser, saa kom frem med dem."

„Beviser? Det er ingen let Sag at fange en Ræv; naar man troer at have fat i den, saa slipper den dog ud af Hænderne. Siig mig, er Kassereren ogsaa berettiget til at opsøge Dig heroppe i vore Værelser, naar han ikke har kunnet træffe Dig i Dit Kabinet?"

„Har han gjort det?"

„Ja."

„Imorges?"

„Nei, for nogle Dage siden. Jeg havde været ovre i de Værelser, Hr. Walker indretter for Dig, og da jeg forlod dem, mødte Kassereren mig i Dit Røgeværelse."

„I mit Røgeværelse! hvad søgte han der?"

„Hvad veed jeg derom. Han vilde rimeligviis lure, spionere."

„Spionere? Jeg kan ikke begribe, af hvad Grund."

„Jeg heller ikke, men jeg er angst for, at vi først for sent faaer Øinene op angaaende ham. En Spions Hensigter er altid af en uædel Natur, og jeg har aldrig syntes om denne Mand med den skinhellige Mine og det krybende Væsen."

„Jeg kan ikke ganske fatte, hvad det skulde betyde, men hvis det er Sandhed, da maa jeg give ham sin Afsked, saa nødigt jeg endogsaa gjør det."

„Det er unødvendigt," mente Harriet, der nu troede at have opnaaet sin Hensigt, „vi maa blot være paa vor Post, og holde Øie med ham. Anede han, at jeg havde advaret Dig, saa kastede han hele sit Had paa mig, og et saadant Menneskes Had vil have Tilfredsstillelse, før det hviler. Vær derfor forsigtig."

Hans Kones Yttringer om Frank gav Morris meget at tænke paa. Frank var flittig og paalidelig, og havde aldrig givet sin Chef nogen Anledning til Mistro eller Utilfredshed. Saameget mere paafaldende var det, at denne beskedne, næsten ydmyge Mand skulde have vovet sig ind i sin Chefs private Værelser; han maatte da i ethvert Tilfælde have havt en bestemt Hensigt dermed.

Skulde maaskee Fruens Skjønhed have gjort et sandsebedaarende Indtryk paa ham?

Skinsygen blussede op i Bankierens Sjæl, da han forelagde sig selv dette Spørgsmaal. Han kunde ikke finde paa nogen anden Forklaring, og denne Mistanke bidrog langt mere end Harriets forblommede Ord til, at han fra nu af holdt skarpt og uafbrudt Udkig med Berthold Frank.

Morris var næppe kommet ned i sit eget Kontor, før Politiet indfandt sig for at foretage Undersøgelsen af Benjamins Kammer, og paa Vedkommendes Forlangende fulgte han med.

Der fandtes ogsaa forskjellige Beviser.

Støvlerne, som Benjamin havde havt paa den foregaaende Dag, og ligeledes Haandklædet, viste tydelige Blodpletter; i Sengen blev funden en ikke ubetydelig Pengesum i en Lærreds-Pung, som Bankieren vedkjendtes som sin.

Den var rigtignok gammel, og næsten ubrugelig, men Morris yttrede den Formodning, at han engang for længere Tid siden havde leveret den, med Penge i, til sin Søster —; heraf fulgte altsaa, at Benjamin baade havde begaaet Mordet, og stjaalet Pengene. Usandsynligt var det jo ikke, at Benjamin havde vidst Besked om, at Frøkenen havde nogle Sparepenge.

Bruno, der ligeoverfor Faderen ogsaa havde tvivlet om Benjamins Skyld, var ligeoverfor alle disse Beviser nærved at give tabt, men han kunde dog ikke undlade at bemærke: „Hvis han er skyldig, saa kan jeg dog ikke begribe, hvorfor han har ladet alle disse Beviser, som tale imod ham, blive liggende her, indtil det behagede Politiet at finde dem."

„Sandsynligviis har han ikke troet, at Mistanken vilde falde paa ham, og maaskee han i sin Sorgløshed slet ikke har bemærket Pletterne."

Her blev Samtalen afbrudt ved Walkers Ankomst, og dennes oprørte Stemning viste, at han maatte være underrettet om Begivenheden.

„Det er jo et forfærdeligt Mord," sagde han; „men veed De ogsaa aldeles bestemt, at Deres Frøken Søster ikke havde en eller anden Fjende, som havde svoret at hævne sig paa hende."

„Retfærdige Gud!" udbrød Morris næsten ærgerlig, „tvivler De ogsaa paa, at Benjamin er Gjerningsmanden?"

„Nei, men hvem tvivler derpaa, om jeg tør spørge?"

„Min Kone og min Søn."

„Det kan jeg saa godt forstaae; man vil nødig indrømme, at man har taget feil, naar man har skjænket et Menneske sin Tillid," sagde Walker. „Deres Søster var vel en god Veninde af Deres Gemalinde?"

Saa roligt og ligegyldigt som Spørgsmaalet endogsaa lød, saa syntes det dog at forundre Morris, der tilkastede Englænderen et spørgende Blik, men han fandt i det blege, udlevede Ansigt intet, der havde kunnet indgyde ham Mistro.

„Naturligviis var hun det," sagde han; „men havde De nogen særegen Grund til det Spørgsmaal?"

„Nei, Gud bevares," sagde Walker, „hvilken Grund skulde jeg kunne have dertil."

„Den fundne Pengesum beviser jo ogsaa, at det er et Rovmord, der har været tilsigtet," sagde Bruno i en temmelig skarp Tone.

Fra det Dieblik af, at hans Stedmoder havde advaret ham for denne Mand, nærede han en afgjort Mistro til ham, og han maatte endog stundom lægge Baand paa sig, for ikke at vise den altfor tydelig.

„De har fuldkommen Ret; Forbrydelsen kan kun være begaaet i den Hensigt. Men nu er der en anden Sag, som jeg vilde tale med Dem om, Hr. Bankier, og det er, om De skulde have Lyst til at kjøbe en udmærket Kunstsamling?"

„Deres egen?"

„Nei, en Bekjendts, eller om De vil, en Vens. Mylord er bleven gammel, og skal have tabt mange Penge i Bjergværksspekulationer. Han kunde strax finde Kjøbere i England, men saa vilde man sige, at han var ruineret; derfor ønsker han at sælge den underhaanden her paa Kontinentet. Her er Fortegnelsen over Samlingen, som vel er lille, men ganske udmærket, og for Maleriernes Ægthed vil jeg garantere."

„Kan De ogsaa det med Sikkerhed? Jeg synes dog, at man burde see Varerne, før man kjøber dem."

„Jeg har ordnet Sagerne, og jeg troer at være Kjender, men De behøver ikke blot at stole paa mig, men snarere paa Mylord, der er en altfor fin Kjender til at blive taget ved Næsen. Læs blot Kataloget igjennem, og læg især Mærke til de udskaarne Elfenbenssager og de sjeldne Vaaben, som mangle i Deres Samling."

Morris læste i Kataloget, og fordybede sig ganske i denne interessante Lekture.

„En smuk Samling," sagde han endelig; „men Prisen er vel ogsaa enorm?"

„Fem tusind Pund Sterling."

„Saa overdreven er Prisen ikke, forudsat naturligviis, at..."

„For Ægtheden indestaaer jeg, som sagt, og for Dem kan en saadan Kapital ikke have nogen Betydning."

„Det er dog en Kapital, som ingen Renter bringer, hvorvel dens Værdi maaskee stiger med Aarene. Enkelte Stykker kunde jeg imidlertid have Lyst til."

„Mylord schakrer ikke. Han siger Alt eller intet. Følg med til London, og see selv."

„Det tillader min Tid mig ikke," sagde han, med et stjaalent Blik til Bruno.

„Saa tilbyder jeg Museet Samlingen."

„Til et saadant Kjøb har Museet desværre ingen Midler."

„Ja, saa maa Mylord maaskee selv sørge for en Kjøber," sagde Walker, og gjemte atter Fortegnelsen, og Bruno glædede sig allerede til, at Fristelsen var overstaaet, og sagde: „Er De ikke selv Samler?"

„Jo, det er jeg, men det er ikke enhver Dødelig forundt, at faae alle Ønsker opfyldte. Mine aarlige Indtægter vilde lide et altfor stort Skaar, ved at anvende fem tusind Pund paa den Maade."

„Det samme er egentlig ogsaa Tilfældet med os. En Bankierforretning behøver jo altid Kontanter..."

„Saalænge det ikke dreier sig om større Summer, saa behøves der ingen Betænkeligheder," sagde Morris; „det er jo ingen Gjenstand i Sammenligning med vore store Entrepriser. Kapitalen er jo heller ikke tabt."

„Det er tvertimod en Forretning," sagde Walker, „hvorpaa der kan tjenes."

„Saa skulde De selv gjøre den," sagde Bruno.

„Lad mig overveie Sagen," sagde Morris; „overlad mig Katalogen, og jeg skal snart træffe en Bestemmelse."

„Det ønsker jeg ogsaa," sagde Walker, og stod op, for at gaa. „Jeg vil hverken raade til eller fra, saa undgaaer jeg Bebreidelser, som man fra en anden Side maaskee vilde gjøre mig. Det er ikke Enhver, som har Sands for Kunsten, og den, som mangler denne Sands, betragter det største Kunstværk som gammelt Skrammel."

„Det er dog ikke altid Tilfældet," skyndte Bruno sig at sige, da han følte, at denne bidende Bemærkning var møntet paa ham; „jeg beundrer baade Kunsten og mange Kunstværker, men jeg indrømmer, at jeg ikke forstaaer at taxere et Kunstværks Værdi. Jeg vil gjerne tro, at et venetiansk Glas kan være fem hundrede Daler værd, men jeg kan ikke billige, at en Forretningsmand, der skal virke med sine Penge, udgiver saa betydelige Summer, som aldrig indbringe ham Penge."

„Du taler, som Du har Forstand til," sagde Morris, med et trodsigt Blik paa Bruno, „og jeg maa bede Dig om, ikke at tillade Dig nogen Dom over mine Foretagender i den Retning."

Fredrik Walker tog sin Hat, og gav Morris Haanden, idet han sagde: „Jeg venter altsaa, hvad Bestemmelse De tager; noget videre Raad behøver De ikke i dette Anliggende, da jeg har overtaget Garantien for, at Gjenstandene ere ægte. Apro-

pos! Gjør Deres Kasserer, Hr. Frank, Forretninger paa Børsen?"

„Det besørger jeg selv."

„De misforstaaer mig; jeg mener blot, om Deres Kasserer gjør Forretninger paa Børsen for sin egen Regning?"

Morris betragtede ham forundret.

(Fortsættes.)

Han tabte.

1.

Aftenen var varm og stille; alle Vinduer og Døre i Georg Street vare aabnede, og Enhver, som ikke var nødsaget til at blive hjemme, var ude i den frie Luft. Befolkningen, som boer her, bestaaer af Haandværkere og Arbeidere af begge Kjøn, der sætte en Ære i at holde baade deres Familier og deres Boliger sirlige og nette. Gardinerne vare hvide og rene, og Dørtrinene skurede, saa at de lignede nyfalden Sne.

Dog var der et Hus, hvis Gardiner og Dørtrin stak uheldigt af, i Sammenligning med de andre.

„Det lader ikke til, at Miß Kennaway bryder sig meget om, hvorledes hendes Gardiner see ud," bemærkede en af de spadserende Matroner til en anden, „jeg vilde ikke kunne udholde det —, da der tilmed ofte kommer saadan en flot, ung Herre, som besøger hende."

„Den Stakkel!" sukkede den anden Matrone, en godmodig Sjæl, altid beredt til at finde Undskyldninger for dem, som Verden tager haardt paa; „den stakkels Pige har ikke et Øieblik, som hun kan kalde sit eget; thi hendes Moder har længe været syg, og Fanny maa sy Dag og Nat for at skaffe det Nødvendigste."

„Naa, bryder den unge Parr sig ikke om de smudskede Gardiner og Dørtrinet, saa kan det ogsaa være mig det samme," bemærkede den første Matrone; „men see, der kommer han saa fin og saa strunk, som om Jorden ikke var god nok for ham til at sætte sin Fod paa."

William Parr, der var forlovet med Fanny Kennaway, var en af det Slags Mænd, om hvem man siger, at de egentlig ere for gode til den Stilling, de indtager. William passede imidlertid sine Forretninger til sin Principals Tilfredshed, men udenfor Kontoret saae han ned paa sine Medtjenere, og disse kunde slet ikke forstaae, hvorledes en saadan stolt Fyr kunde forlove sig med en beskeden, lille Sypige i Georgsstreet, men faa Mænd vilde være blevne forundrede over Parrs Valg, hvis de havde seet Fanny Kennaway siddende ved Vinduet den Aften.

Hun havde arbeidet hele Dagen, og lod nu Øine og Hænder hvile, medens hun ventede paa William. Hun var meget smuk, men meget bleg og alvorlig, thi Moderens Sygdom og Overanstrengelse havde taget paa hende, dog modtog hun William med et glad Smil, da han traadte ind i det lille Værelse.

„Lad os gaa en Tour, Fanny, sagde han. „Din Moder har det jo bedre, og Du trænger til frisk Luft."

„Det er sandt nok, og Mrs. Marks sidder inde hos Moder, men der er en Kjole, som jeg absolut skal have færdig i Aften."

„Det er ogsaa ærgerligt, at vi aldrig kunne more os lidt, ligesaavel som andre Folk —; Du gjør Dig ogsaa til en reen Slave af Dit Arbeide, Fanny."

„Velan da," sagde hun efter et Øiebliks Betænkning, „om fem Minutter skal jeg være færdig."

Hun forsvandt, og vendte kort efter tilbage, saa net i sin simple Dragt, at kun en lunefuld og vrippen Mand kunde finde noget at udsætte paa hende; men der var en Sky paa Williams Pande, da de vandrede henad Gaden sammen, og han gav sin Stemning Luft i det Udbrud:

„Hvorfor anskaffer Du Dig ikke en moderne Hat, Fanny, istedetfor den uopslidelige, gammeldags Hovedbedækning, Du bærer. Jeg kan slet ikke forstaae, hvorledes Dine Ting kunne holde saalænge ud —, jeg seer Dig aldrig i noget Nyt. Du burde pynte Dig lidt mere, for min Skyld."

Fanny kunde ikke fortælle ham, at hun maatte arbeide for Livets Nødvendigheder, men nøiedes med at betragte ham med et kjærligt Blik. Han var hendes første Kjærlighed, og hun ønskede ham ikke anderledes, hvorvel hans fine Fornemmelser stundom kunde genere hende. Hun var en blød og eftergivende Karakter, og hørte til de Naturer, som hellere ville modtage Bebreidelser end selv at gjøre Andre dem.

Hendes Venlighed lod ogsaa William efterhaanden glemme den gamle Hat, men da han havde forladt hende ved hendes Bolig, og selv vandrede hjemad, randt den ham atter i Hu, og han sagde til sig selv, at det egentlig var upassende for et Menneske, som han, at blive seet i Selskab med en saadan gammel Hat.

„Hvordan har De det, Parr?" lød en Stemme; „en deilig Aften! ikke sandt? Følg hjem med mig, og spiis til Aften."

Taleren var et flot, ungt Menneske, Søn af en

formuende Mand, og det var første Gang, at Parr var bleven inviteret hjem af Tom Derry.

„Tak! det skal være mig en Fornøielse," svarede Parr, og de to Venner fulgtes nu ad til Dyrrys Forældres Bolig.

Dette var en Villa med Have til, hvorfra der hørtes muntre Stemmer og Latter, og det var ikke saa urimeligt, at William følte Modsætningen imellem dette og Fannys tarvelige Bolig, hvortil kom, at Julia Derry, den yngste og smukkeste af Døttrene, var meget forekommende imod ham. Hun var moderne klædt, havde Juvelringe paa Fingrene, og spillede for ham, medens William tænkte, at en saadan hvid Haand var noget andet end Fannys Arbeidshaand, hvis venstre Pegefinger bar tydelige Mærker af hendes daglige Beskjæftigelse.

Nu skete, hvad der er skeet saamange tusinde Gange, og atter vil skee Tusinder af Gange i Fremtiden. Efter denne Aften blev Williams Besøg efterhaanden sjeldnere i Georgstreet, og Fanny tabte baade i Humør og Udseende. En Kvinde bærer lettere Livets Byrder, naar hun har en Mands Kjærlighed at støtte sig til, men naar hun føler, at denne Støtte svigter hende, saa er det heldigt, hvis hun ikke synker under Byrden.

Fanny følte nok, at hendes Støtte svigtede hende, men hun var ikke uden en vis Ro og Kraft, og hun samlede sig atter sammen for at møde Fremtiden.

„Du seer saa bleg ud, Fanny," sagde hendes Moder en Aften til hende, da hun sad og syede ved Vinduet; „jeg vilde ønske, at William vilde komme og spadsere en Tour med Dig. Jeg synes ikke, at han kommer saa ofte som tidligere."

„Nei, Moder, ikke saa ofte som før."

„Du kan ikke holde det Liv ud, Fanny, og med mit Helbred gaaer det kun langsomt fremad, hvor megen Viin og nærende Føde jeg end nyder. Derfor har jeg nu besluttet, mit kjære Barn, at skrive til min Broder."

„Dersom han nu ikke svarer Dig, saa vil Du blive meget bedrøvet, og Du har jo saa ofte fortalt mig, at han aldrig kunde tilgive Dig, at Du giftede Dig med Fader."

„Det er nu fem Aar siden, at jeg blev Enke, Fanny, og min Broder Stephan kan vel nu have glemt sin Vrede."

„Det maa Du bedst forstaae, Moder, men Fader omtalte ham dog altid som en meget haard Mand."

„Jeg vil dog prøve, om han ikke lader sig formilde —; jeg anseer det ogsaa for min Pligt at gjøre et Forsøg."

Fanny havde ingen Tillid til, at Onkel Fenwick vilde besvare sin Søsters Brev. Hun vidste forresten kun, at han var en rig Kjøbmand, og ældre end hendes Moder; hun havde aldrig seet ham, og hendes Mening om hans Karakter grundede sig alene paa, at hendes Fader ikke havde kunnet lide ham. Den afdøde Mr. Kennaway havde hørt til det Slags Mennesker, som have en medfødt Lyst og Tilbøielighed til at laane Penge, og som blive meget vrede paa deres Venner, naar disse endelig blive trætte af det evindelige Overhæng. Dette var en Egenskab hos Faderen, som Fanny ikke kjendte, og som Moderen vel ogsaa havde holdt skjult for hende.

„Imorgen maa De tage Dem en Fridag, Fanny," sagde den skikkelige Mrs. Marks, idet hun traadte ind til hende, „og det kan slet ikke hjælpe, at De ryster paa Hovedet, thi Alt er aftalt og ordnet. Mary Baker har lovet at komme, og blive hos Deres Moder, imedens De tager med min Mand og mig ud til min Søster, Forpagterkonen paa Durraet."

Mr. Marks og Hustru vare Kennaways Naboer; et Ægtepar uden Børn, som istedetfor at øde deres Kjærlighed paa Papegøier og Hunde, opsøgte unge Mennesker, der trængte til Medfølelse og Opmuntring. Fanny havde ingen Anelse om, at dette Ægtepar kjendte Grunden til hendes Sorg; hun vidste ikke, at et skarpt Øie let læser Tegnene paa et sygt Hjerte.

Næste Morgen rullede altsaa de Tre afsted; vel savnede Fanny sin William, men hun trængte til frisk Luft og Hvile, og var taknemmelig for den Venlighed, der blev viist hende. Det var en lang Kjøretour, og da de naaede Forpagtergaarden, erklærede Mrs. Marks, at Fanny havde taget sig beundringsværdigt op, og at nogle Dages Ophold paa Landet vilde bringe Roserne tilbage paa de blege Kinder, og Liv i de bedrøvede Øine.

Forpagtergaarden laa tæt ved en Skov, som altid havde været et meget afholdt og søgt Sted til smaa Lystpartier, og nu vilde den grumme Skjæbne, at Familien Derry just den samme Dag ogsaa var taget til Skoven med et større Selskab. Miss Julia, der var klædt efter sidste Mode, lod sig beundre af Alle, og ikke mindst af William Parr, hvem hun skjænkede sine sødeste Smil.

Arm i Arm vandrede disse To bort fra de Andre; han snakkede ivrigt, og hun lo og lyttede, og ingen af dem tænkte paa Andet end øieblikkelig Morskab. Hun var mere verdensklog end William, hvis Forfængelighed var bleven ægget saa længe, til han virkelig troede, at han havde gjort en Erobring. Hans Kinder rødmede, og hans Øine straalede af Glæde over sin Ledsagerinde, da han ved

en Omdreining af Stien pludselig befandt sig ligeoverfor Mrs. Marks og Fanny Kennaway.

(Sluttes.)

Bjergkroen.

(Fortsættelse.)

„Undskyld, Afra," svarede Greding; „vi søge efter Zieler —, er han ikke her?"

„Nei, han er gaaet op til sin Hyrdehytte igaar, men før han gik, truede han med at ville bringe mig i Tugthuset til Fader og Kilian, naar man har faaet Fingre i denne. Jeg har ingen Grund til at skjule ham."

„Nei, vissselig ikke, men fyld mig min Feltflaske, thi der er en lang og besværlig Vei op til Zielers Hytte —; det gjør De vel nok?"

Afra syntes at være ubestemt, og betragtede Feltjægeren saa nøie, som om hun vilde læse hans Sjæls inderste Tanker. Hans troskyldige Udseende beroligede hende imidlertid, og desuden kunde hun jo sige sig selv, at en Vægring vilde opvække Mistanke. Alligevel varede det temmelig længe, førend der blev lukket op; da Greding kom ind, og fik Øie paa Resterne af et solidt Maaltid, kunde han ikke undlade at bemærke:

„Det synes, som om I atter har faaet god Appetit igjen, Afra?"

„Man maa jo sørge for at holde Kræfterne vedlige," svarede hun, og følte godt, at hun rødmede.

„Det lader ogsaa til, at I gaaer paa Jagt —, der staaer jo et Gevær parat."

„Det just ikke, men saalænge Zieler er i Nærheden, holder jeg Bøssen parat."

„Og Kilian da? Er I ikke bange for ham?"

„Nei, ham kan jeg intet Ondt tro om —, jeg vilde langt snarere tro, at Zieler har bibragt sig selv Saaret, og stjaalet Pengene."

Det gav et Sæt i Greding, da han hørte disse Ord, som bleve udtalte uden nogen aldeles bestemt Hensigt; Blodet strømmede ham til Hovedet, hans Øine lynede, og med de Ord: „Fyld saa Flasken, Afra, vi have Hastværk," reiste han sig.

Afra bragte Flasken; Kugel og Greding tog Afsked, og forsvandt snart for Afras Blik. Hunden, der nu kun vilde skade, og ikke nytte dem, lod Greding blive tilbage hos Afra, der indelukkede den.

„De lede efter Zieler, og ikke efter Dig," sagde hun, efterat have lukket Døren, og hentet Flygtningen ud fra sit Skjulested.

„Det sige de kun, for at fange mig."

Afra søgte at trøste den Forsagte, og de havde vel siddet saaledes en Times Tid, og talt sammen, da de hørte en Vogn komme kjørende. Strax lød der nogle dundrende Slag paa Døren, og en heftig Stemme raabte: „Afra, Afra!"

„Gud forbarme sig —, det er min Fader!" hviskede hun.

„Lad ham komme ind —, det kan jo dog ikke gaa ret længe paa den Maade," mente Kilian.

„Hvad vil Du, Fader?" spurgte Afra bag den lukkede Dør.

„Du gode Gud! — hvad jeg vil?" svarede denne forbauset. „Er Du ogsaa bleven smittet af de Hallunker, og ikke vil vide af Din Fader at sige, fordi de have holdt ham indespærret."

„Nei, saa slet er jeg ikke, Fader, men jeg vilde nok vide, hvad Din Mening er om Kilian; om Du ogsaa troer, han er en Røver?"

„Kilian!" raabte den Gamle ivrig, „er det eneste ærlige Menneske i denne lumpne Verden."

„Det var endelig engang et fornuftigt Ord, Fader, nu skal jeg lade Dig komme ind," og hun tog Jernstangen fra, og aabnede Døren.

Brygger Stephan Kurz blev dog noget forbløffet over saa pludselig, og aldeles uventet, at befinde sig ligeoverfor det eneste ærlige Menneske i denne lumpne Verden, men da Kilian greb hans Haand, og med bønlig Stemme sagde: „Tro mig, Fader, jeg er ligesaa lidt en Røver, som jeg var en Falskmøntner," saa jog Erindringen om den Uret, han selv havde lidt, Blodet op i de noget indfaldne og nu blegere Kinder paa den gamle Mand, og han slog et Slag i Bordet, saa Laaget klirrede paa Krusene, og han snarere brølede end sagde:

„Ja, men veed I, hvad man har beskyldt mig for? — At jeg skulde have skjult de røvede Penge, og derfor har man vendt hele mit Hus paa den anden Ende, og mig selv have de sat i Taarnet. Lad dem blot komme endnu engang, og prøve derpaa...," og hans af Vrede glødende Øie hvilede med Velbehag paa den gamle Flint, der endnu stod paa det Sted, hvor Greding havde opdaget den.

„Os skulle de ikke fange levende, ikke sandt, Kilian!" tilføiede den heftige, gamle Mand, men Kilian besad ikke sin Svigerfaders Energi; han følte, at hans saavel moralske som legemlige Kræfter vare brudte, og selv om han formaaede at friste Livet i nogle Maaneder ude i det Frie, saa vilde dog det første Snefald gjøre en Ende paa ham; derfor var ogsaa Stemningen, der fulgte paa den første Overraskelse, noget trykkende, og enhver fjern Lyd, ja selv Laudons Knurren, naar han i Drømme sloges med Vognhundene, gjorde Stilheden endnu uhyggeligere.

Imidlertid vare Greding og Kugel komne et

godt Stykke Vei paa deres Bjergvandring; men den Sidste havde rigtignok tiltalt Flasken dygtigt, under Paaskud af Træthed; egentlig dog for at væbne sig med Mod til at møde Spøgelser og andre Aander. Virkningen af Drikken havde hidtil dog kun været for ham, at han paastod, at Koboldene af Ærgrelse over de ubudne Gjæster havde gjort Veien dobbelt saa lang som ellers, og det forekom ham ogsaa, som om Bjergene ikke stode saa fast som sædvanligt.

Greding havde egentlig taget Kugel med paa denne Expedition, for at indgyde Zieler mere Tillid, men da han var ængstelig for, at den Halvdrukne, thi det var Fotografen nu, for tidligt skulde lade Munden løbe, befalede han ham at vende tilbage til Wellerau, og selv løb han opad, alt hvad han kunde. Kugel saae forbløffet efter ham; vel var han angst for at være alene, men følge Greding formaaede han ikke, hvorfor han besluttede snarest muligt at løbe nedad, hvorpaa Resultatet blev, at han snart snublede, og da han faldt, betænkte han sig saalænge paa at staae op, at han faldt i Søvn, og slumrede ind.

Greding naaede Hytten, men det var ingen let Sag at komme indenfor, thi Døren var jo barrikaderet, og hvorvel Zieler indsaae, at han ikke turde nægte Feltjægeren Adgang, saa søgte han dog, medens han i Ro og Mag bortryddede Forhindringerne, ved forskjellige Spørgsmaal at forsikkre sig om den Besøgendes Hensigter.

Da Greding meget godt indsaae, at han kun ved List kunde naa sit Maal, at opklare den dunkle Rovmordshistorie, saa fortalte han, at en Patrouille afsøgte Egnen efter Mooser, som man vilde have sporet her, men at han selv kom for at bede Zieler, der bedst af Alle kjendte Smuthullerne, være sig behjælpelig med at finde disse. Dette forekom Zieler troligt nok, hvorfor han aabnede Døren, og traadte ud, forsynet med en lang Bjergstok og en Tversæk, hvorpaa de begyndte deres Vandring. De gik Side om Side, hvor Stien tillod det; hvor dette ikke var muligt, gik Greding bestandig foran, for at afvæbne Zielers Mistænksomhed, og gjorde ingen af de mange Spørgsmaal, som tidligere havde havt saa megen Interesse for ham, og generet Hyrden.

Ikke langt fra det Sted, hvor Feltjægeren havde forladt Fotografen, traf de paa ham; han var nu paa Benene, og stod opret paa et fremspringende Klippestykke, og gestikulerede heftigt med Hænderne. Greding, der gik foran, vilde helst have overladt Særlingen til sin Skjæbne, men Zieler fik ogsaa Øie paa ham, og styrtede hen imod ham med de Ord: „Hvorledes kommer Du her?"

(Sluttes.)

Blandinger.

— Ved Borgergarden stod en meget lille og uanseelig Mand ved Siden af et stort og velnæret Medlem af samme Korps. En Officer, som rettede Geleddet, vilde udbedre dette Misforhold ved at stille den Lille et andet Sted. „Nei, det gaaer virkelig ikke an," sagde denne: „vi To drikke sammen af en og samme Snapsflaske."

Gaader.

(Kjældermænd.)

1.

Hvad er det for et Træ, som ikkun groer,
Hvor Civilisationen er tilstede;
Som ei kan trives i en Jordbund, hvor
Ukultiveret Hedning har sit Sæde?
Hvad er det for et Træ med Skud og Kvist,
Hvis Frugter kunne nyde, men ei nydes?
Og dog, man næsten tør antage det for vist,
En Vildmands Gane vilde ved dem frydes.

2.

Hvad er det for et Skab foruden Knager,
Og uden Hylder, Døre eller Slaa,
Der ofte er os kjært, men tidt mishager,
Saa stærkt os, at vi ville det undgaa?

Det Skab blev ikke til ved Snedkerhænder,
Stundom det er Tilfældighedens Spil; —
Gjæt ei paa Hymen eller Forbund mellem Venner,
Thi da man ikke Gaaden finde vil.

Opløsning af Talgaaden i Nr. 22:
Lirekasse.

Talgaaden i Nr. 22 er opløst ag O. Grosell.

Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 17de Juni. Nr. 24.

Indhold: Brøde og Bod (Fortsættelse.) — Han tabte (Slutning.) — En ubehagelig Medhjælper (med Xylografi.) — Bjergkroen (Fortsættelse.) — Gaader.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

„Det vilde jeg aldrig tillade ham. De Folk, som ere i min Tjeneste, maa aldrig give sig af med Børsspekulationer, og min Kasserer havde jeg dog troet vilde være den Sidste til at overtræde mit Forbud."

„Det kan jo gjerne være, at det Hele kun er Sladder," sagde Walker ligegyldigt.

„Har De hørt Noget derom?"

„Man paastaaer, at Hr. Frank, Deres Kasserer, spekulerer for egen Regning."

„Hvem har De hørt det af?"

„Jeg kjendte ikke den Herre, og jeg blev aldeles tilfældigt Vidne til Samtalen, saa De kan ikke paaberaabe Dem mig."

„Og De hørte ikke noget Nærmere derom?"

„Nei."

Walker trykkede hans Haand, og i det næste Øieblik var Morris alene med Bruno.

„Det er nu den anden advarende Meddelelse, jeg faaer om vor Kasserer," sagde Morris, idet han gik langsomt frem og tilbage i Kontoret. „Jeg synes, at ogsaa Du engang yttrede Betænkeligheder angaaende Frank?"

„Jeg har idetmindste aldrig hørt noget Ufordelagtigt om ham," sagde Bruno, undvigende det direkte Spørgsmaal.

„Men Du har vel heller ikke søgt om Oplysninger?"

„Det gjorde jeg dog i Anledning af det endnu aldrig opklarede Kassetyveri."

Morris standsede, og kastede et forskende Blik paa sin Søn.

„Havde Du virkelig Frank mistænkt?" spurgte han; „jeg troer dog, at en saadan Mistanke var fuldkommen uden Grund, og der er jo heller ikke senere fremkommet nogetsomhelst, der kunde understøtte den."

„Børsspekulationer har allerede ofte bragt Mange til at angribe betroede Penge, og hvis det virkelig skulde være sandt, at Frank spekulerer i Børsforretninger..."

„Saa veed jeg ogsaa, hvem det er, der paa Børsen opererer imod os. I de sidste Dage har jeg bemærket en Mistillid til mig, som jeg ikke kan tage feil af, og navnlig er det vore nye Foretagender, som angribes. Der viser sig i Børskredsene en Stemning imod, som et tydeligt Tegn paa, at jeg maa blive bagtalt paa den skammeligste Maade."

„Hvad lægger man Dig da til Last?"

„Saavidt er det ikke kommet endnu, men man trækker sig tilbage fra vore Foretagender, man viser mig en næsten krænkende Mistillid, man vil prøve i Forveien, og have Beviser for Gyldigheden af vore Projekter —; kort sagt, man lader mig føle, at den Tillid, jeg hidtil har nydt, er rystet."

„Ligger Grunden ikke i nogle af Dine tidligere Projekter?"

„Paa ingen Maade. Alt er gaaet heldig igjennem, og Børsen har tjent Penge."

„Men Aktionærerne..."

„Bryder jeg mig ikke om. Vidste jeg blot, fra hvem denne Bagtalelse udgaaer, saa vilde jeg ikke hvile, før jeg havde faaet Bugt med ham."

„Men hvad Interesse skulde Frank have deraf?"

„Det veed jeg ikke. Nid og Misundelse kunne maaskee spille en Rolle."

„Men han maa jo dog sige sig selv, at han let sætter sin Stilling paa Spil. Dertil er han altfor klog, og han er saa forsigtig, at han vist ikke foretager sig Noget, uden først at beregne Følgerne."

„Er det ikke ham, saa er det en Anden, thi vist er det, at jeg paa Børsen har en Fjende. Jeg maa have Vished derom; det fordrer baade min Ære, og Nødvendigheden af at gjøre indbringende Forretninger."

„Og tænker Du virkelig under disse Omstændigheder paa, at kjøbe den engelske Lords Kunstsamling?"

„Pengene ere ikke tabte, men kunne altid faaes igjen med Lethed. Forøvrigt har jeg ikke taget nogen afgjørende Bestemmelse endnu, men forbyder Dig, at Du blander Dig i den Sag, og Ord, som dem Du udtalte før i Walkers Nærværelse, vil jeg ikke høre endnu engang."

Bruno taug, for ikke at opbringe Faderen endnu mere; en sidste Protest kunde jo nedlægges, naar den endelige Bestemmelse var taget.

Attende Kapitel.

Harriet havde holdt sit Løfte, og ofte besøgt Ada, hvoraf der opstod et inderligt Venskabsforhold, og Ada følte, at hun havde vundet en sand Veninde, som sympathiserede med hendes Følelser, og viste hende den inderligste Deltagelse.

Med hende kunde hun tale om Alt, som bevægede hendes Hjerte; hun kunde tillidsfuldt betro hende sine Ønsker og Forhaabninger, og naar hun stundom tabte Modet over de Uveirsskyer, der truede hendes Fremtids Lykke, saa var det Harriets tillidsfulde Trøst, som bragte Solskin igjen.

Derfor elskede Ada hende ogsaa, uden at ane, at det var hendes Moders Søster, hun skjænkede disse Følelser; thi Bruno havde trolig bevaret den Hemmelighed, som Harriet havde betroet ham.

Harriet var hos Ada; de havde spillet sammen, og Ada talte om den Tvivl, der ofte opstod hos hende, om det ogsaa skulde blive muligt, at hun blev forenet med Bruno, og hun takkede Harriet, fordi hun altid forstod at indgyde hende Mod, og love hende et godt Udfald, trods alle Hindringer, men der kom dog Øieblikke, hvori hun frygtede for, at Opgaven alligevel vilde overgaa Harriets Kræfter.

„Jeg frygter for, at Deres Onkels Had ligger til Grund for denne Tvivl," sagde Harriet betænkelig, „og jeg vil aabent tilstaae, Ada, at dette Had forekommer mig at være den allerstørste Hindring. Kan De ikke bevæge Deres Onkel til at opgive alle Hævnplaner; sig ham, at han dog maa kunne indsee, at han ikke er en saadan Modstander voxen, og hvis min Mand vilde henvende sig til Politiet..."

„Saa vilde det kun gjøre Sagen værre. Onkel er saa lidenskabelig i sit Had, at jeg ikke tør forny de Forsøg, der saa ofte ere slaaede feil for mig."

„Han kunde og burde bringe Dem dette Offer, men maaskee det ligger i hans Planer, at bringe det til et Brud imellem Fader og Søn."

„Det troer jeg ikke. Bruno staaer paa en venskabelig Fod med Onkel."

„Men saa kan jeg ikke forstaae, at han ikke vil bringe Offeret; thi Følgerne af hans Had og Hævngjerrighed træffer jo ikke min Mand alene, men ogsaa Bruno."

„Derpaa tænker han ikke."

„Saa maa han gjøres opmærksom derpaa."

„Det har jeg gjort."

„Og hvad svarede han?"

„At Bruno maatte see til at redde fra Skibbruddet, hvad der efter Loven tilkom ham."

„Det lyder jo meget truende —, som om et Skibbrud var nær."

„Jeg veed intet Andet end at Onkels eneste Tanke er Hævn, og han forraader sine Følelser ikke alene i Ord, men langt mere i sit Violinspil, og dette lyder i de sidste Dage saa vildt og triumferende, at jeg ikke kan beherske de bange Anelser, hvormed det opfylder mig. Vi To formaa intet, og det er rimeligviis ogsaa bedst, at vi lade Sagerne gaa deres egen Gang."

Harriet omfavnede Ada, og kyssede hende hjerteligt.

„Hvad der end kommer, saa vil Bruno blive Dig tro, og skulde Eders Skjæbne ikke blive, som I ønske og haabe, saa hviler Ansvaret paa den Mand, hvis Egenkjærlighed ikke tillader ham at bringe to Menneskers Lykke dette lille Offer. Og nu, Ada, har jeg en Bøn: vil Du ikke tillade mig at bruge det fortrolige „Du"?"

„Det vilde inderligt glæde mig."

„Men det er paa den Betingelse, at Du ogsaa siger Du til mig; jeg er jo paa en Maade Din Moder, da jeg er Brunos Stedmoder."

„Min kjære Moder!"

Fast og inderligt trykkede Harriet hende op til sig. „Nu er Du mit Barn, og Du aner ikke, hvor rig jeg er i dette Øieblik; det holder mig skadesløst for mange Aar, fulde af Kummer og usigelig Smerte."

„Og jeg vil haabe, at Fremtiden i rigeligt Maal vil holde, hvad dette Øieblik lover."

„Det give Gud, og gid Du aldrig maa gjøre den Erfaring, at enhver begaaet Feil fordrer Afsoning, enhver Brøde Bod. Dog, lad os ikke for-

bittre os denne Time ved slige sørgelige Tanker, men lad os glæde os ved Bevidstheden om, at vi elske hinanden, og at intet vil kunne adskille os."

„Men naar nu Bruddet skeer?"

„Frygter Du virkelig for et Brud?"

„Ja."

„Og jeg haaber endnu bestandig, at det vil kunne undgaaes. Nærforestaaende er det da i ethvert Tilfælde ikke, og jeg har en Bøn til Dig, som jeg haaber Du vil opfylde."

„Og det er?"

„Følg hjem med mig til min Bolig."

„Det vover jeg ikke, kjære Mama. Det vilde være en altfor pinlig Situation for mig, hvis jeg skulde træffe Brunos Fader."

„Det behøver Du ikke at frygte for. Det er min Mands Klubaften, og vi kunne være aldeles uforstyrrede i mit Boudoir."

„Siden Du absolut vil det, saa giver jeg efter, men for Følgerne…"

„Paatager jeg mig Ansvaret."

Ada søgte dog endnu at gjøre nogle Indvendinger, men de bleve spøgende afviste af Harriet, som rigtig syntes at glæde sig til Besøget, og Arm i Arm traadte de ind til Tante Susanne, der sad og arbeidede ved Lampen.

„Jeg bortfører Ada," sagde Harriet spøgende, „og hvis Bruno skulde komme, er De nok saa god at sige ham, at han vil finde Ada hos mig."

„Du har altsaa dog forandret Din Beslutning?" yttrede Tanten meget forundret.

„Mama ønsker det saa meget, og saa vil jeg ikke være hende imod. Hvor er Onkel?"

„I Theatret."

„Jeg er vistnok tilbage, før han kommer hjem, men det er dog bedst, at han ikke hører noget om denne Udflugt."

Medens Ada var gaaet ind i sit Værelse, for at gjøre Toilette, talte Fru Morris med Tante Susanne; hun bad denne, da de jo begge vare enige om, at fremme Adas Lykke, at gjøre alt Sit til, at hendes Mand ikke skulde søge at hævne sig paa Hr. Morris, men tvertimod opgive Hævnplaner, som dog ikke vilde føre til Andet, end at han ødelagde sin egen Stilling yderligere. Tante Susanne havde intet andet Svar dertil, end at hendes Mands saagodtsom fixe Ide var, at faae Hævn over Morris, at hun selv havde fraraadet ham det, men forgjæves, og at hun ikke kunde modarbeide hans Planer, da hun ikke kjendte dem, og at hun desuden maatte antage, at det var en Umulighed at rokke hendes Mand i det, som han betragtede for sit Livs Opgave."

Ada's Tilbagekomst gav Anledning til, at

Samtalen blev afbrudt, og de to Damer tog Afsked med hinanden.

Fru Morris ventede bestandig det bedste Udfald af, at Ada og hendes Mand kom i personlig Berøring, og hun mente, at hun trøstigt kunde foranledige en saadan Sammenkomst, da hendes Mand hidtil ikke havde omtalt Brunos Forlovelse til hende.

Morris taug angaaende dette Forhold, og Bruno bragte aldrig i hans Nærværelse Samtalen paa dette Thema, hvorfor hun kunde lade, som om hun slet ikke kjendte dette Forhold. Bruno havde rigtignok ikke billiget denne Plan, men hvis den fik et heldigt Udfald, saa havde Hensigten helliget Midlet, og dermed maatte Alle være tilfredse.

Ada selv opfyldte kun modstræbende Fru Morris's Ønske, og kun den faste Tilsikkring, at hun ikke vilde træffe Brunos Fader, havde kunnet overvinde hendes alvorlige og meget berettigede Betænkeligheder.

Endnu ved Indtrædelsen tøvede hun, og det var først, da hun befandt sig i Harriets Værelse, at hun atter aandede lettere.

Harriet gav sin Pige nogle Ordrer, og førte saa sin Yndling omkring i de forskjellige Værelser, hvis elegante og smagfulde Møblement, i Forening med de værdifulde Samlinger af Malerier, Kunstsager og Vaser fremkaldte Udbrud af hende, fulde af Beundring og Henrykkelse.

„Alt dette vil engang blive Din Eiendom," sagde Fruen, da de vare vendte tilbage til Boudoiret, „og det er mig en sand Fryd at see, hvor glad Du er ved Synet af det."

„Gud veed, om ikke den Glæde, man føler ved at see saamange smukke Ting," sagde Ada eftertænksomt, „taber sig efterhaanden, og man sløves ved den daglige Betragtning."

„Du kan tildels have Ret. Gyldne Lænker tynge stundom ligesaa meget, som Lænker af Jern; man maa bære Lykken og Tilfredsheden i sit Indre, udefra kommer den ikke. Gud give, at jeg snart kunde see Dig som Herskerinde her i dette Hus, hvis skjønneste Prydelse Du vilde være. — Tys! mit Barn! — Det er ikke Smiger, men min fulde Overbeviisning. Gid vi snart maatte bo sammen under dette Tag, og skjøndt man siger, at en Svigermoder sjelden kan forliges med Svigerdatteren, og gjerne søger at sætte Splid imellem det unge Ægtepar, saa haaber jeg dog, at det ikke skal komme til at passe paa os. Men sig mig, kjære Ada, kan Du slet ikke mindes Dine Forældre?"

„Min Moder slet ikke, og min Fader kun meget dunkelt. Da han for 12—13 Aar siden bragte mig til Tante Susanne, var han meget taus, indesluttet

i sig selv, og alt Andet end venlig. Jeg faldt ham maaskee til Byrde, og hindrede ham i hans Planer; men det er en Tanke, som først senere er opstaaet hos mig."

„Og senere har Du ikke seet ikke?"

„Nei."

„Og Din Tante har aldrig talt til Dig om Dine Forældre?"

„Nei, min Moder kjendte hun jo ikke, og da jeg havde en Følelse af, at hun ikke stod paa den bedste Fod med min Fader, saa vilde jeg aldrig genere hende med mine Spørgsmaal."

Pigen traadte ind med Vin og Forfriskninger, og hun var næppe gaaet, før Bruno viste sig i Døren.

Han var ikke meget glad over at finde Ada her, og udtalte ogsaa sine Betænkeligheder, da han ventede sig høist ubehagelige Følger, hvis hans Fader pludselig stod ligeoverfor Ada.

„Vi staae desuden for Øieblikket paa en spændt Fod med hinanden," sagde han, med et betydningsfuldt Blik paa Stedmoderen; „den Englænder, som De troede at burde advare mig for, synes at ville trænge sig ind imellem Papa og mig."

„Han? hvad Grund kan han have dertil?"

„Maaskee ingen anden end mine Bestræbelser for at bevare Fader fra Tab. Englænderen vil sælge Papa en Kunstsamling for 5000 Pund, og det raadede jeg ham fra, hvilket de begge To toge mig meget fortrydeligt op."

„Jeg synes, at Deres Fader burde have lyttet til et godt Raad, thi det er virkelig meget letsindigt at skjænke en Mand, som man ikke kjender nærmere, sin Tillid."

„Og jeg troer nu ogsaa, at Deres Mening om denne Mand, at han var en farlig Person, er fuldkommen berettiget. Det Talent, hvormed han har forstaaet at drage Nytte af Papas svage Side, og tilsnige sig hans Gunst og Tiltro, bestyrker mig endnu mere deri."

„Har Deres Fader, Bruno, besluttet sig til Kjøbet?"

„Det er ikke afgjort endnu, men han har Lyst dertil."

„Saa gjør Deres Bedste for at afholde ham derfra."

„Jeg har faaet ubehagelige Ord for mine gode Raad, og Papa har frabedt sig, at jeg blander mig i hans Privatanliggender."

„Men det kan jo være, at det er et Bedrageri. Min Mand har jo ikke seet Gjenstandene selv, men kun Kataloget."

„Papa kan ikke beslutte sig til at reise til England."

„Hr. Walker skal altsaa arrangere Kjøbet, og rimeligviis modtage Pengene."

„De har gjættet fuldkommen rigtigt."

„Saa vil De aldrig see hverken til ham, eller Pengene mere."

„Hvis De virkelig kjender denne Mand saa nøie..."

„Tys!" sagde Harriet hurtigt. „De veed, hvilke Hensyn jeg er nødt til at tage til ham, fordi han var den fortroligste Ven af den Mand, vi have talt om, og De veed ogsaa, hvorfor jeg ikke kan optræde aabent imod ham."

„Vil De da ikke advare Papa?"

„Han vilde spørge mig om Grundene, og dem kan jeg ikke sige ham, og desuden vilde han ikke følge mit Raad."

„Ja mine ligesaalidt," sagde Bruno, „han vilde kun blive mere opsat paa Handelen."

„Du har dog ikke havt Ubehageligheder for min Skyld?" spurgte Ada bekymret.

„Nei, men som det nu gaaer, kan det ikke gaa længe, og vil det ikke bære, saa faaer det briste —, jeg kan ikke længere udholde denne Situation."

(Fortsættes.)

Han tabte.

(Slutning.)

Alt kunde endnu være gaaet godt, hvis han havde været sand og oprigtig, men Fanny stod ligeoverfor ham i sin tarvelige Kjole og gammeldags Hat, medens Julia betragtede hende med storagtige Blikke —, saa seirede den mindst gode Del af hans Natur; han værdigede næppe Fanny et Blik, men passerede forbi hende, uden at hilse.

„Naa!" sagde Mrs. Marks, og trak Veiret dybt, „det er da mærkværdigt, at Jorden ikke aabner sig, og opsluger saadan en usſel Person."

2.

Fanny tog sin Forlovedes Frafald paa sin sædvanlige sindige Maade; hun havde i længere Tid forudseet, hvad Resultatet vilde blive, og nu vidste hun, at Enden var kommen. Hun arbeidede som sædvanlig, og meddelte Ingen sine Sorger.

Mr. Fenwick havde sendt et meget venligt Svar paa Søsterens Brev, og ligeledes en betydelig Sum, saa at der nu snarere var Overflod, end Mangel i det lille Hjem, og derfor kunde Moderen ogsaa sige til Fanny:

En ubehagelig Medhjælper.

„Nu kan Du faae Dig en ny Kjole —; det har gjort mig meget ondt, at see Dig saalænge i den gamle, graa."

Skjøndt Fanny just ikke var oplagt til at tænke paa Pynt, saa adlød hun dog Moderens Ønske, kjøbte Tøiet med ligesaa megen Omhu, som om det skulde være hendes Bryllupskjole, og syede den strax efter Tidens Mode. Da hun var færdig med den, kom Mrs. Marks ind, og erklærede, at Fanny strax skulde tage den paa, og gaa en Tour med hende.

Det var bleven seent paa Eftermiddagen, da Fanny vendte tilbage fra sin Spadseretour, og det forekom hende, som om deres lille Stue var fuld af Folk. Hendes Moder sad ved Vinduet, og ved Siden af hende en ældre Herre, som syntes at tale meget alvorligt, men kjærligt med hende. Ved et Bord i Stuen sad en ung Mand, og bladede i et Bind Digte.

Begge Herrerne reiste sig, da Fanny traadte ind, og den Ældre forestillede sig selv med de Ord:

„Jeg er Din Onkel, Stephan Fenwick. Giv mig et Kys, mit kjære Barn; Du minder mig om den Datter, jeg har mistet. Han der er min Søn, Din Fætter Walter."

Den unge Mand traadte nærmere, og spurgte om Fanny var villig til, at slutte Venskab med sin ubekjendte Slægtning. Hans Væsen var naturligt, og hans Stemme meget venlig og forekommende, og Fanny følte strax, at han behandlede hende med ligesaa megen Hensynsfuldhed og Ærbødighed, som om hun havde været en fornem Dame, og ikke en lille Sypige. Hvilke hans Tanker om hende vare, fik hun først at vide længe efter, men vist er det, at Walter Fenwick ikke glemte den blege, venlige Pige i den brune Kjole, men at Mindet om deres første Møde daglig randt ham i Hu.

Nogle Maaneder senere sagde hendes Moder en Dag: „Din Onkel har været her, Fanny, og ønsker at vi skulle flytte til ham. Han er Enkemand, som Du veed, og har kun fremmede Folk om sig. Hvad synes Du?"

Fanny havde vel sine Betænkeligheder, men endte dog med at sige ja, og fjorten Dage senere toge Mrs. Kennaway og Fanny med oprigtige Taarer Afsked fra deres sande Venner, Ægteparret Marks, der glædede sig over, at Fanny nu vilde blive en rigtig Lady, som hun jo egentlig var i enhver Henseende.

Hvorledes var det imidlertid gaaet med William Parr?

Hans fortrolige Forhold til Familien Derry var til Ende, da Sommeren var forbi. Julia var kjed af hans Opmærksomhed; Forældrene vare kolde imod ham, og selv hans Ven, Tom, lod ham forstaae, at han ikke vilde blive savnet, hvis han ikke viste sig mere.

William sagde til sig selv, at det var en hjerteløs Familie, og at han var bleven slet behandlet, — da han pludselig kom i Tanke om, at det kun var Løn som forskyldt, thi paa selvsamme Maade havde han behandlet en vis anden Person.

„Det har jeg fortjent, fordi jeg opførte mig saa slet imod Fanny," tænkte han. „Hun er mere værd end hundrede Juliaer, og hun er saadan en god, lille Skabning, at jeg nok tænker vi blive gode Venner igjen, naar jeg først faaer talt med hende."

William Parr besluttede sig altsaa til endelig engang at vise sit Ansigt for Familien i Georgsstreet, og gamle Minder randt ham atter i Hu, da han nærmede sig Fannys Hjem; det forekom ham nu forunderligt, at han havde kunnet holde sig borte fra det i saa lang Tid, og han begyndte ordentlig at længes efter hendes venlige Ansigt —, og han forestillede sig, hvorledes hun vilde rødme af Glæde over atter at see ham, og høre ham tilstaae, at det var ham umuligt at leve uden hende.

Han bankede paa Døren, og hans Hjerte slog uroligt ved Forventningen om, at Fanny vilde komme og aabne den; men et fremmed, ubekjendt Fruentimmer lukkede op, og erklærede, at hun ikke vidste, hvorhen Kennaways vare flyttede.

Det var noget ganske Andet end den lille, rørende Scene, han havde udmalet sig, og det varede længe, inden han fattede dens Virkelighed, saa kom han i Tanke om Mrs. Marks, som havde været en Veninde af Familien, og vistnok maatte vide, hvorhen den var flyttet.

Men ogsaa her blev han skuffet. Marks vare flyttede til en eller anden Provindsby, man vidste ikke hvilken, og hvad Familien Kennaway angik, saa var den nok bleven optaget i en rig Mands Hus, da denne havde udfundet, at han var i Familie med dem.

Aldeles rystet vandrede Parr bort, og følte først rigtigt i dette Øieblik, hvormeget han egentlig havde holdt af Fanny —, at han havde leget med sig selv og sine egne, bedste Følelser, og maaskee knust hendes Hjerte, men at han aldrig havde ophørt at elske hende.

* * *

Tre Aar vare forløbne; Parr var avanceret i Indtægter, og det kan være, at hvis han nu havde fornyet Bekjendtskabet med Derrys, saa var han ikke bleven forkastet, men han var nu baade en klogere og en alvorligere Mand. Han følte bestandig Tabet af Fanny, hvem han intet havde hørt om i disse Aar, thi hun havde i sin Tid aldrig nævnet sin Onkel Fenwicks Navn.

En Vinterdag blev han sendt til London i sin Principals Ærinde, og iblandt dem, der ventede paa det ankommende Tog, tiltrak en i Fløiel og Pelsværk klædt Dame sig især hans Opmærksomhed, og da hun fik Øie paa den, hun ventede paa, fik hendes Ansigt det glade, lyse Udtryk, som William saa godt erindrede fra den Tid, han aflagde sine Besøg i Georgsstreet.

En ung Herre traadte ud af en første Klasses Vogn, og vilde just tage hendes Arm under sin, da William uvilkaarlig styrtede frem, og udbrød:

„Fanny! Miss Kennaway!"

Hun studsede, rødmede et Øieblik, men gav ham saa frit og utvungent Haanden.

„Ikke længere Miss Kennaway," sagde hun smilende; „maa jeg forestille min Mand —, Mr. Fenwick — Mr. Parr."

Hvorledes William besvarede dennes Hilsen, kunde han aldrig senere huske, thi Walter Fenwick og hans Hustru skiltes fra ham, inden han havde faaet sine Tanker samlede; thi Begge indsaae, at han var altfor forvirret til at føre en Samtale.

„Stakkels Fyr," sagde Walter Fenwick med et kjærligt Blik paa sin Hustru, „jeg er slet ikke forundret over, at han var saa bevæget ved dette uventede Møde, thi han har tabt meget, Fanny, og jeg har været den Heldige, som har vundet."

En ubehagelig Medhjælper.

Jeg var endnu ikke 15 Aar, da jeg allerede gjorde den Erfaring, som saa mange store Opdagere først har gjort paa et mere fremrykket Standpunkt i Livet, at den Ene har Arbeidet, medens den Anden tager Lønnen; saaledes gik det Columbus, der opdagede Amerika, medens Amerigo Vespucci fik Lov at give den nye Verden Navn, og det Samme har gjentaget sig, og vil vel gjentage sig, saalænge Verden staaer.

Jagt var allerede den Gang min væsentligste Sport, og jeg drev den med stor Iver i Ferierne, naar jeg besøgte min Onkel, og jeg nøiedes ikke med det almindelige Vildt, men speidede rundt i alle Elementer efter noget Levende, der lod sig skyde, og derpaa bringe hjem som Trofæ til Tantes Kjøkken.

En Dag havde jeg da vovet mig ud paa en bag Landsbyen liggende sivkrandset Sø, i en just ikke synderlig hurtigseilende Pram, for at anrette et Nederlag mellem Ænderne der. Jeg fik da med Et Øie paa en prægtig Karpe, der skød frem lige i Vandets Overflade: om den nu ogsaa lod sig tage paa Kornet. Beslutning og Forsøg var Et for mig; jeg sigtede og brændte løs, idet jeg holdt lidt under

Rygfinnen —, truffet, og en deilig Karpe paa 28 Pd. svømmede paa Vandet. Ikke lidt stolt af mit Skud, især da jeg havde bemærket en beundrende Tilskuer under et Træ inde paa Strandbredden, begyndte jeg nu langsomt at stage mig frem, for at opfiske mit ærligt fortjente Bytte, som jeg i Tankerne allerede saae delikat tilberedt hjemme paa Aftensbordet, da —, o Skjæbne —, vadede min eneste Tilskuer med et triumferende Blik ud i det lave Vand, og med knyttede Hænder kunde jeg kun forfølge ham med en Strøm af udvalgte Skældsord, medens han med den Stærkeres Ret bar den prægtige Trofæ bort, uden saa meget som at sige Tak for Maden.

Bjergkroen.

(Fortsættelse.)

„Jeg kommer fra den røde Sten og den krogede Zirbelgran," stammede Kugel, og veeg af Frygt for Zielers truende Blik helt ud til Randen af Klippen, og Greding saae nu, hvorledes Zieler strakte Armen ud imod Kugel, hvorledes denne fægtede med Hænderne i Luften, og tilsidst forsvandt over Randen af Klippen, som om han havde faaet Overballance.

Da Greding kom til, stod Zieler og skuede ned over Randen paa en grøn Græsplet, hvor den stakkels Aandeseer laa aldeles ubevægelig, medens flere Stumper af hans Klæder vare blevne hængende ved de forskjellige Buske og Stene, han havde tørnet imod i Faldet.

„Jeg vilde holde paa ham," hviskede Zieler dødbleg, og med Blikket ufravendt heftet paa den Forulykkede.

Feltjægeren svarede ham ikke, men hans Udtryk tydede paa, at han nærede Mistro til Zieler, og at det forekom ham, som om dennes Bevægelse ligesaa godt kunde være beregnet paa at fremkalde, som at forhindre Ulykken.

Zielers Selskab forekom ham nu uhyggeligt, og som om dennes blodskudte Øine betragtede ham med en vis grusom Spot, hvorfor han traadte hurtigt tilbage fra Klipperanden, og begyndte at røre ved sit Gevær, som hængte løseligt over hans ene Skulder.

„Uden et Reb kan intet Menneske komme derned," mente Zieler.

„Vi maa skynde os at bringe ham Hjælp; han er maaskee ikke død."

Zieler svarede ikke, og rørte sig ikke af Pletten.

„Naa afsted, Zieler," sagde Greding, og tog Geværet i Haanden. „Et Øieblliks Tøven kan maaskee koste ham Livet. Gaa foran, thi I kjender Veien bedre end jeg."

Han holdt Øie med Zieler, over hvis hæslige Ansigt der gik et Glimt, som om han nu forstod det Hele, og det var kun med megen Langsomhed, at han satte sig i Bevægelse.

Greding fulgte bagefter, og da han indsaae, at Hjælpen kun kunde faaes fra nærmeste Landsby, skyndede han bestandig paa Zieler. Denne gik ogsaa efterhaanden hurtigere, og tilsidst saa hurtig, at den til Bjergstierne mindre vante Feltjæger næsten maatte løbe og springe for at kunne følge med.

Zieler saae sig ikke om, og Greding følte, at Afstanden imellem dem blev større og større —, det var, som om Zieler var begavet med overnaturlige Kræfter, hans Ben syntes bestandig at skridte mere og mere ud, og endelig forsvandt han bag et Klippehjørne. Da Greding kom om Hjørnet, saae han, at Zieler havde forladt Veien, og med Alpestokken stemmet fast bagud, og Hælene samlede, foer han med Pilens Fart ned imellem løse Stene og Grus, direkte til den Dalgrund, hvorhen Veien førte i mange Bugter og Krumninger. Selv for øvede Bjergvandrere var dette et halsbrækkende Foretagende, og det var tydeligt, at Zieler kun vovede det, fordi han vilde flygte. At prøve det samme Kunststykke uden den faste og stærke Bjergstok, vilde være den visse Død.

Greding lagde Geværet til Kinden —, men lod det atter synke. At skyde en flygtende Forbryder bagfra —, forekom ham næsten som en Forbrydelse —, og hvorvel han dybt beklagede, at Zieler, og med ham Forklaringen af Rovmordet, sandsynligviis var gaaet tabt for stedse, saa huskede han dog paa Fotografen, og skyndte sig afsted for at skaffe Hjælp til ham.

Han havde imidlertid et svagt Haab om, at Zieler vilde falde i Hænderne paa hans Kammerat, som han havde posteret ved Findestedet, thi det var jo ikke rimeligt, at Forbryderen vilde flygte ud af Landet, uden at sikkre sig sit Bytte, men han kunde ikke skjule for sig selv, at dette Haab hvilede paa meget svage Fødder, og det var kun Overbeviisningen om, at den nærmeste og sikkreste Hjælp til Fotografen kun vilde faaes hos hans Kammerat, der bragte ham til at slaa ind paa en Sti, der førte til Stedet, hvor Pengene vare fundne, og Kammeraten ventede.

Han traf sin Kammerat endnu paa samme Sted, som var det eneste Punkt, hvorfra man kunde holde Øie med den Side, hvorfra den røde Sten var tilgængelig. Medens Greding endnu fortalte ham sit Eventyr, greb den Anden ham i Armen, og pegede hen imellem Stammerne, som den nedgaaende

Sol kastede sine rødgule Straaler paa. En høi, mørk Skikkelse kom hurtig nærmere, traadte forsigtig frem paa den lille Græsplet foran Stenen; det var Zieler, som syntes at have mistet Hat og Bjergstok. Han kastede sig paa Knæ paa det ham velbekjendte Sted, og begyndte at grave i Jorden med Hænderne. Da han var ivrigst i Arbeide, kastede Greding sig over ham, men vilde vist være kommen tilkort, hvis et velrettet Kolbeslag fra den anden Feltjæger ikke havde gjort Zieler aldeles fortumlet og bedøvet.

Uden Modstand lod han sig føre til Wellerau, hvor intet Lys skinnede dem imøde, og hvor ingen Røst svarede paa Gredings gjentagne Banken.

Da deres beskedne Banken efterhaanden gik over til en høist ubeskeden Dundren paa Dør og Skodder, hørte de endelig begge Hundene gjø, og derpaa Stephan Kurzs Stemme, der fra et af Vinduerne ovenpaa spurgte, hvad det var for et Helvedes Spektalel.

„Luk op i Lovens Navn!" bød den ældste af Gendarmerne.

„Fanden i Vold med Jeres Lov, som kun holder med Pakket. Dersom I ikke pille af, saa skal jeg sende Jer en Ladning Hagel i Hovedet, saa baade Syn og Hørelse skulle forgaa Jer."

„Stephan Kurz!" lød det nu med Gredings velbekjendte Røst, „De har Uret. Vi have en Fange med os, som vi ikke kunne transportere længere i den mørke Nat, og De maa lukke op for os, og lade os komme ind."

„Passiar, Hr. Feltjæger. Enhver, som I lægge Haand paa, anseer jeg for et ærligt Menneske."

„I Lovens Navn befaler jeg, at I lukker op for os; ellers blive vi nødte til at bane os Vei med Magt."

Bryggeren svarede ikke, men de udenfor Staaende kunde høre en Geværhane blive spændt, og en hulkende Kvindes bønlige Røst.

Saa blev Jernstangen skudt fra Porten, som aabnedes, og medens Hunden gav sin Glæde tilkjende over det forestaaende Gjensyn med sin Herre, traadte en Person frem, og sagde ganske roligt:

„Jeg veed, at det er mig I lede efter, og jeg vil ikke bringe flere Ulykker over dem, som allerede have lidt saameget for min Skyld. Her er jeg —, men jeg er uskyldig, saavel i det Ene som i det Andet."

„Kilian Mooser!" sagde Greding, og Zieler gjorde en kraftig Anstrengelse for at befri sig, medens Bryggeren gav sine Følelser Luft i de Ord: „Du dumme, iskolde Tosse —, som Du er."

I næste Dieblik stod Afra ved Siden af Mooser, og sagde:

„Ja, det er Kilian —, og jeg har skjult ham —, altsaa maa De vel ogsaa arrestere mig, Hr. Greding."

(Sluttes.)

Gaader.

1.

Det er en Magt i hver Stad og hvert Rige,
Mægtigere end vi ane det tidt;
Skjøndt den som oftest kun lidt har at sige,
Aldrig dens Styrke vil blive bestridt.
Sjelden de Fornemme veed den at ære,
Rigmanden hyppigst helst undgaa den vil,
Skjøndt intet Land uden den kunde være,
Og ingen Velstand, hvor den ei var til.
Men naar et Bogstav til Ordet der sættes,
Faae vi en straalende Blomst i dets Sted,
Om hvis Værdi man maaskee kunde trættes,
Thi den os gavner, men gjør og Fortræd.

2.

Hvad for en stille Gransker, her i vort høie Nord,
Har i sit Navn indflettet tre brugelige Ord?

Det Midterste af Navnet er hver en Landmands Trøst,
Naar rigt og fuldt det bøier til Jorden sig mod Høst.

Trefjerdedel af Navnet er baade blankt og hvast,
Kan splitte og adskille, naar selv vi holde fast.

Den sidste Del af Navnet et Udraab er, en Lyd,
Der høres i vor Smerte, i Vrede, Haab og Fryd.

Opløsning af Gaaderne i Nr. 23:
1. Et adeligt Stamtræ. 2. Et Naboskab.

Talgaaden i Nr. 22 er opløst af Hulda Wolffbrandt; Organisten ved Marmorkirken og Gert Westphaler.

☞ Med dette Nr. følger „**Fotografiet**", 15de Ark.

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Forlagt af Triers Bogtrk: V. Söborgs Steentrk

Gustave Doré.

Skandinavisk Folkemagazin

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 24de Juni. Nr. 25.

Indhold: Gustave Doré (med Lithografi.) — Brøde og Bod (Fortsættelse.) — En tyrkisk Mademoiselle. — Bjergkroen (Slutning.) — Stavelsegaader.

Gustave Doré.

Illustrationerne til „Baron Münchhausens Eventyr“, „Biblen“ o. l. have gjort Dorés Navn bekjendt og populært langt udenfor hans Fødeland: Frankrig; og vi ere visse paa Sympathi fra vore Læseres Side, naar vi idag præsentere hans karakteristiske Portræt, og i faa Træk meddele hans Liv.

Han er født i det nuværende tydske Strasburg den 6te Januar 1833; hans Fader var Ingeniør; sin tidligste Ungdom tilbragte Doré i Vogesernes romantiske og vilde Egne, hvis ophøiede Storhed gjorde et uudsletteligt Indtryk paa hans barnlige Sind. Da han omtrent var otte Aar gammel, faldt engang et Bind Illustrationer af Grandville, (den berømte franske Karrikaturtegner, hvis Værk: „Dyrenes Liv“, fornylig er udkommen her), i hans Hænder, og vækkede det kunstneriske Instinkt, der slumrede hos ham. Blyantet var nu, uagtet han kun var et Barn, sjeldent ude af hans Hænder. Nogle Maaneder senere viste Forældrene hans ungdommelige Forsøg til Grandville, som strax fik Øie for, hvilken overordentlig Begavelse, der laa skjult hos ham; han henstillede til Forældrene, at de burde lade deres Barn kunstnerisk uddanne, men det var mod deres Ønske.

I September 1847 kom Doré imidlertid til Paris med sine Forældre, og gjorde her Bekjendtskab med Philippon, en af de mest bekjendte Forlæggere; denne opdagede en Dag tilfældigt den unge Dorés Talent, og spaaede ham en stor Fremtid; efter en Sammenkomst med Doré senior fik han ham endelig overtalt til at lade Sønnen følge sit Kald; dog satte Faderen den Betingelse, at han skulde fuldende sine Studier ved Kollegiet, førend han slog ind paa en anden Bane. I 1850 var han færdig dermed, og saa flittig havde den unge Mands Blyant desuagtet været, at han i disse tre Aar havde produceret mere end 1000 Tegninger. De fleste af dem henhørte rigtignok til den franske Karrikaturskole, men der var Opfindsomhed og Liv i dem alle.

Men Dorés Geni søgte instinktmæssigt hen til bedre Ting; han følte, at han var bestemt til noget større og ædlere end til at blive en slet og ret Karrikaturtegner, og han havde Ret.

I 1852 og 1853 byttede han, følgende sine Venners Raad, Blyanten med Penslen, og deltog som Udstiller i den aarlige Udstilling. Her vakte hans Arbeiders Dristighed og Originalitet almindelig Opmærksomhed, men han mærkede, at Maleriet ikke var hans Force, og, da han ikke yndede at vende tilbage til Karrikaturerne, faldt han paa at illustrere Bøger. Dette var en heldig Idee, og Vendepunktet i hele hans Liv; han illustrerede flere Bøger, og dette skabte ham ny Hæder. Derpaa kom Krimkrigen, og hans Blyant gjorde ham bekjendt i hele den civiliserede Verden. Hans Illustrationer fra Krigen fik en umaadelig Udbredelse, og deres Popularitet var ubegrændset. Franskmændene begyndte at blive stolte af deres unge Kunstner, og en ny Skizze fra hans Haand var tilstrækkelig til at samle en Skare af Mennesker udenfor Boghandlernes Vinduer.

Da Krigen var forbi, opsøgte Doré sig nye Pladser for sit Geni; han vidste nu tilfulde, hvad og hvilken Værdi det havde, som han producerede, og han længtes efter at knytte sine Tegninger, ikke

alene til sit Lands store, litterære Værker, men ogsaa til hvad der var bleven kosmopolitisk Eiendom. Han vilde være den, der tolkede, hvad Literaturen eiede af Godt og Stort. Det var et kæmpemæssigt Foretagende, men han kjendte ligesom Napoleon ikke det Ord: umuligt. Han besad og besidder ligesaa meget Evnen til at fatte en Plan, som til at fuldføre den. Han illustrerede „den evige Jøde," „Don Quixote", Dantes „Helvede" og mange andre Værker; men i sine Billeder til „Biblen" seirede han sine største Triumfer. I disse, som uomtvisteligt ere de prægtigste Tegninger, nogen Menneskehaand har frembragt, har Gustave Doré skabt et Værk, der har hævet hans Anseelse til det høieste Punkt, og aabnet ham en Vei til alle deres Hjerter, der ære og elske Kunsten, og hvis Ideal det er, at see den træde frem paa en saa nobel og værdig Maade.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

„Taalmodighed! Taalmodighed!" sagde Harriet beroligende. „Er et Brud da bleven en Nødvendighed?"

„Jeg skylder Ada at gjøre en Ende paa denne Uvished."

„Nei, nei," sagde Ada, „kan Bruddet forebygges, skal jeg gjerne finde mig i Alt med Taalmodighed."

„Jeg frygter for, at det kan ikke undgaaes," sagde Bruno, og saa hellere idag end imorgen."

„Hvorfor dette Hastværk," sagde Harriet; „I ere jo Begge unge, og De hører jo, at Ada vil finde sig i at vente."

„Tiden rokker ikke hans Egensindighed —; det kan kun Fakta. Desuden, jo før jeg begynder paa at skabe mig en selvstændig Existents, jo bedre."

Der hørtes Skridt udenfor, og Bruno reiste sig, synlig forskrækket.

Ogsaa Ada blev bleg; kun Harriet beholdt sin stolte Ro og Fatning.

Morris viste sig i den aabne Dør, og blev overrasket staaende ved det Syn, der mødte ham, men Udtrykket i hans Ansigt viste kun altfor tydeligt, at det ikke var en behagelig Overraskelse.

„Træd nærmere, Theodor," sagde hans Kone, „og lad mig forestille Frøken Palmer for Dig."

Han gjorde hurtig en afværgende Bevægelse.

„Jeg vil ikke forstyrre Selskabet," svarede han, og i næste Øieblik faldt Døren i.

„Vare mine Betænkeligheder saa aldeles uden Grund?" spurgte Bruno.

„En gammel Eg falder ikke for det første Øxehug," sagde Harriet smilende, „og De vil vist indrømme mig, at vi her have at gjøre med en gammel, knortet Eg."

„De vil vist desværre erfare, kjære Mama, at samme knortede Eg dog modstaaer alle Øxehug."

„Godt er det imidlertid, at Sagen er kommen saa vidt, at han ikke kan tie længere. Nu maa han tale med mig om Sagen, og jeg haaber, at mine Ord ville formaae at gjøre noget Indtryk paa ham."

„Det er et forgjæves Haab," yttrede Bruno.

„Træd ikke i Kamp med ham," bad Ada, „Du vil kun berede Dig selv bittre Timer."

„Det er jo for Din Skyld, Ada," sagde Harriet, og trykkede hende til sit Bryst, „at jeg bringer dette Offer. Gaa nu med Gud, mit kjære Barn, imorgen haaber jeg at kunne sende Dig gode Efterretninger."

Hun kyssede Ada paa Panden, og de to unge Mennesker tog Afsked.

„Og nu modig til Kamp," sagde Harriet; „før jeg har løst denne Opgave, tør jeg ikke tænke paa mig selv."

Hun traadte hen for Speilet, og kastede et prøvende Blik paa sit smukke Ansigt og elegante Toilette, og med et tilfreds Smil sagde hun: „jeg maa vove det, hvad Enden saa endogsaa bliver." Hun ringede, og spurgte den indtrædende Mary: „Hvor er Herren?"

„I Dagligstuen."

„Godt. Siig mig, naar vil Du besøge Kassereren?"

„Imorgen Aften, hvis Fruen ikke har noget derimod."

„Jeg skal nok i Forveien underrette Dig om, hvad Du skal sige ham."

„Jeg vilde dog helst være fri for denne tunge Gang."

„Har Du allerede glemt, at jeg forlanger Beviser paa Din Anger? og hvorfor er denne Vandring Dig saa tung?"

„Hr. Frank vil vist strax opdage, at jeg forraader ham."

„Det bliver Din Sag, at forhindre det. Har Du kunnet skuffe mig —, kan Du vel ogsaa skuffe ham. Forøvrigt skal jeg staae Dig bi, og imorgen Aften give Dig Dine Instruktioner."

Da Mary var gaaet, forlod Harriet Boudoiret, og traadte ind i Dagligstuen med en saadan Holdning, som om der ikke hvilede den mindste Skyld paa hende.

Morris sad i et dunkelt Hjørne af Stuen. Harriet rullede en Stol hen til Bordet, og satte sig ned.

„Det var mit Ønske, at forestille Frøken Palmer for Dig."

„Havde Du særegne Grunde dertil?"

„Hvorfor skal jeg nægte det? Hensigten gjætter Du vel selv?"

„Altsaa vidste Du, at Bruno trodser mig? Jeg havde ikke troet, at min Hustru vilde tage sin Stedsøns Parti imod mig?"

„Du skulde tvertimod takke mig derfor, og det vil Du ogsaa nok gjøre, om ikke nu, saa senere."

„Jeg skulde takke Dig for, at Du bestyrker min Søn i sin Ulydighed?"

„Nei, fordi jeg søger at vedligeholde Freden i dette Hus."

„Hvem vil forstyrre den? Jeg i ethvert Tilfælde ikke, og Du vilde langt snarere naa Dit Maal, ved at gjøre Bruno opmærksom paa, at han skylder mig Lydighed. De Grunde, jeg har anført mod denne Forlovelse, maa jo være indlysende for Eder begge, og de kunne ikke omstyrtes ved smukke Ord og Talemaader."

Han var staaet op, og gik med store Skridt frem og tilbage i Værelset.

„Jeg kjender Grundene," sagde Harriet fuldkommen rolig, „og frakjender dem ingenlunde en vis Berettigelse; men de ere betydningsløse, hvor det dreier sig om to Menneskehjerters Lykke, og en hel Families Fred. For et saadant Hensyn maa Fordomme vige. Mod Adas Person kan Du intet indvende..."

„Hvem har bragt hende herhen i mit Hus?"

„Jeg."

„Naturligviis i Forstaaelse med Bruno —, man vilde overrumple mig."

„Nei, men jeg troede dog, at Du vilde have viist Din Hustrues Gjæst almindelig Høflighed, og ikke opført Dig saa hensynsløst imod hende. Havde jeg kunnet ane en saadan Opførsel af Dig, saa skulde jeg nok have taget mig i Agt for at bringe Ada Palmer i en saa ubehagelig Situation."

„Du har ingen Ret til at gjøre mig Bebreidelser; naar en uvelkommen Gjæst træder ind i mit Hus, saa kan han ikke vente en venskabelig Modtagelse."

„Jeg vilde dog have taget Hensyn til Personen, og idetmindste viist den unge, smukke Dame almindelig Høflighed. Det var Alt, hvad jeg ventede, men jeg har taget feil."

„Jeg husker godt den første Gang, Du betraadte dette Hus," sagde han, og fæstede sit opbragte Blik paa hende, „da gjorde Du mig opmærksom paa, at Bruno burde forlade dette Hus."

„Burde! nei."

„Omtrent saaledes dog, og nu holder Du med ham."

„Fordi jeg er overbeviist om, at denne Forbindelse vil blive til Glæde og Velsignelse for os Alle. Jeg vil søge at forhindre et Brud, og jeg beder Dig, Theodor, gaa ikke saa let hen over denne Sag, og tro mig, en Kvindes Øie seer i mange Tilfælde skarpere i saadanne Ting. Bruno tænker ikke paa at forlade Byen; han vil tvertimod holde sit Ord, og gjorde han ikke det, saa var han ingen Mand af Ære."

„En deilig Ære, at vælge sig en saadan straffet Persons nærmeste Slægtning til Livsledsagerinde?"

„Derom kunde der dog være forskjellige Anskuelser, og navnlig i dette Tilfælde. Eckarts Had beroer paa den Uret, Du har begaaet imod ham; enhver Uret fordrer en Afsoning, og den bliver i dette Tilfælde gjort Dig meget let. Mod Ada kan Du intet indvende; for Onklens Feil kan man jo ikke lade den unge Pige bøde, og baade hun og Bruno ville være Dig taknemmelige, saalænge Du lever, og vor huslige Lykke vil holde Dig skadesløs for den Smule Ærgrelse, Folks onde Tunger maaskee ville berede Dig i Begyndelsen. See, det er nu Lyssiderne; nu skal jeg vise Dig Skyggesiderne."

„Behøves ikke. Dem kjender jeg."

„Ikke saa godt som jeg. Bruno vil have en Ende paa Uvisheden. Jeg har bønfaldet ham om at være taalmodig, men uden Nytte —; det maa komme til et Brud, og den offentlige Mening vil stille sig paa Din Søns Side."

„Lad den i Guds Navn det."

„Det kan ikke være Dig ligegyldigt, og desuden mister Du Din Søns Hjælp. Skal det Hus, som Du har grundet..."

„Har Du aldrig hørt, at et Bankhus er styrtet sammen? Sæt nu, at denne Skjæbne truede Dig?"

„Troer Du saa, at Bruno kunde forhindre det? Hans Kundskaber og Erfaringer strække ikke saa langt som mine."

„Men han er roligere, og ikke saa dristig. Jeg beder Dig om, kjære Theodor, at sætte alle Dine Fordomme tilside, og offre dem for vor Families Fred og Lykke."

Hun havde reist sig op; hendes Haand hvilede paa hans Skulder, og hendes Øine vare bønligt fæstede paa ham.

„En ulykkelig Stjerne synes at hvile over vort Hus i dette Øieblik," fortsatte hun med dyb og bevæget Stemme; „naar jeg tænker paa Kassetyveriet og Benjamins Arrestation."

„Deri ere vi dog virkelig ganske uskyldige."

„Fuldkommen sandt, men onde Tunger beskjæf-

tige sig med os og vore huslige Forhold. Giv dem ikke mere Anledning dertil, og lad mig forestille Ada for Dig…"

„Nei, og atter nei."

„Du beklager Dig over Brunos Trods, medens Du selv er om muligt endnu mere paastaaelig. Ada vil vinde Dit Hjerte…"

„Og dog ikke opnaa sin Hensigt; thi jeg kan aldrig forglemme, at hun er en straffet Persons Niece."

„Her i Verden maa man ofte glemme og tilgive."

„Deraf indseer jeg slet ikke Nødvendigheden. Hvis Eckart vilde forpligte sig til at forlade Byen, tilligemed sin Kone, saa kunde jeg maaskee være tilbøielig til at opfylde Brunos Ønske. Men det vil Eckart ikke gjøre; det er kun mig alene, der skal bringe Offrene."

„Maa jeg tale med Bruno om dette Forslag?"

„Som Du vil; men jeg siger Dig forud, at det ikke vil være Dig til nogen Nytte. Lad os saa lade det Thema falde, og jeg tør vel smigre mig med det Haab, at jeg ikke oftere kommer i det ubehagelige Tilfælde, at træffe den unge Dame her."

„Jeg staaer paa en meget venskabelig Fod med Ada, og jeg har ingen Grund til at foranledige et Brud."

Morris bed Læberne sammen, og aftørrede sin fugtige Pande med sit Lommetørklæde.

„Det forlanger jeg jo heller ikke; men for Fremtiden maa jeg vel først forespørge, om Du har Besøg, før jeg vover mig ind i Dine Værelser."

„Ada er vist for stolt til at betræde dette Hus igjen, før hun har faaet en saadan Undskyldning, som hun vel tør gjøre Fordring paa."

„Saa vil hun komme til at vente længe."

„Det haaber jeg ikke."

„Eckart gaaer ikke ind paa min Betingelse."

„Men Du vil ikke være umedgjørlig og ubønhørlig," sagde Harriet leende, maaskee lidt tvungent; „Du vil…"

„Tage de Hensyn, som jeg skylder min Stand, og De maa i dette Anliggende tjene mig til Rettesnor," sagde Morris, idet han hilsende, i en Hast forlod Stuen.

Den unge, smukke Kone saae smilende hen til Døren, igjennem hvilken hendes Mand var forsvunden.

„Det var den første Storm," hviskede hun, „men jeg skal ikke blive træt af Kampen, indtil jeg har vundet Seiren."

Nittende Kapitel.

Den Annonce, som Berthold Frank gjentagne Gange havde ladet indrykke i Aviserne, blev uden

Følger; Ingen meldte sig for at tilbagelevere de bortkomne Papirer. Den stakkels Kasserer levede i en feberagtig Uro og Spænding; thi til Trods for hans rastløse Efterforskninger fandt han ikke det ringeste Spor, som kunde lede til Opdagelsen af Tyven.

Ingen af Husets Beboere havde seet nogen mistænkelig Fremmed; alle Dørlaasene vare i god Stand, og i Værelserne fandt man ikke engang Spor af Fodtrin, som maaskee kunde have leveret et Aftryk af Saalen.

Der var jo visse Grunde, hvorfor Berthold Frank ikke turde henvende sig aabenlyst til Politiet i denne Sag.

Saameget var imidlertid vist, at Tyven kun havde havt Interesse i, at faae Fingre i Chatollet; det var om det, at Tyveriet havde dreiet sig, og altsaa maatte Tyven ogsaa have vidst, at det indeholdt værdifulde Papirer.

Der var dog kun to Personer, for hvem disse Papirer havde nogen virkelig Værdi, nemlig Bankier Morris og Mægler Riese, og af disse vidste kun Riese, at Frank besad Papirer, der kunde blive ham farlige.

Efterat have overveiet dette, besluttede Frank at fastholde sin Mistanke til Riese, og begav sig en Aften paa Veien til Mæglerens Bolig.

Tilfældet vilde, at han valgte en Vei, som Frants Gruben i Almindelighed gik, naar han vendte hjem fra Kontoret, og Følgen var, at de to tidligere Kollegaer mødte hinanden.

Frank vilde gaa forbi med en Hilsen, men Gruben standsede ham med de Ord:

„Det glæder mig, at jeg tilfældigviis træffer Dem, thi i Deres Kontor kan jeg desværre ikke søge Dem."

„Har De noget Vigtigt at meddele mig?"

„Jeg vilde kun gjøre Dem et Par Spørgsmaal."

„Saa fat Dem i Korthed."

„Har De saa stærkt Hastværk? Eller aner De maaskee, hvad jeg vil spørge om?"

„Ikke i mindste Maade."

„Saa vil jeg uden Omsvøb gaa lige til Sagen. Har De skrevet Brevet til Fru Morris?"

„Hvilket Brev?" spurgte Frank i en fast og rolig Tone, hvori Frants Grubens Mistænksomhed dog troede at spore nogen Usikkerhed.

„Det var et anonymt Brev."

„Nei virkelig!"

„Og et rigtig ondskabsfuldt Brev."

„De kjender det altsaa?"

„Som De hører."

„Har Fru Morris da viist Dem det?"

„Ja."

„Det er besynderligt. De beskylder Damen for at have begaaet Tyveriet, og saa tager De dog ikke i Betænkning at slutte Forbund med hende."

„Om Forbund er her ikke Tale. Fruen har bebreidet mig, at jeg maa have skrevet Brevet, da jeg jo var den Eneste, der kunde have Interesse af at vælte Mistanken bort fra mig, og over paa en Anden."

„Og De har virkelig ikke skrevet det?"

„Nei, men den, som har skrevet dette Brev, har derimod gjort sig megen Umage med at efterligne min Haandskrift."

„Men hvorledes er De faldet paa den Idee at spørge mig, om jeg har skrevet Brevet."

„Fordi De gav mig det Raad, at benytte et saa uhæderligt Middel."

„Det er altsaa Grunden, og nu spørger jeg Dem, hvad Interesse skulde jeg have deri? Hvad har jeg med den Sag at gjøre? Og hvorfor skulde jeg bryde mig om Deres Anliggender? Vær De glad ved, at De har faaet en ny Ansættelse, og lad mig være i Fred for Deres forrykte Historier."

Frank vilde gaa, men Gruben sagde: „Mine Historier ere ikke saa forrykte. Fru Morris troer ogsaa, at De har skrevet Brevet."

Ved at høre dette, standsede Frank, og sagde med slet skjult Forbittrelse: „Saa har De betegnet mig som den, der har skrevet Brevet."

„Tvertimod. Det var Fru Morris selv, som med tørre Ord sagde, at kun De kunde være Forfatteren. Men endnu et Spørgsmaal: „Kjender De Numrene paa de stjaalne Banksedler? eller kan De ikke let faae dem at vide?"

„Hvad betyder dette Spørgsmaal? Hvem kunne disse Numre interessere? Dem da ikke?"

„Det kunde dog maaskee hjælpe til at løse Gaaden."

„Gid De maa have Held med Dem, og dermed Farvel."

(Fortsættes.)

Bjergkroen.

(Fortsættelse.)

„Det kan jeg ikke føie Dem i. Mooser maa jeg vel tage med mig; men jeg er overbeviist om, at det kun vil være for kort Tid."

„Hvem er det De har der?" spurgte Afra, beroliget ved disse Gredings Ord; men før hun fik Svar, traadte hendes Fader frem, med Geværet i den ene Haand, og en Staldlygte i den anden, og

da Lyset fra denne faldt paa Fangen, sprang Mooser hen imod ham, og udbrød: „Zieler! Siig saa Sandheden, Zieler; hvem har taget Pengene fra Dig?"

„Det har Du!" stønnede den forbittrede Fange; „Du har de titusind Gylden..."

„Nei, dem har jeg," sagde Greding, og slog sine Frakkeskjøder tilside, saa at Zieler kunde see Pengekatten, „og nu veed jeg ogsaa, hvem der har nedgravet dem, skudt paa Dig, og stødt den stakkels, halvgale Fotograf ud over Klipperanden. Vær rolig, Kilian, nu har jeg den Rette, og imorgen har Afra Dig tilbage."

Da Zieler følte, at hans Rolle var udspillet, taug han, og maatte nu tilbringe Natten, fængslet paa Hænder og Fødder, i Gjæstestuen, medens Gendarmerne skiftedes til at holde Vagt hos ham, med ladt Gevær.

Kilian Moosers Forbliven havde de derimod ikke gjort noget for at sikkre sig: „Han løber jo dog ikke bort fra sin Afra, selv om han skulde faae et Par Ugers Arrest," mente Greding.

Denne brave, unge Mand gjorde sig selv mange Bebreidelser, fordi han over alt dette havde maattet lade den forulykkede Fotograf blive liggende; thi han kunde sige sig selv, at ethvert Forsøg, som man vilde gjøre paa at finde ham i Nattens Mørke, vilde blive aldeles resultatløst.

Desto større var hans Glæde, men rigtignok ogsaa Forbauselse, da han i den stille Midnatstime pludselig hørte Aandernes Horn lyde, rædselsfuldere og mere uharmonisk end nogensinde før, og det varede heller ikke længe, før Kugel, rigtignok med forrevne Hænder og Klæder, men forresten velbeholden, vandrede ind i Stuen —, hvor Zieler nu var tilbøielig til at ansee ham for et Gjenfærd.

Han sagde, at Zieler havde stødt ham ned, men hvorledes det var blevet ham muligt at slippe derfra, og om Natten at finde Vei til Wellerau, var det vanskeligt at finde Rede i, da Kugel jo var tilbøielig til, overalt at lade overnaturlige Kræfter virke med. Hans Vidnesbyrd for Mooser og mod Zieler var derimod af Vigtighed.

Stephan Kurz kjørte personlig sin Svigersøn til Fængselsdøren, just for at trodse Dondsdorferne, men ikke mange Timer efter kom Mooser hjem, da Zieler allerede i det første Forhør havde aflagt en delviis Tilstaaelse, da Alt talte imod ham.

Da han saae Mooser stige ind igjennem Afras Kammervindue, fik han den Ide, at skaffe Mooser ind igjen i det Hus, han kom fra —, Tugthuset. Derfor havde han taget Geværet, og i Skoven bibragt sig Saaret ved at trække det af med Foden; Pengene havde han rigtignok nedgravet, men for senere at opgrave dem, og levere dem til deres rette

Eier. Han havde ikke stødt til Kugel, men villet holde paa ham.

Moosers klare og tydelige Svar skaffede ham strax Friheden, og man beklagede, at han uskyldig var bleven straffet; man vilde ad Naadens Vei forskaffe ham en Skadesløsholdelse, men det afslog han med et sørgmodigt Smil.

Dondsdorfernes Mening om ham var det derimod vanskeligt at forandre; de gode Folk havde nu engang erklæret ham for Tyv og Falskner, og hellere end at tro, at han var uskyldig, mente de, at Dommerne ikke havde kunnet modstaae Bryggerens Penge.

Mod en saa indgroet og haardnakket Lyst til at tro det Onde, snarere end det Gode, kæmpede selv Afras Fader forgjæves, og den Dag, det unge Par blev viet i al Stilhed, undertegnede han den Kontrakt, hvorved Bryggeriet i Dondsdorf overgik i andre Hænder.

Paa Wellerau udfoldedes der kort efter megen Virksomhed. Der blev foretaget Sprængninger og Udgravninger, og ligeoverfor den lille Kro hævede sig et Hotel, hvis høie Beliggenhed, herlige Omgivelser og smukke Stil snart lokkede Fremmede til sig.

Det var Kilians større Erfaring og friere Blik, der gav Ideen hertil. I Begyndelsen kom Stephan Kurz de fremmede Reisende imøde med nogen Mistillid, som om de kunde være Dondsdorfere, men han lærte snart at indsee, at Fordomsfrihed, Menneskekjærlighed og Retfærdighed var langt mere udbredt i Verden, end han havde troet; de mildere Sider af hans Tænkemaade gjorde sig ogsaa efterhaanden mere gjældende, og endnu i sin høie Alder kunde han ofte forlyste Gjæsterne ved sin Munterhed og sine Paradoxer, men med Dondsdorferne vilde han ikke forsone sig, skjøndt hans Børn, tilfreds med deres lykkelige Stilling, forlængst havde sluttet Fred med hele Verden.

En tyrkisk Mademoiselle.

Det er ingen Hemmelighed, at den europæiske Kultur næsten for hver Dag vinder mere og mere Indpas i den tyrkiske Hovedstad, saavelsom i Alexandria, Kairo, Tunis; men efter hvad man fortæller os, er det i de senere Aar lykkedes den at aabne sig en ny Vei, hvilket hidtil har været spærret for den: den har begyndt at trænge ind i selve det smukke Kjøns Helligdomme. Det er nu ikke blot i Keiserens Harem, at man træffer et eller andet

Pariser-Flygel, som en vesterlandsk Kuriositet; i de fleste „bedre Huse“ i Konstantinopel finder man nu et Klaveer, (og ikke blot til Salon-Prydelse, men til dagligt Brug); „Fruen i Huset“ begynder at finde Behag i Gyngestole, og — hvad der er aldeles afgjørende —, de tyrkiske Damer have faaet i deres Hoved, at Toiletterne nu maa bestilles i et parisisk Modemagasin. De unge Tyrkinder lære nu ogsaa Fransk, bruge Chignon, og gaa med Slæb, Muhamed Paschas Gemalinde bliver „madame la princesse“, og hans Frøken Datter bliver „mademoiselle“ Zuleima. Er dette et Fremskridt? Uden Tvivl.

For hundrede Aar siden vilde alt dette have været utænkeligt. Tyrk var Tyrk og Tyrkinde en Tyrkinde: mellem Østerland og Vesterland var et befæstet Svælg, og Mahomeds Folk holdt sig endnu ubesmittet af europæiske Sæder. Det er bleven vort Aarhundrede forundt, foruden saa mange andre Underværker, at see Sultaner i mørkeblaa Buxer og Vaabenfrakke, samt tyrkiske Ministre i hvid Vest, og med Dannebrogsordenens Storkors. Den store Profet tænkte sig ikke dette, skjøndt han i flere Retninger tænkte temmelig langt. I vore Dage vilde han selv have været udenlandsk Hædersmedlem af „Nordiske Oldskrift-Selskab“ i Kjøbenhavn.

Imidlertid har Historien virkelig kjendt en tyrkisk „Mademoiselle“ fra et Tidspunkt, der gaaer tilbage til Midten af det forrige Aarhundrede. Men hendes Fremtræden stod ogsaa i Forbindelse med visse, særegne Omstændigheder, der med al Grund kunde tilhøre Romanen, saafremt de ikke uigjenkaldelig tilhørte de historiske Memoirer. Forholdet er følgende:

„Under „Regentskabstiden“ efter Ludvig den Fjortendes Død var de Ferriol fransk Gesandt i Konstantinopel. Denne Diplomat var allerede en Mand af sat Alder —, gammel er en Diplomat aldrig, i det Høieste af „en vis Alder“, ligesom ugifte Damer af Stand —; men han var opfødt i Ludvig den Fjortendes Skole, altsaa en fuldendt Verdensmand, fuld af Galanteri og Opmærksomhed mod det smukke Kjøn. Han havde en elskværdig Svigerinde i Paris, en Grevinde de Ferriol, og uagtet den lange Afstand mellem Seinen og Dardanellerne, lod han aldrig nogen Leilighed gaa tabt, for ved en eller anden lille „cadeau“ fra Tyrkernes Land at gjøre sig mindet hos sin fortryllende Svigerinde. Man levede i „Kuriositeternes“ Tidsalder, hele Tyrkiet var jo et fuldstændigt Kuriositetsmagasin. Man gjorde ikke Regning paa særdeles mærkværdige Bedrifter i diplomatisk Retning fra Gesandten i Konstantinopel, men man gjorde den Fordring ved Regentens Hof og den Tids fashionable Saloner i Paris, at han Tid efter anden

skulde „lade høre fra sig“ med alle Slags orientalske Filigranarbeider. Perlemodersager, for ikke at tale om tyrkiske Tæpper og tyrkiske Shawler. Hr. de Ferriol viste sig sin Opgave fuldstændig voxen. Hans Hovedbeskjæftigelse i Konstantinopel var at besøge Byens forskjellige Basarer, med Diplomatens skarpe Oie at opdage hver mærkværdig Gjenstand, samt at sætte sig i direkte Forbindelse med private Kuriositetshandlere. Resultatet heraf var en jævnlig Forsending til Paris af veltillukkede Kasser og Kister; og af de tusinde af gamle Mærkværdigheder, af orientalsk Præg, som endnu findes paa de franske Slotte og i Museerne i Paris, forskriver sig uden Tvivl en Masse netop fra den Tid, da Hr. de Ferriol var Gesandt i den muselmanske Hovedstad.

En skjøn Dag, da han styrede sin Kurs gjennem en af Konstantinopels berømteste Basarer, og brød sin Hjerne med, hvad han med næste Post skulde sende sin elskværdige Svigerinde, faldt hans Blik tilfældigviis paa en lille, syv- eller otte-Aars Pige, med det smukkeste, sorte Haar, og et Par Oine af Ild. Han fik strax en Idee: „Tænk, om jeg for Afvexlings Skyld sendte Grevinde de Ferriol en — lyslevende, lille Tyrkinde!“

Han betragtede Barnet med større Opmærksomhed, og med voxende Interesse. Som Legetøi var det ubestrideligt det charmanteste, man kunde tænke sig, desuden fuldkommen originalt. I Konstantinopels Basarer er Alt tilsalgs, Mennesker saavelsom Pibehoveder. Hr. de Ferriol blev snart enig med Barnets Fader om Prisen. Nogle Dage senere afgik den lille Pige med et Seilfartøi til Marseille, under Adresse: „Madame la comtesse, Louise de Ferriol, Paris“, og med Anvisning paa en paalidelig Kommissionær paa Modtagelsesstedet.

Fru Grevinde Ferriol blev ikke lidt overrasket, da hun nogen Tid derefter, tilligemed et ærbødigt Brev fra Kommissionæren i Marseille, modtog en lille, tyrkisk Pige, i vide Mamelukker og en broderet Silke-Trøie, som Present fra sin altid opmærksomme Svoger. Dette havde hun dog ikke ventet! Den lille Unge forstod ikke et Ord Fransk, (i Kommissionærens Brev var der opgivet, at hendes Navn var Ayesha); men hun talte med sine smukke Oine til Grevindens Hjerte, og hun blev strax sat ind i en af Salonerne, mellem de andre Kuriositeter. Grevinden lod hende give en Tallerken Konfekt, og den lille, levende Dukke var snart fuldkommen hjemme.

Hele den fine Pariserverden talte næste Dag ikke om Andet end den „høist interessante“ Foræring, Fru de Ferriol havde modtaget fra Konstantinopel. Hvem var lykkelig, om ikke den, der i Fru Ferriols Salon havde faaet Leilighed til med egne Oine at see dette Underbarn? En ægte, veritabel, lille Tyrkinde, talende en Mængde Nonsens med en mageløs pikant Akcent, leende paa Tyrkisk, springende paa Tyrkisk, siddende med Benene overkors paa Gulvet, vendende Skeen op og ned i Suppe-Tallerkenen, bærende sig bagvendt ad paa tusinde Maader, men med alt dette alligevel i Besiddelse af en naturlig Ynde; smidig, opvakt, bøielig, seende med sine Oine paa en yderst intelligent Maade, et lille, tyrkisk Geni, og —, værer derom overbeviste, mine Damer og Herrer! — en vordende Skjønhed af første Rang.

Den otte-aarige Ayesha syntes paa sin Side at befinde sig fortræffeligt i den nye Verden, i hvilken hun saa hovedkulds var bleven kastet ind. Det første halve Aar pluddrede hun for sig selv et uforstaaeligt, tyrkisk „Nonsens“, det næste Halvaar radbrækkede hun allerede Fransk paa en for alle Tilhørere „mageløs, pikant Maade“; tilsidst glemte hun sit Modersmaal, og efter to Aars Forløb talte hun parisisk som „et ordentligt Menneske“. Grevinde Ferriol, som i Begyndelsen havde behandlet hende som en Slags mærkværdig Angorakat, fandt snart Egenskaber hos den lille Ayesha, der fortjente en anden Slags Interesse, og endte med at betragte hende som en Yndling; Ayesha erholdt Lærere i Musik og andre selskabelige Færdigheder, hun lærte at spille paa Harpe, hun deklamerede med Smag, hun dandsede med Virtuositet, hun tilegnede sig endogsaa den vanskelige Kunst, paa en fuldkommen elegant Maade at neie —, noget, som helt og holdent er vesterlandsk. Da Gesandten efter sex Aars Forløb vendte tilbage til Frankrig, og første Gang aflagde Besøg hos sin elskværdige Svigerinde, kom en ung Dame ham imøde i en kostbar Silkekjole med nedringet Liv, med det opstrøgne Haar let pudret, med en skalkagtig Mine, og gjorde en Neining for ham, saa fuld af Gratie og Elegance, at han studsede, ligesom en Pil var faret ham i Hjertet. Dette var Mademoiselle Ayesha —, det vil sige Mademoiselle Aïssé, thi de franske Tunger kunde ikke paa anden Maade udtale hendes orientalske Navn. Det er ogsaa under dette Navn, at hun er bleven bekjendt i Datidens Memoirer, og noget andet end dette Fornavn erholdt hun aldrig.

Det Ærkepikante ved alt dette —, og vi bør erindre, at i Frankrig har netop det Pikante, mere end andre Steder, og til alle Tider spillet den allerstørste Rolle —, var, at denne endnu kun fjortenaarige, men, som de fleste Orientens Kvinder, allerede fuldt udviklede Dame, denne Skjønhed af første Rang, (thi Spaadommen i denne Henseende var tilfulde gaaet i Opfyldelse), denne Salonernes Pryd, denne Tryllerinde, som blot behøvede at sætte sig til Harpen, stikke sin lille Fod frem i Dandsen, eller kun at gjøre en Bevægelse med Haanden, for at forhexe alle Tilstedeværende, og sætte alle mandlige

Hjerter i Brand, at med et Ord Mademoiselle Aïssé endnu stedse var — Tyrkinde, muhamedansk, idetmindste ikke officielt Kristen. Forandringen skulde kunne have gaaet for sig, ligesaa let som hun havde aflagt sin tyrkiske Dragt; der var hundrede istedetfor en beleven Abbé indenfor den Cirkel, i hvilken Grevinde Ferriol bevægede sig, der efter to Minutters Forhør vilde have erklæret den smukke Orientalerinde for fuldstændig forberedt, og moden til at optages i den ene saliggjørende Kirkes Skjød, og man vilde da desuden have oplevet det yderst pikante Skuespil af en med overordentlige Ceremonier illustreret Daabsakt af den usædvanligste Slags. Men Grevinde Ferriol indsaae godt, at hendes Yndling herved vilde risikere at miste al sin oprindelige Duft, at alt det Romantiske, som nu omgav hende, vilde i samme Dieblik give Plads for en ligefrem Hverdagsagtighed, at den unge Dame kort og godt vilde fra en Sagn-Prindsesse pludselig forvandles til „En blandt Hundrede", blandes i Mængden af elskværdige eller blot kokette, unge Damer, ja maaskee endog, trods sin glimrende Skjønhed, oversees af disse som en slet og ret Mademoiselle uden Aner, og uden „Kousiner ved Hoffet". Hun selv bekymrede sig paa dette Tidspunkt ikke om Sligt; hun nød Naturmennekets naive Glæde, og lod sig uden Fortrydelse kalde for hvadsomhelst: „Muhamedanerinde, Tyrkinde, Zigeunerinde." I Virkeligheden var hun en lille Hedning, men en forførerisk og fortryllende.

Vi behøve ikke at sige, at denne østerlandske Fee i Fiskebensskjørt og pudret Haar ved hvert Skridt var omringet af Tilbedere. Det er allerede sagt, at da Mr. Ferriol, Gesandten, gjensaae det Legetøi, han engang havde kjøbt i en af Konstantinopels Basarer, blev han paa en eiendommelig Maade betagen, uagtet sin „satte Alder"; man vil vide, at selve Regenten, uagtet ogsaa han plagedes af megen Skrøbelighed, (han døde fra alle denne Verdens Kjærligheds-Eventyr allerede Aaret efter, 1732), havde gjennem en meget paalidelig Person erklæret sine særdeles ømme Følelser for Mademoiselle Aïssé. Regenten fik et kort og bestemt Afslag paa graat Papir. Mr. Ferriol blev behandlet med den ærbødigste Taknemmelighed, og indtil sin Dødsdag pleiet af den unge Mademoiselle som af den mest opoffrende Datter. Et ligesaa smukt, som naturligt Forhold. Det var ikke Mademoisellens Feil, at Gesandten ei var fyrretyve Aar yngre, men det var maaskee en lille, politisk Feil af vor Ambassadør, at han engang ligegyldigt havde sendt bort som en Kolli, hvad han havde kunnet beholde for sig selv som en Skat.

(Sluttes.)

Stavelsegaader.

1.

Et Navn er det Første, et ærligt og godt,
Dog høres det mere i Hytte end Slot.
En Gjerning det Andet, som let bliver glemt,
Hvor Sindet bestandig til Alvor er stemt.

Det Tredie er intet smigrende Ord,
Men siges om Den, hvem uærlig man troer.
Til Pynt er det Hele, ei Nytte det gjør,
Og Kvinden alene kun bruge det tør.

2.

(Første og anden Stavelse.)

Hvad vi skulle bruge, ude og inde,
Det kunne vi rigelig hos ham finde,
Og faae det hos ham, baade glad og galant,
For Penge begribeligviis, det er sandt.

(Tredie Stavelse.)

En stor Mangfoldighed i sig det rummer,
Tidt Lykke og Glæde, Sygdom og Kummer;
Paa engang Alt, hvad vi af Hjertet attraa,
Og Alt, hvad vi søge med Flid at undgaa.

(Det Hele.)

Vi egentlig for storartet det kalde,
Thi let kunde Tanken paa Grundmur vel falde;
Et Hylster det er, den beskedneste Ting,
Der laves ved nogle særegne Sving.

Opløsning af Gaaderne i Nr. 24:

1. Almuen (V). 2. Saxo (Ax, Sax, o!)

Gaaderne i Nr. 24 er opløst af H. B; Organisten ved Marmorkirken og Mester Erik.

Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 1ste Juli. Nr. 26.

Indhold: Brøde og Bod (Fortsættelse.) — 200=Aarsdagen for Slaget i Kjøgebugt. — Et russisk Panserskib (med Xylografi.) — En tyrkisk Mademoiselle (Slutning.) — Blandinger. — Dobbeltgaader.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

Med disse ironiske Ord tog Frank Afsked, men det var under Samtalen bleven ham klart, at Fru Morris vilde komme ham i Forkjøbet, og krydse hans Planer. Ytringer, som Bluff havde ladet falde, havde bragt ham paa denne Formodning, og Grubens Ord havde nu bestyrket den. Men af saadanne Bestræbelser mente han at kunne le; thi han behøvede jo blot at gjøre Hr. Morris opmærksom paa Fruens hemmelige Samtale med Fredrik Walker, for at udsaa en Mistroens Sæd, som upaatvivlelig vilde bære rig Frugt.

Dertil mente han dog, at det rette Øieblik endnu ikke var kommet. Han vilde først see til at erfare endnu mere, og naar saa den stolte Frue afslog hans Betingelser, vilde han træde op. Han var heller ikke endnu enig med sig selv om, hvilke Betingelser han skulde stille, der kunde være ham fyldestgjørende Opreisning for det Nederlag, han havde lidt.

Han havde vel fra det Øieblik holdt vaagent Øie med Harriet, saa meget som det var ham muligt, men hans Jagttagelser havde ikke bragt ham noget Resultat, der var værd at tale om, og han haabede nu, at Kammerpigen maatte bringe ham vigtige Meddelelser.

En Ting var der dog, som foruroligede ham. Han troede i den sidste Tid ofte at have læst en ham uforklarlig Mistro i hans Chefs Øine.

Skulde Fruen maaskee allerede have bagtalt og mistænkeliggjort ham for Hr. Morris?

Han kunde næppe tvivle herom, og den stolte Frues Ord maatte have fundet et aabent Øre hos Morris, og havde først denne engang fattet Mistillid til Nogen, var det meget vanskeligt at forjage denne.

Frank indsaae, at han havde indladt sig paa et voveligt Spil, og at han nok kunde tabe det, og det Ubehageligste var, at han ikke længere var i Besiddelse af de Papirer, som jo i hans Hænder skulde være det virksomste Middel imod Morris.

Det var derfor i en noget ærgerlig Stemning, at han betraadte Kaspar Rieses Bolig, og ringede paa. Riese lukkede som sædvanlig selv op, og modtog ham med den ligegyldigste Mine af Verden.

Frank fulgte ham ind i Stuen, og satte sig.

„Hvorledes gaaer det med vore Affærer?“ spurgte han. „De har vel næppe noget Glædeligt at meddele mig?“

„Deres Frygt er desværre begrundet.“

„Har jeg atter tabt?“

„Og denne Gang har De selv Skylden.“

„Jeg? Hvorledes skal jeg forstaae det?“

„Husker De ikke længere, at De paalagde mig at deeltage i Deres Firmas Aktieforetagender, forsaavidt som jeg vilde lægge Pengene ud —; jeg har fuldkommen rettet mig efter dette —; Foretagendet syntes godt, men man har mistet Tilliden, og Aktierne ere faldne. Hvad skal jeg nu gjøre?“

„Sælge.“

„Veed De saa, hvor meget De taber?“ spurgte Riese, og udbredte nogle Papirer for ham.

„Det kan ikke være muligt!“ udbrød Frank forfærdet. „Et Tab paa ottetusind Daler!“

„Summen er snarere større end mindre.“

„Vil De da ruinere mig? Min Fuldmagt gik rigtignok ikke ud paa, at De maatte vove saa store Summer."

„Saaledes havde De næppe talt, hvis der var vundet ottetusind Daler. Vi skulde oprette de Tab, De havde lidt —, derfor maatte der voves —, det er Deres egne Ord."

„Nok muligt," sagde Frank med fortvivlede Blikke paa Opgjørelsen, „men jeg kan ikke skaffe Pengene."

„Ikke skaffe Pengene! Det vil De blive nødsaget til."

„Hvor intet er, har selv Keiseren tabt sin Ret. Hvorfra skulde jeg vel tage dem?"

„Hvad vedkommer det mig? Hvorfra har De taget de tidligere Summer?"

Franks Øine skød Lyn.

„Det var godt, at De huskede mig derpaa," sagde han heftigt. „Da De sidste Gang var hos mig, viste jeg Dem et Chatol, hvori jeg gjemte mine Penge og mine Papirer. Jeg fortalte Dem, at deriblandt fandtes Dokumenter, som kunde blive farlige baade for Dem og min Chef. Dette Chatol har man stjaalet fra mig, og der er ingen Tvivl om, at…"

„Det er altsaa Dem, som har indrykket Avertissementet?"

„Tyven har egentlig kun ment Papirerne, og derfor skulde han vel ikke være Dem bekjendt."

„Mig?" svarede Riese. „Af hvad Grund gjør De mig det Spørgsmaal?"

„Fordi De vidste, at Papirerne vare der; fordi De havde Interesse af at faae Fingre i dem, og fordi jeg ikke kan tænke mig nogen Anden end Dem, som den, der staaer bagved Tyveriet. De har overlistet mig, hvorfor jeg renuncerer paa de Vaaben, jeg havde imod Dem, men mine Penge og Papirerne, som angaa min Chef, vil jeg have tilbage."

„Men er De da aldeles affindig? Jeg har hverken seet Deres Chatol eller Deres kostbare Papirer, og jeg raader Dem til, at tage Dem iagt for at sige i Andres Nærværelse, hvad De nu sagde mig, hvis De ikke vil have en Injurieproces paa Halsen. Og skulde det komme saavidt, at vi staae ligeoverfor hinanden for Retsskranken, saa kunde der meget let komme Ting paa Tale, som vilde være Dem alt andet end behagelige."

Alt dette blev sagt i en truende Tone, som ikke forfeilede sin Virkning paa Frank, der indsaae, at han stod værgeløs overfor denne Mand, og at det ikke var raadeligt at udfordre hans Fjendskab.

„Faaer jeg ikke disse Papirer tilbage, er jeg ruineret," sagde han.

„Er det allerede kommet saavidt, at De seer Dem nødsaget til at vise Hr. Morris Tænderne?"

„Hvad mener De?"

„Aah, De forstaaer godt, hvad jeg mener. Jeg kan ikke hjælpe Dem, og det fornuftigste er, at De anmelder Tyveriet for Politiet."

„Men det hverken vil eller kan jeg."

„Hvorfor ikke?"

„Fordi jeg har visse Hensyn at tage —, i dette Tilfælde til mig selv."

„Det er rigtignok slemt," sagde Riese, og rystede paa Hovedet; „men under saadanne Omstændigheder kan ingen hjælpe Dem, og De maa rolig afvente, om Tyven er saa ærlig, at han bringer Dem Pengene tilbage. Hvor mange Kontanter var der i Chatollet?"

„Meer end 3000 Daler."

„Altsaa ikke engang nok til at betale Deres Tab paa Børsen."

Berthold Frank blev ved disse Ord mindet om det, som han nærmest maatte beskjæftige sine Tanker med.

„Jeg eier intet mere," sagde Frank.

„Slet ikke noget?"

„Ikke en Skilling."

„De har dog selv sagt, at De havde Formue."

„Den har Børsspekulationerne opslugt."

„Og alligevel holdt De ikke op."

„Jeg haabede at vinde."

„Men nu har De tabt, og det er mig, som indestaaer for Dem —; skal jeg maaskee betale af mine egne Penge."

„Jeg skal erstatte Dem Beløbet, saasnart det er mig muligt."

„Saa fik jeg nok Lov til at vente til Dommedag. Jeg forlanger mine Penge paa Afregningsdagen, og betaler De ikke, saa anlægger jeg Sag."

„Og hvad vinder De derved —, intet, aldeles intet. Jeg mister min Plads, og derved Muligheden at kunne efterhaanden…"

„Jeg opnaaer dog den Tilfredsstillelse, at De bliver straffet for Deres bedrageriske Opførsel mod mig —; thi ved løgnagtige Forsikkringer fik De mig til at overtage Spekulationer for Deres Regning."

Berthold Frank skummede af Raseri over, at han maatte lade sig byde saadanne Ord.

„De vil altsaa ikke tage Hensyn til Forholdene? Min Løn…"

„Slaaer jo ikke engang til for Deres egne Fornødenheder, thi mig narrer De ikke, og for min Skyld kan De jo gjerne tage Masken af. De har to Boliger; en tarvelig til Brug for Forretningsfolk, og til at sove i, og en elegant i en anden Del af Byen, og om det Liv De fører der, har jeg hørt mange Fugle synge. De skal ikke benægte det, det er noget som jeg er fuldkommen sikker paa, og hvis

jeg havde havt Lyst dertil, kunde jeg for lang Tid siden have aflagt Dem mit Besøg der."

„De har altsaa spioneret," skreg Frank rasende, og stampede i Gulvet.

„Jeg veed meget mere endnu, som vilde være høist ubehageligt for Dem, hvis det kom til offentlig Omtale."

„Saa tal dog! Hvad veed De?"

„Det skal De senere faae at høre. Skaf De blot Pengene tilveie."

„Og skaf De mig mine stjaalne Papirer..."

„Taler De i den Tone til mig, saa har min Taalmodighed snart Ende."

Kassereren tog sin Hat for at gaa. Han var i en saa ophidset Stemning, at han næppe vidste, hvad han gjorde eller sagde.

„Betænk Dem ti Gange," sagde han, „inden De griber til de yderste Midler. Deres Bøger kunde let blive underkastede en Revision, som næppe vilde være Dem meget velkommen."

Han styrtede ud, uden at vente paa Svar. Kaspar Riese fulgte efter i al Ro og Mag; han vidste jo, at hans Gjæst maatte vente, indtil han lukkede Gadedøren op for ham.

„Og De vil vel ogsaa overveie, hvem der vilde have den største Skade deraf," sagde han, idet han langsomt aabnede Døren.

Berthold Frank svarede ikke, men skyndte sig bort uden Afsked, og Riese stod endnu i Døren, og saae efter ham, da en dunkel Skikkelse hurtigt nærmede sig ham.

„Er det Dem, Eckart?" spurgte Riese.

„Ja," lød Svaret; „har De ventet mig?"

„Det just ikke, men kom indenfor."

Da de vare komne ind i Dagligstuen, spurgte Riese: „Har De saa udbredt Rygterne paa Børsen om Morris & Komp.?"

„Ja, og jeg vil vedblive, saalænge til Firmaet falder. Jeg veed, at han er en Kjæltring; det veed De ogsaa, men jeg mangler Beviserne."

„Sæt nu, at De havde Beviser, hvad vilde De saa gjøre?"

„Styrte ham."

„Men det vinder De jo ikke noget ved."

„Hvad haaber De da at vinde?"

„Jeg er Forretningsmand, og har ingen Interesse i, at Firmaet Morris falder. Vore Anskuelser ere forskjellige."

„Jeg gjætter Deres Tanker. De vil sælge ham Beviserne saa dyrt som mulig, og give Afkald paa Hævn."

„Ganske rigtig."

„Men saa glemmer De Deres Pligter. Er det ikke Deres Pligt at aftage Masken af en Bedrager?"

„Hvis jeg vilde gjøre mig det til Regel, saa vilde jeg vist faae meget at bestille. Jeg vilde blot skaffe mig Fjender, og selv blive en fattig Mand derved. Beviser har jeg, men jeg vil sælge dem; jeg vil kun gjøre Brug af dem i min egen Interesse —; en Forretningsmand maa kun see paa Gevinsten. Hvad vil De betale mig for dem?"

„Jeg har intet at betale med, men De lovede mig engang at ville overlade mig et Dokument, naar De solgte Resten."

„Saa vil De fordærve Handelen for mig."

„De kan jo stille Deres Betingelser. Jeg skal nok opfylde dem."

Riese lagde Hænderne paa Ryggen, og gik en Tidlang frem og tilbage i Stuen.

„Naar jeg viser Dem den Tjeneste," sagde han, „saa er det fordi jeg veed, at ogsaa De er bleven bedraget af ham. Jeg vil give Dem et Uddrag af Husets Forretningsbøger, ledsaget af oplysende Anmærkninger og slaaende Beviser. Det Aktstykke vil jeg laane Dem til Afskrivning, og imorgen bringer De mig det igjen, og lover mig ikke at gjøre Brug af det, før otte Dage ere forløbne."

„Tusind Tak! Men hvorfor ikke før?"

„Deres Tak kan De beholde, den hverken venter eller forlanger jeg; men de otte Dage behøver jeg, for at afgjøre min Forretning. Forøvrigt taler De ikke til noget Menneske om Sagen, før jeg giver Dem Tilladelse dertil. Lover De mig det?"

„Har jeg maattet vente i elleve Aar, kan jeg vel vente en Uge til."

Riese gik ind i Sideværelset, og hentede Dokumentet.

Henrykt greb Eckart det, og sagde: „Dette skal give mig Erstatning for de elleve Aar, jeg har mistet, og endelig opnaaer jeg mit Livs Maal."

Han stak Dokumentet i Lommen, greb sin Hat, og stod ved Døren, før Riese havde Leilighed til at svare ham, og denne var næppe vendt tilbage til sit Værelse, før der blev ringet stærkt paa Klokken.

Det var Simon Kern, der forlangte Adgang, og Riese lagde ingenlunde Skjul paa, at Besøget paa ingen Maade var ham behageligt.

„Du skulde hellere komme noget senere," sagde Riese.

„Er det ikke heldigt nok endnu for Dem?" Om Dagen maa jeg ikke komme..."

„Har Du saa taget en Beslutning?"

„De vilde nok gjerne af med mig," sagde han i en spottende Tone, „skjøndt jeg ikke kan indsee, hvad Nytte De kunde have deraf. De er maaskee bange for, at det skal komme for en Dag, at De har forledet mig til at stjæle Papirerne —; i saa Henseende kan De være ganske rolig; jeg skal for min egen Skyld nok holde Tand for Tunge."

„Jeg troede, at Du for Din egen Skyld gjorde bedst i at forlade Europa. Slipper Frøken Morris fra det med Livet, saa kunne hendes Udsagn bringe Dig tilbage til det store Hus."

„Hvad vedkommer hun mig?" sagde Simon med rynket Pande; „hvad skal hun vel kunne sige om mig?"

„Det veed Du selv bedre end jeg. Jeg troer ikke, at Benjamin er den Skyldige, og det troer Du heller ikke, hvis Du vil være ganske oprigtig."

„Dumheder! Jeg veed godt, hvad De sigter til, men Benjamin er arresteret, og man siger, at ingen Anden kan have begaaet det. Hvad vedkommer det mig? Jeg kan ikke gjøre noget for ham, og han maa selv see til, hvorledes han reder sig ud af den Sag."

„Troer Du virkelig, at han er skyldig, og frikjender Din Samvittighed Dig?"

„Lad mig være fri for saadanne dumme Spørgsmaal? Hvad har min Samvittighed at gjøre med den Sag? Vil De maaskee henlede Mistanken paa mig, saa vil jeg blot underrette Dem om, at jeg den Aften var paa et ganske andet Sted."

„Jeg raader Dig dog til snarest muligt at forsvinde, og ikke opsætte det saalænge, indtil det bliver for sent."

„Giv mig Penge istedetfor et godt Raad, saa kunne vi maaskee tales ved derom."

„Du har Penge nok."

„Det mener jeg ikke, Onkel. Jeg behøver Penge til Reisen, til at leie mig en Smedie, kjøbe Jern og Værktøi, og jeg maa have noget at leve af, hvis det ikke vil gaa med Arbeidet —; thi leve maa man, og derovre skulle de være meget raske til at klynge Folk op."

„Du er en doven Krop, som ikke vil arbeide, og det er den Egenskab, der bragte Dig ind i det Hus, Du fornylig slap ud af."

„Spar Deres Ord, Onkel, og giv mig tusind Daler, foruden mine egne Penge, saa reiser jeg med næste Skib."

„Jeg kunde ligesaa gjerne kaste Pengene ud af Vinduet."

„Kan gjerne være, men De blev jo hverken rigere eller fattigere paa denne Maade. Pengene, der laa i Chatollet, vare jo en ren Gevinst for Dem."

„Dersom jeg ansaae Dit Forlangende for fornuftigt eller nødvendigt, saa skulde jeg gjerne opfylde det. Men ifølge min Overbevisning har Du Penge nok, naar Du vil arbeide."

Simon Kern havde reist sig; han lagde sin Haand tungt paa Rieses Skulder, og betragtede ham med et truende Blik.

„De vil ikke, og De troer at kunne afspise

mig med Deres gode Raad, fordi Deres Gjerrighed ikke tillader Dem at understøtte Deres Søsters Søn. Tvinge Dem kan jeg ikke, Onkel, men saalænge De ikke opfylder mit Ønske, bliver jeg her, og naar jeg har opbrugt Alt hvad jeg har, saa maa og skal De understøtte mig."

„Maa og skal?" spurgte Riese.

„Ja, thi vi To ere knyttede til hinanden. De kan ikke nægte, at De er min Medskyldige, og fortæller jeg Historien om Chatollet, hvad saa, Onkel?"

„For min Skyld tier Du næppe, men rimeligviis nok for Din egen. Der kunde ogsaa komme andre Ting paa Tale."

„Kommer De nu atter med det Nonsens. Jeg vilde blot endnu engang gjøre Dem opmærksom paa, at vi To ere knyttede til hinanden, og at jeg er et Menneske, der ikke har noget at miste, hvorfor det er i høi Grad ufornuftigt af Dem at opbringe mig, og faae mig til at tilstaae den Forbrydelse, vi ere fælles om. Betænk endnu engang, Onkel, om det dog ikke er bedst at give mig de tusind Daler, saa beholder De Papirerne, og bliver for Fremtiden fri for mig."

„Og Din Broder Benjamin?"

„Jeg kan ikke bekymre mig om ham; enhver maa sørge for sig selv. Er han uskyldig, slipper han nok fri, og det skal glæde mig, skjøndt han ikke har viist sig som en Broder mod mig. Naa, god Nat! Tænk over Sagen, og glem ikke, at det omtrent kommer mig ud paa eet, om jeg sulter tildøde derovre, eller spinder Uld her paa Statens Bekostning."

Dermed gik han, og Riese indsaae nu, hvilken Dumhed han havde begaaet, da han benyttede sig af Kern som Værktøi til at begaa Tyveriet.

Tyvende Kapitel.

Ogsaa i det andet Forhør nægtede Benjamin med Fasthed at vide Noget om Mordet; han havde fulgt Frøkenen til Døren, og ved at vende sig hurtigt om var han snublet, og havde stødt sig. Pengene, der vare fundne i Sengen, havde han sparet sammen.

Lærredspungen havde han faaet af Bluff, men denne troede ikke at kunne erindre det.

Der manglede nu blot den gamle Frøkens Udsagn, og dette troede Alle maatte være imod Benjamin.

Denne havde vel i sin Ensomhed tænkt paa, om hans Broder ikke havde begaaet Mordet, og det forekom ham ikke usandsynligt, men han vilde dog ikke henlede Mistanken paa Broderen, selv om denne var en Forbryder.

At Frøkenen havde udraabt Navnet „Kern", antog han snarere for at være et Raab om Hjælp,

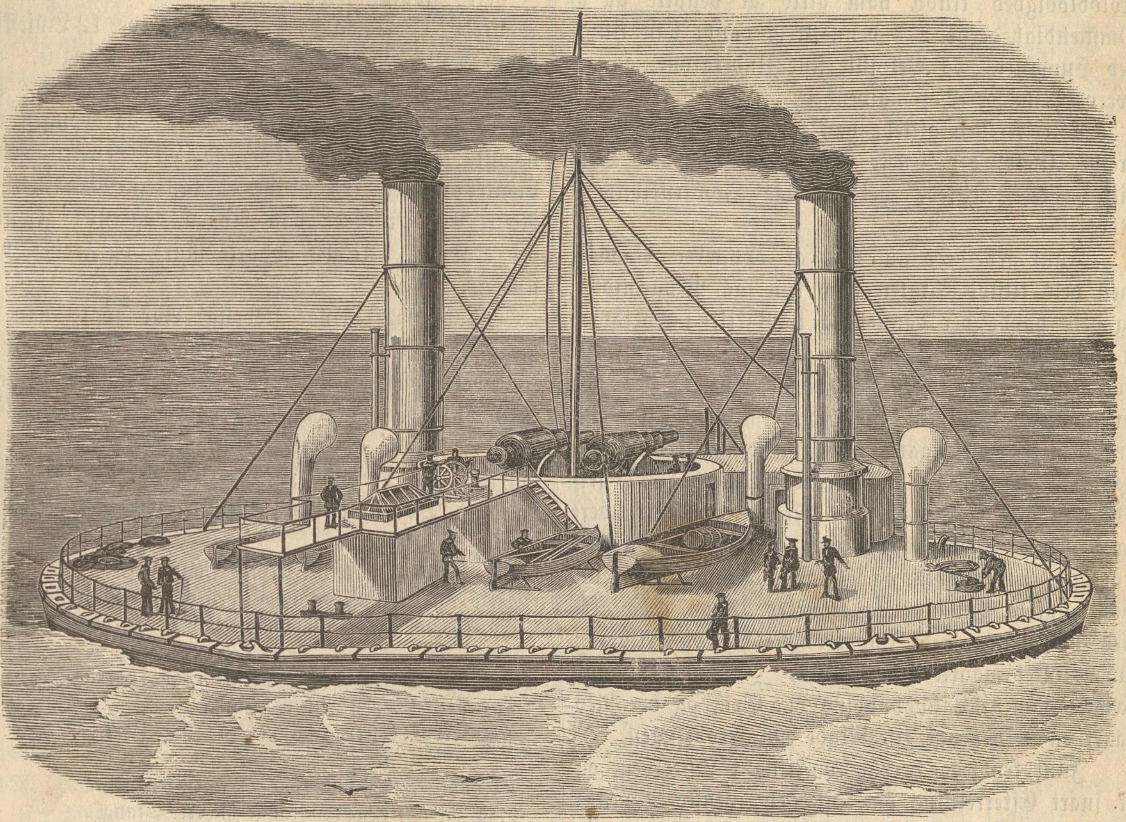

Et russisk Pantserskib.

end en Anklage, og hans Haab stod til, at hun snart maatte komme sig, men dette Haab blev, uden at Benjamin vidste det, svagere Dag for Dag; thi trods al omhyggelig Pleie og Lægehjælp vendte hendes Bevidsthed ikke tilbage, og under vilde Feberfantasier udaandede hun sit sidste Suk.

Skjøndt forberedt, rystede dette Dødsfald dog Morris dybt; de to Sødskende havde altid levet i god Forstaaelse med hinanden, og Fanny været ham en tro Støtte.

(Fortsættes.)

200-Aarsdagen for Slaget i Kjøgebugt.

Danmarks tappre Søhelt, Niels Juul, der ligesom Tordenskjold var Svenskernes Skræk, har snart i to Aarhundreder hvilet, efter sine mange Seire og sine stolte Bedrifter, i Kapellet i Holmens Kirke. Men endnu er man, uagtet alle Præliminarier, ikke kommen saavidt, at man har faaet reist en Statue til Minde om ham, og det vil vel vare en god Stund endnu.

I korte Træk ville vi her gjengive hans Liv, og dvæle ved det navnkundige Slag, til hvis Ihukommelse der idag afholdes en national Fest i Billesborg Skov ved Kjøge. — Han er født den 18de Mai 1629 i Kristiania; hans Moder var Sofie Sehested, og hans Fader Erik Juul, Landsdommer i Jylland, Rigsraad og Befalingsmand paa Aalborghus. Han var den ottende af elleve Sødskende; i en ung Alder blev han Page hos Prinds Frederik, (senere Kong Frederik den Tredie), og tyve Aar gammel reiste han til fremmede Lande for at samle Erfaring, og for at følge sin Tilbøielighed: Søkrigstjenesten. Han kom til Holland, der ligesom Danmark dengang var en mægtig Søstat; han studerede Navigation, og gjennemgik en udmærket Skole under Admiralerne Tromp og de Ruyter; i Krigen mellem England og Frankrig deltog han i flere Søslag, og udnævntes til Kaptain. 1656 kom han hjem igjen, og fik Titlen af Hofjunker; han havde nu erhvervet sig et Navn, og hans Dygtighed og Kundskaber var umiskjendelige. I de følgende Aar deltog han som Chef for et Skib, og senere som Admiral under Henrik Bjelke i flere Træfninger; i 1657 var han allerede, kun 28 Aar gammel, bleven udnævnt til Holmens Chef. Hans Valgsprog var: „hverken ubesindig eller forsagt“, og hans Mod og

Koldblodighed tillod ham altid at benytte sig af Omstændighederne. I denne Krig vandt han tillige ved Humanitet og Velvillie sine Undergivne, og erhvervede sig deres Hengivenhed.

Efter Freden giftede han sig i 1661 med Margrethe Ulfeld, der senere som Enke tilligemed Birgitte Skeel stiftede det adelige Jomfruklofter i Roeskilde.

Juul arbeidede nu paa at ophjælpe Flaaden, men dels tilstod Staten ham kun faa Pengemidler, og dels havde der dannet sig to Partier i Søetaten: et hollandsk og et dansk, og i Spidsen for det første stod Juuls Uven, Generaladmiral Adeler, der dog senere under Kristian den Femte mistede sin Indflydelse, saa han maatte kæmpe med mange Vanskeligheder. Da Krigen erklæredes i Marts 1677, seilede han med 8 Linieskibe, 5 Fregatter, 2 Brandere og 5 mindre Skibe til Østersøen, opbragte alle svenske Fartøier, han mødte, og ødelagde Transportskibene. Han angreb Gulland, og erobrede Visby, dog ikke med Magt, men ved Imødekommenhed og Mildhed; kun Slottet maatte han beskyde. Indbyggerne udnævnte ham til Landshøvding paa Øen, og der blev slaaet en Skuepenge til Minde om Erobringen.

Juul krydsede derpaa omkring i Østersøen, og fik snart Efterretning om, at den svenske Admiral Creutz nærmede sig med en betydelig Overmagt. Desuagtet flygtede han ikke, men stødte sammen med Fjenden ved Rygen; efter flere Timers Kamp brød han igjennem, satte op mod Sundet, og gik til Ankers ved Falsterbo; Fjenden leirede sig ved Trelleborg paa Skaanes Kyst. Begge Parter tilskrev sig Seiren, men Creutz havde dog lidt det betydeligste Tab. Da Admiral Tromp derpaa forenede sig med Juul, angreb de den svenske Flaade, der ved Rygen mistede syv Skibe med 400 Kanoner. Efter flere seierrige Træfninger fik han endelig Underretning om, at den svenske Hovedflaade var seet under Bornholm. Han ankrede ved Stevns, kaldte Cheferne til sig, og formanede dem til i det forestaaende Slag at gjøre deres Pligt. Hans Broder bragte ham Kongens Tilladelse til at handle paa egen Haand.

Juul lokkede nu Fjenden, der havde 36 Linieskibe, 6 Brandere og 12 Galioter, under Admiral Horn, ind i Kjøgebugt. Han havde selv en Styrke af 25 større Skibe, 3 Brandere og 8 Galioter. Et af Fjendens Skibe kom paa Grund ved Stevns, og 6 andre skyndte sig at hjælpe det. Juul delte sin Flaade, og det lykkedes ham at afskære 16 Skibe under Admiral Sparre fra den øvrige Flaade, og efter en heftig Kamp slog han dem paa Flugt. Han maatte forlade sit Admiralskib „Kristian den Femte“; „Frederik den Tredie“ blev ligeledes ødelagt, og paa „Charlotte Amalie“ forfulgte han derefter Fjenden.

I dette blodige Slag havde han 3—400 Døde og Saarede, hvorimod de Svenske mistede 12 Linieskibe, 2000 Døde og Saarede, og 3000 Fangne. Her viste han ret sin Dygtighed som Overanfører; han gjorde sig udødelig ved denne Seir, og Kongen udnævnte ham til Geheimeraad og Generaladmiral Lieutenant, og lod præge en kostbar Medaille. — Næste Aar erobrede han Rygen, og slog Fjenden ved Kalmar. Krigen ophørte snart, og Freden blev sluttet.

I de paafølgende fredelige Aar søgte han at gjøre sig nyttig paa mange Maader; han indførte Søkadetkorpset, og forbedrede Navigationsskolen; Skibsbyggeriet og Holmen forøgedes. 1695 kom en Dok i Brug. — Han kjøbte senere Taasinge, og oprettede et Stamhus; den 18de April 1697 afgik han ved Døden, og blev bisat i Holmens Kirke.

. . . Saadan Heltens Minde staar!
Selv naar til Støv hans Legem længst er blevet,
Ei Tidens matte Haand hans Død formaar.

Det Navn, som Sagas Griffel dybt har skrevet,
Det sletter ingen Alders Taager ud,
Det lever herligt, som det før har levet.

Skjøndt Fanen hist er vorden til en Klud,
Saa vidner dog den lange stærke Stang,
At Fjenden blegnet faldt paa Heltens Bud.

Et russisk Pantserskib.

Det er ret mærkværdigt at iagttage, hvilken Dygtighed Sø-Arkitekterne have opnaaet i at bygge Pantserskibe, i Løbet af de femten Aar, der ere hengaaede siden de første Forsøg bleve gjorte dermed; det er hovedsagelig her i Europa, at Ideen har faaet Indpas, og er bleven baaren frem; Amerikanerne, hvem vi skylde Opfindelsen, eie kun faa af disse Skibe, og de ere ovenikjøbet af en forældet og daarlig Konstruktion.

Hvilket stolt Syn er det ikke, naar en Tremaster med sine af Kanoner spækkede Sider, og som hæver sig stolt op over Vandet, ligger for Anker, og hvor grimt og uskjønt er ikke Indtrykket, man faaer, af disse lavtliggende, masteløse Taarnskibe, hvor man kun seer en eller to vældige Kanoner stikke ud; men man kan ikke andet end føle, at selv om de ere grimme, ere de det, fordi de i saa høi Grad betegne den Aand, der gaaer igjennem Nutidens skrækkelige og ukristelige Maade at føre Krig paa.

Englænderne have de frygteligste Skibe i denne

Retning. „The Devastation" (Ødelæggelsen) svarer fuldstændigt til sit Navn, og flere Monitorer, der ere byggede efter det samme System, har sat England i Stand til at optage Kampen tilsøes med hvilkensomhelst, og maaskee flere af de andre Stormagter paa engang. Frankrig og Tydskland ere ikke saa godt forsynede, og de faa Stykker, som Holland og Italien eie, ere for Øieblikket ikke nær saa frygtelige. — Den sidste Magt har et stort Skib under Bygning, hvilket man mener at kunne armere med 100 Tons Kanoner. (En Ton er 20 Centner). Naar dette bliver færdigt, vil det blive Nutidens første Krigsskib; hidtil ere Russerne de eneste, der nogenlunde have kunnet maale sig med England.

Admiral Popoff gjorde engang et Udkast, efter hvilket to Cirkel-Skibe —, Popoffkas kaldede —, konstrueredes. De ere, som Billedet viser, runde, have Kanoner i et ubedækket Taarn, og bevæge sig kun langsomt, i det Høieste ti eller elleve Knob. De kunne kun bruges til Kyst- og Flod-Forsvar, og kunne aldrig gjøre Tjeneste i aaben Sø. De ere ikke sikkre mod Angreb af en Sværm af Baade, hvis Mandskab entrer og bemægtiger sig dem, og et godt kommanderet Pantserskib kan lettelig bore dem i Sænk. Det Skib, der bærer Opfinderens Navn, er 120 Fod i Diameter, og har 640 Hestes Kraft.

En farlig Fjende for Pantserskibene ere Torpedoerne; en Mand i det Boyton'ske Svømmeapparat kan om Natten ubemærket nærme sig Skibet, og hæfte en Torpedo ved det, for derpaa efter givet Signal, der sætter et elektrisk Batteri i Bevægelse, rolig i Frastand være Vidne til, hvorledes Skibet springer i Stumper og Stykker.

Den Krig, der nu føres mellem Rusland og Tyrkiet, har allerede givet Exempler herpaa, og den Tid er maaskee ikke fjern, hvor man atter vender tilbage til de lette Træskibe eller opfinder nye, og efter en større Maalestok anlagte Mordmaskiner.

En tyrkisk Mademoiselle.

(Slutning.)

Forøvrigt udviklede den smukke Tyrkinde sig alt mere og mere i Elskværdighed og fransk Esprit, og hun var i flere Aar Løvinden i disse bekjendte Kredse, som f. Ex.: Marquise du Deffords, hvor „Fordomsfriheden" i adskillige Retninger ganske vist var temmelig stor —, Ludvig den Femtendes Tidsalder var jo egentlig ikke Dydsmonstrets —, men hvor alligevel Genier som Voltaire og Montesquieu spredte omkring sig Glandsen af en gryende, ny Tid. Det var i disse Kredse, at hun traf en Mand, som ikke selv var et Geni, men særdeles dannet, og begavet med Sympathi for det Geniale, desuden af et eiendommeligt, mere drømmende, end efter Tidens Skik let og overfladisk Sindelag; Manden hed Chevalier d'Aidie. Han stod i fortroligt Forhold til flere af den Tids literære Berømtheder, og nød i disse Saloner, hvor man ellers lod sig nøie med det Ydre, stor Anseelse for sin Karakter. Mellem d'Aidie og den smukke Orientalerinde opstod snart en hemmelig Sympathi; Forholdet udviklede sig snart til en ømmere Følelse, og tilsidst kunde det ikke længere for noget mere opmærksomt Øie være Tvivl underkastet, at Malteserridderen d'Aidie, (thi han tilhørte Malteserordenen), og vor fortryllende Muhamedanerinde vare dødelig forelskede i hverandre. Man gned Hænderne af Glæde: „Hvilken Kombination! Hvor pikant!"

Et Aar derefter indtraf noget, som indenfor de toneangivende Kredse vakte en endnu større Extase. Amor —, saaledes som man dengang allegorisk og smagfuldt udtrykte sig —, havde uden Hymens Bistand velsignet vort interessante Par, og ladet dette Kjærlighedens Træ bære en forbuden Frugt. Malteserridderen nød den Glæde at kunne vugge paa sine Arme en lille ny Ayesha. I den fine Verden paa Ludvig den Femtendes Tid blev saadant kaldet en „guddommelig Episode", og hvad Mademoiselle Ayesha selv angik, blev hun ved denne Hændelse kun end mere interessant. Det bør her tilføies, at Chevalier d'Aidie, som nærede besynderlige Begreber i visse Retninger, ogsaa her havde faaet den Paradox i sit Hoved, ved et formeligt Ægteskab at hellige sin Forbindelse med Tyrkinden —; Tilladelse hertil var det ham ikke vanskeligt at erholde, endskjøndt han var Malteserridder, og Elskerinden kunde jo blive rettroende Kristen, hvad Dag som helst —; men her indtraadte et Moment, som unægtelig løftede hele Forholdet til det sublimeste Høidepunkt af det Pikante: Mademoiselle Ayesha — vægrede sig. Hun havde efterhaanden sat sig ind i alle Vesterlandets Sæder og Skikke, hun havde fuldstændig levet sig ind i europæisk Kultur, hun var den mest fuldendte Pariserinde, man kunde tænke sig; men i et Eneste var og forblev hun Tyrkinde —, Sligt ligger i Blodet —: det kristelige Ægteskab, saaledes som hun saae det rundt omkring sig, (maaskee netop fordi hun saae det saadant omkring sig), var noget, som hun umuligt kunde fatte; hun følte slet ingen Trang dertil, og hvorfor tragte efter hvad man ikke behøver? „Tilstaa —, yttrede man til hverandre, — at dette er overordentlig pikant!"

Chevalier d'Aidie tog sig Sagen meget til Hjerte, og blev mere og mere drømmende; han endte med at blive Melankoliker, og mere paradox end

nogensinde. Mademoiselle Ayesha endte i en beslægtet Retning, men dog anderledes: hun kastede sig ind i den besynderligste Mysticisme. Hun havde, synes det, havt noget medfødt Anlæg dertil —, selv saadant ligger i Blodet, fremfor alt det orientalske; — en intimere Forbindelse med en vis fordums Modedame, men som nu var bleven hellig, Fru de Calandrini, havde efterhaanden udviklet dette Anlæg hos hende. Hun faldt for hver Dag stedse dybere ned i et overnaturligt Grubleri, hun trak sig tilbage fra Verden, tilsidst ogsaa fra Barn og Elsker, blev mere og mere indesluttet, fortæredes i Løbet af kort Tid af en Slags aandelig Spægelse, og hensov en smuk Dag ganske uformodet, stille som en udbrændt Ild, efter dog forud i et pludseligt Feberanfald af rent katholsk Sværmeri at have forlangt en — Skriftefader!"

En vis Abbé Boursault modtog den smukke Østerlænderindes Skriftemaal, og afgav senere det Vidnesbyrd, at hun var død som den bedste Kristen i Verden. Hendes Død gjorde i en stor Kreds af Skjønaander og levelystne Marquiser en uhyre Opsigt; at hun var død „som den bedste Kristen i Verden", kunde ikke andet end forøge det Interessante i Begivenheden; „hun har været pikant i selve Døden; hvilken Kvinde, hvilken beundringsværdig Kvinde!"

Chevalier d'Aidie, som tog sig Mademoiselle Ayeshas Død nær paa en hel anden Maade end den øvrige Verden, forsvandt kort derefter fra Pariserćirklerne, og begravede sig paa et Slot i en af Frankrigs Provindser, hvor han senere bortgiftede sin og Ayeshas Datter med en skikkelig Landjunker. Den smukke Orientalerinde, som i saa mange Aar havde opfyldt de parisiske Saloner med sit fortryllende Væsens Rosenduft, var snart glemt der for nye „pikante" Personligheder, og en mere og mere bevæget Tids betydningsfulde Begivenheder. Det var midt i det franske Salonlivs Krønike et Kapitel af „Tusinde og een Nat", som kun efterlod det dunkle Indtryk af en flygtig Lekture. I vor nyeste Tid er Ayeshas Minde bleven opfrisket for et Øieblik ved et lille Oplag af hendes „Breve til Mademoiselle de Calandrini."

Blandinger.

— I et Leiebibliothek begjærede en ung Pige „Napoleons Levnet". — „Det gjør mig ondt, den er ikke hjemme." — „Nu, saa kan De give mig en anden Røverhistorie."

— Man siger: en stor General maa stedse gjøre det Modsatte af det, Fjenden kan formode. Den, der vil handle moralsk stort, gjør aldrig, hvad den store Hob venter af ham.

Dobbeltgaader.

1.

(Første Betydning.)

Et Sted, hvor Handel og Vandel rask drives,
Hvor Nogle skjælve, naar Andre de kives;
Et Sted, hvor Kløgt og Beregning os fryder,
Langt meer end de allerfrommeste Dyder.

(Anden Betydning.)

Et Gjemmested er det, som slutter inde
En Magt, der næsten kan Alt overvinde;
Et Gjemmested, hvori vi kunne bære
En Nøgle til Sorg og Lykke og Ære.

2.

(Første Betydning.)

Kvinderne bruge det overalt,
Paa mange forskjellige Maader;
Snart er det latterlig vidt, snart smalt,
Alt eftersom Moden nu raader.

(Anden Betydning.)

En Egenskab af en tvivlsom Art,
Paa Finhed maaskee kan den tyde;
Men er en Gjenstand det, da man snart
Vil kunne i Stykker den bryde.

Opløsning af Stavelsegaaderne i Nr. 25:
1. Perlerad. 2. Kræmmerhus.

Stavelsegaaderne i Nr. 25 er opløst af H. V.

☞ Med dette Nr. følger „Fotografiet", 16de Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Forlag af Triers Bogtrk.

V. Söborgs Steentrk.

Smuglere ved den russiske Grændse.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 8de Juli. Nr. 27.

Indhold: Smuglere ved den russiske Grændse (med Lithografi.) — Brøde og Bod (Fortsættelse.) — Romantik og Prosa. — Brilliantnaalen. — Gaade.

Smuglere ved den russiske Grændse.

Tolden spiller en stor Rolle som Indtægtskilde i Rusland, og da den tillige er Beskyttelsestold for den russiske Industri, er den meget høi, og frister til at blive omgaaet, og det er en Kjendsgjerning, at Smuglervæsenet ved den russiske Landgrændse har uddannet sig til et formeligt System, hvori Smuglernes List og Frækhed ofte beseirer Opsynets Aarvaagenhed. Det drives saavel af den Enkelte i det Smaa, som af større Bander i det Store, og disse sidste ere i Reglen de Heldigste; det gaaer for sig Sommer og Vinter —, Dag og Nat.

Vinteren, med sit Slædeføre og sine mørke Nætter med Taage og Snefog, er den bedste Tid. Smuglerne rekruteres af Landbefolkningen paa begge Sider af Grændsen; Varerne, mest fine Tøier, Silkevarer, Kniplinger og Kattuner, pakkes paa Slæder, som ere forspændte med de smaa, russiske Heste, og ledsages af bevæbnede Smuglere tilhest og tilfods, — det Hele gaaer til paa militær Viis; Speidere og Blænkere ere sendte forud og til Siderne; Alle ere bevæbnede, thi skjøndt Smugleren mest stoler paa sin Snuhed og List, saa kan han dog tvinges til at benytte sine Vaaben, og i Sammenstødet med Kosakkerne og Grændsevogterne flyder der meget ofte Blod.

Man skulde ikke tro, at der over Grændsen kunde smugles saa Meget, som der skeer, thi den bevogtes paa følgende Maade:

Langs hele den russisk-preissiske Grændse er der opkastet en lav Vold, med en Grav eller Grøft paa hver Side. Indenfor den staaer en Kordon af Infanteri om Dagen; gamle, udtjente Soldater, med Medailler fra flere Krige, Kordonhuse, og Officerernes Tjenesteboliger —; indenfor denne Række findes en anden Række Infanteriposter og Toldklareringshusene. Om Natten patrouillerer beredne Soldater, ofte Kosakker. Smuglerkunsten bestaaer i, ubemærket at kunne passere første Kordon, derpaa slaa ind paa Sideveie, og komme til et aftalt Sted indenfor anden Kondon, hvor saa nye Befordringsmidler vente, for at bringe Godset i Sikkerhed.

Af og til falde vel hele Ladninger i Opsynets Hænder, men Keiserrigets Udstrækning er saa stor, saa ufarbar, og i den Grad begunstigende Smugleriet, at det synes at være Undtagelser.

Vort Billede viser en Smuglerkolonne, med dens Ledsagere tilhest og tilfods, i Begreb med at overskride Grændsen paa øde Skovveie.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

Efterretningen blev bragt ham af en Mand, der kaldte sig Assessor Friedenreich, og tilbød sin Tjeneste til at besørge Begravelsen.

„Det hører rigtignok ikke til mine Forretninger i Almindelighed,“ sagde han, da han bemærkede, at Morris betragtede ham med et forbauset Blik. „Jeg har egentlig ingen bestemte Forretninger, og er desuden for længere Tid siden traadt ud af mit Embede.“

„Har De da en særegen Grund til at ville besørge disse ingenlunde behagelige Sager?"

„En særegen Grund? ja, og jeg skal nævne den, hvis De vil love mig den strængeste Taushed."

„Er der en Hemmelighed forbunden dermed?"

„Ja, og det tilmed en Hemmelighed, som har en vis Interesse for Dem."

„I hvilken Henseende?"

„Fordi De vei ogsaa vil ønske Morderen straffet."

„Han er jo allerede fængslet og..."

„Jeg har mine egne Ideer om den Sag, og hvis jeg tør gjøre Regning paa begge Herrers Taushed, (Bruno arbeidede nemlig ved sin Pult), og at De ikke ville lade et eneste Ord falde derom til Nogensomhelst, da mine Bestræbelser derved kunne tilintetgjøres, saa vil jeg betro Dem, at jeg er en forhenværende Politiembedsmand, hvis Kjæphest det er at opklare dunkle Forbrydelser."

„Baade min Hustru, min Søn og jeg selv have tvivlet om, at Benjamin var skyldig, men nu haves der jo Beviser imod ham."

„Som jeg ikke anseer for meget gyldige. Jeg kjender Familien Kern, og den er i Almindelighed kun daarlig omtalt, men den Arresterede er en brav og ærlig Karl —; havde han villet skaffe sig Penge, saa havde han lettere kunnet gjøre det i Deres Hus, — det tyder Kassetyveriet paa."

Morris betragtede ham noget forundret, og det var tydeligt, at denne Yttring berørte ham paa en ubehagelig Maade.

„Hvad kjender De til den Sag? Hvem har fortalt Dem noget derom?"

„Jeg beskjæftiger mig for Øieblikket med denne Sag."

„Imod min Villie."

„Undskyld mig, men jeg mener rigtignok, at her kan Deres Villie ikke komme i Betragtning, naar det dreier sig om at faae en uskyldig Mistænkt befriet fra en saa vanærende Mistanke."

„Altsaa har Gruben overtraadt mit Forbud, og nu kan jeg forstaae, hvorfor man ikke viser mig den samme Tillid paa Børsen nu som tidligere."

„Denne Slutning troer jeg er ganske urigtig. Gruben har kun udtalt sig til mig, og jeg skal nok tie, for ikke selv at forstyrre mine egne Planer. Desuden vil Gruben aldrig nedlade sig til at tage en smaalig Hævn, og hvis der er ubehagelige Rygter i Omløb om Deres Firma, saa maa det skrive sig fra en Anden."

„Hvem da?"

„Det veed jeg ikke."

„Kan De ikke faae det at vide?"

„Maaskee."

„Jeg vilde være Dem meget taknemmelig, hvis De kunde skaffe mig Visshed."

„Jeg skal see til, hvad jeg kan gjøre."

„De anseer altsaa ogsaa Gruben for uskyldig? men hvis De kjendte Omstændighederne rigtig."

„Dem kjender jeg til Punkt og Prikke, og indrømmer, at de tale imod Gruben, men jeg haaber dog at kunne bevise hans Uskyldighed."

„Saa gad jeg nok vide, hvem der er Gjerningsmanden."

„Jeg søger ham under Deres Tag."

„De kunde gjøre mig ganske forskrækket, hvis jeg ikke vidste, at Deres Formodninger vare aldeles grebne ud af Luften. Og jeg troer slet ikke, at De er slaaet ind paa den rette Vei."

„Det vil vise sig."

„Har De fundet noget Spor?"

„Jeg tør intet sige."

Ikke engang til mig Navnet paa den Person, De mistænker?"

„Nei, ikke engang til Dem, Hr. Bankier."

„Jeg beder Dem erindre, at jeg ikke ønsker Kassetyveriet omtalt."

„Dette Ønske er egentlig uretfærdigt imod den Mistænkte, og kan let lede til større Tab, men vi ville love hinanden gjensidig Taushed ligeoverfor Deres Gemalinde, og fornemmelig ligeoverfor Tjenestefolkene."

„Vær rolig, vi skulle nok tie. Men hvorfor vil De besørge Forberedelserne til min Søsters Begravelse?"

„Fordi jeg haaber at finde Leilighed til at gjøre adskillige Jagttagelser."

„Troer De maaskee, at Morderen vil følge sit Offer til Jorden?"

„Det har man seet før, og man kan ikke vide, hvilke Opdagelser mit erfarne Blik vil kunne gjøre."

„Benyt saa Leiligheden efter Deres Ønske, og ønsker De at tale med mig, skal jeg altid være til Deres Tjeneste. Farvel."

Inspektøren forlod Kabinettet, og traf, som han havde ventet, Bluff i Gangen.

„Det varede længe," sagde Bluff. „De maa formodentlig have havt vigtige Sager at forhandle med vor Chef."

„Kun en Pengesag."

„Har De ikke hørt noget Nyt endnu, jeg bliver utaalmodig?"

„Jeg venter hver Dag Underretning om, at Deres Onkel lever, eller at han er død. Det maa vi først vide —, senere kommer Arven. Har De tænkt over, hvad jeg paastod forleden Dag?"

„Det har jeg ganske vist —, men —, alligevel..."

„Jeg har altsaa taget feil, og Herrens Ægteskab er fuldkommen lykkeligt?"

„Det vil jeg just ikke paastaa."

„Det er altsaa dog sandt, at Fruen søger Lykken mere udenfor Huset end i Huset selv."

„Det veed jeg ikke noget om. Fruen tager ofte ud om Aftenen til en Dame, som hun spiller Klaveer med."

„Fruen uddanner sig maaskee i Musik. Hvad hedder Lærerinden?"

„Frøken Palmer. Hun er i Huset hos sin Tante, Fru Eckart."

„Lærerinden kan ikke være meget bekjendt, thi det Navn har jeg aldrig hørt før. En Hr. Eckart kom engang i Tugthuset paa Grund af en Brandstiftelse —, jeg husker godt Processen. Træffer Fruen ikke Andre der?"

„Det veed jeg ikke. De troer da ikke strax det Værste?"

„Jeg troer intet, men jeg anseer Alt for muligt. Og jeg siger Dem endnu engang, Bluff, at imellem de rigeste Folk træffer man ofte de ulykkeligste Ægteskaber; derfor var det maaskee ogsaa bedre for Dem, at De slet ikke fik nogen Arv."

„Naar jeg først faaer Pengene, saa vil det Andet nok give sig," mente Bluff.

„Lad os haabe det Bedste," mente Friedenreich, „og siig mig, om De ikke er kommet paa en bedre Fod med Kassereren?"

„Det kommer jeg vist aldrig. Jeg kan ikke udstaae den Hykler."

Inspektøren tog Afsked, gjorde den fornødne Aftale med en Bedemand om Begravelsen, og gik saa til den Afdødes Leilighed, hvor han kun traf den gamle Kone, der tidligere havde opvartet Frøken Morris.

Han undersøgte endnu engang Værelserne, og intet undgik hans Falkeblik, ikke engang en Klud tærnet Toi, som laa under Sofaen i Dagligstuen, og som han maatte lægge sig paa Knæ for at faae fat paa.

Et svagt Raab undslap hans Læber, da han betragtede denne blodplettede Lap.

„Det er en Stump af et Lommetørklæde, af en saadan Simpelhed, at det ikke kan have tilhørt Kammertjeneren i et rigt Hus. Blodet skriver sig fra Hunden, som er sprunget Morderen imøde, da han aabnede Døren udefra med en falsk Nøgle. Han skar Halsen over paa Hunden, og tørrede Kniven af i Lommetørklædet —; tilfældigvis skar han Lappen af, og tabte den, uden at bemærke det —; Benjamins Forklaring var sandsynlig, og Inspektøren tvivlede ikke paa, at Alt var gaaet til, som Benjamin havde sagt i Forhøret."

At Friedenreich tog sig af Benjamin, skete af

to Grunde: For det første kjendte han ham fra den gamle Generals Tid som en ærlig Karl, og dernæst haabede han at faae en Medhjælper i ham, til at skaffe sig Meddelelser angaaende Fru Morris.

Det var navnlig den sidste Grund, der bevægede ham til at anspænde alle sine Kræfter.

Men hvem var Gjerningsmanden? At han havde benyttet falske Nøgler beviste, at det ikke var en Begynder.

Tidligere var Simon Kern bekjendt for, i Særdeleshed at benytte falske Nøgler til Tyverier, og en Mester i at forfærdige dem. Denne Simon var nu atter paa fri Fod, og hans Moder havde i sin Tid, rigtignok mange Aar tilbage, staaet paa en venskabelig Fod med den Myrdede.

Alt dette bragte den erfarne Mand til det Resultat, at Mistanken først og nærmest maatte falde paa Simon Kern, og han besluttede foreløbig at fastholde den, og forfølge den videre.

Med denne Beslutning forlod han Huset, for at udføre en anden Plan.

Det var imidlertid blevet Aften, og Gaslygterne bleve tændte. Trods den bidende Blæst skyndte han sig ikke, men vandrede, fordybet i sine Tanker og Planer, langsomt igjennem Gaderne, indtil han naaede det Hus, hvori Adas Slægtninge boede.

Ligeoverfor var en Havemur, tilligemed en Port. Denne temmelig dybe Port tilbød Inspektøren et passende Skjulested.

Han havde ikke staaet længe, før en tæt tilsløret Dame, som i nogen Frastand blev fulgt af en anden Kvindeskikkelse, traadte ind i Huset.

Han ventede nogle Minutter, derpaa fulgte han efter.

En ældre, noget paafaldende klædt Dame lukkede selv op, og paa hans Spørgsmaal, om det var Fru Warren, svarede hun ja.

Da de vare traadte ind i Værelset, gjorde han mange Undskyldninger, fordi han maaskee generede hende, men han haabede, at hun vilde finde det i sin Orden, at man maatte være meget forsigtig med, hvem man betroede sine Børns Opdragelse, desværre var Nutiden saa fuld af Løgn og Bedrageri, at man ikke kunde tage sig noksom i Agt.

„Ja desværre," sagde Fru Warren med et Suk; „min Søn har været nødt til at hæve sin Forlovelse med en ung Dame, fordi hendes Broder bestjal den ham betroede Kasse."

„Saa det var Grunden til, at Hr. Gruben saa pludselig fik sin Afsked?" udbrød han med vel hyklet Forstillelse, „han blev altid anseet for en solid Person."

„Leilighed gjør Tyve."

„De har fuldkommen Ret, Frue; men for at komme tilbage til Sagen, saa søger jeg en Lærerinde

i Musik for mine Døttre, og man har anbefalet mig Frøken Palmer."

„Og De kunde vist ikke træffe et bedre Valg."

„Det glæder mig at høre. Frøkenen boer hos sine Slægtninge?"

„Hos sin Faders Søster, Fru Eckart. Frøkenen er født i England, og begge hendes Forældre ere døde —; deres Ægteskab skal ikke have været lykkeligt. Frøkenen er meget dygtig, meget elskværdig, og har fundet en meget rig Dame..."

„Fru Morris? hun protegerer hende, og besøger hende nok ofte?"

„Hun kom for et Øieblik siden."

„Alene?"

„Ledsaget af sin Kammerjomfru."

„Mon disse Besøg virkelig alene gjælde Musiklærerinden," sagde Inspektøren leende. „De er vist en altfor fornuftig Kone til at tro, at den rige Dame alene af den Grund skulde komme i dette Hus?"

Fru Warren saae noget forundret ud, men et ondskabsfuldt Træk i Ansigtet gav ham strax den Forvisning, at en Smule Bagtalelse nok vilde finde en frodig Jordbund her, og bringe en ligesaa frugtbar Høst.

„Hvilken anden Hensigt skulde hun vel have med sine Besøg?"

„Kommer der ingen Herrer paa samme Tid?"

„Nei, det veed jeg med Vished, da jeg holder skarpt Udkig, eftersom det paa ingen Maade er mig ligegyldigt, hvem der gaaer ud og ind i mit Hus."

„Saa kan jeg ikke begribe, hvorfor en saadan rig Dame ikke lader Musiklærerinden komme hjem hos sig?"

„Da De vil engagere Frøken Palmer, og der ikke maa falde nogen Skygge paa hende, saa vil jeg betro Dem, at Frøken Palmer er hemmelig forlovet med den unge Hr. Morris, men at hans Fader hidtil har nægtet sit Samtykke. Frøken Ada kan jo under saadanne Omstændigheder ikke betræde Bankierens Hus."

„Og Stedmoderen begunstiger altsaa denne Forbindelse?"

„Hvorfor skulde hun ikke det? Frøken Ada er ligesaa dydig, som smuk og elskværdig."

„Denne hemmelige Forlovelse har dog fremkaldt Betænkeligheder hos mig; mine Døttre kunne deri finde et slet Exempel. Jeg vil nøiere overveie Sagen, men takker Dem for Deres imødekommende Venlighed."

„Frøken Palmer vil aldrig give noget slet Exempel," skyndte Fru Warren sig at tilføie, inden Inspektøren var ude af Døren.

Et Kvarterstid senere forlod ogsaa Harriet, ledsaget af sin Pige, Huset.

Hun saae ikke den Skikkelse, som fra den anden Side af Gaden traadte frem, og fulgte efter; hun var altfor beskjæftiget med sine egne Tanker, der hovedsagelig dreiede sig om Adas Skjæbne.

At hendes Mand ikke senere, hverken til hende eller til Bruno, havde omtalt Sønnens Forlovelse, ansaae hun for et godt Tegn, men hun vidste ikke, at Tabene paa Børsen lagde saa meget Beslag paa ham, at han fra Dag til Dag udsatte at ordne den Sag, som han dog var fast bestemt paa at arrangere ganske efter sit Hoved.

Just som hun vilde dreie om et Hjørne, traadte en Herre saa pludselig hende imøde, at Harriet uvilkaarlig udstødte et Skrig.

Herren blev staaende, og tog sin Hat af til en dyb Hilsen.

„Fru Morris!" udbrød han overrasket. „Hvor jeg maa prise mig lykkelig over, at Tilfældet førte mig denne Vei. Maa jeg have den Ære?"

Han bød hende Armen, men hun fortsatte sin Gang, og syntes ikke at lægge Mærke til ham.

Fredrik Walker holdt sig ved Siden af hende.

„Frue!" sagde han, „hvis De ikke ønsker at Deres Pige skal høre, hvad jeg vil sige, saa maa De finde Dem i Omstændighederne, som De jo dog ikke kan forandre. De svarer mig ikke paa mine Breve, og synes ikke at være tilbøielig til at opfylde mine Fordringer."

„Aldrig! og hvis jeg ikke desværre var nødsaget til at finde mig i Deres Ledsagelse nu, saa kaldte jeg paa det første Mandfolk, jeg mødte, og bad ham om at beskytte mig mod Deres Uforskammethed."

„Aah! Det vilde De dog ikke gjøre. De vilde betænke Følgerne, som kunde blive ubehagelige nok for Dem."

„Jeg bryder mig ikke om Deres Trusler."

„En Smule dog, idetmindste for Adas Skyld."

„Tal ikke om hende —, derved giver De kun mit Had ny Næring. Jeg er i Besiddelse af Vaaben, som kunne knuse Dem."

„Og Dem selv og Ada med ved samme Leilighed."

En ældre Herre gik i dette Øieblik langsomt forbi, og de afbrød Samtalen, indtil han var gaaet forbi dem.

„Læg mine Advarsler paa Hjerte," sagde Walker. „De har foruden mig ogsaa andre Fjender, som søge Forbund med mig."

„Jeg kjender kun En."

„Kassereren."

„Ham frygter jeg ikke det mindste."

„De veed ikke, hvilken Indflydelse han har, og hvor let Deres Mands Mistro kan vækkes."

„Af den Person?"

„Af ham saagodtsom af enhver Anden."

„Forener De Dem med ham, saa slutter De Dem til en Person, der har bestjaalet sin Principals Kasse. Maaskee det er Dem en ligegyldig Sag; Deres tidligere Venner..."

„Kan De bevise, at han er en Tyv?"

„Ikke i dette Oieblik, men jeg faaer Beviserne. Derimod kunde jeg med Lethed endnu idag faae ham jaget paa Porten, men jeg foretrækker at vente lidt endnu."

(Fortsættes.)

Romantik og Prosa.

(En amerikansk Novelle.)

1.

Romantik'en.

„Madge, Du er en Engel!"

„Oh, Peter!" udbraabte Englen, blussende som Morgenroden.

Det var Sommer, og de To, der førte ovenstaaende, forelskede Samtale sad i et Lysthus, ud af hvilket de traadte som et lykkeligt Par.

„Min Kjære," sagde „Englens" Stedmoder til sin Mand. „Du har tilladt denne unge Fyr, der endnu besøger Kollegiet, og ikke er en Cent værd, at komme her; Dag for Dag er han bleven mere og mere fortrolig med hende, og sandsynligviis har de vexlet adskillige skjønne Løfter om evigvarende Kjærlighed."

„Er det muligt," svarede den skikkelige Mand.

„Jeg forsikkrer Dig. De ere to Børn, og have ikke bedre Forstand, idetmindste ikke Madge. Hvad Drengen, (saaledes kaldte hun Peter), angaaer, saa veed Du, at han kun har de ottehundrede Dollars, hans Bedstefader efterlod ham, medmindre hans Onkel skulde give ham Noget —, et meget godt Parti for Din Datter, ikke sandt? Jeg tør næsten paastaae, at han ikke elsker hende, han tragter kun efter Dine Penge."

„Mine Penge!" Et Vredesblus fløi over hans Ansigt, og et Lyn flammede i den gode Mands Oine; „Ikke elske min søde, lille Pige! Hvad om hun elsker ham, og tager sin Død derover, eller hendes Hjerte knuses?"

„Hjerte knuses —, tage sin Død! Hun vil sukke i sex Timer, og have glemt ham inden sex Dage." — —

Da Master Peter Brooks næste Dag i en høitidelig Tone anholdt Mr. Bolton, der ellers altid var saa hjertelig imod ham, om hans Datters Haand, modtog den gamle Gentleman ham med en skrækkelig Stivhed, talte koldt til ham, samt tilføiede en Pantomine henimod Døren, der ikke godt kunde misforstaaes.

Det var et skrækkeligt Slag; to fortvivlede Elskende, en grusom Stedmoder og en haardhjertet Fader, alt som i Romanen.

Jeg vil ikke trætte mine Læseres Følelser, ved at opregne nøiagtig, hvad der gik for sig i de paafølgende Dage, men skynde mig frem til den taagede, skyfulde Dag sidst i August, da Madge løb bort til New-York, medtagende en lille Dame-Koffert og Peter. De kom dertil ud paa Aftenen, og opsøgte strax en Geistlig; de fandt En, der forenede dem i fem Minutter, og skrev en Vielsesattest i andre to; og „Mand og Hustru" vandrede op ad Broadway i den maanelyse Nat, Arm i Arm, i en fortrolig Passiar.

Kjærlighed er en lykkelig Drøm; hvad der skete for sex Uger siden forekom dem at ligge i en fjern Fortid; Mrs. Bolton havde nemlig en ætsende Tunge, der dryppede sin Gift ind i den skikkelige Mr. Boltons Hjerte, og bragte hans Raseri til at flamme.

Peter havde leiet Værelser i femte Avenue, (New-Yorks aristokratiske Gade), Byron House —, ikke altfor kostbare, thi de vilde være meget sparsomme, hvilket følgende Samtale, der fandt Sted en Uge efter Brylluppet, udviser. De To havde skrevet Breve —, han til sin Onkel og Velynder, thi Peters Forældre vare døde, og Madge til sin Fader, idet de opgav deres nuværende Adresse.

De spiste til Middag —, Suppe, en Agerhøne, Macaronni, Salat, Marinces og Is —, Alt udmærket velsmagende, og naturligviis overordentlig billigt.

„Ah!" udbrød Peter, idet han lagde Kniv og Gaffel fra sig, og gned sine Hænder velfornøiet; „er dette ikke prægtigt! En elegant, lille Dagligstue, en delikat, lille Dinér, og en elskværdig, fortryllende lille Kone. Jeg vilde ikke bytte med en Konge og hans Trone."

„Heller ikke jeg; vi skulle have det yndigt, og vi maa desuden være meget paapasselige. Nu, lad os regne Udgifterne sammen. Hvor meget efterlod Din Bedstefader Dig?"

„Otte hundrede Dollars."

„Otte — hundrede — Dollars! Store Gud! og Papa har aldrig givet mig mere end tyve Dollars paa engang. Altsaa, lad os regne sammen. Hvormeget betale vi her?"

„Halvtredsindstyve Dollars om Ugen; det er Leien, veed Du."

„Ja, halvtredsindstyve Dollars; fire Uger er en Maaned, fire Gange halvtreds er to hundrede.

Altsaa Værelser to hundrede Dollars om Maaneden. Nu har jeg skrevet det ned. Hvad mere, Peter?"

„Maaltiderne."

„Ja, Maaltiderne. De ville ikke koste os meget, vi spise saa lidet. Jeg bryder mig kun om Kyllinger, Is og saadant noget."

„Lad os da sige halvtredsindstyve Dollars om Maaneden."

„Ja. Saa er der fremdeles — min Klædedragt. Lad mig see, jeg saae Mamas Regning hos Stewart sidste Aar. Den beløb sig til toogtyvehundrede Dollars. Men kjære, lille Mand, bliv ikke bange —, jeg skal ikke ødsle en Cent; lad os sige halvtredsindstyve Dollars om Maaneden for mig..."

— „Og halvtreds for mig, mere bruger jeg vist ikke."

„Det er altfor meget for os begge To, vi bruge ikke det Halve, og vi maa kjøbe en ny Bog engang imellem."

— „Og gaa i Operaen af og til."

— „Og kjøre en Tour, oh Peter!"

— „Og have en god Cigar eller to. Himmel! hvilken lang Liste," udraabte Peter. „Lad os nu regne op." Han gjorde en hurtig Beregning, og Resultatet blev som følger:

Leie af Værelser	200	Dollars.
Maaltider	50	—
Klæder (Peter)	50	—
Klæder (Madge)	50	—
Opera	20	—
Bøger	20	—
Kjøretoure	20	—
Cigarer	10	—
	420	Dollars.

Madge stirrede lidt forundret paa denne Totalsum af deres Fornødenheder, og der var en dirrende Klang i hendes Stemme, da hun sagde: „Men, min Kjære, vi kunne ikke leve uden disse Ting, kunne vi vel?"

„Nei, det kunne vi ikke," indrømmede Peter.

I dette Øieblik traadte en Tjener ind, og sagde, at der var kommen nogle Kofferter og en lille Pakke til Mrs. Brooks.

„Til Mrs. Brooks?" repeterede Peter. „Send dem op."

To store Kofferter bragtes ind, og Madge modtog Pakken.

„Hvor den dog er tung! Hvad kan det være, — et Armbaand? Ja, føl engang, og fra min kjære Fader! Han har tilgivet os! Han har tilgivet os!" og hun gjorde et lille Hop af Glæde.

Farven paa hendes Kinder kom og gik, da hun holdt den tunge Pakke mellem sine Hænder.

„Aabn den kun, min Kjære," sagde hendes Mand.

Madge lukkede den op med skjælvende Fingre, og udtog: Nøglerne til hendes Kofferter, og hendes sidste Brev.

Skuffelsen var saa bitter, at hun brast i Taarer, netop da Tjeneren bankede igjen, traadte ind, og overrakte Peter et Brev.

„Ligemeget, Madge!" sagde han, og kyssede hende ømt. „Det er altsammen den skrækkelige gamle Stedmoders Værk. Her er et Brev fra min Onkel —, han er en jævn, ligefrem Mand, der ikke forlader os; derfor frygt ikke."

Indeni Brevet fandt han en kort, sammentrængt Note fra hans „jævne" Onkel, der meddelte ham, at eftersom hans haabefulde Neveu havde valgt at gjøre sig til en Æsel, førend han endnu var tyve Aar gammel, kunde han for hans Skyld gjerne „destillere" sin lille Arv, men han maatte ikke vente nogen Assistance, hverken i Raad eller Daad fra o. s. v.

„Hvilken fordømt, gammel Slyngel," tænkte Peter, og udraabte: „Hvilken gammel, stenhaard Bøddel!"

„Vi har dog endnu de ottehundrede Dollars, Peter, og vi ville være saa økonomiske som muligt. Jeg vil gaa og pakke mine Kofferter ud; maaskee har Fader stukket nogle Penge ned i dem."

Og hun løb ind i det næste Værelse, glad over dette Haab, netop som Tjeneren for tredie Gang traadte ind, og præsenterede Peter en Regning, der lød:

Byron House 187*.

Værelse for en Uge	50	Dollars.
Lunch, Diners, Soupers	35	—
Gas	2	—
Diverse	10	—
	97	Dollars.

„Hvad! Himmel og Jord! Jupiter —, her have vi brugt næsten hundrede Dollars i en Uge," udraabte Peter med et ærgerligt Ansigt. „Jeg havde ingen Ide om, at det vilde koste saameget, være saa enormt dyrt at leve. Hvorledes kunne vi spise fem og tredive Dollars op i en Uge? Vi maa være to ualmindelige Varulve."

„Hvad er der paafærde," spurgte Madge fra det andet Værelse, og løb fra sine Kofferter. „Hvad er der skeet, siden Du er bleven saa lang i Ansigtet?" og hun lavede sin Mund til et Kys.

(Sluttes.)

Brilliantnaalen.

I et temmelig beskedent Værelse i anden Etage i et større Hus i en Universitetsby sad to unge Mænd.

Naar jeg siger sad, saa er dette dog ikke det rigtige Udtryk; thi medens den Ene, fordybet i et skriftligt Arbeide, virkelig sad ved Bordet, laa den Anden henstrakt paa et Par Stole ved Vinduet, læsende i en Bog, og hengav sig samtidig i en saadan Grad til den ædle Beskjæftigelse at røge Tobak, at Værelset var som opfyldt med en blaa Taage, skjøndt det allerede var tidligt paa Morgenstunden.

Det var et Par friske, ungdommelige Mennesker, hvis hele Personlighed og Væsen samt Omgivelser tydede paa, at de maatte være Studenter. Deres Navne vare Fuchs og Hahn, de vare kjødelige Fætter, og de bleve begge holdte ved Universitetet af en gammel Onkel.

Da denne Onkel er bestemt til at spille en ikke uvigtig Rolle i vor Fortælling, saa maa vi skildre ham lidt nøiere, skjøndt han, som alle saadanne Onkler i enhver velordnet Fortælling, først optræder som en deus ex machina henimod Slutningen.

Hr. Johannes Kesselbach var en snurrig, gammel Patron, som havde erhvervet sig en Formue ved at skille andre Folk af med det, der forekom dem overflødigt, nemlig Skæget.

Han havde altsaa været Barbeer, men jeg kan gjerne under Taushedsløfte betro mine Læsere, at han ligeoverfor Fremmede gjerne optraadte som Doktor, talte om sine store Kure og sin store Praxis, saalænge til han selv troede derpaa.

Sandheden var, at han af og til havde aareladt eller trukket en Tand ud paa et eller andet ulykkeligt Væsen —, men at han ogsaa virkelig havde været en udmærket Barbeer, der havde forstaaet med en Mesterhaand at glide henover selv det ujevneste Menneskeansigt, og han vilde have betragtet ethvert Menneske som en Dødsfjende, der vilde have vovet at ytre, at han nogensinde havde bibragt en Kunde et Saar.

I Nærheden af den lille By, hvori han dengang boede, residerede Fyrsten af Schnabelsdorf paa sine Fædres Stamslot. Hos denne var Kesselbach i tredive Aar Livkirurg og Livbarbeer, og saa vel seet i Omegnen, at han i Løbet af en lang Række Aar havde erhvervet sig en lille Formue, og da han nu tillige var saa heldig at arve en halv Tønde Guld efter en Onkel, han aldrig havde seet, saa kunde han rolig nedlægge Barbeerkniven, og sige Sæben Farvel. Den gamle Fyrste var ogsaa død; han

havde været Kesselbachs sidste Kunde, og ved sit Testamente skjænket ham en Brystnaal, som er bestemt til at spille en Rolle i denne lille Fortælling.

Den Gamle havde ingen Børn, hans Kone var død tidligt, og han stod saaledes alene i Verden, indtil hans gode Hjerte forledede ham til at tage to Sønner af et Par gifte, men fattige Søstre til sig. De vare omtrent lige gamle, og udgjorde nu hans største Glæde. Der skulde blive noget Stort af dem, og efterat de havde gjennemgaaet den lærde Skole, sendte han dem til Universitetet, hvor de nu allerede havde opholdt sig i tre Aar, og ofte foraarsaget den Gamle adskillige Bekymringer, paa Grund af de mange Penge, de forbrugte.

Han havde ofte opbudt hele sin Skrivekunst, og ladet dem tilflyde baade Formaninger og Trusler, men deres Studeringer bleve bestandig kostbarere, og i Følge hans Beregninger maatte de blive nogle store, videnskabelige Lys, naar de havde lært i Forhold til, hvad de havde kostet ham.

Han kunde ofte være rigtig vred paa dem, men naar saa de flotte, unge Mennesker kom hjem, og smigrede den gamle Onkel med at kalde ham „Hr. Doktor", og fortalte ham om det kostbare Liv ved Universitetet, og de mange slemme Rykkere, saa var Alt glemt og tilgivet, han lo og gjorde lidt Stads med de unge Mennesker, og de vendte i Reglen tilbage til Universitetsbyen, velforsynede med Penge, for derefter med Onklens Mammon at berolige de værste Rykkere for en kort Tid, og saa igjen begynde at „pompe" dem paany.

For omtrent 3—4 Maaneder siden havde han sendt dem 400 Daler, men næppe en Maanedstid senere afsendte de et af de sædvanlige Breve, som rigtignok handlede om alt Muligt og Umuligt, men Hovedindholdet og det bestandige Omkvæd var dog det velbekjendte: „Onkel! vi maa have Penge."

Skjøndt Onklen i Reglen ikke var umedgjørlig, syntes det dog, som om han denne Gang var ubønhørlig, thi endskjøndt omtalte Brev blev afsendt i tredie fornyede Udgave, saa fulgte der dog ikke noget Svar, og de to Studenter vare allerede i over en Maanedstid i stor Knibe.

Og det er ikke nogen behagelig Tilværelse, saaledes at være grundig paa Knæerne, naar Rykkerne optræde med større og større Uforskammethed, og det sidste Stykke, hvorpaa der kan reises Mønt, er vandret til Laanekontoret.

Den største Sorg gjorde dog de to Studenters Husfilister, det vil sige Vært, Hr. Nickelsberger, dem; thi han var en meer end almindelig karrig Knark, der levede af at leie Værelser ud, tilligemed en lille Boutik i Stuen, hvor man kunde faae alt Muligt, kun ikke honnet Behandling og rigtig Vægt.

Eet var han dog i Besiddelse af, som Alle satte megen Pris paa, nemlig en smuk, ung og elskværdig Datter —, en fuldstændig Modsætning til Faderen —, og dette elskværdige Pigebarn, Elise var hendes Navn, havde efterhaanden vundet saamegen Indflydelse over Hahn, at han i den sidste Tid var bleven baade flittig og solid, og hvis han ikke havde været trykket af gammel Gjæld, saa havde han betragtet Nutiden i et Rosenskjær, thi baade han og Elise vare lykkelige i deres unge, friske Kjærlighed.

Under disse Omstændigheder var det jo rimeligt, at det var ham dobbelt ubehageligt at skylde Husleien for tre Maaneder, og desuden at have taget forskjellige Ting paa Kredit i Boutikken, hvorfor han ogsaa havde opbudt hele sin Kunst for at berolige den gamle Husdrage, ja havde endogsaa fundet sig i at yde den virksomme Hr. Nickelsberger sin Hjælp ved at opgjøre hans Regnskaber, men hvad Hahn i den Retning gjorde godt, det fordærvede Fuchs strax, thi han kunde ikke lide Værten, og bragte ham øieblikkelig i Harnisk ved sine satiriske Bemærkninger.

Just den Morgen vor Fortælling begynder, sad Hahn og arbeidede i Regnskabsbøgerne, da han pludselig udbrød:

„Det er til at blive gal over. Det er tredie Gang jeg regner dette igjennem, og bestandig mangler der to Skilling —, det er virkelig til at fortvivle over."

„Pasftar," svarede den flegmatiske Fuchs, „jeg mangler idetmindste fem hundrede Daler, og jeg sporer ikke den fjerneste Lyst til at blive gal eller fortvivle."

„Af Dig kan man heller aldrig faae et fornuftigt Svar. Istedetfor at hjælpe mig at søge Feilen, kommer Du med dumme Vittigheder."

„At hjælpe Dig at søge," lo Fuchs, „er ikke Uleiligheden værd. Et Par Skilling vil jeg ikke bukke mig for —, var det endda fem Daler, saa vi kunne have moret os en Smule for dem."

„Du tænker kun paa at spise og drikke."

„Det er dog det, som holder Legeme og Sjæl sammen."

„Sandt nok, men vi skulle dog ogsaa have Tag over Hovedet, og Du vil slet ikke hjælpe mig med disse Afskriverier og Oste-Regninger, skjøndt Du godt veed, at jeg kun har overtaget dem, for at have Fred for den fordømte Husfilisters evindelige Rykkerier."

„Du er meget heftig, min Ven," svarede Fuchs, uden at see op fra sin Bog. „Forøvrigt skal Du ikke gjøre Dig nogen Uleilighed med at spille Martyr for vor fælles Sag, thi i den Retning er Du opdaget, og jeg veed meget godt, hvorfor Du nedlader Dig til det Arbeide: det er, fordi Du er forelsket i Pigebarnet Elise, og vil insinuere Dig hos den Gamle. Hvad siger Du dertil?"

(Fortsættes.)

Gaade.

(Hvert Spørgsmaal er en Gaade, hvis Begyndelses- og Slutningsbogstaver, læste ned ad i Rækkefølge, give en Hilsen af modsat Betydning.)

Hvad for et Dyr er flyvende, farligt og grumt tillige,
Men heldigviis kun tilstede i Eventyrets Rige?

Hvori søger man Verdens og Livets Færd at udmale,
Naturligt og sandt, men gjør den saadan, som vi aldrig tale?

Hvad kan Enhver næsten altid, selv i Bælgmørke, finde,
Skjøndt det er netop lige saa meget ude som inde.

Hvad maa man være, for ikke af onde Tunger at plages,
Samt ingensinde at kunne af sledske Ord bedrages?

Hvori gjemmes den Vædske, som Skabningen ei kan undvære,
Enten den lever som Dyret eller som Fyrster med Ære?

Hvilken Plante i Kornet forjager Bonden med Møie,
Medens den dyrkes af Folk, som ved Flyvesandet maa døie?

Opløsning af Dobbeltgaaderne i Nr. 26:
1. Børs. 2. Skjørt (skjort).

Dobbeltgaaderne i Nr. 26 ere opløste af B. H. og „Irene".

Rettelse.

I Nr. 26 sidste Spalte staaer feilagtig, at „Fotografiet", 16de Ark medfølger, hvilket bedes rettet til „Sigrid Lilieholm", 1ste Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 15de Juli. Nr. 28.

Indhold: Brøde og Bod (Fortsættelse.) — Romantik og Prosa (Slutning.) — En Dødsscene (med Xylografi.) — Briliantnaalen (Fortsættelse.) — Talgaade.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

„Indtil det bliver for sildig. Dog, det vedkommer jo ikke mig, hvorimod jeg forlanger et endeligt Svar paa min Fordring, da De jo nu maa have havt Betænkningstid nok."

„Mit Svar har De faaet."

„Og det forandrer De ikke?"

„Hvis jeg havde de nødvendige Midler, vilde jeg for Adas Skyld bringe det fordrede Offer —; jeg vilde derved spare det stakkels Barn for at blive bekjendt med Faderens Skam og Vanære."

„De er meget aabenhjertig, og synes ganske at glemme Deres egen Fortid, min naadige Frue."

„Paa den hviler ingen Plet, det er noget De ogsaa godt selv veed. Jeg kan ikke opfylde Deres Fordring, selv om jeg vilde."

„De kan det. De har jo Udveie nok. Kan De overbevise Kassereren om Utroskab, saa er det en let Sag for Dem..."

„Jeg kan gjætte, hvad De vil sige; men den Udvei vil jeg ikke benytte. Jeg veed, hvilken Handel De har foreslaaet min Mand, og hvis han beslutter sig dertil, vil jeg advare ham."

„For hvad?"

„For et Bedrageri. Jeg kjender den Maade, hvorpaa De pleier at slutte saadanne Sager. Naar De først har Pengene i Lommen, forsvinder De."

„Det kunde jo kun være Dem behageligt, og det ligger i Deres Interesse, at jeg forsvinder snarest muligt, men den Opmærksomhed vil jeg nu ikke vise Dem. Jeg forlader ikke denne By, før min Fremtid er sikkret. Det kan ikke hjælpe, at De vil kæmpe imod Forholdene, som de nu engang ere; men jeg vil alligevel være forekommende: raader De Deres Mand til Handelen, nedsætter jeg min Fordring til det Halve, advarer De ham derimod, saa kan De ingen Skaansel vente af mig."

Harriet svøbte sit Shawl tættere om sig, og gik raskere til. Den gamle Herre, som før passerede forbi dem, mødte dem nu, men de lagde ikke Mærke til ham.

„De maa snart fatte en Beslutning," sagde Walker.

„Lad Dem nøies med, at jeg sikkrer Adas Lykke," sagde Harriet med bævende Stemme; „Deres Existents vil altid blive den samme, selv om De fik Lommerne fyldte. Hasardspillet har altid været Deres onde Aand."

„Bah! jeg er nu gammel, og Lidenskaberne mere rolige."

De stod nu udenfor Døren, og Pigen kom nærmere, saa at Harriet tog Afsked med sin Ledsager med en let Hilsen, uden at vexle flere Ord med ham.

Walker lo haanligt, og gik sin Vei, uden at bemærke, at den gamle Herre, som allerede havde passeret forbi dem to Gange i det sidste Kvarter, fulgte tæt bagefter ham.

Enogtyvende Kapitel.

Da Harriet kom hjem, var der endnu Lys i Kontorerne, hvilket hun var ganske tilfreds med, da hun saaledes kunde faae Tid til at fatte sig efter dette ubehagelige Møde med Walker.

Havde hun dog vidst, hvorfor hendes Mand

endnu saa sent var i sit Kontor, saa havde hun maattet føle Bekymring istedetfor Tilfredshed.

Bankieren gik med korslagte Arme og forbittrede Blikke frem og tilbage i Værelset.

Bruno stod ved sin Pult, og fulgte Faderens Bevægelser med Øinene.

„Det er endnu ikke for sent at vende om," sagde han; „men hvis Du beslutter Dig dertil, og jeg seer ingen anden Redning, saa maa det skee snart."

„Redning! Hvorfor bruger Du det Ord? Faren er vel ikke saa stor?"

„Jo, den er. Uden Tiltro og Kredit kan et Hus som vort ikke bestaae, og vi have desuden havt store Tab."

„Naar jeg blot vidste, hvem der havde sat de Rygter i Omløb, hvorved vor Kredit er rystet?"

„Hvad kunde det hjælpe. Han har Ret —; det har jeg jo beviist Dig for længe siden."

„Staaer Du paa hans eller paa vor Side?"

„Det er klart, at vor ubekjendte Modstander baade besidder Kundskaber og Erfaring, og at han veed mere, end vi synes om. Havde Du fulgt mit Raad, og opgivet disse usolide Aktieforetagender, saa havde Alt nu seet bedre ud."

„Jeg maa have en meget ondskabsfuld Fjende, som endogsaa har skrevet til fremmede Huse, som vi staaer i Forbindelse med; thi iblandt Brevene idag forlanger et Par af dem hurtig Afregning, uden at angive nogen Grund. — Ah! jeg Dumrian! hvor har jeg dog havt mine Tanker! Nu veed jeg, hvem det er: det er Eckart; han har svoret, at han vil hævne sig, og for ham ere alle Vaaben lige gode, blot han opnaaer sin Hensigt."

„Det kan jeg ikke tro. Han kan jo ikke kjende vort Forhold til de fremmede Huse, og desuden..."

Det bankede paa Døren, og en lille, skaldet Mand traadte ind.

„Hvad vil De, Hr. Riese?" spurgte Morris. „Dersom det er en Forretning De tilbyder mig, saa har De valgt en uheldig Tid."

„Til den Forretning, der har bragt mig herhen," sagde Riese, „er Tiden meget passende. Tør jeg udbede mig en privat Samtale?"

„Jeg kan ikke indsee, at jeg har noget privat at tale med Dem om. I Forretningssagerne er min Søn indviet."

„I alle?" spurgte Riese.

„Ja vist, ja vist."

„De ønsker altsaa, at han skal være tilstede ved vor Samtale?"

„Kom til Sagen, og fat Dem i Korthed."

„Jeg kan mærke, at De er ærgerlig over Deres Tab paa Børsen; De var ogsaa bleven forvænt af Lykken."

„Hvad vedkommer det Dem?"

„Slet ikke, men jeg omtalte det kun som en Grund til Deres onde Lune. Disse Tab kunde blive endnu større, hvis de Papirer, jeg besidder, faldt i fremmede Hænder."

„Hvad er det for Papirer?"

„Dels Uddrag af Deres Bøger; dels Breve og andre Dokumenter..."

„Som kunne blive farlige for mig?"

„Utvivl."

Morris saae først paa Riese, og fæstede derefter Blikket paa Bruno, i hvis Træk man tydelig kunde læse, hvor forundret og overrasket han var.

„Og hvorledes er De kommet i Besiddelse af disse Papirer?"

„Det Spørgsmaal kan jeg ikke besvare. Det maa være Dem nok, at saadanne Papirer ere i mine Hænder."

„Og hvilken Brug vil De saa gjøre af dem?"

„De er selv Kjøbmand, og som saadan vilde De næppe lade en saadan Leilighed til at gjøre en fordelagtig Handel slippe Dem af Hænderne. De vilde sælge Papirerne."

„Indledningen kunde De have sparet Dem. Hvad fordrer De?"

„Ti tusind Daler."

„Det maa virkelig være værdifulde Dokumenter. Ti tusind Daler er mange Penge, og man betænker sig paa at give dem bort for Noget, hvis Værdi man ikke kjender."

„Hvis de blive offentliggjorte, er De ruineret."

„Nei virkelig? Det tillader jeg mig dog at betvivle."

„De vil bitterlig fortryde, at De afslaaer min Fordring."

„Men hvad vilde De tjene ved Offentliggjørelsen? I ethvert Tilfælde maa jeg først selv see og undersøge Papirerne, for at prøve deres Værdi."

Riese fremtog af Brystlommen paa sin Overfrakke en temmelig omfangsrig Pakke, og aabnede den med en vis Tøven.

Morris stod rolig og ventede; han tilkastede kun Bruno et kort, flygtigt Blik, som beroligede denne.

„De maa give mig alle Papirerne," sagde Morris rolig.

Nølende leverede Riese ham Pakken. Morris satte sig ved Skrivebordet, og begyndte Gjennemsynet; jo længere han læste, jo mørkere blev Udtrykket i hans Ansigt.

„Har De taget en Afskrift af disse Papirer?"

„Nei."

„Det er godt. Men vil De saa behage at sige mig, af hvem De har faaet dem?"

Reise følte sig lidt urolig over den barske, ja næsten befalende Tone, hvori disse Ord bleve fremførte.

„Det kan jeg ikke," svarede han, „og det kan jo ogsaa være Dem ligegyldigt."

„Om jeg har ærlige eller uærlige Folk paa mit Kontor. Brevene og Papirerne ere ligefrem stjaalne, og Udtogene af mine Bøger kunne kun være gjorte af en Person, som jeg har havt Tillid til, og som har misbrugt den. Og den Person kjender De, og har maaskee mod nogle Procent overtaget denne smukke Forretning for ham."

„Naar De taler i en saadan Tone til mig, saa ønsker jeg mine Papirer tilbage, og gjør Afkald paa videre Forhandling."

„Deres Papirer? Det var frækt at tilbyde mig dem, men at fordre tilbage, hvad der er stjaalet fra mig, det er dog værre endnu."

„De ere min Eiendom, og jeg vil derfor reklamere dem."

„Nei, De vil ikke, men jeg vil handle; thi nu kjender jeg den Kilde, hvorfra Bagtalelserne om mig ere udspredte, og Børsen, ja hele Byen skal erfare, hvilket farligt Subjekt De er."

Ærgrelse, Had og Raseri kæmpede i Rieses Indre, og afspeilede sig i hans Blik, der gjerne havde dræbt Morris, hvis det havde kunnet.

„Deres Bebreidelser træffer ikke mig; jeg har intet foretaget imod Dem," sagde han. „De skulde henvende Dem til Deres tidligere Ven, Eckart, og De kan vel ogsaa nok tænke Dem Grundene til hans Had."

Morris saae hen paa Bruno med et Blik, der spurgte, om han ogsaa endnu kunde forsvare Eckart.

„Forresten er det mig ligegyldigt, hvad De troer," vedblev Riese, rystende af Harme; „De vil snart faae Dinene aabnede. De vover at gjøre mig skamløse Bebreidelser, skjøndt De selv er en Bedrager af værste Slags."

Morris trak, uden at svare et Ord, i Klokkestrengen.

„Gaa blot," sagde Bruno; „De maa dog nu kunne indsee, at Deres Spekulation er slaaet feil."

Bluff traadte ind.

„Gaa nu frivillig," sagde Morris; „ellers veed Bluff, hvad han har at gjøre."

„Vort Mellemværende er ikke opgjort dermed," hvæsede Riese.

„Ganske rigtig, men Opgjørelsen vil næppe skee paa den Maade, De venter. Bluff! ledsag saa den Herre ud."

Mægleren forsvandt, uden at yttre et Ord.

„Den Kjæltring skal rykke ud med Navnet paa den, som har leveret ham disse Sager," sagde Morris, da han var bleven alene med sin Søn, „og jeg vil overdrage det til den gamle Politiinspektør."

Bruno vilde tage Papirerne, men Morris lagde sin Haand paa dem, og sagde: „Jeg har ikke gjennemseet dem alle. Det er en betroet Mand, som har begaaet denne Skurkestreg. Det er sandsynligviis Gruben, som vil hævne sig —; maaskee han har søgt Forbund med Eckart, maaskee Tilfældet har ført dem sammen."

„Nei, der er Du paa et falsk Spor. At Gruben skulde have indladt sig med Riese, er en Umulighed, som ingen, der kjender ham og hans Forhold, vil eller kan tro. Han vilde jo strax sætte den Existents paa Spil, som han nylig har fundet."

„Had og Hævnsyge lader saadanne Folk glemme Alt; men Alle som ere delagtige i denne Skurkestreg, skulle blive ordentlig straffede. Det dreier sig ikke alene om at udpresse Penge af os, men om vort Firmas Existents, og vort Navns Ære."

„Deri kan Du have Ret," sagde Bruno, „men Du har Uret i at udtale en Fordømmelse over den, hvis Brøde ikke er beviist."

„Det er Eckart, Du vil forsvare, og Dine Bevæggrunde kjender jeg jo godt; men det vil ikke lykkes Dig, og jeg skal nok sørge for, at han i Tugthuset faaer Leilighed til i Ro og Mag at overtænke sine Hævnplaner."

Bruno havde imidlertid lukket sin Pult, taget Overfrakke paa, og med Hatten i Haanden, og Diet fast hæftet paa Faderen, sagde han:

„For Dit Had til den Mand vil Du opoffre Din Søns Lykke; men det Offer vil jeg ikke bringe. Gjorde jeg det, saa maatte jeg ikke alene i min Forlovedes, men i Alles Dine staae som en æreløs Person, og min Ære har jeg stedse betragtet som mit høieste Gode. Du siger, at Eckart vil ødelægge Dit Firma, men det gjør Du selv —; Aktiesvindelen, som jeg altid har advaret imod, maa føre os til en Afgrund."

„Dumheder! Du har ingen Foretagelsesaand."

„Lad os ikke gjentage, hvad vi saa ofte have talt om denne Sag; jeg bliver ved min Mening, og Du vil nok erfare, at jeg har Ret."

(Fortsættes.)

Romantik og Prosa.

(Slutning.)

„Her er en Regning paa hundrede Dollars for en Uge," svarede Peter, givende Kysset.

„Et helt Hundrede? Er det muligt. Det er jo uforskammet; lad os flytte et andet Sted hen, min Kjære; Atlantic eller Coleridge House. Jeg er vis paa, at de beregner ikke saadanne Røverpriser. Vi vare i Coleridge sidste Vinter. Jeg veed ikke, hvad Papa betalte, men vi havde en stor, deilig Dagligstue med de yndigste Gardiner, og saadan en elegant Lysekrone, og et tykt, blødt Wilton-Gulvtæppe; og jeg husker, Papa sagde, at Priserne ikke vare overdrevne."

„Vel! Lad os flytte da."

De kjørte i stor Harme til Atlantic House, men fandt paa Forespørgsel til deres endnu større Harme, at omtrent de samme Værelser vilde koste dem mere.

Med Coleridge forholdt det sig paa samme Maade, og efter to Timers Kjørsel vendte de tilbage til Byron, efterat have taget den Bestemmelse, at blive der fem Uger endnu til en Pris af femhundrede Dollars, saa var der akkurat tohundrede tilbage —, og saa kunde man jo altid fatte en Beslutning.

De havde tilbragt saadan udsøgte Hvedebrodsdage. Peter kunde ikke undlade engang imellem at bringe en Kurv duftende Blomster hjem til sin unge Viv. De havde givet to splendide Middage til nogle af Peters Venner, som han tilfældigviis traf, og Vennerne havde klappet ham paa Skuldrene, og hemmelig udtalt deres Misundelse over, at han eiede en saadan Engel; og han elskede hende, om muligt, tusinde Gange høiere end før.

Men der indfandt sig nu en anden Gjæst: en næppe synlig Skygge af Bekymring for Fremtiden havde ubuden sat sig ved Bordet, og slaaet sig ned i deres hyggelige Paulun.

Det var i Oktober Maaned; Folk begyndte at søge ind til Byen i deres Vinterkvarter. Det var tydeligt, at de maatte tage en Beslutning. Den stakkels Peter saae paa sin Hustrus smukke, uskyldige Ansigt, og tænkte paa, hvormeget Silkegardiner, Kyllinger og andre „lutter Fornødenheder" koste, og hvor lidt Penge, der var i Kassen, og hvor hurtigt de vilde gaa. Han sukkede uvilkaarligt høit.

„Hvad er det?" raabte Madge smerteligt, idet hun løb i hans Favn. „Hvorfor sukker Du saa dybt?"

„Vi ere Tiggere," mumlede han.

„Hvad? Det mener Du ikke! Kunne vi ikke faae nogle flere Penge et andet Sted?"

„Jo, vi kunne tigge, laane eller stjæle."

„Oh Peter!" — de smaa Hænder knugedes krampagtigt mod hinanden, og de smukke Øine fyldtes med Taarer; derpaa slyngede en blød Arm sig om hans Hals. „Vi have hinanden, Elskede!" sagde hendes kjære, klangfulde Stemme sagte. „Vi kunne arbeide. Jeg tegner nogenlunde godt, og Du skriver saadanne smukke Vers! Jeg er vis paa, vi vilde tjene Penge. Husk det nydelige Digt, Du skrev til mig engang —, (Peter vilde ikke sige, at det ikke var af ham selv) — „Jeg vil foreslaa Dig Noget," hun rykkede sin Mund nærmere til hans Øre. „Lad os selv holde Hus —, vi leie to smaa Værelser, som Mamas Syjomfru gjorde, dengang hun giftede sig med Tømmermanden. Det vil passe bedre for os —, jeg gaaer paa Torvet, og kjøber ind. Jeg kan koge en Budding, jeg har tidt gjort det for Spøg. Jeg er vis paa, at det vil lykkes os udmærket."

Dagen derpaa flyttede de for bestandigt bort fra Byron-House.

2.

Prosa'en.

Vore unge Folk leiede tre smaa, møblerede Værelser i øverste Etage af et smudsigt udseende Hus, der laa i en smal, mørk og ensom Gade. Her begyndte de en ny Periode af deres Liv, med en Kogeovn, en stor Kogebog, akkurat halvandethundrede Dollars, og en usvækket Kjærlighed til hinanden.

Brudgommen gik ud for at søge om Beskjæftigelse, og Bruden gik paa Torvet for at „kjøbe ind". — Den første Dag gik, og da Peter vendte hjem om Aftenen, træt og nedslaaet, fandt han, at hans Kone havde kjøbt fyrretyve Pund Smør, 30 Pund Macaronni og to store Oste.

De skulde spise en Kylling til Aften, og det var første Gang Madge optraadte som Husmoder, saa hun var ikke lidet stolt, da hun satte den paa Bordet. Hun stak sin Gaffel i den, og skar den itu, men hvad var det? — en Masse Korn væltede ud af den; Peter brast i en hjertelig Latter —, saa hjertelig, som han ikke længe havde leet; hans unge Kones Ansigt blev blegere og blegere, og Taarerne kom i hendes Øine.

„Du har glemt at rense den," sagde han endelig, og da han saae hendes bedrøvede Mine, tørrede han hurtigt hendes Taarer, skar et godt Stykke af den ene Ost, og spiste for første Gang i lang Tid til Aften uden Kylling og uden Vin.

Nogle Dage gik; Peter forsøgte forgjæves at afsætte sine poetiske Udgydelser og hans Kones Skizzer til Bladene; han lagde Billet ind paa „Anvisning til at tjene en Formue mod Indsendelsen af fire Frimærker", men intet Svar kom. Han lagde ligeledes Billetter ind paa andre lignende Avertissementer, og fik en nøiagtig Underretning om Maaden at lave Vafler paa, for derpaa at udbyde dem tilsalgs i en hed Ovn, hvilken han kunde anbringe paa et Gadehjørne, og han fik Tilbud om at op-

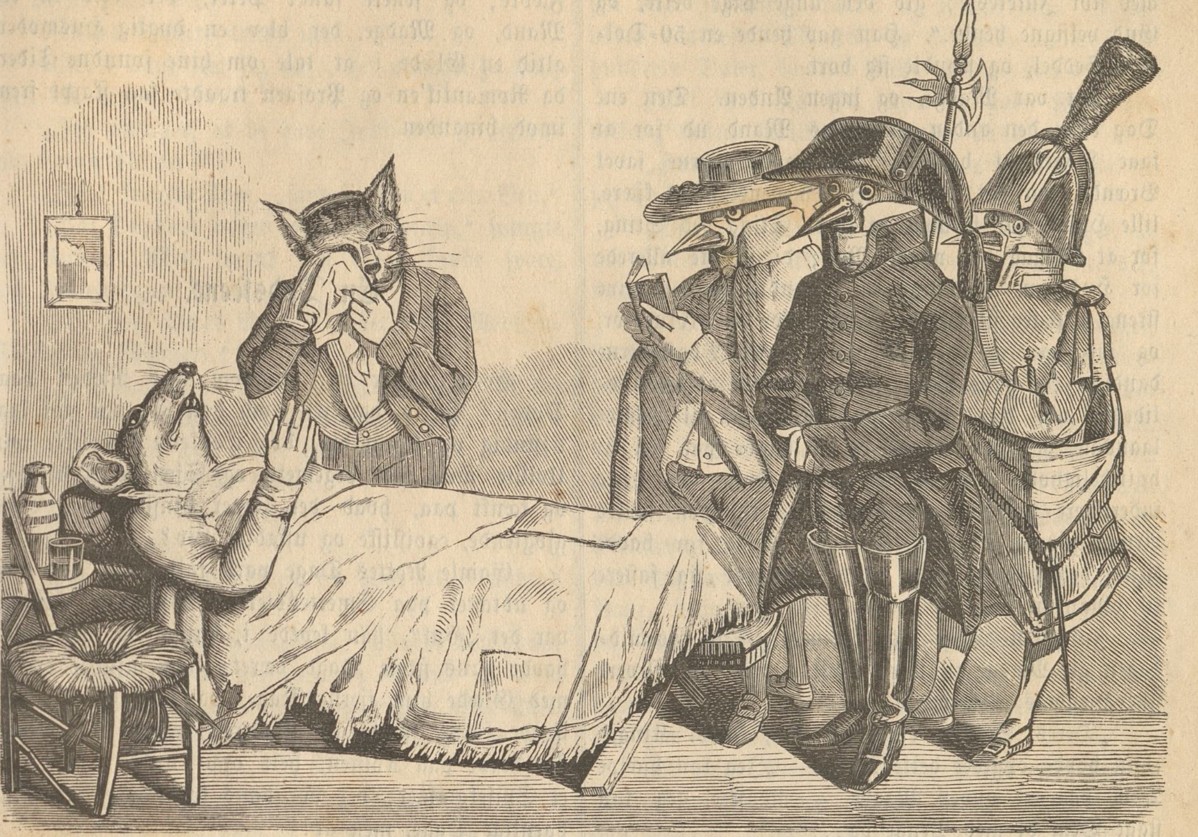

En Dødsscene.

træde som kvindelig Negersangerske i Syden, hvis han var billig spinkel.

Det var nu November, og Mr. Bolton var kommen til Byen med sin Frue. Han havde ikke fordristet sig til at skrive til sin lille Datter, og tilgive hende, hvad han inderligt længtes efter. „Vent kun," sagde hans Ægtehalvdel. „Master Brooks Penge vil sikkert vare i sex Maaneder, og naar de først have begyndt at føle Fattigdommens Tryk, er det tidsnok at tilgive."

De toge ind i Coleridge House, og allerede den næste Dag vandrede den stakkels Mand frem og tilbage udenfor Byron House, med Hænderne dybt nede i Lommen; hans Haar var bleven lidt mere hvidt, og hans Ansigt havde faaet en eller to Rynker i Mellemtiden; han stirrede op og ned ad Hotellet, ligesom En, der seer et Gjenfærd, i Haab om at faae Øie paa det kjære Ansigt, som han elskede saa høit.

Endelig tog han Mod til sig, og forhørte i Hotellet.

„Hvad? Ikke her —, hvor er de da reist hen?"

„Veed det ikke, Sir."

Han gik tilbage til sin Kone, endnu mere bekymret end før, men han fortaug, hvad han vidste. — Nogle Uger efter hørte han en Dame, der sad ved Siden af ham ved Middagsbordet, fortælle, at hun havde gjort Bekjendtskab med en ret interessant, kvindelig Personlighed, der havde henvendt sig til hende om Arbeide. „Hun medbragte ingen Anbefalinger," sagde hun, „men hele hendes Optræden og hendes Manerer vare saa dannede, at jeg gav hende Noget at sy. Den Stakkel, hun havde ikke engang en Symaskine, saa det maa være gaaet smaat for hende. Hun bragte det ikke desto mindre tilbage imorges, men man kunde see, hvad Kval det havde voldet hende, thi der var smaa Pletter af hendes Blod paa Sytøiet; Fingrene vare ikke vante til den Slags Arbeide. Jeg gav hende alligevel mere; hun havde forresten gjort sine Sager nydeligt. Hun vilde ikke fortælle mig, hvor hun boede, men jeg er vis paa, at der stikker noget Romantisk under."

Mr. Bolton lyttede med spændte Miner, og begyndte at tælle paa Fingrene: „September, Oktober, November; ikke fuldt tre Maaneder. Nei, nei, det kan ikke være hende. Min Kone sagde, at deres Penge vilde vare mindst sex Maaneder."

Om Aftenen mødte han Damen i Konversationssalonen; „Frue," sagde han med skjælvende

Stemme, „jeg hørte Deres Fortælling i Middags med stor Interesse; giv den unge Pige dette, og Gud velsigne hende." Han gav hende en 50=Dollars Seddel, og skyndte sig bort.

Det var Madge, og ingen Anden. Den ene Dag efter den anden gik hendes Mand ud for at faae Noget at bestille; han havde gjerne savet Brænde, om det skulde være, medens hans kjære, lille Hustru sad hjemme og syede Sting ved Sting, for at undgaa den yderste Nød; de skyldte allerede for Husleien, og Vinteren begyndte nu at blive streng. Peter fik endelig Arbeide for en Prokurator, og sad og skrev hele Dagen, indtil Bogstaverne dandsede for hans Øine. De begyndte at see nødlidende ud, deres Garderobe var gaaet til Pantelaanerne, og Intet havde de at haabe paa til at høitideligholde den sig nærmende Jul, men desto inderligere holdt de af hinanden; thi den fælles Armod gjorde, at disse To, der aldrig før havde kjendt den ubarmhjertige Nød, klyngede sig fastere til hinanden.

Juleaftens Dag var kommen. Om Formiddagen gik Madge til Mrs. Easton, for at aflevere sine Hænders Arbeide.

„Deres Syning er meget slet, Mrs. King," (hun havde opgivet dette Navn). „Jeg kan hjælpe Dem paa en anden Maade — maaskee, jeg kan staae Dem bi med Penge og..."

„Frue!" Alt Blodet foer op i det blege Ansigt, og et Lyn fløi ud af hendes Øine. „Jeg behøver ikke Deres Penge, jeg vil kun have Arbeide."

„Men min gode Mrs. King, jeg mener at skaffe Dem en Symaskine —, hun er besvimet —, store Gud!"

Det varede længe, inden hun kom til sig selv igjen; med stor Møie blev hun endelig bragt ned i Mrs. Eastons egen Vogn, og kjørt hjem.

Da hun var kommen tilsengs, og Taarerne fik frit Løb, fortalte hun hele sin Historie til den medlidende Frue, der var fulgt med, men fortaug dog sit Navn.

„Sexten og nitten Aar —, to Børn! Der maa gjøres Noget —," mumlede hun, „jeg troer, at jeg skimter Lys i Sagerne;" hun saae sig omkring, Alting var net og zirligt, men koldt og uhyggeligt; hun tog sit Shawl og sin Hat, og efterat have yttret nogle opmuntrende Ord, gik hun.

Og saadan gik det til, at da Peter om Aftenen, træt og nedslaaet, kom hjem fra Prokuratorens Kontor, fandt han den gamle Mr. Bolton med Madge i sine Arme, leende og grædende paa en Gang; han trykkede Peter til sit Bryst, og bad „den kjære, gamle Dreng" om Tilgivelse.

De havde en munter Aften, saa munter, at den aldrig gik ud af deres Minde, selv mange Aar efter, da Mr. og Mrs. Bolton vare gaaede til deres Fædre; og senere fandt Peter, der blev en rig Mand, og Madge, der blev en dygtig Husmoder, altid en Glæde i at tale om hine svundne Tider, da Romantik'en og Prosaen traadte saa skarpt frem imod hinanden.

En Dødsscene.

Hvem tænker ikke stundom med Rædsel paa Døden? Hvem har ikke, om han end var nok saa letsindig og ligegyldig, dog i enkelte Øieblikke følt Uvillie mod hin Legemets og Sjælens Adskillelse, og tænkt paa, hvad der ligger hinsides bag dette gjøglende, egoistiske og ustadige Liv?

Gamle Rottes Dage vare talte, han laa bleg og udtæret paa Smertensleiet; usselt og elendigt var det „Hul", han levede i, tunge og sorrigfulde havde hans sidste Dage været; han mindes endnu med Glæde hine fjerne Dage, da han og 9 Søskende første Gang af Moderen førtes ud i Livet. De boede paa Kvisten, helt oppe under Taget paa et Spisekammer; det var hans lykkeligste Tid, hine barnlige Dage, men ak!

... „de svandt, de svandt"...

Han voxede og tog til i Omfang og Kræfter; men en Dag hørte man Bulder og Larm; Gulvet blev brækket op, og Familien flygtede over Hals og Hoved i alle Retninger. Han kom endelig efter mange Farer, hvordan og hvorledes fatter han ikke, ned i en lav og fugtig Kjælder, der førte til en anden, fuld af Mel, Oste og andre Rariteter. Da det stille Familieliv nu paa en saa brat Maade var bleven opløst, begyndte han, da han netop var i „den farlige Alder", at gaa paa Eventyr, men da han efter et vildt Liv følte sig rystet og greben af de gjennemvaagede Nætters Svir, besluttede han, for at frelse sig, og da han var af et blidt og melankolsk Gemyt, at gifte sig.

Efter mange forgjæves Forsøg paa at træffe hende —, den Rette, lykkedes det ham endelig, og han gjennemlevede nu Resten af sit Liv, indtil for kort siden, stille og æret i den Families Kreds, hvis Overhoved han selv var; kun maatte han et Par Gange flytte af forskjellige Grunde, saasom en truende Hungersnød, Ildebrand o. l., men altid forstod han at bjerge Føden til sig og sine.

Hvor ere de nu Allesammen? Adsplittede, døde, hver gaaet efter sin Lyst og Evne —, kun hans Dødsfjende, Mis, staaer deltagende ved hans Seng. — Hvor ofte har man ikke hørt, at Fjender ere

blevne Venner i det sidste Dieblik —, saaledes er det ogsaa gaaet her.

Rettens Tjenere træde ind.

Efterat have seet sig om i det uhyggelige Hul, siger den Ene:

„Jeg antager, at vi have Individet in extremis foran os her?"

„Ja," svarede Tom, „sandelig han er min Ven."

„Har De havt nogen medicinal Hjælp," spurgte den Anden. Men førend den Syge kunde svare, tog Katten igjen Ordet.

„De seer, Deres Naade, at her staae Medicin-Flasker og Mixturer."

„Jeg maa gjøre Dem opmærksom paa, at der hviler en stærk Skygge af Mistanke paa Dem. Man paastaaer, at De har stræbt ham efter Livet. — Ikke sandt," spurgte han de Andre.

De nikkede bekræftende.

Katten græd.

„Lad os høre et Udsagn fra ham selv," udbrød den Tredie.

„Jeg har meget paa Hjerte," gispede den gamle Rotte. „Det er altsammen paa Grund af Tom Kats —," her standsede han, og gispede efter Luft.

De tre Mænd saae med talende Miner paa hverandre.

Den Ene tog en Notitsbog op, og skrev.

„Skal jeg give ham en Dosis," spurgte Katten.

„Lad ham være i Fred," sagde den første Retsbetjent alvorligt.

Men han havde Fred, han behøvede ikke flere Dosis den Gang —, stakkels gamle Rotte var død, og den Mistanke, der hvilede paa Tom Kat, kunde ikke bevises.

Vi tro paa Sjælevandringen, og vi haabe, at den Afdøde i et kommende Liv maa faae, hvad han længtes efter i dette.

Vi tro paa Gjengjældelsesret, og haabe, at den Skyldige maa faae sin Straf.

Naar en fortjent Mand døer, kappes Bladene om at levere hans Biografi —, vi have i disse Linier skildret hans Liv —, altsaa maa han have gjort sig fortjent.

Brilliantnaalen.

(Fortsættelse.)

„Hvad jeg siger? — jeg siger, at jeg elsker hende, og hun mig, og hvad saa videre?"

„Det vil rigtig glæde vor kjære Vært."

„Jeg veed godt, at som Sagerne nu staae har

jeg kun daarlige Udsigter, men derfor maa Du ogsaa være fornuftig, raade og hjælpe mig. Igaar udløb den tredie Maaned, og vi skylde nu et halvt hundrede Daler, hvorfra skulle vi tage dem?"

„Det veed jeg ikke, men de gode Folk maa virkelig vente, indtil Onkel sender Mønt."

„Hvis han overhovedet sender Noget, hvilket jeg høilig betvivler."

„Vær saa god ikke at yttre saadan noget, at vor Nickelsberger ikke skal høre det —; ah, see der, naar man taler om en vis Mand..."

I Døren viste sig virkelig Hr. Nickelsberger, hvis svage Banken de unge Musasønner havde overhørt under deres Samtale. Figuren lignede en stor Lineal, som var stukket indeni en lang, graa Frakke, og paa hvis Spidse der balancerede et Hoved, der havde en umiskjendelig Lighed med en Rovfugl. De smaa Dine laa dybt inde under et Par buskede Dienbryn, der, i Modsætning til det graa Haar, vare fuldstændig sorte. Hr. Nickelsberger havde den Vane, bestandig at gnide og vride Hænderne, og paa hans Ansigt var der stedse et uhyggeligt, sødt Smil. Kort sagt, han var ingenlunde nogen behagelig Mand, men allerubehageligst var han, naar han som nu kom for at rykke.

De unge Mennesker havde hellere modtaget et Rykkerbrev, men den Slags Forretninger pleiede han helst at besørge mundtlig, thi han vidste af mangeaarig Erfaring, at enhver Student hellere gjorde de største Anstrengelser for at skaffe Penge, end udsatte sig for den Fornøielse, hver Dag at have et Besøg af Hr. Nickelsberger.

„God Morgen, mine Herrer," begyndte han med en Stemme, saa spæd som et Barns, men saa skarp som en Barbeerkniv, „en rigtig behagelig, god Morgen! — Hvorledes gaaer det? Saa som saa! Har man sovet godt? Naturligviis —, det unge Blod sover altid godt."

Hr. Nickelsberger havde, som man seer, den elskværdige Vane selv at besvare de Hoflighedsspørgsmaal, han henvendte til Folk.

„Naa —, hvorledes har saa den kjære Hr. Onkel det?"

Intet Svar.

„Endnu ingen Efterretning fra den kjære, gamle Herre? — slet ingen —, ikke engang en ganske kort, lille Efterretning?"

Man trak paa Skuldrene.

„Hm, hm! De veed dog, mine Herrer, at De skylde mig Leien for tre Maaneder."

„Jo, det vide vi meget godt," svarede Fuchs, „da De er saa venlig at minde os derom et Par Gange hver Dag."

„Og desuden hvad De have faaet fra Boutikken —; ialt femoghalvtredsindstyve Daler. Naar

mener De, mine Herrer, at kunne betale mig denne Sum?"

Det var jo Kjærnepunktet i hele Sagen, og med dette nysgjerrige Spørgsmaal pleiede han altid at slutte sin Morgenhilsen, uden at han endnu nogensinde havde været saa heldig at faae noget tilfredsstillende Svar.

Og det gik ham heller ikke bedre idag. Fuchs og Hahn kunde kun forsikkre ham om, at de hver Dag ventede Penge, og at han maatte have Taalmodighed.

„Taalmodighed har jeg havt længe nok, og hvis det ikke havde været, fordi jeg tager meget Hensyn til Deres værdige Hr. Onkel, saa havde jeg for længe siden bedet Dem pakke sammen."

„Af Hensyn til vor Onkel? Men ham kjender De jo slet ikke."

„Men jeg veed, at han har Penge, og jeg har altid megen Agtelse for rige Folk. Desværre synes De, mine Herrer, at være faldne i Unaade hos ham —, i hele tre Maaneder ingen Penge."

„Det maa bero paa en Misforstaaelse, og De er vel nok saa god at vente lidt endnu."

„Vente, vente! — deraf kan jeg ikke leve. Forøvrigt ere De jo ogsaa istand til at hjælpe Dem selv, mine Herrer, og jeg kan ikke begribe, hvorfor De ikke gjør det."

„De gjør mig ganske nysgjerrig," sagde Fuchs, „og jeg beder Dem om at forklare mig, hvad De mener."

„De har jo der en deilig Brilliantnaal, som jeg først igaar har bemærket, men som imellem Brødre maa være to hundrede Daler værd. Hvorfor ikke sælge eller pantsætte den?"

Fuchs besad virkelig en Naal. Det var det Arvestykke, som den gamle Greve havde testamenteret sin Livkirurg Kesselbach, og som denne engang i et Anfald af Ømhed havde foræret den kjære Neveu; rigtignok efterat have taget en forsigtig Forholdsregel, hvorom Talen senere vil blive.

Forøvrigt havde Naalen i den sidste Tid ofte været en Gjenstand til Uenighed imellem de to Fættere.

(Fortsættes.)

Talgaade.

1 2 3 4 5 6 7
Tidt bringer han os Livet, men ogsaa ofte Døden,
Og ventes tidt med Længsel fra Kveld til Morgenrøden;
Men skjøndt kun lidt han taler, han har det i sin Magt,
At kunne os meddele, hvad andre Folk har sagt.

3 6 4
En Trøst for stakkels Smaabørn, men som dem ei kan gavne.

3 4 6 7
Et kraftigt Dyr, som Bonden kun nødig vilde savne.

5 6 7
At skulle strengt det yde, kan tidt os volde Nød.

3 4 2 5
I fordums Tid et Bæger, hvori flød Øl og Mjød.

1 6 3 4
Det Lindring kan os give, især i Middagsheden.

5 2 7
Gjør Synderen det ikke, da hjælper ei hans Beden.

2 3 4
En Spise, som vi faae af et Dyr, der ei er dødt.

3 2 4
Den falme kan og blege, hvad før var friskt og rødt.

4 6 7
Igjennem den kun kommer, hvad rinde kan og flyde.

1 6 3
Halvveis et Kjælenavn, men som Spot det og kan lyde.

7 6 3
Vi ønske det at blive med dem, vi holde af.

4 2 1
Med Svøben den forfølges, men ikke som en Straf.

Opløsning af Gaaden i Nr. 27:

Grif
Opera
Dør
Død
Aare
Gyvel.

Dobbeltgaaderne i Nr. 26 ere opløste af Sladderhanken i Toftberg ved Løgstør.

☞ Med dette Nr. følger „Sigrid Lilieholm", 2det Ark.

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hverandet Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Forlagt af Trier's Bogtrk.

V. Söborg's Steentrk

Brödnid.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 22de Juli. Nr. 29.

Indhold: Brødnid (med Lithografi.) — Brøde og Bod (Fortsættelse.) — Det gamle Hus. — Brilliantnaalen (Fortsættelse.) — Dobbeltgaader.

Brødnid.

(Et Efteraarsbillede.)

Efteraarsstormen kommer,
Bort svandt den milde Vind,
Som i den lyse Sommer
Viftede om vor Kind.

Ridkjær Hosten nu slænger
Sommerens Ynde i Støv;
Regntung Skyen nedhænger
Over det faldne Løv.

Skoven susende klager,
Bliver ensom og stor;
Thi med Kvidren bortdrager
Hele dens Sangerkor.

Hvi mon en Sangfugl tøver,
Drages til Skoven dens Hu? —
Ak ja, men Bær den røver,
Som først modnedes nu.

Tys, hvor sagte det rasler!
Fuglen plirer omkring;
Mellem de gamle Hasler
Springe to muntre Ting.

Egernet med sin Mage
Slaaer sig en Stund til Ro;
Lader sig Nødderne smage,
Som hist i Skoven gro.

Fuglen flagrer paa Kviste,
Glemmer sit Rønnebar,
Vil ei taale at miste
Frugter, der trives her.

Henimod Parret den stevner,
Og vil bortjage det;
Skriger saa høit, den evner,
For at bevise sin Ret.

Egernet flux afbryder
Flere Hasler igjen;
Drillende mildt det byder
Skallen til Fuglen hen.

Snart mundhugges de og skjændes,
Kives med Støi og Gny;
Og ligesom Tvisten endes,
Begynder den atter paany.

Skoven susende klager,
Mindes sin Sommertid;
Mens Uveirsskyen drager
Over Smaakravlets Strid.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

Uden at afvente et Svar, som vel ikke var blevet meget venligt, skyndte Bruno sig ud af Kontoret.

Faderens Anklage mod Eckart foruroligede ham, thi var den sand, saa maatte han enten bryde med Faderen, eller hæve sin Forlovelse.

Sin Stedmoders Forhaabninger delte han paa ingen Maade; dertil kjendte han for godt Faderens Stivsind, og dennes Forslag, at Eckart skulde forlade Byen tilligemed sin Kone, og afbryde enhver Forbindelse med Ada, havde Eckart afslaaet med et haanligt Smil.

Med de to Personer var der intet Udkomme; dertil var Hadet altfor indgroet hos dem begge —, hverken han eller Ada kunde imidlertid billige det; men der var jo intet at gjøre derved, og de maatte derfor lade Sagerne gaa deres Gang.

Bruno begav sig hen til Gruben, i det Haab, hos ham at erfare noget, der kunde give ham et Holdepunkt i sine Efterforskninger.

„Har De opdaget noget?“ spurgte Gruben, da Bruno var traadt ind. „Jeg mener naturligviis med Hensyn til Kassetyveriet.“

„Nei. Jeg kommer i et andet Anliggende. Staaer De i nogensomhelst Forbindelse med Vexelmægler Riese?“

„Riese? Jeg har kun hørt hans Navn.“

„Eller en vis Eckart?“

„Nei, ikke engang af Navn.“

„Det tænkte jeg nok, og derfor har jeg ogsaa taget Dem i Forsvar imod min Fader, der mente, at De havde forraadt disse to Personer nogle Forretningshemmeligheder.“

„Ogsaa det?“ sagde Gruben; „jeg har aldrig tænkt paa at tilføie Deres Firma nogen Skade...“

Her blev han afbrudt ved at den gamle Inspektør Friedenreich traadte ind, og syntes at blive noget overrasket ved at træffe Bankier Morris's Søn her.

Bruno gik ham imøde, og sagde: „Jeg har just tænkt paa Dem, og haaber, at De ikke vil nægte os Deres Bistand til at faae en for os uforklarlig Gaade løst.“

„De Herrer kjende altsaa hinanden?“ spurgte Gruben forundret.

„Som De seer, er den ceremonielle Præsentation overflødig,“ sagde Friedenreich leende; „kom saa med Deres Nød, Hr. Morris; jo haardere den er, jo større Glæde vil jeg have af den.“

Bruno fortalte udførlig Rieses Forsøg paa at presse Penge ud af dem.

„Og paa mig har man strax kastet Mistanken; at jeg skulde have borttaget Papirerne,“ udbrød Gruben harmfuld.

„Rolig, blot rolig!“ sagde Inspektøren. „Det laa jo i Sagens Natur, at Mistanken først maatte falde paa Dem. Hr. Morris har handlet fuldkommen korrekt; Papirerne vare hans Eiendom, og imorgen vil jeg derfor tale med Deres Fader derom. Mægleren maa tvinges til at sige, hvor han har Papirerne fra. Har De Mistanke til Nogen?“ henvendte han sig til Bruno; „tal kun frit til mig. Jeg er taus, indtil jeg har forskaffet mig Vished.“

„Ved at gjennemgaa vort Personale finder jeg kun En, som jeg kan tiltro en saadan lumpen Handling.“

„Og denne Ene er?“

„Vor Kasserer.“

„Det er godt, at det er Dem, som har sagt det,“ yttrede Gruben; „thi hvis det havde været mig, vilde ingen have skjænket mine Ord Tiltro.“

„Hvorpaa støtter De Deres Mistanke?“

„Derpaa, at han altid er forekommen mig som en udspekuleret Hykler.“

„Det er rigtignok ikke noget synderligt Beviis, men...“

„Jeg er aldeles af samme Mening,“ sagde Mathilde; „jeg har fra det første Øieblik af følt en uovervindelig Modbydelighed for hans sledske Væsen.“

„Det er personlige Følelser, min kjære Frøken, der ikke veie meget som Beviser. Jeg har søgt Oplysninger om Frank, og de ere næsten i enhver Henseende faldne ud i Favør af ham. Han boer og lever tarveligt, har ingen Liebhaverier, ingen Lidenskaber...“

„Det kan Altsammen være et bedragerisk Skin,“ sagde Gruben.

„Hvad kunde Berthold Frank have til Hensigt med at fravende sin Principal disse Papirer?“

„Han vilde rimeligviis benytte dem som Vaaben imod os, for at gaa fri for Straf, hvis vi opdagede, at han havde bedraget os —, som jo gjerne kan være Tilfældet, skjøndt vi ikke vide det bestemt endnu.“

„Det er muligt, det maa jeg indrømme,“ sagde Inspektøren, „men hvorfor har han overleveret dem til Mægler Riese?“

„Det veed jeg ikke; men det var jo muligt, at de ad Omveie vare komne i Rieses Hænder. De kunne jo være stjaalne fra Frank.“

„Stop, der giver De mig en Idee. For nogen Tid siden læste jeg et Avertissement om, at Tilbageleveringen af nogle stjaalne Dokumenter vilde bringe Gjerningsmanden baade Tilgivelse og en Belønning. Hvis det er Frank, som har ladet Bekjendtgjørelsen indrykke, saa bekræftes Deres Mistanke om, at Tyven selv er bleven bestjaalet, og af denne ene Kjendsgjerning, hvis Deres Formodning er rigtig, lader sig igjen drage forskjellige andre Slutninger. I ethvert Tilfælde maa vi have en

fuldstændig Tilstaaelse fra Mægler Riese. Et Spørgsmaal endnu, Hr. Morris. Kjender De en Person, som hedder Fredrik Walker?"

„Ja."

„Staaer han paa en venskabelig Fod med Deres Familie?"

„Ja, med min Fader."

„Ikke med Fru Morris?"

„Nei. Hun kan vist egentlig ikke lide ham."

„Og De selv?"

„Jeg har ikke søgt hans Venskab, og bryder mig heller ikke videre derom. Men Deres Spørgsmaal om ham forundrer mig lidt. Har De maaskee bestemte Grunde dertil?"

„Nei, egentlig ikke."

„Saa lad ham fare," sagde Gruben, der allerede havde vandret frem og tilbage i Stuen et Par Gange med utaalmodige Skridt; „jeg har gjort en vigtig Opdagelse, som jeg maa meddele."

„Naa, frem med den da," nikkede Inspektøren.

„De husker," sagde han, „at jeg besidder Numrene paa de Banknoter, som dengang forsvandt af Kassen, og som jeg kan takke Fru Morris for. Et af disse Nummere er i denne Eftermiddag bleven indbetalt i vor Forretning. Her er Fortegnelsen, og her er Banknoten —; see selv efter."

„Numrene ere rigtige. Kjender De den Person, som indbetalte den?"

„Ja; han har et Beværtningslokale."

„Sporet er vel kun svagt og ubestemt, men det maa øieblikkelig forfølges. Jeg paalægger Alle Taushed, og Gruben følger med mig."

„Maa jeg ikke engang tale derom til min Fader?" spurgte Bruno.

„De kan saadan i al Almindelighed sige, at der ingen Mistanke hviler paa Gruben, og at jeg imorgen skal tale nærmere med ham. Vær forsigtig ligeoverfor Kassereren; skulde han ane det Uveir, der trækker op over hans Hoved, kunde han fristes til at gjøre et dybt Greb i Kassen, og derpaa løbe sin Vei."

„Jeg skal nok være forsigtig."

Mathilde lyste Herrerne ned. Bruno tog Afsked, for at gaa hjem.

„Han er ikke som Faderen," sagde Gruben til sin gamle Ledsager; „men han har desværre ingen Villie."

„Da er han dog gammel nok til at optræde selvstændig, og forlange at blive Associé eller faae sin Formue udbetalt."

„Faderen vil ikke have ham til Associé, og han mangler Mod til at stille den anden Fordring —, den kommer ogsaa nu for sildig; thi imellem os sagt, saa gaaer, ifølge min Formening, Huset Morris for fulde Seil sin Undergang imøde."

„Det troer De sandsynligviis, fordi De ikke længere er Bogholder," sagde Friedenreich spøgende. „Naar man i saa mange Aar har været beskjæftiget i den samme Forretning, saa troer man til Slutningen, at man er bleven uundværlig —, det kjender jeg af egen Erfaring."

„Nei, saa barnagtig er jeg ikke. Sagen har en ganske anden Betydning. I den senere Tid gaaer der slemme Rygter paa Børsen om Huset Morris, og dets Kredit rystes derved. Hvorfra de skrive sig, veed jeg ikke, men de optræde med en saadan Bestemthed, at man absolut maa tro paa dem. De omtale baade Fortiden og Nutiden, og fremdrager Kjendsgjerninger, som skulle bevise Firmaets Ureellitet, for ikke at bruge et værre Udtryk. For nogle Aar tilbage havde man ikke taget Notits deraf, men nu husker man godt, at Firmaet har havt Del i Oprettelsen af mange Aktieforetagender, hvorved kun Firmaet har vundet, men Aktionærerne tabt —; i det Hele mange daarlige Foretagender, — det sidste gik da ogsaa i Vandet. Derved rystes Krediten, som for et Bankierhus er langt vigtigere end Kontanter, som dog ikke altid ere disponible."

„Saa er det maaskee en retfærdig Straf, hvis det falder," sagde Inspektøren. „Naa, hvorledes er De tilfreds med Deres nye Plads?"

„Ganske udmærket. Min Principal er en dygtig Forretningsmand, og et meget elskværdigt Menneske, som jeg for min Søsters Skyld snart haaber at komme i nærmere Forbindelse med. Han har idetmindste ladet Yttringer falde i den Retning, som glæder mig meget, men som Mathilde endnu ingen Anelse har om."

„Har hendes tidligere Forlovede ikke senere ladet høre fra sig?"

„Edmund Warren? Nei, og heldigt var det, at Bruddet skete, forinden hun var bleven fastere knyttet til en saadan Usling. — Her ere vi ved Maalet."

„Her?" spurgte Friedenreich, med et forbauset Blik paa den Kneipe, som de stod udenfor. „Veed De, at dette Hus er en Samlingsplads for Vagabonder og Gavtyve?"

„Det kan gjerne være."

„Og De har saadanne Folk imellem Deres Kunder?"

„Vi sælge til hvem der vil kjøbe og betale. Desuden er det jo Værten, der har betalt os med Noten."

„Er De sikker paa det?"

„Fuldkommen."

„Saa følg med."

Gangen var mørk; Larm, Bægerklang, og en forstemt Guitarres alt andet end behagelige Toner lød ud til dem, før Inspektøren fik fat i Døren til

et mat oplyst Værelse, hvorfra en forfærdelig Tobaksrøg strømmede dem imøde.

„Lad mig gaa ind alene," havde Friedenreich sagt; „to anstændig klædte Personer paa engang vilde vække altfor megen Opsigt."

Gruben blev gjerne tilbage. Omgivelserne indenfor vare virkelig ikke indbydende.

Efter Forløbet af faa Minutter kom Inspektøren ud med Værten, der ikke saae stort bedre ud end Gjæsterne.

„Kjender De den Herre?" spurgte Inspektøren ham, og pegede paa Gruben.

„Jo, ham kjender jeg; endnu i Eftermiddag har jeg været paa hans Kontor —, og jeg haaber betalt til Punkt og Prikke, hvad jeg skyldte, og hvad jeg fik."

„Det dreier sig om en ganske anden Sag. De kjender jo ogsaa mig?"

„Det skulde jeg mene. De har gjort mig Sorger nok i mit Liv."

„Saa pas paa, at jeg ikke skal gjøre Dem flere endnu. Kan De ikke for nogle Minutter overlade os et Værelse?"

„De vil da ikke foretage en Husundersøgelse?"

„Vi ville kun gjøre Dem nogle Spørgsmaal."

„Mine Gjæster..."

„Kan Deres Kone besørge. Gjør blot ikke for mange Indvendinger. De har jo et Værelse paa den anden Side af denne Gang."

Denne energiske Optræden syntes at forbløffe Værten; han gav efter, aabnede Døren til det paapegede Værelse, og traadte først ind i det ganske mørke Rum.

„Det er vort Sovekammer," sagde han, medens han tændte et Lys, „og De maa ikke see Dem om, da min Kone ikke altid har Tid til at ordne det strax om Morgenen."

„Det generer os aldeles ikke," sagde Inspektøren; „men husker De, hvad Sort Penge De betalte i Eftermiddag?"

„En Banknote paa 25 Daler, og et Par Guldstykker."

„Kan De gjenkjende Banknoten, og husker De, hvem De har faaet den af?"

„Gjenkjende den er vist vanskeligt, da de alle ligne hinanden. Er den maaskee ikke ægte? Jeg har forresten faaet den af Kern."

„Hvilken Kern? Benjamin eller Simon?"

„Simon, som nylig er kommet fri; han bad mig om at vexle den for sig igaar Aftes. Jeg husker det tydelig, da det er en større Seddel, end der sædvanlig forekommer her."

„Og De tog ikke i Betænkning?..."

„Han sagde, at han havde erhvervet den paa ærlig Maade."

„Og det troede De strax?"

„Ja seer De, mine Herrer! Det kan stundom være farligt at yttre Tvivl. Mine Gjæster gribe strax til slaaende Argumenter, og naar baade Porcellæn og Glas ligge i Stumper, saa er det mig, som maa betale Gildet."

„Er Simon Kern inde i Beværtningen?"

„Han var der nylig."

„Send ham herind."

„Ja, hvis han vil komme! Den Fyr lader sig ikke saaledes kommandere."

„Siig ham blot, at hvis han ikke kommer, saa skal jeg nok vide at finde ham."

Værten syntes just ikke at være synderlig glad over dette Ærinde.

„Kjender De denne Kern?" spurgte Gruben hviskende.

„Det er en dristig og forvoven Karl, som jeg paa Grund af en anden Begivenhed har Øie paa, men det er altid en vanskelig Sag at faae en rigtig udspekuleret Gavtyv overbeviist, og faae ham til at bekjende."

Simon Kern traadte ind, saa fræk og trodsig i Mine, Blik og Holdning, som man vel kunde tænke sig.

„Hvad skal jeg nu have forbrudt?" spurgte han.

„Blot ikke saa overmodig, Kern, og husk paa, at De staaer under Politiets Opsigt. Forøvrigt vilde jeg blot spørge Dem: om De igaar har vexlet en Bankseddel paa 25 Daler her? Indrømmer De det?"

„Med den største Fornøielse."

„Kan De forklare mig, hvorledes De er kommen i Besiddelse af denne Seddel?"

„Med stor Lethed. Stjaalet den har jeg da i ethvert Tilfælde ikke."

„Saameget desto bedre. Hvem har De faaet den af?"

„Af min Onkel."

„Hvem er det?"

„Vexelmægler Kaspar Riese."

„Er han virkelig Deres Onkel?"

„Han er min Moders Broder. Troer De mig ikke, saa spørg ham selv."

(Fortsættes.)

Det gamle Hus.

1.

Er det aldrig hændet Dig, kjære Læser, at paa en Reise en ganske fremmed Egn dog er forekommet Dig aldeles bekjendt? Du veed med Sikkerhed, at

Du aldrig tidligere har været i det Land, og paa det Sted, og det kan følgelig ikke være Erindringen, der atter med levende Farver fremkalder et længst forglemt Billede for Dig, og alligevel tør Du sværge paa, at Du tidligere har seet denne Egn, denne By, dette Slot.

En tilfældig Lighed kan det ikke være, og mange Mennesker erklære derfor saadanne Erfaringer for Beviser paa Sjælevandringen, og paastaae, at de skrive sig fra et tidligere Liv, som vi før vor nuværende Tilværelse have ført paa denne samme Jord.

Andre mene derimod, at Menneskene ofte i Aanden saaledes skue de Steder, hvorhen de senere komme, og at de altsaa maa betragtes som profetiske Drømmerier.

Atter Andre mene, at Sligt kun indtræffer paa Steder, hvor noget meget Vigtigt —, Ondt eller Godt —, vil hændes os; altsaa en Anelse, og da vi ikke have noget bestemt Udtryk for denne Anelse, saa have vi en Følelse af, „at dette forekommer os bekjendt fra tidligere Tid."

Jeg har selv gjort denne Erfaring, da jeg nærmede mig den lille By Lindenheim i Schweitz, siddende i en rumlende Postvogn, og glædende mig over det deilige Land, hvis Jordbund jeg første Gang betraadte for et Par Dage siden —, og takkende Tilfældet, der bragte mig herhen.

Hvorledes det skete, skal jeg nu fortælle.

Mit Navn er Vilhelm Ehrenstein, og jeg er født i Tyrol, hvor min Fader var Embedsmand. Da mine Forældre vare formuende, og jeg eneste Barn, fik jeg Tilladelse til at følge min Tilbøielighed, og studere Geografi, da det var min Fader ligegyldigt, hvilken Stand jeg valgte mig, naar jeg blot holdt mig borte fra Kunstnerbanen, som han havde en i flere Generationer nedarvet Afsky for. I Familien levede nemlig et Sagn om en Oldemoder, som havde været Sangerinde, og ført et meget eventyrligt Liv med flere Mænd. Noget Bestemt vidste dog Ingen egentlig; det vigtigste Holdepunkt var et gammelt Billede, som forestillede en Dame med et Nodeblad i Haanden, og vidste man forresten Noget, blev det fortiet for de Unge: det bestod omtrent deri, at en af hendes Mænd havde baaret Navnet Ehrenstein, og at hun havde forladt ham for at drage til Italien. Et Barn af dette Ægteskab var den lille Richard Ehrenstein, der var Stammefader til vor hæderlige Familie, og hans Barnebarn var min Fader. Ingen af Efterkommerne havde Oldemoderens lette Blod eller flygtige Kunstnernatur, og mindst af Alle maaskee jeg, som dengang var 25 Aar, og nu skulde tiltræde en Post som Professor i Geografi ved Gymnasiet i Lindenheim.

Mine Forældre vare døde, jeg stod ensom i Verden, og medens jeg sad alene i Vognen, vandrede mine Tanker tilbage til den Station, jeg sidst havde forladt, og hvor der var hændet mig Noget, som vel ikke var meget eventyrligt, men som dog havde gjort et stærkt Indtryk paa mig.

I Byen Maubaüge skulde vi nemlig holde Middagshvile i et Par Timers Tid, og da jeg ikke vidste, hvorledes jeg skulde fordrive Tiden, spurgte jeg, om der var nogle Mærkværdigheder at see.

Jo, oppe paa Høien laa et forfaldent Slot, en meget interessant Ruin, som jeg i Ro og Mag kunde besee i Hviletiden.

Jeg lod mig Veien beskrive, og jeg rettede mine Skridt efter Mærkværdigheden.

En Ruin, som Stormskyer flyve henover, seer imposant og malerisk ud, men i Solskin og Sommerpragt, bedækket med grønne Blade og spraglede Blomster, gjør den et vemodigt og høitideligt Indtryk, og det store Taarn saae ud som en kæmpestor Vase, fyldt med Grønt, paa Grund af de Buske og Slyngplanter, som fra dets Overflade hængte ned af dets graa Mure, og voxede i enhver Spalte.

Igjennem den forfaldne Port traadte jeg ind i en stor, græsbevoxet Gaard, og derfra ind i en Korsgang, i hvis Vægge gamle Gravstene over Riddere og deres Fruer vare indmurede. Figurerne vare tildels forvittrede, de foldede Hænder, og de ved deres Fødder hvilende Dyr beskadigede, og Indskrifterne saa godt som ulæselige. Ved Enden af Korsgangen var et Buevindue, som jeg tog Plads i, og lod mine Tanker flyve vidt omkring, medens mine Øine glædede sig ved den deilige Udsigt over Mark, Skov og Dal. Her var saa stille; der hørtes ikke en Lyd, uden Biernes Summen, og jeg nød med usigelig Tilfredshed den fredelige Natur.

Pludselig blev Stilheden afbrudt af en Stemme, som sagde:

„Her er overordentlig deiligt, Papa, men vi maa huske paa, at Hestene vente."

Det var en velklingende, fuldtonende Fruentimmerrøst.

Jeg saae mig omkring, og fik Øie paa en ung Pige, som reiste sig fra en Sten, hvorover en vild Rosenbusk sænkede en Fylde af Grene og Blomster.

En gammel, hvidhaaret Mand rakte hende Haanden, og sagde noget, som jeg dog ikke kunde forstaae. Hun tog ham under Armen, og de nærmede sig i Retning af det Vindue, hvori jeg sad.

Det var altsaa det Par, som Værtinden havde omtalt, der var gaaet til Ruinen. De vare klædte i elegante Reisedragter, og vare nu komne mig saa nær, at jeg tydelig kunde see den unge Piges Ansigtstræk.

Hun var overordentlig smuk, og jeg blev saa

greben af det deilige Syn, at jeg næppe vovede at trække Veiret, og følte mig som i den syvende Himmel.

At beskrive hvad man føler, naar man elsker, og elsker for første Gang, dertil er det menneskelige Sprog for fattigt, men Mennesket bør være taknemmeligt for, at det kan føle den første Kjærligheds Guddomsmagt.

Da de to Fremmede passerede forbi Vinduet, hvor jeg sad, traf den unge Piges Blik mit. Hun foer tilbage, og udstødte et let Skrig.

„Hvad er der?" spurgte hendes Ledsager.

„Aah, ingenting," svarede hun, og gik videre; „jeg blev kun lidt angst, fordi jeg ikke anede, at her var Andre, og..."

Mere hørte jeg ikke; jeg saae kun, at den Gamle vendte sig om.

Jeg vilde følge efter dem, men generede mig, og var desuden som bedøvet, lukkede Øinene, og tænkte paa, hvilket stærkt Indtryk jeg havde modtaget af det deilige Syn.

Først længe efter faldt det mig ind, at jeg maatte vende tilbage. Jeg skred langsomt ned ad Bjerget, uden at see mig om efter Ruinen. Den havde nu ikke længere Interesse for mig, og jeg kunde ikke begribe, hvorfor de gamle Gravstene før havde forekommet mig saa rørende —, hvad vedkom de Døde mig? — Nei, Livet og de Levende havde kun Betydning for os. Hvorfor sagde jeg os? — jeg var jo dog alene.

De Fremmede maatte uden Tvivl ogsaa være komne fra Gjæstgivergaarden. Mon jeg endnu vilde træffe dem dernede? — Det var i ethvert Tilfælde fornuftigst at gaa rask til —, ellers gik jeg maaskee Glip af min Middagsmad.

Maden var færdig, men de Fremmede vare borte. Ingen vidste, hvem de vare, eller hvorfra de vare komne, men de vare kjørte bort ad den modsatte Vei af den, jeg skulde, og det var mig umuligt at følge efter dem; hvorfor ogsaa Maden forekom mig daarlig. Jeg sprang forstemt i Vognen, og drømte den hele lange Eftermiddag, at jeg sad i det forfaldne Slots Buevindue, og skuede ind i Himlen.

Solen nærmede sig sin Nedgang, da jeg blev vækket af Postillonens Stemme:

„Nu ville vi snart kunne faae Øie paa Lindenheim, Herre!"

Jeg saae ud af Vognvinduet. Der var Poppelalleen, og ved dens Ende maatte det gaa nedad Bakken, og saa maatte Lindenheim ligge foran os, med sit røde Taarn. Disse vare mine Tanker ved at see ud af Vinduet; men hvorfor maatte det efter Alleen gaa ned ad Bakke —, jeg havde jo aldrig været her før —, hvorfra kunde jeg vide det? thi det gik virkelig nedad, og derefter viste Lindenheim sig med sit store, røde Taarn.

Jeg fik ikke Tid til at tænke længe derover. En forfærdelig Brolægning var nærved at ryste Sjælen ud af Legemet paa mig, før jeg naaede Gjæstgivergaarden, hvor jeg sov ind med den Beslutning, næste Morgen at opsøge en privat Bolig, efterat have forestillet mig for Gymnasiets Direktør.

2.

Da jeg næste Morgen aabnede mit Vindue, fik jeg det bedste Indtryk af Lindenheim; Alt forekom mig saa bekjendt, og det var som om en Stemme sagde: „her vil Du befinde Dig vel."

Det forekom mig rigtignok tvivlsomt, uden i den unge Piges Nærhed, jeg havde seet igaar, og hvor skulde jeg finde hende? — Jeg vidste jo hverken hendes Navn, eller Maalet for hendes Reise, og selv om jeg havde vidst det, kunde jeg dog ikke følge hende, da jeg var bundet til Byen her.

For at forvinde den fortrykte Stemning, begyndte jeg paa de Besøg hos mine Foresatte, som Pligten bød mig, og saae mig samtidig om efter en passende Bolig, der laa fredeligt, da jeg havde paataget mig at udarbeide et videnskabeligt Værk.

Jeg henvendte mig derfor efter Fleres Anviisning til en af Byens indflydelsesrigeste Personligheder, nemlig Retstjeneren Claus, der foruden sin officielle Stilling havde flere Jern i Ilden, idet han bekjendtgjorde Auktioner, samt holdt et Slags Fæste- og Husleiligheds-Kontor. Efterat have erfaret mine Ønsker, erklærede han efter nogen Betænkning med megen Bestemthed, at for mig fandtes der i hele Byen kun een passende Bolig, nemlig det „røde Hus".

Dette lod virkelig heller ikke noget tilbage at ønske med Hensyn til Ro og Ensomhed. Det laa udenfor Byen, men dog tæt ved den, og var omgivet af en høi Mur. Indenfor denne Mur var en Have, hvori Ukrudet havde faaet Lov at brede sig i Snese af Aar, beskygget af ældgamle Kastanie- og Bøgetræer. For mange Aar tilbage kan dette Vildnis have været en smuk Have, men nu var Alt forfaldent, Græs og Brændenelder havde kvalt Blomsterne.

(Fortsættes.)

Brilliantnaalen.

(Fortsættelse.)

Hahn, der havde fattet en sand og oprigtig Kjærlighed til den unge Pige, følte dobbelt Trykket af

deres Gjæld til hendes ubehagelige Fader, og havde flere Gange opfordret Fuchs til at pantsætte Naalen, saalænge indtil Onklen atter bragte dem paa en grøn Gren. Der var saa meget Andet gaaet Kjødets Gang, det vil sige til Moses Bamberger, som vanskeligere kunde undværes end Brilliantnaalen, der desuden under deres øieblikkelige Forlegenhed var et noget paafaldende kostbart Smykke.

Men Fuchs, der ellers altid var parat til den Slags Forretninger, havde paa det bestemteste modsat sig Fætterens Planer, og Hr. Nickelsberger havde heller ikke bedre Lykke med sit Forslag; da Fuchs erklærede, at han paa ingen Maade kunde eller vilde skille sig ved den kjære Onkels Gave.

Nickelsberger var aldeles ude af sig selv. Han vred og gned Hænderne, han truede og bad, og forlod Værelset med den Erklæring til Fuchs, at han snart skulde blive færdig med ham, da han tidligere havde viist, hvorledes saadanne Folk skulde behandles.

„Adieu!" raabte Fuchs efter ham, „jeg haaber snart at have den Fornøielse at see Dem igjen, Hr. Nickel."

„Nickelsberger, om jeg tør bede," raabte denne, idet han vendte sig om, og slog derefter Døren i.

„Stormen er for denne Gang lykkelig afslaaet," sagde Fuchs, og tog atter sin Bog, som om intet var forefaldet, thi han var i denne Retning efterhaanden bleven noget tykhudet.

Hahn var derimod meget forstemt over sin Fætters Opførsel, og over den Maade, han havde behandlet Værten paa, thi denne havde jo i Realiteten Retten paa sin Side, om end Formen, hvorunder han optraadte, ikke var den meest tiltalende; og desuden kunde Hahn slet ikke forstaae, hvorfor Fætteren ikke vilde pantsætte Naalen, thi at det var af Pietetshensyn, kunde han nu slet ikke faae i sit Hoved, thi i den Retning pleiede Fuchs ellers ikke at være saa overordentlig nøieregnende.

„Begynder Du nu ogsaa," udbrød Fuchs, „jeg troede ellers at have udtalt mig tydeligt nok. Jeg erklærer nu herved en Gang for alle, at Brilliantnaalen bliver ikke pantsat, og det af en overmaade god og gyldig Grund."

„Den gad jeg nok høre."

„Saa viid da —, Naalen er ikke ægte."

„Ikke ægte?" udbrød Hahn, og stirrede med et saa forbløffet Ansigt paa Fætteren, at denne brast i Latter.

„Ikke sandt! Det havde Du ikke ventet. Troer Du maaskee, min kjære Dreng, at jeg ikke for længe siden uden Anmodning havde søgt at lindre vor Trang, hvis jeg virkelig havde været i Besiddelse af ægte Brillianter. Dertil synes jeg, at Du maatte kjende mig for godt."

„Ja vist," sagde Hahn ganske forbauset; „men saa forklar mig dog..."

„Hvortil lange Forklaringer. Da Onkel forærede mig Naalen, paalagde han mig, ikke at skille mig ved den, og betroede mig paa samme Tid, under det strængeste Taushedsløfte, at Stenene vare uægte, fordi han engang i en snever Vending, da han var i en stor Pengeforlegenhed, havde ladet de ægte Stene ombytte med uægte, og solgt dem. Ligheden er skuffende, og forøvrigt er Indbildningen Hovedsagen, og jeg har ofte moret mig over, at Folk misundte mig det værdifulde Smykke. Ja, vare blot Stenene ægte, saa havde jeg for længe siden ladet Naalen vandre affted. Onkels Vrede bryder jeg mig kun meget lidt om; hvorfor svarer han ikke paa vore Breve, men lader os blive siddende i denne Klemme."

Denne Forklaring rystede aldeles Hahn, der altid havde haabet, ved Hjælp af Brillianterne, at komme ud af Kniben.

Atter gik der en Dag, uden at Redningsskibet kom. Firmaets Stilling blev bestandig betænkeligere, og Elise havde underrettet Studenterne om, at hendes Fader var rasende, samt at han nylig var gaaet ud, og havde truet med at vende tilbage tilligemed en Mand, som nok skulde vide at hjælpe ham til sin Ret.

Det varede heller ikke længe, inden Hr. Nickelsberger viste sig, men denne Gang ikke alene. Han var ledsaget af en anden brav Mand, Hr. Salomon Neuburger, der var Studenterne vel bekjendt som en velvillig Sjæl, der udlaante mod 50—80 pCt., og kun i overordentlige Tilfælde tog 100. Forøvrigt var han en meget net og fiffig Person, der med stor Snedighed forstod at holde sig indenfor Lovens yderste Grændser.

Studenterne vare forundrede over Hr. Neuburgers Besøg, men denne rev dem med forekommende Høflighed hurtigt ud af deres Forbauselse, ved at meddele dem, at hans dyrebare Ven, Hr. Nickelsberger, havde opfordret ham til at følge med sig herhen, da nok En af de Herrer havde nogle Brillianter, han vilde sælge, og at han som bekjendt betalte de høieste Priser for dem.

„Har Hr. Nickelsberger sagt det," mente Fuchs, „saa har han løiet, og jeg skal meget frabede mig, at han blander sig i Sager, som aldeles ikke vedkommer ham."

Hr. Nickelsberger gned Hænderne, og mente med forekommende Høflighed, at Sagen dog vedkom ham.

„Thi De skylder mig Penge," sagde han, „som De ikke kan betale, hvorfor De er moralsk forpligtet til at skille Dem af med alt Undværligt, for at kunne betale Deres Gjæld. Under Deres Omstæn-

digheder finder jeg, at Brillianter ere overflødige, følgelig..."

„Vil De med Fandens Vold og Magt tvinge mig til at sælge dem?"

„Vold! hvem taler om Vold?" yttrede nu Hr. Neuburger, for at berolige de stridende Parter, „jeg ønsker at see Stenene —, kjøbe dem —, og betale dem kontant. Det kan man da ikke kalde Vold."

„De faaer ikke Naalen. Lad mig have Fred, ellers bliver jeg vred for Alvor, og saa gaaer det Dem ilde."

„Lad mig idetmindste see den. Det kan da ikke skade hverken dem eller Naalen," mente Hr. Neuburger, hvem Udsigten til en god Handel lod oversee Udsigten til de lovede Grovheder; han mente vel som saa, at han havde i sit Liv maattet sluge saamange Grovheder, at nogle flere ikke gjorde stort til Sagen.

„Men det kan heller ikke nytte," sagde Fuchs; „thi for at gjøre Ende paa al den Snak, vil jeg blot sige Dem —, Stenene ere ikke ægte."

„Ikke ægte! — det var Skade," udbrød Neuburger.

„Det er ikke sandt," sagde Nickelsberger; „jeg har jo ofte seet dem, og mit Kjenderblik bedrager mig ikke."

„Denne Gang har det dog skuffet Dem," sagde Fuchs, og tog Naalen frem fra en Skuffe, og gav Neuburger den; „nu kan De selv see."

Denne tog Stridens Æble, traadte hen til Vinduet, vendte og dreiede Naalen, lod Solen skinne paa Stenene, og overraskede derpaa de Tilstedeværende med det Spørgsmaal:

„Hvad vil De have for de uægte Stene?"

„Jeg skiller mig ikke ved dem."

„Jeg giver hundrede Daler."

„Er De gal?"

„Maaskee; men jeg giver hundrede og tyve," og han tilkastede Nickelsberger et fiffigt Blik.

(Sluttes.)

Blandinger.

— En Præst væddede ved et Spillebord med en Anden om, at han vilde nævne de fire Slags Kort fra

Prædikestolen, uden at Nogen skulde forarges. — Næste Søndag begyndte han sin Tale saaledes:

„Naar Djævlen titter ind af disse Ruder og slaaer sine Kløer i vore Hjerter, da sige vi: Herre, spar os!"

Dobbeltgaader.

1.

(Som Gjerningsord.)

Den Gjerning maa forrettes taalmodig, mild og rolig;
Tidt udført bedst af En, som ei er med den fortrolig.

(Som Hovedord.)

Den gjordes, for at Nogle just skulde have Livet;
Og dog har den til Andre kun Dødens Jammer givet.

2.

(Som Gjerningsord.)

Vi kunne det med Lethed, thi slig Bedrift er ringe,
Og ufortjent det ofte kan tusind Tak os bringe.

(Som Hovedord.)

Det Stærkeste af Alting, der holde kan og binde;
Det bedste Værn og Værge, som man paa Jord kan finde.

3.

(Som Egenskabsord.)

En kostbar Dyd, der fordres ved Alt, hvad høit man skatter,
Ja, tør end ikke mangle ved Taarer eller Latter.

(Som Gjerningsord.)

En kan det aldrig gjøre, og neppe nok ei Tvende,
Men derimod udføres det allerbedst af Trende.

Opløsning af Talgaaden i Nr. 28:

Postbud.

Talgaaden i Nr. 28 er opløst af Organisten ved Marmorkirken og O. Grosell.

Korrespondence.

Hr. J. P. J. Løgten, Aarhus: Ønsker De de to Fortællinger fuldstændige, maa De subskribere paa Bladet fra 1. Jan. d. A.; Begyndelsen til de i Bladet optagne Fortællinger leveres selvfølgelig ikke gratis.

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. **Søndagen den 29de Juli.** **Nr. 30.**

Indhold: Brøde og Bod (Fortsættelse.) — Brilliantnaalen (Fortsættelse.) — Gamle Bekjendte (med Xylografi.) — Det gamle Hus (Fortsættelse.) — Stavelsegaader.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

„Muligt er det, men jeg kan dog ikke troe, at han, som jeg anseer for en fornuftig Mand, virkelig skulde have givet Dem en saa stor Sum paa engang."

„Han skyldte mig Pengene."

„Han —, skylde Dem! Det er endnu mindre sandsynligt."

„Mig er det ligegyldigt. Af ham har jeg faaet Sedlen, og det vil min Onkel vist ikke nægte. Vil De mig ellers noget?"

„Hvorfor har De saadant Hastværk? Naar De virkelig har en god Samvittighed, saa...; men hvad er det for en Blodplet, De har paa Panden?"

Simon Kern traadte et Skridt tilbage; en sælsom Blanding af Angst og Forfærdelse, og Øiet stivt fæstet paa Inspektøren.

„Blod!" svarede han med usikker Stemme; „det er umuligt."

Han lod Bagen af sin Haand glide henover Panden, og saae sig forgjæves om efter et Speil.

„Paa denne Maade faaer I den ikke bort," sagde Inspektøren; „tag Lommetørklædet, det virker bedre."

„Det maa være noget andet end Blod!" sagde Kern, medens han gned Panden med Tørklædet.

„Det hjalp; nu er Pletten borte," sagde Inspektøren, „og hvis De virkelig har erhvervet Pengene paa en ærlig Maade, saa indfind Dem imorgen Formiddag i Mæglerens Bolig. Vil De det?"

„Hvorfor det?"

„Han kunde jo nægte, at han har givet Dem Sedlen."

„Saa lyver han."

„Man tager det ikke saa nøie med en Løgn, naar man kan hjælpe sig ud af en Forlegenhed derved. Men nægter Deres Onkel at have givet Dem Sedlen, saa maa Ansvaret for den falde paa Dem."

„Naar skal jeg da komme?"

„Præcis Klokken ni venter jeg Dem. Kommer De ikke, saa antager jeg, at De har en ond Samvittighed; men vi forstaae godt at finde dem, vi ville have Fingre i —, det har Deres Broder faaet at føle. Har De allerede hørt, at den gamle Dame er død?"

„Det har jeg hørt," sagde Kern, og slog Øinene ned, „men det vedkommer jo ikke mig, at min Broder har begaaet en dum Streg? Jeg har ikke raadet ham dertil."

„Men han er dog alligevel Deres Broder, og slipper vel næppe saa snart fri igjen. Der er Beviser nok imod ham; endogsaa Pengene, han har røvet fra hende, ere fundne i hans Seng."

„Nei virkelig," sagde Kern, med et haanligt Træk om de tykke Læber. „Politiet opdager dog ogsaa alle Ting."

„Det er ogsaa min Mening; men imellem Deres gode Venner er der dog mange, som ikke troer det. Glem det blot ikke selv. De kommer altsaa imorgen."

„Ja, Klokken ni."

Inspektøren forlod Huset med Gruben, og denne spurgte, da de vare komne noget udenfor: „Hvad mener De nu om Sagen?"

„Jeg er ikke rigtig enig med mig selv, men

alligevel har denne Time ikke været spildt; til store Forhaabninger maa De ikke hengive Dem. Riese er Vexeleer, og veed rimeligvis næppe, hvorfra han har faaet Banknoten, og saa er Sporet tabt."

„Det troer jeg ikke —, jeg mener snarere, at det hænger sammen med de Dokumenter, som ere stjaalne fra Morris."

„Men paa hvad Maade?"

„Hvis vi antage, at Kassereren har stjaalet Papirerne, saa kan han jo ogsaa have stjaalet en Del af de forsvundne Penge, og begge Dele ere saa paa en eller anden Maade faldne i Mæglerens Hænder."

„De griber ethvert Halmstraa, som om det var en frelsende Bjælke. De har jo hidtil selv bestandig sagt, at Kassereren ikke har kunnet begaa Tyveriet, men snarere mistænkt Fru Morris."

„Det indrømmer jeg, men denne Mistanke er rystet stærkt i den sidste Tid."

„Fordi hun har opgivet Dem Numrene, men hvorfra vide vi, om det er de rigtige? Og derom vil det være vanskeligt at faae Sikkerhed."

„De troer altsaa endnu, at Fruen har taget Pengene?"

„Troer jeg det, saa er Skylden Deres, da De først har henledet min Tanke paa hende. Men jeg har gjort andre Opdagelser, hvorom det dog er for tidligt at tale nu. Jeg venter Breve fra England, som maaskee bringer Oplysninger. Idag ville vi ikke tale mere om Sagen —; jeg trænger til i Ro at overveie denne Dags Begivenheder. Imorgen ville vi tales nærmere ved. God Nat!"

Toogtyvende Kapitel.

Klokken var endnu ikke slaaet ni, da Simon Kern traadte ind til sin Onkel, hvis Ansigt just ikke tydede paa en behagelig Overraskelse ved Nevøens Indtræden.

„Det er en deilig Suppe," sagde Simon, „som De har lavet, men jeg haaber da ogsaa, at De selv maa søbe den."

„Hvad skal det sige? Har Din Ulykkesfugl ikke kunnet holde tæt, saa maa Du selv see til, hvorledes Du reder Dig ud af det. Jeg har nok at gjøre med at klare for mig selv."

„Staa vi saaledes? De vil altsaa lade mig i Stikken? Det vil hjælpe forbandet lidt, da De jo ikke vil kunne nægte, at jeg har faaet Banknoten af Dem."

„Hvilken Banknote?"

„En paa 25 Daler, som De gav mig, da jeg bragte Dem Chatollet."

„Og hvad er der iveien med den?"

„Den skal være falsk. En gammel Politi-Inspektør siger det, og kommer strax herhen."

„Er det det Hele?"

„Jeg synes, at det er nok. Naar den Storm er dreven over, saa vil jeg have mine Penge, og reiser bort. Det skulde jeg maaskee have gjort for længe siden."

„Det har jeg jo ofte nok raadet Dig til. Forresten kan jeg jo ikke vide, hvorfra jeg har faaet Sedlen, og for min Skyld maa man gjerne kassere den, hvis det var Alt, men jeg har desværre været et dumt Asel."

„Det kan man kalde en aabenhjertig Tilstaaelse. Onkel skulde vel ikke være gaaet galt i Byen, og selv være faldet i den Grav..."

„Hold Mund! Saa galt er det ikke, naar Du blot ikke forraader noget."

„Det skal jeg nok tage mig iagt for."

„Det vilde ogsaa være til Din egen Ulykke. Jeg skulde slet ikke have indladt mig paa den Sag; det havde været meget bedre. Altsaa talte han kun om Banknoten? — Naa, der har vi allerede Inspektøren."

Strax efter gik Døren op, og Politi-Inspektøren traadte ind, fulgt af den Embedsmand og Skriver, der havde anstillet de foreløbige Undersøgelser angaaende Overfaldet paa Frøken Morris.

Simon Kern blev dødbleg, da han fik Øie paa disse Personer, men paa Flugt var der ikke at tænke.

Inspektøren forklarede nu, hvorfor han var kommen, og hvad Meningen var med Besøget. Riese søgte forskjellige Udflugter: at mange Penge gik igjennem hans Hænder, og at det jo var muligt, at den slet ikke var kommen fra ham.

„Jo, det er beviist; men fra hvem har De faaet den?"

„Det maa have været fra En, der vilde bedrage mig, eftersom min Nevø fortæller mig, at Banknoten er falsk."

„Var det Tilfældet, saa havde man ikke henvendt sig til en Vexeleer, som lettest forstaaer at skjælne ægte Penge fra uægte. Men der er ganske andre Grunde, som bevæge os til at anstille disse Efterforskninger. Hvorfor har De givet Deres Nevø Pengene?"

„Fordi han vilde udvandre."

„Kern siger, fordi De var i hans Gjæld, og skyldte ham Pengene."

„Jeg skylde ham Pengene! — Han betragter maaskee allerede min Formue som sin, fordi han er min Søstersøn, og jeg ingen Børn har."

„Det er rigtig, Onkel," sagde Kern, som beundrede Onklens Aandsnærværelse.

„Det Haab vil dog skuffes, da jeg har gjort Testamente, og ikke har isinde at efterlade mine surt erhvervede Penge til en Ødeland. Jeg har altid raadet ham til at udvandre..."

„Fordi De vilde af med ham, da han maaskee veed mere end der er Dem kjært?"

„Veed mere end der er mig kjært! Det forstaaer jeg ikke."

„Han er maaskee ikke saa aldeles uvidende om, paa hvilken Maade, og ved hvilke Midler De har forskaffet Dem de Papirer, som ere stjaalne fra Bankier Morris. De har benyttet disse Papirer til at ville presse Penge ud af Hr. Morris, og har ikke villet sige, hvorfra De har faaet Papirerne."

Skjøndt disse Ord gjorde et synligt Indtryk baade paa Neveuen og Onklen, saa sagde dog den sidste trodsigt:

„Kjender Herrerne Indholdet af Papirerne?"

„Nei. Det vedkommer for Øieblikket ikke os; vi ønske blot Oplysning om, hvorledes De er kommen i Besiddelse af dem."

„Jeg har fundet dem."

„Hvor?"

„Paa Gaden forleden Aften. Min Fod stødte imod en Pakke, som jeg tog op, og ved min Hjemkomst fandt jeg disse Papirer deri."

„Papirerne laa i et Chatol, og ved dem denne Banknote."

„Det var en Pakke, og ikke et Chatol, jeg stødte imod med Foden, og Banknoten veed jeg ingen Beskeed om."

„Har De ikke læst i Avisen, at Papirerne bleve efterspurgte, og en god Belønning udloves?"

„Jeg læser kun de politiske Efterretninger."

„Naar man finder noget, pleier man at see efter om den, der tabte det. Men det gjorde De ikke, fordi De vilde presse Pengene ud ved Hjælp af Papirerne. Kjender De Kassereren hos Firmaet Morris & Komp.?"

„Nei. Jeg kjender ham ikke engang af Navn."

„Han hedder Berthold Frank, og det er ham Papirerne ere stjaalne fra."

„Det vedkommer jo ikke mig. Jeg har sagt, hvad jeg veed."

„Saa skal jeg sige Dem, hvad jeg antager. De staaer i Forbindelse med denne Kasserer, og har erfaret, at han havde disse Papirer, hvilke De mente at kunne bruge, og saa har De benyttet Dem af Deres dydige Neveu..."

„Maa jeg bede Dem om at blive udenfor den Sag," foer Simon op.

„Stille! med Dem skal jeg strax tale. Altsaa: Deres Neveu stjal Chatollet, og De gav ham Banknoten i Betaling."

„En deilig Historie," sagde Riese, „som gjør Deres Fantasi megen Ære, men den er, desværre for Dem, opdigtet fra Ende til anden. Vil Kassereren have sine Papirer tilbage, maa han henvende sig til Bankieren, som har frataget mig dem. Det er den rene Sandhed."

„Hvad veed De om denne Sag, Simon Kern; — betænk vel, hvad De svarer."

„Naar man kun holder sig til Sandheden, behøver man jo ikke at betænke sig længe," svarede Simon.

„Altsaa kun Sandheden. Har denne Mand anmodet Dem om at stjæle Papirerne?"

„Nei."

„Viis mig Deres Lommekniv."

„Hvorfor det?"

„Fordi jeg troer, at den indeholder et Instrument, hvormed man kan aabne enhver Laas."

„En saadan Kniv gad jeg nok see."

Han leverede Politiraaden Kniven, og denne overgav den til Inspektøren.

„Og nu Deres Lommetørklæde."

„Vil De nu visitere mine Lommer? Det indlader jeg mig ikke paa."

„Jo vist gjør De saa —; vi har jo desuden vore Folk udenfor, hvis vi skulle bruge Magt. Naa, tag det saa frem."

Simon Kern var aldeles forvirret. Undersøgelsen havde taget en uventet Retning, og da Inspektøren udfoldede Tørklædet, og holdt den afrevne Lap op til det, blev han grebet af en Anelse om den Fare, hvori han svævede; han vendte sig om, og sprang til Døren, men i samme Øieblik lød et Stød i en Pibe bagved ham, Dørene blev aabnede, og der viste sig to haandfaste Gensdarmer, som i en Fart lagde Haandjern paa ham.

„Simon Kern!" sagde Politiraaden; „De er Frøken Morris Morder. Bekjend Sandheden."

„Hvem vover at anklage mig for det? Hvorfor har man lagt Haandjern paa mig? Jeg protesterer, — jeg har intet forbrudt, og De kan ikke overbevise mig derom."

„Med denne Kniv har de skaaret Halsen over paa den Myrdedes Hund, tørret den blodige Kniv af i Tørklædet, og derved skaaret Hjørnet af Tørklædet af, som er fundet i den Myrdedes Værelse."

(Fortsættes.)

Brilliantnaalen.

(Fortsættelse.)

„For Djævelen! forstaaer De da ikke, at Stenene ere uægte?"

„Det kan jo være Dem det samme, naar jeg betaler kontant et hundrede og fyrgetyve Daler for

Naalen. Jeg er nu engang en Ven af saadanne uægte Sager."

„Saa lad dog den skikkelige Salomon faae sin Lyst styret," yttrede Nickelsberger.

Da Fuchs ikke strax svarede, skyndte Neuburger sig med at sige: „Aah! det er ikke nok endnu —; godt —, saa giver jeg halvandethundrede Daler, men det bliver ogsaa mit sidste Ord —; skal jeg saa have den? — Mere kan jeg ved Israels Gud ikke give."

„Han maa jo være gal," hviskede Fuchs til sin Fætter; „Naalen er ikke fem Daler værd. Skal jeg slaa til?"

Hahn, der ikke syntes om hele Sagen, trak paa Skuldrene, og svarede ikke.

Men Israels fiffige Søn havde imidlertid taget sin Brevtaske frem, og optalt Pengene paa Bordet.

Han kjendte sine Pappenheimere, og havde regnet fuldkommen rigtig. Det saalænge savnede Syn af Moses og Profeterne virkede mægtigt paa den efter Mammon tørstende Student, der betragtede Pengene, og ikke kunde modstaae det lokkende Syn.

„Lad gaa da," sagde han; „her er Naalen, men det er paa den udtrykkelige Betingelse, at de Alle ere rede til paa enhver Tid at bevidne, at jeg udtrykkelig har sagt, at Stenene ere uægte, en Efterligning."

„Med Fornøielse! en prægtig Efterligning!" yttrede Hr. Neuburger, tog Naalen, og overleverede Pengene. „Naar De en anden Gang skulde have en lignende Handel at gjøre, saa maa De ikke glemme Salomon Neuburger —; jeg er ganske til Deres Tjeneste."

Og dermed anbefalede han sig.

Hr. Nickelsberger blev tilbage, og var Elskværdigheden selv. Han strøg Pengene til sig, og mente, at hvis de unge Herrer vilde betale en Maaned eller to forud, saa kunde han gjerne modtage Pengene med det samme.

Dette Forslag fandt dog ikke Bifald hos de unge Herrer, og Hr. Nickelsberger maatte tage Afsked, tilfreds med det Udbytte, Dagen havde indbragt ham.

Da Støvlepudseren kom en Timestid senere, blev han meget forundret over, at Værten, som stod i Døren, yderst venlig sagde Godmorgen til ham, men da han var en Fyr, der kjendte Verden og Menneskene, sluttede han strax, at der maatte være kommet Mønt, og sagde blot „bon."

Keppels Tanker bleve i Reglen udtrykte ved det ene Ord „bon." Det var det eneste franske Ord han forstod, men hidindtil var han kommen ud af det med dette Ord.

Da han traadte ind til Studenterne, spurgte

Fuchs strax: „Hvormeget skylde vi Filistrene for Spisevarer?"

„Tresindstyve Daler," svarede Keppel, og tilføiede i en spørgende Tone: „Mønt?"

„Betal," sagde Fuchs, og gav ham med et let Suk Pengene.

„Bon," sagde Keppel, og gik.

Skjøndt Pengene vare velkomne, vare de to unge Mænd dog ikke rigtig tilfredse med Handelen, thi Jøden havde aabenbart kjøbt Naalen i den Tro, at den var ægte, og det vidste de jo, at den ikke var; det havde Onkel selv sagt, og han maatte jo bedst vide det.

Imedens de endnu talte derom, og Fuchs tog Sagen meget let, og morede sig over, at Jøden vilde blive udleet, bragte Boutiksdrengen et Kort, som en Tjener havde bragt fra det nærliggende Hotel, med den mundtlige Besked: at den Herre, hvis Navn stod paa Kortet, snart vilde indfinde sig personlig.

Hahn, der havde modtaget Kortet, læste og læste, og kunde ikke blive rigtig klog derpaa.

„Ali-ben-Siden-muti," sagde han, og gav Kortet til Fuchs, der heller ikke kunde erindre nogensinde før at have hørt det Navn.

Medens de endnu talte om Sagen, hørte de tunge Trin op ad Trappen, og Elises Stemme, som sagde: „Vær saa god at banke paa Døren ligefor, — det er de unge Herrers Værelse." — „Tak! tak! henrivende, vantroende Pigebarn," svarede en Stemme, som forekom dem bekjendt, og i samme Øieblik blev Døren aabnet, og i den viste sig en besynderlig paaklædt Mand. Synet af ham fremkaldte et høit Forbauselsesudbrud fra begge Fætterne; men de kastede sig i hans Arme —, thi for dem stod Onkel Kesselbach.

Det var visselig det kjære, gamle, velbekjendte Ansigt, skjøndt nu misklædt af et langt, graat Skæg, men hans Paaklædning var ogsaa høist paafaldende.

Den nederste Del af Onklens Person, med Undtagelse af Fødderne, der vare stukne i røde Saffians-Sko, var iført europæisk Kultur, men den øverste Del bar et aldeles orientalsk Præg, thi om Hals og Skuldre havde han slynget et i prangende Farver afstikkende, tyrkisk Shawl, og paa Hovedet bar han en høi, rød Fez, hvorfra en lang, blaa Silkekvast hængte ned paa Siden af Ex-Barberens solbrændte Ansigt.

Denne glædede sig aabenbart over sine Neveuers store Overraskelse, rakte dem Haanden, og udbrød hjerteligt:

„Naa, Drenge! I ere voxede, saa jeg næppe havde kunnet kjende Jer igjen."

Gamle Bekjendte.

„Og vi heller ikke Dig, Onkel," sagde Hahn.

„Du seer jo ud som en ægte, gammel Tyrk," mente Fuchs, og skoggerlo.

„Gjør jeg virkelig? Ligner jeg virkelig en Muselmand? Ved Profeten, det glæder mig —; kom, min Dreng, derfor skal Du have endnu et Kys."

„Men hvorfor er Du saa glad derover, kjære Onkel?"

„Ah! det vilde I vel gjerne vide," sagde den Gamle leende; det troer jeg nok. Kunne I gjætte?" Hvorfra troer I, at jeg kommer?"

„Hvorfra? rimeligviis hjemmefra."

„Jo vist. Nei, skudt forbi. Direkte fra Konstantinopel."

„Fra Kon=stan=ti=nopel? — Nu gjør Du nok Løier med os."

„Seer jeg ud, som om jeg gjorde Løier," sagde Onklen halvt fornærmet. „Betragt blot min ægyptiske Fez! — Den er direkte fra Kilden, og kjøbt paa Torvet i Kairo. — Naa, I staae og gabe der med aaben Mund. Betragt disse Mønter —, direkte fra Jerusalem. — See denne Flaske —, den har jeg egenhændig fyldt med Vand fra Jordans Flod. Denne Klump Salt har jeg personlig fisket op fra det døde Hav."

Onkel Kesselbach tog Stykke efter Stykke frem, og lagde Gjenstandene paa Bordet.

Nevøerne stod som forstenede, og betragtede Onklen med en saadan Forundring, at han aabenbart følte sig smigret derover.

„Da I dog ikke ville kunne gjætte rigtigt, saa hør da. For fire Maaneder siden læste vi i Klubben, at der i Mai vilde blive foretaget en Selskabsreise fra Wien til Orienten. Denne udmærkede Idee syntes nogle af os godt om —; I veed jo, at Reiser altid har været min Passion, men jeg er kun aldrig kommet til at reise før nu —; jeg skrev til Wien, Sagen blev ordnet, og i de sidste fire Maaneder har jeg færdedes i Orienten tilhest og tilvogns, paa Æsler og Kameler, og kommer nu lige fra Konstantinopel."

„Det er et stærkt Stykke," mente Fuchs.

„Det skulde jeg mene," istemmede Hahn. „Da Onkel har været i Orienten, saa er vel ogsaa dette forrykte Kort fra Dig."

„Forrykte! nei, undskyld! det er mit ærlige, tydske Navn, oversat paa det reneste Arabisk af en tydsk Skræddersvend i Konstantinopel. Er det ikke en glimrende Idee?"

De unge Mænd lo; hele Begivenheden forekom

dem saa besynderlig, og den gamle Onkel saae i sit europæisk-arabiske Kostume saa komisk ud, at det Hele virkelig var, som Fuchs sagde, et stærkt Stykke.

Da Underholdningen og Samtalen efterhaanden gik over i et roligere Spor, var det Studenternes første Spørgsmaal, hvorfor Onklen i al den Tid ikke havde ladet høre fra sig.

„For at Jeres Overraskelse skulde blive saameget desto større."

„Og vor Pengeforlegenhed ogsaa."

„Pengemangel? Nei, nu gaaer det altfor vidt. Ere de 400 Daler fløiten, som jeg sendte kort før jeg reiste."

Havde han anet, at de egentlig vare fløiten, før de ankom, saa havde han kunnet spare sig Spørgsmaalet.

„Vi have i flere Uger ikke eiet en Skilling," sagde Hahn.

I samme Dieblik traadte Boutiksdrengen fra Stuen ind med de Ord: „Skulde hilse fra Hr. Nickelsberger, at her vare de kvitterede Regninger, og Resten af Pengene, 4 Daler og 22 Skilling, tilbage. God Morgen!"

(Sluttes.)

Gamle Bekjendte.

Endelig er det Søndag; Peter iører sig sin fulde Puds, glatter den sorte Hat, børster omhyggelig sin fine Dragt, stikker Cigaren i Munden, tager Lorgnetten i Haanden, ligesom hans Herre, knytter det hvide Halsbind i en sirlig Sløife, og vandrer langsomt og betænksomt over mod Landsbyen, hvor han første Gang viser sig som den høie Herre, Grevens, Tjener Nummer tre.

Og hvor stor er ikke Forbauselsen; Karen, Lisbeth, Søren, Hans, og hvad de Alle hedde, flokke sig omkring ham, Gjæssene dreie Hovedet, og see dumme ud, Hønsene kagle, Hanen galer, og Hunden gjøer. Det maa være Peter, og det ligner dog ikke rigtigt Peter; før gik han i bare Ben, stumpet Skjorte og korte Buxer, og nu er han stiv og stram, med en Nakkeskilning, og han vil slet ikke kjendes ved sine tidligere Legekammerater; den honnette Ambitions fine Aand er faret i ham.

Op gaaer det gjennem Landsbyen, og han nikker huldsaligt til høire og venstre; han kommer til det Resultat, at han maa snart have sig en Kjæreste, ligesom de to andre Tjenere. Foreløbig vil han ud i Kroen, og forbause dem Alle ved sine Fortællinger —, men ak! han naaer ikke saa langt;

pludselig bliver han dødbleg, holder sig paa Maven, og styrter om bag et Gjærde.

Peter! Havde Du ikke røget Cigar, vilde Din Værdighed have været frelst; nu maa Du bag Busken i høitidelig Ensomhed offre Din Frokost til Tobakkens ubarmhjertige Gud.

Det gamle Hus.

(Fortsættelse.)

Huset kunde faaes tilleie for en Spotpris, thi Byens Borgere eiede selv deres Huse, og Fremmede flyttede ikke til Byen. Jeg leiede det Hele, hvorvel jeg kun havde i Sinde at benytte Værelserne paa første Sal, som jeg derfor lod tapetsere, leiede Møbler, og aftalte med en gammel Kone, at hun et Par Gange daglig skulde sørge for mine Fornødenheder. Om Middagen spiste jeg paa Gjæstgivergaarden, og lavede selv min The Morgen og Aften ved Hjælp af en Spirituslampe, og følte mig tilfreds ved at være kommen i Orden, og at kunne begynde paa mit Værk. Fred og Ro maatte jeg faae nok af, naar kun ikke Efteraarsstormene, som fra Alperne pressedes ned i Dalen, altfor stærkt vilde ryste det gamle, eneståaende Hus.

* * *

Det gode, gamle Hus! — Saadanne stille Boliger begynde paa Dage, naar Stormen hyler, og man, paa Grund af Knagen og Bragen, ikke kan arbeide, af sig selv at fortælle, og den ensomme Beboers Tanker gruble over, hvem der før har levet i disse Rum, og hvad der er foregaaet i dem.

Angaaende det røde Hus vidste man kun, at det, efter de alderældste Folks Forklaring, for omtrent hundrede Aar siden havde tilhørt en gammel Særling, som boede der ganske alene. Han havde bygget Muren omkring det, havde holdt alle Vinduerne tillukkede med Skodder, undtagen i den Stue, han benyttede, og havde selv i egen Person hentet sine Fødevarer fra Byen, og selv tillavet dem. Allerede dengang vare besynderlige Rygter i Omløb om hans Væsen og fabelagtige Rigdomme, men de voxede i en uhyre Grad, da den Ubekjendte en Dag var sporløst forsvunden —, død, —, flygtet —, hentet af den Onde. Alle disse Forklaringer havde hver sine ivrige Forfægtere, men den sidste vilde dog være den, som vilde være trængt mest igjennem, hvis ikke den taknemmelige Lokalpatriotismus havde sat sig op imod den. Da nemlig Skodderne ikke vare tagne fra i Løbet af 3 Dage, og ingen i den

Tid havde seet Eneboeren, saa fandt Politiet sig beføiet til at sprænge Døren, for at undersøge, om her forelaa en Forbrydelse eller et Selvmord, men uagtet hele Huset blev undersøgt fra Kjælder til Loft, saa var der intet Spor at opdage af hans Person, hvorimod der paa hans Skrivebord laa en aaben Skrivelse, hvori han testamenterede Byen Lindenheim Alt hvad han eiede, hvis han ikke inden tre Aar vendte tilbage fra den farefulde Reise, han havde tiltraadt, og paa den Betingelse, at man ikke forandrede det mindste ved Huset, og at man aarlig den 3die November, den Dag, han tiltraadte Reisen, lod læse en Sjælemesse for ham. En bestemt Kapital skulde tilfalde milde Stiftelser. Denne sidste Bestemmelse foraarsagede Byen, da den underlige Patron ikke vendte tilbage, inden de tre Aar vare forløbne, mindre Bryderi end at finde Leiere til det ensomt beliggende Hus. Hvis Testamentet ikke havde bestemt, at Huset skulde bevares, saa havde man for længe siden revet det ned, og solgt Pladsen, thi da det ikke var et Hus som andre Huse, og følgelig ofte stod tomt, eller fandt daarlige Leiere, saa var det bleven en arvelig Ærgrelse for Magistraten. Den første Leier var en fin Kavaler, som vilde lade det prægtig indrette for en Veninde, men før der var bleven begyndt paa Arbeidet, var Veninden bleven ham utro; senere havde Adskillige i kortere Tid beboet Stueetagen, og mishandlet Værelserne saaledes, at Tapeterne hængte i Laser, og Støvet bedækkede Alt. I de sidste 10—12 Aar havde Huset staaet tomt, og det var Grunden til, at man leiede mig det for en yderst billig Afgift, og ovenikjøbet var glad over at have fundet en Leier.

Jeg fandt mig tilfreds med Værelserne, navnlig havde jeg indrettet mit daglige Arbeidsværelse saa komfortabelt som muligt. Det laa ud til Husets Bagside, men her vare alle Vinduerne tilmurede, og det fik kun Lys fra et Vindue i Værelsets smalle Side. Jeg havde mobleret det efter bedste Evne, og fandt mig rigtig tilfreds med det, samt haabede, naar den første Uges Travlhed var forbi, at kunne arbeide i Ro og Mag.

Men saa indtraadte en Forhindring, som først gjorde mig lidt forvirret, men tilsidst ganske raadvild.

Gud veed, hvorledes det egentlig gik til, men jo roligere det blev omkring mig i det ensomme Hus, jo mere blev jeg greben af en besynderlig Følelse, som jeg ikke tidligere havde kjendt noget til. Først var det en ubevidst og uforklarlig Forstyrrelse i mine Tanker, naar jeg arbeidede, og derefter mærkede jeg lidt efter lidt, at der var en underlig Uro over mig, som forhindrede mig baade i at skrive og læse. Det kunde ikke være Vinden, som forstyrrede mig, thi for det første blæste det jo ikke bestandig, og dernæst havde jeg jo tidligere arbeidet hjemme nok saa tilfreds, om det endog stormede saaledes, at Tagstenene blæste af Husene. Det kunde altsaa ikke være Grunden, og forøvrigt herskede der den dybeste Stilhed i det gamle Hus. Men maaskee min Uro, og min ubehagelige Følelse kom af, at der var saa stille og ensomt om mig? Denne Tanke var dog virkelig altfor latterlig for et voxent Menneske, der som Barn aldrig havde været angst for at være i Mørke, men det var mig en Umulighed at komme til Klarhed om, hvorvidt det var en bestemt Omstændighed, der indvirkede forstyrrende paa min Beskjæftigelse om Aftenen.

Min gamle Opvarterske forlod Huset i Skumringen, saa snart hun havde bragt mig frisk Vand, og sat Themaskinen paa den lille Buffet i mit Arbeidsværelse. Jeg lukkede Døren af efter hende, og gik saa rolig, uden Skygge af nogen ubehagelig Følelse, op af den dunkle Trappe, tilberedede, og drak rolig min The, flyttede, naar jeg var færdig dermed, Lampen over paa mit Skrivebord.

Her greb jeg mig i, den ene Aften efter den anden, at jeg, uden at tænke derover, hørte op at arbeide, og sad og lyttede med spændt Opmærksomhed efter noget, som egentlig ikke var nogen rigtig Lyd. En Følelse af, at der ventede mig noget Ubehageligt, lammede mine Tanker, og afledede dem fra deres oprindelige Retning, saa sprang jeg pludselig op, og mærkede saa egentlig først, hvorlænge jeg havde siddet hensunken i mig selv, uden at udrette noget. Jeg samlede saa hele min Energi, og begyndte atter at skrive, men naar et Kvarter var gaaet, sad jeg atter bøiet forover, i en lyttende Stilling, og havde hvert Dieblik en Følelse af, at enten et lydeligt Slag, eller noget lignende vilde afbryde Gravstilheden.

Det kunde ikke være legemlig Sygdom, thi jeg befandt mig fuldkommen vel, og saalænge jeg var udenfor mit Hjem, og i Selskab med andre Mennesker, kjendte jeg ikke til denne Disstraction eller drømmende Stemning —; det var kun om Aftenen, indenfor mine egne fire Vægge, at jeg blev angreben deraf.

Da jeg er af en rolig Natur, og langt tilbøieligere til prosaiske Overveielser end fantastiske Griller, saa blev jeg stundom vred paa mig selv over, at jeg ikke kunde finde Grunden til denne besynderlige Stemning.

Skulde det maaskee være Tanken paa den unge, smukke Pige, som pludselig havde viist sig for mig i Ruinen, og derpaa var forsvunden som et Syn?

Maaskee!

Thi ganske vist tilbragte jeg mere Tid end jeg egentlig kunde forsvare for min Forlægger, med at sidde med lukkede Dine, og forestille mig hendes friske Ansigt, levende Dine og henrivende Smil, men

det var jo behagelige Drømmerier, som ikke havde noget at gjøre med den Følelse, der som en mørk Skygge overfaldt mig om Aftenen. Ved anstrengt Eftertanke og megen Grublen kom jeg tilsidst til det Resultat, at jeg ikke kunde betegne denne Følelse anderledes end som en Fornemmelse af, at jeg ikke var alene i Huset, og dette blev efterhaanden til en fast og urokkelig Forestilling. Det var forgjæves at jeg sagde mig selv, at det var urimeligt, og det var forgjæves, at jeg en Aften undersøgte hele Huset fra øverst til nederst, og stak Næsen ind i hver Krog, uden at finde Nogen eller Noget —, saasnart jeg atter havde sat mig til Ro i mit Værelse, overfaldt den gamle Følelse mig med fordobblet Styrke. Jeg betragtede og undersøgte Møblerne, som om Fredsforstyrreren kunde være skjult under dem —, men jeg opdagede intet; kun troede jeg denne Aften at bemærke, at den ubehagelige Følelse udgik fra den lange Væg, og blev stærkere, jo længere mine Øine hvilede paa den.

Ja, ganske vist —, Væggen spillede en Rolle, og nu grublede jeg over, hvad den kunde skjule bag sine Tapeter.

Det var egentlig dumt at tænke videre over denne Sag; thi som jeg allerede har bemærket, det var en Ydervæg, som gik ud til Haven, og dens Vinduer vare kun paamalede. Bag ved Væggen fandtes altsaa kun Træer og fri Luft, den Sag var sikker nok; men hvor ofte jeg end sagde mig selv dette, saa hjalp det dog ikke, og jeg følte, saavel i stille som stormfulde Aftener, at den besynderlige Fornemmelse udgik fra denne Væg; tilsidst kunde jeg hverken vende mine Tanker eller mine Øine bort fra den, og hvis jeg pludselig havde hørt en Banken paa den, saa troer jeg ikke, at jeg vilde være bleven synderlig forundret derover. Mange Gange kunde jeg fare op, thi det forekom mig, som om der blev banket ganske langsomt og svagt paa den, som med en mat, træt Finger, men naar jeg hørte rigtig efter, var der kun Træormen, der arbeidede. Utallige Gange har jeg kunnet sidde Timer i Træk, og ventet paa denne Banken.

(Fortsættes.)

Stavelsegaader.

1.

(Første Stavelse.)

Hos hver en Hest det findes, hvad enten den med Frihed,
Frit over Sletten sprænger i lette Løb afsted,
Hvad eller den for Ploven og Arbeidsvognen bøiet gaaer,
Og har som Slave trællet fra sine Ungdoms Aar.

(Anden Stavelse.)

At have det, er herligt, naar Nød og Modgang true os,
Thi Livets Storme ene med det kan bydes Trods.
Det ofte Seir bringer i aandelig som verdslig Strid,
Men kan dog bukke under for Falskhed, List og Nid.

(Det Hele.)

Det er en Last, som ikke paa Loven gjør det mindste Brud,
Men det er dybt forkastet i Jesu milde Bud.
Det vækker Ædles Harme og Spot hos Hver, med sund Forstand,
Men hersker tidt desværre hos Kvinde som hos Mand.

2.

(Første Stavelse.)

Vi staa paa det, vi gaa paa det,
Vi kjøre, dandse, ride;
Men hvad vi der ei kunne ret,
Er svømme eller glide.

(Anden Stavelse.)

Det er en Trøst, det er en Lyst
For Hver, der kan det gjøre;
Men de, som ei fik denne Trøst,
Til Medynk dybt os røre.

(Det Hele.)

Det var et Værn i Tiden fjern,
Da Ridderspil man øved;
Da Kampens Mand kun Staal og Jern,
Ei Projektil behøved.

Opløsning af Dobbeltgaaderne i Nr. 29:
1. vaage — Vaage. 2. love — Love.
3. ægte.

Dobbeltgaaderne i Nr. 29 er opløst af B. H.

☞ Med dette Nr. følger „Sigrid Lilieholm", 3die Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Forlagt af Triers Bogtrk: V. Söborgs Seentrk:

Friedrich Spielhagen.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. **Søndagen den 5te August.** **Nr. 31.**

Indhold: „Stormflodstiders“ Digter (med Lithografi.) — Brøde og Bod (Fortsættelse.) — Brilliantnaalen (Slutning.) — Det gamle Hus (Fortsættelse.) — Blandinger. — Gaadesamtale.

„Stormflodstiders“ Digter.

Ingen af alle de Former, en Digters skabende Fantasi kan antage, er saa skikket til at give et Kulturbillede af et Aarhundrede, som Romanen; denne er ikke alene den folkeligste Poesiart, men formaaer ogsaa indenfor sine vidtstrakte Grændser at rumme og give Udtryk for en næsten uendelig Livs- og Tankefylde. Derfor betragter ogsaa, og det med Rette, næsten alle Talenter, som ikke mimoseagtig trække sig tilbage fra al Berøring med Nutiden, men digte levende og sundt ud af deres Aand, Romanen som en Form, der lige villig bærer ethvertsomhelst betydeligt Indhold.

Som en af Tidsromanens Talsmænd har Friederich Spielhagen i Løbet af faa Aar opnaaet de sjældneste Resultater, og ved sine Værkers aandrige Behandling og yndefulde Form gjort sig til sit Folks Yndling; ja endogsaa herhjemme har han gjennem Oversættelserne af flere af hans fremragende Arbeider vundet sig mange Venner blandt sine talrige Læsere. Af alle den nyere Tids Digtere synes denne Forfatter ret inderlig fortrolig med vor Tids politiske og sociale Kampe, ligesom den Indflydelse, den ham omgivende Verden udøver paa ham, langtfra at lægge nogen trykkende Tvang paa ham, snarere yder ham et glad Behag. Dybt gjennemtrængt af Nutidens Værd og høie Kald har denne Skribent foreholdt sit Folk et Speil, og i blivende Kunstværker skildret alle Folkeaandens Forvandlinger fra dens uklare første Rørelser til det naaede herlige Maal. Ledet af et tydeligt og iøinefaldende Grundsyn har Spielhagen skrevet en heel Menneskealders Historie ligefra det „mærkelige“ Aar 1848 indtil de moderne „Nyskabelsers“ skjæbnesvangre Tider.

I sine Romaner har Spielhagen kunstnerisk udarbeidet og fremstillet alle Faserne i Tydsklands nyeste Historie: Reaktionsperioden, Socialismens truende Bevægelser, det tydske Riges Grundlæggelse, og den vanvittige Milliardssvindels Periode. Allerede ved hans første Fremtræden stod det klart, at det var hans egentlige Kald i varige Træk for Efterverdenen at udkaste sin Samtids Billede, og hvor have ikke hans Digterfostre i Tidens Løb vundet i digterisk Fylde, Tankerigdom, ædel Harmoni og kunstnerisk Udmeisling; ligefra hans første, med Rette opsigtvækkende, Dobbelroman „Problematiske Naturer“ og „Gjennem Nat til Lys“, indtil hans yngste, i Sandhed mest storartede Arbeide, „Stormflodstider“, har hans Talent næsten uafbrudt befundet sig i stigende Udvikling. Men ogsaa saadanne af hans Romaner, hvor et eller andet Sideordnet muligviis støder det hele samlede Indtryk, ere dog gjennemstrømmede af en egen, aandelig Duft, som stille dem høit over al hverdags Underholdningslæsning.

Friederich Spielhagen er født i Magdeburg den 24de Februar 1829; kort efter blev hans Fader, der var Regerings- og Bygningsraad, forflyttet til Stralsund, hvor Spielhagen henlevede sine Drengeaar, og fuldendte sin Skoleuddannelse. Hans Læsere ville forstaae, hvorfra hans Fortrolighed med Preussens Strandegne og alle hans Naturskildringers fortryllende Friskhed skrive sig. Sine Universitetsstudier drev han i Berlin, Bonn og Greifswald, og skjøndt han tilhørte et af de da almindelige „Burschenschafte“, deltog han dog ikke i Revolutionsaarets vilde, politiske Færd. Uklar med sig selv slog han

om i sine Studier, først fra Medicin til Jura, senere til Humaniora, ligesom siden i sin praktiske Væren, hvor han først var Huslærer, saa Skuespiller, Landeværnsofficier, og endelig Lærer ved Fællesgymnasiet i Leipzig. Her offentliggjorde han sine første Noveller „Klara Vere" og „Fra Klitterne" 1857 og 1858, men var saa ringe tilfreds med sit Resultat, at han allerede stod i Begreb med at opgive sin literære Løbebane, da endelig „Problematiske Naturer" i 1859 fik en glimrende Modtagelse, og aabnede ham Udsigten til en misundelsesværdig Fremtid; denne sidste fremkom oprindelig som Feuilleton. 1861 tog Spielhagen til Berlin, ikke alene for at hævde sin engang vundne Forfatterhæder, men for vedvarende at forøge den ved en aldrig hvilende Virksomhed.

Hans skarpe Jagttagelsesevne ligeoverfor Mennesker og Tilstande, hans demokratiske Sindelag, undertiden dristige, men dog altid fint og yndefuldt opfattede Sandselighed maatte hurtig drage Alles Hjerter til ham; en Ting man maaskee kunde bebreide Digteren, og det med en vis Ret, er det grelle Lys, hvori hans Had til den moderne Adel overalt fremtræder, saaledes i „Familien Hohenstein" (1863), hvor hans Had tilvisse, trods alt det fortræffelige i de enkelte Figurers Karakterisering, gjør ham blind for Fortrinene hos et Parti, der rigtignok modarbeider hans Tendenser. Interessant er det at see, hvorledes han i sine senere Arbeider, ligesom har gjennemgaaet en Luttringsproces, der lader ham yde sine Modstandere fuld Retfærdighed. Atter i „Sluttet Række" (1866) skabte han et i Hensyn til Indhold og Form lige fortræffeligt Arbeide, for hvis Hovedhelt Leo, Socialismens mest begavede Forkæmper: Lascalle, har tjent ham til Model. En endnu større Opsigt vakte 1869 „Hammer og Ambolt", der i fuld Begeistring taler Humanitetens Sag, og som et Fremtidens Evangelium peger hen paa det store Medhjælpens og Broderskabets Bud, (Menneskenes almindelige Solidaritet er et af Spielhagens mest yndede Slagord).

Endelig fremkom i 1872 „Altid forrest", og 1873 den lille Roman „Hvad Svalen sang", og nu endelig den skjønneste Frugt af hans Livsanskuelse, „Stormflodstider".

Ved Siden af hine store Værker har han ogsaa frugtbargjort sit Talent i en ikke ringe Række mindre Fortællinger, hvoraf vi kun skulle omtale „Landsbyens Rose" og „Hans og Grethe" som de, der os bekjendt ere oversatte paa Dansk, foruden at han ogsaa har vundet sig et Navn som Æsthetiker og Oversætter af amerikanske Digte, ja endelig ogsaa som Dramatiker.

Spielhagen er stolt af at være et Barn af vor Tidsalder. Hvorsomhelst det gjælder Nutidens Interesser, er det ham en indre Trang at holde sit Folk som et Speil for Øie, hvori det kan see og erkjende sine egne Træk, sine Fortrin og Mangler, og han er ubønhørlig, naar det gjælder at holde dette Samtidens Speil rent og uplettet; han betragter det som Digterens første Pligt at nævne Tingen ved sit rette Navn, og skildre Verden, som den i Virkeligheden er, han er Realist i Ordets ædleste Betydning. Saavidt er han naaet, fordi han tegner efter hvad man i Malersproget kalder „Modeller", og næsten alle hans Hovedfigurer lade sig føre tilbage til bestemte Samtidige, der have „siddet for ham"; men han har alt andet end kopieret. Han kalder sig selv snarere en findende end en opfindende Digter.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

„Skal det være Hundeblod? — Nei, jeg holdt Tørklædet for min blødende Næse —, Blodet er mit, og jeg er ingen Hund. Lappen kjendes jeg ikke ved. Naar De har Beviser, som De siger, saa er det jo ingen Nytte til at udspørge mig mere."

„Saameget har det dog bevirket, at Deres Broder vil blive sat i Frihed idag. De kan derfor ligesaa godt tilstaae Alt."

Simon Kern stod nogle Dieblikke taus, og saae ned for sig, og da han hævede Blikket, var der i hans hæslige Ansigt en sælsom Blanding af forstokket Trods og Godmodighed.

„Var det ikke for min Broders Skyld, saa skulde jeg gjøre Dem Undersøgelsen besværlig nok," sagde han spottende; „jeg har nu imidlertid været saa dum og letsindig at glemme Lappen, og den fordømte Klud har forraadt mig; derved er der nu intet at gjøre. Altsaa tilstaaer jeg, at jeg har begaaet Forbrydelsen; men det var ikke min Hensigt at dræbe det gamle Fruentimmer."

„Forklar det udførligt."

„Hm! det var min Hensigt at udvandre, men jeg manglede Penge, og min Broder, der altid har været en Kujon, vilde ikke gaa ind paa min Plan, at gjøre et Tvangslaan hos Bankieren. Da nu hans Søster havde været god imod min Moder, og forskaffet min Broder en god Plads, saa tænkte jeg, at hun ogsaa vilde gjøre noget for mig, og jeg gik hen til hende, for at tale derom."

„Altsaa før den bevidste Aften?"

„Ja vel, jeg vilde forsøge det i al Godhed, men det gamle Menneske var umaadelig grov imod

mig, og da jeg indsaae, at det ikke vilde gaa paa den Maade, forlod jeg hende. Jeg tog et Aftryk af Laasen i den yderste Dør, og da hun maatte være rig paa Penge og Smykker, besluttede jeg at aflægge hende et andet Slags Besøg. Jeg kom med Lethed ind, greb Hunden, der foer imod mig, i Nakken, og skar Halsen over paa den, rev et Hjørne af Lommetørklædet, og tørrede Kniven af, før jeg stak den i Lommen, og gik saa til Arbeidet. Men det gik ikke saa let, som jeg havde ventet; til Trods for al min Søgen fandt jeg ingen Penge, og saa hørte jeg pludselig Skridt, greb Ildrageren, og trak mig tilbage til Sovekammeret, hvorigjennem jeg troede at kunne slippe bort, men min Broder stod endnu udenfor. Hvis Frøkenen var blevet saalænge i Dagligstuen, indtil Benjamin var gaaet, saa var der intet passeret, men da hun strax gik ind i Sovekamret, maatte jeg jo tænke paa min egen Sikkerhed, og da hun tændte Lyset, faldt Slaget, uden at jeg havde tænkt videre derover."

„Kun et Slag?"

„Kun et. Hun faldt strax om; jeg glemte Pengene, og tænkte kun paa at komme bort."

„Og da De hørte, at Deres Broder var arresteret..."

„Den Smule Arrest kan han have godt af. Han skulde være gaaet ind paa min Plan, saa var denne Historie slet ikke passeret. Forøvrigt var det min Hensigt, naar jeg først var i Sikkerhed i Amerika, at indsende en skriftlig Erklæring. Saa er jeg vel færdig nu?"

„Forsaavidt ja; men hvad nu Dokumenterne og Banknoten angaaer, har saa Riese forlangt, at De skulde stjæle dem til ham?"

„Hvis han siger det, saa lyver han," yttrede Mægleren, „jeg har fundet Pengene."

Paa et Vink af Politiraaden førte Gensdarmerne Simon Kern bort, og han fulgte uden Modstand.

„Har De videre at meddele," sagde han til Riese, „før jeg slutter Protokollen?"

„Nei."

„Saa slutter jeg Protokollen, og beder Dem at følge med."

„Hvorhen?"

„I Varetægtsarrest."

„Jeg i Arrest? De arresterer virkelig mig?" skreg Riese, bleg som Døden, og skjælvende af Harme. „Er jeg strafskyldig, fordi jeg ikke har oplyst de fundne Papirer, saa har man dog ikke Ret til at fængsle mig."

„Beboer De dette Hus ganske alene?"

„Ja."

„Saa skal jeg sørge for, at der bliver sat en paalidelig Vogter i det, for at passe paa Deres Eiendomme."

„De tør ikke fængsle mig."

„Hvad jeg tør eller ikke tør, det veed jeg bedst selv. Vil De saa godvillig følge med, eller foretrækker De, at De bliver transporteret afsted med Haandjern paa?"

Riese rasede som en Afsindig, og foer frem og tilbage i Værelset. Et saadant Resultat havde han ikke ventet.

„Og mine Forretninger! hvorledes vil det gaa med dem? Jeg bliver bragt til Bettelstaven —, hvem erstatter mig det?"

„Jeg ikke; lad os saa komme afsted."

„Jeg viger for Magten —, men jeg gjør Dem ansvarlig."

En Politibetjent ventede ham udenfor, og de kjørte derefter bort i en Vogn, som tilfældigviis kom forbi.

Politiraaden lukkede Døren af, og stak Nøglen i Lommen.

„Siig mig saa," henvendte han sig til Inspektøren, „hvorfor De ønsker at vide, hvem der har været i Besiddelse af Banknoten?"

„Det er et Privatanliggende, som ikke vil komme i Politiets Hænder."

„Naa, det maa De vide; men først Tak, fordi De har skaffet mig Fingre i den gamle Dames Morder. Broderen kunde let riskere en Straffedom, da saameget talte imod ham."

„Han bliver altsaa strax sat i Frihed?"

„Saasnart de nødvendige Formaliteter ere iagttagne."

De to Herrer skiltes ad, og en halv Times Tid senere traadte Inspektøren ind i Hr. Morris Kabinet.

„Naa!" udbrød Morris utaalmodigt, „har Riese saa aflagt en fuldstændig Tilstaaelse?"

„Han vil have fundet Papirerne, men han er nu arresteret, og aflægger maaskee senere en sandfærdig Tilstaaelse."

„Han fortjener Tugthuset, den elendige Karl. Det er ham som bagtaler mig, og udspreder løgnagtige Rygter om mig. Men siig mig oprigtig, troer De virkelig, at det er min Kasserer, som har fravendt mig Papirerne; det troer min Søn, men jeg kan ikke indsee, hvorfor han skulde gjøre det, da han jo ingen Fordel eller Interesse kan have deraf."

„Hvad De endogsaa tænker eller formoder," sagde Inspektøren, og rystede misbilligende paa Hovedet, „saa vær endelig taus og forsigtig, ellers fordærver De Alt for mig, og gjør mig det til en Umulighed at løse denne gaadefulde Sag. Det

gjælder ikke blot Papirerne, men ogsaa Kassetyveriet, som jo ikke er opklaret endnu."

„Troer De da, at det er den samme Person?"

„Jeg troer det, og haaber snart at kunne bevise det, hvis vedkommende Person ikke aner, at man er paa Spor. Vær derfor forsigtig."

„Skal jeg da beholde en Tyv længere i min Tjeneste. Det kan dog ingen forlange."

„Det er jo i Deres egen Interesse, og skal kun vedvare nogle Dage."

„Lad gaa da. Jeg kan jo heller ikke gjøre noget, saalænge De ikke har nævnet mig Personen, og er Gruben uskyldig, skal hans Plads staae ham aaben."

„Den Opreisning kommer for sent, da han om nogle Dage vistnok bliver Associé af Firmaet Stern & Komp."

„Han har jo ingen Kapital."

„Den har Hr. Stern, og har derfor villet sikkre sig en dygtig Medarbeider. Men en anden Person vender idag tilbage til Deres Hus, og jeg haaber, at han maa finde en venlig Modtagelse."

„Og det er?"

„Deres Kammertjener Benjamin."

„Og han var virkelig uskyldig?"

„Fuldkommen. Jeg har samlet Beviser, som har tvunget Broderen til en fuldstændig Tilstaaelse, og Simon er arresteret. Og nu Farvel."

„Naar seer jeg Dem igjen?"

„Maaskee før Deres Søsters Begravelse; maaskee først efter den, det kan jeg ikke sige med Bestemthed nu, da jeg ikke veed, hvor hurtigt jeg kan samle de manglende Beviser."

Da Inspektøren var gaaet, kom en Tjener med Anmodning til Morris om strax at komme over til hans Gemalinde, da hun havde noget Vigtigt at meddele ham.

Treogtyvende Kapitel.

Morris gik strax, idet han undrede sig over Grunden til, at hans Kone lod ham kalde bort i Forretningstimerne.

Han fandt hende i en feberagtig ophidset Tilstand. Mary stod foran hende, og Marys røde Kinder lod formode, at der nylig havde fundet en heftig Scene Sted imellem dem, og Tanken om at skulle optræde som Dommer var ham ingenlunde behagelig.

„Jeg maa rette en svær Anklage," sagde Harriet, „imod en Mand, som Du, til Trods for mine Advarsler, endnu bestandig skjænker Din fulde Tiltro, og jeg haaber, at Du vil skaffe mig en saa fuldstændig Opreisning, som ikke alene jeg, men ogsaa Din egen Ære fordrer af Dig."

Morris betragtede hende noget forundret —, det lød anderledes end han havde ventet.

„Hvem er det, Du vil anklage?" spurgte han.

„Din Kasserer Frank."

„Undskyld! behøver Mary at være tilstede?"

„Ja, hendes Vidnesbyrd kan jeg aldeles ikke undvære."

„Velan da," sagde Morris, og satte sig, „lad os saa høre, hvorledes Anklagen lyder."

„Du husker jo, at jeg sagde engang, at han spionerede —, hvorom mere senere. Den Morgen, da Kassetyveriet blev opdaget, var jeg tilfældigviis i Dit Kabinet, og jeg blev der maaskee noget af Nysgjerrighed, men ogsaa for maaskee at understøtte Dig. Du og Bruno ansaae strax Gruben for den Skyldige, men for mig var det strax klart, at det kun var Frank, denne Ulv i Faareklæder, der kunde have begaaet Tyveriet."

„Harriet dog!" udbrød Morris i en advarende Tone.

„Jeg vedstaaer mine Ord. Jeg holdt bestandig Øie med den skinhellige Hykler; han bemærkede det, og kunde vist slutte sig til mine Tanker. Anklage ham paa en blot og bar Formodning kunde jeg ikke den Morgen; Beviser havde jeg ingen af, og hverken Du eller Bruno vilde have skjænket mig Tiltro. Men han havde Følelsen af, hvad jeg troede, og han vendte ikke Øinene fra mig. Fra det Øieblik var han min Fjende, og Vaabnene, han betjente sig af, karakterisere ham noksom. Han spionerede, og for at kunne gjøre det med større Virkning, bestak han min Kammerpige."

„Slemt for hende, hvis hun har indladt sig med ham."

„Hun har beviist mig, at hun angrer sin Overilelse. En Dag talte jeg med Sir Walker om Ada Palmer, som jeg dengang ikke kjendte, men som han protegerede, da han har kjendt hendes Fader; vi vare uenige, og jeg var maaskee heftigere end jeg burde være —; nok er det, denne Samtale belurede Frank, opfattede den rimeligviis galt, og fulgte mig ind i mit Kabinet, hvor han tilbød mig et Forbund med sig imod Sir Walker, som han ansaae for min Fjende."

„Det har han vovet!" sagde Morris med en Stemme, der rystede af Harme, idet han sprang op fra Stolen.

„Han har vovet meget mere end det. Hør blot rolig efter, og gjør saa, hvad Du vil."

„Det burde Du have fortalt mig strax."

„Jeg viste ham Døren, og dermed troede jeg Sagen afgjort; da jeg ikke vilde gjøre ham ulykkelig, og desuden troede jeg senere at kunne demaskere ham. Han forlod mig med Trusler om, at ville

tvinge mig til at modtage den Haand, som jeg nu stødte tilbage."

„Det er dog en uhørt Frækhed —, havde jeg vidst det, havde jeg strax jaget ham bort."

(Fortsættes.)

Brilliantnaalen.

(Slutning.)

Onklen betragtede Nevøerne, og før de kunde forklare Sagen nærmere, traadte Støvlepudseren ind, leverede Kvittering fra Spise-Værten, og sagde, at nu var der igjen aaben Kredit."

Endelig sagde Hr. Kesselbach:

„Det forstaaer jeg ikke. I flere Uger ingen Penge, og dog øse I ud med begge Hænder. At I vilde lyve for mig, havde jeg dog ikke troet, og det gjør mig ondt."

„Kjære Onkel!" bad Hahn, „tro ikke saa slet om os. Vi have ikke løiet for Dig. For at kunne betale vor mest trykkende Gjæld har vi først for et Par Timer siden skaffet disse Penge..."

„Hvorfra har I faaet dem? — Jeg gad overhovedet nok vide, hvem I faae Penge fra, foruden fra mig."

„Naa! vi maa vel rykke ud med Sandheden," mente Fuchs, „saa lad gaa da. Du har ofte bebreidet os, Onkel, at vi handlede letsindigt, og jeg vil nu bevise Dig, at vi ogsaa engang kunne gjøre en fornuftig Handel. Idag have vi solgt den Naal..."

Den Gamle foer op af Stolen.

„Hvad for noget," skreg han, „solgt — min Brystnaal!"

„Ja —, solgt den have vi —, men ikke for Spotpris —; nei, Gud bevares! vi have faaet 150 Daler ud af de uægte Stene. Hvad synes Du om den Handel?"

„Det bliver min Død," sagde Kesselbach, og sank om i den nærmeste Stol; — Naalen solgt —, Arvestykket efter min høisalige Velynder —, og for Spotpris, thi den er over fire hundrede Daler værd imellem Brødre."

„Hvad behager! fire hundrede Daler," skreg Fuchs; „men Du har jo selv sagt mig, at Stenene vare uden Værdi, og at Du havde taget de ægte Stene ud."

„Hvilken Dumrian jeg dog har været," hylede Onklen; „det var jo for at afholde Dig fra, at gjøre den i Mønt. Jeg burde dog have kjendt Studenterne, det Pak, og alligevel lod jeg mig forlede af mit gode Hjerte til at pynte Dig med dette Pragtstykke, og det —, det er nu den Tak, som jeg faaer."

Fuchs og Hahn vare aldeles maalløse. Den første var desuden rasende, da han indsaae, hvorledes Jøden havde taget ham ved Næsen, og der paafulgte nu en meget tumultuarisk Scene. Onklen forbandede sig selv og sin Dumhed, og svoer paa, at han vilde slaa Haanden af Nevøerne, hvis de ikke skaffede ham Naalen igjen.

Studenterne bønfaldt ham, og lovede Bod og Bedring, og da Hahn tilstod ham sin Kjærlighed til den „fortryllende Kvinde", der havde viist ham op af Trappen; at han vilde blive en sat Embedsmand, gifte sig, og danne een Familie med Onklen, og da Elise, som Fuchs havde ladet hente, blev forestillet for ham, titulerede ham Hr. Doktor, og kjælede for ham, blev han saa rørt, at han udtalte Tilgivelsens Ord.

Dog skete dette først, efterat den kloge Fuchs havde meddelt ham en Plan, hvorved man atter kunde faae Fingre i Naalen, og denne Plan havde fundet Onklens Bifald.

* * *

Samme Dags Eftermiddag traadte en orientalsk klædt, ældre Herre ind hos Salomon Neuburger, og spurgte om Prisen paa en Brilliantring, og kjøbte den, ved hvilken Leilighed han viste en velfyldt Pengepung, og fortalte, at han var en i Konstantinopel bosiddende Juvelhandler, der bereiste Europa paa Handelens Vegne, hvilket foranledigede Salomon Neuburger til at vise ham sit Lager, i Haab om, at kunne gjøre endnu en god Forretning paa denne saa heldigt begyndte Dag.

Orientaleren besaae de forskjellige Sager, og tog en Brystnaal frem, som han undersøgte længe og nøiagtig.

„En udmærket Efterligning," sagde han endelig, „saa fortrinlig gjort, at selv det mest øvede Øie kan lade sig skuffe."

„En Efterligning!" udbrød Salomon, „hvad er det for Passiar. Brillianter af det reneste Vand. Jeg har kjøbt den idag, og betalt den med kontante trehundrede Daler."

„Saa har De givet tredive Gange for meget for den. Stenene ere ikke ti Daler værd, skjøndt godt eftergjorte. I Orienten kjender man godt disse Efterligninger."

Neuburger blev forfærdet. Skulde Studenten virkelig have sagt Sandheden, og skulde hans ofte prøvede Kjenderblik have skuffet ham.

„Det er ikke muligt —, det vilde være første Gang i mit Liv."

„Siig hellere det er første Gang," sagde den

Fremmede med uforstyrrelig Ro, og lagde Naalen fra sig. „Stenene ere eftergjorte. Dog, i Hotellet boer en Kollega af mig; send Bud efter ham, og lad os høre, hvad han siger."

Dette Forslag greb Neuburger med Begjærlighed. Et Bud blev sendt med den Fremmedes Kort, hvorpaa der stod det usædvanlige Navn: Ali ben-Siden-muti, til Hotellet, og et Kvarterstid senere kom en ældre Mand, der var den omtalte Juveelhandler fra Konstantinopel.

Ansigtet var rigtignok ægte tydsk, men Dragten og den røde Fez derimod orientalske.

Hans Kollega Ali-ben-Siden-muti bad ham bedømme de forskjellige Sager, da der skulde sluttes en Handel, hvilken Opfordring blev besvaret med et lydeligt „bon".

Han tog et Par store Briller paa, og undersøgte de forskjellige Stykker med stor Nøiagtighed. Da han kom til Naalen, sittrede Salomon Neuburger, og slugte enhver af hans Bevægelser med sine Blikke. Den Fremmede tog en lille Flaske med en klar Vædske i op af sin Brystlomme, gød nogle Draaber paa Stenene, betragtede dem atter, og lagde Naalen bort med et „bon".

„Undskyld," sagde Neuburger, „men siig mig, hvad er Deres Mening om den Naal?"

„En Imitation, som er Brug hos os."

„Hvad siger De? en virkelig Efterligning."

„Ja en virkelig, men udmærket Efterligning."

Med sittrende Haand samlede Neuburger sine kostbare Sager sammen, og gjemte dem; kun Naalen stak han i et Etui, og gjemte det i sin Brystlomme.

„Gjør mig den Ære at komme igjen imorgen," sagde han, og tog sin Hat, „en vigtig Forretning fordrer min Nærværelse andetsteds. Som sagt —, jeg anbefaler mig til imorgen."

Ti Minutter senere traadte han forpustet ind til Studenterne, der syntes meget forundrede over hans Ankomst.

„Mine Herrer ville vel ikke være af den Godhed at lade den Handel gaa tilbage, som vi sluttede imorges?" sagde han.

„Og hvorfor det, ædle Hebræer?" spurgte Fuchs i en malicios Tone.

„Jo, det vilde jeg gjerne —, fordi..."

„Naa, fordi?"

„Fordi Naalen, ved den retfærdige Gud —, er uægte."

„Det har jeg jo sagt Dem imorges, ikke een, men flere Gange."

„Ja vist —, ja vist," stønnede Neuburger; „De er en retskaffen, ung Mand —; men jeg Dumrian, jeg har ikke villet tro Dem. Gjør ikke en stakkels Familiefader ulykkelig —, tag Naalen tilbage —, hvad skal jeg med den, jeg faaer ikke ti Daler for den."

„Jeg beklager Dem, Hr. Neuburger, men..."

„Hør, veed De hvad? Naar De trænger til Penge, saa vil jeg laane Dem 100 Daler mod en billig Rente —, 15 pCt. og en Smule Vexel."

„Det gjør mig ondt, men en Handel er en Handel."

„Hør mit sidste Ord! Jeg veed, at De ikke vil min Ulykke. Jeg giver Dem Naalen tilbage, og taber 10 pCt. —; giv mig 135 Daler, saa er Sagen afgjort. Stenene ere dog maaskee ægte."

„Maaskee," yttrede Fuchs lakonisk; „kom med Naalen —, her er Pengene."

Med rystende Hænder afleverede Neuburger Naalen, og modtog Pengene, hvorpaa han anbefalede sig med mange Buk og Taksigelser. Det var første Gang, han havde gjort en Handel, og maattet bøde for den, men takkede dog sin Gud for at være sluppet med et blaat Øie.

Havde han imidlertid hørt den lystige Latter, som lød bag hans Ryg, saa var der dog maaskee opstaaet Tvivl hos ham om den sidste Handels Soliditet.

Næste Dag rystede han betænkelig paa Hovedet, da han stod i sin Dør, og saae en Vogn kjøre forbi, hvori foruden de to Studenter og Elise Nickelsberger der ogsaa sad en gammel Herre, som vel ikke havde en rød Fez, men en almindelig Cylinderhat paa Hovedet, men frappant lignede Juveelhandleren fra Konstantinopel, og han havde en Anelse om, at han var bleven narret.

Hahn og Elise bleve forlovede, og de to Gamle vare begge tilfredse derover, og naar „Doktor" Kesselbach senere —, det varede rigtignok fire Aar —, lod Hahns Førstefødte ride Ranke paa sit Knæ, maatte han ofte le ved Tanken om Fuchs Plan, og over den Rolle, han selv havde spillet som Juveelhandler Ali-ben-Siden-muti fra Konstantinopel.

Det gamle Hus.

(Fortsættelse.)

Denne Tilstand blev tilsidst uudholdelig; thi jeg kunde ikke arbeide, og begyndte at blive alvorlig angst for min Forstand; jeg turde ikke tale om Sagen til Nogen, thi jeg frygtede for at blive til Fabel for Byen, desuden befandt jeg mig, naar jeg var sammen med Andre, saa veltilfreds, at det forekom mig, som om jeg kun behøvede en fast Beslutning for at forjage disse grundløse Ideer; men naar jeg nogle Timer senere var alene i min Bolig, tænkte jeg anderledes.

En Nat foer jeg pludselig op af Søvnen med en bestemt Følelse af at det havde banket paa Væggen, høit og tydeligt. Jeg satte mig overende i Sengen, Alt var dødstille og Maanen oplyste hele Værelset med sin Glands. Der var Intet at see, ingen svævende Skygge, aldeles Intet, og dog kom der i dette Øieblik en saa stærk Følelse af, at jeg ikke var alene i Værelset, over mig, at jeg for første Gang følte Angst, og det var som om Haarene reiste sig paa mit Hoved. Det var forgjæves, at jeg sagde mig selv, at alle Døre vare forsvarligt lukkede, thi jeg turde næsten have svæerget paa, at der foruden mig endnu var Nogen eller Noget i Værelset, og i denne natlige Time var jeg tilbøielig til at antage, at der dog fandtes „saadanne Existencer", og at jeg var udseet til at levere Beviset derfor. Et Spøgelse! en Aand! — nu lo jeg ikke mere ved dette Ord — var dog maaskee et „Noget", som holdt sig til paa Steder, hvor der var udøvet en Forbrydelse, som ikke var afsonet, eller hvor lykkelige Dage vare tilbragte, og som, skjøndt Legemet for længe siden var blevet til Støv igjen, dog endnu besad Evnen til at indvirke paa en anden Menneskesjæl? — Medens jeg i feberagtig Uro overveiede dette, forekom det mig, som om en kold Luftstrøm foer hen over mig, og fra den uhyggelige Væg lød ganske sagte — meget sagte endog — den lette Banken, som jeg tidligere troede at have mærket. Rask sprang jeg ud af Sengen og raabte: „er der Nogen?" men Klangen af min egen Stemme lød høist uhyggelig i den tause Nat; der fulgte intet Svar, Alt var stille, selv den lette Banken hørte op.

Jeg lagde mig igjen i Sengen, men jeg havde fattet en fast Beslutning, thi som hidtil kunde det ikke blive ved at gaae! — Enten var jeg allerede forrykt, eller jeg vilde snart blive det i dette fordømte gamle Hus, men jeg følte mig ikke forpligtet til at afvente det Øieblik, og jeg kunde jo den Dag imorgen søge mig en anden Bolig; thi saa vilde det snart vise sig, om Grunden til denne uhyggelige Tilstand laa i min Hjerne eller skrev sig fra disse uhyggelige Mure.

Trøstet ved denne Beslutning faldt jeg i Søvn, og da Solen skinnede ind til mig næste Morgen, havde jeg saa godt som glemt Nattens Ubehageligheder, og var nærved at skamme mig over mit Forsæt at flytte bort — og jeg besluttede endnu et Par Dage at see Tiden an.

Den Aften, som fulgte paa, var den mest stormfulde, jeg endnu havde oplevet i Huset. Vinden slog Træernes Grene mod Vinduerne, peb og stønnede om det gamle Hus, saa at man næsten kunde tro, at det var den vilde Jagt, som foer hen paa de jagende Skyer, der snart skjulte Maanen og i det næste Øieblik lod den skinne igjennem. Jeg betragtede ikke længe dette Spil med Lyset, før jeg i bedste Stemning til at arbeide tændte min Lampe og gjorde mine rebelliske Nerver opmærksomme paa, at det ikke kunde falde mig ind for deres Skyld at opgive et bekvemt og behageligt Arbeidsværelse, og at de havde at rette sig derefter.

En Tid gik det ogsaa ganske godt, bedre end i de sidste Uger, og al min Interesse var beskjæftiget med Grundene for og imod et aabent Polarhav, og jeg havde forglemt Væggen med samt dens Uhyggeligheder — da jeg pludselig følte et Ryk i mine Nerver, Væggen tæt ved mig sittrede tydelig, og et Maleri, som hængte paa den, ligeledes, som om det var greben af en Gysen, og bevægede sig langsomt frem og tilbage — og strax derefter blev det blikstille udenfor.

3.

Hvad kunde det være?

Jeg betragtede med spændt Opmærksomhed Billedet, som endnu var i en svingende Bevægelse; jeg følte, at dette Faktum maaskee kunde give mig Nøglen til Gaaden, og ligeoverfor faktiske Forhold maatte alle ubestemte Følelser faa en Ende. Jeg stod op og bankede paa Væggen tæt ved Skriverbordet. Det lød, som om den var kompakt. Jeg traadte et Skridt længere frem og bankede nedenunder Billedet. Her lød det hult og tomt bag det gamle Lædertapet. Jeg aabnede min Lommekniv og gjorde et Snit i det brune, med gyldne Sirater prydede Tapet, og see: jeg traf ikke paa nogen Mur, men paa et tomt Rum; jeg skar videre og fandt, at Fordybningen bag Tapetet var temmelig stor. Jeg tog Billedet ned, flyttede Buffeten og forlængede Snittet ligetil Gulvet, hvorved jeg fandt, hvad jeg havde ventet — nemlig midt i Væggen, bag Tapetbeklædningen, en Dør.

Billedet var altsaa virkelig bleven sat i Bevægelse af et heftigt Vindstød, der havde bragt Tapetet til at sittre.

En Dør i denne Udvæg?

Hvorhen kunde den føre?

Naturligvis kun i det Frie, ned i Haven, hvorvel man udefra ikke kunde opdage Spor af Dør. Den maatte altsaa være bleven muret til, og Muren senere overmalet med blændede Vinduer. Den havde maaskee i sin Tid ført ud til en Balkon, som da senere var bleven afbrudt, og hvis man nu kunde faa den op, vilde den føre ud i den fri Luft, naar Muren var borte.

Snittet i Tapetet udvidede jeg og fandt det rustne Dørgreb, hvorpaa maaskee ingen menneskelig Haand havde hvilet i over hundrede Aar.

Jeg lagde min Haand paa Laasen og trykkede. Døren var lukket af, men tilmuret syntes den ikke

at være, thi Fløiene kunde bevæges en Smule paa Hængslerne, men naturligvis ikke aabnes — der var altsaa bag den ingen tæt sluttende Mur, men et frit Rum — men hvor i Alverden var det muligt?

Jeg flyttede atter Møblerne paa Plads og hængte Billedet op. Til at foretage videre Skridt var jeg i en altfor ophidset Stemning — saavel over den sælsomme Opdagelse, som over mine sælsomme Fornemmelser. Hvoraf kom det, at denne Væg lige fra det første Øieblik af havde fængslet alle mine Tanker, og mon der ikke indenfor den var gjemt en forlængst skjult og hemmelighedsfuld Verden?

For idag kunde jeg ikke gaae videre, da Døren var lukket, og jeg ikke besad de nødvendige Instrumenter til at aabne den med. Men imorgen tidlig skulde jeg nok see til at komme efter den Gaade, som saalænge havde holdt mig i Aande, og med Udsigt til dette lagde jeg mig ganske tilfreds atter til Ro.

Den følgende Dag var heldigvis en Fridag for mig, og dens første Straaler fandt mig nede i Haven, hvor jeg paany underkastede den omtalte Væg en nøie Undersøgelse. Der var intetsomhelst Tegn paa tilmurede Aabninger for Vinduer eller Døre; det var en ægte solid Brandmur, hvorpaa en Smører af Maler havde forsøgt at afbilde tre Vinduer. At Muren var solid, var en afgjort Sag, og dog var der bag Døren et tomt Rum! Jeg gik om Hjørnet, og lagde idag for første Gang Mærke til den store Afstand, som Vinduet i mit Arbeids- og Sovenærelse havde fra den blændede Væg — ja imellem Blindvæggen og Muren kunde der gjerne findes et Rum, ja næsten et smalt Værelse.

Sagen blev mig efterhaanden klarere og tydeligere, men paa samme Tid ogsaa hemmelighedsfuldere.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Godseieren til to Drenge:

„Hvad synes I saa om den nye Lærer, er han streng?"

„Ja, meget streng."

„Banker han Jer ogsaa?"

„Nei, os ikke — endnu, han er ikke færdig med de andre Drenge; vi skulle først til det imorgen og iovermorgen, fordi han gaaer frem efter Alfabetet, og vi hedde Zundelhuber."

Gaadesamlase.

Hun:

Siig mig, hvad fast kan hefte og binde,
Men løses let som et Baand og en Snor?
Det bruges i Flæng af Mand og Kvinde,
Og tages og slippes, vist daglig, jeg troer.

Han:

Et ærligt Haandtryk fast binder og hefter,
Naar trofast det gives og tages igjen;
Men ofte, desværre, det Løfter bekræfter,
Som veires paa Glemselens Vinger snart hen.

Hun:

Nei, holdt, det er ikke saaledes, jeg mener,
Bogstavelig talt, ei figurlig var det. —
Mit Ord en Betydning end i sig forener:
En Egenskab tidt ved den Fattiges Ret.

Han:

Den Fattiges Ret? — Hvad skal dette dog sige?
Nu slet ingen Mening i Gaaden jeg seer.
Du veed jo, at Loven for Alle er lige,
For Fyrsten som..., nei, men hvoraf mon Du leer?

Hun:

Hvem taler om Loven! Den Ret, jeg antyder,
Er Maden blot, Føden, den Fattige faaer...
Maaskee Din æsthetiske Aand Dig forbyder
At svare paa Ting, der ei høiere gaaer?

Han:

Der spørger Du udenfor Gaaden, min Kjære,
Som nu jeg forresten vist gjættet dog har.
Siig, kan det ei ogsaa en Usandhed være? —
Du nikker; — ja, saa tag mit Spørgsmaal som Svar.

Opløsning af Stavelsegaaderne i Nr. 30:
1. Hovmod. 2. Landse.

Stavelsegaaderne i Nr. 30 er opløst af B. H.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 12te August. Nr. 32.

Indhold: Brøde og Bod (Fortsættelse.) — Et mystisk Par. — Et norsk Forraadshus (med Xylografi.) — Det gamle Hus (Fortsættelse.) — Gaade.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

„Jeg lo af hans Trusler, og tog Mary i Forhør, hvori hun tilstod sin Brøde. Jeg tilgav hende, for at benytte hans egne Vaaben imod ham. Hun havde en Sammenkomst med ham i Aftes, og nu maa hun fortælle, hvad der forefaldt der.“

„Han vilde vide,“ sagde Mary, „om Hr. Walker havde havt en ny Samtale med den naadige Frue, eller om der ellers var forefaldet noget, der var værd at lægge Mærke til. Efter Fruens Ordre sagde jeg, at hun havde sendt et Brev til Sir Walker, skjøndt det ikke var sandt.“

„En farlig Usandhed, som let kan give Anledning til Bagtalelse,“ mente Morris; „men videre.“

„Han spurgte mig om mange forskjellige Ting, og tilbød mig tilsidst sin Haand paa følgende Betingelser: For det første skulde jeg bevidne, at jeg havde seet den naadige Frue paa Trappen den Nat, da Tyveriet blev opdaget Morgenen efter…“

„Stop lidt,“ sagde Harriet, „læs først dette Brev, som jeg maa formode, at Frank har skrevet.“

Morris tog Brevet, udfoldede det med rystende Hænder, læste det, og et harmfuldt Skrig undslap hans Læber.

„Men jeg kan ikke begribe, Harriet, at Du har tiet saalænge?“

„Jeg var nysgjerrig efter at vide, hvorvidt han vilde gaa. Og nu den anden Betingelse?“

„Dernæst skulde jeg bevidne, at den naadige Frue ofte havde Sammenkomster med Hr. Walker, og vexlede Breve med ham.“

„Men hvad var hans Hensigt dermed?“

„Han vilde anklage den naadige Frue for Dem, Herre.“

„Det har jeg selv kunnet tænke mig, men hvad Nytte kunde han have deraf?“

„Han smigrede sig med,“ sagde Harriet, „at jeg saa ikke turde demaskere ham, og dernæst haabede han paa Din Taknemlighed.“

„Hvor kunde han det?“

„Hvis Du paa Grund af Marys falske Vidnesbyrd, thi falske Tunger have ofte fundet Tiltro, havde tabt Tilliden til mig, og jeg følte, at jeg havde mistet Din fulde Fortrolighed, saa var jeg ikke bleven i Dit Hus. Naar han havde opnaaet dette, saa havde han ikke hvilet, før han havde bevirket et Brud imellem Dig og Bruno, og saa var han jo den Eneste, Du havde tilbage.“

„Han?“ udbrød Morris med bitter Haan.

„Han er maaskee ogsaa i Besiddelse af andre Vaaben, som…“

„Holdt! nu er Alt mig klart. Det er ham, der har stjaalet Papirerne.“

„Hvilke Papirer?“

„Forretningsbreve! Nu gaaer der pludselig et Lys op for mig; jeg skal nok holde Afregning med ham.“

Han gik hurtig henimod Døren, men Harriet standsede ham.

„Vær blot rolig, Theodor, og vent, indtil Din Heftighed har sat sig. Et saadant Menneske maa man træde imøde med kold Ro.“

„Du har Ret, Harriet, og Du skal have Tak. Hent mig et Glas koldt Vand, Mary.“

Da Mary var gaaet, sagde han: „Hvad skal der gjøres ved hende?“

„Jeg har tilgivet hende."

„Hun veed for meget."

„Saameget desto snarere maa vi beholde hende. Hun bliver i min Tjeneste; thi hvis hun fik Afsked her, bagtalte hun mig over hele Byen."

„Hun kunde let faae isinde at optage sin oprindelige Rolle. Spioner skal man ikke taale i sit Hus."

„Saa maa man give Afkald paa Tjenestefolk i det Hele; de lure og spionere alle."

Mary bragte Vandet. Da Bankieren havde drukket det, lod hans Utaalmodighed ham ingen Ro; han skiltes fra Harriet med et Haandtryk, og gik tilbage til sit Kabinet.

„Men hvad er der forefaldet?" spurgte Bruno, saasnart han havde kastet et Blik paa Faderens forstyrrede Ansigtstræk.

„Vær saa god at overtage Kassen, indtil vi have fundet en ny Kasserer."

„Vil Du give Frank sin Afsked?"

„Han skal øieblikkelig bort."

„Men Du lovede jo Inspektøren..."

„Havde jeg dengang vidst, hvad jeg nu veed, saa havde jeg ikke givet ham det Løfte. Forholdene ere nu forandrede, og det vilde være uforsvarligt, naar jeg længere vilde taale den Person indenfor mine Døre."

Han trak heftigt i Klokkestrengen, og tog Plads ved sit Skrivebord.

Berthold Frank traadte ind paa sin sædvanlige stille, beskedne Maade. Den glatragede Hage hvilede i det hvide Halsbind, og han lod et stjaalent Blik fare hen over de to tilstedeværende Herrer.

„Har De hørt, at Mægler Riese er arresteret?" spurgte Morris med paataget Ro.

Frank tabte ikke sin Fatning; intet Træk forraadte Overraskelse eller Forskrækkelse.

„Riese!" svarede han, og rystede paa Hovedet; „den Mand kjender jeg ikke. Staaer han i Forbindelse med os?"

„Ikke med os, men med Dem."

„Med mig? Det maa bero paa en Feiltagelse."

„De lyver. Riese er arresteret, fordi han har villet presse Penge ud af mig ved Hjælp af Dokumenter, som ere stjaalne fra mig. Og De har stjaalet disse Papirer."

Berthold Frank hævede Øinene; Had og Ondskab lyste ud af dem.

„Maa jeg bede Dem, Hr. Morris, om at stille min Anklager ligeoverfor mig. Saalænge jeg har været i Deres Tjeneste, har jeg aldrig begaaet nogen Utroskab, og jeg vil nok see den, der har Mod til at anklage mig."

„Komediantrollen er spillet tilende, og jeg lader mig ikke mere narre af Deres hyklerske Mine. Kjender De dette Brevs Forfatter?"

Frank tog Brevet, og kastede kun et flygtigt Blik derpaa.

„Brevet er jo anonymt, og jeg beklager, at man har kunnet kaste en saa vanærende Mistanke paa mig."

Bruno tog Brevet, og blev derved bekjendt med Indholdet.

„Jeg veed ikke, hvem der har bagtalt mig," sagde Frank, „men nævn ham —, det er dog vel det Mindste jeg kan forlange for min lange og tro Tjeneste."

„De skal faae Løn som forskyldt, og havde jeg tidligere kjendt Deres uforskammede Frækhed, ved at trænge ind i min Kones Værelser og true hende, saa havde De faaet Deres Afsked allerede for længe siden."

„Det maa være en Misforstaaelse. Det var kun for at bevare Deres Navn for Skam."

„Her kan ingen Misforstaaelse herske. Deres Hensigter ere klare som Dagen. Ønsker De maaskee at høre de Betingelser, som De stillede min Kones Kammerpige?"

Frank gyste uvilkaarligt, men Fatningen tabte han ikke.

„Betingelser! Det veed jeg ikke noget om."

Morris gjentog nu for ham, hvad vi kjende af den foregaaende Samtale, og Bruno kunde ikke undlade at bemærke, at en saadan Frækhed havde han dog ikke tiltroet ham.

„Jeg har hverken bestukket Deres Kammerpige, eller stillet hende visse Betingelser for at blive min Kone, men De har rimeligviis betalt hende for disse Løgne, og ladet hende indstudere den Rolle, hun skal spille ligeoverfor mig. Jeg kan heller ikke fortænke Dem i, at De skjænker Deres Gemalindes Ord mere Tiltro end mine, og De vil sandsynligviis ogsaa sige, at jeg lyver, naar jeg siger, at Fru Morris holder Sammenkomster, ikke alene her i Huset, men ogsaa udenfor det, med Englænderen."

„Ja, det er en infam Løgn," udbrød baade Fader og Søn.

„Jeg burde have betænkt dette, og ikke befattet mig med den Sag; men som gammel og tro Tjener ansaae jeg det for min Pligt at vaage over Husets Ære..."

„De skulde hellere vaage over Deres egen Ære."

„En Erfaring har jeg gjort ved denne Leilighed, og den skal være mig en Rettesnor for Fremtiden: aldrig at blande mig i Andres Anliggender."

„Saa har De i ethvert Tilfælde lært noget, der kan være Dem til Nytte, og finder De en ny Ansættelse, saa opfyld blot de Pligter, Deres Post

paalægger Dem. Forinden sees vi rimeligviis, da de Papirer og Uddrag af mine Bøger, som man vilde benytte imod mig, nu ere i mine Hænder, og den arresterede Vexelmægler tilstaaer vel snart, af hvem han har faaet dem."

„Skal det være en Trusel, saa imødeseer jeg den med stor Ro, men jeg beklager meget, at De, Hr. Morris, næppe undgaaer de Ubehageligheder, som gjerne følge med, naar en gammel Mand ægter en langt yngre, og tilmed meget smuk Kone. Hvis Mary vilde sige Sandheden, burde hun hellere aabne Deres Øine, end anklage mig. At det endnu ikke er Gjenstand for Byens Sladdersøstre, maa De nærmest takke mig for."

Morris havde al sin Beherskelse nødig, for ikke at fare løs paa ham, eller lade ham kaste paa Porten.

„Overgiv Kassen til min Søn," fik han endelig frem, „og forlad øieblikkelig mit Hus. En Spion ønsker jeg ikke omkring mig. Deres Gage for næste Halvaar skal blive Dem udbetalt."

„Godt, saa modtager jeg min Afsked. Desuden vil dette Hus snart blive et mindre behageligt Opholdsted."

„Hvad vil De sige dermed?"

„Det lakker ad Enden med det."

„Har jeg ogsaa Dem at takke derfor?"

Rasende af Harme traadte Morris tæt hen til Frank, og hævede Armen.

„Vær rolig," sagde Bruno; „han fortjener kun vor Foragt."

„Tak, at Du mindede mig derom," sagde Morris, og lod Haanden synke; „Slaget vilde kun have været en Skam for mig."

„Kom saa," sagde Bruno til den haanligt smilende Kasserer; „jo hurtigere vi faae Sagen afgjort, jo bedre."

„Er der Kassemangel, saa lad strax Politiet hente," raabte Morris efter dem; „det vilde være uforsvarligt at vise Overbærenhed med en saadan Kjæltring."

Frank, der allerede havde naaet Døren til Kassererkontoret, vendte sig om.

„Tag De Dem blot selv iagt for Politiet," sagde han, „thi skulde det falde paa at revidere Deres Bøger, saa..."

„Ud med Dem, eller jeg..."

Bruno skød hurtigt Frank ind i Kontoret, og lukkede Døren.

„Lad os saa opgjøre Regnskabet," sagde han.

„Det kan snart skee. Den smukke Stedmoder," sagde han, da han aabnede Pengeskabet, „har nok ogsaa fortryllet Dem, og det finder jeg ganske naturligt; naar man er ung, og ingen Livserfaring har, lader man sig let bedaare af den ydre Skjønhed."

„Forskaan mig for Deres Bemærkninger."

„De kan ikke forbyde mig at tale, og desuden ligger det i Deres Interesse, at jeg gjør Dem opmærksom paa, hvad der forestaaer Dem. Deres smukke Stedmoder benytter Dem, uden at De aner det. Hun beskytter Deres Forlovelse, for i Dem at have en Forbundsfælle, naar Katastrofen kommer. Kjender De maaskee den Englænder, som saa udmærket har forstaaet at skaffe sig Indpas og fast Fod her i Huset? Veed De, at han, allerede før hendes Giftermaal med Deres Fader, stod paa en meget fortrolig Fod med hende."

„Lad os holde os til vor Forretning," sagde Bruno.

„Man har kaldt mig en Spion, men det var ikke min Skyld, at jeg uforvarende kom til at høre en hemmelig Samtale imellem Englænderen og den smukke Dame."

„Naa, saa skynd Dem dog."

„Taalmodighed! — Behag at tælle disse Banknoter, og notere dem, saa sammenligne vi vor Opgjørelse. — Min Skyld var det dog virkelig ikke, at jeg en Aften, paa min Vei hjem i et meget daarligt Veir, traf min Chefs Gemalinde i ivrig Samtale paa Gaden med en fremmed Herre."

„Er De endnu ikke færdig med Deres Bagtalelser?"

„Det er kun den rene Sandhed, jeg siger. Min Skyld var det heller ikke, at De ikke lagde Mærke til mig, saa jeg hørte, at han fordrede Penge af hende, under Trusler om at ville aabenbare hendes Fortid. Hun bad ham om at tie, men truede ham ligeledes. Og nu spørger jeg Dem, om dette ikke maatte forurolige en tro Tjener af denne Dames Mand."

Bruno kunde ikke nægte, at hvis Sagen forholdt sig saaledes, saa kastede det rigtignok et besynderligt Lys paa Harriet.

Dog nei! Det kunde ikke være sandt. Det var kun usande Beskyldninger, og Hensigten med dem var let at gjennemskue.

„Da jeg havde gjort disse Opdagelser, følte jeg Trang til at tilbyde den stakkels Kone min Beskyttelse," vedblev Kassereren, idet han skød Ruller med Guldstykker hen foran Bruno til Eftertælling. „De vil maaskee sige, at jeg skulde have underrettet Deres Fader derom, men havde De gjort det, hvis De havde været i mit Sted?"

„Ja, ganske bestemt."

„Saa havde man sagt, at det var Bagtalelse; ligesom man gjør nu. Pas kun paa, den Time vil komme, da jeg vil staae retfærdiggjort, og man vil gjøre mig Afbigt for den Uret, man gjør mig nu."

„Ogsaa med Hensyn til Papirerne?"

„Dem veed jeg ikke noget om."

„Undersøgelsen mod Riese vil snart skaffe os Sikkerhed.“

„Saa lad os afvente den.“

(Fortsættes.)

Et mystisk Par.

1.

Har De nogensinde været ude i et rigtigt nordisk Uveir, ikke saaledes som det præsenterer sig paa Gaderne i en By, men saaledes som det kommer over den Reisende i den vildsomme Skov, saa kan De omtrent forestille Dem, i hvilken Stilling de to Personer befinde sig, som indlede denne sandfærdige Fortælling.

Det var i Slutningen af April Maaned 1867. Foraaret havde endnu kun gjort ubetydelige Fremskridt, og netop den Nat, vor Fortælling begynder, rasede, ligesom det ventede Foraar til Trods, en forfærdelig Snestorm over Egnen.

I en simpel Slæde sad to Personer. Deres Kudsk bearbeidede flittigt med Pidsken de tre Heste, der vare forspændte for Slæden. Men hvad forslog de tre Dyrs fælles Anstrengelser imod de sig mere og mere sammenhobende Snedriver?

Farten var langsom efter de Reisendes Mening, endskjøndt de tre Dyr i jævn Galop arbeidede sig frem gjennem den tykke Sne.

Hvem var vel de To, som sad i Slæden, og hvorhen gjaldt deres Reise?

Det er ikke for Morskabs Skyld, naar man i et saadant Veir begiver sig paa Reise; Dyr og Mennesker burde ydes Beskyttelse mod de vilde Elementers spottende Haan.

„Nikifor,“ hviskede en mild Stemme.

„Nadeschda,“ svarede en mandlig Røst, men i en uendelig blid Tone, „Nadeschda, haab!“ Og umiddelbart derpaa lød et strængt „paschol!“, fremad. Men Kudsken standsede brat sine Heste.

„Vi ere ikke mere i Rusland, Herre,“ sagde han paa daarligt, men forstaaeligt Russisk, „men i Finland, og der findes Lov og Ret for Herrer, Mennesker og Dyr. Bæsterne gjøre hvad de kunne; jeg vil ikke tage Livet af dem.“

„Hundrede Rubler i Drikkepenge,“ var den unge Hr. Nikifors Svar; thi ung var han, det kunde man høre paa Stemmen.

Skydsbonden vendte sig om, fæstede sine smaa, plirende Øine paa „Herren“, og svarede endelig:

„Enhver af Hestene er hundrede Rubler værd. Jeg kjører dem ihjel, hvis jeg anstrenger dem mere.“

„Godt, Du faaer tre hundrede Rubler,“ sagde Nikifor utaalmodigt, thi Hestene stod bestandig stille.

„Haandpenge,“ lød Svaret.

„Durak,“ udbrød Russeren, aabnede sin Reisetaske, og gav Bonden fire Femogtyve-Sedler. „Nu skal Herren komme til at kjøre,“ raabte den endelig tilfredsstillede Bonde. Pidsken smeldede, Hestene trak til, og afsted gik det gjennem Driverne i strygende Fart. De fire store Sedler syntes at have lagt sig som et Pandser omkring Kudskens Hjerte —, nu fandtes der for ham ikke mere nogen „Lov for Dyrene i Finland“.

„Nikifor, jeg fryser,“ sagde Nadeschda rystende.

Ved disse Ord blev den unge Russer grebet af Skræk, og han udbrød lidenskabeligt: „O! kunde jeg jævne Veien med Sølvrubler, saa vare vi snart i nærmeste By; der skulde Du faae Hvile.“

„Ak, ikke i nogen By; jeg er saa bange for, at man skal opdage os.“

„Tys! tal for Guds Skyld Fransk,“ hviskede Nikifor paa dette Sprog; „Kudsken kan jo noget Russisk.“

„De To maa have mange Penge, men en ond Samvittighed,“ mumlede Skydsbonden for sig selv.

Der gik en Tid hen i Taushed. Hestene stønnede forskrækkeligt, en Gnist af Medlidenhed gjennemtrængte Seddelforhudningen omkring Skydsbondens Hjerte, maaskee vare ogsaa de tre Heste mere end tre hundrede Rubler værd mellem Venner; nok er det, han vendte sig om mod de Reisende, og skreg gjennem den tiltagende Storms Tuden:

„Uveiret bliver værre, Herre, Veien ufremkommelig, Hestene trætte; de have løbet hertil fra Pargalo, og det paa Biveie, fordi De ikke havde Pas. Jeg er tilfreds med to hundrede Rubler i Et og Alt, men lad os saa kjøre derhen; der skinner et Lys. Her blive vi indesneede, og maaskee grebne af Kosakkerne,“ tilføiede han ængstelig. „Jeg kjender Værten derhenne. De er vist ligesom saa mangen Anden en uskyldig Smugler, og han forraader os ikke. Lad os kjøre derhen.“

„Smuglere,“ mumlede Nikifor for sig selv. „Nu ja, som man vil. Velan,“ vedblev han, „saa kjør derhen. Herre Gud, hvilken Nat!“

„I Nat,“ sagde Bonden beroligende, „vil Ingen forfølge os, og imorgen tidlig skal jeg føre Herskabet til Pampala Gjæstgivergaard. Derfra gaaer Reisen let til Wiborg, thi Veiene blive kastede i god Tid.“

„Nadeschda, derhenne kan Du vist komme til at udhvile Dig,“ sagde Nikifor, og tilføiede: „Kjør til, Kudsk, og Gud være med os.“ Han gjorde Korsets Tegn.

Bonden kjørte ind paa en Skovvei, der var usynlig for Andre end ham selv, og lidt efter naaede de til den Gaard, hvorfra Lyset kom.

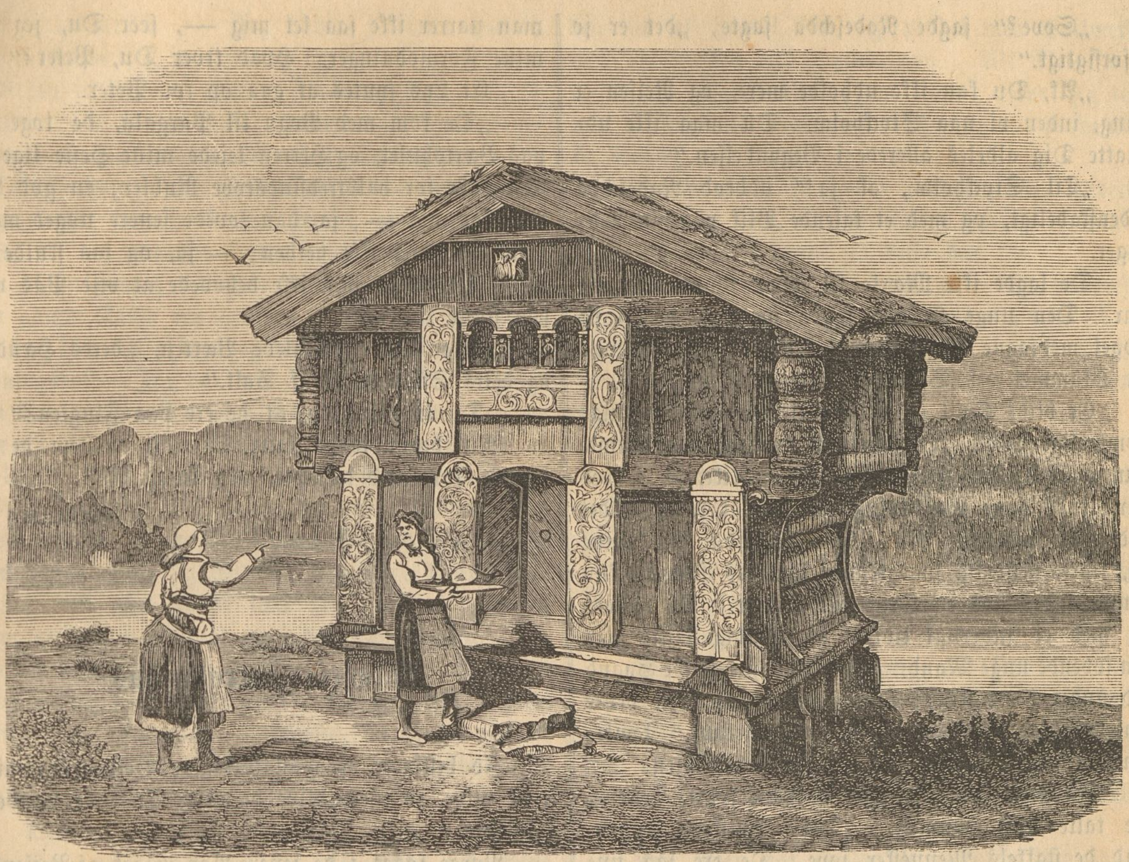

Et norsk Forraadshus.

Det lakkede henad Morgenstunden, og Gaardens Folk vare allerede oppe. En Gryde kogte paa Skorstenen, en Rok snurrede, to Børn snorkede i en Krog, med en Klynge Smaagrise til Hovedpude. Ved de Reisendes Ankomst gav Gaardhunden sig til at gjø, Grisene vaagnede, og sprang op, hvorved Børnenes Hoveder faldt paa Gulvet, og de gave sig nu til at brøle ganske forfærdeligt. Havde Nikifor været Etnograf, og Nadeschda Kunstnerinde, kunde de her have gjort Studier. Men de vare ikke dette, de vare kun, idetmindste for Øieblikket, et Par stivfrosne, snebedækkede Væsener. Forvirrede standsede de paa Dørtærskelen.

„Stig ind, stig ind, godt Folk," sagde Værten, efter betænksomt at have taget de Reisende i Øiesyn; „Veiret udenfor har vel spillet Herskabet en Streg i Regningen?" Dette blev sagt paa Finsk.

De Reisende forstod ikke et eneste Ord, men deres Kudsk gik frem, og vexlede et Haandslag og nogle Ord med Værten, hvorpaa denne, ikke uden en vis Nysgjerrighed, nærmede sig Nikifor, og sagde paa Russisk:

„Kom indenfor, og tag de vaade Klæder af Dem; de skulle tørres, medens min Kone koger lidt Mælk til Dem; det varmer Kroppen."

Mekanisk begyndte Nikifor at tage Reiseklæderne af den halvt bevidstløse Nadeschda, da Bondens Hustru kom til Hjælp. Imidlertid havde ogsaa Nikifor taget sin Pels af, og man saae nu et eiendommeligt Syn. Nadeschda, som kun havde havt en Ræveskindspels om sig og et let Shawl, stod nu der i — fuld Baldragt, med blottede Skuldre og Hals, men ellers omhyllet af Kniplinger og Blonder; den lette Baldragt var ynkelig forkrøllet, Haaret opløst, og selv skjælvede hun som et Espeløv —, og Nikifor i Kjole og hvidt Halstørtørklæde. Bønderne forstod sig ikke paa Dragternes Kostbarhed, men vel paa det Besynderlige i saadanne Reisedragter, og de saae nok til at vide, at deres Gjæster ikke vare almindelige Reisende.

Konen førte Nadeschda hen til Skorstenen. Her sank den stakkels Kvinde ned paa en Bænk, næsten afmægtig. Nikifor satte sig ved Siden af hende, støttende hendes Hoved mod sit Bryst.

Husmoderen fik snart Mælken paa Ilden, og redte et Leie af Halm i Ægteparrets egen Seng, medens hendes Mand og Skydsbonden vare gaaede ud for at drage Omsorg for Hestene. Nikifor og Nadeschda sagde ikke et Ord. De drak den tilbudte Mælk, som oplivede dem noget, takkede mere med Blikke end med Ord, og lod sig lede til den improviserede Seng.

„Sove?" sagde Nadeschda sagte, „det er jo uforsigtigt."

„Ak, Du kan ikke udholde mere, og Reisen er lang, inden vi naa Stockholm. Du maa ikke udmatte Dig aldeles allerede i Begyndelsen."

„Til Stockholm, ak ja!" udbrød Nadeschda lidenskabeligt, og med et talende Blik paa sin Ledsager.

De lagde ikke Mærke til, hvor simpel Sengen var. Den unge Kvinde lagde sig paa den i sit noget medtagne Balkostume. Nikifor satte sig paa en Skammel ved Siden af Sengen.

Et blidt Smil oplyste Nadeschdas smukke, ungdommelige Træk. Dersom hun drømte, saa drømte hun vistnok om Frihed og Lys. Nikifors Hoved var, trods hans Beslutning om ikke at sove, faldet ned mod Sengen. Nu slog Nadeschda sine Øine op, klare, uendelig smægtende, saaledes som de kun kunne findes hos en Orientens Datter. De fæstede sig med et inderligt Udtryk af uskyldig Tillid paa den sovende unge Mand. Hun skød sin hvide Haand ind under hans Kind: „Hans Hoved vil hvile bedre saaledes, end mod den haarde Sengekant," tænkte hun, lukkede sine Øine til, og sov snart igjen.

Mændene kom ind efter at have fodret Hestene. De talte høit sammen. „Tys," hviskede Konen, „lad de stakkels Mennesker sove. De ere saa fine og smukke."

Mændene trak sig tilbage til den anden Ende af Værelset, nær Skorstenen. Konen hentede dem hver en Kop Kaffe, og stillede en Flaske Rom paa Bordet.

„Det kan gjøre godt i dette Herrens Veir," sagde hun, og gav Skydsbonden Flasken.

Mændene lode sig ikke byde to Gange.

„Hør," spurgte Værten sagte den Anden, „har Du ikke noget Nyt at fortælle fra St. Petersborg?"

„Noget har jeg jo, og ikke saa Lidt endda."

„Lad høre."

Nu fortalte Skydsbonden vidtløftigt, og med alle Slags underlige Tilsætninger Historien om et stort Tyveri af Salt paa 4 Millioner Lispund fra Regeringens Beholdninger i Nowgorod, og krydrede Fortællingen med en god Del af de tusinde Gisninger, som med Hensyn til Tyveriet var gængse blandt Pøbelen i St. Petersborg. Hans Tilhører lyttede opmærksomt til Beretningen —; kun af og til vandrede hans Blik med et underligt Udtryk hen i Retning af Sengen.

„Hør," afbrød han Skydsbondens Ordstrøm, „Du siger, at den „Setakka" (den, man kjører for) har Penge, som vi Hø i gode Aar; de have ingen Sager med sig, uden det lille Skrin, hvori der ingen Klæder er —, men mange Penge. See paa Deres Klædedragt, de ere afreiste pludseligt, uforberedte —, man narrer ikke saa let mig —, seer Du, jeg har mine Formodninger. Hvad troer Du, Peter?"

Et Lys syntes at gaa op for Peter.

„De kom med Vogn til Pargala, de toge ind paa Værtshuset, og Herren leiede mine Heste lige til Pampala for halvtredsindstyve Rubler; en god Affære for mig —; ja, han lovede senere noget mere, men det hører ikke herhen; — ja, og saa skulde vi kjøre saadan, at han ikke behøvede at vise Pas ved den finske Grændse."

„Seer Du," mumlede Værten, „deres Hænder og dette Skrin lugte af Salt."

„Du troer altsaa, at de ere paa Flugten?"

Nu begyndte en lang Samtale mellem de to Mænd, ført med dæmpet, men livlig Røst.

(Fortsættes.)

Et norsk Forraadshus.

Jo billigere og mangfoldigere Befordringsmidlerne blive, jo mere blive de indre Dele af Landene bekjendte.

Norge søges i de senere Aar meget af Reisende, og en af disse har aftegnet et Forraadshus, som det er forefundet i Telemarken.

De norske Bonderbygninger ere i Reglen af Træ, og adskilte i flere Dele, saa at Vaaningshus, Forraadshus, Stalde, Lader, ja stundom Kjøkkenet ere adskilte, ja Forraadshuset, det saakaldte Fjøs ofte endog et godt Stykke fra Vaaningshuset, og dog er der mangen Gang ikke Laas for Døren, saa stor er Tilliden.

Det gamle Hus.

(Fortsættelse.)

Jeg forlod Haven og gik til Byen efter Hammer og Brækjern, hvorefter jeg skyndte mig tilbage, dreven ikke blot af Nysgjærrighed, men af en indre Trang til at faa Forklaring over Grunden til, at denne ganske almindelige Væg saalænge havde kunnet pine og plage mig, og det var en sand Lettelse for mig, at ikke en sygelig Indbildning, men et besynderligt Instinkt var med i Spillet og havde sat min Fantasi i Bevægelse.

Jeg var fast bestemt paa ikke at lade Sagen hvile, men at gaa tilbunds i den. Om jeg ogsaa

besad Net dertil? — Jeg havde jo leiet Huset; Skaden kunde jeg jo erstatte, og fandt jeg Skatte, kunde jeg jo aflevere dem. Forøvrigt kunde jeg jo maaskee kjøbe Huset billigt, hvorfor jeg paa Hjemveien søgte Byskriveren, Monsieur Viellesegur, i det Kaffehus, hvor man pleiede at kunne træffe ham. Jeg spurgte om, hvad han troede at Huset kunde koste, da jeg maaskee kunde have Lyst til at kjøbe det. Han mente, det vilde have sine Vanskeligheder, den gamle Kasse var egentlig en Byrde for Byen, da den laa saa affides og uhensigtsmæssig for Forretningsfolk. Jeg var den Første, der havde syntes om den, og maaskee Magistraten ogsaa, da der nu var gaaet saa lang Tid, og Byen dog ikke i al Evighed kunde bevare Huset, ikke tog det saa nøie med Testamentet. Det var for over hundrede Aar siden bygget af en Musiklærer Richard Ehrenstein. Han havde giftet sig med en ung Pige Leona Simoni, men hun havde lært saa godt at synge af ham, at hun var fløiet ud i den vide Verden. Da hverken hun eller han, som ogsaa reiste bort for at finde hende, nogensinde vendte tilbage, saa tilfaldt Huset Byen paa den Betingelse, at Intet maatte forandres indvendig i det; men denne Betingelse kunde jeg ogsaa overtage ved Kjøbet.

Det var jo meget interessant, men det passede dog ikke i mit Kram, da jeg ikke vilde lade mine Hænder binde, og besluttede derfor strax at gaa hjem og foretage Forandringerne, førend de vare blevne umulige ved, at jeg havde maattet give mit Ord.

Paa Hjemveien gik jeg i dybe Tanker, thi Sagen forekom mig bestandig sælsommere og dog ogsaa bestandig klarere.

Den forsvundne Musiklærer, som for mange, mange Aar siden her havde ført et ensomt, hemmelighedsfuldt Liv, maatte have hørt til min Familie, thi han hed jo Ehrenstein ligesom jeg. Han, der havde ladet alle disse Gittre anbringe og Parken falde hen i et Vildnis — var aabenbart den Oldefader, hvis Hustru ved sin Søn af første Ægteskab vel havde nedarvet Navnet i vor Familie, men som alligevel selv blev saa lidt som muligt omtalt, fordi hun havde været Sangerinde.

Idet jeg gik forbi min Opvarterindes Bolig, lod jeg hende vide, at hun ikke behøvede at komme ud til mig den Aften. Jeg vilde nemlig være sikker paa ikke at blive forstyrret.

Det var bleven henad Eftermiddag før jeg kom hjem, men Solen skinnede klart og varmt udenfor, og jeg følte det koligt, da jeg kom ind i Huset, havde aflaaset Døren og gik op ad Trappen.

Jeg lagde Hat og Stok fra mig, rykkede Skrivebordet bort, tog Billedet ned, stillede det op mod Væggen og gjorde yderligere et Par Snit i Tapetet paatvers. Døren viste sig nu i sin Helhed for mig; den var af haardt Træ og prydet med Snitværk, men overtrukken med Spindelvæv. Alt Metal var rustet fast, saavel Klinke som Laas. For jeg tog min Tilflugt til Brækjernet, vilde jeg dog prøve alle de Nøgler, mit Nøgleknippe indeholdt.

Mange bleve forgjæves prøvede, men endelig passede en af dem, og efter mange Forsøg og megen Kraftanstrængelse kunde jeg dreie den om.

Døren bevægede sig efter mere end hundredaarig Ubevægelighed, og der maatte Kraft til at trykke den op; den var som rustet fast i Hængslerne, og Spindelvævet forekom mig som Jernbaand over den.

For et kraftigt Skulderstød gav den efter.

Der var mørkt bag ved den, og en fugtig, raadden Lugt slog mig imøde, men jeg hørte tydelig Fuglekvidder fra Haven.

Jeg gik tilbage i mit Værelse og tændte Lys — Lys i mit eget solbeskinnede Værelse, og gik saa atter til Døren.

Den varme og den fugtige raa Luft stred med hinanden, og tiltrods for mit Lys var jeg i de første Øieblikke som blændet af det nylig forladte Dagslys, og jeg betraadte det ubekjendte Rum med en Følelse, som om jeg stod foran en Afgrund eller en Grav.

Lidt efter lidt kunde jeg orientere mig og see mig rigtig omkring.

Jeg stod i et smalt Værelse.

Foran mig — lige tæt foran mine Fødder — laa paa Gulvet en menneskelig Skikkelse — en Mand — nu et Skelet, med udstrakte Arme.

4.

I den første Overraskelse traadte jeg et Skridt tilbage, men traadte saa helt ind i Kammeret, satte Lyset fra mig og saae mig rolig om.

Der laa den Døde. Hans ti Fingre ragede frem fra de fine Kniplingsmanschetter; en brun Fløielskjole, som nu var fortæret af Møl og Raadenskab, havde bedækket hans Ryg, og de hentørrede Been vare klæbede fast til mørke Knæbeenklæder og Silkestrømper. Ansigtet kunde jeg ikke see, da han laa paa det, og da jeg bukkede mig ned for at vende Hovedet, stødte jeg mod en klirrende Gjenstand, som jeg tog op — det var en forrusten Pistol. Jeg skjød den til en Side og dreiede Hovedet halvt om. Det var et afskyeligt Syn. Haarene hængte endnu ned over den pergamentagtige Hud paa Tindingerne; Trækkene vare hentørrede som paa en Mumie, men der hvilede dog over dem endnu en Skygge af menneskeligt Udtryk; Øienhulerne vare tomme, og paa den høire Side af Panden fandtes et lille fint Hul, som Kuglen havde boret i det Øieblik, da det blev mørk Nat om den ulykkelige Mand. Og her havde

han nu ligget i de mange, lange Aar, og hans Nærværelse havde ikke forstyrret Andre af de Mange, der før mig havde beboet dette Hus, og jeg maatte være den Første, der betraadte hans Dødskammer.

Men hvorledes hængte det alligevel sammen?

Hvorledes var Mennesket kommet ind i dette aflukkede Kammer?

Havde Richard Ehrenstein dræbt ham og skjult ham og derpaa selv taget Flugten for aldrig mere at vise sig? — Stod maaskee den Dræbte i altfor nært Forhold til den skjønne Troløse, der havde bragt saamegen Ulykke over den menneskesky Musiklærer, og rimeligvis saa et Aarstid senere glemt begge i en Tredies Arme?

Alt var dødstille omkring mig, baade Værelset, hvori denne sidste skrækkelige Scene var foregaaet, og den paa Gulvet liggende Døde, hvis tomme Hjerneskal nu ikke vidste Noget om de Tanker, der engang havde tumlet sig inde i den, ligesaalidt som den lille Blykugle, der rullede omkring inde i den tomme Hovedskal.

Jeg reiste mig op og saae mig nøiere omkring, thi det var jo muligt, at jeg kunde finde Noget, som kunde lede mig paa Spor efter Oplysninger til denne Gaade.

Først undersøgte jeg Værelset.

Det havde havt tre Vinduer, hvoraf de to vare fuldstændig tilmurede; det tredie var lukket udefra, formodentlig med en Skodde.

I den svage Belysning fra mit Lys forekom det mig som et Gravkammer, men paa den anden Side var det som Livet først havde forladt det for nogle Dieblikke siden.

Alt laa og stod, som om Menneskehænder lige havde berørt det, som om Menneskehjerter endnu for en Minut siden havde banket herinde.

Der stod gammeldags Rococomøbler; midt i Stuen en Barnestol, som om den Lille lige havde forladt Værelset, og paa Gulvet laa en Dukke uden Næse, men klædt i stivt Silketøi, og forskjelligt Legetøi. Paa Væggen over Klaveret hængte Billedet af en Hund og Portrætet af en ung, puddret Dame, som holdt et mørktøiet Barn paa Skjødet. Alt talte her om Familieliv, Alt dreiede sig om et kjært Barn; og paa dette fredelige og rolige Sted havde der fundet en Kamp og et Mord Sted, og Offeret var bleven liggende paa Pladsen. Eller var det maaskee hans egen Haand, som havde afskudt Pistolen? Var det maaskee endogsaa Richard Ehrenstein selv, som laa her og var forvandlet til Støv? — Det var mig ikke muligt at opdage nogensomhelst Antydning, der kunde besvare disse Spørgsmaal.

(Fortsættes.)

Gaade.

(Hvert Vers er en Gaade, som tilsammenlagte blive et Ordsprog.)

Ved det vi tro at være
Ved Maalet; men, paa Ære,
Det fører ei derhen.
Det daarer os og driller,
Har lokket mangen Spiller
Til Fristelsen igjen.

Hvert Træ, fra Top til Roden,
Hver Blomst i Græs ved Foden,
I Have, Mark og Lund,
Gjør det, naar Frosten viger,
Og Vaaren frisk opstiger
Fra Vinterdvalens Blund.

I hine fjerne Tider,
Hvor Digt og Sandt fremskrider
Som Venner, Favn i Favn,
En Helt, der Farer kjendte,
Med List det Ord anvendte,
Og brugte det som Navn.

Til Dyreklassens Rige
Vi nu maa lidt nedstige,
Og tale om et Kræ,
Der altid Fjender frygter,
Og angst for Alle flygter
Til Sikkerhed og Læ.

Opløsning af Gaadesamtalen i Nr. 31:

Knap.

Gaadesamtalen i Nr. 31 er opløst af den gamle Peter (Rosinpiller) i Brohyværk og B. H.

Stavelsegaaderne i Nr. 30 er opløst af O. Grosell.

☞ Med dette Nr. følger „Sigrid Lilieholm", 4de Ark.

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

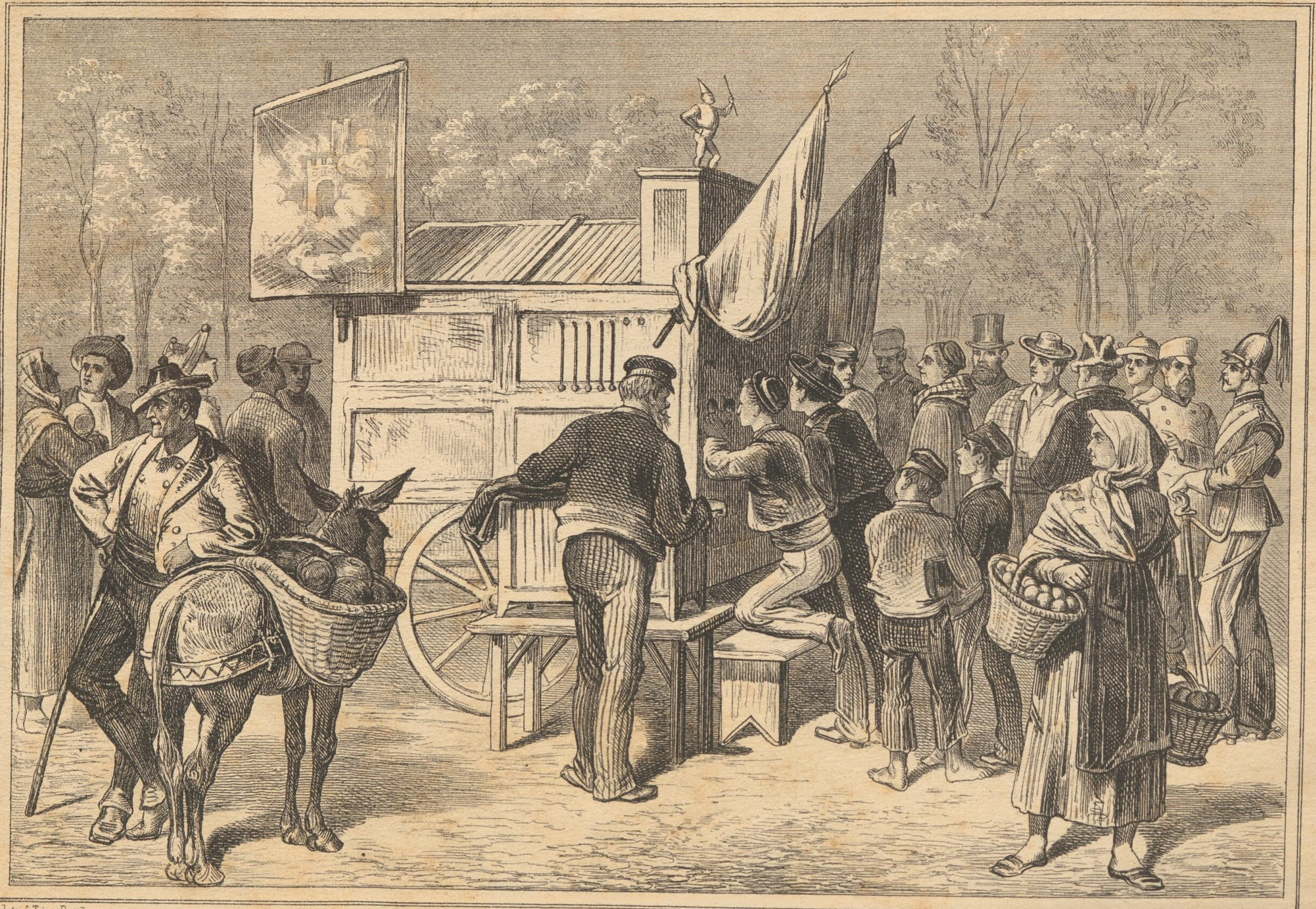

Forlagt af Triers Bogtrk.

V. Søborgs Steentrk.

Et Panorama i Spanien.

1877. Søndagen den 19de August. Nr. 33.

Indhold: Et Panorama i Spanien (med Lithografi.) — Brøde og Bod (Fortsættelse.) — Et mystisk Par (Fortsættelse.) — Det gamle Hus (Fortsættelse.) — Blandinger. — Talgaade.

Et Panorama i Spanien.

I Spanien læser den menige Mand ikke som hos os Aviser, af den meget gyldige Grund, at han ikke kan læse, hvorfor Panoramaer og Perspektivkasser med den forklarende Udraaber maa træde istedetfor illustrerede Blade og Aviser.

Derfor findes der paa Gader og Torve kjørende Panoramaer, som ivrigt søges af enhver Ung og Gammel, der for nogle faa Skillinger, igjennem Træsnit eller Stentryk i Kassen ønske at gjøre sig bekjendte med Nutidens Begivenheder, eller dens verdensberømte Personligheder.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

„Og det anonyme Brev?"

„Har jeg ikke skrevet."

„Men Indholdet stemmer med, hvad De selv har paastaaet."

„Hvem siger det?"

„Har Mary ikke..."

„Ja, naar De vil tro det Fruentimmer, saa beklager jeg Dem. Mig vilde hun fange ved at fortælle mig Forskjelligt om sin Frue, og da denne fik Nys om hendes Utroskab, saa hed det sig, at jeg havde bestukket hende, og endogsaa tilbudt hende min Haand."

„Alle Deres Udflugter og Forklaringer hjælper ikke, De kan ikke vaske Dem reen, skjøndt De gjør alt muligt derfor."

„Troer De, at dette er min Hensigt, Hr. Morris, saa tager De høilig feil, jeg kan trøstig overlade til Tiden at retfærdiggjøre mig, og jeg skal ikke misunde Nogen de Erfaringer, man snart vil gjøre i dette Hus. Tør jeg saa bede Dem addere Summerne sammen —; jeg haaber, at vore Notitser stemme."

Bruno gjorde som han ønskede, og sammenlignede Optegnelserne.

„Summen stemmer," sagde han.

„Lad os saa afslutte Bøgerne, og det er jo heldigt, at vi ikke fik Brug for Politiet. Der vil komme andre Embedsmænd, og gjøre en Ende paa Herligheden her."

„Det er altsaa Dem, som har udbredt Rygterne paa Børsen," sagde Bruno.

„Det er jo bekvemmest at gjøre mig til Syndebuk for Alt —; nei, saalænge jeg har staaet i Firmaets Tjeneste, har jeg altid modarbeidet slige Rygter; nu vil jeg naturligviis ikke gjøre det mere. Hvis min Afregning stemmer, saa er der ti Skilling tilovers i Kassen, som jeg skjænker Firmaet."

„Ti blot stille, og skriv en Kvittering for hvad De mener at have tilgode."

Frank skrev Kvitteringen, og modtog Pengene, som Bruno kastede til ham.

„Og nu paa Døren snarest muligt," sagde Bruno med den dybeste Foragt i Blik, Mine og

Stemme, „og jeg beder Dem om ikke oftere at betræde dette Hus."

Frank lagde betænksomt Pengene i sin Tegnebog, trak langsomt sin Overfrakke paa, og sagde: „De jager mig bort som en Hund, og forbyder mig Huset, og troer at sidde paa den høie Hest, men læg nøie Mærke til mine Ord: „Den Time er nær, da Alt vil faae et andet Udseende her, og saa vil De fortryde Deres Opførsel imod mig."

„Ja, at vi ikke have ladet Dem arrestere."

Frank tog sin Hat, og gik, uden at hilse.

Hvad ham selv angik, saa havde Alt faaet et andet Udseende, end han havde ventet; han troede at have spillet sine Kort fint, og at have udsaaet en Sæd, som skulde bringe ham en rig Høst, og nu vare alle hans Forhaabninger og Forventninger gaaede overstyr.

Det manglede blot, at Riese skulde aflægge en fuldstændig Tilstaaelse, men det frygtede han ikke for, da han kjendte Kaspar Riese som en klog, forsigtig Mand, der neppe uden meget tvingende Grunde vilde paatage sig Skylden for et Tyveri.

Da Frank var kommen ud paa Gaden, mødte han Englænderen.

Sir Friederich Walker standsede, hans skarpe Blik hvilede forskende paa Kassererens blege Ansigt.

„Er Kassen allerede lukket?" spurgte han; „jeg var just paa Veien derhen, for at hæve en lille Sum."

„Saa maa De henvende Dem til Hr. Morris," sagde Frank, som blev ærgerlig ved Tanken om de Ydmygelser, han ogsaa havde lidt for denne Herres Skyld, „men om De vil faae en god Modtagelse, det veed jeg ikke, thi en bedragen Ægtemand kan dog tilsidst faae Øinene op."

„Hvad er det for Dumheder," udbrød Walker harmfuld.

„Jeg kjender allerede i lang Tid Deres Planer. Har De allerede brugt de 10,000 Daler? — Den smukke Frue troede at spille sine Kort fint, men hun vil næppe oftere finde Leilighed til at gjøre et saadant Greb i Kassen."

„Og De vover at kaste denne vanærende Mistanke paa Fru Morris?" udbrød Walker med tordnende Stemme. „De har selv taget Pengene af Kassen, De elendige Børsspiller. Jeg kjender Dem, Deres hele Liv, og al Deres Digten og Tragten til Punkt og Prikke, og hvis vi ikke i dette Dieblik befandt os paa aaben Gade, saa vilde jeg besvare Deres skamløse Ord med en ordentlig Ørefigen. De har rimeligviis nu endelig faaet det Spark, som De saa længe har fortjent, og jeg skal sørge for, at det ikke bliver derved —, Folk af Deres Kaliber høre hjemme i Tugthuset."

Frank stirrede paa Walker med hadefulde Blikke, men denne vendte ham foragteligt Ryggen, og gik.

Fireogtyvende Kapitel.

Frøken Fanny Morris Begravelse foregik med al den Pomp, som en rig Mand kan udfolde ved en saadan Leilighed; Sørgeskaren var talrig, Talen gribende, og Morris havde med dyb Bevægelse kastet de sædvanlige tre Haandfulde Jord ned paa Kisten.

Da Ekvipagen vendte tilbage fra Kirkegaarden, og holdt for Døren, aabnede Benjamin Vogndøren, og de to Herrer Morris steg ud.

„Gaa med op, og lad os drikke et Glas Vin," sagde Bankieren, „jeg er bleven mere afficeret, end jeg ventede."

Da de vare komne ovenpaa, og Tjeneren var gaaet, satte Bankieren sig, og sagde: „Fannys Død har dybt grebet mig, og dertil kommer, at der i den sidste Tid stormer Ubehageligheder ind paa mig."

Harriet sad ved Vinduet, og stirrede alvorligt ud i Aftendæmringen. Som Svar paa hendes Mands Ord yttrede hun: „Vi maa haabe, at de snart faae Ende."

„Ja, naar jeg turde haabe det, men Riese har ikke bekjendt, Inspektoren viser sig ikke, og Frank vil gjøre os al den Skade, han kan; han vil give alle Huse, med hvilke vi staae i Forbindelse, Meddelelser om os."

„Han burde have været fjernet tidligere," sagde Harriet.

„Det vilde ogsaa være skeet, havde Du talt tidligere til mig," sagde Morris; „men Munden bliver vel snart stoppet paa ham, saa det er ikke Uleiligheden værd at spilde flere Ord paa ham."

„Hr. Walker," meldte Benjamin.

Morris saae hen til sin Kone, som syntes mest tilbøielig til at undgaa Besøget, men Walker stod i Døren, da han var fulgt lige efter Benjamin.

„Jeg tager mig den Frihed endnu engang at udtale min hjertelige Deltagelse i Deres Sorg," sagde han, og tilføiede med et Blik paa Fruen: „Jeg tænker at reise snart, naar jeg først faaer en mindre betydelig Sag ordnet."

„Kan jeg paa nogen Maade være Dem behjælpelig," sagde Morris, „saa skal det være mig en Fornøielse."

„Jeg takker. Maaskee jeg bliver nødt til at benytte Deres venlige Tilbud, men jeg haaber det dog ikke."

„Er det en Pengesag?"

„Ja og nei. Det er et Maal, som jeg har sat mig, og som jeg vil forfølge med ubøielig Konsekvents, indtil jeg naaer det."

Der samlede sig flere og flere alvorlige Skyer

om Harriets Pande, og hvor megen Umage Walker end gjorde sig, saa kunde han ikke opfange et Blik fra hende —, hun saae ufravendt ud af Vinduet.

„Konsekvent maa Manden være," sagde Morris, „især naar han har et bestemt Maal for Die."

„Man kan ofte," yttrede Walker, „blive underlig medtaget af Skjæbnen. Som ung giftede jeg mig af Kjærlighed, og var inderlig stolt af min meget smukke Kone, og jeg blev misundt af Alle; men hun var kold og egenkjærlig, og fulgte kun sine egne Planer, og en skjøn Dag forlod hun mig og vort eneste Barn."

„Og De har ikke siden hørt fra hende?" spurgte Morris, da Walker gjorde en Pause for at kaste et speidende Blik paa Fru Harriet, som dødbleg, og med sammenbidte Læber vedblev at stirre ud af Vinduet.

„I mange Aar hørte jeg intet fra hende, først forulig har jeg faaet at vide, at hun lever og har naaet sit Maal, da hun er bleven gift med en meget rig Mand, som beredvillig opfylder ethvert af hendes Ønsker."

„Og det har De tiet til?" sagde Bankieren.

„Ja, indtil nu. Nu veed hun, at Damoklessværdet hænger over Hovedet paa hende. Hun veed, at Bigami straffes med Tugthuset, og hun kan ikke undskylde sig med Uvidenhed, da hun vidste, at jeg levede."

Morris rystede paa Hovedet, som om han vilde sige, at det kunde han ikke forstaae, og Bruno rullede sin Stol hen til Harriet ved Vinduet.

„Og hvad tænker De nu paa at gjøre?" spurgte Morris.

„Det veed jeg ikke rigtig selv. Jeg har altid den Tilfredsstillelse, at jeg kan ove Gjengjæld, naar det maatte behage mig. Vilde De tilgive hende?"

„Nei —, et saadant Bedrag vilde jeg aldrig tilgive."

„Heller ikke, hvis man tilbød Dem en Skadeserstatning?"

„Kan en Skadeserstatning afsone en saadan Forbrydelse?"

„Det mener jeg heller ikke. De har nok endnu Kataloget over Samlingen —; hvad har De besluttet Dem til?"

„Enkelte Stykker kunde jeg ganske vist have Lyst til."

„Mylord vil ikke indlade sig derpaa. Tager man først de værdifuldeste Stykker bort, saa kan man ikke sælge Resten, og Prisen er saa lav —, fem tusind Pund maa jo desuden være en Bagatel for Dem."

„Jeg har ogsaa kun ringe Plads. Naar vil De reise?"

„De har mere end Plads nok i Deres store Hus. Min Afreise har jeg bestemt til om tre Dage," svarede Walker med særdeles Eftertryk paa Ordet tre, „thi det Anliggende, som holder mig tilbage, maa og skal være ordnet inden den Tid."

„Godt, saa skriv til Lorden, at jeg kjøber Samlingen for fem tusind Pund, og hvad Ægtheden af de enkelte Gjenstande angaaer, saa holder jeg mig til Dem."

„I saa Henseende kan De være ganske rolig."

„Og De vilde gjøre mig en stor Tjeneste ved at holde et vaagent Die med Indpakningen."

„Jeg skal besørge baade Indpakning og Afsendelse, og hvis De ønsker det, endogsaa Opstillingen her. Ordningen af Betalingen kjender De jo nok?"

„Jeg vil give Dem en Anvisning paa et Hus i London."

„Undskyld, Hr. Morris! men Mylord er meget mistroisk, og vil rimeligviis først give sin Tilladelse til Indpakningen, naar han har Pengene i sine Hænder. De veed jo, at alle Kunstsamlere ere mistroiske."

Jeg kan give Dem Anvisningen med."

„Det er tilstrækkeligt. Imorgen eller den følgende Dag skal jeg tage mig den Frihed at hilse paa Dem, for at vi kunne aftale det Fornødne ved Kjøbet."

Walker hilste ærbødigt for Harriet, og Morris fulgte ham ud.

„Mama! jeg maa absolut tale med Dem," hviskede Bruno, da de to andre havde forladt Kabinettet.

„Af hvad Grund?" spurgte Harriet med bævende Stemme, og som vaagnende af en dyb Drøm.

„Skjænk mig Deres fulde Fortrolighed, Mama."

„Veed jeg ogsaa, om jeg tør det?"

„Veed De ikke, at jeg elsker Ada? Og det er for hendes Skyld, at jeg beder om denne Samtale," vedblev Bruno, og greb hendes Hænder. „De maa ikke afslaa denne Bøn —, De maa ikke vente, indtil det bliver for silde."

Harriet slog de smukke Dine, der havde betragtet ham forskende, forvirret ned, hendes Barm hævede sig i heftig Bevægelse, og et dybt Suk undslap hendes bævende Læber, da hun gjentog: „For silde? Kom igjen, Bruno, naar Deres Fader er gaaet ud."

„Han gaaer næppe ud idag, Begravelsesdagen."

„Saa bliv og tal; vi ere jo alene."

Bruno vilde dog først sikkre sig, hvor Faderen var. Han var i sit Kontor, beskjæftiget med Breve, og da Bruno jo nu havde sin egentlige Virkeplads i Kasseværelset, gik han strax ind i dette, og det lod til at konvenere Morris, der frygtede Bebreidelser af Sønnen for Kjøbet af Kunstsagerne.

Det tænkte Bruno imidlertid ikke paa. Det

var noget ganske andet, som nu beskjæftigede hans Tanker —, noget, som ligefrem indgød ham Forfærdelse.

Faa Minutter senere traadte han ind til Harriet, som endnu sad ved Vinduet.

„Skulle vi ikke have Lys?" spurgte Bruno, og blev staaende midt i Værelset.

„Nei —, jeg vilde ikke kunne udholde Lyset."

Bruno indtog sin forrige Plads ved Siden af hende.

„Vær fremfor Alt overbeviist om, Mama, at kun den hjerteligste og inderligste Deltagelse ligger til Grund for mit nylig udtalte Ønske, og at jeg er rede til ethvert Offer, naar det blot kan afvende en Fare fra Dem."

„En Fare! troer De virkelig, at nogen Fare truer mig?"

„Vær oprigtig, Mama. De kan ikke fremføre et eneste undskyldende Ord, som jeg ikke allerede har sagt mig selv, og vær overbeviist om, at hvis mine Formodninger ere begrundede, saa beklager jeg Dem; men i mine Øine er De retfærdiggjort."

„Var det Deres Hjerte, som talte, Bruno?"

„Har De nogensinde hørt en Usandhed fra mine Læber?"

„Nei, men jeg kan ikke tro..."

„Skjænk mig Deres Fortrolighed."

„Hvad vil De vide?"

„Angik den Historie, som Walker fortalte, ogsaa Dem?"

„Og hvis det var Tilfældet?"

„Saa er Ada Deres Datter."

„Fuldkommen rigtig."

„Men saa fører han jo et falsk Navn."

„Finder De det saa underligt?"

„Nei, men undskyld, Mama, at jeg ikke saa hurtigt kan følge med, og forstaae Alt. Vidste De, at denne Mand levede endnu?"

„Nei. Til at beskrive, hvad jeg har lidt ved denne Mands Side, har Sproget ikke Ord. Jeg havde nylig den største Lyst til at springe op, og sige ham lige i Ansigtet, at han var en Løgner. — De kan tro, Bruno, at det faldt mig tungt at maatte høre saadanne Beskyldninger, og at tie stille til dem."

„Jeg læste den frygtelige Kamp i Deres Træk, Mama, og jeg satte mig hen hos Dem, fordi jeg frygtede for et overilet Skridt, der let kunde gjøre enhver Udsigt til Frelse umulig. Hvad jeg næsten mest frygter for, er at Frank har tilluret sig Sandheden, og De altsaa aldeles er givet til Pris for denne Skurk."

(Fortsættes.)

Et mystisk Par.

(Fortsættelse.)

Medens denne Samtale stod paa, drømte Nadeschda. Det var en urolig Drøm. Hun syntes, at hun med Nikifor havde naaet den frelsende svenske Kyst, og hun ventede just paa, at en af de gode Svenskere skulde hilse dem velkommen med „Salt og Brød", Gjæstevenskabets Symbol i Rusland. Der traadte ogsaa en venlig Mand frem, som bar et Brød, bestrøet med Salt, i sin Haand. Han nærmede sig dem, men da han opmærksomt betragtede Nikifor, formørkedes hans Aasyn, og han kastede Saltet i Ansigtet paa ham og hende: „See der Eders Salt," udbrød han haanligt, og vendte dem Ryggen. Det var gyseligt; hun syntes at hun maatte kvæles af Angst.

Dunsterne fra de drikkende Mænds Romkopper havde spredt en utaalelig Lugt i Værelset, og leirede sig tungt over den unge Piges Seng. Nadeschda følte sit Aandedræt besværet, og vaagnede. Hun slog sine Øine op, saae sig forskrækket omkring, og opdagede de to Skikkelser ved Skorstenen. Da naaede Lyden af deres mumlende Stemmer hendes Øre, og hun skjælnede tydeligt Ordene „Petersborg" og „Politi", hvilke Ord ligne hinanden paa Russisk og Finsk.

Var det Instinkt, var det Aandsnærværelse: hun skreg ikke op. Hun saae ned paa Nikifor, som sov tungt og godt, trak varsomt sin Haand fra hans Hoved, stod forsigtigt op, og nærmede sig Mændene med lydløse Skridt.

„I den evige Guds Navn," sagde hun, mere hviskende end talende, og bøiede Knæ for de raa Mænd, „hav Barmhjertighed!"

Mændene foer forskrækkede op. De maatte have havt mørke Planer i deres Hoved, eftersom de bleve saa blege ved Synet af denne Engel.

„Jesus velsigne os," stammede de forskrækkede.

Da løste Nadeschda fra sin hvide Hals og sine blottede Arme med skjælvende Hast den tunge Guldkjæde og de diamantbesatte Armbaand, og rakte dem til Mændene, som havde reist sig op.

Disse skød Gaven fra sig. Nikifor vaagnede, med et Spring var han ved Siden af Nadeschda. Men Karlene fik Mod, da de saae en Mand for sig, og Værten udbrød vredt: „I ere Salttyvene fra Nowgorod, vi kjende Eder godt."

Nikifor var for naiv til, aarvaagen som han var, at indsee alt det Faretruende i Bondens Ord; han blev kun forlegen. Efter nogle Øieblikkes Forløb fattede han sig dog, og svarede, trods sin unge Alder, ikke uden en vis Værdighed:

„Min Faders Søn behøver ikke at stjæle Salt,

for at blive rig —, han har flere Millioner Rubler, end Kronen har mistet Salt."

„Og hvem er De da?" spurgte Værten. Nikifor tøvede.

Et spottende Smil gik over den bistre Bondes Træk —, da følte han sig pludselig greben om Benene af to bløde Arme, og et Ansigt, en bedende Engels ligt, saae op til ham:

„Du vil os intet Ondt, vi have ikke taget noget, vi flygte ikke for..."

„For Keiserens Vrede flygte I," raabte Bonden, som vilde arbeide sig op til Heftighed.

„Keiserens Vrede!" gjentog Nikifor blegnende, og veg skjælvende nogle Skridt tilbage, men Nadeschda reiste sig, og sagde høitideligt:

„Keiserens Vrede vilde være vor Beskyttelse, men vi have ikke vovet at nærme os ham, og dog," tilføiede hun, „truer en stor Fare os. Forraad os ikke, Nikifor betaler, frels os, og Du gjør en god Gjerning."

Bonden forstod kun Halvdelen af Ordene, og saa godt som Intet af deres Indhold, men han anede instinktmæssigt, at naar en Tyv flygter, saa skeer det paa en klogere Maade end disse havde gjort. Han havde desuden tildels opnaaet sin Hensigt: hans Gjæster frygtede ham. Sagen tog som Følge heraf en i Rusland ganske almindelig Vending. Nikifor betalte nogle hundrede Rubler, Kaffen blev drukket, Hestene spændte for, og Reisen tiltraadtes atter.

Den friske Morgenluft, klar og behagelig efter Nattens Storm, virkede oplivende paa Nadeschda, og hun skuede muntert omkring i det vinterlige Landskab.

„Vi ere komne et godt Stykke nord paa," sagde hun; „i Sverrig er Vinteren lang, det lærte jeg i Pensionatet. Nikifor, ere vi snart ved den svenske Grændse?"

Stakkels Barn! Der var endnu et godt Stykke Vei dertil.

2.

Nattens Snestorm var forbi, Solen skinnede klart, og St. Petersborgs Gader vare allerede blevne rensede for Snedriverne. Alt var Liv og Bevægelse i den glimrende Keiserstad. Klokken var imellem 1 og 2, det er Tiden for den fine Verdens Morgenpromenade paa „Newsky-Prospekt". To Gardeofficerer mødtes udenfor Dominiques „Kafé restaurant", hilste paa hverandre, og gik ind. Efter det andet Glas Champagne —, de russiske Gardeofficerer drikke næsten kun Champagne —, lænede Boris sig mageligt tilbage i Sophaen, tændte en Havanna, og spurgte:

„Naa, Ivan, hvad Nyt fra Petroffs Bal i Gaar? Du gaaer i borgerlige Selskaber, og det kan være ret morsomt engang imellem, det indrømmer jeg. Naa, jeg gaaer jo ogsaa selv af og til i slige Selskaber, men min Stilling som Fyrstens Adjutant, seer Du, gjør, at jeg —, ja, Du forstaaer mig..."

„Fuldkomment," svarede Ivan med et ironisk Smil, „og jeg skal derfor ogsaa regalere Dig med et Par Historier, ikke fra selve Ballet, men fra Balselskabet. De kunde muligen blive ret pikante at berette for Fyrsten."

„Lad høre."

„Man siger, at den rige Vinhandler Ivrenjews Søn, som ogsaa var paa Ballet igaar, pludselig er forsvundet."

„Naa, og saa?" sagde Boris ligegyldigt.

„Ja, han er ikke kommet tilstede endnu. Man troer, at han er flygtet."

„Ha, ha," udbrød Boris. „Det skulde ikke passe saa ilde i mine Planer, om denne rige Gjøg, som staaer mig i Veien, var „nowgoriseret".

„Det troer jeg næppe," svarede Ivan, „hans Fader er jo hovedrig."

„Meget vil mere have," svarede Boris, „og desuden —, det blotte Rygte kan blive mig nyttigt. Hør Du, Ivan, kjender Du noget til Ivrenjews Affærer?"

„Han har Forbindelser over hele Rusland, gjør mange Forretninger —, ogsaa i Juveler."

Ved disse Ord borede Ivan sit kolde Blik i Adjutantens Sjæl.

„I Juveler?" spurgte Boris, uden at kunne skjule en vis Bevægelse.

„Ja, og igaar forsvandt pludselig fra Petroffs Bal, og tillige fra Hjemmet, „Golkondas Perle", som vi kalde hende."

„Hvad? Nadeschda."

„Ja, „Hofjuvelerens Datter", svarede Ivan lakonisk.

„Farvel!" raabte Adjutanten i største Heftighed, og styrtede ud.

„Han veed mere om Sagen, end jeg skjøtter om," sagde Ivan for sig selv.

„Hvorfor skulde jeg ogsaa blande de to Navne sammen? Han er en Mand, og maa svare for sig, men hun —, stakkels Nadeschda!"

Lieutenanten hensank et Øieblik i Tanker, et sjeldent Syn hos en livsglad Gardeofficer i Keiserstaden.

„Aa, hvad!" trøstede han sig selv, „i Morgen taler Ingen mere om hele Historien."

Men der blev i St. Petersborg talt langt mere om denne Sag end Hr. Ivan formodede; det var dog mest i sluttede Kredse, man talte derom.

3.

Imidlertid fortsatte vore to Eventyrere deres Reise. Den snu Bonde vilde saa vidt som muligt drage Nytte af den flotte Nikifor, og, da det gik mod Foraaret, og han ikke mere troede at faae Brug for sin Slæde, foreslog han „Herren" at kjøbe den. For at lette Reisens Besværligheder for Nadeschda, modtog han Tilbudet, og saa gik det afsted videre mod Nordvest. Men ihvorvel de kjørte hurtigt, saa var dog det hundredtungede Rygte ilet forud, eller ankom idetmindste samtidigt med de to Unge til den gode, gamle By Wiborg, hvortil vore Reisende ankom om Aftenen, og hvor Nikifor haabede at kunne berede Nadeschda idetmindste een rolig Nat.

Da den unge Dame saae Gaslygterne tindre, klappede hun af Glæde i de forfrosne Hænder, og udraabte høit: „See, see, Menneskeboliger!"

Snart kjørte de ind i Byen, og Skydskarlen standsede, som det var bleven ham paalagt, ved et af de ringere Hoteller. Enhver som kommer kjørende med tre Heste for, bliver vel modtagen af Værten. Saaledes ogsaa vore Reisende. De fik et fælles Værelse —, da de generede sig for at begjære to særskilte. The blev forlangt, og hurtig bragt. Sengene bleve redte, og Herskabet befandt sig snart alene.

„Hvor det er morsomt," sagde Nadeschda, og forsøgte, trods sin Udmattelse, at gaa nogle Skridt over Gulvet, „hvor det er morsomt, Alle kalde mig for Frue —, men jeg er jo ikke Din Frue endnu, Nikifor?"

„Ak nei," svarede denne med et Suk.

„Hvad er Du utaalmodig for, min Elskede," lo Nadeschda rødmende, „nu har det jo ingen Nod mere, vi ere jo i en af Stockholms Forstæder, er det ikke saa, Nikifor?"

Nadeschda havde i Klostret faaet temmelig ubestemte Begreber om Sverrig. Men det eneste Sande, hun vidste om dette Land, var det Bedste, man kan vide derom, og det var —, omendskjøndt det lærtes hende, for at hun kunde fatte Afsky for et saadant Land —, at Sverig var et frit Land, et Land, hvor alle Mennesker havde lige Ret. Derfor længtes hun nu derhen, som et Barn, der anseer Nydelsen af den forbudne Frugt for at være det samme som Frihed.

Nikifor var noget mere bevandret i Geografien —, idetmindste med Hensyn til Veien til Stockholm. Han vidste, at de maatte passere sex Stæder i Finland, inden de naaede Havet. Han vidste ogsaa, at Aland var et Sted, der var bleven beskudt af Engelskmænd og Franskmænd, men at det ikke var lykkedes deres Chef at indtage denne „Borg", og at Keiseren saaledes ogsaa eiede denne Bropille til Sverig. Ja, han vidste endogsaa, at bag Åland var der endnu et Hav —, og saa først kom Stockholm.

Alt dette meddelte han nu Nadeschda i en sorgfuld Tone, men ikke uden en Følelse af Nationalstolthed.

„O, naar Du veed Alt saa nøie, saa gaaer vor Reise let nok," mente Nadeschda; „men bedre var det dog, om f. Ex. allerede Åland var svensk, da behøvede vi ikke at have et stort Hav mellem os og Friheden."

„Men veed Du hvad," afbrod Nadeschda en yderligere Forklaring af Nikifor, „saa fri i Sverig maa Du ikke være, at Du lader mig være ganske alene; saa faaer jeg det kjedeligt, ogsaa der. Og sig mig nu, kan Kongen forbyde os at see hverandre bestandigt?"

„Nei, min Engel, det kan Sverigs Konge ikke gjøre."

„Og han kan ikke sende mig i Kloster?"

„Jeg troer næsten, at der ikke findes et Kloster i hele Sverig —, Svenskerne ere ikke „rettroende". Og Nikifor korsede sig atter.

„At der ikke findes Klostre, det kommer af Friheden," mente Nadeschda —, og hun talede af personlig Erfaring —; o! hvor jeg allerede elsker Sverig; jeg vil give mine Armbaand til de Fattige, saa ville Svenskerne ikke lee af den fremmede Kvinde. Og Du, Nikifor," vedblev hun skjælmsk, og slyngede sine Arme om hans Hals, „Du vil vel holde ligesaa meget af mig uden som med Armbaand?"

Det bankede paa Døren, og en ung Mand med et tiltalende Ansigt traadte ind.

(Fortsættes.)

Det gamle Hus.

(Fortsættelse.)

Hist henne paa Bedeskamlen laa en gammel Bog, som jeg tog og fandt var en i Svinelæder indbunden Bibel med mange gammeldags Træsnit, der vare meget krøllede, som om en utaalmodig Barnehaand havde leget med dem. Et beskrevet Hefte laa imellem Bindet og Titelbladet, det tog jeg til mig, gik ind i mit eget Værelse, lukkede Døren til Gravkammeret og tog med Heftet Plads ved Vinduet i mit Arbeidsværelse, hvori der først nu var bleven Fred og Ro. Eftermiddagen var lang, og Folk kunde jeg altid kalde paa; den stille Mand havde ventet saamange Aar, at det vel neppe nu kom ham an paa et Par Timer meer eller mindre;

men jeg kunde muligvis af disse Blade erfare noget Nærmere om ham, og det varede heller ikke længe, før de gamle Skrifttræk i den Grad fængslede mig, at jeg over deres Indhold glemte Omverdenen.

Heftet lød som følger:

5.

„Idag, som er Søndagen Qvinqvingesima, vil jeg tillukke Værelset. Min Dag er for længe siden bleven til Aften og nærmer sig til Natten — hvorfor jeg maa sørge for et mørkt og stille Sovekammer. Det er vistnok en ussel Beskjæftigelse, at anvende Aar af sit Liv til at udslette sin Tilværelse af Menneskenes Erindring, men her paa Jorden har jeg jo intet Maal og intet Haab mere, end at naa Enden paa mine Lidelser, og derom skal, undtagen Gud i Himlen, Ingen vide eller ane Noget. Kan jeg, efter hans Villie, endnu udholde at leve, saa skal det som hidtil skee i al Ydmyghed, men overstiger Byrden mine Kræfter, saa vil Han ikke vredes paa mig, naar jeg nedlægger den for hans Fødder. I ethvert Tilfælde, hvad enten jeg lever eller døer, maa dette Værelse være som en Grav.

Det har kostet mig meget Hovedbrud, og jeg har maattet vente længe, før jeg har kunnet sætte dette i Værk. Haandværksfolkene fra Byen har jeg jo ikke kunnet benytte til Arbeidet, naar det skulde blive en Hemmelighed, og jeg maatte altsaa vente, indtil Tilfældet bragte mig nogle fremmede Arbeidere. For tre Aar siden traf et Par italienske Haandværkssvende mig paa en Spadseretour og bad mig om en Gave; jeg udspurgte dem, og da den Ene var Murer og den Anden Maler, tog jeg dem med hjem og lod de to Vinduer tilmure. Det tredie var allerede for flere Aar siden forsynet med et Jernskod, hvis udvendige Side var malet ligesom Husets Mur. Da Mureren var færdig, malede hans Kammerat Vinduesrammer og Vinduesposter baade paa Muren og Skoddet, hvorpaa jeg betalte dem rigelig, og de droge til deres Hjem.

Nøglen til Skoddet gjemmer jeg omhyggelig, thi den skal aabne mig Porten, naar jeg siger Verden Farvel. Endnu idag lader jeg Døren beklæde med Tapet af en ung Svend, som jeg veed imorgen reiser til Frankrig, og naar saaledes intet Spor kan sees af den Dør, saa vil foruden mig intet Menneske vide, at der her i Huset nu er et Værelse forsvundet.

Hvorfor jeg lukker det af?

Fordi jeg ikke kan udholde at dvæle deri; fordi det er som om mit Hjerte skulde springe; fordi det minder mig om en lykkelig Tid, om en Tid, som aldrig kan vende tilbage.

Ethvert Møbel, enhver Gjenstand i dette Værelse minder mig om en svunden Lykke, om en bortveiret Glæde, om en forstyrret Livslykke. Det har nu saaledes behaget Herren min Gud; men Herren har været haard imod mig.

Hvorfor jeg ikke allerede for flere Aar siden forandrede Værelset? flyttede Alt ud af det og gav det et andet Udseende?

Fordi jeg ikke kunde det? — Hvem vilde vel kunne tage et elsket Liig ud af Graven og slænge det hen paa Jorden? — Enhver Ting er mig hellig i det Værelse. Det var vor Dagligstue, her spiste vi og her sov vi til Middag, medens den lille Rik legede ved vore Fødder.

Og om Aftenen, naar jeg var kommen hjem og sad ved Vinduet med den lille Rik paa Skjødet, og han fortalte mig Dagens Begivenheder, medens Leona ordnede Aftensbordet — ak! det var en Tid, som enten aldrig burde have været til eller aldrig burde have hørt op.

Det vil være mig en Umulighed at kaste Dukken paa Møddingen, at flytte eller sælge Møblerne, men jeg kan heller ikke udholde Synet af dem — see derfor skal det Hele som gjemmes i en Grav.

Skjøndt hun var borte, kunde jeg dog udholde Synet af Værelset og betræde det saalænge som jeg endnu havde Rik. Men da Du, grusomme, skjøndt altid elskede Kvinde, ogsaa havde berøvet mig Barnet, saa blev Værelset mig en Kval, thi det er fuldt af Erindringer, men uden Forhaabninger — fuldt af smertelige Længsler uden Udsigt til, at de nogensinde ville kunne blive tilfredsstillede.

Lad det derfor blive en Grav.

For hvem optegner jeg dog alt dette?

Jeg haaber jo dog, at Ingen opdager det forladte Paradis; men skulde det skee — skulde efter mange, mange Aars Forløb et fremmed Menneske overskride denne lukkede Dørtærskel, da vil jeg bede ham om, at han ikke med vanhellige Hænder forstyrrer dette stille Rum, at han ikke søndertræder Dukken, men lader Alt blive paa sin Plads.

Min elskede Leona var en Datter af vor Nabo, Familien Simoni, der var en ligesaa gammel og anseet Familie som vor, og vi stode i mange Aar paa en venskabelig Fod med hinanden.

Som Børn kom vi ofte sammen; vi To vare aldrig uenige med hinanden, skjøndt vi ofte vare det med Andre, og det var maaskee slemt, thi Alle sagde: de to Børn holde saameget af hinanden, der vil engang blive et Par Ægtefolk af dem.

Forældrene lo og vi Børn lo med, og vi voxede op med den Bevidsthed, at vi passede for hinanden, og da vi bleve store, holdt vi af hinanden, men dog paa en forskjellig Maade. Leona holdt af mig, fordi

vi havde holdt af hinanden fra Børn af, og fordi vi skulde giftes med hinanden —, jeg derimod, jeg elskede Leona.

Det var ikke med en vild, lidenskabelig Kjærlighed, som skrev sig fra en vis Dag eller Time, men med en dyb, ubegrændset Følelse. Min Sjæl var som sammenvoxet med hendes; al min Digten og Tragten, al min Længsel og Omhed havde kun hende til Maal, mit Hjerte var forbundet med hendes, saa at det ikke kunde rives fra hende uden selv at gaa tilgrunde.

Leona, brune Lokkehoved med de dunkle Øine, rosenrøde Læber og liliehvide Svanehals, jeg elsker Dig endnu, min søde Hustru!

Hun havde en deilig Stemme, og naar man hørte hendes klare, fuldttonende Sang, bleve Alle henrykkede, og hun glædede sig mere over Folks Bifald, end det maaskee var rigtigt.

Vi bleve gifte og vare meget lykkelige, og droge ind i dette gamle, eensomt liggende Hus. Først meget senere mærkede jeg, at det var for eensomt for vor Lykke, thi Leona holdt altid af noget Liv omkring sig, og især af at blive beundret, og det forekom hende, at hun her levede altfor afsondret fra Verden. Saa fik vi et Barn, en Dreng, vor lille Rik. Hun elskede og forgudede ham, jeg holdt især af ham, fordi han var et nyt fast Baand imellem hende og mig; jeg var nu dobbelt sikker paa hendes Hjerte, eller troede det idetmindste.

Jeg mærkede dog tydelig, at vort Hus var altfor eensomt for hende. Hun blev melankolsk og kunde sidde med Barnet paa Skjødet og drømme hen for sig i Timer itræk, og til andre Tider var hun overstadig lystig — hun var saa uberegnelig som Veiret i April. Jeg var i mit stille Sind bedrøvet derover, men vidste ikke, hvorledes jeg skulde raade Bod derpaa, thi at indbyde fremmede Mennesker til mit rolige Hjem, faldt mig ikke ind — havde jeg imidlertid gjort det, var Meget blevet anderledes.

Thi Folk fandt dog tilsidst Veien ud til hende og trak hende bort fra det eensomme Hjem; i Begyndelsen kun lidt, men tilsidst mere og mere. Det var med hendes Sangtalent, at man lokkede hende.

(Fortsættes.)

Blandinger.

— En Skuespiller spillede engang i en By Dommerens Rolle i et Sensations-Drama. En Tilskuer raabte fra Galleriet: „Jeg ønsker, Dommer, at De taler i en høiere Tone.“ Hvortil Skuespilleren svarede: „og jeg, Loven, ønsker at Du taler i en lavere Tone.“

Foraarsbebuder: Den graa Stær er kommen.

Dommeren: Har De været straffet før?“
Anklagede: Har endnu ikke havt den Ære.“

Talgaade.

1 2 3 4 5 6
Endskjøndt det tidt os svigter,
Ja oftest kun bedrager,
Vi dog paa Livets Vandring
Det altid med os tager.

6 3 2
Det sidste Led hos Alle,
Der eie hele Lemmer.

5 6
Et Ord, hvormed man tæller,
Og Tingens Kjøn bestemmer.

3 4 5
I Slægt med ham vi siges,
Men nødig vi ham ligne.

6 2 4
Den, som os Sligt forvolder,
Vi kunne ei velsigne.

1 2 6
Jo mere den oppyntes,
Jo mindre tidt den gjemmer.

6 3 2 4 5
En Stakkel, der som oftest
Kun meget Lidet nemmer.

Opløsning af Gaaden i Nr. 32:
„Nærved skyder ingen Hare.“

Gaaden i Nr. 32 er opløst af B. H.

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 26de August. Nr. 34.

Indhold: Brøde og Bod (Fortsættelse.) — Et mystisk Par (Fortsættelse.) — Dons og Dujepis Sønner (med Xylografi.) — Det gamle Hus (Fortsættelse.) — Blandinger. — Stavelsegaader.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

„Jeg burde have foretrukket Døden for denne Skam. De kjender nu min Fortid, Bruno, denne Mand er Adas Fader —; han var dengang en Forbryder, og han er det endnu. Beviserne derfor ere i mine Hænder, og jeg kunde bringe ham i Fængsel, hvilket Øieblik det skal være. De vare allerede i mine Hænder, da hans Forfølgere vare efter ham; det laa i min Magt at redde ham, eller lade ham blive fængslet —, jeg frelste ham for vort Barns Skyld —, thi Faderens Skam vilde jo altid falde tilbage paa det. Havde jeg dengang forudseet, hvad der senere indtraf, saa havde jeg handlet anderledes. I mit Hjerte talte ingen Stemme for ham, skjøndt han var mit Barns Fader. Jeg foragtede ham, og maatte foragte ham. Da han nylig sagde, at jeg ikke elskede mit Barn, var det kun ondskabsfuld Hævn, da han vidste, at denne Usandhed vilde saare mig i mine bedste Følelser. Gud skal være mit Vidne, at jeg har elsket mit Barn, og anstrængt mig af yderste Evne for at gjenfinde hende. Da man forelagde mig den falske Dødsattest, som han havde skaffet tilveie, hvad Andet havde jeg saa tilbage, end Sorgen over mit tabte Barn. At det var en falsk Attest, anede jeg ikke, thi af de stakkels smaa, forældreløse Børn, som i London overgives til Pleiemødre, dø jo de fleste."

„Og fra Deres Mand hørte De altsaa senere intet?"

„Nei. Jeg forlod kort efter England, og blev Selskabsdame hos Grevinde Fyrstenberg, og det kan vist ikke forundre Dem, at jeg aflagde et Navn, hvortil der knyttede sig saa smertelige Erindringer."

„Nei, visselig ikke."

„De Aar, som jeg henlevede sammen med den gamle Dame, gav mig ingen Erstatning for Fortiden. Jeg var afhængig af en lunefuld Kvinde, som lod sin Utilfredshed gaa ud over mig. Jeg var nødt til at finde mig i denne sørgelige Tilværelse, indtil Deres Faders Frieri kastede en Lysstraale ind i min mørke Nat. Det var ikke hans Rigdom eller Stilling, der lokkede mig, det var Ønsket om at afkaste de trykkende Lænker, og jeg gjorde mig selv det hellige Løfte, at være min Mand taknemlig til mit Livs Ende. Sandt er det imidlertid, at jeg burde have betroet mig til ham —, det er den Brøde, jeg begik, og som jeg nu maa gjøre Bod for. Nogen Undskyldning er der dog for mig; thi hvis jeg havde betroet ham Alt, saa havde han maaskee trukket sig tilbage."

„Saavidt jeg troer og kan bedømme ham, saa maa jeg svare: ja, det havde han gjort," yttrede Bruno.

„Det var ogsaa det, jeg frygtede for; Udsigten til en uafhængig, sorgfri Tilværelse bedaarede mig, — og jeg taug, uden egentlig at vide eller ane, hvor stor en Forbrydelse jeg begik derved. Jeg lod anstille Efterforskninger; Alt tydede paa, at Palmer enten var død eller udvandret. Min Samvittighed gjorde mig ingen Bebreidelser, thi ifølge Moralloven var mit første Ægteskab for længe siden opløst. Dengang anede jeg mindst af Alt, at han var i Nærheden af mig, og holdt Øie med mig."

„Han vidste, at De stod i Begreb med at indtræde i nyt Ægteskab?"

„Han vidste det, og han advarede mig ikke."

„Men hvorfor gjorde han det ikke?"

„Da jeg var bleven viet, viste han sig pludselig for mig med en saa høflig Hilsen, at jeg øieblikkelig følte, hvad der ventede mig. Han fulgte mig herhen, og De var tilstede, da jeg første Gang traf ham i Juveleerboutikken. De veed, hvilke Midler han har benyttet for at tilsnige sig Adgangen i dette Hus, og De har nylig hørt, hvad han har besluttet."

„Han skal ikke triumfere."

„Det vil han dog; thi jeg er skyldig, og maa bøde for min Brøde."

„Lad os dog tale roligt derom, Mama, og jeg maa vide Alt, hvis min Hjælp skal kunne være til Nytte. Har De oftere havt Sammenkomster med ham?"

„Kun tre Gange. Han tilskrev mig et Brev, og fordrede en Samtale, som jeg maatte indrømme ham, for at erfare, hvorledes vi stode med hinanden. Dengang vidste jeg endnu ikke, at Ada levede, det erfarede jeg jo først, da De viste mig Deres Forlovedes Portræt, og nævnede hendes Navn."

„Veed Ada endnu intet om disse Forhold?"

„Nei."

„Saa maa hun ikke heller erfare noget; ikke endnu idetmindste," sagde Bruno, lettet ved denne Tanke. „Hvad var saa Resultatet af denne første Sammenkomst?"

„Palmer forlangte at blive indført her af mig; jeg afslog det, saa indførte han sig selv hos Deres Fader. Vor anden Samtale fandt Sted her i et af Kunstsamlingernes Værelser, og det var den, som Kassereren belurede. Palmer vilde ogsaa gjerne see Ada lykkelig ved Deres Side, og gjøre sit til at bringe Forbindelsen i Stand, men samtidig benytte Leiligheden til at sikkre sin egen Fremtid, hvorfor han forlangte, at jeg skulde skaffe ham tredive tusind Daler. Opfyldte jeg denne Betingelse, saa vilde han tie, og ikke lade sig see mere."

„Tredive tusind Daler," udbrød Bruno, „ere mange Penge, og dog ikke for mange, hvis vi derved kunde kjøbe Deres og Adas Lykke. Men hvorledes skulde De skaffe disse Penge uden min Faders Vidende?"

„Palmer havde et Svar paa rede Haand. Han gjorde mig opmærksom paa, at Nøglerne til Kassen jo stod til min Disposition."

„Du gode Gud! det vovede han at byde Dem."

„Hvad turde han ikke byde mig, da han jo vidste, at min Ære, min Frihed, ja mit Liv var i hans Haand? Den tredie Sammenkomst tiltvang han sig ved at afvente min Bortgang fra Ada. Han gjentog sin Fordring, og indrømmede, at han vilde bedrage Deres Fader ved Kjøbet af Lordens Kunstsager; han fordrede, at jeg skulde understøtte Bedrageriet, og forbød mig at lægge ham en Sten i Veien. Opfyldte jeg denne Betingelse, vilde han nedsætte sin Fordring til det Halve. Saaledes staae Sagerne, Bruno, og giv mig nu et godt Raad, hvis De kan."

„Det er en saa slet Opførsel, at den gaaer over alle Grændser," sagde den unge Mand forbittret, „men jeg gjentager endnu engang, han skal ikke naa sine Hensigter."

„Hvorledes vil De kunne forhindre det?"

„De har jo Beviser, som kunne tilintetgjøre ham."

„Men benytter jeg dem, saa benytter jeg dem jo ogsaa paa en Maade imod mig selv."

„Det maa forhindres. Har han stillet Dem nogen Frist?"

„De hørte jo, at han vilde reise om tre Dage, og at Anliggendet, som opholdt ham til den Tid, maatte og skulde være ordnet."

„De maa benytte de tre Dage. Opbyd al Deres Kraft for at bevare Deres Ro; hverken Papa eller Ada maa ane, at der existerer en saadan Hemmelighed. Jeg vil selv tale med Palmer; giv mig derfor de omtalte Beviser."

„De vil ikke kunne opnaa noget."

„Det er dog et Forsøg værd; maaskee jeg kan indjage ham en gavnlig Skræk, og komme til en Overenskomst med ham."

„Paa hvad Maade?"

„Jeg vil betale ham en aarlig Sum, hvis han holder Tand for Tunge, og ikke mere viser sig her i Byen."

„Duen, han har i Haanden, lader han ikke flyve for at gribe efter Spurven paa Taget. Og hvad Kjøbet af Samlingen angaaer..."

„Saa lad det blive min Sag."

„Men forhindrer vi ham deri, saa tier han vistnok ikke."

„Saa have vi Beviserne."

„Men han er langt borte, før vi kunne gjøre Brug af dem."

„Men han vinder jo intet ved at afsløre Hemmeligheden."

„Hvad vandt han, da han forlod mig, og berøvede mig mit Barn?"

„De seer Alt fra den mørke Side, Mama. Naar der paa den ene Side bydes ham en passende aarlig Indtægt —, paa den anden Side intet —, saa overveier han nok Sagen, og vælger det fornuftige Parti."

„Jeg kjender ham for godt. Han hader mig, og vil haanligt afvise Deres Forslag. Han vil forlange mere end et sorgfrit Udkomme; han vil holde fast ved sine Fordringer, og ikke lade Fornuftgrunde

gjælde. Han vil have en større Sum, for at kunne nyde Livet i nogle Aar, som han synes bedst, og naar den Sum er brugt, saa kommer han igjen."

„Skulde det være hans Plan?"

„Det kan De være overbeviist om. Jeg takker Dem for Deres Beredvillighed, men træd ikke i Skranken mod ham —, De vil bukke under."

„Det kan jeg dog virkelig ikke indsee Nødvendigheden af."

„Det vil blive Dem klart, saasnart de første Gang har talt med ham. Nei, fra denne Fare kan kun Døden befri mig."

„For Guds Skyld, Mama!" udbrød Bruno forfærdet.

„Hvis en pludselig Død skulde gjøre denne Mands Læber tause —, da —, men det er kun fromme Ønsker —, Ønsker og Forhaabninger, som kun et enfoldigt Barn kan klynge sig til. Jeg gjentager: Enhver Brøde maa afsones her paa Jorden."

„Tab for Guds Skyld ikke Modet, jeg haaber at Alt endnu kan faae et godt Udfald. De maa blot ikke svække min Tillidsfuldhed ved Deres Tvivl; jeg føler, at jeg maa træde denne Mand imøde med Fasthed og Energi. Gaaer De ud i Aften?"

„Ja, jeg har tænkt paa at gaa."

„Til Ada maaskee?"

„Jeg har lovet at komme til hende, og hun venter mig. Hvorlænge troer De, at Deres Fader bliver paa Kontoret i Aften?"

„Før Klokken otte vil han ikke kunne slutte; vi maa indhente, hvad vi have forsømt i Eftermiddag."

„Gud skee Lov, saa har jeg Tid nok," sagde Harriet, og trak Veiret dybt.

„Hvad har De dog isinde at gjøre?" spurgte Bruno, urolig over den besynderlige Tone, hvori hun havde udtalt de sidste Ord.

„Intet, jeg vil kun besøge Ada."

„Jeg beder Dem endnu engang, tab endelig ikke Haabet."

„Mine Tanker derom kjender De."

„Jeg vil tale med ham imorgen; afvent rolig Resultatet."

„Kun en Efterretning om hans Død kan berolige mig, og den kan De ikke bringe mig," yttrede Harriet med sittrende Stemme. „Men nu maa jeg bede Dem om at gaa; vor Samtale har allerede varet altfor længe, og man kan let savne Deres Nærværelse nedenunder."

Bruno tog Afsked med et hjerteligt Haandtryk.

Tung og besværlig hvilede denne Hemmelighed paa hans Sjæl, thi Følgerne vare ham ligesaa klare som den stakkels forfulgte, tildels uskyldige Kone.

Men hun var Adas Moder; derfor var det hans Pligt at beskytte hende, og afvende denne Fare

fra hende, thi det var ogsaa den eneste Maade, hvorpaa han kunde forhindre, at hans Forlovede erfarede en Hemmelighed, som vilde kaste en Skygge over hendes Livsbane, som aldrig ganske vilde forsvinde.

Hvorledes han skulde bringe sin Stedmoder Frelse og Redning, det vidste han endnu ikke selv, men han klyngede sig fast til det Haab, at det nok vilde lykkes ham.

Femogtyvende Kapitel.

Da Sir Frederik Walker forlod Bankieren, slog han ind paa den Vei, som førte til hans Søsters Bolig.

Han var særdeles tilfreds, og befandt sig i den gladeste Stemning, thi nu troede han nok at turde ansee sig for sikker i sin Sag, og at have gjort et godt Coup.

Harriet vidste nu, hvad hun havde at vente af ham; det maatte efter den sidste Samtale være hende klart, at han uden Medlidenhed vilde afsløre hele deres Fortid, hvis hun ikke strax opfyldte hans Betingelser.

Desuden havde han afsluttet en Handel med Morris, som indbragte ham fem tusind Pund Sterling; en Sum, hvoraf der kunde leves ganske behageligt i flere Aar.

Angaaende Følgerne af dette Bedrageri gjorde han sig slet ingen Sorger; han var saalænge vandret paa Forbryderbanen, at hans Sjæl ikke mere kjendte til Frygt, og ligesaa lidt følte han Samvittighedsnag ved Tanken om den Skjæbne, han beredede sin Kone, — hende, som han allerede en Gang havde bedraget for hendes hele Livslykke, og for det Dyrebareste, hun eiede. Han var altfor egenkjærlig til at bryde sig om Andres Skjæbne, eller skjænke dem den mindste Deltagelse; han tænkte kun paa sig selv, egen Fordel lod ham forglemme Ære og Samvittighed. Saadan var han allerede dengang Harriet Gordon lagde sin Skjæbne i hans Hænder, og Omgangen med Personer af lignende Tænkemaade havde kun forværret hans Karakter.

(Fortsættes.)

Et mystisk Par.

(Fortsættelse.)

„Tilgiv, mit Herskab," sagde han paa ganske godt Fransk, „men det er til Deres eget Bedste, at jeg tager mig denne Frihed. Jeg vil kun advare Dem…"

Nikifor og Nadeschda foer forskrækkede op. Den Første, som allerede havde et heftigt Ord paa Læben, for at møde den ubudne Gjæst, tav ved de sidste Ord, og blegnede ligesaa vel som Nadeschda. Den Fremmede betragtede dem med næsten sorgfulde, i hvert Fald deltagende Blikke. „Saa unge," tænkte han ved sig selv, „saa smukke og allerede saa fordærvede! Det er gaaet vidt med Demoralisationen derovre, naar Drenge begaa Lovovertrædelser i det Store, og — Engle nedlade sig til at nyde de vundne Fordele med dem." Saaledes tænkte Wiborgeren.

„Min Herre," sagde endelig Nikifor sagte, „hvad ønsker De?"

„Værer rolige, mit Herskab," svarede den unge Mand, „jeg vil Dem intet Ondt."

„Det er smukt tænkt af Dem," faldt Nadeschda hurtigt ind; „De seer saa god ud, maa jeg byde Dem en Kop The..."

„Min Herre," udbrød Nikifor, „Ven eller Uven, sig hurtigt Deres Ærinde, De seer, at min —, at Frøkenen er høist altereret."

Wiborgeren ansaae sig selv for en Menneskekjender; han var lidt af en „Litterat", og vilde „samle Erfaringer", han havde derfor gjerne villet forlænge Samtalen —, men han havde ikke Hjerte dertil.

„Mit Raad er kort og godt," sagde han med fast, men mild Stemme: „reis herfra jo før jo heller, vi have en ny Politimester her i Byen, og han er naturligviis ivrig i Tjenesten —, De forstaaer mig maaskee nu?"

„Nei, det gjør jeg ikke ganske, men vi ville reise alligevel, og det strax —, Nadeschda er bleven saa forskrækket."

„Kan jeg gjøre Dem nogen Tjeneste, saa —, meddeel mig nogle Oplysninger eller Lignende —, saa..."

„Ak ja," udraabte Nadeschda, „sig til Alle, som spørge efter os, at Nikifor er lyshaaret, og at jeg seer ud som en Taterske, saa ville de ikke gjætte, at det er os, som have været her."

Den Fremmede lo. „Kan jeg ikke tjene Dem paa nogen anden Maade? Betænk Dem vel, mit Herskab, værer oprigtige, tal Sandheden, jeg beder Dem —, maaskee jeg med min Erfaring..."

„Oprigtige, tale Sandhed, nei, nei!" udraabte Nadeschda forskrækket. „Vi skulle reise, eftersom De vil det saaledes, men omtale hele Sandheden, det vover vi ikke. Herre Gud," tilføiede hun lidt efter, „Deres Velbaarenhed er maaskee selv den nye Politimester?" Og den smukke Kvinde bøiede Knæ for den unge, finske Litterat, som blev ganske rørt.

„At ikke Alt er, som det skal være, det er sikkert nok," tænkte denne. Han sagde derpaa tørt: „Jeg er ikke nogen Politimester, jeg bærer jo ingen Uniform, som De seer. Min Bøn om Tillid til mig vil jeg ikke mere forny, men jeg gjentager mit Raad: reis."

„Strax, min Herre, og tak for Deres Raad," svarede Nikifor, og rakte Wiborgeren sin Haand. Men denne modtog ikke den fremstrakte Haand, bukkede dybt, men forlegent for Nadeschda, aabnede Døren, og gik.

„Hvorfor gav han Dig ikke Haanden?" spurgte Nadeschda.

„Gud veed det," svarede denne i en bekymret Tone, og ringede derefter paa Opvarteren for at bestille Heste.

Men vi skulle forklare, hvorfor den unge Mand havde været saa uhøflig mod Nikifor.

* * *

Nogle Minutter efterat Nikifor og Nadeschda havde taget deres Værelse i Hotellet i Besiddelse, var Værten traadt ind i Madsalen, og seet sig omkring med speidende Blikke. Han fandt snart, hvad han søgte. Ved et Bord i Hjørnet af Salen sad nogle unge Mænd. Værten nærmede sig dem med betydningsfuld Mine.

„Sjældne Reisende, sjældne Reisende," sagde han med dæmpet Stemme.

„Hvilke da?" spurgtes ligegyldig af Nogle i Selskabet.

„Ja," mente Værten, „det var Noget for Deres Blad."

„Hvorledes det?"

„Jo, det kan nok være! Jeg har faaet tilhuse Nogle af dem, der have begaaet det store Salttyveri."

„Snak!"

„En ung Herre og Dame —, uden Sager, mærk vel, uden Effekter, kun et Skrin med Penge i, forstaaer sig, hi, hi, hi! — og han i Kjole, hun i Baldragt; de ere flygtede, flygtede for Politiet, det fortalte desuden Skydsbonden, som ogsaa sagde, at de for Farten over Grændsen skulde have betalt tre tusinde Rubler. Naa, Hr. Redaktør, hvad siger De til dette?"

„Jeg troer, at De har kigget for dybt i Glasset, siden De kan fortælle os saadant noget," lød Svaret, der ledsagedes af en almindelig Latter.

Værten blev stødt. „Hm, hm, den nye Politimester skal nok faae Rede paa Tingene. Jeg gjemmer ikke Tyve," mumlede han.

„Den Nar," sagde En, „han lader til at ville foranledige Spektakler."

„Det lader næsten til det, og jeg skal forhøre mig en Smule om, hvorledes det staaer til," sagde Redaktøren, en ung, lyshaaret, mager Herre, men

Kosakker paa Vagt ved Donau.

med et særdeles intelligent Udseende, stod op, og gik sin Vei.

De Andre vedblev at drikke. Vennen blev længe borte, næsten en Time, og nu hørte man Lyden af en Slæde, der hurtigt kjørte bort. I det samme traadte Redaktøren noget echaufferet ind.

„Hvor har Du været henne saa længe?“ var det første Spørgsmaal.

Med en halv komisk, halv mystisk Mine satte han sig ved Bordet, uden at svare. Han bestormedes med Spørgsmaal, men svarede intet, han sad ganske stille, og tænkte paa den smukke Russerinde, som nu atter havde begivet sig ud i Natten og Kulden.

4.

Vi ville gjerne unde de to Flygtninge nogen Hvile, men Sandheden fordrer at meddele, at de intetsteds fik hverken Rist eller Ro. Bestandigt ilede de Vest paa. Saaledes gjennemfløi de de nysgjerrige Byer Frederikshamn, Lovisa og Borgå, og vort Par ankom endelig til Helsingfors. Men ogsaa her dvælede de kun et Par Timer; den i Wiborg modtagne Advarsel var nok til at gjøre dem alle Byer forhadte. Opdagelse truede overalt, i hver Oppassers Blik, i hver Kvindes Smil, og — de mange Politibetjente, der færdedes paa Helsingfors Gader. Nadeschdas Forfærdelse ved det gjentagne Syn af disse Lovens Haandhævere, var ikke ringe. Fra Helsingfors til Åbo gik Reisen langsomt; Føret var daarligt, men paa den syvende Dag, sent om Aftenen, naaede de endelig det gamle Åbo.

De havde hidtil ikke rigtigt gjort sig Rede for, hvorledes Overfarten til Sverig skulde gaa for sig. Nikifor havde ganske vist, stolende paa Rublernes Magt, lagt en Plan; men upraktisk som han selv var, saaledes var Planen det ogsaa. Nadeschda, som havde opdaget, at intet Menneske paa denne Side af Frederikshamn forstod et Ord Russisk, troede maaskee, at de befandt sig i et Slags mellemliggende Land, som dannede Overgangen fra det frygtede Petersborg til det forjættede Land Sverig.

Deres Dragter vare af let forstaaelige Grunde i en fuldkommen Opløsningstilstand, thi de havde jo ikke havt Tid til at bøde det mindste paa dem, og at kjøbe nye vilde være i høi Grad uforsigtigt. Da Opvartningsjomfruen havde fjernet sig, og Nikifor trukket sig tilbage til sit Værelse, var det derfor ikke uden med en vis Undseelse, at Nadeschda begyndte at afføre sig de medtagne Klæder, for efter syv Døgns Vaagen at komme til at hvile i en or-

dentlig Seng. Hvorledes saae den prægtige Baldragt nu ud? Forkrøllede, sønderrevne og tilsmudsede Kniplinger og Blonder hængte i bedrøveligt Virvar omkring den medtagne Dragt, og Alt blev med ængstelig Hast kastet tilside af Nadeschda. Det løsnede, lange Haar faldt i en uordentlig, ravnsort Kaskade ned over den ungdommelige Skikkelse, hvis fine Former nu for en Del vare blottede. Med en Følelse af hidtil ukjendt legemlig Velbefindende strakte hun de stakkels, trætte Lemmer i den bløde Seng, fik næppe Tid til at tænke paa Nikifor, og sov ind i Ro og Fred, med et Smil paa de smukke Træk, som om salige Drømme holdt hende skadesløs for alle de udstaaede Gjenvordigheder. Selv over Nikifors faste Beslutning, nøie at overveie sin Plan til Reisens Fortsættelse, vandt Udmattelsen Overhaand, og han faldt i en dyb og fast Søvn.

* * *

Den ærværdige Domkirkes Taarnuhr i Åbo slog 12 inden Nikifor vaagnede. Han sprang rask ud af Sengen, korsede sig, som det bør sig en „Rettroende", og begyndte at gjøre Toilette, saa godt det lod sig gjøre. Han lo af sin medtagne Kjole, men saae fornøiet ud, da han skjødesløst bladede i en Pakke af Hundrederubel-Sedler. „Disse skulle nok hjælpe os," mumlede han for sig selv.

Nu bankede han sagte paa Nadeschdas Dør.

„Duschinka" (min Sjæl) sover Du endnu?"

„Duschinka, jeg sover ikke mere," lod Nadeschdas Svar.

„Saa maa jeg sige god Morgen til Dig," sagde Nikifor, og traadte ind.

Det første han saae, var et vredt, men prægtigt Blik, det andet allerede et forsonligt Haandkys af Nadeschdas smukke Haand; men derefter blev Alt sort, sort som Natten, thi Nadeschda slog sit yppige Haar over sit rødmende Ansigt. Nikifor gik tøvende hen til Sengen.

„Maa jeg løfte en Flig af den mørke Sky, for at see Dine Læbers Morgenrødme?"

Intet Svar, kun en næppe hørlig Latter.

(Fortsættes.)

Dons og Dujepis Sønner.

Idet vi overlade det til vore større Kollegaer, og særlig til de travle Dagblade at holde sine Læsere à jour med den sidste orientalske Krigs Begivenheder, ville vi som en Begyndelse idag nøies med at føre vore Læsere sammen med en Donauforpost af de „vilde" Kosakker fra Dons og Dujepis Bredder, som for den nulevende Slægt staa i en Slags sagnagtig Belysning fra den store Napoleons Tid, hvor de ligeoverfor Tydsklands Befolkning spillede samme Rolle som Uhlanerne i 1871 for det franske Folk. Hvem har ikke i sin Fantasi seet dem jagende Resterne af „den store Armee" paa deres smaa, katteagtige Heste, med de mægtige Pelshuer paa Hovedet, og de lange Landser i Haanden, medens deres skæggede, vildtudseende Aasyn var tilstrækkelig til at kyse Livet af de mere civiliserede Vest-Europæere, og dog forsikkrer en tydsk Krigskorrespondent, at det gjør ham ondt at maatte forsikkre, at de i deres lyseblaa eller røde Uniformer i Virkeligheden ikke see mere rov- eller mordlystne ud end tydske Husarer eller Frankrigs afrikanske Jægere.

I hvert Fald er det vist, at disse halvbarbariske Soldaterstammer danne en værdifuld Bestanddel af den russiske Hær, og det navnlig ved deres Øvelse i fra Ungdommen at omgaaes Heste og Vaaben, ligesom deres vidunderlig skarpe Syn og Hørelse gjøre dem særlig skikkede til Forposter, og som saadanne have de allerede gjort god Tjeneste i Kampene med de asiatiske Folk. Hvor de komme som Venner, skulle Kosakkerne imellem være taalelige, ofte endog saa muntre Folk at have i Kvarter; men ve det Land, hvor de husere som Fjender, og ikke holdes under den strængeste Tugt. Thi i Kosakkens Hjerte brænder kun een Lidenskab: Havesygen. Hvor det gjælder et rigt Bytte, kjender han ingen Menneskelighed.

Det gamle Hus.

(Fortsættelse.)

Først sang hun kun i Privatconcerter, saa engang offentligt i et velgjørende Øiemed, men tilsidst overalt, hvor Kunstnere og Dilettanter i den nærmeste Omegn opførte Concerter og smaa Operaer, thi hendes Stemme var prægtig og udvikledes mere og mere. Hvor hun viste sig, blev hun modtaget med Jubel og Bifald, som i høi Grad glædede hende, men hvorover jeg egentlig ikke kan sige, at jeg følte nogen Tilfredsstillelse. Hun blev mere fremmed for Hjemmet, og jeg følte, at kun Barnet var min Sikkerhed — et helligt bindende Baand imellem os — min Talisman.

Hjemme var Leona blid og god som altid, men naar hun ude nød sine Triumfer, da var hun mere

end elskværdig, da følte hun sig rigtig lykkelig, da straalede hendes Øine, og om hendes Mund svævede et saligt Smil.

Saa kom — dog, hvorledes skal jeg fatte mig saa kort som muligt? — Saa kom en skjøn Dag et Operaselskab til Byen. Tenoristen havde den deiligste, mest indsmigrende Stemme, man kunde tænke sig. Han var en Italiener og talte slet Tydsk, men alle Damerne sværmede for ham.

Han behøvede et godt Piano til sine Øvelser, og da vi besad det bedste Piano i Byen, kom han daglig til os, og tilsidst gik der ikke en Dag, uden at han og Leona sang sammen flere Timer.

Saa meldte en Dag Direktøren med mange Beklagelser, at hans Tenor var sporløst forsvunden, og at han maatte skrive efter en anden.

Paa samme Tid meddelte jeg alle mine Bekjendte, at min Hustru pludselig havde maattet reise til en meget syg Tante i Genf.

Jeg havde Styrke nok til overalt at fortælle dette, samt lo og talte som sædvanligt, skjøndt jeg vidste, at hun var løbet sin Vei ud i den vide Verden — Gud veed hvorhen.

Det var et haardt Slag, men jeg var dog ikke ganske uden Haab.

Hun var ikke troløs, nei, det var hendes Geni og hendes Hjertes Trang til Verdens Bifald, der drev hende bort fra det eensomme Hus, hvortil hun sikkert vendte tilbage. Denne Tanke holdt mig oppe i min smertelige Raadvildhed, og jeg tilstaaer, at at jeg var svag nok til at tilgive hende istedetfor at fordømme hende, og var hun kommen tilbage, saa havde jeg ikke jaget hende bort, men modtaget hende uden Bebreidelser, som en Velsignelse for Huset, der ikke kunde bestaa uden hende.

Havde jeg ikke havt det Haab, ja jeg tør næsten sige denne Forvisning, og mit Barn, saa havde jeg ikke kunnet udholde at leve — thi jeg stolede paa, at den vildledede Moder maatte komme tilbage til sit grædende Barn, som hun jo havde elsket saa grændseløst.

Ja, Leona maatte komme igjen — først og fornemmelig til Rik, og saa igjennem Rik til mig. Derfor betragtede jeg hendes Fraværelse kun som en Bortreise, og holdt hele Huset parat til at modtage dets Herskerinde, naar det maatte behage hende at vende tilbage. Til at passe Rik havde jeg antaget en ældre Pige, og paalagt hende, ikke at tabe ham af Syne, naar mine Forretninger kaldte mig bort fra Hjemmet.

Saaledes levede jeg i Forventningen mange glædesløse Dage, men det Bittreste ventede mig endnu, thi da jeg en Dag vendte tilbage fra en Musiktime, fandt jeg Barnepigen grædende og fortvivlet, omringet af Naboerne og et Par Politibetjente, der vare ligesaa raadvilde som Resten. Da hun saae mig, skreg hun: „Barnet er ikke til at finde nogetsteds!"

Og saaledes forholdt det sig.

Medens Sofie havde talt med en Veninde udenfor Gadedøren, havde hun forladt Barnet i Dagligstuen; men da hun vendte tilbage, var Rik forsvunden og ikke til at finde, hverken i Huset, i Haven eller i Nabolavet. Jeg satte alle mulige Kræfter i Bevægelse, men forgjæves, og jeg vidste det jo i Forveien, thi jeg var overbeviist om, at det var Moderen, der havde hentet Barnet eller ladet det bortføre, og derom kunde jeg jo ikke tale.

Det kan være tungt at bære Skammen alene, men det er dog maaskee den letteste Maade, og hvad der kuede mig mest, var Overbeviisningen om, at nu vendte Leona aldrig tilbage til mig — thi nu havde hun jo sit Barn igjen i sit Værge.

Fra dette Øieblik af blev Alt mig uudholdeligt: Livet, Menneskene, ja selv Bevidstheden om min Tilværelse. Tjenestefolkene sendte jeg bort, og Værelset, hvori jeg havde tilbragt saa lykkelige Aftentimer, lod jeg tilmure og skjule med Tapeter, uden at røre Møblerne eller Gjenstandene i det. — Det skal være min Lykkes Grav, thi fra det bortrøvede Du vort Barn, og dog velsigner jeg Dig, Leona, fordi Du elskede det saa høit, at Du vilde have det hos Dig. Jeg elsker Dig endnu, Leona, og længes efter Dig.

Paa denne Jord finder jeg ingen Fred og Ro mere, maaskee heller ikke i Graven, thi min udødelige Sjæl vil, selv efter at jeg er bleven Støv, søge hende i det Værelse, hvor ingen Leona mere skal fortrylle med sit Smil, og intet Barn fremstamme de første søde Ord ...."

Her hørte Manuskriptet op, men blev, efter et aabent Sted, fortsat med andet Blæk saaledes:

„Paa Alle Sjæles Dag 1784.

Det er nu tre Aar siden, at jeg nedskrev Ovenstaaende, at jeg sidder som en Vægter ved Graven og lytter efter, om Intet rører sig derinde, ingen Barnelatter, ingen Raslen af Fruentimmerklæder, om Døren ikke skulde springe op, og min Hustru, min Leona, flyve i mine Arme. Jeg har havt den alvorlige Villie, at begrave Fortiden og begynde et nyt Liv, og naar jeg ikke har kunnet det, almægtige Gud, saa lad din Naade og Barmhjertighed undskylde mig. Hernede vil Ingen savne den Ulykkelige, som fortæres i eensomme Kvaler, og som ikke engang har den ringe Trøst, at kunne lægge et Par Blomster paa sine Kjæres Grav. Een, een eneste Længsel har jeg endnu, og det er: endnu eengang at betræde det Rum, der omsluttede hele min Lykke, og der lægge mig hen til den evige Hvile. Siden jeg har fattet denne Beslutning, er jeg saa lykkelig

og glad, som den Vandrer, der efter en lang og vildsom Pilgrimsgang skuer de hjemlige Bjerge.

Udenfor lægger Sneen et Dække over de nye og gamle Grave — paa min Grav vil den ikke falde, intet nysgjerrigt Menneskeøie vil skue mit Lig, jeg er sporløst forsvunden, og jeg skal nok sørge for, at man ikke ønsker, at jeg skal vende tilbage.

Disse Blade gjemmer jeg i det tilmurede Værelse.

Skulde det dog skee, at et Menneske opdager min Hemmelighed og aabner Indgangen, saa lad ham takke Gud for, at han ikke er saa ulykkelig som jeg; men maaskee han da ogsaa vil opfylde mit sidste Ønske, at overgive til Luerne de sidste Rester af min forsvundne Lykke, og hvis der endnu skulde være Noget tilbage af mit Legeme, da gjemme det under Havens Grønsvær.

Den almægtige Gud vil engang lønne ham derfor.

Jeg skilles saaledes med et let Hjerte fra denne Verden, og Du, min elskede Leona, er min sidste Tanke!"

* *
*

Dybt bevæget samlede jeg Bladene, og sad længe henfalden i Tanker. Den for længe siden Afdødes Ord havde talt saa levende til mig, at det var som om jeg følte det Hjerte banke, der nu saalænge havde staaet stille, og saae den Taare glindse, der nu var optaget i Evighedens Strøm. Derinde laa nu det Menneske, der havde skrevet dette, uden Liv og uden Følelse, men hans Sjæl talte klagende igjennem disse Blade, som havde overlevet ham.

Og hvor var nu denne Sjæl?

Det vidste kun Gud.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Paa det feile Sted.

Greven af Grance blev saaret i Knæet af en Musket-Kugle. Saarlægerne gjorde saa mange Indsnit, at han tilsidst tabte Taalmodigheden, og spurgte dem, hvorfor de skar og experimenterede saa grueligt med ham. „Vi søge efter Kuglen," sagde de.

„Hvorfor D— har De da ikke sagt det før," tordnede Greven, „jeg har den i min Lomme."

Stavelsegaader.

1.

(Første Stavelse.)
Det er en Titel, som ikke
Til nogen Rangskat kjender,
Og som ei heller vil findes
Trykt i vor Statskalender.

(Anden Stavelse.)
Tingen har dobbelt Betydning:
Snart Møbel i vore Stuer,
Snart noget ganske Afskyeligt,
I Slægt med Bræmser og Fluer.

(Det Hele.)
Kun „fine Folk" egentlig er det,
Hvor Standen er fornem og ægte;
At „Simple" dog ofte det kaldes,
Det kunne vi ikke benægte.

2.

(Første Stavelse.)
Tidt dannes jeg af Skovens Træer,
Tidt af Metal, der skinner;
Mit Øiemed det veed Enhver,
Ihvor man end mig finder.

(Anden Stavelse.)
En Egenskab, der vel er god,
Skal Tingen saadan være;
Men mangen Gjenstand derimod
Ei saadan vi begjære.

(Det Hele.)
Vi Alle blive det tilsidst
(Ak, ved en trist Forandring);
Men naar, er heldigvis uvist,
Til Gavn for al vor Handling.

Opløsning af Talgaaden i Nr. 33:
Haabet.

Talgaaden i Nr. 33 er opløst af B. H., Forfatteren til en Brøvlehistorie og O. Grosell.

☞ **Med dette Nr. følger „Sigrid Lilieholm", 5te Ark.**

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

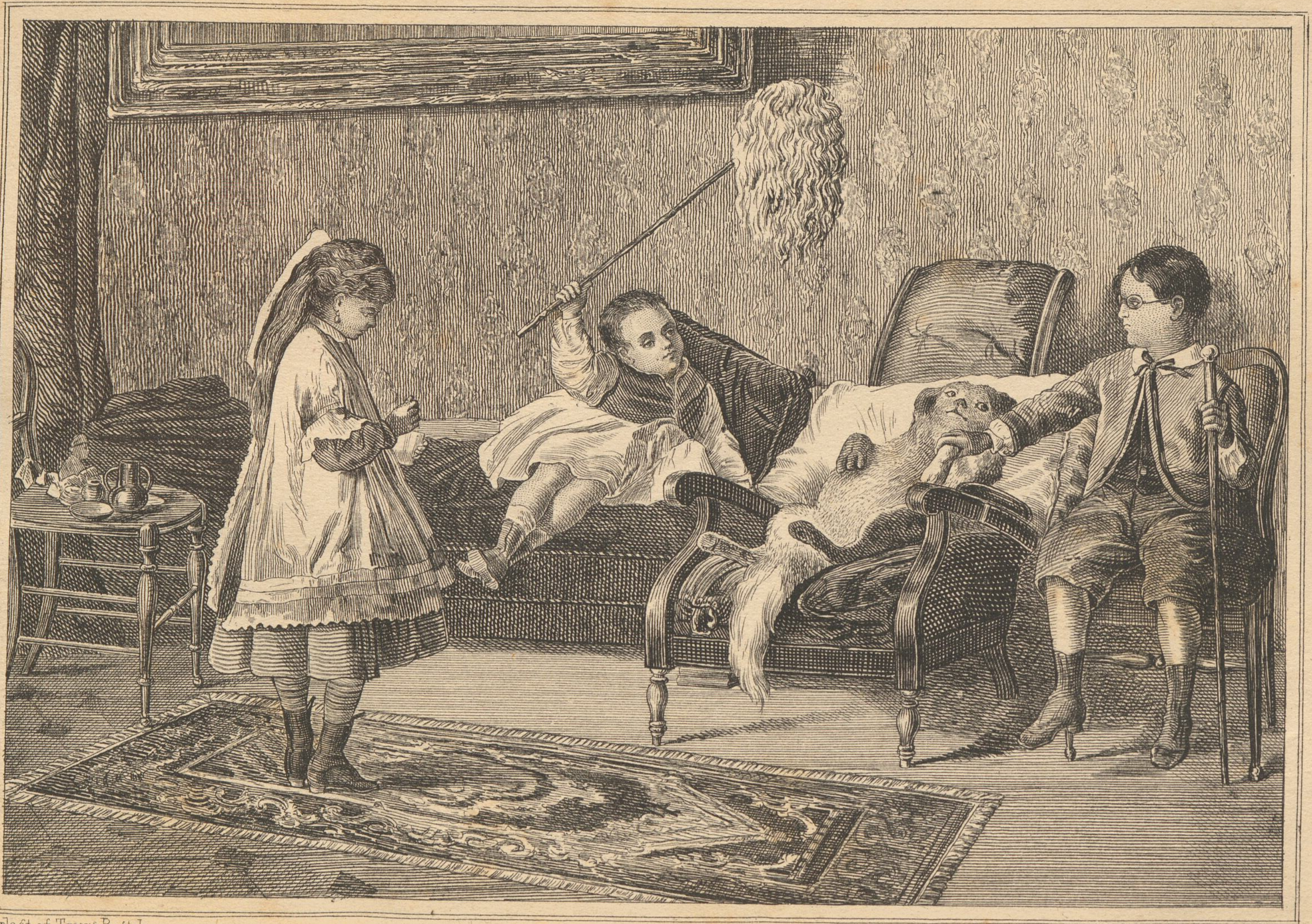

Forlagt af Triers Bogtrk. V. Söborgs Steentrk.

Den lille Doktor.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1877. Søndagen den 2den September. Nr. 35.

Indhold: Den lille Doktor (med Lithografi.) — Brøde og Bod (Fortsættelse.) — Et mystisk Par (Fortsættelse.) — Det gamle Hus (Fortsættelse.) — Blandinger. — Gaade.

Den lille Doktor.

Ligesom Huslægen ofte spiller en betydelig Rolle i flere Familiers Liv, saaledes er han ogsaa i Børnestuen en meget vigtig Personlighed, og det er ikke sjeldent, at man seer det ældste Barn spille Doktorens Rolle, og behandle sine mindre Søskende som Patienter. Vort Billede viser imidlertid, at den unge Doktor, som Bedstefaders Briller og Papas Spanskrørstok skal give et værdigt Udseende, har faaet en firbenet Patient —, Legekammeraten Karo —, som Søsteren har lavet et Leie til i Lænestolen, og som nu temmelig forlegen, men taalmodig afventer, hvad der videre vil skee. Doktoren føler Pulsen, og vil rimeligviis forordne den Medicin, Søsteren allerede har tillavet, og som den stakkels Caro sandsynligviis maa sluge —, vi ville haabe, at den maa bekomme ham vel.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

De Bebreidelser, Harriet gjorde ham, forbittrede ham; hvad brød han sig om det Offer, hun maatte bringe ham; hun var hans Kone, hun skulde lystre ham, og være et villieløst Redskab i hans Hænder, og paa hans forbryderske Bane. At hun ikke vilde det, opfyldte ham med Had og Raseri, og af Hævngjerrighed røvede han i sin Tid Barnet fra hende, og vandrede sine egne, slette Veie; men han undlod ikke at holde Øie med hende, og hun anede det ikke; men da hun modtog den rige Bankiers Haand, beregnede han strax, at det var en Guldgrube, som han vilde vinde Udbytte af, saalænge han formaaede det.

I saa Henseende havde Harriet bedømt ham rigtig; han vilde ikke lade sig nøie med een Affindelse; han vilde vedblive at komme igjen, da Harriet jo for Adas Skyld maatte opfylde hans Fordringer.

At Bruno vilde gjennemskue Hemmeligheden, og tilbyde den truede Kone sin Hjælp, derpaa tænkte Palmer aldeles ikke, ja han vilde ikke engang ansee det for muligt, da Harriet jo ikke kunde tilstaae en saadan Brøde, ligesaa lidt som hun havde vovet at advare sin Mand for den bedrageriske Handel om Kunstsagerne.

Med Tanken henvendt paa disse glimrende Udsigter, traadte Palmer ind i sin Søsters Dagligstue.

Fru Eckart var alene. Hun var sysselsat med sit Haandarbeide ved et Bord, hvorpaa stod en tændt Lampe.

Hun blev forundret ved at see sin Broder træde ind paa denne usædvanlige Tid.

„Du er her endnu?“ spurgte hun.

„Som Du seer,“ lød det lakoniske Svar, „jeg havde jo lovet Dig, at Du skulde faae mig at see, før jeg reiste. Hvor er Ada?“

„Paa sit Værelse.“

„Da Din Mand rimeligviis er i Theatret, kan jeg altsaa meddele Dig, hvad jeg har paa Hjerte, da vi ere alene.“

„Hvad betyder dette? Skal denne Hemmelighed

endnu altid bevares?“ sagde den gamle Dame, og rystede paa Hovedet.

„Ja.“

„Hvorlænge?“

„Det veed jeg ikke. Det afhænger af Forhold, som ikke staae i min Magt.“

„Du har ikke engang seet Ada.“

„Jo, meget ofte, men kun paa Gaden. Hun er blevet meget smuk.“

„Ligner hun sin Moder?“

„Overordentlig.“

„Skal hun virkelig aldrig faae at vide, at hendes Fader lever?“

„Aldrig? Det har jeg ikke forlangt. At jeg for Tiden holder mig fjernt fra hende, skeer aldeles i hendes Interesse, og da Du ikke kjender Omstændighederne, eller mine Grunde, kan Du ikke forstaae det.“

„Det er mig virkelig ubegribeligt, at en Fader, som ikke har seet sin Datter i elleve Aar, lader sig nøies med at betragte hende i Frastand.“

„Du vil senere kunne forstaae det.“

„Er Du tvungen til at holde Dig skjult? har Du begaaet noget Urigtigt.“

„Vær nu ingen Tosse, Susanne. Saa vilde jeg jo ikke være kommen her. Har Ada nogensinde spurgt om sin Fader?“

„Ikke i de sidste Aar. Du har jo ikke villet, at jeg maatte tale om Dig til hende.“

„Saa savner hun mig jo ikke, og det saameget desto mindre, som hun jo nu er forlovet. Senere, naar hun er gift, kommer jeg igjen.“

„Senere? Det kan vare mange Aar, da Bankier Morris vist aldrig vil give sit Samtykke.“

„Saa maa Sønnen bryde med ham, fordre sin Mødrenearv, og etablere sig. Gjør han ikke det, saa forlanger jeg, at Ada skal komme over til mig, hendes Fader, i England. Dertil har jeg Ret, og hun vil desuden kunne gjøre et langt mere glimrende Parti i England.“

„Du vil gjøre hende ulykkelig —, desuden kan De ikke tage hende fra mig, som har opdraget hende.“

„Derfor takker jeg Dig, og hvad jeg skylder Dig, skal jeg sende Dig fra London, thi jeg holder ikke af at være i Gjæld. Nærer Din Mand endnu bestandig sine hævngjerrige Følelser mod Bankier Morris?“

„Han vil ikke lade sig forsone.“

„Har han da begyndt at virke med Andet end med Munden?“

„Han har ikke indviet mig i sine Planer, men jeg formoder, at han anvender al sin Fritid dertil.“

„Det er at spilde sin Tid. Hvad troer saadan Pjalt af en Bierfiedler at kunne gjøre en rig Bankier? See til at afholde ham fra saadanne dumme Streger, og sørg hellere for, at faae Bruno til at gjøre sin Pligt. Saasnart jeg er kommen til London, skriver jeg til Dig, og saa maa Du strax svare, og tillige underrette mig om, hvorledes Sagerne gaa her.“

„Vil Du snart afsted?“

„I Ugens Løb.“

„Og Du har faaet det Anliggende ordnet, som Du kom for?“

„Ja.“

„Du er saa forbeholden, og omtaler aldrig, hvorledes Din Stilling egentlig er; fortæl mig dog lidt derom, inden vi atter skilles.“

„Hvad skal jeg fortælle? Min Fortid har jeg ingen Glæde af at tænke tilbage paa, og med Nutiden er jeg tilfreds; og dermed Farvel, Susanne. Skulde jeg forlange Ada over til mig, haaber jeg, at Du selv bringer hende. Og tal ikke til noget Menneske om, at jeg har været her.“

„Men hvis vi ikke skulde sees mere; hvis Du døde, Fredrik?“

„Ja, saa er Potten ude, og Historien er til Ende. Saalænge jeg har levet, har Ingen bekymret sig synderlig om mig, og der er vel heller Ingen, der vil spørge om mig efter min Død. Paa en Gravsten gjør jeg herved et høitideligt Afkald.“

Han trykkede hendes Haand, og forlod hende.

Hun traadte til Vinduet, for at see efter ham, men det var altfor mørkt udenfor. Hun kunde slet ikke forklare sig det Gaadefulde, der var i hendes Broders Opførsel, og hun blev i nogen Tid staaende ved Vinduet, og grublede derover.

Paa engang forekom det hende, som om Stilheden pludselig blev afbrudt af et Nødskrig.

Forskrækket aabnede hun Vinduet, og lyttede, men hun kunde intet høre, og hvor meget hun end anstrengte sine Øine, saa kunde hun dog ikke opdage noget Menneske i den øde Gade.

Det maatte vel altsaa have været Indbildning, hvorfor hun lukkede Vinduet, og traadte tilbage i Værelset.

I det næste Øieblik traadte Ada ind til hende, rolig og munter som sædvanlig.

„Mama lader længe vente paa sig idag, men det er jo de Riges Forret,“ yttrede hun i en spøgende Tone.

„Vilde hun da komme? Frøken Morris er jo blevet begravet idag,“ yttrede Fru Eckart.

„Det havde jeg rent glemt, Tante. Saa er hun rigtignok undskyldt, hvis hun ikke holder sit Løfte.“

„Hun kommer nok, ellers havde hun sendt Afbud. Har Du hørt noget senere om, at Bankieren vil give efter?“

„Nei. I Huset har jeg ikke været, da jeg ikke vil udsætte mig for saadanne Ubehageligheder, som sidst. Jeg stoler paa Bruno og Mama."

„Det forekommer mig, som om Fru Morris tager den Sag altfor let; jeg troer ikke, at hun vil kunne faae Bugt med sin Mands Stivsind."

„Hvor Du dog pludselig har tabt Modet," begyndte Ada, men fik ikke sagt mere, thi der hørtes Skridt udenfor, og Fru Morris traadte hastig ind i Værelset, slog Sløret tilside, og hendes Ansigt bar tydelig Præget af, at noget Usædvanligt maatte være hændet hende.

Ada blev ganske forskrækket ved Synet af det dødblege Ansigt, og de febergløende Øine, og hun fattede strax, at en ganske usædvanlig Hændelse maatte være indtruffet, da denne ellers saa rolige Dame fuldstændig syntes at have tabt sin Fatning.

Hun følte, at Harriets Haand rystede, og at den inderlige Deltagelse, hun viste Harriet, slet ikke syntes at have nogensomhelst beroligende Indflydelse paa hende.

„Jeg kommer sent," sagde hun med svag og sittrende Stemme, „men jeg foretrak hellere at komme lidt senere, end aldeles at blive borte. Ikke sandt, Ada?"

„Ganske vist, kjære Mama; men sig mig dog for Guds Skyld, er der hændet Dig noget Ubehageligt?"

„Nei, mit Barn. Intet som vedrører Dig."

Hun sagde dette meget langsomt og tøvende, og det var tydeligt, at hun helst vilde være fri for Spørgsmaal. Hun trak sine Handsker af, og da hun var kommet ind i Adas Værelse, lagde hun Hat og Schawl fra sig.

Ada aabnede Instrumentet, men Harriet tog Plads i Sofaen, og sagde: „Jeg er ikke oplagt til at spille i Aften; sæt Dig hellere her hos mig, og lad os tale sammen."

„Hvorfor er Du saa forstemt og sørgmodig, kjære Mama?"

„Spørg ikke, Ada; jeg kan dog ikke besvare Dit Spørgsmaal."

„Jeg er dog ikke Skyld deri?"

„Nei, nei."

„Og Bruno heller ikke?"

„Sagen angaaer kun mig alene," hviskede Harriet, „og hvad Skjæbnen paalægger os, maa vi bære med Taalmodighed."

„Kan jeg da ikke hjælpe Dig at bære denne Byrde?"

„Den vilde være altfor tung for Dig."

„Det troer jeg dog ikke; min Kjærlighed til Dig vilde give mig baade Mod og Styrke."

Harriet knugede hende fast i sine Arme, og trykkede et Kys paa hendes Læber. „Og dog vilde Du bukke under for denne Byrde, og det er et stort Spørgsmaal, om Din Kjærlighed vilde kunne udholde den Ildprøve, den let vil blive udsat for, naar Bagtalelsen med sin giftige Tunge besudler mit Navn og mit Rygte."

„Hvem vilde vove derpaa? Har man forsøgt derpaa?"

„Nei, endnu ikke; men efter min Død vil der maaskee hæve sig Stemmer, som ville besudle mit Navn, og kaste Pletter paa det; thi ingen staaer saa høit, at han jo kan naaes af en Bagtalers Tunge. Jeg kommer egentlig i Aften, for at give Dig det Billede, Du har ønsket Dig."

Hun løste en Guldkjæde, som hun bar om Halsen, og hvori der hængte en Portræt-Medaillon, og slyngede den om Adas Nakke.

„Men det er jo Din egen Medaillon," sagde Ada overrasket.

„Du skal bære den til en Erindring om mig, og jeg haaber, at Du aldrig vil glemme mig."

„Forglemme Dig, kjære Mama! Det er en besynderlig Tale, Dine Ord forurolige mig."

„Vi kunne jo ikke vide, naar vor sidste Time slaaer," sagde Harriet med et vemodigt Smil, „og derfor skulle vi stedse være forberedte paa den."

„Men hvad er det dog for mørke Anelser?"

„Du har vel aldrig havt dem? dertil er Du ogsaa for ung. De komme med Alderen, og jeg er gammel nok til at være Din Moder."

„Det troer jeg ikke."

„Hvor gammel er Du, Ada?"

„Nitten Aar."

„Og jeg er syrgetyve."

„Umuligt! vilde jeg sige, hvis Du ikke selv havde nævnet Din Alder. At Du var saa gammel, havde jeg aldrig troet."

„Og jeg vil bede Gud om, at Du ikke i Dit kommende Liv maa gjøre saa bittre Erfaringer, som jeg har gjort, thi de kaste endnu deres mørke Skygge over min Livsbane. Men lad os nu ikke tale mere om disse Erindringer, som ikke ere behagelige for nogen af os. Jeg har en Bøn til Dig, Ada; vil Du opfylde mig den?"

Ja, kjære Mama."

„Saa spil den deilige Sonate af Mozart, som vi skulde have indøvet sammen."

Ada satte sig til Pianoet, og Harriet støttede Hovedet paa sin Haand, og hendes Læber viste, at Stormen i hendes Indre endnu ikke havde lagt sig.

Hørte hun de herlige Toner? Neppe. Hun saae ned foran sig med et aandsfraværende Blik, og da de sidste Akkorder hendøde, forraadte intet Træk i det smukke Ansigt, at hun havde modtaget noget Indtryk.

Ada traadte hen til hende, omfavnede hende,

og talte kjærlige, trøstende Ord til hende, men hun kunde ikke forjage Skyerne fra hendes Pande, og det var tydeligt, at der hvilede et tungt Tryk paa Harriets Sjæl, som ikke var let at tage bort.

„Jeg er en daarlig Selskaberinde idag, men ingen kan fremtvinge en munter Stemning, og jeg kan ikke besværge de bange Anelser, som ængste mig. Skulde vi To ikke gjensee hinanden, mit søde Barn, saa behold mig dog altid i kjærlig Erindring."

„Men det er da en besynderlig Tale, Mama."

„Ingen kan undgaa sin Skjæbne, og det vilde være Daarskab at kæmpe imod den. Hvad man endogsaa vil sige om mig, dyrebare Ada, saa vil Du ikke glemme, at jeg har elsket Dig af mit fulde Hjerte, og at det har været mit høieste Ønske at see Dig lykkelig."

„Hvad er der dog forefaldet, som ligger til Grund for disse mørke Anelser?"

„Jeg hverken tør eller kan meddele Dig det. Skulde Du senere erfare det, saa fæld ikke for stræng en Dom over Din stakkels ulykkelige Mama, men tilgiv hende, og vend ikke Din Kjærlighed fra hende."

Hun trykkede endnu engang Ada lidenskabeligt til sit Bryst, og traadte hen for Speilet, for at tage Hat og Schawl paa. Ada tog Lampen, og fulgte hende ned ad Trappen.

Ved Gadedøren stod Fru Warren. Det var, som om hun ventede paa dem.

„Har De ikke hørt den forfærdelige Larm?" spurgte hun.

„Nei, vi have intet hørt," sagde Ada.

„Man har nylig fundet Liget af en Mand her i Gaden. Det skal være en fornem Herre."

„Myrdet?" spurgte Ada forfærdet.

„Truffet lige i Hjertet."

„Her i vor Gade? Det er jo gyseligt —, har man faaet fat paa Morderen?"

„Saavidt jeg har hørt har man ingen Anelse om, hvem det kan være. Den Myrdede var meget fint klædt, men ingen kjendte ham."

„Var det et Rovmord?" spurgte Harriet, som ikke syntes at lægge synderlig Mærke til Samtalen.

„Nei. Man har fundet baade Uhr og Pengepung paa Liget."

Harriet trykkede endnu engang Adas Haand, og gik.

Paa det Sted, hvor man havde fundet Liget, stod flere Personer.

Harriet gik rask forbi dem, og lagde ikke Mærke til, at en af disse Personer forlod Klyngen, og fulgte efter hende.

Hun gik hurtigt, som dreven af en feberagtig Uro; hun syntes ikke at lægge synderlig Mærke til, hvorhen hendes Skridt førte hende, det var i ethvert Tilfælde ikke Veien til Hjemmet, hun slog ind paa, hun undgik de mere befærdede Gader, og syntes slet ikke at tænke paa de Farer og Ubehageligheder, en ensom Dame udsatte sig for i Smaagaderne, og hvis hendes Sandser ikke havde været aldeles overvældede af hendes indre Bevægelse, saa maatte hun have hørt Fodtrinene af den Ubekjendte, der vedblev at følge efter hende.

Endelig standsede hun; tæt foran hendes Fødder rullede Floden sine mørke Bølger. Var det maaskee Maalet for hendes Vandring?

En Haand berørte hendes Skulder let, og et Udraab af Skræk undslap hendes Læber.

„Tag min Arm, Mama," sagde Bruno, „man savner Dem vist allerede hjemme."

„Hvorledes kommer De her?"

„Jeg er fulgt efter Dem," sagde han og førte hende med blid Alvor bort fra Stedet. „De var alene, og min Pligt bød mig at byde Dem min Beskyttelse, hvis Omstændighederne skulde fordre det."

„De skulde ikke have gjort det."

„Jeg takker Himlen for, at jeg gjorde det. Tænk blot paa Ada."

„Hende har jeg taget Afsked med."

„De har dog vel ikke sagt hende ..."

„Hun har ingen Anelse om min Fortvivlelse. Hvorfor har De ogsaa holdt mig tilbage, Bruno — jeg kan ingen anden Maade finde at løse den Sag paa."

„Men den er jo allerede funden."

„Funden? Hvad mener De?"

„Ja, det er sandt, De har vel neppe kunnet erfare det endnu, at Adas Fader er død."

„Død?" spurgte Harriet bestyrtet, og Bruno følte, at Haanden, som hvilede paa hans Arm, sitrede. „Hvem har sagt Dem det?"

„Man har nylig fundet hans Lig. Jeg har selv seet det i den Gade, hvor Ada boer."

(Fortsættes.)

Et mystisk Par.

(Fortsættelse.)

Skyfligen blev løftet, og et fortryllende Morgenkys lyksaliggjorde den unge Mand, som strax derefter ilede ud.

„Nadeschda," sagde han, da han var kommen vel indenfor sin Dør, „nu opsøger jeg en Jode, han skal skaffe os et Pas, hvad det saa end koster, og imorgen tidlig reise vi til..."

„Til Sverig, til Sverig," jublede Nadeschda,

og, efterlignende Valentino i Dumas's „Monte Christo", stak hun sin Finger gjennem Sprækken paa den noget mere end et Haarsbred aabnede Dør, Nikifor kyssede Fingeren, og gik ud. Efter en saadan Morgen maatte Dagen blive lykkelig.

Nikifor traf nu rigtignok paa ikke saa faa Jøder, men Jøderne i Finland spille ikke samme Rolle som i Rusland og Polen. Kommissionærer ere de jo nok for allehaande Sager, men de formaa dog ikke, som der, at „gjøre Alt for Penge". Jøderne kunde ikke hjælpe Nikifor, de kunde ikke skaffe ham noget Pas, men deres Taushed lod de ham betale dyrt nok. Et Pas troede imidlertid den unge Mand, at han absolut maatte have, for at slippe over til Sverig. Fortvivlet løb han omkring i gamle Åbos brede Gader, og vækkede almindelig Opmærksomhed ved sit fremmede Sprog, sin kostbare Pels, sin ængstelige Maade at være paa, og sine mange Penge.

Salttyveri-Historien var netop det almindelige Thema for Samtale i Åbo, og man jævnførte ogsaa her denne Historie med „det mystiske Par."

Stakkels Nikifor. Han ilede atter til sine jødiske Venner. En af disse raadede ham da til at henvende sig direkte til Byens Politimester, og byde ham en større Sum, f. Ex. 10,000 Rubler, for at erholde et Pas til Sverig. Raadet syntes godt for den i russiske Ideer opdragne Yngling, og han gik til den frygtede Embedsmand. Hvad der gik for sig mellem denne og den pasløse Fremmede, vide vi ikke, men hvad vi vide er, at Nikifor efter nogen Tids Forløb, bleg og fortvivlet, styrtede ud af Politimesterens Bolig —, og at en Konstabel i al Stilhed fulgte efter ham til Hotellet.

Tungt, som fire Millioner Lispund Salt, hvilede Skjæbnen over Nikifor.

Efter nogle Timers Forløb, takket være alle Nikifors Anstrængelser, talte Åbo By kun om „det mystiske Par", og de gode Beboere af Staden rystede betænkeligt paa Hovedet i Anledning af det store Salttyveri.

Det var allerede Aften, da Nikifor kom hjem i en beklagelsesværdig Tilstand.

Hvad havde Nadeschda imidlertid foretaget sig?

Opretholdt af sine glade Forhaabningers Tryllekraft, og legemlig styrket ved den nydte Hvile, vilde hun paa sin Side ogsaa være virksom, og havde, med Opvartningsjomfruens Hjælp, begyndt paa et temmelig nødvendigt Eftersyn af sine Klæder. Konversationen gik mest ved Tegn, men Kvinder forstaae hinanden saa let, især i Spørgsmaal, der vedrøre Toilettet. Saaledes havde Nadeschda —, hun havde jo kun et Sæt Klæder —, bragt det saa vidt, at hun havde faaet Hoteljomfruen til at tage sig af Vaskningen af et Parti deraf. At kjøbe nye Klæder, faldt ikke den naive Dame ind, og Jomfruen kunde ikke Russisk nok til at gjøre Forslag i denne Henseende. Saaledes kom Aftenen, og Nadeschda lagde sig til Hvile, tillidsfuldt som et Barn. At Nikifor ikke var kommen hjem hele Dagen, undrede hende ikke, han havde jo saa meget at udrette. Hun sov derfor aldeles rolig ind, og drømte sig i det „frie Sverig", hvor hun spadserede med Nikifor paa Stockholms „Newska-Prospekt". Det var saa morsomt, saa morsomt...

Da blev Døren sagte aabnet, og Nikifor traadte lydløst ind. I den halvmørke Foraarsnat kunde dog alle Gjenstande skjælnes, men i en underlig Belysning.

Det var ikke Sandselighedens Brand, som glødede i Ynglingens mørke Øine —, det var maaskee Vanviddets. Nadeschda sov tungt og fast. Den ulykkelige unge Mand knælede taus ved hendes Seng, og hævede sit af Samvittighedskval og Ængstelse fortrukne Ansigt mod Himlen. Bad han en Bøn, eller forbandede han sin grumme Skjæbne? Han havde slæbt med sig lige hertil dette underskjønne, lettroende Barn —, og nu, hvad skulde han nu gjøre? Alt havde jo slaaet feil, ja han havde jo endog forværret sin Stilling, ved saa grundigt at blotte sig ligeoverfor Politimesteren.

Mørke Tanker gjærede i hans Sind, men en, den mørkeste af dem alle, arbeidede sig frem i Forgrunden. Denne forfærdelige Tanke var — en fælles Død. Lidenskaben flammer høit i det orientalske Blod, og Eftertanken træder i Baggrunden, naar Fortvivlelsen har fæstet Rod. „Et eneste vildt Favntag," mumlede Nikifor, „jeg kvæler hende, og for mig gives der vel ogsaa Raad — saa er det forbi; de skulle ikke faa hende, han, han," og han skreg høit dette Ord — „han skal ikke faa hende!"

Forskrækket foer Nadeschda op. Et Blik sagde hende Alt — Kvinden forstaaer den elskede Gjenstands Tanker, uden at de behøve at iklæde sig Ord — hun forstod, at Alt var forbi, hele den smukke Drøm om Frihed og Kjærlighed, men derpaa tænkte hun ikke nu. Nu fæstedes hele hendes Sjæls Opmærksomhed paa Nikifors vilde Blik. Hun forstod instinktmæssig dette uhyggelige Sprog, og at en Fare truede, en ny, forfærdelig Fare, ikke blot hende, men ogsaa ham, den Elskede. Men hun havde drømt saa smukt, hele hendes Sjælsstemning var blød, og hun valgte uafvidende det rigtigste Middel til at frelse den Elskede fra en Forbrydelse, som hun dog kun anede. Hun løftede sine blottede Arme op og strakte dem mod Nikifor — en Strøm af Taarer brød frem af hendes smukke Øine. Nikifor sank tilintetgjort til hendes Bryst, som utilhyllet bølgede mod hans. Da var det som havde en Engel hvisket i hans Hjerte: græd Du ogsaa! Blodheden i

hans Karakter fik Overhaand, og ogsaa han lettede sit fulde Hjerte i en Strøm af Taarer. Paa Knæ ved Nadeschdas Seng, med Hovedet nedtrykket i hendes rige Lokkers Væld, tilbragte den stakkels Yngling hele Natten i en dvalelignende Tilstand. Da Dagen gryede, reiste han sig op, uvis om hvad han skulde foretage sig. Han hældede sig ned mod Nadeschda, og blev da med Forfærdelse vaer, at hun laa i en heftig Feber. Nu fik han sin Sindsro tilbage, og han vidste, idetmindste i Øieblikket, hvad han havde at gjøre.

Han ringede paa Jomfruen, og efterat han flere Gange havde gjentaget Ordet „Doktor" og peget paa den snart blege, snart feberglødende Nadeschda, forstod hun endelig Meningen, og ilede ud efter en Læge.

Imidlertid laa Nadeschda der med stirrende Øine, stønnende Aandedræt og bankende Puls. Den heftige Sindsbevægelse havde været for meget for den saa haardt prøvede unge Kvindes medtagne Kræfter.

5.

Lægen traadte ind. Det var en ung Mand. Han saae noget forbeholden ud, men syntes ligesom behagelig overrasket, da han mødte Nikifors aabne Blik. Denne tiltalte ham paa Fransk og førte ham hen til Sengen. Med sand Deeltagelse betragtede den unge Læge den Syges smukke Træk, medens han med den ene Haand støttede hendes hvide Arm, og med den anden følte hendes Puls. Kolde Omslag bleve anordnede, og Lægen lovede selv at gaa til Apotheket, for at hente et styrkende Middel.

Da Doktoren gik, stak den noget beroligede Nikifor et Bundt Sedler i hans Haand.

Lidt efter kom Lægen tilbage, hældte nogle Draaber i en Theskee og førte denne til Nadeschdas Læber.

Hun slog Øinene op.

„Nikifor," hviskede hun sagte, „ere vi paa Havet? Jeg synes, det gynger saa underligt."

Lægen traadte tilside. De To hviskede til hinanden. Nadeschda syntes at blive roligere og forsøgte at sove, hvilket Lægen tilraadede.

Doktoren og Nikifor gik ind i Værelset ved Siden af.

„Min Herre," begyndte Doktoren, „Deres Frue er ikke farlig syg. Hun vil snart være rask igjen — naar hun kun faaer Ro. See her imidlertid Deres Penge — jeg modtager dem ikke."

„Jeg forstaaer Dem ikke, min Herre," udbrød Nikifor forundret; „hvad betyder dette?"

„Jeg beder Dem tage disse Penge tilbage," sagde Doktoren koldt og lagde Sedlerne paa Bordet. „Lad imidlertid indtil videre Fruen være uvidende om, at De er bevogtet af Politiet, det kunde have slemme Følger."

Nikifor blegnede. Lægen tog sin Hat for at gaa.

„Men hvorfor er jeg bevogtet?" stammede den unge Russer.

„Man mistænker Dem for Meddeelagtighed i det store Salttyveri," var Doktorens afmaalte Svar.

„Ha!" udbrød Nikifor med høiere Stemme, end Forsigtigheden i et Sygeværelses Nærhed tillod, „ha, nu forstaaer jeg Politimesteren og alt det Andet ogsaa!"

„Det er godt det samme, men vær stille," bemærkede Doktoren og nærmede sig Døren.

„Men ere de Mennesker gale her?" vedblev Nikifor heftigt. „Tager man mig for en Tyv? Hvad i Guds Navn har jeg at gjøre med Salttyveriet?"

„Nikifor!" lød det fra det andet Værelse.

(Sluttes.)

Det gamle Hus.

(Slutning.)

Men det var som om den for et Øieblik atter var vendt tilbage til Livet, og jeg vidste nu med Sikkerhed, at vore Familiehistorier vare knyttede til den Afdødes Person. Kunde da en hemmelig og gaadefuld Forbindelse imellem ham og mig være Anledningen til, at Byen, da jeg kjørte ind i den, forekom mig som længst bekjendt? Kan i en Efterkommers Sjæl Erindringen om Scener, som en af Forfædrene have seet, blive ved at leve? — Hvorfor ikke? Naar Ansigtstrækkene forplante sig og nedarves, hvorfor skulle saa ikke ogsaa de sjælelige Træk og Bevægelser kunne det? Og det var jo dog ogsaa et Par uforklarlige Fakta: at jeg just maatte flytte ind i dette Hus, og at jeg var den eneste af de mange Beboere, det i Aarenes Løb havde havt, til hvem Stemmen fra Graven havde talt, og talt saa tydelig, at jeg aabnede Gravkammeret.

Jeg traadte atter ind i dette, for at see, hvorledes Richard Ehrenstein havde skaffet sig Adgang til det aflukkede Værelse, og fandt snart baade en Rebstige og paa et Bord en lille rusten Nøgle, som passede til Laasen i Jernskoddet for det mellemste Fag Vindue. Paa samme Bord stod et Kobberbækken med en udgaaet Lampe samt Staal og Steen. Alt dette i Forening med min Oldefaders egne Ord hævede den sidste mulige Tvivl, og for mig stod

endnu kun tilbage, overeensstemmende med hans Ønske, at jordfæste hans Legeme uden Opsigt.

Jeg aflukkede Huset og henvendte mig til en ældre Geistlig, hvem jeg meddelte Begivenheden og mit Ønske, at begrave Skelettet i al Stilhed. Han rystede vel paa Hovedet, men lod sig dog overtale til at følge med og betragte Sagen i Nærheden.

Da vi vilde vende Skelettet om, faldt det fra hinanden, og Klædningsstykkerne blev til Støv under vore Hænder, hvorfor vi samlede dem, lagde dem tilligemed Biblen i en Kasse og lukkede den, efterat den Geistlige havde udtalt Begravelsesformularen over den, og nogle Aftener senere nedgravede vi den ved forenede Kræfter under nogle skyggefulde Træer paa Kirkegaarden.

6.

Da den Spænding, hvori jeg havde levet, nu burde være forbi, saa burde jeg ogsaa atter have kunnet tage fat paa mit Arbeide, men jeg kunde ikke finde den rette Stemning, og enten sad jeg og drømte hjemme i mit Værelse, eller jeg vandrede rastløs og planløs om mellem Bjergene. Der var opstaaet Tanker hos mig, som aldrig tidligere havde beskjæftiget mig, og for første Gang var det faldet mig ind, hvor gammel jeg dog, til Trods for min Ungdom, var blevet over Bøgerne, og hvor eensom og fremmed jeg stod ligeoverfor mine Medmennesker, og hvergang vendte mine Tanker tilbage til det Øieblik i Borgruinen, hvori Synet af den unge Pige havde hos mig fremkaldt Anelsen om en Salighed, som jeg indtil da ikke havde kjendt.

Hun havde blændet mit Øie, hun havde viist sig og var forsvundet som et Meteor.

Tildels lignede min Skæbne i saa Henseende min forsvundne Slægtnings, thi vel havde jeg ikke som han nydt Lykken, men kun seet og anet den, men ligesom han havde jeg mistet den uden Haab om Erstatning.

Og just denne Lighed med min Ahneherres Skæbne gjorde mig ham og hans Skæbne dobbelt interessant.

Jeg var en grublende, gammelagtig, men alligevel ung Mand, som dog havde Følelse for Skoven og Bjergene og Naturens Skjønheder, og som var greben af en mig uforklarlig Længsel, saa at jeg følte, en Luftforandring vilde gjøre mig godt, og jeg besluttede at benytte en lille Ferie til en Fodtour.

Jeg maa ærligt tilstaa, at jeg følte en Trang til at forske efter den Leona Simonis Familie, mine Forældre havde omtalt i mine Børneaar; jeg haabede, den existerede endnu, da jeg havde en hjertelig Længsel efter beslægtede Sjæle og beslægtede Ansigter.

Her fra Lundenheim var Familien forsvunden ligesom vor egen, dog ikke saa totalt. Man vidste, at den var bleven fattigere, og havde for et halvthundrede Aar siden solgt sine Eiendomme og flyttet længere ind i Landet, henad Aarau til.

Altsaa til Aarau; det var en Udflugt ligesaa godt som enhver anden, hvorfor skulde jeg ikke gjøre den?

7.

Aarau er just ikke videre interessant, men Beboerne ere ganske gemytlige Folk, og i Gjæstgivergaarden „den blaa Hjort" fandt jeg i Vært og Værtinde et Par Folk, der vare tilbøielige til at lade Munden løbe, helst begge paa eengang.

„Om der boer en Familie Simoni her i Byen? — Der er ikke Spor af det Navn her," mente hun.

„Men Grethe, skam Dig dog for at lyve saaledes," udbrød han. „Du veed jo dog . . ."

„Hvad veed jeg? — At en Familie Simoni boer her i Byen? — Nei, det veed jeg ikke, men Du skal altid sige mig imod, og Du kunde gjerne være istand til at sige mig lige op i mine levende Øine, at jeg slet ikke existerede."

„Nei, Gud bevares, Grethe, din Tilværelse vil Ingen nogensinde kunne gjøre Dig stridig, dertil taler Du formeget og raaber for høit."

„Hvad er det for Snak? Hvorfor maa jeg ikke give Herren alle de Oplysninger, jeg kan, da jeg dog kjender alle de Familier, som beboe Villaerne heromkring, og derfor paastaaer jeg, at . . ."

„Der ikke findes nogen Familie Simoni. Herre, tro hende ikke, hun . . ."

„Siger dog den rene Sandhed. Boe Simonierne maaskee her i Aarau? Deres Eiendom ligger jo imellem Aarau og Rheimfelden, og hører ikke til Aarau — jeg har været der mange Gange, for at beundre Azaleerne, thi Alverden har hørt om Simonis Glashuse med Azaleerne, og kjører derud for at see dem, hvorover den Gamle glæder sig meget, da Blomsterne ere hans Stolthed, og han lever kun for dem. Det vilde imidlertid see galt ud med Husholdningen, Kjøkken og Kjælder, hvis han ikke havde sin Søster, Jomfru Lorine."

Saaledes løb Munden paa dem, indtil jeg var bleven færdig med mit Maaltid og havde samlet mit Reisetøi samt spurgt om Tiden, da Postvognen passerede herigjennem og forbi Villaen med de mange Blomster.

Det var en klar og smuk Sommereftermiddag, da jeg steg ud ved Landstedet, der var omgivet af en stor og skyggefuld Have, hvori man kunde see lange Drivhuse.

Tæt indenfor Hegnet stod en ældre, statelig

Mand i lys Sommerdragt og beskar nogle Rosenbuske. Den fine Straahat og den elegante Dragt sagde mig, at dette maatte være Husets Herre og ikke en Gartner.

Jeg hilste og spurgte, om jeg havde den Ære at tale med Hr. Simoni selv.

„Jo, jeg er Simoni. De kommer naturligvis for at see mine Azaleer! — Det skal være mig en Fornøielse. Behag at træde indenfor.“

Det var en usædvanlig venlig og forekommende gammel Herre. Paa Veien gjennem Haven sagde jeg ham, hvem jeg var og hvorfra jeg kom. Paa en Bænk under et skyggefuldt Træ sad en Dame, der havde lagt Hat og Strikketøi fra sig, medens hun var beskjæftiget med at ordne nogle Frøsorter i et Par Kurve. Da hun hørte vore Stemmer, saae hun op. Det var en i den friske Landluft levende Matrones sunde, rødmussede Ansigt.

Hr. Simoni forestillede os for hinanden.

„Min Søster Lorina. Hr. Professor Ehrenstein fra Lindenheim, som er saa god at interessere sig for vore Blomster.“

Derefter vendte han sig til en anden Dame, som jeg ikke strax havde bemærket, fordi hun stod dybere inde i Skyggen af Træet.

Det var en ung Pige i en lys Sommerdragt. Brune, glindsende Lokker omgave det deiligste Ansigt, jeg nogensinde havde seet, og som jeg nu saae for anden Gang: disse store, uskyldige, klare Øine; denne lille, røde Mund, som viste et Par Perlerader, naar den smilte; dette yndige Hoved — kort, hele denne Personlighed levede i mit Hjerte siden det uforglemmelige Øieblik i den gamle Slotsruin.

„Min Datter Leona!“ sagde den gamle Herre.

8.

Jeg kjøbte det gamle Hus. Alt blev udluftet, malet og tapetseret, de tilmurede Vinduer bleve atter aabnede, og det Hele fik et nyt og venligt Udseende. Haven blev ordnet og Drivhuse opførte, og saa holdt jeg Bryllup.

Min elskede Hustru bragte Lykke og Fred med sig, thi nu gjorde ingen Aand det længere uhyggeligt — Forsoningen var indtraadt.

Blandinger.

— En Fader opmuntrede sin Søn til at staa tidlig op, men forgjæves. Han fortalte ham en Dag, at en vis Mand, der var staaet tidlig op, havde fundet en Pung med Dukater. „Meget muligt,“ svarede Sønnen, „men den, der tabte den, var oppe før ham.“

— „Hvorledes synes Du om dette Fotografi?“

„O! meget godt, udmærket, ligner virkelig, men hvem skal det egentlig være.“

„Ih, mig selv.“

— En Irlænder forsikkrede, at han havde en Kikkert, der var saa fortrinlig, at den havde bragt en fjerntliggende Kirke saa nær til hans Syn, at han kunde høre Menigheden synge Psalmer.

Gaade.

(Hver Linie er en Gaade, hvis Begyndelses- og Slutningsbogstaver, læste nedad i Rækkefølge, danne Navnene paa to Digtere herhjemme, der begge have glædet os, den ene ved sin Skjæmt, den anden ved sin Alvor.)

Hver Sommer vi os glæde ved den i Havens Bede.
Har man det tidt i Sindet, det volder let Livslede.
Et fremmed Træ, hvis Frugter vi syltede dog nyde.
Man troede, at hun kunde vor Fremtidsskjæbne tyde.
Et Element, som næsten modtager Alt, hvad gives.
Det fæstner vel og binder, men kan let sønderrives.
Naar man har saaet og pløiet, det bruges i vor Ager.
Hvis Sligt fra Lampen kommer, i høi Grad det mishager.
Børn gjøre det med Glæde; tidt Voxne svært det falder.
At være det, er rigtigt, men Mange dumt det kalder.
Et Kvindenavn, det første (saadan er Mythens Lære).
Hvad den paa Hylden gjemmer, vi holde tidt i Ære.
Man har os sagt, at En kun formaaer det ret at være.

Opløsning af Stavelsegaaderne i Nr. 34:

1. Herskab. 2. Skelet.

Stavelsegaaderne i Nr. 34 er opløst af B. H.

Talgaaden i Nr. 33 er opløst af Hans Madsen, Krumstrup Mølle; Marie Augustesen, Frydenlund Lørup Mette Frederikke og Maria i Hansted.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à 2 Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 9de September. Nr. 36.

Indhold: Brøde og Bod (Fortsættelse.) — Et mystisk Par (Slutning.) — Et Maanelandskab (med Xylografi.) — Kogekunstnerens Hemmelighed. — Blandinger. — Dobbeltgaader.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

„Man talte rigtignok om et Mord," hviskede Harriet, „men at den Myrdede kunde være Palmer, anede jeg ikke. Har man opdaget Gjerningsmanden?"

„Nei," svarede Bruno, og sagde, idet de nu gik ad den nærmeste Vei til Hjemmet: „Nu behøver De altsaa ikke mere at frygte ham. Jeg er jo nu den Eneste, der kjender den farlige Hemmelighed, og at jeg vil tie, er De vel overbeviist om?"

„Jeg er dog ikke rolig; thi sæt, at hans efterladte Papirer indeholde Oplysninger."

„Det er vel neppe rimeligt, og han har vel neppe tænkt sig en saa pludselig Død."

„Han var en forsigtig Mand, som tænkte paa Alt. Og hans Had til mig lod ham neppe oversee en saadan Forsigtighedsregel, da det vistnok vilde være ham en beroligende Tanke, at hans Hævn kunde naa mig endogsaa efter hans Død. Der gives kun eet Middel til at befri mig fra denne Frygt," tilføiede hun med bønlig Stemme, „men jeg veed neppe, om jeg tør fremkomme med en saadan Anmodning til Dem."

„Kan jeg opfylde den, saa ..."

„Jo De kan. Gaa til det Hotel, hvori han boede, og see til at faa at vide, om der var Papirer imellem hans Efterladenskaber. Han var jo en Ven af Deres Fader, og af den Grund er det jo rimeligt, at De spørger Dem for. Træder De blot energisk op, saa opnaaer De nok Deres Hensigt. Dog Eet endnu, Bruno: Ada maa naturligviis ikke faa at vide, at den Myrdede var hendes Fader."

„Hvorledes skulde det komme hende for Øren?"

„Hendes Tante, Fru Eckart, er jo Palmers Søster."

„Det havde jeg ikke tænkt paa. Fru Eckart faaer naturligviis Sagen at vide."

„Just derfor maa De advare hende, at hun ikke lader falde uforsigtige Ord til Ada. De maa tale med hende, Bruno, forberede hende paa hendes Broders Endeligt og gjøre hende opmærksom paa, at Ada ikke maa erfare Sandheden."

„Hun vil spørge mig, hvorfra jeg veed, at han var hendes Broder."

„Saa svarer De, at han har selv sagt Dem det, og ogsaa angivet Grunden til, at han antog et falsk Navn. Jeg troer ikke, at han har indviet sin Søster i sine Hemmeligheder; havde han gjort det, havde jeg dog vist kunnet mærke det."

„Jeg har aldrig seet ham hos Søsteren."

„Idag maa han have været der."

„Hvoraf veed De det?"

„Liget er jo fundet i Nærheden af hendes Bolig, og han maa rimeligviis have været der, førend jeg kom. Jeg var, som De vel kan tænke Dem, i en fortvivlet Stemning, og hvis Ada skulde spørge Dem desangaaende, saa maa De ikke besvare hendes Spørgsmaal."

De havde nu næsten naaet Morris Bolig, og Bruno sagde: „Her forlader jeg Dem, for at prøve paa at opfylde Deres Ønsker, men jeg gjør det kun under den Betingelse, at De høitidelig lover mig aldrig at prøve paa det Skridt, som jeg standsede Dem i."

„Det lover jeg Dem," svarede hun, og gav ham Haanden.

„Kan jeg stole derpaa?"

„Ganske bestemt; og befri mig nu for min sidste Sorg."

„Jeg skal gjøre, hvad jeg kan. Fat Mod, Mama, og hvis det er den sidste Sorg, saa haaber jeg at kunne faae Bugt med den."

„Man kan jo ikke vide, hvilke nye Sorger og Bekymringer Morgendagen kan bringe —, thi Ondt avler Ondt, og det vil jeg nok faae Leilighed til at erfare paa mig selv," sagde Harriet, tilnikkede ham et hastigt Farvel, og forsvandt indenfor Porten.

Han stod et Dieblik stille; det var, som om han ikke rigtig stolede paa hendes Løfte, hvorpaa han vandrede langsomt ned ad Gaden.

Sexogtyvende Kapitel.

Samme Nat, som Sir Frederik Walker var bleven myrdet om Aftenen, var Inspektør Friedenreich vendt tilbage fra en Reise.

Først næste Morgen erfarede hans Datter det; hun var saa vant til denne hemmelige Kommen og Gaaen, til denne pludselige Forsvinden og Tilsynekommen, at hun ikke mere følte sig overrasket derved. Den muntre Stemning, hvori han bød hende Godmorgen, overbeviste hende om, at hans Reise ikke havde været uden Resultat, men Spørgsmaal gjorde hun ikke, da hun vidste, at han ikke syntes derom.

Han tændte sin Pibe, og smagte paa Kaffen, som stod paa Bordet.

„Du er slet ikke nysgjerrig," sagde han i en spøgende Tone.

„Nysgjerrig? Du kan jo ikke lide de mange Spørgsmaal."

„Sandt nok. Men dennegang vilde jeg dog finde Dine Spørgsmaal begrundede, thi Sagen angaaer egentlig Dig mere end mig."

„Jeg veed jo ikke, hvad Du taler om."

„Passiar, Jette! Du indbilder Dig da vel ikke, at kunne narre mig. Gruben er en brav Karl, som jeg rolig kan betro Din Fremtid til, og Du elsker ham jo ogsaa. Nu har jeg fundet Beviser, hvormed jeg kan fri hans Ære for den Plet, som uden Grund har hvilet paa den."

„Jeg vidste nok, at det vilde lykkes Dig at bevise hans Uskyldighed," udbrød hun glad.

„Og det vilde være lykkedes mig for længe siden, hvis man ikke strax havde ført mig paa et falsk Spor, og nu kan jeg slet ikke begribe, at jeg et eneste Dieblik kunde tro paa den Mistanke, som Gruben henledede paa Fru Morris."

„Hvem er da den Skyldige?"

„Frank."

„Han har allerede faaet sin Afsked."

„Afskediget!" udbrød Friedenreich; „Bankieren havde dog lovet mig at vente til min Hjemkomst. Hvorfor?"

„Gruben sagde mig, at Frank var bleven pludselig afskediget; det er Alt, hvad jeg veed."

Postbudet traadte ind, og bragte et Brev fra England.

Inspektøren kastede et prøvende Blik derpaa, og bad saa Datteren at sende Pigen over for at hente Gruben, inden han gik paa Kontoret.

Imidlertid læste han Brevet, og hans Mine blev alvorligere, men der hvilede dog et selvtilfreds Smil om hans Mund, og han sagde: „Det er godt, at jeg først faaer alt dette at vide nu, thi ellers vilde jeg længere have forfulgt det falske Spor, — alligevel ere disse Meddelelser meget værdifulde. Altsaa, hvis Master Frederik Palmer endnu skulde leve, saa kunde Byen faae en smuk Historie at tale om. — Muligt var det jo dog, at hun havde benyttet Pengene til at kjøbe sin Mands Taushed for. Der lader sig sige meget for og imod, saameget desto snarere, som der endnu stadig mangler et Hovedled i Beviskjeden imod Kassereren."

Frants Gruben traadte ind. Han gav Inspektøren Haanden, og sagde: „Tusind Tak! det var det eneste, som endnu manglede i vor Lykke."

„Tak! Hvorfor? Jette har altsaa ikke kunnet tie —, men vi ere ikke ved Enden endnu. Hvorfor har Frank saa pludselig faaet sin Afsked?"

„Bluff siger, at Fruen fordrede det, fordi Frank stod i Forbindelse med hendes Kammerpige, og belurede og bagtalte hende."

„Har De talt med Frank?"

„Jeg har ikke seet ham."

„Heller ikke den unge Herre?"

„Nei."

„Naa, vi faae vel nok Grunden at vide. Jeg syntes De fortalte engang, at Hr. Morris er forlovet med Frøken Palmer."

„Det er muligt, at jeg har yttret det, men De maa ikke omtale det, da Hr. Bruno Morris bestandig har behandlet mig meget venskabeligt..."

„Vær rolig, jeg skal ikke berede Dem Ubehageligheder. Kjender De en Herre, som hedder Fredrik Walker?"

„Nei."

„Naa, det gjør De ikke. Vil De saa følge med til Hr. Morris, for at erholde den Opreisning, Firmaet skylder Dem."

„Skal det være strax?"

„Ja, og De skal see, hvor forundret Hr. Morris vil blive, naar jeg tager Bindet fra hans Dine, og dog vil han næppe blive klogere eller forsigtigere for Fremtiden. Han vilde have modtaget ethvert Væddemaal paa, at hans Kammertjener var skyldig, og jeg

troede ikke Dem, skjøndt jeg vidste, at De førte et respektabelt Liv. Har De senere hørt flere Rygter om Firmaet Morris?" spurgte Inspektøren, medens De vandrede sammen henad Gaden.

Firmaet taber efterhaanden sin Kredit, thi Rygterne voxe som en Lavine, og udbrede sig med en Løbeilds Fart, og Publikum er altid tilbøielig til at tro det Værste. Huset maa vist standse med sine Betalinger, hvis Chefen ikke vender tilbage til mere solide Forretninger, og det er dog maaskee alligevel for sildigt —, maaskee dog ikke, hvis den nuværende Chef traadte af, og Sønnen kom i Spidsen for Forretningen."

Faa Minutter senere stode de i Bankierens Kabinet, og foran Hr. Morris, hvis Øine lyste af Glæde, da han saae Inspektøren, og han udbrød: „Endelig! jeg har længe ventet Dem. De veed vel, at Frank har faaet sin Afsked. Den skinhellige Hykler spionerede allevegne, og han maatte bort."

„Det var forøvrigt imod vor Aftale. Sagde De ham, at han havde stjaalet Papirerne?"

„Ja."

„Og han benegtede det?"

„Naturligvis; men han har alligevel begaaet Tyveriet. Blot man kunde faae Riese til at bekjende."

„Han bekjender nok. Men vil De nu behage at høre, hvilke Opdagelser jeg har gjort angaaende den Forbrydelse, som denne Herre," og Inspektøren pegede paa Gruben, „blev beskyldt for, og lade Deres Søn være tilstede."

„Jeg er rede," sagde Morris, og ringede.

Da Bruno traadte ind, bad han ham blive, og Herrerne toge Plads.

„De husker nok, Hr. Morris, at vi fik Numrene paa Banknoterne, og at en af dem blev indbetalt i Hr. Grubens Kasse samme Dag, som Riese truede Dem med de stjaalne Dokumenter. Jeg tænkte strax: den, der har stjaalet Dokumenterne, har ogsaa stjaalet Sedlen, hvilken Formodning bestyrkedes ved, at Sedlen før havde været i Rieses Eie, og at Frank var den, der udlovede Fritagelse for Straf, og Belønning til den, som bragte de stjaalne Dokumenter."

„Der have vi ham," udbrød Morris.

„Endnu ikke; Hovedbeviset, Rieses Tilstaaelse, mangler. Jeg erfarede fremdeles, at Frank havde tabt mange Penge ved Børsforretninger, som Riese besørgede, og at han havde betalt sine Tab. Saa bad han om Frihed til at overvære Broderens Begravelse; sin Haandkuffert lod han gaa med som Reisegods, og kjørte bort Klokken syv; steg ud paa næste Station, og ventede der, indtil et Tog kom omtrent Kl. otte, hvormed han ankom hertil samme Aften Kl. ni."

„Saa havde min Kone dog Ret. Hun mente at have seet et Glimt af ham den Aften, vi kom; men jeg sagde, at det var umuligt."

„Ja, Fruen havde Ret. Kassereren havde falske Nøgler til Dørene, og Nøglen til Kassen besad han ogsaa..."

„Den havde han jo leveret Gruben," sagde Morris.

„Det andet Exemplar. Det tredie Exemplar skulde ligge forseglet i Skabet —, der laa ganske rigtig en Pakke med en Nøgle i, men det var ikke den til Kassen, hvilket Gruben undlod at overbevise sig om, og da det var Frank, som selv næste Morgen fremlagde den forseglede Nøgle for Dem, saa kunde han let og behændigt ombytte den. Med Toget Kl. ti er han atter taget bort til den By, hvor Broderen skulde begraves, og her huskede man paa i Hotellet, og han maatte være kommet med Toget, som gik herfra Kl. ti. Gruben er altsaa uskyldig, hvorvel Frank først fuldstændig kan overbevises ved Rieses Tilstaaelse, og jeg har saaledes forsaavidt løst min Opgave, at min unge Ven her maa ansees for uskyldig."

„Og jeg er beredt til enhver Opreisning," sagde Morris, og gav Gruben Haanden; „Deres Plads staaer Dem aaben, og jeg vil forhøie Deres Løn. En offentlig Æreserklæring kan jeg ikke give Dem, da jeg jo ikke har rettet nogen Anklage imod Dem."

„Kontorpersonalet burde dog..."

„Stop! jeg protesterer," sagde Inspektøren, „saa kunde vi risikere, at Frank flygtede bort."

„Godt, saa maa vi vel tie, og vente et Par Dage," sagde Morris, „men Posten her overtager De vel."

„Jeg takker for Tilbudet; men Hr. Stern er nu ikke længere min Principal, men min Associé og Svoger."

„Under disse Omstændigheder maa jeg naturligvis træde tilbage," sagde Bankieren, „men det glæder mig, at Forholdene have stillet sig saa heldigt for Dem, og jeg ønsker Dem til Lykke."

Hertil sluttede Bruno og Inspektøren sig, og den sidste sagde: „Hermed ere vi altsaa færdige, men jeg ønskede gjerne først at spørge Hr. Morris om, hvorledes Sir Frederik Walker indførte sig selv her i Huset, om han maaskee havde Anbefalingsbreve med..."

„Han er jo død," sagde Bruno.

„Død!" udbrød Morris. „Hvem har sagt Dig det, og hvorfor faaer jeg det først at vide nu?"

„Da jeg kom hjem i Aftes, var Du gaaet i Seng, og jeg har jo ikke seet Dig idag før nu. Han er bleven myrdet, og man fandt hans Lig paa Gaden."

Et Maanelandskab.

„I hvilken Gade?"

„I den Gade, hvori Fru Warren boer," sagde Bruno.

(Fortsættes.)

Et Maanelandskab.

Vi kjende alle de mørke Pletter, som vi see paa Maanen. Tidligere betragtede man dem som Søer, og Maanegeografien havde givet dem forskjellige Navne. Astronomerne kalde dem endnu for Bekvemmeligheds Skyld Søer, men de antages nu at være store Sletter, hvorpaa der findes Bjerge og Kratere, og de synes at have en grønlig Farve.

Denne Farve kan ikke komme fra nogensomhelst Vegetation, da man ikke antager, at Maanen har Atmosfære eller Vand —, men nyere Undersøgelser synes dog at tyde paa, at Maanen ikke er et saadant livløst Legeme uden Luft og Vand, og en amerikansk Lærd siger, at Maanen ikke er død, men døende, da den er meget mindre end Jorden, og derfor langt hurtigere har løbet sin Livsperiode igjennem.

Er dette Tilfældet, er der intet til Hinder for, at de grønne Pletter ere store Græsmarker, hvor „Manden i Maanen" kan holde umaadelige Hjorder af Kvæg og Faar.

Sagen er egentlig den, at hvis vi vidste, hvad der gaaer for i Maanen, saa vilde Astronomerne sandsynligvis lukke deres Bøger, og tilintetgjøre deres Kikkerter.

Et mystisk Par.

(Slutning.)

„De har vækket hende."

„Kom med ind, Hr. Doktor; vi ville sige Dem Alt, thi dette gaaer i Sandhed for vidt."

Doktoren gjorde en afslaaende Bevægelse.

„De skal, De skal!" raabte Nikifor, og skjød Doktoren ind i Nadeschdas Værelse, gik hen til hendes Seng og hviskede livligt med hende.

Efter et Øiebliks Forløb hørtes en svag Latter fra Nadeschdas Læber, og Nikifor opfordrede Doktoren til at komme nærmere. Denne fulgte noget forundret Opfordringen.

Nadeschda rakte ham Haanden og sagde med et mat Smil paa de fine Læber:

„Hr. Doktor, De er bestemt et godt Menneske, De vil forstaa vor Ulykke; vi have engang, jeg troer det var i Wiborg, skudt en venlig Haand fra os; det skete af Mistro. Nu skal De faa en Historie at høre, maaskee De da vil hjælpe os. Nikifor, fortæl," bad hun, og tilføiede med et næsten skjælmsk Blik paa Doktoren: „Sæt Dem ned her, at jeg kan see Dem ind i Deres Øine."

Doktoren satte sig en Smule forvirret, og Nikifor begyndte: „Nadeschda er Datter af en af Keiserhoffets Juvelerer. En Dag for nogle Maaneder siden sendte hendes Fader hende op til en af Fyrstinderne med nogle kostbare Smykker. Han vilde paa denne Maade præsentere sin Datter for Fyrstinden, idet han haabede, at hendes Skjønhed skulde gjøre et saadant Indtryk paa den høie Dame, at Nadeschda skulde faa Ansættelse ved Hoffet. Dette var vor Ulykke. Da Nadeschda som til Fyrstinden, var netop en af de unge Fyrster tilstede og saae min Engel. Han sagde vel Intet dengang, men efter nogle Dages Forløb indfandt en af hans Adjutanter sig — Fyrsten selv i sin Høihed kunde jo intet direkte Skridt gjøre — hos Nadeschdas Fader under et eller andet Paaskud, og kom derefter daglig i Nadeschdas Hjem. I Begyndelsen var Lieutenant Boris, Adjutanten, kun artig og forekommende, talte om Fyrstens ædle Karakter osv., men lidt efter lidt begyndte han at fortælle om Fyrstens ubegrændsede Beundring og Kjærlighed. Nadeschda blev forskrækket, afviste med Afsky hans bestandig tydeligere Forslag, samt bad ham ophøre med sine Besøg. Men Faderen, som syntes om den unge Boris og ikke kjendte noget til hans Planer, men troede i ham at erholde en fornem og adelig Svigersøn, opmuntrede den unge Officeer til fortsatte Besøg. Det kan være, at den nedrige Boris havde til Hensigt, efterat det var lykkedes ham at opfylde Fyrstens forbryderiske Ønske, af dennes Haand at modtage Nadeschda som Hustru, thi hendes Fader er rig. Imidlertid forandrede han Taktik og vidste at inddrage den Gamle i en Hvirvel af Baller, Maskerader og andre Forlystelser, hvorved Nadeschda kom meget ud i Verden. Hun og jeg havde allerede forud lært at elske hinanden. Fyrsten selv besøgte ofte flere af disse Selskaber, talede ofte og i en lidenskabelig Tone med Nadeschda, og gjorde hende endelig i egen høie Person Forslag om et Møde. Ak, Herre, hvad skal jeg sige? Nadeschda afslog naturligviis Tilbudet, og Fyrsten blev vred og truede. O, dersom De vidste, hvad en Fyrstes Trudsel i Rusland vil sige! Da besluttede vi at flygte — flygte for at blive forenede i Sverrige. Hjemme er al vor Lykke forbi. Klosteret venter Nadeschda og Fængslet mig. Jeg

fik af min Fader en større Sum Penge, og en Aften, da Nadeschda og jeg vare paa et Bal, iværksatte vi pludselig og i al Stilhed vor Beslutning. Vi troede ikke, at Veien til Sverrig var saa lang og besværlig; jeg antog ogsaa, at mine Penge skulde overvinde alle Vanskeligheder. Men saaledes er det ikke gaaet; derfor skjælve vi for Forfølgerne, thi Fyrstens Arm er lang. See der har De vor simple, men sørgelige Historie. Nu er det sagt."

Nikifor tav, og hans Hoved sank ned mod Brystet.

Nadeschda saae med et ængsteligt Blik paa Doktoren.

„Nu veed De Alt," hviskede hun.

Doktoren var synlig rørt.

„De hjælper os!" raabte hun pludselig glad, „jeg seer det paa Deres Øine! Ikke sandt, De hjælper os til det frie Sverrig?"

Doktoren rakte hende sin Haand og lovede at gjøre Alt for at skaffe dem en hemmelig Leilighed over til Sverrig.

„Gud velsigne Dem!" sagde Nadeschda, og førte hans Haand til sine Læber, „De er vor Frelser, De er min Helgen, jeg vil . . ."

Idetsamme blev Døren aabnet — og i Døren stod Lieutenant Boris, Adjutanten, og bag ham Politimesteren i Byen.

„Der ere de!" sagde Boris haanligt, „de ere reiste uden Pas, gjør Deres Pligt, De kjender Ordren!"

Hvad er der mere at sige? Vor Fortælling er snart til Ende.

Doktoren knuste en Taare i sit ærlige Øie, da Nikifor og Nadeschda bleve pakkede ind i en lukket Vogn og med fire Heste førte tilbage til St. Petersborg endnu hurtigere end Reisen var gaaet til Åbo. Hans Protest i Videnskabens og Menneskelighedens Navn at opsætte Reisen, til Nadeschda var bleven rask, blev besvaret af Boris med et spottende: „vi have ypperlige Læger i vore Klostre."

Og saaledes gik det; Nadeschda blev indespærret i et Kloster og Nikifor i et Fængsel.

6.

Nogen Tid efter sin Indespærring modtog Nadeschda en Aften seent Besøg af en ældre Kvinde, som underrettede hende om, at hun skulde flytte. Nadeschda steg i en Vogn, som kjørte hende til en Dampbaad. Kvinden førte hende til Kahytten, og her — hvilket Syn! — mødte hun sin Fader, den gamle Viinhandler og — Nikifor, i hvis Arme hun næsten besvimede.

Men paa Børsen i St. Petersborg talte man i den Uge meget om, at den rige Viinhandler vist maatte have lidt et meget stort Tab, da han havde

været nødt til af Rigsbanken at udtage en umaadelig stor Sum. Ingen fik dog Noget at vide om, hvortil Pengene vare gaaede, Ingen, uden de fem Personer i Kahytten og nogle faa Andre, „som behøvedes". Ja, det er vist, i Rusland lader Alting sig opføre.

Nogle Uger senere erholdt saavel Doktoren som den unge Literat i Wiborg et Brev med Genèves Poststempel, med Underretning om Nikifors og Nadeschdas Bryllup, tilligemed Meddelelse om, at det unge Par agtede at tilbringe en Deel af Sommeren 1868 i det engang saa eftertragtede „frie Sverrig".

Kogekunstnerens Hemmelighed.

1.

For et Par Hundrede Aar siden laa der midtveis imellem Paris og Versailles en lille Kro, hvis Vært var Fader Rossignol (Nattergal), og hvis Skilt var en opgaaende Sol i en Masse mørkerøde Skyer. Kroen var Skuepladsen for mange Intriguer og Stevnemøder, og da Ludvig den Fjortende havde gjort Versailles til sin Residens, tog den et betydeligt Opsving.

Fader Rossignol havde en Steddatter, der hed Louison. Det var en smuk sorthaaret, sortøiet, brunet Pige paa 18 Aar, slank som en Hebe, adret som en Gazelle og en lystig Sangfugl — den lille Nattergaal. Da Papa desuden var bekjendt som en velstaaende Mand, havde den smukke Pige mange Friere, men kun een fandt Naade for hendes Dine.

Denne Ene var Hippolyt Moreau, en ung Violinspiller fra Operakapellet, hvis Direktør var den berømte Italiener Giovanni Baptista Lully. — Hippolyt Moreau var en betydelig Kunstner paa sit Instrument, men samtidig, hvad der ogsaa kan forekomme nu, en fattig Djævel. Lully, der havde Privilegiet, samlede Skatte, men mod sine Operister og sit Orchester var han kneben og gjerrig.

Paa sine Toure imellem Paris og Versailles, hvor der opførtes Kirkemusik og Koncerter, havde Moreau seet Louison og forelsket sig i hende. Han var en kjøn Karl og vovede at tilstaa hende sine Følelser, og blev ikke afviist af Datteren; men det gik ham ikke saa godt, da han meute at burde underrette Stedfaderen derom. Papa Rossignol blev frygtelig opbragt over, at en saadan Pjalt af en Kunstner vovede at anholde om en saadan Guldfisk.

„Hvad tænker De paa, Hr. Moreau? Hvorledes tør De vove at kaste Deres Dine paa Louison? De har jo ikke noget Erhverv!"

„De veed jo, at jeg er Violinist i det kongelige Kapel."

„Det er ikke noget Erhverv, at sidde og klimpre paa en ussel Trækasse."

„Hr. Rossignol, jeg er Kunstner paa mit Instrument."

„Og hvad indbringer det Kunstnervæsen Dem?"

„Foreløbig 40 Livres om Maaneden, men jeg vil tale med Maestro Lully og forlange mere. Desuden er Louison jo rig nok for os begge."

„Louison har kun, hvad jeg giver hende, og jeg vil ikke have en saadan Kunstner til Svigersøn. Hvis De havde valgt den ædle Kogekunst til Deres Studium, saa var det en anden Sag. Kast Buen og bliv Kok."

„Aldrig!" sagde Moreau, hvis Kunstnerstolthed oprørtes over et saadant Forslag. „Louison elsker mig, og vi kunne vente."

„Det bliver ved, hvad jeg har sagt. Mod Deres Person har jeg Intet, og skjøndt fattig, kan De være en brav Karl, men jeg giver aldrig min Datter til en Violinspiller. Hun skal gifte sig med en Mand, der kan fortsætte Bedriften her, og derfor giver jeg Dem endnu engang det gode Raad: opgiv Violinspillet og den Slags brødløse Kunster, og læg Dem efter den høiere Kogekunst, der er langt mere indbringende, og hvis De kan udfinde den store Vatels Hemmelighed, saa skal min Datter blive Deres Kone."

„Hvad er det for en Hemmelighed? Om Vatel har jeg hørt, at han var Kok hos Prindsen af Condé, og at han i et Anfald af Melankoli dræbte sig selv."

„Ja, den store Mand stødte Kaarden i sit Bryst og tog sin Hemmelighed med sig i Graven. Han havde ved et utrætteligt Studium bragt det saavidt, at han kunde tilberede en Fasan saaledes med Trøfler — at disse fik Smag efter Fasanen og denne efter Trøflerne."

„Men det er jo umuligt."

„For den store Vatel var Intet umuligt — naturligviis hvad Kogekunsten angik. Han kunde præstere det Umulige. Saaledes tilberedte han engang af en gammel Hjorteskinds Handske en fortræffelig Ragout."

„Det begriber jeg ikke."

„Desto værre for Dem. Jeg synes dog, De maa kunne indsee, at en Smule Gniden paa en Violin ikke kan sammenlignes med en Kasserolles blide Snurren, naar den staaer over en dygtig Ild. Opgiv Deres brødløse Kunst og træd i Vatels Fodspor. Udfind hans Hemmelighed, og jeg modtager Dem med aabne Arme."

„Det er at haane og spotte mig."

„Det er fuldkommen Alvor."

„Men jeg vil ikke sige Farvel til min kjære Violin."

„Ja saa maa De sige Farvel til Deres kjære Louison."

„Det vil jeg heller ikke, og jeg haaber, De forandrer Deres Mening og betragter mig med venligere Øine. Jeg stoler paa den gode Gud, mit Talent og min kjære Louison."

Han sagde Farvel til Fader og Datter, men denne lovede han snart at besøge igjen.

Louison søgte vel at overtale Faderen, men denne var ubønhørlig, og hans Svar lød:

„Jeg vil dit Vel, mit Barn, men Hr. Moreau er Kunstner, og Kunstnere due ikke, de ere ødsle og letsindige. Han lider af dum Kunstnerstolthed og foragter Kogekunsten, ligesom jeg foragter hans Violinspil, og det er tydeligt, at han holder mere af Violinen end af Dig — see derfor skal Du opgive ham."

Hun vovede ikke at gjøre Indvendinger, men tabte fra den Dag af sin Munterhed, sang ikke mere som en Nattergal, men gik stille om og besørgede sine huslige Pligter.

2.

Den berømte Lully var dengang 59 Aar gammel. Han var født i Florents, havde som Barn tigget og spillet sig frem til Paris, og været saa lykkelig der at blive antaget som Kjøkkendreng i Tjeneste hos den „store Mademoiselle" Louise af Orleans, Hertuginde af Montpensier. Fra denne lave Stilling havde han arbeidet sig op til en stor Komponist, ligesom hans Samtidige, Moliere, var bleven Datidens største dramatiske Forfatter. Hans Operaer fortryllede Publikum, Kongen skjænkede ham et Operaprivilegium, og han erhvervede sig en stor Formue.

Han var en stor Fraadser og Svirebroder, hvorom hans oppustede røde Ansigt og kobberfarvede Næse noksom bar Vidnesbyrd, og han forkortede derved sine Dage; men han var en elskværdig Selskabsbroder, munter og lystig, og en saa underholdende Fortæller, at han kunde faa den melankolske Moliere til at lee. Til hans Karakters Skyggesider hørte Gjerrighed og Haardhed; sit Orchesters Medlemmer kaldte han sine Slaver og behandlede dem som saadanne, og naar Sagen dreiede sig om Penge, var han aldeles umedgjørlig.

Efter en Operaprøve forlangte Moreau en Samtale med Direktøren for Kapellet.

Maestroen bevilgede den strax, hvilket var et Tegn paa, at han var i godt Lune.

„Naa, hvad ønsker Du, caro mio?" — Han sagde „Du" til sine Slaver, men forlangte den dybeste Ærbødighed af dem.

„Jeg ønsker min Afsked."

„Du vil forlade mig, Slyngel? — Og hvad vil der vel saa blive af Dig i denne slette Verden, naar Du ikke har mig?"

„Jeg vil prøve min Lykke, Maestro."

„Den ligger ikke paa Gaden, for at blive taget op af enhver Forbigaaende. Du vil snarere have mere Løn."

„Ja, hvis De blot vil fordoble min Gage, saa ..."

„Jeg vil hellere være evig fordømt."

„Det tænkte jeg nok, hvorfor jeg heller ikke stillede nogen direkte Opfordring."

„Hold Mund! Du faaer ikke din Afsked."

„Men ..."

„Tillæg faaer Du heller ikke."

„Ja saa maa jeg ..."

„Jeg kan ikke undvære Dig, kjære Søn — hvor skal jeg faa en Primaviolin fra?"

„Rigtignok ikke for 40 Livres maanedlig."

„Tal ikke om Penge! — Tal for Guds Skyld ikke om Penge! Skaan mine Nerver! ... Hvilke Hensigter har Du? Udøs dit Hjerte for mig, og jeg skal give Dig saamange gode Raad, som Du vil have."

„Jeg tænker paa at gifte mig, Maestro."

„Hvilken Dumhed! — Men gift Du Dig kun, dit Fæ! — For mig gjerne. Du har min Tilladelse."

„Den nytter mig ikke meget; thi skjøndt min Elskede er rig, er Sagen ikke afgjort dermed."

„Det glæder mig. Rigdom er bedre end Skjønhed, thi denne forgaaer, men Rigdom bestaaer."

„Det er just Rigdommen, der er til Hinder for Ægteskabet."

„Hvorledes det?"

„Faderen siger, at en fattig Violinspiller af den berømte Lullys forsultede Orchester ikke er god nok til hans Datter."

„Den Æsel!"

„Altsaa ..."

„Hvad hedder den Lumpenhund, som vover at sige det?"

„De kjender ham, Maestro. Det er Rossignol, Værten i den „opgaaende Sol"."

„Ja vel kjender jeg ham. Han er ingen Mester i den ædle Kogekunst, men han gjør sig megen Umage og laver en ganske taalelig Hareragout. Ei! Ei! Du Skjælm har virkelig ikke havt nogen daarlig Smag. Den lille Louison med Nattergalestemmen er virkelig et allerkjæreste Pigebarn."

„Ikke sandt! og jeg maa ikke faa hende, med mindre jeg bliver Kok."

„Det er ingenlunde nogen daarlig Idee!"

„Er det virkelig Deres Mening, Maestro? —

Jeg afviste strax en saadan Tanke, da min hele Kunstnerstolthed oprørte sig imod den."

„Det er, fordi Du er en dum Æsel, caro mio. Gives der noget Herligere end Tonekunsten, saa maa det være den ædle Kogekunst. Jeg har tilbragt min Ungdom i den store Mademoiselles Kjøkken og vendt Stegene samt havt Opsigt med Kasserollerne; det er en velbekjendt Sag og Noget, som jeg ikke skammer mig over. Jeg tænker endogsaa mange Gange med Længsel tilbage paa denne lykkelige Ungdomstid . . ."

„De vil altsaa raade mig til at rette mig efter den gamle Rossignols Ordre og blive Kjøkkendreng?"

„Paa ingen Maade; jeg kan jo ikke undvære min første Violinist."

„For mig gives der kun et Enten-Eller. Thi enten maa jeg gjøre mit Violinspil mere frugtbringende, eller jeg maa udfinde den store Vatels Hemmelighed . . ."

„Ak, Vatel!" sukkede Lully, „naar jeg hører min elskede afdøde Vens Navn nævne, saa bliver jeg saa dybt rørt, at jeg har Vanskelighed ved at tilbageholde mine Taarer."

„De har altsaa kjendt ham, Maestro?"

„Jeg har kjendt alle min Tids store Mænd, min kjære Søn! — Men hvad er det, Rossignol forlanger af Dig? — Den store Vatels Hemmelighed! Men hvad mener han egentlig dermed?"

Moreau forklarede Sagen.

Den berømte Komponist hørte opmærksomt efter, hans Øine spillede, og med fyrig Begeistring udbrød han:

„Du er frelst, min Søn! Jeg er den store Mands Arving —; denne Hemmelighed kjender kun jeg."

(Fortsættes.)

Blandinger.

— Den mandhaftige Kristine af Sverrig pleiede at sige, at hun holdt af Mænds Selskab, ikke fordi de var Mænd, men fordi de ikke var Kvinder. Da hun kom til Paris, var hun klædt i en Herre-Ridedragt, der hed Joseph, og da hun kom til Hoffet, flokkedes alle Damerne

rundtom hende, og paa deres Lands Vis, kyssede de hende. „Hvad!" udbrød hun, „De maa da antage mig for en Mand, siden De kysser mig saa inderlig."

Dobbeltgaader.

1.

(Første Betydning.)

Det er til Gavn, i Fald man finder,
At det bestandig er ved vore Klæder,
Sligt sparer Penge, men det vinder
I Modeverdenen kun ringe Hæder.

(Anden Betydning.)

Det er til Pine og til Plage
For hver, som pludselig det overfalder;
Om det just ei forkorter vore Dage,
Det minder dog om en fremrykket Alder.

2.

(Første Betydning.)

Den er baade haard og blød,
Stundom bitter, ofte sød;
Smaa og Store glæder den,
Helst om Vinteraftenen.

(Anden Betydning.)

Den er altid slem og haard,
Og hvor først den Stade faaer,
Breder den sig paa hver Plads,
Giver Lykken Reisepas.

Opløsning af Gaaden i Nr. 35:

Levkøj
Uro
Dekelah (Daddelpalme).
Vala
Ilden
Garn
Harve
Os
lege
brav
Eva
Reol
god.

☞ Med dette Nr. følger **„Sigrid Lilieholm"**, 6te Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

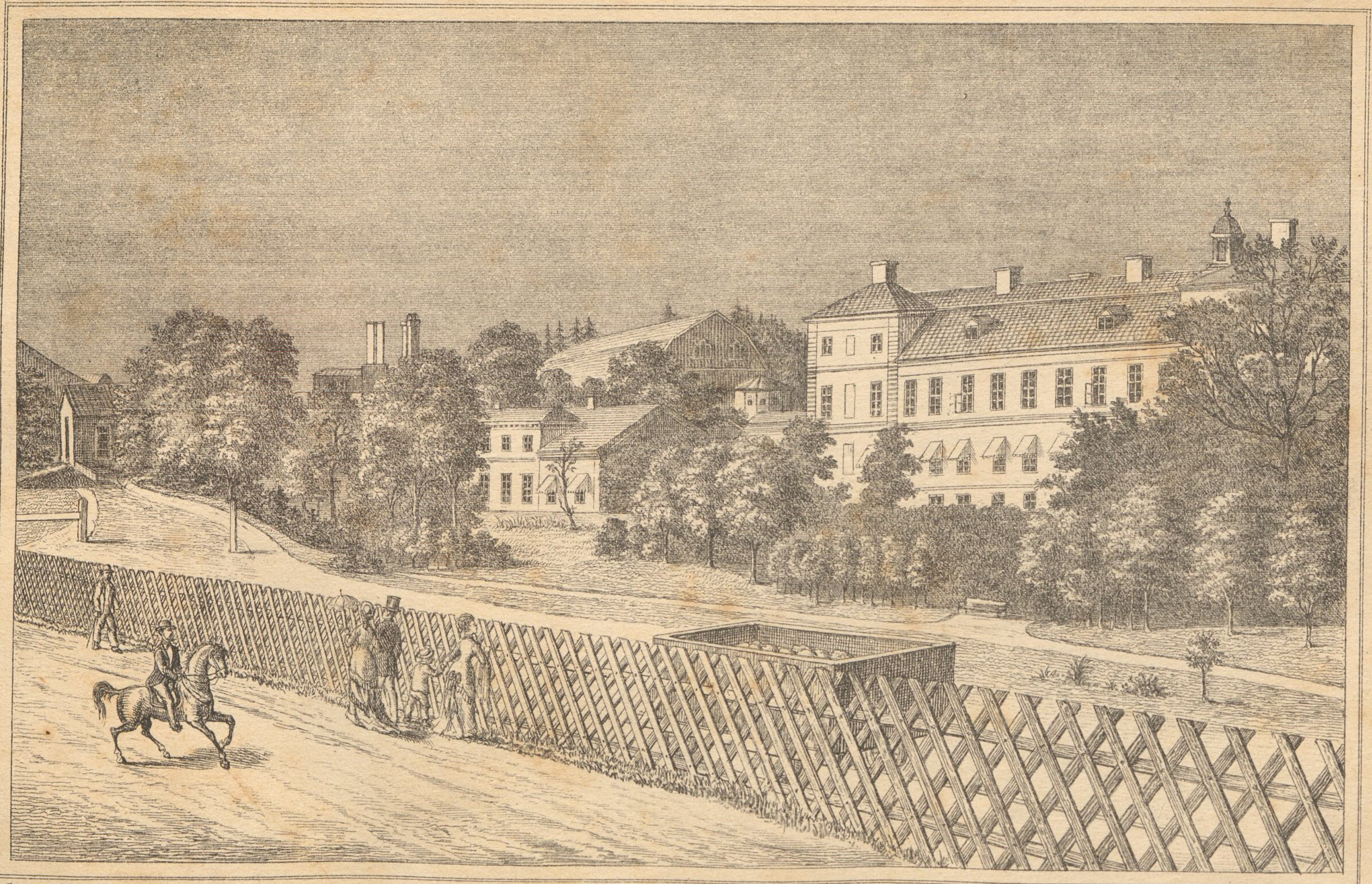

Forlagt af Triers Bogtrk.

V. Söborgs Steentrk.

Finspong i Sverige.

Skandinavisk Folkemagazin

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 16de September. Nr. 37.

Indhold: Finspong (med Lithografi.) — Brøde og Bod (Fortsættelse.) — Den gamle Herregaard. — Kogekunstnerens Hemmelighed (Slutning.) — Blandinger. — Charade.

Finspong.

Lidt over to Mil nordvest for Norrköping ligger i Risinge Sogn i Östergötland det store og prægtige Herresæde Finspong med Sveriges betydeligste Kanonstøberi, Stangjernsmederi, Masovne, Valseværk, mekanisk Værksted, Gasværk m. m. Finspong anlagdes allerede omtrent i Aaret 1500 for Kronens Regning, men kjøbtes derefter henimod Midten af det syttende Aarhundrede af den bekjendte Louis de Geer den Yngre, hvis Slægt beholdt Eiendommen indtil 1859, da den solgtes til den nuværende Eier Hr. C. E. Ekman. Vurderingssummen for hele det vidtstrakte Areal tilligemed det senere tilkjøbte Stens Brug ved østre Stambanen er anslaaet til omtrent 3,300,000 Kroner. Foruden endnu et Brug eier Besidderen af Finspong endvidere Gruber i Nerike og i flere andre Län, saa at han vistnok kan siges at være en af Sveriges rigeste Mænd. For at give et Begreb om den storartede Virksomhed, der udfoldes paa Finspong, vil det være tilstrækkeligt at anføre, at der i Aaret 1873 tilvirkedes over 170,000 Centner Rujern, 100,000 Centner Stangjern, foruden Projektiler m. m. Fremdeles er Finspong det eneste Sted i Sverige, hvor der støbes Kanoner af de vældige Dimensioner, som Nutiden fordrer, og det ikke alene for svensk Regning, men ogsaa efter Bestillinger fra udenlandske Regeringer. For Danmarks Vedkommende skeer Forsyningen med Kanoner ligeledes fra Finspong, hvor der i flere Aar har opholdt sig en dansk Mand, Premierløitnant af Artilleriet, H. Rohmann, for at have Tilsyn med Arbeidets rette Udførelse.

Finspongs Beliggenhed i en Kløft, omgiven af høie, med Fyr og Birk bevoxede Klipper, er overordentlig smuk. Paa en Ø i Finspongsaaen, der falder ud i den større Glan Sø, ligger den anselige Hovedbygning eller Slottet, opført henimod Slutningen af det syttende Aarhundrede, men senere udvidet med to Fløie. Her vidner Alt om Rigdom og Soliditet; værdifulde Malerier af berømte Mestre som Titian, Rubens, Guido Reni, Jakob Jordaens m. Fl. smykke en meget stor Sal i Etagen ovenpaa, hvor der ligeledes forefindes en betydelig Bogsamling paa ikke mindre end 15,000 Bind. Her er ogsaa en hel Række prægtig udstyrede Gjæsteværelser, deriblandt for den svenske Kongefamilie, som undertiden aflægger Besøg paa Bruget, nogle i Nutidens Smag, andre derimod holdte i gammel Stil, med umaadelig store Skabe af Palisander eller andet kostbart Træ, sølvforgyldte Toiletsager o. s. v. I selve Hovedbygningen er der en lille Kirke eller et Kapel, som benyttes hver Søndag, da Brugspatronen har sin egen Præst, ligesom der ogsaa paa Godset er en Skole med 3 Lærere og 6 Lærerinder, Sygehus, Apothek, Læge, Hotel for Tilreisende, Bageri, Kjøbmand o. s. v., Alt i Boliger omkring Slottet. Hertil hører endvidere et stort Avlsbrug. Finspong tilligemed de to andre tidligere nævnte Brug sysselsætter hver Dag 1000 Arbeidere. Den største Orden hersker overalt, og med Strenghed vaages der over, at intet Brud skeer paa de til det Heles Sammenhold nødvendige Regler.

Til Slottet støder en udmærket smukt anlagt Have og Park med Driverier, skjønne Græsplæner og forskjellige Prydelser, hvoriblandt Auroras Tempel, opført af Grevinde Aurora de Geer m. m. I

Omegnen af Finspong ligger Stjernvik med Borsjö Brug, hvorfra man har den mest storartede Udsigt over Sø og skovbevoxede Klipper.

Foruden ad Jernveien til Pålsboda staaer Finspong ved Dampskibe, der krydse Glan-Søen, i Forbindelse med Eksund Jernveisstation ved den østre Stambane, hvorfra det er paatænkt at lade en Sidebane forene sig med Strækningen østenom Glan, for derved at sammenknytte Finspong med Norrköping.

Brugspatron Ekman er Medlem af den svenske Rigsdag, hvor hans Personlighed og hans Ord ikke have ringe Vægt. Som en lille Konge styrer han myndig sin Befolkning paa Finspong, men er ikke desto mindre en forekommende Vært mod de mange Reisende, der om Sommeren gjæste Bruget, for at besee de storartede Anlæg og den henrivende Natur, afvexlende med brusende Vandfald, høie Klippemasser, smilende, frugtbare Landstrækninger, og solglimtende Smaasøer.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

„Død, myrdet!" sagde Morris, som opvaagnende af en Drøm. „Han var hos mig igaar i Skumringen, og talte om sit ulykkelige Ægteskab. Hans Kone forlod ham, og giftede sig igjen, hvorfor han vilde hævne sig, saa snart han havde ordnet et Anliggende her, som endnu vilde holde ham tre Dage her i Byen."

„Det er virkelig interessante Nyheder, som jeg maa høre lidt mere om," sagde Inspektøren. „God Morgen, mine Herrer."

Da han og Gruben vare gaaede et Par Minutter, standsede den gamle Herre, og sagde: „Den ene Overraskelse følger ovenpaa den anden; næppe har jeg løst den ene Gaade, før der frembyder sig en ny."

„Jeg har ikke kjendt Walker," sagde Frants Gruben, „derfor interesserer hans Mord mig ikke."

„Livet ligger ogsaa altfor lyst for Dem, til at De skulde bryde Deres Hoved med saadanne triste Sager."

„Siden De troer at jeg har saa gode Fremtidsudsigter, vil De saa give mig Deres Datters Haand?"

„Med Glæde, Gruben, jeg veed ingen, jeg hellere betroede hende til; De er en ærlig og hæderlig Karl, og De kan sige Deres Associé, at jeg giver Dem ti tusind Daler i Medgift."

„Det var ikke med i min Beregning."

„Saameget desto behageligere maa Overraskelsen være. Men vi glemme nok rent Hovedpersonen —, sæt, at Jette siger nei —, Pigeluner ere aldeles uberegnelige."

„Dersom De vilde..."

„Rage Kastanierne ud af Ilden for Dem. Nei, mange Tak, lad De blot Hr. Stern imorgen besørge Firmaets Forretninger, og besørg De Deres private, det er vist det fornuftigste."

„Det troer jeg ogsaa, jeg vil —; jeg er ikke Jette ligegyldig, ellers maatte jeg tage meget feil. Farvel —, altsaa imorgen."

Da Inspektøren var blevet alene, vendte hans Tanker tilbage til Frederik Walker; han var overbeviist om, at han havde været Fru Morris's første Mand; det havde Bankierens Beretning, saa ufuldstændig den end var, overtydet ham om; fremdeles stod det klart for ham, at denne Mand havde truet og villet presse Penge ud af hende, og at Bruno var vidende om disse Forhold.

Bragte han alle disse Formodninger i Forbindelse med Mordet, saa kom han til en Slutning, han selv gruede for, men som dog havde saamegen Sandsynlighed for sig, at han ikke kunde værge sine Tanker derimod.

Stedet, hvor Liget var fundet; det Vaaben, Morderen havde valgt; de Meddelelser, som den Myrdede saa kort før sin Død havde gjort Hr. Morris; Alt stemmede saa godt overens med hans egne Formodninger, at Tvivlen ikke kunde finde fast Fod nogetsteds.

Han begav sig hen til det Hotel, hvor Frederik Walker havde logeret, og forlangte Hotel-Værten i Tale.

Værten kjendte ham strax.

„Ah! er det Dem," sagde han; „De var her forleden Aften, og forlangte Oplysninger om en Herre, som..."

„Nu er myrdet, og jeg haaber, at De kan besvare mig adskillige Spørgsmaal. Hvor er Liget?"

„I Lighuset."

„Og den Myrdedes Efterladenskaber?"

„Politiet har allerede været her, og hentet det Altsammen."

„Var der Breve eller andre Papirer?"

„Det veed jeg ikke. Det samme Spørgsmaal blev forresten ogsaa gjort mig i Aftes."

„Af hvem?"

„Af den unge Hr. Morris."

„Naa, han vilde lægge Beslag paa Papirerne."

„Han sagde, at Sir Frederik havde været meget lieret med deres Firma, og at han derfor ønskede at ordne Papirerne."

„De gav ham da vel ikke Tilladelse dertil."

„Nei, i saadanne Tilfælde kan man ikke være forsigtig nok."

„Politiet har altsaa allerede faaet alle hans Efterladenskaber med sig?"

„Ja, det Hele."

„Modtog Hr. Walker Besøg? Gik han ofte ud om Aftenen?"

„Besøg modtog han aldrig, og gik sjelden ud om Aftenen. Han kom altid tidlig hjem."

Inspektøren gjorde endnu en Mængde Spørgsmaal: om han spillede, drak, skrev mange Breve, modtog Besøg af Damer 2c. Paa alle disse Spørgsmaal lød Svaret benægtende, og navnlig mod det sidste protesterede han paa det Bestemteste, da Sligt ikke vilde blive taalt i hans Hotel.

Da Inspektøren følte, at her ikke var noget at erfare, forlod han Hotellet, og traadte en halv Time senere ind til Politiraaden, som havde ledet Undersøgelsen mod Benjamin Kern.

„De kommer, som De var kaldet," sagde Politiraaden, „jeg har atter en vanskelig Opgave for Dem. Deres Kollegaer i Politiet have søgt hele Natten efter Oplysninger, men intet fundet."

„Fordi de altid søge blot imellem de vel bekjendte Forbrydere, og ikke imellem andre Kredse. Et Rovmord har det jo ikke været, efter hvad jeg hører. I Hotellet søgte jeg Oplysninger, men fik saagodtsom ingen, da Politiet allerede var i Besiddelse af hans Efterladenskaber."

„Der staaer baade Kufferten og Reisesækken.

„Maa jeg undersøge dem?"

„Med Fornøielse," sagde Politiraaden, og gav ham Nøglerne; „derved letter De Sagen betydeligt for mig."

Inspektøren undersøgte Alt, og fandt kun Klæder og Toiletgjenstande, samt en Pakke sammenbundne Breve, som han fik Tilladelse til at tage med hjem, paa den Betingelse, at han skulde skynde sig, da Morderen allerede havde et betydeligt Forspring.

Inspektøren takkede, og vilde just gaa, da Vexelmægler Kaspar Riese blev ført ind til et nyt Forhør, som Friedenreich blev anmodet om at overvære.

Riese blev atter opfordret til at bekjende Sandheden.

„Hvis jeg bekjender, bliver jeg saa sat i Frihed?"

„Det troer jeg at turde love Dem, men det beroer dog ikke paa mig alene."

„Hvad er det da, som De ønsker at vide?"

„Hvorfra De har de bevidste Papirer?"

„Og før De besvarer dette Spørgsmaal, vil jeg blot gjøre Dem opmærksom paa, at Berthold Frank rimeligviis bliver arresteret idag," sagde Inspektøren, „og han vil næppe tage i Betænkning at erklære, at Papirerne ere stjaalne fra ham, thi hans Had til den, der har berøvet ham dette Vaaben, kjender ingen Grændser."

„Hvorfor bliver han arresteret?" spurgte Riese, som denne Meddelelse aabenbart gjorde et stærkt Indtryk paa.

„Han har forvansket en betydelig Pengesum."

„Og mig skylder han otte tusind Daler," klagede Riese, som over disse bedrøvelige Udsigter glemte al Forsigtighed.

„Hvorfor skylder han Dem disse Penge?"

„Fordi jeg har gjort Udlæg for ham, og besørget hans Børsspekulationer ordnede. Da jeg sagde ham sidst, at han havde tabt, og var i stor Gjæld til mig, erklærede han, at han var ruineret."

„Faldt det Dem aldrig ind, at han bedrog sin Principal for de Penge, han tabte?"

„Jeg troede, at han havde Formue, og dernæst kunde det jo ogsaa være mig ligegyldigt, hvorfra han tog Pengene, naar jeg blot fik, hvad jeg havde tilgode."

„Havde han da sagt, at han var i Besiddelse af Papirer, som kunde være farlige for Hr. Morris?"

„Nei; men han truede mig med Papirer, og jeg vidste, at han var et farligt Menneske. Jeg havde ingen Ide om, hvad Papirerne indeholdt, og saa fortalte jeg min Neveu, at jeg nok kunde have Lyst til at læse dem, og saa bragte han mig Chatollet. Papirerne var ikke al den Snak værd."

„Men hvad blev der af Pengene?"

„Dem gjorde min Neveu Fordring paa."

„Og imellem Dem var ogsaa Banknoten, som Simon Kern senere gav ud."

„Ja."

„Og Resten?"

„Er i min Kasse med Undtagelse af halvtresindstyve Daler, som Simon fik."

„Tak, nu veed jeg nok," sagde Friedenreich, „jeg vil blot bede Dem om at lade Frank arrestere, fordi han har stjaalet ti tusind Daler af sin Principals Kasse."

„Ti tusind Daler!" udbrød Riese, „hvem betaler mig, hvad han skylder mig?"

„Hvorfor har De givet ham Kredit, og forledet ham til Børsspil. Vi kjende godt, hvorledes De har drevet Deres Forretning. De burde og kunde forudsee, at Frank ikke kunde dække sine Tab, uden at skaffe sig Penge paa en uærlig Maade."

Begjærlig efter at erfare Indholdet af Papirerne skyndte Inspektøren sig hjem. Hvad han ventede, fandt han dog ikke —, kun at Sir Frederik Walker var en berygtet Person, hvilket dog nu, efter hans Død, ikke havde nogen Betydning.

Han sammenbandt atter Brevene, da Bruno traadte ind.

„Papa glemte at erstatte Dem Deres Udlæg," sagde han, og det var tydeligt, at han bestræbte sig for at skjule sin Uro, „og jeg kommer for at indhente det Forglemte."

Friedenreich bød ham en Stol, og bad ham tage Plads.

„Hvorfor ikke tilstaae, at en ganske anden Grund har bragt Dem herhen? Riese har tilstaaet, og Frank er Deres Kassetyv."

„Gruben maa rigtignok være Dem taknemlig, — da det dog er Dem, som hovedsagelig har opklaret Sagen."

„Aah ja. Men sig mig engang, hvorfor var De i Aftes i Hotellet, og spurgte efter Walkers Papirer —, hvilken særdeles Interesse kunde De have deraf. De ligge her, og indeholde kun, at han var en slet Person, der førte et falsk Navn; men jeg kjender ogsaa, andetsteds fra, det Anliggende, der førte ham herhen. Jeg veed, at Miss Harriet Gordon, nu Deres Stedmoder, var gift med ham, og at Deres Forlovede er hans Datter."

„Skaan for Guds Skyld hende, hun maa intet erfare."

„Skal jeg vise Skaansel, saa maa De vise mig Tillid. Mordet er begaaet af Had eller Hævn, eller maaskee af Fortvivlelse. Miss Harriet Gordon, nu Fru Morris, var ogsaa Frederik Palmers Hustru, og hans Trusler kan let have bragt hende til Fortvivlelse."

„Nu forstaaer jeg Deres Hentydninger," sagde Bruno; „det vilde være forfærdeligt, hvis Deres Mistanke var grundet."

„Og taler ikke Alt for den."

„Nei. Selv om alle Deres Formodninger vare rigtige, saa er denne dog grundfalsk, det er jeg overbeviist om. Jeg haaber, at De maa finde et andet Spor, og at De ikke vil handle overilet."

„Jeg skal ikke handle raskere end Omstændighederne byde mig, og vise Skaansel og Hensynsfuldhed, saalænge det er mig muligt, mere tør jeg ikke love."

Dermed var Samtalen til Ende, og med tungt Hjerte forlod Bruno Inspektørens Bolig.

Otteogtyvende Kapitel.

Robert Bluff, Firmaets Portier, ventede stadigt paa Brev fra Indien, men var dog baade for klog og altfor forsigtig til at nære store Forhaabninger; thi Inspektøren havde jo nok stillet ham en Arv i Udsigt —, men det var dog Altsammen holdt meget ubestemt og svævende.

Han havde just talt med sin Kone om Arven, da det ringede paa Klokken, og foran ham stod just den Mand, som først havde talt til ham om Arven.

„Har De gode Efterretninger?" spurgte Bluff.

„Nei, min Ven; tvertimod har Alt faaet et andet Udfald, end jeg ventede. Jeg vilde allerede have sagt Dem det i Aftes, men De gik saa hurtigt forbi mig, at jeg ikke kunde standse Dem."

„Igaar Aftes! hvor saae De mig da?"

„De fulgte Fru Morris."

„De har taget feil."

„Det er ikke muligt; dertil seer jeg altfor godt."

Men jeg har slet ikke været ude i Aftes."

„Fruen gik foran; hende kjendte jeg tydelig."

„Ja, Fruen gik ud i Aftes."

„Paa hvad Tid?"

„Imellem Kl. sex og syv."

„Det var senere, at jeg saae hende. Hun maa have været paa Hjemveien."

„Ja, hun kom først hjem efter Kl. 9, ledsaget af den unge Herre."

„Ham saae jeg ikke."

„Hun gik ud alene, og Hr. Bruno fulgte hende hjem. Mig har De altsaa ikke kunnet see."

„Saa maa jeg dog have taget feil —, det kan jo hændes. Men det er sandt, det jeg egentlig kom for, var for at meddele Dem, at Deres Onkel atter har giftet sig, og dennegang med en Enke, der har syv Børn."

„De sagde jo, at han var død," udbrød Bluff halv fortvivlet.

„Jeg sagde, at jeg troede det, og De maa ogsaa kunne erindre, at jeg yttrede, det var en Efterretning, som jeg ikke kunde indestaae for."

„Ak! der gik alle mine Forventninger i Lyset. Det er ogsaa skammeligt, at saadan en gammel Knark ikke tager Hensyn til sin Familie. Han burde dog have givet mig en Kapital til Hjælp til mine Børns Opdragelse."

„Det skal jeg skrive til ham; men husk vel paa, at Penge alene kan ikke gjøre lykkelig."

„Det er dog herligt at være rig."

„Under dette Tag er der Penge nok, men kun ringe Lykke. Der gives Forhold, som man ikke kan forandre, selv om man var Millionær. Englænderen, der blev myrdet igaar, var nok Husven her?"

„Nok i Kontoret, men ikke ovenpaa."

„I Byen har man en anden Mening derom."

„Det er den Kjæltring, Kassereren, Skyld i —, han spionerede overalt."

„Berthold Frank er rimeligvis arresteret nu," sagde Inspektøren. „Har De ikke hørt det?"

„Nei."

„Det var ham, der stjal Pengene af Kassen."

„Han? Men hvorfra veed De det?"

„Der kommer Besøg," sagde Inspektøren undvigende, idet han pegede paa en Herre, som nærmede sig; „faaer jeg nærmere Underretning, skal jeg bringe Dem Bud derom."

Uden at vente paa Svar gik Inspektøren. Han saae ikke, at Bruno stod bagved Bluff, og denne havde ikke heller nogen Anelse derom, da han havde hele sin Opmærksomhed henvendt paa den Fremmede, i hvem han gjenkjendte den Person, han engang efter Hr. Morris's Ordre havde viist Døren.

(Fortsættes.)

Kogekunstnerens Hemmelighed.

(Slutning.)

Moreau betragtede ham forbauset —, den Vending af Sagen var ham aldeles uventet.

„Ja, det er ikke for intet," sagde Lully triumferende, „at jeg har tilbragt nogle Aar i Paladset Luxemborgs Kjøkken. Regenten her, den store Vatel, værdigede mig sit Venskab, ikke alene fordi jeg besad et musikalsk Talent, men ogsaa fordi han opdagede min udmærkede Forstand paa Kogekunsten. I uforglemmelige Timer have vi drøftet hans gastronomiske Projekter, og han har meddelt mig sine ubetalelige skriftlige Recepter og Optegnelser —, og jeg er den Eneste, som han har viist denne Tillid. Han var stolt af sin Kunst, og jeg glemmer aldrig den bedrøvelige Dag, da jeg saae den store Mand for sidste Gang. Det var i Slottet Chantilly, hvor hans Herre, den berømte Condé, gav Kong Ludvig den Fjortende en glimrende Fest. Vatel havde arrangeret Taflet, som Deltagerne, hvoraf mange nu ere i de himmelske Boliger, aldrig vilde glemme. Alle beundrede hans fuldendte Kunst, selv var han urolig, og hvorfor? — Fordi Saltvandsfiskene, som skulde komme, udebleve, og forstyrrede hele hans Arrangement. Dette tog han sig saa nær, at han af Sorg og Harme derover greb sin Kaarde, og dræbte sig selv. — Jeg var hos ham i hans sidste Øieblikke, jeg fulgte ham til Jorden, og komponerede i Anledning af hans Død mit bedste Requiem. Ja, han var en stor Mand —, større end selve den store Condé, som kunde overleve et tabt Slag, medens hans Kok heltemodig offrede sit Liv, paa Grund af en Mangel, hvori han ingen Skyld havde. Foragter Du endnu den ædle Kogekunst?"

„Nei, Maestro; men jeg føler, at jeg mangler Talent til at følge i den store Mands Fodspor."

„Og dog skal Du gjøre det. For Fremtiden forener Du Kogekunsten med Violinspillet. Hidtil har jeg kun benyttet mine Optegnelser til mit eget private Brug, og fundet min Glæde i at være Enebesidder, men nu vil jeg gjøre Dig til Medarving, paa den Betingelse, at Du ikke forlanger Tillæg i Løn, og opgiver den dumme Idee, at ville tage Din Afsked. Du kan saaledes vinde den smukke Louison, og beseire den Æsel, Rossignol, hvem vi gjøre et Besøg imorgen, aflægge en Prøve paa vor Dygtighed, og feire Din Forlovelse med Louison. Idag sender jeg Bud til Rossignol, at han skal holde en Fasan parat —, og imorgen Formiddag kommer Du herhen til mig. Kys nu min Haand, og sig mig Tak, og saa afsted med Dig —, jeg sidder og komponerer Kirkemusik, og maa ikke tænke formeget paa Fasaner."

3.

Næste Dag stod Fader Rossignol udenfor sin med Vinranker bekrandsede Dør, og plukkede Fjerene af en appetitlig udseende Fasan, da en Vogn kom kjørende fra Paris, og ud af den steg Maestro Lully og den unge Violinspiller, Hippolyt Moreau.

„Naa, min kjære Vært, hvor er saa Fasanen, som jeg har bestilt?" udbrød Komponisten i en munter Tone.

„Fuglen er parat, men hvorledes befaler De, at den skal tilberedes?"

„Det vil give sig, men anviis mig et Værelse, hvori vi Tre kunne være uforstyrrede, thi jeg har en meget vigtig Sag at afgjøre med Dem."

Den gamle Vært blev forundret, men førte dem ind i et Værelse, og blev nu staaende, fuld af Forventning.

„Papa Rossignol," begyndte Lully, „De veed, at jeg er en Mand med en uddannet, gastronomisk Smag af Vatels Skole, og at jeg oftere har beæret Deres lille Etablissement med min Nærværelse —; det vil jeg ikke kunne for Fremtiden."

„Hvorfor ikke, Hr. Direktør?"

„Af to Grunde."

„Tør jeg være saa dristig at spørge..."

„Den ene er, at De har fordristet Dem til at tale til min unge Ven om „Violinklimpren", om „jammerlig Beskjæftigelse" og „halvforhungret Orkester", og derved grovelig fornærmet den herlige Tonekunst..."

„Jeg tilstaaer, at jeg paa en vis Maade —, foranlediget ved særegne Omstændigheder..."

„Desto mere skulde De skamme Dem over, at nedsætte den ædle Tonekunst, da De ikke engang forstaaer Deres egen —, Kogekunsten. Kun Deres Hareragouts ere ganske spiselige."

„Det er haardt at høre for en Mand, hvis hele Liv har været indviet til..."

„At give Folk uspiselige Sager —, derfor vil jeg ogsaa selv tilberede og stege Fasanen, thi det forstaaer De ikke."

„Jeg? hvis Bestræbelser altid ere gaaede ud paa, at træde i Vatels Fodspor."

„Det er just dette. Hvorledes tør De, Papa Rossignol, vove at nævne Deres eget Navn sammen med Verdens største Kogekunstners? Vatel var en Mand med Følelse, De har ingen. Han elskede Musik, og De foragter Musik. Føler De ikke, at heri ligger en uhyre Forskjel?"

„Hr. Direktør! Jeg indrømmer min Uret."

„Hvis De altsaa vil hæve Deres Etablissement, saa forbind Dem med en talentfuld, ung Mand, som kjender Vatels saa ofte beundrede Hemmeligheder ved Tillavningen."

„Det er jo mit høieste Ønske, men hvor er en saadan Perle at finde?"

„Han er her; det er min Ledsager, Hr. Hippolyt Moreau."

„Men han har jo for faa Dage siden sagt mig, at han forstod sig ikke paa Kogekunsten, og at han ikke vilde opgive sin Violin."

„Sagerne stille sig nu anderledes. Jeg skænker min Ven Moreau mit Arvegods efter Vatel, hans ubetalelige Recepter, og gjør ham derved til den første Kogekunstner i Verden, og derfor har De baaret Dem dumt ad ved at nægte ham Deres Datters Haand."

„Havde jeg kunnet ane det, ja saa..."

„Havde De baaret Dem klogere ad. Dog, det er endnu Tid. Til Bevis paa, at jeg besidder Hemmeligheden, vil jeg med Deres og Moreaus Hjælp tilberede og stege Fuglen, saa feire vi Deres Datters Forlovelse med Moreau, der forbliver i mit Kapel, men bliver Deres Kompagnon, og boer her. Hans Theori og Deres Praxis vil beseire selv de kongelige Kokke. Hvad mener De nu, Papa?"

„Jeg synes godt om Forslaget, naar blot..."

„Ud i Kjøkkenet med os alle Tre. Inden en Time vil De være overbeviist. Hvor er Louison?"

„Hun er gaaet ud at spadsere, og kommer først hjem om en Time."

„I denne Time løse vi Problemet, og naar Kunststykket er færdigt, feire vi Forlovelsen."

I Kjøkkenet tog Lully et Forklæde paa, og den Maade, hvorpaa han behandlede Fuglen, Ingredientserne og Redskaberne, viste at han ikke havde glemt sin gamle Færdighed.

Da Louison kom, var Retten færdig.

Den blev serveret, alle Fire satte sig ned, og Komponisten og den gamle Vært prøvede med kritiske Ganer Resultatet af den førstes Kogekunst.

Rossignols Ansigt antog et forklaret Udtryk; Problemet var løst. Vatels kostelige Hemmelighed var ikke gaaet tabt.

„Louison! Hr. Hippolyte," sagde han rørt; „Da I elske hinanden, og da Hr. Hippolyte er i Besiddelse af vigtige Papirer, og tildels vil hellige sig Kogekunsten, saa giver jeg Eder min faderlige Tilladelse..."

„Og jeg min Velsignelse," tilføiede Lully, „i Haab om, at den store Vatel fra sin Himmel vil skue ned paa dette lykkelige Par, som jo egentlig er hans Værk, og velsigne det. Og vi, som her ere forsamlede for at nyde en Ret, der skylder Din sjeldne Aand sin Tilværelse, ville i Kjærlighed og Ærefrygt mindes Dig."

Louison og Hippolyte Moreau blev et lykkeligt Par, og mindedes ofte med Taknemlighed den gamle, originale Lully, længe efter at han laa i sin Grav.

Den gamle Herregaard.

For et Par Aar siden var jeg en gammel eensom Pige, som levede for mig selv uden Slægtninge i et lille Landsted; den Eneste, der var tilbage af den engang talrige Familie Warburton, der havde levet og blomstret i mange Slægtled i denne Egn. Vel havde jeg min Hund i Stuen og venlige Naboer i Nærheden af mig, men naar jeg om Vinteraftenen sad alene med mine Tanker og Minder, og Stilheden omkring mig ikke blev afbrudt af anden Lyd end Uhrets Tikken og den gamle Hunds Snorken, saa følte jeg ofte, at jeg trængte til menneskeligt Selskab. Da derfor min Broder og hans Kone døde strax efter hinanden af en smitsom Sygdom ovre i deres franske Hjem, og efterlod deres eneste Barn, en Datter, som hed Sybille, til min Varetægt, saa var dette mig en stor Trøst i min bittre Sorg over at have mistet de sidste Slægtninge, jeg havde.

Jeg havde ikke seet Sybille, siden hun var et lille Barn med et blegt, alvorligt Ansigt og store, brune Øine, og da skreg hun, fordi jeg for Spøg sagde, at jeg vilde tage hende med over til England. Nu var hun ikke alene voxen, men ogsaa over tyve Aar, og jeg var meget bange for, at hun, naar hun havde forvundet sin første Sorg, vilde finde mit lille Hjem trist og kjedeligt; thi vor eneste Omgang i selskabelig Henseende vilde blive med Præstefamilien. Det havde dog ikke altid været saaledes, thi den gamle Herregaard havde i sin Tid været beboet og givet Anledning til meget Liv i Egnen; nu var Herskabet borte, Huset tillukket paa et Par Værelser nær, og Haven var i Forfald. Jeg havde ofte ønsket, at dens Eier, som rastløs færdedes om i fremmede Lande, vilde komme i Tanke om, at han havde en Bolig her, og leie den ud til en livlig,

munter Familie, som kunde forjage den mørke og triste Stemning, som herskede indenfor dens Mure.

Jeg kunde ikke vente, at Sybille skulde komme til at holde saameget af mit Hjem, som jeg gjorde, og at det skulde blive for hende en rolig og fredelig Hvileplads efter mange Aars Kampe og Sorger, som det var bleven for mig — nei, jeg haabede, at en lykkeligere Skjæbne maatte falde i min brunøiede Nieces Lod, og under saadanne Forhaabninger og ængstelige Forventninger gik Dagene til hendes Ankomst.

Hun lod ikke længe vente paa sig, og inden faa Dages Forløb var det mig klart, at jeg vilde komme til at holde meget af min lille Broderdatter; hun svarede ganske til mine Forventninger, og inden en Maaned var forløben, levede vi et meget behageligt Liv med hinanden, og saavel Tanten som Niecen vare tilfredse. Hun beundrede vor lille Landsby, og jeg var meget glad over hendes engelske Patriotisme, da jeg havde frygtet for at finde en Niece med franske Anskuelser og franske Sympathier. Hun fandt ikke min Bolig saa kjedelig, og da hun havde sat mig ind i det Liv, hun hidtil havde ført, indsaae jeg ogsaa, at Forskjellen paa hendes daglige Tilværelse i den lille By i Bretagne og hos mig egentlig snarest var i Favør af Livet i England; men alligevel vedbleve hendes mørke Øine at have et bedrøvet Udtryk, og hendes fine, hvide Hud vilde ingen Farve faa, hvorfor jeg begyndte at nære alvorlig Frygt for, at hun dog savnede de daglige Omgivelser, hvorunder hun var opdraget.

Derfor besluttede jeg at gjøre en Kraftanstrengelse og forsøge at overvinde den Utilbøielighed, jeg havde for at træde indenfor Herregaardens Mure, og at tage Sybille med derover og vise hende et engelsk Herresæde, for at adsprede hendes Tanker. Hun hørte med megen Interesse paa mit Forslag, og idet hun saae op fra sit Arbeide — et nydeligt Hovedtøi til mig — spurgte hun:

„Spøger det der? Er det derfor, at Du aldrig gaaer derhen, eller hvad er Grunden til, at Du bestandig søger at undgaa Gaarden, ja selv at komme i Nærheden af den?"

„Nei, der findes ingen Spøgelser der i den sædvanlige Betydning af Ordet, men for mig er det som om det husede onde Aander, thi jeg kan aldrig glemme de sørgelige Scener, som jeg har været Vidne til indenfor dets Mure."

„Saa lad være at gaa derover," sagde hun; „det er jo ingen Nødvendighed, at jeg faaer det at see. Jeg kan betragte dets interessante Ydre, og deraf slutte mig til, hvorledes dets Indre seer ud."

„Det er ligesaa smukt indvendigt som udvendigt — men det er saa mørkt og trist."

„Det finder jeg egentlig ikke; for mig er det

snarere som om der hvilede en særegen Ro derover, som om alle dets gamle Minder skyggede over det og iklædte det en vis værdig Taushed."

Jeg maatte smile over hendes Enthusiasme, og jeg sagde efter nogen Betænkning: „Skal jeg fortælle Dig, Sybille, det sidste Kapitel af dets Historie? Saa vil Du selv kunne dømme om Grunden til, at jeg kalder det trist og sørgeligt."

„Aah ja, fortæl mig det," svarede hun, „men vent blot et Øieblik, medens jeg henter mit bretagnesiske Hovedtøi. Det kan give mig en Idee til det, jeg er ifærd med at lave nu, og jeg kan arbeide videre, medens Du fortæller mig din Historie."

Hun forlod Stuen, og kom kort efter tilbage med sit smukke, maleriske Hovedtøi i Haanden.

„Tag det paa, mit Barn," bad jeg, og hun adlød.

„Jeg har en hel Dragt ovenpaa," sagde hun med et for mig nyt og sørgende Udtryk i hendes Øine, som jeg troede skrev sig fra, at hendes Forældre havde holdt af at see hende i den, thi Hovedtøiet alene klædte hende ganske udmærket; men jeg skulde jo fortælle min Historie, og om en Timestid skulde vi gaa til Herregaarden, hvorfor jeg lod Dragt være Dragt, og begyndte min Fortælling.

„Du veed jo, Sybille, at Gaarden tilhører en Mr. Harcourt, hvis Hustru døde for tre Aar siden. Fra den Tid af har han streifet omkring i Verden og bestræbt sig for at glemme de sørgelige Begivenheder, som drev ham fra Hjemmet. Han har ikke altid været den rige Mand, han nu er. For fire Aar siden var han en fattig Maler af god Familie, men uden Midler. Han havde imidlertid et virkeligt Talent, og ved Hjælp af dette og gode Forbindelser skaffede han sig efterhaanden et Navn i London som udmærket Portrætmaler.

Han var, eller rettere, han er endnu en usædvanlig dannet og tilmed meget smuk Mand, hvorfor det ikke er saa underligt, at En af de Damer, han portrætterede, blev aldeles forelsket i ham.

Det var en ung Dame, som man var tilbøielig til at tilgive hendes Luner og Nykker, thi hun var en af de yndigste og elskeligste Skabninger, jeg nogensinde har seet, og hun eiede desuden en betydelig Formue og et Gods. Hun var forkjælet fra Barndommen af, og havde til eneste Formynder en gammel, svag Mand, som paa ingen Maade kunde magte hendes ofte besynderlige Indfald, og som var ganske bange for hendes heftige Udbrud, saasnart hun mødte den mindste Modsigelse — hvorfor hun ogsaa fik sin Villie i enhver Retning.

Nu kan Du vel altsaa selv slutte Dig til Resten. Phyllis — det var hendes Navn — var naturligvis ikke tilfreds med at blive malet een eller to Gange; Mr. Harcourt maatte portrættere hende

idetmindste et halvt Dusin Gange i forskjellige Stillinger og Dragter, og da det sidste Billede var færdigt, vare de forlovede, hvortil hendes Formynder halvt uvillig endelig gav sit Samtykke. Han vidste jo, at hans Myndling ikke fandt sig i Modsigelser, og at hun vilde have sin Villie, og han var vel ogsaa i sit stille Sind glad over at blive befriet fra ethvert Ansvar, hvorfor han gav sit Samtykke til, at Giftermaalet skulde finde Sted om tre Maaneder.

Førstegang jeg saae Phyllis, var omtrent sex Uger efter at hun var bleven gift, da hun og hendes Mand kom herned for at tage Bolig paa Herregaarden, som hidtil havde været leiet ud. Jeg husker saa tydeligt den første Søndag, hun viste sig i Kirken; hun kom ind midt under Tjenesten i al sin fine Bryllupsstads, og saae sig nysgjerrigt omkring med sine store, barnlige Øine, medens han mørk og alvorlig fulgte efter hende.

Hvorledes vi gjorde Bekjendtskab med hinanden fra først af, har jeg nu glemt, men jeg veed, at vi meget snart bleve saa fortrolige, at der neppe gik nogen Dag, uden at vi talte sammen. „Phyllis er aldeles forelsket i Dem," sagde hendes Mand, og dermed mente han, at Phyllis holdt af at være sammen med mig og viste mig en ganske overordentlig og, som jeg nu kan indsee, høist ufornuftig Hengivenhed. Jeg behøvede ikke at see dem saa ofte, som jeg gjorde, for at erfare, at hun og hendes Mand slet ikke passede til hinanden. Om ham syntes jeg overmaade godt; han var dannet, venlig, betænksom og i enhver Henseende en fuldkommen Gentleman. Han viste mig megen Tjenstagtighed, som fuldkommen opveiede alle den lille Phyllis Tusinder af Kys og heftige Kjærlighedsbeviser.

Hun var elskelig og yndefuld, men aldeles uregjerlig, fuld af Luner og Indfald og saa jaloux — ja i en utrolig Grad jaloux. Du veed jo selv, at Pigebørnene her i Præstegaarden ere rare, vakkre, men langtfra smukke, og ikkedestomindre gav Phyllis en stormfuld Scene hvergang hendes Mand havde været derovre og nydt en Kop The eller taget Deel i et Parti Croquet. Allerheftigst og aldeles ude af sig selv var hun en Aften paa et Bal, som sluttede Jagtsaisonen, og i de næste Uger fik jeg hende slet ikke at see, da Tjeneren bestandig havde en eller anden Undskyldning parat, naar jeg indfandt mig; derefter toge de op til London og bleve borte en sex Ugers Tid.

Da de kom tilbage derfra, var Phyllis atter sig selv igjen, maaskee lidt blegere og lidt magrere end tidligere, og med et særegent Udtryk i hendes smukke Øine, men indtagende og fortryllende som sædvanlig. Da jeg en Dag var ovre paa Gaarden hos hende, viste hun mig sin Mands Værelse, hvor jeg blev overrasket ved at see et af de smaa Malerier vendt ind mod Væggen med Forsiden og Bagsiden udad mod Værelset.

(Fortsættes.)

Blandinger.

— Den store Filosof Immanuel Kant boede i Kønigsberg i Nærheden af det saakaldte Oxetorv. Engang gjorde hans Tilhørere en saadan Støi i Auditoriet, førend Forelæsningen, at han saae sig nødsaget til at lade dem anmode om Stilhed med følgende Ord: „De skulde forholde sig roligere, for at man ikke skulde bemærke, at Kant boede paa Oxetorvet."

Charade.

De første Tvende Ingen kan undvære,
Skjøndt En og Anden synes mangle dem;
Af Kortene alt vore Børn dem lære,
Og Væde lokke de fra Posten frem.

De andre Tvende skal os aabne Døre;
Men det er og en Bygning, stærk og stor,
Hvor Fattigfolk dog sjelden har at gjøre,
Skjøndt Alles Vel er grundet paa dens Flor.

Det Hele maa man ei i Krigen have;
Men vel før Ballet, har en Digter sagt.
Det være kan en Sygdom, Nogle lave,
Som ikke tør gaa paa med Dødsforagt.

Opløsning af Dobbeltgaaderne i Nr. 36:
1. Hold. 2. Nød.

Dobbeltgaaderne i Nr. 36 er opløst af B. H.

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin
Et Billedblad
for alle Stænder.

1877. Søndagen den 23de September. Nr. 38.

Indhold: Brøde og Bod (Fortsættelse.) — En Pælebygning fra Nutiden (med Xylografi.) — Fætter Augusts Jordbær. — Den gamle Herregaard (Fortsættelse.) — Blandinger. — Talgaade.

Brøde og Bod.

(Fortsættelse.)

Den Fremmede var ikke kommen ind, hvis Bruno ikke var traadt frem, og havde befalet Bluff at træde tilside.

„Min Fader er ikke i Stemning til at tale med Dem, Hr. Eckart," sagde Bruno paa Veien til Kontoret.

„Hans Stemning er mig ligegyldig; nu er endelig den Dag kommet, som jeg saa længe har ventet paa."

Eckart traadte ind, og da Morris saae ham, lyste Forbittrelsen ud af Øinene paa ham, og han reiste sig for at trække i Klokkestrengen.

„Det skulde De ikke gjøre. De vil for sent fortryde det," sagde Eckart, „thi saa vil De aldrig erfare, hvem det er, der har ruineret Dem."

Morris lod Armen synke, og Bruno betragtede forskrækket de to Mænd. Han havde strax fattet Meningen af disse Ord.

„Har De gjort det?" fremstammede Morris.

„Det er mig en Tilfredsstillelse at kunne besvare dette Spørgsmaal med Ja."

„Elendige! Og en saadan Persons Ord kan finde Tiltro. Jeg anklager Dem for at have udspredt bagtaleriske Rygter."

„For mig gjerne; jeg har i mine Hænder Beviser for, hvad jeg siger. Hvorfra jeg har faaet dem? Det kan være Dem ligegyldigt, men de indeholde interessante Oplysninger, som ere i Stand til at ruinere Dem, og det er alene Haabet om denne Dag, som har holdt mig oppe i de ti lange Fængselsaar. Da jeg kom ud, gik hele min Tankegang og al min Digten og Tragten ud paa, hvorledes jeg bedst og hurtigst skulde kunne ødelægge deres Tilværelse. Jeg var heldig, Tilfældet begunstigede mig; et Udtog af Deres Bøger og Breve til alle de Handelshuse, De har bedraget, ligger i min Bolig —, blive de affendte, saa er De ruineret."

„Frem med Fordringen!" skreg Morris, skummende af Raseri. „Hvor stor skal Summen være? De vil jo det samme som Riese. Hvad forlanger De saa?"

„Ikke Penge, men noget ganske Andet. Hvis jeg ikke holdt saameget af min Niece, Ada Palmer, saa vilde jeg aldrig have givet Afkald paa min Hævn, som Deres hele Formue ikke kunde veie op imod."

„Videre," sagde Bankieren utaalmodig.

„Hvis De bliver som Chef for Firmaet, er Ruinen uundgaaelig, thi ingen har Tillid til Dem længere. Derfor forlanger jeg, at De træder af, og overdrager Deres Søn Forretningen."

„Er De gal?"

„Tvertimod. Jeg har overveiet Sagen nøie; det er ikke for at frelse Deres Ære, thi den er mig fuldkommen ligegyldig, men det er Ønsket om at sikkre det unge Ægtepar en uafhængig Stilling."

„Og De kan virkelig tro, at jeg vil gaa ind paa disse Betingelser."

„De er tvungen til at modtage Dem. Prøv ikke paa at optage Kampen med mig. Jeg giver Dem Betænkningstid til imorgen Aften."

Med disse Ord gik Eckart, og Bruno fulgte ham.

„De har fordærvet Sagen ved Deres Heftighed," sagde Bruno.

„Paa ingen Maade. Han modtager mine Betingelser; vær kun overbeviist om det, thi De kjender ikke, hvor frygtelige mine Vaaben imod ham ere. Ada veed intet om dette Skridt, og hun skal først høre noget derom, naar mine Betingelser ere antagne. Farvel."

Bruno lukkede Gadedøren efter ham, og da han vendte sig om, stod Bluff der.

„Hvad vilde den Herre Dem, De nylig talte med?" spurgte Bruno.

„Han bragte mig Efterretninger fra min Onkel i Indien."

„Han! Inspektør Friedenreich! Var det første Gang, han var her?"

„Nei, han har været her et Par Gange før."

„Og han udspurgte Dem rimeligvis om Forholdene her i Huset? Om f. Ex. den naadige Frue ikke var ude i Aftes?"

„Ja; naar hun gik ud, naar hun kom hjem, og hvem der fulgte hende —; jeg troer nu, at han var en Spion. Det skulde jeg blot have vidst, og maaskee Arvehistorien er blot og bar Opdigtelse."

„Det behøver den jo ikke at være. Vær blot forsigtigere for Fremtiden, og lad Dem ikke mærke med, at De er bleven advaret."

Da Bruno kom ind til sin Fader, fandt han ham i en forfærdelig opbragt Stemning.

„Du vil naa Dit Maal ad Omveie," sagde Bankieren.

„Jeg kan forsikkre Dig, at jeg ingen Anelse havde om, hvad Eckart vilde."

„Og jeg kan forsikkre Dig, at jeg aftræder ikke Chefsposten. Du med Dine Ideer og Principer vilde snart fordærve hele Forretningen."

„Blot den ikke allerede er ruineret. Du maa selv indrømme, at vore sidste Foretagender hverken har indbragt os Ære eller Penge."

„Saalænge jeg lever, bliver det, som jeg har sagt," svarede Bankieren, der i Mellemtiden havde aflukket sit Skriverbord, og trukket sin Overfrakke paa. „Du maa nu vælge imellem Din egen Familie og den anden; hvis Dit Valg falder paa denne sidste, saa maa Du selv tilskrive Dig Følgerne."

Med disse Ord skyndte den værdige Bankier sig ud af Døren, og nogle Minutter senere forlod Bruno Huset for at skaffe sig Visshed om Inspektør Friedenreichs Opdagelser og Hensigter.

Niogtyvende Kapitel.

Fire glade Mennesker vare samlede hos Inspektøren, for at feire deres Forlovelser, og Inspektøren var nylig gaaet ud, da det bankede stærkt paa Døren, denne blev hurtig aabnet, og Bruno traadte ind.

Hans blege, forstyrrede Træk vare Alle paafaldende, og Henriette Friedenreich reiste sig hurtigt, for at spørge ham om Hensigten med dette sildige Besøg.

Bruno forlangte Inspektøren i Tale, og da man svarede, at han ikke var hjemme, spurgte han, hvor han kunde træffe ham.

Datteren mente, at det vilde være vanskeligt at sige; thi det var muligt, at han havde forladt Byen, men hvis han var her, var det ikke usandsynligt, at han kunde træffes i „den forgyldte Stjerne", hvor han stundom gik hen om Aftenen.

Bruno erklærede, at han vilde opsøge ham der, men hvis han ikke traf ham, bad han Henriette sige til sin Fader, at han endelig ikke maatte foretage noget Skridt, før han havde talt med ham. Han vilde komme igjen den næste Morgen.

Gruben, der ikke fandt Øieblikket passende til at forestille sin Forlovede, tilbød sin Hjælp, hvis han paa nogen Maade kunde være Bruno til Nytte, men denne afslog det med et Par takkende Ord.

Han ilede afsted, pint af Bekymringer, som voxede med hvert Minut.

At den Mistanke, der hvilede paa hans Stedmeder, havde et vist Skin af Ret, kunde han ikke nægte, og hvilken Skandale vilde det ikke være, hvis hun blev arresteret, og dertil kom, at saa vilde det være umuligt andet, end at den hidtil skjulte Hemmelighed om det dobbelte Ægteskab, og Adas Forhold til Walker ogsaa vilde blive bragt for Dagens Lys, og hvilket forfærdeligt Indtryk vilde denne Opdagelse ikke gjøre paa Ada.

Bruno traf ikke Inspektøren i „Stjernen", men da Opvarteren sagde, at han pleiede at komme noget senere, besluttede Bruno at vente.

Han tog Plads ved et Bord i Nærheden af flere ham ubekjendte Personer, og deres Samtale dreiede sig om Mordet, og han hørte til sin Bestyrtelse, at Mistanken hvilede paa en rig, fornem Dame, der skulde have staaet i et fortroligt Forhold til den Myrdede.

Damens Navn blev derimod ikke nævnet, og Vedkommende omtalte det ogsaa kun som et løst Rygte.

Endelig kom Inspektøren, og da han fik Øie paa Bruno, rystede han paa Hovedet.

Bruno reiste sig, og gik ham imøde.

„Hvor uforsigtigt af Dem at opsøge mig her, hvor Alle kjende mig," sagde Inspektøren i en bebreidende Tone.

„Jeg var hjemme hos Dem, men traf Dem ikke der."

„Gaa Deres Vei, og vent mig udenfor; det skal ikke vare mange Minutter, før jeg kommer ud til Dem."

Bruno gik, og ti Minutter senere kom Inspektøren ud til ham.

„Det var uforsigtigt af Dem," sagde han; „i hele Byen nævnes Fru Morris som Morderskeu."

„Og hvem har udspredt dette Rygte?"

„Kan De ikke gjætte det? Det har Frank naturligviis."

„Er han da ikke fængslet?"

„Endnu ikke. Arrestbefalingen er udstedt, men man kan ikke finde ham. Jeg troer dog ikke, at han har forladt Byen."

„Hvorledes har han turdet vove at udsprede et saadant Rygte?"

„Han har vel spioneret og tilluret sig den Hemmelighed, som nu ogsaa er mig fuldkommen bekjendt. Jeg har søgt Underretning fra England, og kjender Sagen tilbunds. Det gjør mig ondt, fordi hendes Bevæggrunde kunne undskylde hende."

„Er der da ingen Mulighed for, at en Anden kan være Gjerningsmanden?"

„Det troer jeg ikke, skjøndt jeg har tænkt meget over Sagen. Det er jo intet Rovmord, og en Fjende havde Walker ikke."

„Husk paa Benjamin Kern! Alt talte imod ham, og dog var han jo uskyldig."

„Her ere Forholdene anderledes. Fru Morris maatte frygte for at blive straffet for Bigami; Fortvivlelsen indgav hende Tanken om, at kun denne Mands Død kunde frelse hende, og Beslutning og Handling er fulgt Slag i Slag. Hun vidste, hvor hun kunde møde ham, og Stødet har været ført heldigt og sikkert. Et troværdigt Vidne udsiger, at hun befandt sig i en urolig og bevæget Stemning, da man fortalte hende, at Liget var fundet."

„Hvem er dette Vidne?"

„Det vil De senere erfare. Hun kom sent hjem, ledsaget af Dem..."

„Jeg mødte hende, da jeg vilde gaa til min Forlovede."

„Saa maa De vide, bedre end jeg, i hvilken ophidset Sindstilstand hun var. Naar Frank er arresteret, vil han uden Tvivl give en nøiere Forklaring over Motiverne, og de ville rimeligviis være tilstrækkelige til at lade Dommeren udstede en Arrestordre."

„Og hvilket Raad giver De mig?"

„Jeg kan ikke raade Dem; det forbyder min Pligt mig, og jeg maa bede Dem om at betragte Alt, hvad jeg meddeler Dem, som en Sag imellem os —; De kunde ellers paadrage mig mange Ubehageligheder."

„Det lover jeg Dem."

„Hvilket Raad De vil give Deres Moder, vil jeg overlade til Dem selv, og De maa ikke stole paa, at det staaer i min Magt oftere at advare Dem."

Bruno hilste, og gik.

Det var Midnat, da han kom hjem. Benjamin lukkede ham op, og sagde, at Alle vare hjemme, og Hr. Morris gaaet til Ro.

Bruno gik ind i sit Værelse, skrev et Par Ord, forseglede dem, og gav disse til Benjamin.

„Væk strax Mary, og lad hende øieblikkelig bringe dette til den naadige Frue, og bed hende, at undgaa al Støi."

Benjamin gik, og Bruno gik frem og tilbage: „Det er den eneste Vei —, det maa saa være," hviskede han.

Efter en halv Times Forløb bragte Benjamin ham en Billet.

Bruno læste den, og gik strax ind i Kabinettet, hvor Harriet modtog ham med de Ord: „Hvad er der dog i Veien? Er der maaskee fundet Papirer efter Palmer?"

„Ikke af Vigtighed; men vor Hemmelighed er opdaget af en Mand, som har søgt Efterretninger om Fortiden i England, og man troer nu at kunne tilskrive Dem en anden Forbrydelse."

„Hvilken?"

„Jeg troer ikke paa denne dumme Mistanke, men..."

„Til Sagen, Bruno."

„Man mener, at da Palmer har truet Dem, og De er gaaet alene ud, og vendt tilbage i en særdeles oprørt Stemning, saa har De..."

„Dræbt Palmer?"

„De har gjættet rigtigt; jeg troer intet Ord deraf, men man mener at have Beviser, og Frank har allerede udbredt Rygtet om, at en rig og fornem Dame har myrdet Palmer. Der er meget, som taler for Sagen..."

„Og dog vilde jeg optage Kampen, hvis det ikke var for Adas Skyld. Men hvad skal jeg da gjøre?"

„Reise bort øieblikkelig; thi ellers udsætter De Dem for at blive arresteret."

„Men hvis jeg reiser, saa vil man deri finde et Bevis paa, at jeg er skyldig."

„Men vi vinde Tid, og Meget kan maaskee opklares. Jeg har overtænkt Alt: Papa fortæller jeg, at De har faaet en telegrafisk Depesche, som kaldte Dem øieblikkelig afsted til Grevinde Fürstenbergs Dødsleie. De seiler bort med et Dampskib, som gaaer til Holland Kl. 3, altsaa om et Par Timer, og jeg skal, naar De først er borte herfra Byen, med mere Ro kunne tage Deres Forsvar."

„Godt, jeg troer ogsaa, at det er bedst saaledes. Skjul saameget som muligt for Ada; jeg reiser alene, og gaaer ogsaa alene til Skibet."

Jeg lader Dem ikke gaa alene paa Gaden, især paa denne Tid, og desuden er det bedst, at De tager Mary med."

En Pælebygning fra Nutiden.

„Nei, jeg har dog ingen Tillid til hende; jeg vil have min Villie, ellers reiser jeg ikke."

Bruno maatte give efter. Harriet gik, og vendte kort efter tilbage med en ubetydelig Reisesæk i Haanden.

(Sluttes.)

En Pælebygning fra Nutiden.

For imellem 20 og 30 Aar siden opdagede Dr. Keller i Zürich den egentlige Betydning af de Pælebygninger, man fandt i forskjellige Sveitser-Søer og senere ogsaa i Moser, Sumpe og Moradser i det nordlige Europa. De have tjent til menneskelige Boliger og stamme fra forskjellige Perioder, de ældste vel endogsaa fra Steenalderen, da Metaller vare ukjendte og baade Værktøi og Vaaben maatte laves af Træ, Been og Steen. Hytterne laa tæt ved Bredden af Søen; Pælene vare fæstede ved at kaste Stene ned om dem, og Væggene vare Riisfletninger, tættede med Mos, Taget af Rør eller Straa.

Beboerne levede som Jægere og af Skovens Bær; af Husdyr kjendtes Hunde, Svin og Geder, og om Resterne, som nu mest findes i Moser, sees Levninger af deres Maaltider og Spor af Pottemagerarbeide.

Men ikke alene Oldtidens Folk levede i Pælebygninger, nyere Reisende i Afrika have ogsaa fundet hele Stammer, som bo i saadanne Bygninger, som vort Billede viser. Det er Bassa-Negere paa Øen Loko i Benue-Strømmen, der leve af Fiskeri og lidt Riis- og Mais-Avl, og da Floderne stige i Regntiden, maa de bo høit, omtrent 10 Fod over daglig Vande. Foruden disse findes der i det Indre flere Stammer, som ligeledes bo høit paa Pæle, dels til Beskyttelse mod vilde Dyr, og dels for at undgaa Oversvømmelser efter de heftige Regnskyl i Troperne, hvorfor vi ogsaa finde Pælebygninger anvendte saavel i Asiens som i Amerikas tropiske Egne.

Fætter Augusts Jordbær.

1.

Af min Barndoms Venner mindes jeg bedst Maurice de S...; i Pensionsanstalten delte vi broderlig baade den tørre daglige Kost og de Delikatesser, man sendte os fra Hjemmet, ligesom vi ogsaa hjalp hinanden med Lektierne og med at gjøre Spilopper.

Naar vi talte om Tiden, da Buret endelig maatte aabnes for de fangne Fugle, og hvad vi saa skulde gjøre, svarede Maurice, som sværmede for Militærvæsenet og eiede nogle Æsker Tinsoldater, at han vilde være General, og tænkte nok at ansætte mig som sin Adjutant.

Da Dagen endelig kom, blev han antaget som Officeerselev, men jeg faldt igjennem.

I Aarenes Løb havde Maurice holdt Ord; han fik en Kugle i Armen i Algier, erobrede en Fane paa Krim, udmærkede sig i Italien, og blev hurtigt Kapitain.

I de første Aar skrev vi jevnligt til hinanden, saa bleve Brevene efterhaanden sjeldnere, og jeg var nær ved at glemme min Barndomsven, da jeg en Dag fik nogle Linier fra ham, hvori han meldte mig, at han havde giftet sig med sin Kousine Valentine.

„Gift!" udbrød jeg stødt, „uden at underrette mig derom i Forveien."

Men min Vrede forsvandt snart ved Tanken om Valentine, det deilige Barn, med hvem vi legede i Ferien, og som kaldte os Begge sine „søde smaa Mænd"; hvorfor jeg skyndte mig at pakke min Kuffert og ile til det unge Ægtepar. Ved Synet af Fruen glemte jeg aldeles den smukke Tale, jeg havde indstuderet underveis, og inden en Time var gaaet, havde hun aldeles fortryllet mig.

Om Aftenen gik Maurice og jeg en Tour i Haven, for at meddele hinanden, hvad der var hændet os og vore Bekjendte i de sidste ti Aar, og jeg fortalte saaledes om vor Skolekammerat, Maleren Maxime, som var bleven forelsket i en ung, fornem Dame, og som troede at hjælpe sin Sag ved at forære hendes Onkel, General Z., et Maleri; men til Gjengjæld fik han en Maanedstid efter en officiel Indbydelse til at overvære Damens Bryllup med vor Ven Edouard Lüssan.

„Bravo!" sagde Maurice og lo; „det er hvad vi her kalde „Fætter Augusts Jordbær"."

Jeg bad om nærmere Forklaring, og Maurice fortalte mig da Følgende.

2.

„Du kjender jo den smukke lille Eiendom, Valentines Bedstemoder eier i Vogeserne. Der stod

bestandigt et Værelse ledigt og ventede paa mig hele Aaret igjennem, og man ventede mig virkelig Aar efter Aar fra 1ste Januar til sidste December, men Livet i Felten og Garnisonerne forhindrede mig i hele fem Aar fra næsten at tænke paa Familien der, indtil jeg efter Felttoget i Italien erholdt sex Maaneders Permission.

Jeg trængte til Ro, frisk Luft og Solskin, hvorfor jeg anmeldte min Ankomst og besluttede at opfylde mine Pligter som Medlem af Familien.

I Begyndelsen forekom Intet mig forandret, og med Undtagelse af Fætter August, hvem jeg ikke følte mig tiltrukken af, lagde jeg kun Mærke til, at Valentine nu som ung Pige holdt, hvad hun havde lovet som Barn, en Bemærkning, jeg troer jeg endogsaa gjorde høit, da jeg hilste paa hende og kyssede hendes rosenrøde Kinder.

Jeg kom snart til at kjede mig, thi at spille med den gamle Bedstemoder og høre paa Fætter Augusts evindelige Jagthistorier, kan ikke udfylde en Mands Tid, og da dertil kom, at jeg opdagede, at han kourede stærkt til Valentine, og da den gamle Dame tillige underrettede mig om, at han rimeligvis snart vilde fri til hende, saa fandt jeg, at det var bedst, jeg pakkede min Kuffert, og fortalte næste Morgen ved Frokostbordet, at jeg desværre maatte afkorte mit Ophold, og at nødvendige Forretninger kaldte mig tilbage til Paris.

Alle protesterede mod denne hovedkulds Afreise — at forlade Egnen uden at have seet dens smukke Punkter, og uden at have besteget nogle af Bjergtoppene, hvorfra der haves de videste Udsigter, var en komplet Umulighed.

Protesten var jo meget smigrende, men jeg blev alligevel fast i min Beslutning.

„Skjøndt Du desværre er meget halsstarrig," sagde Valentine med et bønligt Blik, saa vil Du dog ikke afslaa mig at gjøre en lille Udflugt idag, og Du kan være rolig for, at Du skal komme tidsnok afsted imorgen, Du slemme Fætter! Idag ville vi bestige Waldhorn sammen."

Fra mine Vinduer havde jeg just den foregaaende Aften seet Toppen af Waldhorn, og sagt til mig selv, at om et hundrede Aar eller saa ville Balloner spare Menneskene for disse latterlige Bjergbestigninger, og mindst tænkte jeg paa, at jeg næste Dag selv skulde komme til at lægge Been til — thi Du kjender jo Valentines Oine, og jeg var lige paa Nippet til at give efter, da Grandmama kom mig til Hjælp.

„Det faaer Du ikke Lov til — Waldhorn er langt borte, og det har regnet hele Natten — Du vil blive forkjølet."

Jeg troede allerede at have vundet, men et attenaarigt Pigebarn opgiver ikke saa let sine Planer.

„Godt, saa nøies vi med Silberfels, og Du husker jo nok, Fætter, hvorledes vi der som Børn saae Skovhuggerne fælde og save de store Fyrretræer. Og jeg troer nok, ja jeg er fuldkommen overbeviist om, at det vil glæde Dig at gjensee disse Steder."

Det var jeg egentlig slet ikke overbeviist om, men da hun vedblev at holde sine Øine fæstede paa mig, saa var jeg svag nok til at erklære, at det vist vilde være mig overordentlig behageligt.

„Pas paa hende, Maurice," sagde Bedstemoderen, „og lad hende ikke løbe for meget i det vaade Græs, og tal ikke for høit inde i Slottet, thi Stenene hænge løse over Hovedet paa Eder — værer endelig forsigtige — naa, I have jo ogsaa Fætter August med Jer."

Rigtigt, men ikke behageligt, at han var der. Han er en stor, svær, uhyre godmodig Fyr, som er villig til at gjøre En ti Tjenester, naar man beder ham om een, og naar man har kjendt ham i otte Dage, ønsker man oprigtigt: „Gud give jeg var fri for den forekommende Fyr."

Vi tog altsaa afsted og kom ind i Skoven, efterat have passeret Engen. Om Natten havde det jo regnet, og de smaa Skovbække flød over Veiene hist og her, og jeg fik ved den Leilighed, da Valentine sprang og hoppede med en Fugls Lethed fra Steen til Steen og utrættelig ilede i Forveien, først rigtig Øinene op for, hvor fortryllende hun var, og hvor jeg selv følte mig ung igjen ved hendes ungdommelige Munterhed. Fætter August beundrede ikke blot, han var ganske ude af sig selv af Henrykkelse og fuld af Forekommenhed og Opmærksomheder.

„Tag Dig iagt for den Steen, Kousine! Giv mig din Arm, og lad mig hjælpe Dig over den Vandstrøm!"

„Behøves ikke. Vandet er jo ikke bredere end en Haand." Og hun sprang modigt over, uden at tage Hensyn til de fine Støvler, der just ikke vare vandtætte.

Vi fulgte efter, og naaede snart den omtalte Plet, hvor Træerne vare fældede og lange Rækker af opstablet Tømmer ventede paa Vinterens Komme, for paa Slæder at blive ført ned i de beboede Egne; en egen Skovduft omgav os, Insekterne summede, Bækken rislede og Solen sendte sine Straaler ind mellem Træerne. Her var saa yndigt, at vi besluttede at blive her og lade det gamle Slot skjøtte sig selv.

(Fortsættes.)

Den gamle Herregaard.

(Fortsættelse.)

„Hvad har det stakkels Billede gjort, siden det bliver saa haardt behandlet?" spurgte jeg.

Hun betragtede mig noget med et vist mistænksomt Blik, inden hun svarede:

„Veed De ikke det? — Archin og jeg have havt en ordentlig Bataille angaaende det. Jeg hader det Billede —" og hun stampede i Gulvet — „jeg afskyer det! — Jeg har sagt ham, at han maa ikke lade det blive hængende, og han svarede, at han vilde ikke tage det ned, og vi ere nu komne til den Overeenskomst, at det skal blive hængende med Ansigtet til Væggen, indtil jeg bliver fornuftigere, som han siger; — men det skal aldrig blive vendt om."

Jeg søgte saa godt som muligt at berolige det stakkels heftige Barn, og fik hende fra Værelset ud i den friske Luft i Haven, som syntes at gjøre hende godt. I mit Hjerte beklagede jeg den stakkels Mr. Harcourt, naar jeg tænkte paa, hvilket Liv han maatte føre med hende, og hele Natten kunde jeg ikke glemme det forunderlige sky og mistænksomme Udtryk der var kommet i hendes Øine, naar hun i sin Heftighed betragtede mig.

Men Tiden gik, og jeg forglemte efterhaanden mine Ængstelser. Mr. og Mrs. Harcourt reiste ofte bort paa 2—3 Dage ad Gangen, og hvergang jeg saae ham efter Hjemkomsten, forekom det mig, at han var bleven meget ældre og havde tabt al Livslyst. Han havde sit eget Atelier, og der sad han og arbeidede Morgen, Middag og Aften, og i de fleste af hans Malerier spillede Phyllis en Rolle. Det var just paa den Tid, han malede min gamle, tro Hund, hvis Portræt hænger i Spisestuen, og han vilde absolut have, at jeg ogsaa skulde sidde for ham og lade mig male af ham. Jeg havde endelig givet efter for hans Anmodninger, og vi vare med Phyllis naadige Tilladelse blevne enige med hinanden om de fornødne Forberedelser, da den skrækkelige Begivenhed indtraf, som gav os ganske Andet at tænke paa.

Phyllis havde skrantet lidt og været nødt til at holde sig inde nogle Dage, hvorfor jeg, skjøndt det skylregnede, en Dag tog Galoscher og Regnkappe paa og gik over til hende, for at passiare med hende og opmuntre hende. Hun hvilede paa Sofaen, klædt i en aldeles hvid Dragt, halvt Morgen-, halvt Selskabsdragt, fuld af Kniplinger og Garneringer, og hun saae om muligt endnu yndigere ud end sædvanligt. Hun lignede et godt og elskeligt Barn og var aabenbart i en blid og rolig Stemning, thi hendes Øie havde et usædvanligt ømt Udtryk og

hvilede med megen Kjærlighed paa hendes Mand, der sad ved Siden af hende. Han reiste sig, da han saae mig træde ind, og efter at have hilst paa mig, vendte han sig om til sin Hustru og sagde:

„Da Miss Warburton nu er kommen og bliver hos Dig, saa vil jeg gaa ned til Floden og prøve, om jeg kan fange nogle Foreller til din Middag — det er just passende Veir dertil."

Han bøiede sig ned, kyssede hende og sagde: „Farvel, Du Smaa, og husk endelig paa, at Du forholder Dig rolig."

„Ja vist, ja vist; men Du maa ikke blive for længe borte, og kom blot ikke hjem med tomme Hænder, da jeg nu har faaet ubetvingelig Lyst til Foreller til min Middag."

Han lo og hilste os, idet han gik, og da han var borte, kunde jeg ikke lade være at bemærke:

„Hvor De dog har faaet en god Mand, Phyllis."

„Aah ja saamæn. Min gamle Archin er ikke saa slem endda, men han er saa græsselig egensindig og paastaaelig. Jeg har ikke i hele mit Liv faaet saamange Irettesættelser og taalt saamegen Modsigelse, som i de ti Maaneder, jeg har været gift."

Da jeg mærkede, at hun begyndte at blive heftig, saa forlod jeg denne farlige Gjenstand, og begyndte at tale om de sidste Broderimønstre, vi havde faaet; men uheldigvis spurgte jeg, om hun havde brugt et, jeg havde laant hende, og hun vilde nu reise sig og hente det. Jeg bad hende om at lade det være, men forgjæves; hun var i næste Dieblik ude af Værelset. Hun blev lidt længe borte, og da hun kom tilbage, var hun i heftig Bevægelse; i hendes Dine var det Udtryk, som jeg altid ængstedes over at see, og i Haanden holdt hun en lille Skitsebog.

„Tænk blot, hvor heldig jeg har været," udbrød hun, „jeg har ikke blot fundet Deres Mønster, men ogsaa en af Archins gamle Skitsebøger, en af dem, han havde før vi bleve gifte. De kan vel nok begribe det?"

„Jo — det er da ikke saa vanskelig en Sag, men jeg kan blot ikke forstaa, hvorfor De er saa glad derover."

„Det er fordi De ikke er gift," svarede hun med en Overlegenhed, som hos enhver Anden vilde have været stødende. „De har nemlig ingen Idee om, hvad Ægtemænd ere for Afskum."

Jeg lo høit af hendes høitidelige Tone og Væsen, og sagde: „Jeg maa altsaa betragte det som et Held, at jeg ikke er gift."

Hun lagde ikke Mærke til mine Ord, men bladede hurtigt og med rystende Hænder om i Skitsebogen, som hun havde aabnet. Jeg havde tabt en Maske i mit Strikketøi, og var beskjæftiget med at finde den, da et halvt undertrykt Skrig fra Phyllis bragte mig til at see op. Hun stod med et Blad af Bogen i hendes knyttede Haand, og betragtede det med et Blik, som om Dinene skulde springe ud af Hovedet paa hende; hendes Træk vare forvredne og hele hendes Legeme rystede.

„Jeg vidste det nok!" skreg hun, „jeg vidste det nok. Der er det igjen — det Ansigt! — Nei, rør mig ikke!" — da jeg nærmede mig hende — „De har just det samme Ansigt, og De betragter mig just med de samme Dine. Gaa bort! jeg hader Synet af Dem!"

Et Dieblik stod jeg som lamslaaet af Skræk, men saa samlede jeg mig, betragtede hende med et fast og bestemt Blik, og sagde i en bydende Tone:

„Vær rolig, Phyllis, og sæt Dem hos mig."

Mit svage Forsøg paa at imponere den Rasende lykkedes ikke. Jeg formoder næsten, hun kunde see, hvor forskrækket jeg egentlig var, for hun betragtede mig et Dieblik med et Smil, og udbrød saa i en skingrende Latter, som vil lyde i mine Øren til min sidste Time.

„De faaer det ikke! Jeg veed godt, De vil tage det fra mig, men nu tilhører det mig, og De faaer det ikke," og hun puttede Bladet i Munden, holdt fast med Tænderne og rev det i Stykker.

Senere har jeg ofte tænkt over, hvor dumt jeg bar mig ad, og at jeg aldeles maa have tabt Besindelsen, thi jeg gik forbi Phyllis hen i den anden Ende af det lange Værelse og ringede paa Klokken. Da jeg atter vendte mig om, var Døren til Haven aaben og Phyllis borte. Jeg kunde see hendes hvide Skikkelse springende og løbende igjennem den nedstyrtende Regn, og i næste Dieblik fulgte jeg efter hende, raabende paa Hjælp af alle Kræfter.

Enden herpaa var skrækkelig, og jeg kan ikke taale at fortælle Dig den, Sybil, med alle dens Enkeltheder — nok er det, at da jeg næste Gang saae min stakkels lille Phyllis, laa hun drivvaad og druknet i den ulykkelige Mands Arme."

Sybil sukkede og kunde ikke tilbageholde sine Taarer.

Jeg saae, at jeg havde gjort Uret i at fortælle Sybil denne sørgelige Begivenhed, og for hurtigt at give hende Andet at tænke paa, sagde jeg: „Klæd Dig saa paa og lad os komme afsted."

„Nei, kjære Tante, det vil Du ikke kunne udholde, og jeg har heller ikke Lyst nu idag — maaskee en anden Gang, men ikke nu. Lad os nøies med at gaa en Tour — det maa have været en skrækkelig Begivenhed for Dig."

„Ja forfærdelig. Det er i disse Dage lidt over tre Aar siden, og Alt staaer endnu tydeligt for mig."

Vi tog altsaa vort Tøi paa og gik ud for at spadsere, men vare ikke komne udenfor Landsbyens Omraade, før vi mødte den gamle Tjener oppe fra Herregaarden. Hans Ansigt havde et gladere Udtryk, end jeg mindedes at have seet i lang Tid, og han standsede os.

„Jeg har gode Nyheder, Frue," sagde han. „Herren kommer hjem, og jeg er beskjæftiget med at gjøre Huset færdigt til at modtage ham. Kunde den unge Dame ikke have Lyst til at komme over og see det imorgen, saa ere Betrækkene tagne af, vi have luftet ud, og Alt er parat til Herrens Hjemkomst."

„Jo, lad os gaa derover, Sybille," sagde jeg hurtigt; „vi ville tage nogle Blomster med, lægge nogle af vore nyeste Bøger frem, saa at det kan see lidt hyggeligt og hjemligt ud."

Og det blev saaledes aftalt, at vi skulde gaa derover næste Eftermiddag, da Mr. Harcourt først blev ventet om et Par Dage.

Næste Dag var Veiret deiligt, og til den fastsatte Tid begave vi os paa Veien til Herregaarden, indenfor hvis Mure jeg nu følte en vis Lyst til atter at komme; det var som om jeg følte mig mere let i Sindet, efterat jeg havde fortalt Sybille den sørgelige Begivenhed, jeg der havde været Vidnet il. Det gamle Hus laa badet i Solskinnet; Gartneren havde pyntet Trapper og Gange med Blomster, og Alt havde et venligt og hyggeligt Præg, hvilket jeg haabede maatte være et godt Omen for den stakkels Mr. Harcourt.

(Fortsættes.)

Blandinger.

— I en stærk Storm, da et Skibs hele Besætning holdt Bøn, brast en Skibsdreng, som længe havde betragtet Baadsmandens ualmindelig røde Næse, pludselig ud i en voldsom Latter. Da han blev irettesat for sin ubetimelige Latter, og spurgt om Aarsagen dertil, sagde han: „Ih, jeg lo ved Tanken om, hvor Baadsmandens Næse vil hvile, naar den kommer i Vandet." Dette Svar fik Alle til at lee, og gav dem nyt Mod, saa de igjen tog fat paa det ved Bønnen afbrudte Arbeide, for at bringe Skibet i sikker Havn.

— Solen straaler ogsaa i en Mudderpøl; men kun den stille, klare Sø optager dens Billede rent og klart.

Talgaade.

1 2 3 4 5 6 7
Det bøier sig ikke for Noget,
Og gjør tidt det Rankeste kroget.

5 3 1 2
Af saftige Frugter det presses.

5 3 4
Med Arbeid og Tvang han belæsses.

4 3
Det ønskes og frygtes tillige.

1 3 2
For den maa vor Sundhed bortvige.

2 4 3 1
Bag Krigshærens Skare det følger.

7 6 2
Det gjemmer, men Intet det dølger.

2 3 5
En sørgelig Tilstand for Lommer.

5 6 7
Det Ord ubeleilig tidt kommer.

7 6 4 3
Historien dadler ham meget.

1 7 6
Med det har hvert Barn ofte leget.

Opløsning af Charaden i Nr. 37:
Hjertebanken.

Dobbeltgaaderne i Nr. 36 er opløst af Maria i Hansted.
Charaden i Nr. 37 er opløst af B. H.

☞ **Med dette Nr. følger „Sigrid Lilieholm", 7de Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvarta (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Forlagt af Triers Bogtrk.

V. Söborgs Stentrk.

Kunstnere paa Vandring.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 30te September. Nr. 39.

Indhold: Kunstnere paa Vandring (med Lithografi.) — Brøde og Bod (Slutning.) — Fætter Augusts Jordbær (Slutning.) — Den gamle Herregaard (Slutning.) — Blandinger. — Stavelsegaader.

Kunstnere paa Vandring.

Ogsaa Kunstneren trænger til Brød for at leve, og at dette ikke altid er saa ganske let at finde, viser vort Billede.

Principalen leder den dresserede Hest, der tilligemed Pudlen og Konen, samt Rekvisiterne paa Hesten, tilhører ham.

Bagefter humper Clownen og Truppens ei længere unge Primadonna, der maaskee begge have seet bedre Dage, da han var Herkules i et større Kunstberiderselskab, og hun endnu ung og gratiøs, medens nu Sygdom og Elendighed har bragt dem saa langt med, at de med daarlige Vittigheder og vovelige Evolutioner maa forlyste Gadens Publikum, hvilket ofte er Enden paa mangt et Kunstnerliv.

Brøde og Bod.

(Slutning.)

„Jeg haaber, at De maa komme tidsnok for at kunne tage Afsked med den Døende," yttrede han høit, da Mary stod i Nærheden; „jeg skal nok forklare Papa, hvorfor Deres pludselige Afreise er bleven nødvendig."

„Tak! og bring Ada min Hilsen," yttrede Harriet, medens hun gik hurtigt bort, hvorpaa Bruno begav sig til Ro, men Søvnen flygtede bort fra hans Leie.

Ved Frokostbordet næste Morgen var Bruno træt og udmattet, og hans Fader var i et daarligt Humør.

Harriet blev ikke savnet, da hun aldrig tog Del i den tidlige Frokost. Om Natten havde Bruno bestemt at meddele Faderen hendes Afreise ved Frokostbordet, men han manglede Mod, og besluttede at vente til et gunstigere Øieblik.

De traadte ind i Arbeidskabinettet, og gave sig ifærd med de ankomne Breve.

Bruno turde ikke vente længere, og sagde derfor: „Det er sandt, jeg skal hilse Dig fra Mama, hun maatte pludselig reise inat."

„Hvad siger Du? Pludselig reise bort! Af hvad Grund?"

„Grevinde Fürstenberg telegraferede, at hun ønskede at see hende."

„Uden at tage Afsked fra mig?"

„Du sov."

„Hvorfor lod hun Dig vække?"

„Jeg kom meget sent hjem..."

„Senere end jeg. Siig mig Sandheden, Bruno, jeg længes efter at faae Vished —, jeg pines af Tanker, som jeg ikke tør udtale, og det forekommer mig, som om der hviler en Forbandelse over dette Hus. Hvem fulgte med hende?"

„Ingen."

„Ikke engang Mary?"

„Hun vilde reise alene."

„Og jeg skulde saa blive rolig tilbage her —; jeg reiser efter hende endnu i Dag."

„Det er at vise hende en Mistillid, som vil krænke hende. Oprigtig talt, Papa, saa er hun reist bort, for at undgaa alle de ondskabsfulde Rygter,

Frank har udspredt om hende. Jeg veed virkelig ikke, hvorhen hun er reist."

„Har hun da skjult det for Dig?"

„I Hastværket have vi begge glemt det. Hun skriver en af de første Dage."

Bankieren var i en forfærdelig oprørt Stemning, men han satte sig dog ned, og aabnede de indløbne Breve.

Herved blev dog kun Alt værre; det ene Brev efter det andet indeholdt Forlangender om Regnskabsopgjørelser, og Bebreidelser for at have lokket Kunder til Deltagelse i tvivlsomme Foretagender.

Morris var som rasende, og Bruno havde en haard Dyst med ham, inden han fik ham nogenlunde talt ril Rette, men intet af Brevene indeholdt noget Trøstende; Morris's Pande blev mere og mere rynket, og da han havde læst det sidste, fortrak hans Ansigt sig, hans Blik blev stirrende, hans Læber hængende, og hans Øine udtrykte en usigelig Angst.

„Min Gud! hvad gaaer der af Dig?" udbrød Bruno.

Intet Svar, ingen Bevægelse. Haanden, som havde holdt Brevet, hang slap ned, og lod Brevet falde.

Bruno tog Brevet op. Det var en anonym Skrivelse, som oplyste Morris om, at hans Kone havde været gift med Frederik Palmer, da hun ægtede ham; at Palmer under Navnet Walker havde opsøgt og truet hende, at hun havde myrdet ham, og rimeligviis vilde blive arresteret i Dagens Løb.

Bruno stak Brevet i Lommen, og ringede.

Der blev sendt Bud efter den nærmeste Læge, som erklærede det for et Slagtilfælde, der vilde efterlade Lamhed, og hvis det gjentog sig, medføre Døden. Det var rimeligviis fremkaldt ved Overanstrængelse eller en heftig Sindsbevægelse.

Patienten blev bragt til Sengs, og Bruno maatte uvilkaarlig tænke paa, hvor hurtigt Alt havde faaet et andet Udseende i dette Hus.

Tredivte Kapitel.

Berthold Frank havde ingen Anelse om, at Damoklessværdet ogsaa svævede over hans Hoved.

Han vidste intet om Rieses Tilstaaelse og Inspektørens Opdagelser, og han skjulte sig paa ingen Maade; thi Grunden til, at Politiet søgte ham forgjæves, laa deri, at han opholdt sig i sin anden, luxuriøst udstyrede Bolig, om hvis Existents det høie og velvise Politi var aldeles uvidende.

Den følgende Morgen forlod han denne Bolig, for yderligere at forplante Rygtet om Fru Morris, og paa denne Vandring naaede hans Skjæbne ham endelig.

Han løb lige i Armene paa Inspektøren og den Politi-Embedsmand, der søgte ham.

For ikke at gjøre Opsigt, hviskede Inspektøren til ham, at han var deres Arrestant, og maatte følge med. Frank blev lige saa hvid i Ansigtet, som hans stivede Halstørklæde, og gjorde vel nogle Indvendinger, men da Folk blev opmærksomme, og standsede, gav han efter for den raa Kraft, som han sagde, og ikke for Loven.

Underveis spurgte han dem, hvorfor han blev arresteret.

„Riese har tilstaaet, at de Papirer, hvormed han truede Hr. Morris, tidligere var i Deres Besiddelse."

„Saa har han jo stjaalet Papirerne fra mig."

„Og hvem har De stjaalet dem fra?"

„Det er intet Tyveri, kun et Uddrag af Handelsbøgerne."

„De glemmer Banknoterne, som tilhørte Deres Principal. Det kan ikke hjælpe at nægte —, vi kjende nu nøiagtigt Deres hele Færden i den sidste Tid."

De vare imidlertid komne til Retslokalet. Inspektøren gik ind, og bad om, at Frank strax maatte blive taget i Forhør, og at han maaskee efter dette maatte rette nogle Spørgsmaal til ham.

Dette blev bevilget, og Frank ført ind. Han tilstod, at have gjort Uddrag af Bøgerne, for at aabne Øinene paa de bedragne Kunder, men Kassetyveriet benægtede han paa det Bestemteste.

„Deres Tilstaaelse behøves egentlig ikke, thi vi have Beviser nok," sagde Forhørsdommeren. „Hermed er Forhøret sluttet. Vil De, Hr. Inspektør, gjøre Arrestanten nogle Spørgsmaal, saa maa De gjøre det nu."

„De veed vel, at Sir Frederik Walker er myrdet iforgaars Aftes?" spurgte Inspektøren.

„Det veed jo hele Byen," svarede han med nedslagne Øine.

„Kjendte De ham?"

„Han kom ofte for at hæve Penge i Kontoret, og desuden til Hr. Morris, da de begge vare Kunstkjendere."

„Kjendte Fru Morris ham?"

„Ja meget nøie, under hans sande Navn, Palmer, og de havde ofte hemmelige Sammenkomster, thi han var hendes Mand; han truede hende til at stjæle af Bankierens Kasse, for ikke at angive hende."

„Har De noget Bevis for denne Formodning?"

„Et lovformelig udfærdiget Ægteskabsbevis kan vel nok tages gyldigt."

„En Ægteskabsattest," sagde Inspektøren overrasket, „vilde altid veie en Del, men hvorledes har De kunnet vove at udsprede Rygter om, at hun har myrdet Palmer?"

„Fordi der neppe var anden Udvei for hende,

og jeg veed ogsaa, at hun ventede paa Palmer, da han kom fra et Besøg hos sin Søster."

„Saa maa De jo have seet hende."

„Det er jo heller ingen Umulighed."

„Saa har De vel ogsaa seet Ægteskabsattesten."

„Ja, det har jeg."

„Hvor? i hvis Hænder var den?"

Frank vilde svare, men betænkte sig, og søgte forgjæves at skjule sin Forlegenhed.

„Nok er det, jeg har seet den. Forøvrigt vil Fru Morris ikke benægte Sandheden —; en ond Samvittighed og Frygt for Tugthuset har bragt hende til at begaa den fortvivlede Gjerning."

Inspektøren erklærede, at han ikke havde flere Spørgsmaal at gjøre Arrestanten, men bad om at maatte tale nogle Ord med Dommeren, førend Frank blev ført ud.

De trak sig tilbage i en Vinduesfordybning, og Friedenreich sagde: „De har nu hørt hans Udsagn, og just af dette slutter jeg, at Fru Morris ikke har begaaet Mordet. Jeg er kommen paa et andet Spor, som vi maa forfølge. Kunne vi ikke lade ham undersøge paa hans Person."

„Stop lidt! hvad er det?" udbrød den Betjent, der passede paa Fangen.

Berthold Frank havde nemlig taget Noget ud af sin Brystlomme, og stukket det ind imellem nogle Pakker Akter. Ved at eftersee der, fandtes en lille, fint udarbeidet Dolk.

Kassereren blev nu undersøgt paa Personen, og hans Lommer tømte. I disse fandtes kun en Tegnebog.

„Hvorfor bærer De en Dolk?"

„Den gaaer jeg altid med, thi det er jo ikke sjeldent, at rolige Borgere om Aftenen overfaldes af Svirebrødre og andet Pak."

„Er denne Tegnebog Deres, Berthold Frank?"

„Ja —, naturligviis."

„Nei, den tilhører Palmer, og De er hans Morder. Med denne Dolk har De dræbt ham, fordi De frygtede ham, eftersom han vidste, at De var en Tyv og en Hasardspiller, og havde truet med at aabne Øinene paa Morris. Denne Trusel vilde han ogsaa udføre, fordi han vidste, at De forfulgte Fru Morris med et glødende Had, og det laa i hans Interesse at forhindre Deres Hævnplaner. De fandt et Dolkestød som et bekvemt Middel til at befri Dem fra denne Modstander, og De henledede ganske behændigt Mistanken paa Fru Morris."

Denne velmotiverede Anklage knuste aldeles Frank; han stønnede, og sagde: „Det var ikke min Hensigt —, han ophidsede mig…"

„Jo, Mordet var beregnet; De vilde have Fingre i Papirerne, som Tegnebogen indeholdt. Der var maaskee ogsaa andre Grunde."

„Hvorfor traadte han mig i Veien? Hvad havde han at gjøre saa sent i Bankierens Hus? Hvilken Hensigt førte ham derhen? — Det var let at gjætte —, han ventede paa Fruen, som maatte den Vei, men han vidste ikke, at hun allerede var gaaet —, mig overraskede han…"

„Idet De havde benyttet Deres falske Nøgler til atter at aflægge Kassen et Besøg."

„Der var jo ikke noget i den. Han havde jo ogsaa listet sig ind som en Tyv om Natten, og turde derfor ikke gjøre Larm, men jeg vidste, hvad jeg kunde vente af ham. Han havde ikke villet slutte Forbund med mig, derfor maatte jeg følge efter ham, da han skyndte sig bort —, jeg maatte vide, paa hvilken Fod vi stod med hinanden —, og saa —, ja, jeg veed ikke selv, hvorledes det gik til. Skaan mig for Resten."

Han lod Hovedet synke ned paa Brystet, og som et villieløst Barn fulgte han Betjenten, der overgav ham til Arrestforvareren.

Da de to Embedsmænd vare alene, sagde Inspektøren, at Mistanken til Frank først var opstaaet under Forhøret, da han havde gjort Paastande, som han kun kunde bevise, naar han havde seet, eller var i Besiddelse af den Myrdedes Papirer, og saa var det ene fulgt efter det andet.

Oprindelig havde han ikke Frank mistænkt, thi dengang vidste han ikke, at Palmer var en farlig Fjende for Kassereren, som rimeligviis havde havt i Sinde at aflægge sin forrige Principals Kasse et Besøg, for at klare sin Gjæld til Riese. Nu laa Alt klart for Dagen.

Inspektøren var vel ganske tilfreds, da han havde forladt Retslokalet, men Franks Udsagn og Palmers Papirer vilde dog kompromittere Fru Morris, og udsætte hende for en Anklage for Bigami; men derved var der for ham intet at gjøre.

Saavidt var han kommet, da han naaede Bankierens Gaard. Alle Skodder vare lukkede, og der var saa stille som paa en Kirkegaard.

Ingen lod sig see, og opfyldt af bange Anelser bankede han paa Døren til Kabinettet, hvor Bruno modtog ham, bad ham tage Plads, (jo længere han opholdt ham, jo større Forspring fik Moderen), og fortalte nu vidtløftig, at to Anfald kort efter hinanden havde gjort Ende paa Faderens Liv. Anfaldene vare fremkaldte dels ved ubehagelige Forretningsbreve, men især ved det Brev, som han nu lod Friedenreich læse.

„Det kan kun Frank have skrevet, for at lede Mistanken fra sig over paa en Anden."

„Ja, af Hævngjærrighed," mente Bruno, „men hvilken Mistanke?"

„Frank er nylig arresteret, og anklaget for Falsk, Tyveri og Mord."

„Mord?"

„Ja, De er lige saa overrasket, som jeg blev. Nok er det, han har tilstaaet at have myrdet Palmer, hvorom jeg siden skal fortælle mere; men gaa nu ind, og berolige Deres Stedmoder. Da begge hendes Mænd ere døde, vil der vel næppe blive anlagt Sag imod hende; men Frank vil rimeligviis, for at hævne sig, sætte Pletter paa hendes Rygte. Sligt glemmes dog, især hvis hun vilde forlade Byen for en Tid."

„Hun reiste i Nat med Dampskibet, og det er vist bedst, at hun bliver borte, indtil Franks Dom er faldet."

„Det glæder mig. Naa, vi To ere jo Venner, — paa et glædeligt Gjensyn."

Han gik sin sædvanlige Spadseretour langs ad Havnen. Det muntre Liv her tiltalte ham, og han blev opmærksom paa, at flere Baade seilede frem og tilbage, og undersøgte Bunden med lange Baadshager.

„Er et Menneske forulykket her?" spurgte Friedenreich.

„Man siger, at en Dame faldt i Vandet i Aftes, da hun vilde gaa ombord i Dampbaaden. Siden har Ingen seet hende. Det var mørkt dengang, og Strømmen har rimeligviis ført Liget bort."

Friedenreich kunde ikke værge sig mod den Tanke, at den forulykkede Dame var Fru Morris, og skjøndt det var ubehageligt, mente han dog, at burde underrette Bruno derom.

Bruno blev dybt rystet; han spurgte sig selv, om det var tilfældigt eller med Hensigt —, Spørgsmaalet blev ikke besvaret —, men Brøden var nu affonet.

Da Floden nogle Dage efter gav sit Offer tilbage, fandt Harriet en Grav ved Bankierens Side, og Ada lagde den første Krands paa samme.

Det tungt prøvede Hjerte fandt endelig Ro, og han, der havde drevet hende saavidt, foretrak at hænge sig i Fængslet, fremfor at vente den Straf, Loven vilde tilkjende ham, og hans forstummede Læber udtalte altsaa ingen Beskyldning mod Harriet, og Ada erfarede aldrig, hvem den smukke Dame egentlig var, som havde sluttet sig til hende, og som hun altid bevarede i kjærlig Erindring.

Kaspar Riese slap billigt, men Simon Kern maatte atter tilbage til Tugthuset, dennegang paa Livstid.

Morris's pludselige Død havde forsonet Eckart, og intet stod i Veien for Brunos Forbindelse med Ada; men der gik mange Maaneder, forinden der kunde tænkes derpaa, og Bruno maatte arbeide strengt, for at gjenerhverve den rystede Tillid.

Hos Friedenreich fandt et dobbelt Bryllup Sted, og vore Venner dannede efterhaanden en fortrolig Kreds, hvis oplivende Element den gamle Inspektør var.

Selv Bluff forsonede sig med ham, da han erfarede, at det kun var for at udfinde Kassetyven, og bevise Grubens Uskyldighed, at han havde indbildt ham Historien om den indiske Onkel.

Brøden var der gjort Bod og Affoning for, ikke alene Harriets, men ogsaa den samvittighedsløse Bankiers, og hos Bruno Morris indtog atter Fred og Lykke den Plads, man maa ønske dem i ethvert Hjem.

Fætter Augusts Jordbær.

(Slutning.)

Og dog var jeg ikke i godt Humør; Fætterens flaue Snak ærgrede mig, og det var vist tydelig at læse i mit Ansigt, thi pludselig sagde Valentine:

„Fætter August, jeg har en Tjeneste at bede Dig om."

„Tal, kjære Kousine! Du har blot at befale over mig."

„Jeg har faaet en saadan ubetvingelig Lyst til at spise Jordbær, og da jeg ikke vil bede Maurice, der maa være altfor træt, om at klattre op til Slottet, hvor de voxe, saa er Du nok saa venlig at føie mig i at samle mig nogle. De ere saa mageløse, at mine Tænder ordentlig løbe i Vand ved Tanken om dem. Du kjender jo Stedet," og hun pegede med Fingeren paa en mosbegroet Klippe, som det idetmindste vilde tage et Kvarter at naa op til, ligesaa længe at stige ned fra, for ikke at tale om Indsamlingen.

„Du kan jo ikke behøve lang Tid dertil."

„Nei, kjære Kousine; Bjerget og jeg ere gamle Bekjendte," og han satte sig strax i Bevægelse.

Jeg fulgte ham mekanisk med mine Blikke, og jeg var ikke lidet forundret over denne pludselige Lyst. Den samme Tanke maa have beskjæftiget hende, thi neppe var han forsvunden om et Klippehjørne, før vore Øine mødtes, og vi udbrød begge i en lydelig Latter.

„Det var da en besynderlig Idee, Du pludselig fik, kjære Kousine."

„Saameget besynderligere, som der slet ikke findes Jordbær deroppe, hvorhen jeg pegede."

Jeg kunde ikke lade være at lee, thi den Slags Løier satte mig ti Aar tilbage i Tankerne; men ved at betragte Valentine blev jeg strax alvorlig, thi hun

syntes at være urolig, rødmede og sagde med et sørgmodigt Blik paa mig:

„Du kan altsaa slet ikke mere lide vort kjære gamle Hus?"

„Ikke lide det? Du veed altfor godt, Valentine, at mit inderligste Ønske er, aldrig at forlade det."

„Nei, Du er ikke mere den Samme, og dog have vi talt Dagene til din Ankomst; jeg sagde, Du blev nok en Maaned — Grandmama mente to — og vi havde saameget at bestille for at gjøre Dig det hyggeligt. Kan Du huske, da vi gik ud og tegnede og malede sammen?"

„Har Du ikke glemt den lykkelige Tid og de deilige Tegninger? Du lavede Træerne og jeg Figurerne, som jeg altid forsynede med Sabel og Chakot. Ja saa husker Du vel ogsaa, at vi faldt i Søvn om Aftenen, naar Grandmama læste høit for os?"

„Det var fordi vi vare tidligt oppe om Morgenen, og dengang havde Du ikke Waldhorn for langt borte."

„Tilgiv mig, Kousine, men dengang vare vi saa glade; vi kunde lee af fuldt Hjerte, naar Du havde Gustave under den ene Arm og mig under den anden, og kaldte os dine „smaa Mænd"."

„Nei, det er ikke sandt."

„Jeg kan jo skrive til Gustave og spørge ham derom?"

Hun lyttede. Nede fra Buskene lød det, som om man arbeidede sig igjennem dem, og Du kan tro, mit Hjerte bankede, da hun lagde Fingeren paa Munden for at paabyde mig Taushed, og med et spørgende Blik saae ind i Tykningen i sin naive Frygt for at blive forstyrret.

„Vær rolig, Valentine; det er kun en Ged eller et andet Dyr."

Og saa lo vi, og hun spurgte: „og Du vil virkelig reise?"

Jeg fik ikke Tid til at svare, thi et voldsomt Lyn forfærdede os, der ikke havde lagt Mærke til, at et Uveir var trukket op, og nu begyndte det at regne.

Valentine tog sit Shawl over Hovedet og sagde: „Det har ikke Noget at betyde. Giv mig din Arm, og lad os skynde os ned i Dalen, hvor vi kunne finde Ly i en af Savmøllerne."

Nedgangen var steil og glat; jeg var i heftig Sindsbevægelse og min Arm skjælvede.

„Du er en daarlig Støtte," sagde hun; „gaa hellere foran, og sæt Hælene fast i, saa følger jeg efter," — og paa denne Maade naaede vi den føromtalte Vandansamling, der nu var en lille rivende Bæk.

Jeg standsede ved denne Forhindring, men hun lo høit, og sprang behændigt ud paa den nærmeste Steen med de Ord: „Farvel, Kapitain! — Den, som elsker mig, følger mig," og i to-tre andre Hop stod hun paa den anden Side, og ilede, uden at see sig om, hen til den nærmeste Hytte, som var ubeboet paa denne Aarstid, og hvori Skovhuggerne gjemte deres Værktøi. Jeg skyndte mig efter hende, og fandt hende beskjæftiget med at skaffe en lille Plads til at sidde paa, og efter nogle Anstrengelser fik vi en Trækasse saa ryddelig, at vi kunde sidde der temmelig tæt op til hinanden.

Jeg kunde ikke faa et Ord frem, saa mange og saa forvirrede vare mine Tanker.

Hun brød først Tausheden.

„En saadan Tour skal ikke bringe Dig til at holde af vore Bjerge, og da Du reiser, faaer Du dem jo ikke at see under heldigere Forhold."

Jeg veed ikke, hvad der foregik i mit Hoved eller rettere i mit Hjerte; jeg blev saa underlig øm om Hjertet, og jeg vendte Øinene bort for at undgaa Valentines lidt ironiske Blik.

„Reise? hvilken Idee! Ja igaar maaskee — men idag ikke."

„Du bliver altsaa," sagde hun og klappede i Hænderne; „hvor Grandmama vil blive glad!"

„Jeg bliver — jeg har jo sex Maaneders Permission."

„Altsaa hele Sommeren!"

„Ja — jeg holder saameget af Frugt."

„Tiden gaaer desværre saa hurtigt."

„Saa beder jeg om Forlængelse," og da jeg ikke mere vidste, hvad jeg skulde sige, saa tog jeg hendes Haand og trykkede den, uden at tilføie et Ord.

Heldigviis hørte vi Skridt nærme sig, og Fætter August viste sig forpustet og ophedet i Døren med begge Hænderne fulde af Jordbær.

„Du har rigtignok faaet mig til at løbe omkring, og det er et rent Held, at jeg finder Jer her. Forøvrigt kan jeg sige Dig, at der, hvor Du viste mig hen, fandtes ingen Jordbær."

Lykken gjorde os saa egenkjærlige, at vi næppe tænkte paa at beklage ham; men jeg troer nok, han har opgivet alle Tanker om Giftermaal.

* * *

Maurice har nu været gift i ti Aar, og endnu i sit sidste Brev skriver han, at der ikke gaaer en Dag, uden at han velsigner Fætter Augustes Jordbær.

Den gamle Herregaard.

(Slutning.)

I Værelserne havde Tjenestefolkene gjort deres Bedste for at de skulde tage sig godt ud, og der var Ild i alle Kaminerne; men det gjorde et sørgeligt Indtryk paa mig, at see mange af de Presenter udstillede, som den stakkels Phyllis havde faaet til sit Bryllup, og at møde hendes søde, barnlige Ansigt i næsten hvert Maleri, som prydede Væggene. Sybille var derimod aldeles henrykt; hun kunde næsten ikke rive sig løs fra Malerierne, det gammeldags Porcellain og de mange Nipssager; men endelig bleve vi dog færdige og lavede os til at gaa, da den gamle Hushovmester sagde, at han havde ladet dække Thebord til os i Herrens eget Værelse, da han mente, det vilde være behageligere for mig, end i de andre større Værelser, til hvilke den gamle Mand godt huskede, at der maatte knyttes mange sørgelige Minder for mig.

Vi fulgte ham altsaa ind i Mr. Harcourts eget Værelse, der saae ud som i gamle Dage: et hyggeligt Arbeidsværelse med et kunstnerisk Præg over sig. Mit Øie søgte uvilkaarlig det Sted, hvor det Maleri hængte, som havde fundet Phyllis Mishag. Det var nu ikke længer i Unaade, men vendte sit smukke Ansigt ud imod mig. Jeg traadte nærmere hen til det, og kunde neppe undertrykke et Forbauselsens Udraab: thi det var Sybilles Ansigt, som fra Væggen skuede ned paa mig — det smukke, lille Hoved med det for Kvinderne i Bretagne eiendommelige Hovedtøi.

„Men saa see dog her, Sybille!" udbrød jeg, men standsede ved Synet af min Nieces sædvanlige blege Ansigt, der nu var blussende rødt, og i hendes rolige, brune Øine var der et forvirret Udtryk.

„Hvorledes kommer det her?" stammede hun, men saa var det som om der pludselig gik et Lys op for hende, og hun tilføiede hviskende: „Nu troer jeg, at jeg begynder at forstaa det, og jeg skal, naar vi komme hjem, forklare Dig det Hele." Men da den gamle Tjener strax efter forlod Værelset, saa betroede hun mig under megen Rødmen og Stammen følgende temmelig almindelige Begivenhed:

Det synes som om der for fem Aar siden viste sig i den Deel af Bretagne, hvor Sybille dengang levede sammen med sine Forældre, en ung engelsk Maler, som hed Fetherstonhaugh, og som var kommen for at studere baade Befolkningen og dens Dragt i Normandiet og Bretagne til Brug for ham selv i et stort Maleri, som han havde isinde at udføre. Da der i den lille By, der laa i en afsides Egn, ikke boede andre Englændere end min Broders Familie, bleve de snart bekjendte med hinanden og kom til at leve meget sammen. Sybille var dengang ikke mere end sytten Aar, og hun ansaa det for en mageløs Glæde og Lykke at blive afmalet i sit bretagnesiske Costume af den unge engelske Maler. Skjøndt hun ikke ligefrem tilstod det, saa kunde jeg dog let slutte mig til, at det var gaaet hende ligesom min stakkels lille Phyllis — at hendes Hjertefred var borte og at, da Mr. Fetherstonhaugh efter et Ophold af tre Maaneder forlod den lille franske By, var han ikke alene i Besiddelse af mange Udkast og Skitser af min smukke lille Niece, men ogsaa af hendes uskyldige Hjerte. Da jeg fortalte hende, at Mr. Fetherstonhaugh og Mr. Harcourt var samme Person, kunde hun strax indsee det, men tidligere havde Navnet ledet hende paa Vildspor, thi Mr. Fetherstonhaugh optog Navnet Harcourt efter et af sin Hustrues Godser, og han blev nu altid blot kaldt Harcourt, da det andet Navn var saa urimelig langt.

Jeg maatte næsten lee høit ved Tanken om Sybille, der i saa lang Tid havde maattet hænge med Ansigtet mod Væggen, men jeg holdt mig, da jeg saae, hvor forvirret hun var over den Rolle, hun uden sit Vidende og sin Villie havde spillet i den ulykkelige Phyllis's Liv.

Vi vare just færdige med vor The og stod parate til at vandre hjemad, da en Vogn kjørte op for Hoveddøren.

„Hvem kan det være?" sagde jeg, „der har ingen Vogn holdt for den Dør i de sidste tre Aar."

Vi kunde høre Hovmesteren lukke den store Dør op og en Mands Røst i Samtale med ham, hvorpaa Døren til det Værelse, hvori vi vare, blev lukket op, og Crosman sagde:

„Her ere Damerne, Herre!"

Hvem Anden skulde jeg til min Forbauselse see træde ind i Værelset, end Mr. Harcourt, ældet og graahaaret, men dog mere livlig og tilfreds, end jeg havde ventet at see ham igjen. Han hilste paa mig med sin gamle Venlighed og Varme, og vendte sig derpaa til Sybille.

„Vi ere gamle Venner, Miss Warburton, ikke sandt?" sagde han med et alvorligt Smil. „Jeg kommer lige fra den lille By i Bretagne, hvor jeg hørte, at De var flyttet over til England, og nu opholdt Dem i Nærheden af mit Hjem."

Sybille rødmede og smilede, og hviskede nogle Ord, som jeg ikke opfattede. Vi satte os atter ved Bordet, medens Mr. Harcourt fortalte os, at han var bleven træt af at reise omkring, og pludselig havde faaet Lyst til at gjensee sit Hjem.

Vi talte længe sammen, og skjøndt vi seent skiltes ad, forekom det os dog alle Tre, som om vi endnu havde meget at sige hinanden.

Jeg maatte ikke have været en Kvinde, hvis

jeg ikke den Nat havde bygget Luftslotte, som jeg forøvrigt troede vare ganske godt funderede. Mr. Harcourt havde jo været i Bretagne, og da han der havde hørt, at Sybille var i England, var han strax reist dertil.

Det var jo en god Grundvold at bygge Forhaabninger paa.

* * *

Der er nu gaaet eet og et halvt Aar, mit Luftslot er bleven en Virkelighed, og jeg er ikke længere en stakkels eensom gammel Pige, men rig ved mine to Børns — saaledes kalder jeg nu Sybille og Harcourt — Ømhed og Kjærlighed, og jeg har just været oppe paa Herregaarden, for at hilse paa Sybilles Søn og Arving, som glæder sig ved det pompøse Navn Archibald Fetherstonhaugh-Harcourt.

En uhyggelig Fødselsdagsgave.

Den snu og blodtørstige Italienerinde, Katharina af Medici, havde endelig i Aaret 1572 faaet sin Søn, den franske Konge Karl den Niende, til at udstede den skændige Befaling, at nedhugge Huguenotterne i den frygtelige Nat, som Historien har brændemærket under Navnet „Pariser-Blodbrylluppet“.

Hin Rædselsnat flygtede en ung, smuk Adelsmand ved Navn de la Mole, forfulgt af en af disse Morderbander, ind i Dronningen af Navarras Værelser. Aandeløs løb han gjennem tre Værelser, og stod snart for Dronning Margot, som hun kaldtes, denne Kvinde, ligesaa berømt for sin glimrende Skjønhed, som berygtet ved sine talrige galante Eventyr.

„Red mig, Madame!“ raabte han og faldt paa Knæ for Dronningen; han havde alt faaet tre Saar, og hans Blod overgjød Dronningens hvide Natdragt. Rørt ved Synet af hans Ungdom og Skjønhed, besluttede Margot at redde ham, og neppe vare Dørene ilsomt tillaasede, før de rasende Mordere naaede ind i Korridoren, men her bleve de standsede af den tro Schweizervagt, som nødte dem til at søge andre Offre, hvoraf der desværre var nok denne Nat, da saameget uskyldigt Blod flød.

Margarethe af Valois pleiede og forbandt nu den saarede Adelsmand ved sin trofaste første Hofdames Hjælp, indtil han fuldstændig kom sig igjen; imidlertid havde Dronningen saavelsom Hofdamen dødelig forelsket sig i den unge, smukke Kavaleer,

som efter sin Helbredelse gik over til Katholicismen og samtidig traadte i Tjeneste hos Hertugen af Alençon, Karl den Niendes yngre Broder.

Denne Prinds nærede en forbryderisk Kjærlighed til sin smukke Svigerinde, Dronning Margot, som imidlertid slet ikke gjengjældte den. Men det ømme Forhold mellem la Mole og Dronningen blev ikke længe skjult for hans talrige Speidere. Saasnart Hertugen erfarede det, grebes han af den mest rasende Skinsyge og besluttede, at Kavaleren skulde dø. Under Paaskud af et opdigtet Brillanttyveri lod han la Mole arrestere og lægge paa Pinebænken, hvor han efter usigelige Lidelser lod sig afpresse en Tilstaaelse, og den uskyldige Adelsmand blev halshugget paa Grevepladsen. Dronning Margot formaaede ikke at løfte en Haand til sin Elskers Frelse.

Paa hendes første Fødselsdag efter la Moles Henrettelse lod en Mand sig melde hos Dronningen, som han indtrængende forlangte at faa i Tale, og kort efter traadte den Anmeldte ind i Værelset, bærende en Kasse under Armen, som han knælende lagde for Dronningens Fødder, „det var en Fødselsdagsgave fra den naadige Hertug af Alençon til Hendes Majestæt“.

Ikke saasnart havde Budet trukket sig tilbage, før Dronningen under rædselsfulde Anelser aabnede den hemmelighedsfulde Kasse, men foer idetsamme gysende tilbage med et høit Rædselsskrig. Hvilende paa Bomuld stirrede den ulykkelige la Moles blege Hoved hende imøde. Med bitter Haan var Hovedet indbalsameret og vel bevaret.

Dronningen gjemte den frygtelige Kasse, og fra Tid til anden kunde hun ikke lade være under bittre Taarer at betragte den inderlig Elskedes skjønne Træk. Da Dronningen laa paa sit Yderste, udbad hun sig som en sidste Naade, at den ulykkelige la Moles Hoved maatte hvile i hendes Kiste.

Dette den Døendes sidste Ønske blev bønhørt og punktlig opfyldt.

Et Nutidsvidunder.

„Der er dog Intet, der gjør Mennesket enfoldigere og blindere, end Troesfanatisme,“ yttrede min Ven X. „Det erfarede jeg mere end een Gang som Elev i Jesuiterklostret i Feldkirch; men mest fremgik det dog af en gal Streg, som jeg spillede min Kammerat W. Denne var bekjendt i hele Klosteret for sin overvættes store Fromhed, og havde hålvveis Ry som en Helgen.

Man vidste, at han ofte om Aftenen laa hele Timer paa Knæ i sin Celle, før han under asketiske Sukke gik til Ro. For nu at give disse Bodsøvelser et yderligere Relief, faldt jeg paa den verdslige Tanke at foranstalte en overnaturlig Tildragelse i W.'s Celle. Jeg skal her kun tilføie, at vor store Fællessovesal var belagt med to Rækker Senge, som adskilte ved saakaldte „spanske Vægge" dannede to Rækker Celler med en fri Gang imellem. Et Gardin dækkede for Indgangen til hver af dem. En Aften skrev jeg paa den ligeoverfor Gardinet liggende Væg med Fosfor de Ord:

„W... Du er en Helgen."

Derpaa trak jeg Gardinet fra Indgangen, og det fra Midtergangen indstrømmende Lys fik Fosforet til at forsvinde.

Nogle Minutter efter traadte W. ind i sin Celle, og neppe havde han trukket Gardinet til, før den bævende Flammeskrift traadte ham imøde. Han kastede sig paa Knæ og saae under inderlige Bønner og from Gysen den overnaturlige Skrift flagre og langsomt slukkes. Efter en søvnløs Nat meldte han Sagen til Præfekten, som overveiede Sagen og formanede den vordende Helgen til vel at overtænke i Bøn, hvad Synet vel kunde have at betyde, og vel at mindes, at det ogsaa kunde være en Fristelse af den Onde, som der var givet stor Magt over Menneskene. Den næste Aften sattes det samme Syn i Scene med lignende Virkning. Den stakkels W. havde en endnu uroligere Nat, og Præfekten mente nu, at man, hvis Underet gjentog sig tredie Gang, ikke mere turde tvivle. Skjøndt Cellen blev strengt bevogtet, lykkedes det mig dog at smutte ind og forberede den tredie Aabenbarelse. Med Frygt og Bæven traadte W., ledsaget af Pateren, ind i sin Celle; men o Rædsel, der stod det nu at læse:

„W... Du er en — Æsel."

Naturligvis var det nu forbi med Underets Guddommelighed; en indledet Undersøgelse blev længe uden Resultat, indtil jeg ved et Tilfælde blev opdaget og følelig straffet."

Saavidt min Hjemmelsmand; han forblev ikke længe i Feldkirch efter den Historie. W. er imidlertid bleven Jesuit, og skal nu som Missionair befinde sig blandt de Vilde et eller andet Sted i Verden.

Blandinger.

— Hr. v. E.'s Børn havde foranstaltet en Fest i Anledning af deres Faders Fødselsdag. Blandt andre Ting kom ogsaa en pyntet Skinke paa Bordet, behængt med Guldpapir, og den Indskrift: „Vivat, vor gode Fader!"

Stavelsegaader.

1.

Det Første er kun til Arbeid og Slid;
Det Andet vi gjøre ved munter Id;
Et Dyr er det Hele, modbydelig styggt,
Der altid vil indgyde Afsky og Frygt.

2.

(Første Stavelse.)
En sig kun kalder det,
Og han har dertil Ret,
Ellers kun Ordet man
Rigtigen bruge kan,
Hvor man er Fler.

(Anden Stavelse.)
Det er knap noget Ord,
Høres dog tidt paa Jord,
Flyver os fra vor Mund,
Naar vi af Hjertensgrund
Føle os rørt.

(Tredie Stavelse.)
Kvindelig Pandepynt,
Men som man har begyndt
Haanlig at vrage, thi
Modernes Tyranni
Taaler den ei.

(Det Hele.)
Det er en Strængeleg,
Langt mere haard end veg,
Klinger dog ofte blødt,
Tryller vort Øre sødt,
Næsten som Sang.

Opløsning af Talgaaden i Nr. 38:

Stormen.

Talgaaden i Nr. 38 er opløst af Forfatteren til en Brøvlehistorie og O. Grosell.

Charaden i Nr. 37 er opløst af O. Grosell.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 7de Oktober. Nr. 40.

Indhold: Markise Beauvallet. — Oldgrandskeren Dr. Schliemann (med Xylografi.) — Svampefiskeri. — Elisium. — Blandinger. — Gaader.

Markise Beauvallet.

1.

I Aaret 1718 red paa en Decemberdag en lille Trop Ryttere, anførte af en Lieutenant af Livvagten, gjennem Skoven ved Fontainebleau.

Anføreren var en ung Mand, Roland Flavancourt; han red i Spidsen, og syntes at være hensunken i dybe Tanker, hvoraf han blev vækket ved at høre Hovslagene af en gallopperende Hest bagved sig. Han vendte sig om, og saae en lille, ældre Herre, ifort de Læggeistliges Dragt, nærme sig.

„Det er vistnok Abbé Regnault," sagde han til sig selv.

„Goddag, Hr. Greve," sagde denne, og parerede sin Hest, „skal jeg træffe Dem her paa Veien til Montereau, og det paa en Tid, hvor De har gjort mig saamegen Sorg?"

„Hvorledes det, Hr. Abbé? — Jeg synes heller ikke, at De seer synderlig bekymret ud."

„Og dog har man i Aftes bragt min bedste Ven, Abbé Brigaut til Bastillen."

„De frygter da vel ikke for samme Skjæbne?"

„Nei, jeg har heldigviis intet med den spanske Sammensværgelse at gjøre."

„Men Deres Ven skal jo være indviklet i den spanske Gesandts Plan, at bortføre Regenten, Hertugen af Orleans. Der er arresteret mange Personer —, jeg har desværre ogsaa maattet spille en Rolle."

„De sukker saa dybt, Hr. Greve."

„Det er et ubehageligt Hverv, at skulle arrestere Damer."

„Og De kunde virkelig være saa grusom mod Paris's største Skjønheder og fornemste Damer."

„Jeg har behandlet dem med Galanteri, og med megen Høflighed ført dem i Fængsel."

„Det vil Damerne aldrig tilgive Dem, Hr. Greve."

„Den Tanke gjør mig ogsaa bedrøvet, men jeg kunde jo ikke handle anderledes. Pligten bød, og jeg maatte adlyde. Min Chef, Hertugen af Ancenis, har maattet arrestere sine bedste Venner."

„Det er en stor Lykke, at saa mange høitstillede Personer ere indviklede i Sagen, saa slippe de vel med nogle Maaneders Fængsel; men det forekommer mig, som om De, Hr. Greve, var ude paa en saadan Expedition. De skulde vel ikke være paa Veien til Montargis, for at overvære vor Vens, Grev Aydies Bryllup med den smukke Vicomtesse Brissac. Brudgommens Søster, Markise Beauvallet, vil vist savne Dem —, man siger, at De skal have erobret den Skjønnes Hjerte."

„Det er desværre ikke Tilfældet," sukkede Greven. „Hun er ligesaa grusom, som smuk, og hendes Luner bringe mig ofte til Fortvivlelse."

„Saa prøv De engang paa at behandle hende med Kulde, saa giver hun sig nok. Forøvrigt er jeg nu paa Veien til Bryllupsfesten, og skal nok endnu i Aften finde Leilighed til at sige hende, hvor megen Kummer hendes Lunefuldhed foraarsager Dem."

„De kommer for sent. Vielsen maa være forrettet nu."

„Rimeligviis, men Maaltidet er næppe endt, og jeg vil vist være en velkommen Gjæst, da jeg bringer de allerfriskeste Nyheder fra Paris."

„Ganske vist, Hr. Abbé, De er jo velkommen overalt.“

„Har De ingen Indbydelse faaet?“

„Jo, det har jeg, men Tjenesten har forhindret mig i, at nyde godt deraf.“

„Skal jeg ikke undskylde Deres Udeblivelse?“

„Det behøves ikke.“

„Ah! — jeg begriber det. De har endnu en Arrestordre at udføre. Hvem kan det dog være?“

„Det kan jeg ikke sige Dem, men De vil snart erfare, hvem Ordren gjælder, og være ligesaa bekymret derover, som jeg.“

Abbeden gjorde vel endnu flere Forsøg paa at faae sin Nysgjerrighed tilfredsstillet, men det vilde ikke lykkes ham, og begge red nogen Tid i Taushed ved Siden af hinanden, enhver beskjæftiget med sine Tanker.

Da de vare komne til et Punkt, hvorfra en Sidevei bøiede af fra Landeveien, og førte til Slottet Montargis, standsede Abbeden, og sagde:

„Her maa jeg tage Afsked fra Dem, Hr. Greve.“

„Jeg rider samme Vei.“

„Altsaa har min Anelse været rigtig, og jeg begriber nu Deres melankolske Stemning; det er Markise Beauvallet, De skal arrestere. Guds Død! hvilket Ansigt vil hun sætte op, naar hun erfarer…; dog, Farvel! Jeg rider som Koureer i Forveien, og anmelder Deres Ankomst.“

Han sprængte afsted i flyvende Gallop, og hans sidste Ord tabte sig for den Lyttende.

„Abbed dog,“ skreg Roland, „er De da besat af den Onde?“

Et Øieblik tænkte Roland paa at indhente ham, men Abbeden var langt bedre bereden, og desuden tænkte han:

„Lad ham kun ride forud, og slaa Allarm, saameget lettere bliver mit Ærinde, naar man er forberedt paa min Ankomst.“

Han lod sine tolv Mand ride i det sædvanlige Trav, skjøndt det allerede begyndte at skumre.

2.

Paa Montargis havde man samlet et udvalgt Selskab af Slægt og Venner, for at feire Grev Aydies Bryllup med Vikomtessen af Brissac. Bruden var kun 16 Aar, og Brudgommen 10 Aar ældre.

Grevens Søster, Markisen af Beauvallet, en rig, ung og smuk Enke, havde i flere Maaneder opholdt sig paa Slottet, for at træffe Forberedelser til Festen, og der havde Roland Flavancourt, der var hendes Broders bedste Ven, forelsket sig i hende. Hun var 25 Aar gammel, lignede sin Broder meget, og var omsværmet af Tilbedere, men syntes at have Vanskelighed ved at gjøre et Valg, skjøndt rigtignok de mere Indviede, hvortil Familiens Husven, Abbed Regnault, hørte, mente at Grev Flavancourt var den Foretrukne, og der gaves ogsaa lykkelige Øieblikke, hvori denne troede det selv, men saa kom der andre Timer, som bragte ham til at tvivle, og knuste hans Forhaabninger.

Vielsen havde fundet Sted om Eftermiddagen, og man sad allerede ved det muntre Festmaaltid, da Fløidørene bleve aabnede, og en Gjæst, der havde forsinket sig, traadte ind.

„Ah! det er vor Ven, Abbed Regnault,“ sagde Markisen, og idet hun vinkede ham hen til sig, sagde hun: „Velkommen, kjære Abbed; men hvormed kan De undskylde Deres Udeblivelse fra Ceremonien?“

Regnault hilste paa det unge Par, og kyssede med udsøgt Galanteri den Nygiftes Haand, hvorefter han viste Markisen samme Hyldest, idet han hviskede:

„Stakkels Markise!“

„Hvad mener De dermed?“ spurgte hun. „Sæt Dem her hos mig, og fortæl mig Nyhederne fra Paris. Man taler om en opdaget Sammensværgelse og Arrestationer, men vi vide intet med Bestemthed.“

„Det er kun altfor sandt. Det spanske Hofs Plan at bortføre Hertug-Regenten og Kardinal Dubois er opdaget, og Livvagten er beskjæftiget med at arrestere de høitstaaende Deltagere.“

„Det er altsaa Grunden til, at Grev v. Flavancourt ikke har indfundet sig?“

„Han kan komme endnu. Gid jeg blot kunde tie med, hvad jeg ikke tør sige.“

„Tal blot, og suk ikke saa dybt —; jeg maa næsten lee af Dem.“

„Ak, min smukke Markise, De vil ogsaa snart glemme at le, og sukke ligesom jeg. Blot jeg kunde le.“

„Det veed vi jo, at De ikke kan —, tal blot.“

„Saa hør da,“ og nu fortalte han om de mange Arrestationer, og nævnede mange Navne.

„Ogsaa Chevalier Dumesnil?“ spurgte Grev Aydie.

„Ja, ogsaa Dumesnil. De staaer vel ikke i Forbindelse med ham?“

„Paa en Maade, da han har gjort mig Forslag, som lod mig ane noget saadant.“

„Har De vexlet Breve med ham om Sagen?“

„Ja.“

„Saa er jeg ogsaa ængstelig for Dem. De skal ikke le, min Frygt er ikke uden Grund.“

„Vær blot rolig, min Elskede,“ sagde Greven smilende til sin unge Hustru. „Jeg har ikke noget med den spanske Gesandts Sammensværgelse at gjøre. Abbeden seer Spøgelser.“

„Gid det var saa vel, men en Officeer af Liv-

vagten tilligemed 12 Mand er underveis hertil, og maa komme inden faa Minutter. Jeg red fra ham, for at forberede Selskabet."

„Men hvem gjælder dette Streiftog?" spurgte Markisen.

„Det veed jeg ikke. Jeg har kun Formodninger —, som jeg helst vilde tie med."

„Saa tal dog, Abbed. Jeg befaler Dem det."

„Jeg er overbeviist om, at Ordren gjælder Dem, Frue."

„Mig!" Og hun lo høit.

„De vil ikke le, naar jeg nævner Dem Navnet paa Livvagtsofficeren, som har Arrestordren i sin Lomme."

„Men hvem er det da?"

„Grev Roland de Flavancourt."

Markisen lo endnu høiere, og hendes Latter fandt Gjenklang hos mange af de Tilstedeværende, som kjendte det Forhold, hvori hun stod til den unge Lieutenant, og som fandt det pikant, at han var afsendt for at tage hende til Fange.

„Havde De seet, Fru Markise, hvor bekymret Grev Roland var..."

„Men hvorfor sagde han Dem da ikke tydelig, at han var affendt for at arrestere mig?"

„Det var jo en Tjenestehemmelighed; men af hans dybe Suk, store Sorgmodighed og halve Ord sluttede jeg mig til Grunden til hans nedtrykte Stemning. Han er af Regenten udseet til at fængsle Damerne, og siden igaar Aftes har han allerede været stærkt beskjæftiget dermed."

„Og deriblandt mine bedste Veninder."

„Der har vi det jo! der kan De see, at jeg har Ret!" jamrede Abbeden.

„Men jeg har virkelig intet med Sammensværgelsen at gjøre."

„Saa har De skrevet et uforsigtigt Brev, som nu er faldet i Regentens Hænder, og har kompromitteret Dem."

„Heller ikke det, og jeg troer ikke et Ord af, hvad De fortæller, Hr. Abbed, før jeg med mine egne Øine seer Arrestordren."

I dette Øieblik traadte en Tjener ind, og meldte noget til Slotsherren. Denne reiste sig, og sagde:

„Mine Damer og Herrer! vor kjære Abbeds Spøgelser synes dog virkelig at have Kjød og Blod. Man melder mig, at en Officeer af Livvagten med tolv Ryttere er reden ind i Gaarden, og forlanger mig i Tale."

„Altsaa er det dog sandt," udbrød Markisen forbauset.

„Jeg sagde det jo," yttrede Abbeden triumferende.

„Jeg beder mine Gjæster ikke at lade sig forstyrre, medens jeg gaaer ned og spørger min kjære Ven, Grev Flavancourt, hvorfor han ikke møder som Bryllupsgjæst, men derimod i Spidsen for en bevæbnet Skare."

„Jeg følger Dig, min Broder," sagde Markisen; „Abbeden mener jo, at Ordren gjælder mig, og jeg ønsker nok at see, om Roland Flavancourt har Hjerte til at arrestere mig, og hvorledes han vil bære sig ad med den Sag."

Slotsherren gik, efterfulgt af sin Søster, just som Roland steg op af Trappen, og mødte dem.

„Velkommen, Roland," udbrød Greven hjertelig, og gav ham Haanden.

„Modtag, kjære Ven, mine hjerteligste Lykønskninger, og tillige Forsikkringen om, hvormeget det smerter mig, at jeg er tvungen til at aflægge Dig dette Besøg..."

„Hvad mener Du?"

„At Pligten byder mig at forstyrre den skjønneste Dag i Dit Liv. Hr. Grev Aydie," sagde han, efterat have draget sin Kaarde, og fremtaget Arrestordren, „jeg arresterer Dem paa Hertug-Regentens Befaling. De er min Fange."

„Jeg adlyder," sagde Greven, efterat have læst Ordren; „men her staaer i Ordren „uopholdelig" —, det vil Du dog vel ikke forlange."

„Inden imorgen Kl. 10 skulle vi være i Paris, og jeg skal strax bringe Dig til Hertugen og Kardinalen. Du kan gjerne benytte Din egen Vogn."

„Kunne vi ikke vente til imorgen —, det er jo min Bryllupsdag."

„Det kan jeg ikke. Den uforskammede Kardinal har selv overleveret mig Arrestordren, og paalagt mig at bringe Dig ufortøvet."

„Det er altsaa den forhenværende Apothekerdreng, vi kunne takke for dette," sagde Markisen forbittret, „og jeg haaber ikke, at Du adlyder hans Befalinger. Vi troede, at Ordren gjaldt mig, og hvis det havde været Tilfældet, saa havde jeg ikke adlydt, men trodset Kardinalen."

„Saa havde jeg maattet anvende Magt."

„Roland har Ret, min Søster; han maa adlyde Ministeren, der jo her træder istedetfor Regenten. Men Du maa forunde mig Tid til at tage Afsked med min Gemalinde og mine Gjæster, medens min Vogn bliver gjort istand, og Dine Folk og Heste hvile ud. Følg med ind, og tag Del i Maaltidet, som Din Ankomst har forstyrret."

De fulgtes Alle ind i Salen, hvor Efterretningen opvakte Harme og Vrede.

„Det er jo et Barbari uden Lige," sagde Markisen, „at bortføre en aldeles uskyldig Ægtemand paa hans Bryllupsdag. Det skal aldrig skee —, jeg har en Plan."

Hun gik hen til sin Broder, der forsøgte at berolige sin unge Hustru, og talte længe til ham i

Oldgrandskeren Dr. Schliemann.

en hvinskende Tone. I Begyndelsen rystede han paa Hovedet, men saa syntes hans Søsters Grunde at faae Indpas hos ham; han talte med sin Hustru, og hun syntes at bifalde hans Ord.

(Sluttes.)

Oldgrandskeren Dr. Schliemann.

Dr. Schliemanns Navn er pludseligt faret over hele den civiliserede Verden, og hvem har ikke med Interesse læst Beretningerne om de kostbare Fund, som han har gjort i Ruinerne af Troja, i Levningerne af de Boliger, hvor fordum den skjønne Helene, Paris, Priamos, Menelaos, Achilles og mange andre af Oldtidens Helte færdedes.

Schliemann har fornylig ved en Banket, som de Handlende gav ham i London, i en Tale meddelt sit Livs Eventyr. Her er det: Mine Herrer, idet jeg udtaler min varmeste Tak for den Ære, de have beviist mig, ved deres venlige Indbydelse til denne Banket, undlader jeg ikke tillige at udtale Glæden ved, at jeg selv er Handelsmand, og naar jeg roser Forretningsverdenen, roser jeg en Vei, jeg selv har fulgt nu i otte og tyve Aar. Jeg var ikke engang tolv Aar gammel, da jeg blev Medhjælper hos en Kjøbmand, der havde en ringe Bod i Mecklenburg, hvor jeg i fem og et halvt Aar beskjæftigede mig med at sælge Sild, Smør, Salt, Brændevin, Sukker og Kaffe i smaa Portioner. Ved et stort Vanheld, der senere blev den lykkeligste Begivenhed i mit Liv, blev jeg reven ud af denne min Stilling, og fik Plads ved en større Forretning i Amsterdam hos Mr. F. C. Quien; i denne nye Stilling saae jeg Leilighed til at udmærke mig, og fik efter to Aars Forløb, i hvilke jeg indhentede hvad jeg havde forsømt i min Opdragelse, Plads hos en Mr. Schrøder, som Korrespondent og Bogholder; denne sendte mig kort efter til St. Petersborg som Agent og Kommissionair for sin Forretning. Et Aar efter etablerede jeg mig selv i den sidstnævnte By, og der har jeg havt Forretning —, og det tør jeg sige: en ikke ubetydelig Forretning, — i tretten og et halvt Aar. Men mine Affairer have aldrig afholdt mig fra Studierne, og da jeg i April 1864 fandt, at jeg havde Penge nok til at trække mig tilbage fra den kommercielle Levevei, var jeg tillige i Besiddelse af saamegen theoretisk Kundskab, at jeg kunde hellige Resten af mit Liv til

Oldgrandskning —, og hvad der tiltalte mig mest, — til Studierne af, hvad Homer har besunget. Den Maade, jeg i min lange Karriere som Kjøbmand var gaaet frem paa, nemlig aldrig at lade Noget ufuldendt, men at gaa frem med Nøiagtighed, Orden og Udholdenhed, har været mig til stor Nytte i mine archæologiske Opdagelser, og jeg er stolt ved at sige, at havde jeg aldrig været Kjøbmand, vilde det heller aldrig være lykkedes mig at opdage Troja eller de fem Kongegrave ved Mycenæ. — Jeg har den Ære, mine Herrer, at ønske, at Eders Forening maa bestaa i mange Tider." —

Vort Blad er ikke archæologisk, den behagelige — ikke den videnskabelige — Læsning er vor Opgave; vi ville derfor ikke trætte vore Læsere ved at meddele dem Detaillerne i Schliemanns mærkværdige Fund i det nordvestlige Lilleasien ved Troja. Egnen herom var bekjendt som Skuepladsen for den heftige Krig, der førtes af Grækerne mod denne Stad, og som endte med Stadens Ødelæggelse i Aaret 1184, efter Andre 1127 før Chr. Anledningen var den skjønne Helenes Bortførelse af Paris; hun var Menelaos's Gemalinde; næsten alle græske Fyrster deltog deri. Da de ikke kunde indtage Staden med Magt, brugte de List, byggede en stor Træhest, hvori 30 af de Tappreste skjulte sig; de Andre lod, som om de opgav Krigen, og drog bort. Indbyggerne førte nu triumferende Hesten ind i Byen, om Natten lukkede Krigerne Bugen op paa Hesten, aabnede Portene for de Andre, og ødelagde Byen. De overlevende Indbyggere bortførtes, og snart var ethvert Spor af den forsvunden; i vor Tid vidste man ikke, hvor den havde ligget, man viste endnu de Reisende Heltenes formentlige Grave, men det var en meget mislig Sag at vi e bringe bestemte Lokaliteter i Forbindelse med de Gamles Angivelser. Flere Lærde have forsøgt paa at bidrage til Løsningen af Stridsspørgsmaalene, og give Forklaringer paa mange Vanskeligheder i Homers Sange, men det var Dr. Schliemann forbeholdt at bringe Alt frem for Dagens Lys, baade Ruinerne af Volde og Bygninger, og mangfoldige Gjenstande af forskjelligt Udseende, og til forskjelligt Brug, Vaaben, Husgeraad og Prydelser. Han har paaviist Trojas Beliggenheder, og skjøndt man maa haabe, at han vil bringe endnu mere og interessantere Ting frem for Dagens Lys, vil dog det, han allerede har fundet, tilfredsstille baade Historikerne og Geograferne. — Sjeldent har nogen Oldgrandsker gjort saa store, rige og omfattende Fund.

Vi ville fremføre et Exempel paa, hvilke Rigdomme der her har været skjult i mange, mange Aarhundreder, vi lade ham fortælle selv:

„I en af Gravene fandt jeg de dødelige Levninger af tre Kvinder, hvilke ligesom Ligene i de forrige Grave vare bedækkede med et Lag af Rullesten, og hvilede paa et Leie af lignende Stene; de laa 30 Fod under Høiens Overflade, de havde ikke som de mandlige Lig, jeg tidligere havde fundet, Guldmasker paa Ansigterne. De tre Legemer vare blevne brændte samtidigt, men hver for sig; dette kunde bevises af de Mærker, som Ilden havde efterladt paa Rullestenene; og tillige ved den Masse af Træaske, der laa rundtomkring. Legemerne vare bogstaveligt talt bedækkede med Juveler, hvilke alle bar Spor af Røg og Ild.

Da de forskjellige Ædelstene vare fordelte i ligelig Mængde imellem de tre Kvinder, vil jeg ikke specificere Fundet, men omtale det under et. Vi forefandt: — 12 Guldkroner, 10 Gulddiademer, i to af hvilke man endnu saae Dele af Hovedskallen; en gigantisk Guldkrone, 2 Fod og 1 Tomme lang, og 11 Tommer bred med 30 store Blade; 250 runde Guldblade; fremdeles to store Guld-Vaser, et stort Guldbæger, tre smaa Guldfade, to Guldbrystsmykker i Form af Krandse og Guirlander, alt pragtfuldt udarbeidet; to flade Guldstykker, forestillende Huse med Taarne, paa hvert af dem sad der Duer, sex Guldsommerfugle til at hænge op, sex flade Guldstykker, forestillende Løver, der stod i forskjellige Stillinger, 11 flade Guldstykker, forestillende to Hjorte, der stod paa Bagbenene imod hinanden; to flade Stykker Guld, forestillende Svaner; 4 Kvinder af Guld, holdende henholdsvis tre Duer, en Due og to lange Kjoler; endvidere fire Guldløver, et Guldkors, ti Ørenringe med hængende Smykker, sex Guldørenringe uden disse, en Ørenring med en kostbar rød Sten, paa hvilken der var indgraveret to kæmpende Krigere, flere Guld-Halsbaand, og Dele af disse, et langt Halsbaand af Ambra, og ti flade Guldstykker.

I en anden Grav fandt jeg Ligene af tre mandlige Legemer, hvis Laarben vare ubeskadigede, og af en enorm Størrelse; skjøndt den første Mands Hoved var bedækket med en Guldmaske, faldt det dog sammen, da Luften kom til det; det samme var Tilfældet med det andet Lig, der desuden var bleven plyndret i Oldtiden. Det tredie Ligs Ansigt derimod var bleven udmærket bevaret under den svære Guldmaske; Kjødet sad der, der var ikke Spor af Haar, men begge Øinene vare synlige, og Munden, der stod aaben paa Grund af Maskens Vægt, viste 32 smukke Tænder. Næsen var helt borte; Lægerne vare af den Mening, at Manden maatte være død i en Alder af omtrent 35 Aar. Her var Fundet ikke saa rigt som i den foregaaende Grav, men dog tilfredsstillende."

Saavidt vides har Dr. Henry Schliemann selv maattet bekoste de uhyre Omkostninger, der vare forbundne med Undersøgelserne; hans energiske Hustru

har trolig staaet ved hans Side, og været ham en god Hjælperske.

Man kan ikke undre sig over, at der har reist sig en stærk Misundelse imod ham; mange Angreb har der været rettet imod ham, og hans Angribere have udspredt Tvivl om Ægtheden, og det videnskabelige Værd, der bør tillægges de af ham fundne store Skatte. Saasnart det imidlertid kom ham for Øre, erhvervede han Tilladelse til at udstille sine Kostbarheder i London, for at Enhver kunde bedømme Rigtigheden og Ægtheden af disse gamle Rigdomme. Naar de have været udstillede der i nogen Tid, agter han at føre dem til sin Bolig i Paris.

Svampefiskeri.

Det er et gammelt Ord, at et Lands Kulturgrad lader sig maale efter dets Forbrug af Sæbe; ogsaa Svampeforbruget lod sig vel betragte som en saadan Dannelsesmaaler. I Virkeligheden naaer det en betydelig Høide i Europas civiliserede Lande, alene England indfører aarlig for $2\frac{1}{2}$ Million Kr. Svampe; disse komme fra Grækenland, Syrien og de vestindiske Øer. Som bekjendt tilhører Svampen de allerlaveste Dyreformer og fæster sig paa Klippegrund nær ved Kysterne. De bedste Svampe optages langs den syriske Kyst lige fra Bjerget Karmel til Alexandretta. Den samlede Værdi af de Svampe, som Syriens Kyststrækning leverer, beløber sig i gode Aar til henimod en halv Million Kr., men Gevinsten tager af, da man ogsaa paa dette Omraade har drevet det til Overproduktion. Der er stadig endnu mellem 250 til 300 Baade i Virksomhed med et Mandskab af 1500 Mand. For det meste er det Fiskerbaade med et Halvdæk og en lille Mast, der fører et almindeligt Latinseil. En saadan Baad er 20 til 30 Fod lang og bemandet med fire eller fem Mand, af hvilke kun een fører Baaden, medens alle de andre ere Dykkere. Fiskeriet drives fra Juni til Oktober; Folkene faa ingen egentlig Løn, men have Deel i Udbyttet, og en god Dykker kan fortjene ca. 700 Kroner. Allerede som Dreng begynder han sin Virksomhed, og driver den til sit 40de Aar; Dykkerne tage næppe Skade paa Sundheden, og naar de høre saa tidlig op, saa ligger det i, at de i den Alder ikke længere kunne konkurrere med deres yngre Kammerater. Den Tid, en syrisk Dykker kan forblive under Vandet, afhænger naturlig af hans Alder, Øvelse og Legemskraft; 60 Sekunder gjælder for meget, og sjældent kan Nogen holde ud under Vandet i 80 Sekunder, skjøndt man rigtignok hører fortælle om Folk, der først komme op efter 20 Minuters Forløb.

Dykkeren bærer sig ad paa følgende Maade: efter at være fuldstændig afklædt, binder han sig et aabent Net om Hofterne, som er bestemt til at optage Byttet, griber med begge Hænder en aflang, hvid Steen, som er befæstet til et Reb, og styrter sig derpaa i Vandet. Naar han har naaet Bunden, lader han Stenen glide ned under sine Fødder, og idet han nu holder fast i Rebet med den ene Haand, river han med den anden alle de Svampe af, som han kan naa; ved at rykke i Rebet giver han tilkjende, naar han ikke længere kan udholde det, og bliver derpaa trukket op.

Tidligere indfandt der sig mange Dykkere fra Arkipelagus ved den syriske Kyst, nu kommer der derfra kun en fem, sex Baade, da de syriske Dykkeres større Øvelse og nøiere Kjendskab til Kysten har vanskeliggjort Konkurrencen. Der bringes tre Slags Svampe i Handelen: fine, hvide Toiletsvampe af Klokkeform, store, rødligfarvede Badesvampe (de saakaldte venetianske) og grove, røde Svampe, som benyttes til Afvaskning af Vinduer, Døre osv. Omtrent en Trediedeel af alle Svampene opkjøbes af franske Agenter, som hvert Aar bereise Syrien. Den tyrkiske Regjering inddrager Tiendedelen af Gevinsten som Skat.

Elisium.

„Kan Du sige mig, Kurt, hvad Elisium er?" spurgte vor Huslærer min ældste Broder.

Da Kurt ikke strax svarede, sagde Ralf: „Jeg veed det, jeg veed det, maa jeg?"

„Hvad er da Elisium, Ralf?"

„Det er Møllebakken."

„Hvad mener Du?"

„Ja —, Veirmøllen."

Jeg maatte le. Jeg, der er en konfirmeret Pige, vidste jo, hvad Elisium var.

„Hvorledes er Du faldet paa den Tanke, Dreng?" spurgte Læreren.

„Fordi Søster Elise altid siger, at hun ønskede at være Prindsessen og Møllen hendes Borg. Altsaa maa Møllen være Elisium."

„Bravo, min Dreng," sagde Læreren, og lo, og da han fortalte Historien om Middagen til mine Forældre, lo vi Alle, og fra den Dag blev Møllen og Høien den stod paa kaldet Elisium, og min Eiendomsret derved paa en Maade anerkjendt.

Denne Mølle ligger i Marsken, der er flad som et Stuegulv, og hvor ingen Bakker hindre Udsigten. Gaardene ligge i Reglen midt i deres Marker, men min Faders Gaard, Neersum, gjorde en Undtagelse —, vi havde næsten en Fjerdingvei til vor Grændse mod Vest, hvor Møllen stod paa en lille Bakke, og dannede et malerisk Punkt i det flade Landskab, og var Maalet for vore daglige Streiftoure.

Denne Mølle var et Stridspunkt imellem min Fader og hans Nabo og Stedbroder, Amtmand Sørensen, med hvem han førte en endnu uafgjort Proces om Møllen, der stod ubrugt og forfalden, med sine tre, defekte Vinger, et Offer for de voldsomme, vestlige Storme.

Møllebakken havde oprindelig været en Kæmpehøi, der nu var bevoxet med et blødt Græstæppe, og paa hvis østlige Side, i Læ for Vestenvinden, nogle Hyldebuske og Slaaentjørn dannede et lille Buskads, der i Blomstringstiden tog sig smukt ud, og hvor jeg havde en Yndlingsbænk, som jeg søgte hen til med en Bog eller mit Haandarbeide, naar jeg kunde rive mig løs fra min daglige Husgjerning, og naar Veiret tillod det.

En Eftermiddag var jeg gaaet derhen, for at see Solen gaa ned i Havet; et Syn, som jeg aldrig kunde blive træt af, og som jeg den Dag vilde nyde, efterat være bleven afløst fra at skære Snittebønner til Nedsaltning. Jeg kastede Forklædet fra mig, vaskede mine Hænder løselig, og sprang over Havegjærdet med min Straahat paa Armen, og en Roman, som jeg forsynlig ligefra Morgenstunden havde gjemt, i min Kjolelomme.

Min Mølle tog sig ganske deilig ud i Aftenrøden, jeg fulgte Solens glimrende Nedgang, og sad længe med Øinene fæstede paa de glødende Skyer, inden jeg vendte mig om, og lod mit Blik falde ned paa Buskadset ved den anden Side.

Hvad var dog det? Et sort Punkt, som ikke bevægede sig. Jeg gned Øinene, der vare blændede af Sollyset, og saae en fremmed Mand ligge henstrakt under Buskene. Han syntes at sove. Mon han vilde tilbringe Natten her —, thi det begyndte at mørkne, og da han ikke hørte til vor Gaard, maatte han have langt hjem.

Jeg nærmede mig stille. Under Randen af en Straahat saae jeg mørkt Haar, og fik Indtrykket af en Sovende.

Hvad skulde jeg gjøre?

Jeg havde rimeligvis kunnet liste mig bort, og ubemærket være kommet hjem, men det syntes jeg ikke rigtigt om. Jeg var ubeskrivelig nysgjerrig, thi et Menneske, en Fremmed paa mit Territorium, hvor jeg betragtede mig som eneste, retmæssige Herskerinde, var noget Uhørt.

Jeg stod altsaa stille, og rørte mig ikke —, han laa i Græsset, og rørte sig heller ikke.

„Naar jeg blot kunde saae hans Ansigt at see," tænkte jeg.

Neppe var denne Tanke bleven mig bevidst, før den Fremmede vendte Ansigtet til mig, som om jeg havde udtalt min Tanke, og han havde hørt den, og villet opfylde mit Ønske.

„Ah —, min Frøken!"

Han sprang hurtigt op, rev Straahatten af, og hilste mig. Jeg troer nok, at jeg meget keitet besvarede hans Hilsen, jeg blev ildrød, og stirrede paa det Ansigt, der forekom mig bekjendt, uden at jeg kunde mindes, hvor jeg tidligere havde seet ham.

Han traadte aldeles ugenert op til mig, begyndte at tale om Solnedgangen, den deilige, friske Luft, og Lignende.

„Hvem tilhører denne Mølle?" spurgte han.

„Min Fader," svarede jeg, og han lo af dette Svar, thi han kunde jo ikke vide, hvem min Fader var.

„Møllen seer saa forfalden ud. Bruges den ikke mere?"

„Nei, den staaer ubenyttet indtil Processen, som min Fader fører med Amtmand Sørensen om den, er bleven afgjort; Processen har allerede varet i flere Aar."

„Amtmand Sørensen?"

„Ja —, det er min Onkel."

„De er altsaa Frøken Elise Rasmussen?"

„Hvoraf veed De det?"

„Jeg kjender godt Sørensens, og derfra Deres Navn —; Deres Brødre hedde Kurt og Ralf."

„Saa maa De jo kjende mine Kousiner, Ingeborg og Doris."

„Naturligvis. Og Deres Fætter, Erik Sørensen, er min bedste Ven."

„Erik var en slem Dreng."

„De gjør ham Uret. Hvad Ondt har han da gjort Dem."

„Mig har han ikke gjort Noget, men hans Søstre klagede altid over ham, og sagde, at jeg maatte være glad over ikke at have nogen ældre Broder, thi saa skal man altid lystre, og gjøre hvad han vil."

Den Fremmede lo.

„Det var i Børneaarene. Nu ere begge Pigerne voxne, Erik studerer i Kiel, og jeg forsikkrer Dem, at naar han er hjemme, saa er han meget galant mod begge sine smukke Søstre."

„Ere de smukke?"

„Ja, især Ingeborg."

„Jeg husker kun, at hun havde meget smukt Haar."

„Ja, smukt er det, men ikke saa smukt som Deres, min Frøken.“

Jeg følte mig smigret, og da aldrig Nogen tidligere havde sagt, at mit hørgule Haar var smukt, tog jeg lidt forundret en af mine lange Fletninger i Haanden, og pillede forlegen ved den.

„De minder mig i det Hele taget om Ingeborg, og jeg finder virkelig Familielighed imellem Dem og hende, min Frøken!“

„Den dumme Proces. Jeg kunde nok ønske, at see Ingeborg og Doris engang.“

„Dommen falder maaskee snart.“

„Hvad hjælper det? Vinder min Fader, saa lader Onkel Sørensen sig ikke forsone, og i modsat Tilfælde bliver jeg uforsonlig, thi miste vi Møllen, saa bliver Opholdet her mig utaaleligt.“

„Hænger De da saa meget ved det Stykke Land?“

„Landet? — Aldeles ikke. Om min Fader eier en Ager meer eller mindre, er mig fuldkommen ligegyldigt, og jeg troer heller ikke, at han bryder sig om Jorden, men kun om Retten. Jeg elsker denne Høi, mit Elisium, for Udsigtens Skyld —, hvorfra skal jeg ellers see Solen gaa ned.“

„De kan have Ret, skjøndt man skulde tro, at det flade Land frembød Udsigt nok. Hvor her dog er stille, ikke en Vind rører sig, og man hører ikke en Lyd.“

Pludselig brølede en af Køerne paa Marken, tæt ved os, saa forfærdeligt, at vi bleve ganske forskrækkede, og derefter udbrød vi i en hjertelig Latter.

En saadan Latter befordrer ofte Bekjendtskabet hurtigere, end om man havde spist en Skjæppe Salt med hinanden.

„Er det ikke muligt at bringe et Forlig istand?“ spurgte Herren.

„Man har tidligere forsøgt det, men begge Parterne ere lige paastaaelige. Hvorledes Sagen staaer for Øieblikket, veed jeg ikke, thi naar Advokaten kommer, blive vi Børn viste ud, og Fader bliver saa altid daarligere.“

(Fortsættes.)

Blandinger.

— I Efterhøst blev der foretaget en Manøvre i og omkring en Landsby. Ved en Feiltagelse var en lille Trop kommen ind i en Have. Da Eiermanden traadte ud af Husdøren for at see de krigerske Øvelser, nærmede Afdelingens Anfører sig, og gjorde en Undskyldning for sin Vildfarelse. „Ingen Forseelse, min Herre! der er givet Øvre, saa at Kvæget kan gaa, hvor det lyster.“

Gaade.

Fra Jordens Skjød vi det tage. —
Det døie maa en Ildprøve,
Forinden vi kunne drage
Den Nytte af det, vi behøve.

Naar første Bogstav bortkastes,
Da faae vi en Dyd, — at sige —
Som rigtignok stundom lastes
Af iltre Folk og deslige.

Naar andet Bogstav og tages,
Et levende Væsen det bliver,
Der grusomt pines og plages,
Før Mennesket Næring det giver.

Naar tredie Bogstav man sletter,
Hver Landmand det hader med Føie,
Hans Flid paa Prøve det sætter,
Og spotter hans Arbeid og Møie.

Vil fjerde Bogstav man tage,
Da Gaaden mod Slutningen hælder,
Et Romertal bliver tilbage,
Som ikke saa Lidet gjælder.

Opløsning af Stavelsegaaderne i Nr. 39:
1. Øgle. 2. Violin.

Stavelsegaaderne i Nr. 39 er opløst af Forfatteren til en Brøvlehistorie og B. H.

Talgaaden i Nr. 38 er opløst af Organisten ved Marmorkirken og Maria i Hansted.

☞ Med dette Nr. følger „Sigrid Lilieholm“, 8de Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvarta (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à ... Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

V. Söborg's Stentrk.

S. Trier's Forlag.

Broderende Piger i Vorarlberg.

Skandinavisk Folkemagazin

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 14de Oktober. Nr. 41.

Indhold: Broderende Kvinder (med Lithografi.) — Markise Beauvallet (Slutning.) — Elisium (Fortsættelse.) — Lidt om Klapperslanger. — Hvorfor jeg reiste til Guldkysten. — Blandinger. — Gaadesamtale.

Broderende Kvinder.

En Del af Tyrol, det saakaldte Vorarlberg, er ikke skikket til Agerbrug, og de store Skove ere i de senere Aar meget udtyndede, hvorfor Beboerne have maattet søge andre Erhvervsgrene end Kvægavlen alene.

Naar man gjennemvandrer de smukke Dale, saa seer man allevegne Kvinderne beskjæftigede med at brodere i hvidt eller kulørt Broderi, som afhentes af Udsendinge fra tydske eller Sveitser-Handelshuse, navnlig fra St. Gallen, og vandrer saa ud i Verden som Sveitserarbeide; Betalingen er vel ikke stor, men dog altid et Bidrag til Livsfornødenhederne.

Vort Billede viser en Samling af Arbeiderske, som en ung Mand ved Sang og Citherspil søger at opmuntre.

Markise Beauvallet.

(Slutning.)

Greven tog Afsked med sine Gjæster, og trak sig tilbage med sin Gemalinde og sin Søster, for at omklæde sig til Reisen, og da Lieutenanten en halv Times Tid senere vilde tømme et Glas Champagne paa sin tilbedte Markises Velgaaende, følte han en Haand paa sin Skulder. Han vendte sig om, og saae Abbed Regnault, der hviskede til ham: „Kom, Hr. Lieutenant! Følg mig ud i Forsalen. Greven ønsker at tage bort i al Stilhed, og uden at vække Opsigt. Han vil komme ud til Dem.“

Roland fulgte ham ud i Forsalen, hvor Abbeden forlod ham, for at hente Greven.

Et Par Minutter senere gik en Sidedør op; en Skikkelse, iført en lang og kostbar Pels, traadte ud, og hviskede: „Her er jeg.“

Grev Flavancourt studsede ved at høre denne Røst; han gik derpaa hen til Skikkelsen, og tog Pelshuen af.

„Det er altsaa Dem, Fru Markise, og De troede at kunne narre mig.“

Hun lo og slog sin Kappe tilside, hvorved Roland saae, at hun var iført en Dragt af Broderens, og lignede ham paafaldende.

„Dem, Roland, tænkte jeg ikke paa at narre,“ sagde hun, „men vi ville i Forening udføre et lille Bedrageri, og spille Kardinalen et Puds. Jeg er nu min Broder, De fører mig til Paris, og præsenterer mig for Hertug-Regenten og den afskyelige Dubois, som jeg nok skal sige min Mening. Min Broder gav nødigt sit Minde, men hans Gemalindes Bønner beseirede hans Modstand. Ingen af os Tre behøver at frygte noget. Hertug-Regenten har Forpligtelser imod min afdøde Mand, som nu ere gaaede over paa mig, og han vil behandle os med al Artighed. I det værste Tilfælde har De taget feil af en falsk Greve, istedetfor en ægte. Lad os komme afsted. Jeg brænder af Begjærlighed efter at sige den slette Karl, Dubois, at det er aldeles uanstændigt at bortføre en Nygift paa Bryllupdagen fra sin unge Kone.“

„Dyrebare Markise! Jeg beundrer Deres Aand og Deres Mod, og er beredt til Vovestykket af Ven-

skab for Deres Broder, af Høiagtelse for hans Gemalinde, og af Kjærlighed til Dem, samt i Haab om, at De, hvis dette Eventyr gaaer heldigt af, da skjænker mig Deres Haand."

„Ja, Roland! bestaa endnu denne Prøve, og jeg haaber da ved Deres Side at blive ligesaa lykkelig som den lille, unge Vikomtesse ved min Broders."

De To steg ind i den ventende Vogn, hvilket var sædvanligt ved en saadan Transport, og Rytterne sluttede sig om den, da den kjørte bort.

Oppe i Festsalen lød Lystighed og Latter, thi Grev Aydie fortalte de forbausede Gjæster det Eventyr, som hans Søster af Kjærlighed til ham havde vovet sig ud paa.

3.

Næste Formiddag sad to Mænd ved et med Papirer bedækket Bord i Palais Royal. Den Ene, med smukke, men udlevede Ansigtstræk, var Regenten, Hertug Philip af Orleans, der var meget lastefuld, men godmodig og meget elskværdig; den Anden var en ældre Mand, hvis Ansigtstræk man sagde lignede en Maar, var den forhenværende Abbed, nu Kardinal Dubois, Frankrigs Premierminister, der fra lav Stand havde hævet sig op til denne Post.

Papirerne angik den spanske Sammensværgelse, og netop som Klokken slog ti, meldte den vagthavende Officeer, at just i dette Øieblik var den arresterede Grev v. Aydie ankommen.

„For Djævelen! Dubois, hvorfor har Du arresteret ham; han er jo ikke kompromitteret, og skal have Bryllup i disse Dage."

„Han kan have godt af at blive taget i Forhør —, det er en Paamindelse. Desuden veed jeg jo, at De, naadige Herre, vil lade Naade gaa for Ret, og jeg troer derfor, at der bliver jaget Skræk i Blodet paa disse urolige Hoveder."

„Lad saa Greven komme ind," sagde Hertugen.

Den forklædte Markise traadte kjæk og modig ind, og gik henimod Regenten, der forbauset udbrød:

„Hvem er det?"

„Deres kongelige Høiheds underdanigste Tjenerinde, Henriette af Beauvallet, som istedetfor sin Broder, Greven af Aydie, kommer for at beklage sig over Hr. Dubois."

Regenten lo høit, og selv Dubois fortrak sit Ansigt til et mislykket Smil.

„Tag Plads, smukke Markise," sagde Hertugen galant, „og fortæl os, hvad der har været Grund til denne Forklædning."

„Nødvendigheden tvang mig dertil. Grev Flavancourt skulde igaar arrestere min Broder, der netop i det Øieblik feirede sin Bryllupsfest. Da han umuligt kunde forlade sin unge Hustru, og jeg ligner

ham meget, forklædte jeg mig, som om jeg var Grev Aydie, og lod mig arrestere i hans Sted. Planen lykkedes, og jeg er kommen for at sige Hr. Kardinalen, at det ikke er hofligt at ville bortføre en Mand paa sin Bryllupsaften."

„De har Ret. Det er en Grusomhed uden Lige. Hvad kan Du sige til Din Undskyldning, Dubois?"

„Det vidste jeg ikke af, naadige Herre," brummede Ministeren; „jeg har Hovedet fuldt af vigtigere Sager, og ingen Tid til at befatte mig med de unge Kavallerers Bryllupsanliggender."

„De har meget godt vidst det, og handlet af pure Ondskab," udbrød Markisen forbittret. „De veed, naadige Herre, at min Familie altid har været Deres Hus altfor hengivent til, at indlade sig i Sammensværgelser imod Dem. Min afdøde Gemal havde ogsaa engang den Lykke, at kunne gjøre Deres Høihed en Tjeneste, som..."

„Vi veed meget godt," knurrede Dubois, „at vi ere Dem Penge skyldige —; det skal nok blive betalt."

„Her er ikke Tale om Pengesager," yttrede Markisen, „jeg har vovet at fremstille mig i Palais Royal idag istedetfor min Broder, men imorgen vil han selv personlig indfinde sig, og beredvillig besvare alle Spørgsmaal. Derfor haaber jeg, at Deres Høihed tilgiver mig mit dristige Skridt, og tilbagekalder den imod min Broder udstedte Arrestordre."

„Ganske vist, min smukke og tappre Markise," sagde Regenten med et venligt Smil. „Det Hele beroer paa en Misforstaaelse fra Dubois Side. Deres Nærværelse her billiger jeg fuldkomment, og det skal være mig en Fornøielse at modtage Deres Broder imorgen, og ønske ham til Lykke til sin Formæling. Hans Breve til Dumesnil kompromittere ham forøvrigt ikke."

„Jeg takker Dem, naadige Herre, men jeg har endnu en Bøn, og den er: at De ogsaa for Fremtiden vil beskytte mig og min Familie for Hr. Dubois Anslag."

„Jeg beder Dem undskylde Hr. Dubois. Han er den Mand i Frankrig, som har mest at forrette, og uafladelig beskjæftiget med Statens Vel. I sin Iver for at tjene mig og Staten har han denne Gang handlet for rask. Heldigvis har De, min smukke Dame, besiddet Aand og Forstand nok til at gjøre hans Feil god igjen."

Efterat have modtaget denne Kompliment, tog Markisen Afsked fra de to mægtige Personligheder, og fortalte med stolt Tilfredshed til den i Forværelset ventende Tilbeder, at hendes dristige Plan var lykkedes.

Roland fulgte hende til hendes Bolig i Byen,

og en Kureer blev affendt med den glædelige Efterretning til Slottet Montargis.

Nogle Maaneder senere feirede Grev Roland de Flavancourt og Markise Henriette Beauvallet deres Formæling.

Lidt om Klapperslanger.

I Juni Maaned 1873 opholdt jeg mig i Eierens Fraværelse paa Penasquitas, en smuk men ensomt liggende Landeiendom i Kalifornien, der udmærker sig fremfor Nabofarmerne ved sin usædvanlige Vandrigdom. Floder og Damme vrimle af alle Slags Amfibier, og daglig hørte vi vore farvede Arbeidere fortælle om de talrige Klapperslanger, som skulde husere der i Egnen, uden at jeg egentlig tog mig disse Meddelelser synderlig nær.

En Dag havde jeg magelig strakt mig paa Divanen, og fordybede mig i de sidst ankomne Aviser; udenfor herskede en tropisk Hede, og for nogenlunde at mildne Varmen i Stuen, havde jeg aabnet Vinduer og Døre paa vid Gab. Pludsæ lig hørte jeg en eiendommelig raslende Lyd, og i samme Dieblik saae jeg nogle unge Svaler med alle Tegn paa den største Skræk flyve og tumle om ude i Verandaen og endelig smutte ind i Stuen til mig. Aarsagen til dette paafaldende Skuespil viste sig snart: som et Lyn skjød en blegrød, vel fem Fod lang Klapperslange frem gjennem Døren, i Begreb med at kaste sig over et af de smaa Dyr. Jeg blev liggende som forstenet, da enhver Bevægelse kunde koste mig Livet; imidlertid havde jeg Aandsnærværelse nok til at gribe min altid ladte Pistol og spænde Hanen. Det skarpe Knæk i Laasen tildrog sig det giftige Reptilies Opmærksomhed; et Dieblik saae det paa mig med sine stikkende, diamantfunklende Dine, hvislede med Tungen, og forsvandt saa ligesaa hurtig ud i Verandaen, som det var kommet. Man kan vel forstaa, at jeg slet ikke følte mig synderlig opbygget ved denne uhyggelige Husfælles Naboskab, men det lykkedes mig ikke at opdage Dyrets Smuthul. Saalænge Slangen var i Nærheden, aflagde Svalerne ganske deres ellers sky Væsen, og jeg kunde have grebet dem med Hænderne, men strax efter fløi de lystig bort. Hvorfor flygtede de da ikke ligestrax op i de høiere Luftregioner for deres Dødsfjende?

Heldigere var jeg derimod nogle Uger senere. Gartuerlu, en ung Indianer, havde tidt fortalt mig, at der gjentagne Gange havde viist sig Klapperslanger i Urtehaven, uden at jeg endnu havde havt Leilighed til at overbevise mig om Sandheden af hans Udsagn. En varm Julimorgen befandt jeg mig med Spaden i Haand i Haven, hvor en Negerknøs plukkede Grønærter. Jeg henvendte lige nogle Ord til denne, idet jeg stødte Spaden i Jorden, da pludselig til min Skræk en Klapperslange, som jeg aabenbart havde forstyrret i sin Morgenro, vilde smutte ud af Bedet. Dieblikkelig strakte Dyret Hovedet i Veiret, aabenbart i den Hensigt at angribe mig, men i samme Nu førte jeg med Spaden et saa kraftigt Slag efter Slangen, at Hovedet skiltes fra Kroppen og Spaden endda foer dybt ned i Jorden. Flere Minutter efter pidskede Kroppen endnu mod Jorden, og Halens Klappren og Raslen lød i dens umiddelbare Nærhed næsten bedøvende. Dyret hørte til den plettede Art af Klapperslanger, havde en bleggrøn Farve med mørke, firkantede Ringe, og dets Længde var fem Fod og otte Tommer. I dens Mave fandt jeg en Mængde friske, grønne Erter og flere fornylig slugte Fugleunger. Indholdet af Giftkjertelen tømte jeg i en lille Flaske, og vandt derved en otte Draaber af denne farlige Vædе, som jeg trolig opbevarer sammen med den tørrede Hud.

Hvorfor jeg reiste til Guldkysten.

1.

Efter et langt Ophold i Troperne, var jeg overordentlig tilfreds med at vende tilbage til gamle England og til det kjølige Atmosphære. Saasnart jeg havde faaet Permission fra Fregatten, var det første, jeg gjorde, at pakke min Kuffert og reise ud til min Onkel paa Landet.

Dog det var ikke saameget Onkel, der eiede en prægtig Eiendom: Elisabeth House, som min kjære Kousine Kitty, der trak mig afsted. Kitty var en nydelig, lyshaaret ung Pige, skjælmsk og rødmusset. Hendes Moder var død for mange Aar siden, og hun hjalp sin Fader med at bestyre Elisabeth House, der var en af de ældste og mest værdifulde Gaarde der paa Egnen.

Jeg kom og blev venlig modtaget.

Jeg blev forelsket, men jeg skylder Sandheden at tilstaa, at jeg snart gjorde den Opdagelse, at min Kousine Kitty var en Kokette; hun var smuk og indtagende, uskyldig og god, men hun var forkjælet; hun brød sig ikke om mig, og kunde det ene Dieblik være glad og munter, og det næste kold og taus.

Omtrent saaledes stode Sagerne, da jeg en Aften blev forestillet for en Fremmed, en Søn af en af min Onkels gamle Venner, James Traill Wittering=

ton, der lige var kommen tilbage fra Guldkysten, hvor han sagde, at han var ansat ved et af Gouvernementerne. Han var høi og velskabt, og gjorde Indtrykket af at være en dannet og beleven ung Mand; men jeg fik ligestrax en Følelse af Had imod ham, der, som Fortællingen vil vise, var Grunden til, at jeg senere reiste til Guldkysten.

Han blev min Rival; med sin mørke, spanske Ansigtsfarve og sine gnistrende, sorte Øine forekom han mig mere at ligne en Slavehandler, men jeg tav stille med min Mistanke. Han begyndte med at gjøre stormende Kur til Kitty, og hun opmuntrede ham. Jeg blev skinsyg og gik omkring taus som en Mumie og mørk som en Grav.

Hvorfor havde Skjæbnen netop sendt denne Mand, for at han skulde krydse mine Planer?

Denne Uvisheds Tilstand blev mig tilsidst utaalelig; en Eftermiddag, da Kitty og jeg vare alene, tog jeg Mod til mig og friede; hun svarede mig i en glad Tone, at hun for den Sags Skyld ikke vilde være min Uven, rakte mig derpaa Haanden og forsikkrede mig, at hun hverken brød sig om at ægte mig eller Witterington, og løb derpaa sin Vei, syngende og leende, saa munter, som om Verden ingen Sorger havde, ingen Bekymringer og ingen skuffede Forhaabninger.

Min Rival kom senere, og han ledte stadig Samtalen hen paa sit Yndlingsemne — vor Flaades Officerers Udygtighed. Da jeg var Lieutenant i Marinen, var det selvfølgelig uforskammet imod mig, og han opnaaede ogsaa sin Hensigt: at yppe Strid — efter at have taalt hans Forhaanelser længe, slog jeg ham lige i Ansigtet.

Som jeg havde ventet, blev Slaget ikke gjengjældt. Han udstødte i en lav, hidsig Tone nogle Ord om Pistoler, Sekundanter osv., og løb derpaa sin Vei.

Vi mødtes, da Solen gik ned; det var et uhyggeligt, stormfuldt Veir, og der faldt enkelte Regndraaber; vore Sekundanter, to unge Landmænd, vare snart inde i, hvad de havde at gjøre. Witheringtons sorte Øine lynede skadefro, og før Signalet endnu var givet, skjød han imod alle Regler, og jeg faldt, truffen i den høire Side, idet jeg tabte Pistolen, baglænds om i Græsset. Min Modstander, der saae Blodet strømme ud af min Mund, troede formodentlig, at jeg var dødelig saaret, og skyndte sig bort uden at sige et Ord.

2.

I lang Tid laa jeg syg paa Elisabeth House, svævende mellem Liv og Død; Kitty pleiede mig med mer end søsterlig Kjærlighed. Omsider erklærede Doktoren, at nu var jeg uden Fare, og min alvorlige gamle Onkel, der stadig havde nægtet at see mig, sendte mig det Budskab, at jeg maatte forlade hans Huus, saasnart jeg kunde.

Der var intet Andet for mig at gjøre, end at gaa tilsøes igjen og afvente et Par Aar; Kitty var bleven alvorlig, og havde opgivet sit Koketteri, hun elskede mig, jeg var nu den lykkeligste Mand paa Jorden; min Onkel frygtede jeg ikke for — Tiden maatte sørge for Resten. Tung var Afskeden, men vi glædede os Begge til Gjensynet.

Til Witterington saae man Intet mere; man fandt nogle Papirer i hans Gjemmer, og jeg betænkte mig ikke paa at læse dem — min Mistanke var rigtig, det fremgik af dem, at han havde været Slavehandler og to Gange kun med Nød og Neppe var undsluppen Retfærdighedens hævnende Arm.

Netop ved denne Tid blev der gjort mig en Forespørgsel, om jeg havde Noget at indvende mod at gjøre et Togt til Guldkysten — Vestkysten af Afrika. Under disse Omstændigheder slog jeg strax til, jeg havde et Skud tilgode hos min Modstander, og haabede at finde min Mand paa Skuepladsen for hans tidligere Bedrifter; jeg lod mig ikke skræmme af det usunde Klima, men afreiste virkelig ombord paa Hendes Majestæts Fregat „den Ubeseirede“.

Efter tre Maaneders Forløb landede vi i Bugten ved Benin. Jeg forhørte mig omhyggelig om en vis Witterington, men Ingen kjendte ham; det lod til, at han havde levet under et falsk Navn. En Person ved Navn Miguel Antonio dos Santos, der var en af de værste Slavehandlere, passede nøiagtig til hans Beskrivelse; det blev fortalt om ham, at han var gaaet til Kuba og ikke seet her siden, og det var rimeligt, at han var identisk med Wittington; jeg opgav Forsøgene paa at finde ham og kjølnede mit Had. Vi tog i Løbet af nogle Aar flere Priser, men der passerede ellers Intet, der kunde lede mig paa Spor efter ham, og jeg opgav fuldstændigt Haabet om at finde ham.

3.

Tre Aar vare gaaede; Doktoren og jeg tog en Dag vore Rifler og begav os i Land for at jage. Vi gik op paa de lave Klipper, der begrændse Floden Calabars Munding, og skjød efter nogle Haier, men uden Held. Solen begyndte at nærme sig Horizonten, og vi vilde lige til at begive os paa Hjemveien, da vi i Frastand saae en Procession af Vilde begive sig hen til en Klippe, der laa ved Siden af den, hvorpaa vi stode. Der var ingen Tvivl om, at de vilde „Fetisch“, ɔ: offre et Menneske til Ære for deres Guder, thi vi kunde høre deres Skrig og Lyden af deres Trommer og Cymbler over til os. Fire af dem vare bemalede og bare en Planke, som de lagde over Klippen, saa at den balancerede, og den ene Ende ragede ud over Afgrunden. Den,

de vilde offre, pleiede de at gjøre halvt sandsesløs og beruset ved Hjælp af deres stærke Plantedrikke, saa at han blev et villieløst Redskab i deres Hænder; de lode ham gaa ud til Enden af Planken, slap saa og lode ham styrte ned i Afgrunden.

Indtil nu havde vi ikke været i Stand til at faa Øie paa deres Offer, men nu saae vi ham, og med een Mund udraabte vi: „Gode Gud, det er en Hvid!"

Jeg betænkte mig ikke, sigtede langsomt, og med et skarpt Knald fra min Riffel fløi en Kugle syngende gjennem Luften og borede sig ind i Pandebrasken paa deres Anfører. De syntes at studse; Doktoren sigtede, mens jeg ladede, men før han kunde skyde, greb de til Harens Vaaben og løb derfra med alle Tegn paa Skræk.

Saasnart de vare borte, løb vi over til Europæeren; han sad paa en Steen og vendte Ryggen til os, gestikulerende og ude af Stand til at fatte, hvad der var skeet; saa stærkt var hans Hjerne angrebet af deres djævelske Drikke, at han fantaserede høit. Han vendte sig pludselig om — og jeg stod Ansigt til Ansigt med min Fjende.

Det var James Traill Witterington.

Da hans blodsprængte Øine mødte mine, reiste han sig op i sin fulde Høide og blev dødbleg. Han gik baglænds, idet han raabte:

„Det er ham! Det er ham! Det er den Aand, jeg frygtede, frels mig, o frels mig! Hold ham borte, fortæl ham, at jeg ikke skjød før Tiden, fordi jeg tørstede efter hans Blod — Blod — see — ud af Munden strømmer det, tilbage, tilbage — Naade — Naa . . ."

Vi saae ham ikke mere, han var løben baglænds, og styrtede nu over Klippen ned i Vandet; et Kladsk fortalte os, at Bølgerne havde optaget ham, og kort efter saae vi Rygfinnerne af flere vældige Haier.

Jeg fandt ud, at han var bleven greben i Forsøget paa at stjæle Børn, og dømt til Døden; Nemesis rammer altid.

Da jeg vendte tilbage til England, fik jeg et Brev fra min Onkel, hvori han samtykkede i mit Giftermaal med Kitty; men først længe efter fortalte jeg hende Grunden til, at jeg reiste til Guldkysten.

Elisium.

(Fortsættelse.)

„Er han syg?"

„Ikke sengeliggende, men han vil dog i næste Uge tage til Helgoland."

„For at bruge en Kur?"

„Ja, Lægen raader ham dertil."

Den Fremmede taug i kort Tid, derpaa sagde han atter:

„Maaskee jeg kunde virke noget i Sagen."

„I hvilken Sag?"

„Elisiums, naturligvis."

„Hvorledes det?"

„Jo, jeg er en Ven af Erik, og vil lade ham sætte mig ind i Processen —, jeg studerer nemlig ogsaa Jura i Kiel. En tredie Person betragter Sagen mere upartisk, og da jeg antager, at Erik ogsaa ønsker Processen bilagt, saa var det jo muligt, at min Mellemkomst dog kunde blive af Nytte."

„Gid det var saa vel."

„Jeg har godt Haab, og megen Indflydelse paa Erik."

„Det vilde hjælpe paa Faders Helbred, thi hans Ærgrelse over Processen trækker hans Helbredelse i Langdrag, og Moder har endogsaa maattet indrette et Værelse til ham ovenpaa, hvorfra han slet ikke kan see Møllen."

„Amtmand Sørensen ærgrer sig ogsaa over Sagen, og derfor troer jeg, at en Mægler kan gjøre Nytte."

„Mæglen! Papa taler kun om sine Rettigheder, og han er pirrelig i høi Grad."

„Saa vil Badekuren gjøre ham godt, og komme vort Komplot tilgode."

Komplot? Havde vi stiftet et Komplot? Jeg saae paa Herren med et spørgende Blik.

„Jeg mener min gode Hensigt, og maaskee jeg senere faaer Leilighed til gjennem Dem at høre, om Deres Faders Stemning har forbedret sig," forklarede han, og lavede sig til at gaa.

„Vil De ikke besøge mine Forældre?" spurgte jeg, da det var usædvanligt, at man gik vor Dør forbi.

„Ikke idag, min Frøken; forøvrigt Tak. Forhaabentlig en anden Gang som Affsending, naar jeg har kunnet udrette Noget i den bevidste Sag. Det er ogsaa bedst, at jeg først gjør Deres Faders Bekjendtskab —, er De ikke ogsaa af den samme Mening?"

„Det kan være, at De har Ret."

„Naar han slet ikke kjender noget til mig, vil jeg maaskee bedst kunne tjene ham — og Elisiums Herskerinde."

Det troede jeg ogsaa, hvorvel det forekom mig besynderligt, at en Fremmed med saadan Interesse deltog i et Familieanliggende.

Efterat han høfligt havde taget Affked, vendte jeg ogsaa tilbage til mit Hjem, men saae mig oftere om efter ham; det gjorde han ogsaa engang i samme Dieblik som jeg, og vinkede med Straahatten til

Affked —, men saa vovede jeg ikke oftere at se mig om.

Førend jeg kom hjem, blev jeg enig med mig selv om ikke at omtale dette Møde, thi jeg kunde derved let skade Processen, og det vilde jeg ikke paa nogen Maade, og derfor taug jeg.

Derimod tænkte jeg ofte paa den Fremmede, og pludselig gik det op for mig, hvorfor hans Ansigt forekom mig bekjendt. Jeg havde nemlig en Dag været i den nærliggende By, for at gjøre Indkjøb, og da jeg kom ind paa Apotheket, for at hente den Medicin, der var bestilt til Fader, havde den Fremmede staaet der i Samtale med Apothekeren; han var ikke bleven forestillet for mig —, og dengang tænkte jeg ikke derover, men nu havde jeg meget ønsket at vide hans Navn.

I de første Dage ventede jeg at høre fra ham eller Advokaten, men da der gik Uger, uden at noget saadant skete, følte jeg, at mine Forhaabninger havde været altfor sangvinske, og jeg var bestemt paa at spille lidt fornærmet, fordi han havde brugt smukke Ord, men taget sig Sagen meget let. Alligevel kunde jeg ikke undlade oftere at vende mig om, naar jeg var paa Veien til Elisium, for at see, om ikke en vis Person var i Sigte.

* * *

Fader var imidlertid reist til Helgoland, og Efterretningerne fra ham vare gode. Hans Helbred blev bedre, han morede sig, og gjorde behagelige Bekjendtskaber, og iblandt disse omtalte han hvergang med særegen Interesse en Landsmand, Advokat Jürgensen, med hvem han spadserede, badede, seilede, fiskede og betragtede Solnedgangen fra Klippeøen.

Efter et Par Maaneders Forløb meldte han, at han snart kom hjem, men først i Anledning af en Kornhandel vilde opholde sig et Par Dage i Hamborg.

Han kom da ogsaa langt raskere tilbage, og navnlig var hans Humør langt bedre.

„Men tænk blot," sagde han om Aftenen, „det var nærved, at jeg ikke var kommet saa hurtig tilbage."

„Hvorfor ikke?" spurgte vi i Munden paa hverandre.

„Jeg havde et meget ubehageligt Eventyr —, det vil da egentlig sige, at jeg var meget nær ved at have det —, men takket være min prøvede Ven, Doktor Jürgensen, saa slap jeg med Skrækken."

„Min Gud! var Du i Livsfare?" spurgte Moder.

„Nei, men min Frihed var i Fare, man vilde arrestere mig."

„Retfærdige Gud!"

„Berolige Dig, Johanne, jeg har jo hverken stjaalet eller slaaet ihjel. Hele Sagen beroede paa en Forvexling. Signalementet paa en Kjøbmand, som Politiet var paa Jagt efter, synes at have passet paa mig, og en tjenstivrig Opdagelsesbetjent paa Dampskibet gjorde mig den Spas at lade mig arrestere, da vi kom til Hamborg. Havde jeg været alene, vilde det have taget flere Dage, før jeg kunde skaffe alle Slags Beviisligheder, men Jürgensen forlangte en privat Samtale med Politidirektøren, for hvem han legitimerede sig, og gav Direktøren et Brev at læse. Denne lo, bad mig undskylde Betjentens for store Tjensteiver, og ønskede mig en lykkelig Reise, men Historien har dog ærgret mig, thi jeg synes dog ikke, at jeg seer ud som en Gavtyv eller en Spitsbub."

Denne Begivenhed var ofte Gjenstand for vor Familieunderholdning, og Alt, hvad der var foregaaet paa Helgoland, kjendte vi ogsaa til Punkt og Prikke. Jürgensen spillede allevegne en Rolle med, og at han engang vilde besøge os, var noget som Fader altid omtalte med stor Glæde.

* * *

Et Par Dage efter Faders Hjemkomst gik jeg til Elisium. Det var ikke Aften, men lige efter Bordet, medens mine Forældre sov til Middag, og jeg tog min Sykurv med for at tilbringe et Par Timer i det Frie, indtil Moder hentede mig; thi hun holdt ogsaa meget af min Yndlingsplads.

Jeg satte mig paa den Side, hvorfra jeg kunde see henover Landet, og opdage den Ubekjendte itide, hvis han skulde komme, og medens jeg saaledes speidede i det Fjerne, satte jeg Tænderne i en deilig, stor Pære, hvoraf jeg havde taget nogle med fra Hjemmet.

„Goddag, Frøken Elise," lød en Stemme i mit Øre, hvorover jeg blev saa overrasket, at jeg sprang op, lod de andre Pærer falde paa Jorden, og beholdt kun den i Haanden, som jeg just havde bidt i.

„Hvorfor blev De saa bange for mig," sagde han leende, medens han samlede mine Pærer op, „saa maa jeg jo gaa igjen."

„Nei, det behøves ikke —, men hvorfra kommer De?"

„Jeg har siddet her over en halv Time, og saae Dem komme; men jeg sad her tilvenstre, og da De kom fra den anden Side, kunde De ikke see mig."

„Nei, jeg saae Dem ikke, men Processen…"

„Er Skyld i, at jeg er her idag, og jeg bringer gode Efterretninger. Sagen er indviklet, den skal endnu gaa igjennem to Instantser, og Udfaldet kan endnu længe lade vente paa sig, derfor maa de to Parter see til at slutte Forlig."

„Det er jo forsøgt."

„Men det er flere Aar siden, og man bliver dog ogsaa engang træt af at procedere."

„Men ogsaa mere forbittrede og paastaaelige."

„Kan De, Frøken, ikke udrette noget i denne Sag?"

„Jeg? hvorledes skulde det være muligt?"

„Formaaer De da slet ikke noget over Deres Fader?"

„Jo, i Almindelighed ikke saa lidt."

„Saa foreslaaer jeg Dem at gjøre Dem nøie bekjendt med Sagernes nuværende Stilling, og opbyde hele Deres Indflydelse for at tilveiebringe en godvillig Overenskomst. Jeg sætter Dem ind i Sagen, De taler med Deres Fader derom, og bearbeider ham dygtig. Døttrene kommandere jo Fædrene; det seer jeg jo hjemme med mine Søstre?"

„Har De ogsaa Søstre?"

„Javist har jeg det. Men behag nu at høre efter."

Og saa begyndte han strax, uden at give mig Tid til at blive betænkelig over at sidde her paa et ensomt Sted med en fremmed Person, og knytte et Forhold, der kunde lede til nye Sammenkomster —, paa at forklare Sagen, og da jeg tidligere jo tildels kjendte den, fulgte jeg let hans Ord, som forekom mig at tage mere Parti for Onkel Sørensen, end der var Skik og Brug hjemme, men hvorover jeg forøvrigt ikke forundrede mig.

„Har De nu ogsaa rigtig forstaaet mig, min Frøken?" sagde han til Slutningen.

„Jo, det troer jeg, og jeg skal ogsaa gjøre mit Bedste; men det forekommer mig, at De før sagde, at De bragte gode Efterretninger."

„Rigtig; jeg veed nemlig, at Amtmand Sørensen ikke er utilbøielig til et Forlig."

„Nei virkelig. Har Erik sagt Dem det?"

„Ja. Han har efter min Opfordring bearbeidet sin Fader."

„Som jeg nu skal bearbeide min."

„Ganske vist."

„Jeg undrer mig kun over —, jeg mener —, jeg finder det blot forunderligt, at De..."

„At jeg som Fremmed tager mig saa meget af den Sag —, men det er fordi jeg ikke alene haaber at gjøre Amtmand Sørensen en Tjeneste, men ogsaa at være Frøken Elise Rasmussen til Behag."

Der gives en Tone og et Sprog, som ogsaa den mest uerfarne Grønskolling forstaaer, og for dette Sprog slog jeg Øinene ned, idet jeg følte, at jeg blev rød lige til Tindingerne. Tillige faldt det mig ind, at Mama kunde komme, og hvad vilde hun sige. Jeg kastede urolige Blikke hjemad, og sagde:

„Nu maa jeg hjem, man venter mig."

„Men hvorledes er det gaaet med Sytøiet. De har villet arbeide her, og hvis jeg forstyrrer Dem, gaaer jeg strax."

„Vor Samtale maa vel være til Ende."

„Men jeg haaber, at det ikke bliver den sidste. Ikke sandt, Frøken, De tillader vel..."

„Nei, nei —, jeg takker Dem for Deres Uleilighed og gode Villie, men jeg kan ikke tillade —, De maa ikke komme her igjen."

„Men det er jo endnu et omtvistet Gebet."

„Gjør De den Anskuelse gjældende, saa kommer jeg ikke."

„For Guds Skyld! gjør ikke Alvor af denne Trusel, saa maa min Fader hellere tabe Processen, end at..."

„Deres Fader?"

Han slog sig selv paa Munden, og sagde: „Saa slap det dog ud, og mit Incognito er forraadt."

„Du er altsaa —, altsaa er De Erik."

„Ja, jeg er Erik, den uartige, slemme Dreng; men siig Du til ham, thi Du er jo min Kousine Elise."

„Ja, naar Du er Erik, saa maa Du naturligvis gjerne komme igjen, og jeg vil gaa i Komplot med Dig om at forsone vore Fædre," udbrød jeg, thi nu var det jo en ganske anden Sag. En Fætter —, det er jo næsten ligesaa godt som en Broder. Med en Fætter kunde jeg rolig aftale et Møde, og Forhold af anden Art faldt mig virkelig ikke ind i det Øieblik.

Erik havde jo ligesaa god Ret til at komme her, som jeg, og derfor aftalte vi at træffes her af og til, og meddele hinanden Resultatet af vore Bestræbelser.

Derefter gik han, og jeg fulgte ham med Øinene, indtil han forsvandt, og saa kom Moder —, men hende fortalte jeg ikke noget.

* * *

„Veed Du, Elise, hvorfor jeg første Gang gik til Møllebakken?" spurgte Erik engang.

„Du har vel villet nyde Udsigten, eller besee det, som en Gang kunde komme til at tilhøre Dig."

„Nei, ikke af den Grund."

„Af hvad Grund da?"

„Det var strax efter, at jeg havde seet Dig paa Apotheket. Møllen er mig ligegyldig."

Jeg rødmede, og fremstammede blot:

„Men Processen?"

„Ja, ganske vist spillede Processen en Rolle, thi jeg tænkte, at om endogsaa Fædrene ere uenige, saa behøver Du jo ikke at leve i Uvenskab med din smukke Kousine."

„Jeg mener jo heller ikke længere, at Du er en uartig Dreng."

„Det er mig ikke nok; jeg foreslaaer, at vi To slutte et Forbund, som kan nedslaa Processen."

„Vi have jo allerede længe været i Komplot med hinanden."

„Du søger at undgaa mig, Elise, men hør mig: kjære, bedste Elise, jeg bryder mig slet ikke om Processen —, jeg tænker kun paa Dig. Jeg vil ikke vinde Processen, men kun Dig; ikke Elisium, men Elise."

„Men —, Erik," stammede jeg i min Forlegenhed, „Du er jo min Fætter."

Han lo skjælmsk, og før jeg anede det, havde han slynget sin Arm om mig, og meget ufætterlige Kys brændte paa mine Læber.

Jeg var ganske beklemt, jeg blev stille og kæmpede med mine Taarer, men Erik misforstod mig ikke. Jeg saae, at ogsaa han var stille og høitidelig tilmode. Lænede til hinanden stod vi længe tause og betragtede Solnedgangen, og saa fortalte jeg ham, hvorledes jeg første Gang havde seet ham, og tilstod nu, at jeg var bleven afviist af Papa med de Ord, at det var noget, som jeg ikke forstod mig paa.

„Saa maa jeg prøve, om jeg ikke kan være heldigere."

„Lad dog blot det være."

„Men jeg maa dog alligevel engang..."

„Det vilde kun være at fordærve Alt. Han er saa opbragt paa Din Fader, kjære Erik, at han ikke kan taale at høre hans Navn nævne."

„Men jeg hedder jo ogsaa Sørensen, og han maa jo dog engang lære sin Svigersøns Navn at kjende."

Sin Svigersøn! Hvor det Ord berørte mig paa en besynderlig Maade. At Papa skulde faae en Svigersøn —; fra den Side havde jeg endnu ikke betragtet Sagen.

Erik lo, og var slet ikke saa ængstelig tilmode som jeg.

„Papa giver aldrig sit Samtykke," sukkede jeg bedrøvet.

„Hvortil?"

„At jeg —, at Du —, at jeg..."

„At Du bliver min lille Kone."

(Sluttes.)

Blandinger.

— Ved en Auktion opstod der en Strid, som endte med, at En fik et Par Ørefigen. „Naa," — sagde en Tilstedeværende, „her gaaer det imod Konditionerne: man slaaer til, førend han byder."

Gaadesamtale.

Han:

Hvad ønske vi hver Dag at faae?
Om ikke just med Bøn og Klager
Og hede Suk, vi det attraa,
Man ivrig dog imod det tager.

Hun:

Ja, det kan være mange Ting,
Og derfor ikke nemt at gjætte. —
Naa, — jeg gjør ingen høie Sving —
Friskt Morgenbrød, er det det Rette?

Han:

Nei, Du maa ei mig misforstaa,
Jeg lettere vil Gaaden gjøre —
Hvad ønsker daglig man at faae
Jeg mener derved: faae at høre?

Hun:

Ih, smukke Ord, naturligvis,
Roes, Komplimenter, selv lidt Smiger;
Skjøndt Sligt man faaer for Godtkjøbspris,
Det er i Kurs blandt Mænd som Piger.

Han:

Nei, Artigheder, veed jeg godt,
Kan man ei ofte nok gjentage.
Den Ting, jeg mener, fryder blot
Engang, — Gjentagelse bli'er Plage.

Hun:

Bli'er Plage? Kjedeligt maaske?
Du nikker? Ja, saa kan jeg vide,
At det er. . . naa, jeg maa nok see
At holde op i rette Tide.

Opløsning af Gaaden i Nr. 40:

Staal. Taal — Aal — Al — L.

Gaaden i Nr. 40 er opløst af B. H. og Phøbus i Nestved.

Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à : Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 21de Oktober. Nr. 42.

Indhold: De tabte Perler. — Fra Lüneburger Heden (med Xylografi.) — Elisium (Slutning.) — Anklaget for Mened. — Talgaade.

De tabte Perler.

Medens Krigen i 1870 rasede imellem Frankrig og Tydskland, forsamledes ugentlig i en tydsk Garnisonsby de tilbageværende Officeersfruer hos Regimentschefens Gemalinde, Oberstinde A.

„Hvor bliver dog den lille Isenthin af," sagde paa en saadan Aften en af Damerne, „hun pleier dog at være mere punktlig."

I samme Dieblik traadte den Omtalte ind, men hendes smukke Ansigt havde et saa bedrøvet Udtryk, at man spurgte, om hun havde havt daarlige Efterretninger fra sin Mand.

„Nei, Gudskelov, Arthur har det godt, men et Par flygtige Linier, som jeg fik fra ham, har rystet mig: vor gode Major v. Sirgen faldt ved hans Side, faa Dieblikke før han skrev."

Et let Skrig fulgte paa disse Ord, og Stiftsdame, Frøken v. Helden, som sad noget afsides i Sofaen, sank bevidstløs om.

Denne Dame var en Ungdomsveninde af Oberstinden, og var først kommet for et Par Dage siden, for at besøge hende. Hun kom imidlertid hurtig til sig selv, bad dem undskylde, at hun havde været Skyld i denne Forstyrrelse, men hun led af et Hjerteonde, der foraarsagede lette Besvimelser, som dog snart gik over. Hun lod sig dog overtale til at gaa op paa sit Værelse, hvorhen Oberstinden fulgte hende.

Da de vare ude af Døren, sagde Fru v. Isenthin: „Det gjør mig ondt, at jeg skulde forskrække den fremmede Dame, ved Efterretningen om Majorens Død."

„Troer De, at det var Grunden til hendes Besvimelse?"

„Aldeles bestemt. Majoren har uden Tvivl været en Ungdomskjærlighed."

De Andre lo, da den unge Frue var bekjendt for at have et romantisk Sving.

Denne Latter ærgrede hende lidt, og hun sagde ivrigt: „Jeg vil indgaa et hvilketsomhelst Væddemaal om, at der har fundet et Kjærlighedsforhold Sted imellem Frøken v. Helden og Majoren; jeg har en særegen Gave til at ane og gjætte saadant, et Blik, et Smil, et halvt Ord er nok til at bringe mig paa rette Spor, og jeg vil ikke hvile, før jeg veed Alt, og af den Grund vil jeg gjøre nærmere Bekjendtskab med Frøkenen."

Dette lykkedes dog ikke, thi da Oberstinden kom tilbage, fortalte hun, at hendes Veninde vilde reise næste Morgen med det første Tog.

Da Damerne vare forsamlede næste Uge, spurgte Fru v. Isenthin strax til Frøken v. Heldens Befindende, og Oberstinden svarede da, at hun for faa Timer siden havde faaet Brev, at hendes kjære Veninde for et Par Dage siden pludselig var død af et Hjerteonde.

„Min Gud dog!" udbrød Fru v. Isenthin, „jeg vil aldrig kunne tilgive mig selv, at jeg saa pludselig meddelte hende Major v. Sirgens Død."

„Hvad veed De om det Forhold, som engang bestod imellem min Veninde og Majoren?" spurgte Oberstinden, i høi Grad overrasket.

„Altsaa havde jeg dog Ret," sagde Fru v. Isenthin, og saae sig triumferende om i Kredsen, „da jeg paastod, at Frøkenens Besvimelse var fremkaldt ved Efterretningen om Majorens Død. Men

nu maa De ogsaa, min kjære Oberstinde, fortælle os Alt."

„Ja, fortæl os det," bad de andre Damer.

„Jeg skal opfylde deres Ønske," svarede Oberstinden efter nogen Betænkning, „thi nu ere Alle, som spillede en Rolle i denne sørgelige Begivenhed, døde, og de To forenede i Døden, som ved et Tilfælde bleve skilte ad her i Livet, og bedragede for Lykke og Kjærlighed."

„General Helden og mine Forældre boede i By sammen. Generalen havde to Sønner, hvoraf den ældste bestyrede Familiegodserne, den yngre var Husarofficeer, og en Datter, Ida, som omtrent var jevnaldrende med mig, og min gode Veninde. Hun var smuk, og havde mange Tilbedere, og iblandt disse den daværende Lieutenant v. Sirgen, som hun syntes at foretrække.

Hendes Forældre syntes ikke godt om det, dels fordi Sirgen var uformuende, og Ida kun kunde bringe ham en lille Medgift, og dels fordi den yngre Søn allerede fra Kadetaarene nærede en bestemt Antipathi mod Sirgen, og havde indtaget Forældrene imod ham, hvorfor de ikke begunstigede Sirgen. Da Ida imidlertid var deres Yndling, lagde de heller ingen Hindringer i Veien for dem, og en Dag fortalte Ida mig glædestraalende, at hendes Fader nu syntes at have opgivet sine Fordomme mod Sirgen, thi han vilde ikke alene blive indbudt til det Bal, som Generalen gav Nytaarsaften, men hun havde endogsaa faaet Lov til at dandse Cotillon med Sirgen, der skulde opføre den.

Ballet fandt Sted, Cotillonen blev dandset, og Alle vare i den gladeste Stemning, da denne blev forstyrret ved et ubehageligt Tilfælde. En af Damerne havde et meget kostbart Perlehalsbaand, som havde tildraget sig Alles Beundring. Snoren gik itu i den vilde Hvirvel, og Perlerne rullede henad Gulvet. Generalen, der stod i Nærheden, saae det, og et tordnende Holdt til Musikken standsede de Dandsende, der ikke kunde begribe, hvad det skulde betyde. Med et Par lydelige Ord forklarede han Sagen, og bad Alle blive staaende stille paa deres Pladser, medens nogle af de yngre Herrer begyndte at opsamle Perlerne, der bleve leverede til Eierinden, som blev anmodet om at tælle dem, for at være sikker paa, at alle vare fundne.

Der manglede tre af de største Perler. Alle begyndte atter at søge; enhver Stol, ethvert Møbel blev flyttet, hver Krog efterseet, men Perlerne vare og bleve borte, hvilket var aldeles uforklarligt. De kunde ikke være stjaalne, da ingen af Tjenerne havde været i Salen, og Generalen gjentog atter og atter: „Perlerne maa og skal findes, thi her i Salen kan intet blive borte;" men skjøndt flere end hundrede Øine havde søgt dem, bleve de dog ikke fundne.

Hele Selskabet blev forstemt; Ida og Sirgen vare vel de eneste, som ikke berørtes deraf, fordi de vare altfor meget beskjæftigede med dem selv og deres Kjærlighed til at lægge Mærke til andet, og ved Afskeden hviskede hun: „Jeg er meget lykkelig; i Morgen skal Du faae Alt at vide."

Jeg seer hende endnu, som hun stod der, straalende af Glæde og Lykke, og jeg anede ikke, at jeg først skulde gjensee hende efter mange Aars Forløb, da de straalende Øine havde tabt deres Glands, og de røde Læber glemt at smile.

Næste Morgen gik jeg til Ida, for at gratulere hende til hendes Forlovelse, og blev forundret over at høre af Tjeneren, at Ida var syg, og at hendes Moder havde befalet at afvise alle Besøgende. Den samme Besked fik jeg næste Morgen, og den følgende Dag bragte min Fader den Efterretning, at Generalen havde taget Permission, og var med hele Familien afreist til sine Godser. Permissionen blev nogle faa Uger efter forandret til Afsked efter Ansøgning.

Jeg skrev tre Gange til Ida, men fik intet Svar, og opgav det derpaa. Hos os troede man i Almindelighed, at Ida havde givet Lieutenant Sirgen en Kurv, og at Generalen havde taget Bolig paa sine Godser, for at Ida i nye Omgivelser og Forhold lettere kunde glemme Fortiden.

Saaledes ophørte al Forbindelse imellem Familien v. Helden og os; vi undgik, som efter en stiltiende Overenskomst, at tale om Venner, som paa en saa krænkende Maade havde opgivet os, og Idas Billede traadte i Baggrunden hos mig, der imidlertid var bleven gift. Lieutenant v. Sirgen lod sig kort efter Idas Afreise forsætte til et andet Regiment, han giftede sig aldrig, og blev af sine Kammerater betragtet som en menneskesky Særling.

Mange Aar efter denne ulykkelige Balaften, blev jeg tilraadet af Lægen at bruge en Badekur, og valgte dertil et Bad i Sveits, og det første Menneske, jeg traf der, var v. Sirgen, der i Aarenes Løb var avanceret til Kaptain. Han var ankommen en Time efter mig, og efter den paa Stedet gjældende Bordordning fik jeg min Plads ved Siden af ham ved Middagsbordet, og vi vare snart fordybede i en livlig Samtale, og glædede os over at forny vort gamle Bekjendtskab. Visse Forhold undgik vi imidlertid begge To at omtale, og jeg vovede ikke at komme med Hentydninger, der let kunde blive pinlige.

Nogle Dage senere sad vi ved Middagsbordet, da nogle nyankomne Reisende traadte ind, og bleve anviste deres Plads lige over for os. Imellem dem var en ikke ganske ung, men endnu smuk Dame, hvis blide, men lidt alvorlige Ansigtstræk forekom mig bekjendte. Idet hun vilde sætte sig, faldt

hendes Øine paa mig, og med et Udbrud af Overraskelse skød hun sin Stol tilbage, gik om til mig, og rakte mig begge Hænder med de Ord: „Er det virkelig Dig, Amalie! og Du her?"

Jeg gjenkjendte nu Ida v. Helden, og enhver uvenlig Følelse forsvandt hos mig ved at see hendes sjælfulde, sorgmodige Blikke rettede saa bedende paa mig.

Min Nabo havde ogsaa reist sig, og ventede roligt paa, at hun skulde see ham. Da hun blev opmærksom paa ham, rødmede hun forvirret, og fremstammede nogle Ord, som han besvarede med et formelt Buk. Da hun havde fattet sig lidt, rakte hun ham Haanden med et saa veltalende Blik, at det mere end mange Ord indeholdt en Bøn om Tilgivelse. Han førte hastigt den rystende Haand til sine Læber, og et Øieblik lyste en varm Straale i hans Øine, medens jeg i Stilhed fattede den Beslutning at søge en Forklaring paa Gaaden, og om muligt atter forene et Par Mennesker, som havde elsket hinanden, og som, trods en tolvaarig Adskillelse, endnu syntes at nære de gamle Følelser for hinanden.

Da vi havde spist, fulgte jeg med Ida op paa hendes Værelse. Her faldt hun mig om Halsen, og med strømmende Taarer sagde hun: „Hvilket mærkværdigt Tilfælde, at jeg skal træffe Dig og Ham her; de to Væsener, mod hvem jeg ved et Sammentræf af Andres Brøde og ulykkelige Tilfældigheder, har begaaet saa stor Uret."

Efterat have beroliget hende, og trøstet hende med, at jeg ingen Vrede nærede mod hende, men at jeg var rede til at forny vort gamle Venskab, sagde jeg: „men saa maa Du ogsaa være aaben og ærlig imod mig, og forklare mig Grunden til Din gaadefulde Opførsel saavel imod mig, som imod Hr. v. Sirgen."

„Du skal faae Alt at vide. Du husker nok Ballet hos os paa Nytaarsaftenen, da Perlerne bleve borte, de tre største i Halsbaandet. Da Gjæsterne vare kjørte hjem, lod Fader os Børn og vor gamle Hushovmester endnu engang søge efter dem —, forgjæves. Fader var ude af sig selv; han sagde, at det var en Skam for ham, hans Familie og Hus, og at han næste Dag vilde tage sin Afsked, fordi han ikke kunde udholde at bo i en By, hvor en saadan Skandale havde fundet Sted i hans Hus, at hans Gjæster vare blevne bestjaalne.

Medens min Fader talte, havde vor gamle Hushovmester viist en paafaldende Uro. Pludselig kastede han sig paa Knæ for min Fader, og sagde, at han vidste, hvem der havde Perlerne, men at han ikke vilde nævne vedkommende Person, før hans Herre havde givet ham sit Ord paa, at han ikke vilde forfølge Sagen videre, thi han var en gammel

Mand, og vilde ikke have det paa sin Samvittighed, at have gjort et Menneske ulykkelig. Den gamle Mand var et Arvestykke i vor Familie, han havde altid viist sig redelig og paalidelig, og i mange Aar til mine Forældres Tilfredshed beklædt Hushovmesterpladsen, der gjorde ham til et betroet Mellemled imellem Herskabet og Tjenestepersonalet, hvorfor min Fader besluttede sig til at give det forlangte Løfte, og nu fortalte gamle Hans med stor Bestemthed: at han, medens Kotillonen blev dandset, havde staaet i Salsdøren, at han nøie havde bemærket det Øieblik, Halsbaandet tabtes, og tydelig seet, at nogle af Perlerne rullede hen for Lieutenant v. Sirgens Fødder, at denne havde bukket sig ned, taget dem op, og stukket dem ind i en Lomme. Jeg blev aldeles oprørt over at høre en saa nederdrægtig Beskyldning, og forlangte, at en Tjener, der vovede at fremkomme med en saadan Beskyldning, skulde jages bort. Min Fader betragtede Hans med et tvivlende Blik, og rystede paa Hovedet, som om han ikke troede paa den Historie; endogsaa min Broder, der ellers altid var en erklæret Modstander af Sirgen, udbrød: „Det er umuligt! en Officeer og Adelsmand kan ikke være en gemen Tyv. De maa have seet Feil, Hans." Men denne fastholdt sin Beskyldning, og spurgte mig, om jeg ikke selv havde seet Lieutenanten bukke sig, tage noget op, og skjule det i sin Lomme? — Min Fader studsede, og formanede mig til at sige Sandheden. Jeg taug, thi jeg havde virkelig seet Sirgen bukke sig hurtigt for at tage en Gjenstand, som jeg ikke saae, op fra Gulvet. Jeg kunde altsaa ikke sige, at Hans havde taget feil, men det var mig umuligt at tage Parti imod den saa skammelig Mistænkte. Jeg taug; men denne Taushed gjorde ikke noget godt Indtryk paa min Fader og min Broder. Fortvivlet kastede jeg mig i min Moders Arme, og bad hende at gjøre en Ende paa denne Scene, og ikke taale, at den Mand, jeg var forlovet med, og som vilde komme næste Dag for at faae mine Forældres Ja, af en Tjener blev beskyldt for Tyveri.

„Vær blot rolig," sagde hun, „vi skulle strax faae Sandheden at vide, og hun hentede et Relikviskrin, og sagde til Hans: „Vil De lægge Haanden paa dette Skrin, som indeholder hellige Relikvier, og sværge paa, at v. Sirgen har optaget Perlerne, og stukket dem til sig?"

Hans, der hos os gjaldt for en meget from Mand, betænkte sig et Øieblik, og jeg trak lettere Veiret, men han overvandt sine Betænkeligheder, lagde Haanden paa Skrinet, og udtalte med fast Stemme Eden. Jeg besvimede, og kom først til mig selv flere Timer efter, og da sad min Moder ved min Seng, og trøstede mig med, at man foreløbig ikke vilde træffe nogen Afgjørelse, men under Paa-

Fra Lüneburger Heden.

skud af Sygdom afvise ethvert Besøg, selv Hr. v. Sirgens. Jeg følte dog, at Dommen var fældet over min Fremtid, og at min Fader aldrig vilde give min Haand til en Mand, paa hvem en saadan Mistanke hvilede.

(Fortsættes.)

Fra Lüneburger Heden.

Lüneburger Heden strækker sig i en Længde af omtrent 12 Mil imellem Bremen og Stade, og gjennemskæres af en Jernbane.

Heden er ikke nøgen og bar, men der findes hist og her Skovstrækninger og en rig Lyngvæxt, ligesom de Gaarde, man seer, ere omgivne af Haver med Grupper af Træer. Da der avles endel Boghvede, og dennes Blomster ere meget søgte af Bierne, samler Hedebonden store Mængder af Honning, idet han om Foraaret stiller sine Bistader op i Nærheden af Boghvedemarkerne, og lader dem staae der til Slutningen af Juli, da Hveden indhøstes. En anden Erhvervsgren er Indsamlingen af Vibeæg, der ansees for en stor Raritet.

Indsamlingen skeer om Foraaret, og da Viben lægger sine Æg paa Tuer, i Moser og fugtige Enge, saa er det ikke saa ganske let at faae Fingre i dem, da Jordbunden er blød og usikker at træde paa, hvorfor ogsaa Fruentimmerne binde brede Træsaaler under Fødderne, for ikke at synke altfor dybt ned i Mosejorden.

Viben lægger i Slutningen af Marts eller i Begyndelsen af April 4 Æg; tager man disse, lægger den atter fire, og skal endnu engang kunne lægge tre Æg til; det er ikke Menneskene alene, som efterstræbe Æggene, men ogsaa mange smaa Rovdyr finde dem delikate.

Elisium.

(Slutning.)

„Det tillader han aldrig. Hvor vi dog ere ulykkelige.“

„Og jeg har aldrig følt mig saa lykkelig, som i dette Øieblik."

„Og dog maa vi nu skilles," thi jeg hørte nemlig den lille Klokke, som kaldte Folkene fra Markarbeidet, og tillige var Signal for Familiemedlemmerne.

„Imorgen kommer jeg igjen ved denne Tid, og vi ville aftale et Tegn paa, at Du er alene."

„Nei, Erik," sagde jeg bestemt, og rystede paa Hovedet, „det tør og vil jeg ikke."

„Har Du saameget derimod, saa vil jeg ikke være den, der overtaler Dig —, saa slaa vi ind paa en anden Vei, den aabne og ærlige. Jeg besøger Din Fader imorgen."

„Men Gud, Erik! — han vil —, han vil ikke…"

„Maaskee ikke see mig —, maaskee vise mig Døren."

„Det sidste troer jeg ikke —, men jeg er dog saa ængstelig for, hvad der vil skee."

„Det er jeg slet ikke, jeg glæder mig tvertimod dertil, thi det er jo unaturligt, at Fædrene leve i Ufred sammen, naar deres Børn have sluttet en Kjærlighedspagt."

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde svare, thi jeg kunde ikke fortælle Erik, hvad Papa havde sagt om Onkel Sørensen.

Vi aftalte altsaa, at Erik skulde komme næste Dags Eftermiddag Kl. 4, for at han kunde træffe Familien ved Kaffebordet, og senere tale med Fader, og at jeg ikke maatte lade mig mærke med noget, hverken før eller naar han kom, hvorpaa vi tog Afsked, hvilket medtog lang Tid, saa at jeg som forlovet Pige maatte løbe den Vei tilbage, jeg som Barn var vandret ud.

At jeg var bange og urolig, vil jeg slet ikke omtale, men vist er det, at da jeg næste Dag sad ved Kaffebordet, havde jeg en fuldkommen Feber, og Moder spurgte mig flere Gange, om jeg ikke var rask.

„Der kommer en Ridende," sagde Fader, „see ad, Kurt, hvem det kan være."

Kurt gik, og heldigviis var Alles Opmærksomhed andetsteds, ellers havde jeg forraadt mig.

„Det er Doktor Jürgensen, Fader," meldte Kurt, „skal jeg bede ham komme herind?"

„Naturligvis!" og Fader gik selv ud for at modtage ham.

Jeg var baade skuffet og ærgerlig, thi det fremmede Menneskes Nærværelse vilde jo forhindre enhver Udtalelse, og jeg besluttede at gaa udenfor, og holde Erik borte —, men saa hørte jeg en velkjendt Stemme —, det var altsaa for sent —, og jeg blev resigneret siddende.

Fader traadte ind, og førte med sig —, kunde jeg tro mine egne Øine —, Erik, som han præsenterede for os Allesammen som sin kjære Ven, Doktor Jürgensen, og denne hilste, og sagde til mig: „det glæder mig særdeles at gjøre Deres Bekjendtskab." Jeg stirrede paa ham, og vidste ikke, om det virkelig var Fætter Erik eller Doktor Jürgensen, og om det var mig eller Fader, der var bleven holdt for Nar. Jeg kunde ikke udholde at blive sammen med de Andre, jeg gik op paa mit Værelse, og græd bitterlig.

Først senere erfarede jeg, hvad der forefaldt nede i Faders Værelse.

Da Papa og Doktor Jürgensen vare blevne alene, sagde denne: „Hvis vi ere uforstyrrede her, saa vil jeg meddele Dem, Hr. Rasmussen, den egentlige Hensigt med mit Besøg."

„Saa lad os hellere gaa ind i mit Værelse."

Saa havde Jürgensen sat min Fader ind i sine private Forhold, at han vel var ung Advokat, men havde godt at bestille, og var forøvrigt meget heldig situeret.

Hvad mon han vil? tænkte Fader. Mon han vil laane Penge? Jeg kan ikke give ham Afslag. Naturligvis lod han ham tale ud, og blev bestyrket i den sidste Tankegang, da Jürgensen mindede ham om hans egne Ord: „Skulde De nogensinde komme med en Bøn til mig, saa vil Hans Rasmussen ikke sige nei."

„Hvad jeg har lovet, det holder jeg."

„Men jeg beder om det Dyrebareste, som en Fader kan bortgive: om Deres Datters Haand."

„Min Elise! Hun er et Barn."

„Hun er 17 Aar. Jeg elsker hende, og skal gjøre hende til en lykkelig Kone."

„Men hvorfra kjender De hende?"

„Jeg saae hende for første Gang paa Apotheket…"

„Den Slags Forelskelser vil jeg ikke høre noget om. Min Datter kjender jo ikke Dem, og hos os er det ikke Mode at bortgifte Børnene, som Fyrsterne gjøre det. Nei, min kjære Hr. Jürgensen, De maa bede mig om noget Andet."

„Men hvis nu Deres Datter forener sine Bønner med mine."

„Hvad mener De?"

„Elise elsker mig."

„Hvad siger De?"

„At Elise elsker mig."

Fader stormede ud, og med en Stemme, der lød over hele Huset, og som vi vare vante til at lystre, raabte han: „Elise, Elise."

Med forgrædte Øine skyndte jeg mig ned, og løb lige i Armene paa Fader, der tog mig ved

Haanden, dreiede mig et Øieblik om mod Lyset, betragtede mig skarpt, og sagde ikke noget, men trak mig med sig op paa sit Værelse.

„Kjender Du den Herre?"

„Ja —, nei —, det vil sige..."

„Ja? nei? hvad vil det sige? Jeg vil have enten Ja eller Nei."

„Jeg —, jeg veed ikke, hvem han er."

„Det er nok. Du kan gaa."

„For Guds Skyld, Hr. Rasmussen," sagde Erik, „tillad mig et Ord til Deres Datter, og Alt vil opklares."

Fader svarede ikke, men gav mig et Vink at gaa, og jeg gjorde langsomt omkring, da Erik endelig udbrød:

„Min elskede Elise! vil Du virkelig fornægte mig?"

„Hvorledes kan Du tro det, men jeg veed jo ikke rigtig, hvem Du er, Erik."

Fader satte sig; Skrækken syntes at have lammet ham.

„Erik! Elise! — Er det mig, der er forrykt, eller er det Jer?" Og han saae paa os, der stod med hinanden i Hænderne; jeg troer endogsaa, at vi havde kysset hinanden.

„Men hvem er Du nu egentlig?" spurgte jeg.

„Jeg er jo den Erik, med hvem Du har forlovet Dig."

„Forlovet sig! og hun veed ikke med hvem," skreg Fader fortvivlet.

„Det veed jeg nu."

„Lad mig nu tale," sagde Erik, „jeg skylder Din Fader en Forklaring."

Han hviskede til mig, at det var bedst, jeg forsvandt og lod dem alene, da der let kunde falde ubehagelige Ord. Jeg gik op paa mit Værelse, vel fuld af Uro, men dog ikke uden Haab.

Heldigvis var min Fader saa overrasket, at han ikke fik Tid til at blive vred, medens Erik fortalte, hvorledes jeg strax, første Gang han saae mig, havde gjort Indtryk paa ham, og hvorledes han flere Gange havde været ved Møllen, før han traf mig.

„Hvorfor benytte en saadan Bagdør?" afbrød Fader ham.

„Fordi Deres Husdør var lukket for mig."

„Ingen har beskyldt mig for Mangel paa Gjæstfrihed, og mine Døre staa aabne for Alle."

„Kun ikke for Amtmand Sørensens Søn," sagde Erik bestemt og sprang op.

Ogsaa Fader reiste sig, og de to Mænd maalte et Øieblik hinanden med Øinene.

„Lad os sætte os," sagde Fader.

Erik tog igjen Ordet, og sagde nu bestandig „Onkel" og „Du", fordi, som han sagde, han kunde ikke andet.

Han fortalte, at han var reist til Helgoland, for at vinde Faderens Agtelse, som han havde vundet Datterens Kjærlighed: „og da jeg nu i Hamborg kunde være Dig til Nytte, var jeg Skjæbnen taknemlig, og jeg haabede paa dine Ord som paa min Lykkestjerne. Fra det Øieblik søgte jeg at vinde din Datter, og spørger Dig nu, Onkel: „Vil Du antage mig som din Søn?"

„Veed din Fader deraf?"

„Ja."

„Hvad siger han?"

„Han billiger Alt."

„Nei virkelig? — Du er mig en fiffig Fyr, Du Skjælm, og bliver vist en dygtig Advokat — blot Du ikke bliver mit Barn altfor kløgtig. Elise!" raabte han.

Jeg skyndte mig ind til dem.

„Der har Du ham," sagde Fader og skjød mig over til ham; „jeg maa fortælle Mutter det."

* * *

Vore Fædre bleve forsonede, Processen ophævet, og jeg fik Elisium til Medgift. Vi forpagtede Møllen bort, da Erik ikke havde Lyst til at blive Møller, men vilde være Advokat.

Vort Bryllup blev holdt i al Stilhed, og næst os, der vare Hovedpersonerne, vare vistnok de to Fædre de lykkeligste, thi de glemte det gamle Uvenskab og feirede paa vor Høitidsdag paa den hjerteligste Maade deres Forsoningsfest.

Hvorledes den hvide, røde og sorte Mand bleve til.

(Et indiansk Sagn af Washington Irving.)

Dengang Florida var blevet ophøiet til et Territorie, var det en af Guvernøren William P. Duvals første Bestræbelser at civilisere de Indfødte og faa dem underviste, i hvilket Øiemed han sammenkaldte deres Høvdinger og underrettede dem om, at deres „Store Fader i Washington" (de forenede Staters Præsident) ønskede, at der skulde bygges Skoler hos dem og sendes Lærere til Landet, at deres Børn kunde undervises ligesom „de hvide Mænds" Børn. Med deres medfødte Taushed og Ro lyttede de til Guvernørens lange Tale, og udbade sig derpaa en Dags Udsættelse til at overveie hans Forslag.

Den næste Dag blev der afholdt et høitideligt Møde, under hvilket en af Høvdingerne i de øvriges Navn tiltalte Guvernøren saaledes: „Min Broder,

vi have tænkt over den store Faders Forslag, og vi ere ham meget taknemmelige for den Omsorg, han viser os, men have besluttet at afslaa det. Hvad der passer sig for den hvide Mand, vil ikke passe for den røde. Jeg har hørt, at I hvide Mænd sige, at vi alle ere oprundne af een og samme Fader og Moder, men deri tage I feil. Vi have en Fortælling, som vi tro paa, efterdi den er os overleveret fra vore Forfædre gjennem Fader og Søn. Efter denne skabte den store Aand, da han forsøgte at skabe Mennesker, først den sorte Mand; af et første Forsøg at være, var det jo meget godt, men han indsaae snart selv, at det var Kluderi, og bestemte sig da til at gjøre sit Værk om igjen. Nu skabte han da den røde Mand, og ham syntes han langt bedre om en den sorte Mand, men det var ikke ganske, hvad han havde meent. Saa gjorde han nok et Forsøg og skabte den hvide Mand, og da var han tilfreds. I ville nu indsee, at I ere skabte sidst, og vi derfor have Ret til at kalde Jer vore yngste Brødre.

Da den store Aand havde skabt de tre Mænd, kaldte han dem sammen og viste dem tre Æsker. I den første var der Bøger og Papirer samt Skrivetøi, i den anden Buer og Pile, Knive og Tomahawker, men i den tredie Spader, Øxer, Hakker og Hamre. Og han bød dem at vælge hver sin.

Da den hvide Mand nu engang var hans Yndling, fik han Lov at vælge først; han gik forbi Værktøisæsken uden at ændse den; men da han kom til Krigs- og Jagtvaabnene, standsede han og saae stift paa dem. Den røde Mand skjælvede, thi han havde allerede kastet sin Kjærlighed paa dem. Imidlertid endte det med, at den hvide Mand valgte Bøgerne og Papirerne. Nu kom Touren til den røde Mand, og jeg kan forsikkre Jer, at han med Glæde greb Buerne, Pilene og Tomahawkerne, saa nu havde den sorte Mand intet andet Valg end at tage tiltakke med Arbeidsredskaberne.

Heraf er det jo klart, at den store Aand vilde, at den hvide Mand skulde lære at læse og skrive, forstaa sig paa Maane og Stjerner og kunne lave Alt, selv Rom og Ildvand; at den røde Mand skulde blive en stor Jæger og en mægtig Kriger, men ikke lære Noget af Bøger, eftersom den store Aand ikke havde givet ham nogen; heller ikke skulde han have Rom eller Ildvand, for at han ikke skulde dræbe sig selv med Drik. Hvad angaaer den sorte Mand, saa er det jo klart, at han skulde arbeide for den hvide og røde Mand, hvad han jo ogsaa hidtil har maattet.

Vi maa handle efter den store Aands Ønsker, ellers vil det gaa os ilde; at lære at læse og skrive, er godt for den hvide Mand, men meget ilde for den røde; det gjør den hvide Mand Gavn, men den røde Mand kun Skade. Nogle af Creekerne og Cherkesserne havde lært at læse og skrive, men de ere de største Slyngler blandt alle Indianere. De kom til Washington for, som de sagde, at see den store Fader og tale med ham til Gavn for deres Folk, og der skreve de paa et lille Stykke Papir, uden at Nogen hjemme vidste en Smule deraf. Det Første, de hørte derom, var, at en Underhandler kom til dem og viste dem et lille Stykke Papir, som han kaldte en Traktat, hvilken deres Brødre havde sluttet i deres Navn med den store Fader i Washington. Da de nu ikke vidste, hvad en Traktat var for Noget, holdt han det lille Papir tilveirs, og de saae paa det; men see, da skjulte det et stort Stykke af Landet, og de indsaae nu, at deres Brødre, der havde lært at læse og skrive, havde solgt deres Huse og Land og deres Fædres Grave til de hvide Mænd, og at den hvide Mand, ved at forstaa sig paa at læse og skrive, havde overlistet dem. Siig derfor vor store Fader i Washington, at vi ere meget bedrøvede over ikke at kunne modtage Lærere hos os; thi at skrive og læse, som er godt for hvide Mænd, er daarligt for Indianere."

Anklaget for Meened.

Under den sidste Retssession i L. i Provindsen S. vakte en Anklage for Meened stor Opsigt. Denne Anklage var rettet mod en ung Pige, der i to Aar havde været Huslærerinde i et fornemt Hus og kunde fremvise de mest glimrende Vidnesbyrd for sin Vandel og sine Kundskaber. Under en almindelig Civilsag var hun bleven foreslaaet som Vidne, og havde besvaret det almindelige Spørgsmaal, om hun tidligere havde været straffet, med Nei. Senere blev det imidlertid ved et Tilfælde opdaget, at hun for flere Aar tilbage havde været straffet med fire Ugers Fængsel for et Tyveri. Især den Omstændighed, at en Pige, der udmærkede sig ved sin Skjønhed og Dannelse, havde begaaet et Tyveri, lokkede en talrig Mængde Tilhørere til Retssalen. Ved et uventet Tilfælde var jeg forhindret fra at komme tilstede, før just som Forsvareren reiste sig for at holde sin Slutningstale.

„Mine Herrer Edsvorne," saaledes begyndte han, „jeg har utallige Gange staaet saaledes for Skranken, men ingensinde med saa tungt et Hjerte som idag. Aldrig har jeg været saa fast overbeviist om min Clients Uskyld, men heller aldrig om Vanskeligheden, ja jeg maa sige Usandsynligheden for at opnaa en gunstig Kjendelse.

Den Anklagede er en Forældreløs; hendes Forældres Død har tilsidst nødt hende til at søge sit Ophold blandt Fremmede; en rig Dannelse gjorde hende skikket til en Opdragerindes ansvarsfulde Hverv. To Aar har hun virket i det samme Hus, stedse virksom, tilbageholdende i sin Optræden og beskeden i sine Fordringer, uden at blot en Skygge af Mistanke om hendes Redelighed nogensinde har viist sig, og da bliver hun med Eet beskyldt for Tyveri og tilmed overbeviist. Hun har forsikkret mig, at hun er bleven dømt uskyldig. Jeg har nu staaet i Justitiens Tjeneste i halvtredsindstyve Aar, og en lang Erfaring har gjort mig haard mod Taarer og skjønne Talemaader; men her flød ingen Taarer, hendes Ord vare ligefremme, og de overbeviste mig. Den Anklagede har ikke begaaet noget Tyveri, og med god Samvittighed kunde hun besvare Spørgsmaalet om tidligere Straf med Nei; thi efter hendes Opfattelse har hun ingen Straf lidt, men en bitter Uret.

Visselig kan jeg ikke skjule for mig selv, at min Opfattelse kun kan have liden Vægt ligeoverfor Dem, da De har en retslig Domkjendelse for Dem, og Forsvaret maa, hvor tungt dette end er, indordne sig under de givne Kjendsgjerninger og indrømme, at her er en Meened tilstede. Men jeg beder Dem, mine Herrer, sætte Dem ind i den Anklagedes Tankegang: hun har i flere Aar virket til Alles Tilfredshed og med almindelig Anerkjendelse i en ny Stilling, hvor man Intet vidste om den hende tidligere overgaaede Straf, saa forlanger man, at hun for en hende fuldkommen fremmed Sags Skyld skal drage sin Fortids Skygger frem for Lyset, selv paatrykke sig Brændemærket og lade sig rive ud af en sikker Existents. Vilde De finde det saa unaturligt, at hun i Sjælekval svarede med et Nei?

Jeg gjør Dem endnu opmærksom paa den høie Straf, som et Skyldig vil paadrage den Anklagede. En ung Pige, som een Gang i sit Liv — og ikke engang det efter min Overbeviisning — ved et Feiltrin har paadraget sig en Straf, som hun har assonet ved flere Aars dadelfri Opførsel, skulde nu føres sammen med Menneskehedens Udskud? Nei aldrig! Hidindtil var hendes Sjæl reen som et blankt Speil — efter et Ophold i Tugthuset vil den have indsuget Lastens Gift.

Jeg veed Intet mere at sige; jeg beder om et Ikke-Skyldig."

I dyb Taushed havde man fulgt Forsvarerens Tale. Den var kort, men af desto større Virkning, mangt et Øie stod fuldt af Taarer.

(Sluttes.)

Talgaade.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10
Det er et Slags Formynder,
Vi betro vore Penge,
For at vi ei skal sætte
Dem altfor let i Gænge.

4 3 2 8 5
At gjøre det, er uret,
Ja, ligefrem at synde.

4 3 2
At være det, er heldigt
For Den, som skal sig skynde.

6 3 1
Et Instrument, der bruges
I hvert et fuldt Orkester.

6 7 4 9
Den aabner kun og lukker
Sig for regnende Gjæster.

6 5 4 3
Et Kvindenavn, en Dronning
I en nordisk Tragedie.

7 8 10 4
Faae vi dem tidt i Høsten.
Da kan det nok fortredi'e.

8 7 6 10
Vi vanskeligt det kunne
Med Gafler eller Knive.

9 2 3 1
Det ofte kan vor Trætte
En munter Vending give.

Opløsning af Gaadesamtalen i Nr. 41:
Nyheder.

Gaadesamtalen i Nr. 41 er opløst af B. H.

☞ Med dette Nr. følger **„Sigrid Lilieholm"**, **9de Ark.**

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvarta (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à : Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

V. Söborg's Stentrk. S. Trier's Forlag.

Midhat Pascha.

Skandinavisk Folkemagazin

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 28de Oktober. Nr. 43.

Indhold: Midhat Pascha (med Lithografi.) — De tabte Perler (Slutning.) — Stormen. — Anklaget for Mened (Slutning.) — En Parvenu. — Blandinger. — Stavelsegaade.

Midhat Pascha.

Enhver, som blot rager et Hoved op over den jævne Middelmaadighed, og tillige ikke har lært at skjule sin Overlegenhed, og altsaa derved bliver en offentlig Personlighed, maa være fattet paa, at hans Liv ikke gaaer glat og jævnt hen. Gjør han sig saa tillige skyldig i Fortjenester, virkelige sande Fortjenester af Staten eller endogsaa af Menneskeheden, vil Misundelsen ikke hvile, før den har bragt ham til at falde; thi Misundelsen taaler vel, at et eller andet Menneskebarn gjør et godt Parti, eller faaer en stor Arv, men den virkelige Fortjeneste lader den ikke sove i Fred. Misundelsen løber jo heller ingen Fare derved, at den høiere staaende bringes til Fald; thi Mængden seer det saa gjerne. Det har Midhat Pascha maattet erfare. Født paa Den Chios, kom han som ganske ung til Konstantinopel, og gjorde sig der bemærket ved sine Talenter, sin Flid og sin levende, virksomme Aand. Snart sad han inde med indflydelsesrige Embeder, og gik som en modig Fører for „det unge Tyrki", og en begeistret Ven af alle Reformplaner i Kampen mod Gammeltyrkerne, og fremfor alt mod det indolente Embedsomsvøb, der kvalte saa meget Godt. Egentlig var han den første, der søgte sit Fædrelands Europæisering i Andet end Indførelsen af lakerede Støvler og snævre Benklæder. Landeveie, Jernveie, Havneforbedringer og, ikke at forglemme, en grundig Omordning af det forældede Skolevæsen holdt han, sikkert med Rette, for vigtige Løftestænger til Folkets Vel og det almindelige Fremskridt. I denne Retning udfoldede han en ganske overordentlig Virksomhed, medens han var Statholder i Bulgarien. Den bekjendte F. Kanitz, der kjender Donau-Bulgarien som ingen Anden, roser ubetinget hans Virksomhed paa denne Post. „Alt, hvad der er blevet forbedret der: en ordnet Forvaltning, nye Veianlæg og Brobygninger, Vaisenhuse, Arbeidshuse og Fængsler, Hospitaler, Gjæstgiversteder, sanitære Forhold, de større Byers Brolægning og Belysning, Anlæget af enkelte Fabriker, Balkanrøvernes Udryddelse, alt dette," siger Kanitz, „og meget Andet kan man takke denne usædvanlig begavede Mand for." Hans Reformiver og Redelighed vakte endogsaa Mishag i Sultanens Palads; han blev kaldt tilbage, og var en kort Tid Præsident i Statsraadet, og blev saa pludselig forflyttet til Bagdad som Guvernør; men der gik han heldig ud af Kampene med de omboende Beduinstammer, og 1872 afløste han sin Fjende, Mahmud Nedim Pascha, som Storvesir. Længe kunde den dristige Reformator dog ikke holde sig; thi da han uforfærdet traadte op imod Sultanens Ødselhed, faldt han øieblikkelig i Unaade. Dog ophørte han ikke at intrigere, og alle Traadene til den store Bevægelse, der endelig gav sig Luft i en rystende Slutningskatastrofe, løb sammen i hans Hænder. Den 20de Mai f. A. blev han udnævnt til Minister uden Portefeuille; men saalænge Hussein Avni Pascha levede, kunde han Intet udrette, og derfor troede man ogsaa strax efter Attentatet i Juli, at det var ham, der havde ladet sin Medbeiler rydde af Veien, en Beskyldning, der imidlertid har vist sig ugrundet; men saasnart han kom til Roret, traadte al hans Snuhed frem: mod Kongressen spillede han sin bedste Trumf ud i sin nye Forfatning, og lige overfor den europæiske Diplo-

matis Forslag stillede han hele den tyrkiske Patriots Stivsind; det russiske Diplomati, især Ignatieff, hadede og frygtede Midhat Pascha, ja man tilskriver endogsaa dette hans første Fjernelse fra Storvesiratet. Dengang skal han have holdt en Forelæsning for Storherren over Panslavismen og det petersborgske Kabinets Planer, der ikke undlod at gjøre Indtryk paa Abdul Aziz. Det var en ikke ringe Kortsynethed, der bragte Sultanen til at fjærne Midhat Pascha netop i det Dieblik, da det vilde have havt den største Betydning for Tyrkiet at beholde ham.

Ingen vil kunne nægte, at det taler for Midhats store Karakter, at han, trods den ham overgaaede Uret, ogsaa under sit Exil har været virksom for sit Fædreland. Om Midhat skulde blive kaldt tilbage til Konstantinopel, vil det dog først skee i den yderste Nød, og hans Tilbagekaldelse vil være ensbetydende med hans Diktatur; men der gives netop for Dieblikket høist indflydelsesrige Personligheder i Konstantinopel, der slet ikke ønske dette sidste, og da Faren for Dieblikket er dreven over, ere Rygterne om hans Tilbagekaldelse ogsaa forstummede, og Midhat, hvis Gjøren og Laden vedvarende er Gjenstand for den europæiske Presses Opmærksomhed, har i den sidste Tid fra Wien begivet sig til Paris, for derfra atter at aflægge et Besøg i England.

De tabte Perler.

(Slutning.)

Langsom og sørgelig sneg Dagens Timer sig hen, og jeg blev dog mest foruroliget ved, at Lieutenant v. Sirgen ikke havde været imellem de mange afviste Besøgende. I Stedet for ham indtraf henad Aften min yngste Broder uventet hos os, da han nemlig samme Morgen havde forladt os, for at vende tilbage til sin Garnisonsby. Han var i en ophidset Stemning, og sagde, at han havde en meget vigtig Meddelelse at gjøre os. Han lagde sin Arm om mig, kyssede mig paa Panden, og med en for ham usædvanlig Blidhed sagde han: „Du maa ikke lægge mig til Last, kjære Søster, at jeg bringer Dig en smertelig Efterretning, men det er bedre at Du erfarer, at Du har skjænket Dit Hjerte til en Uværdig, end at Du fortæres af Tvivl og Kjærlighed.“

Han fortalte nu, at da han var kommen til sin Garnison, saae han der Lieutenant v. Sirgen komme ud fra en Juveleers Butik. Overrasket over at finde v. Sirgen saa tidligt i den By, og endnu under Paavirkning af, hvad Hanf havde sagt den foregaaende Dag, forekom dette Sirgens Besøg hos Juveleren ham paafaldende, og for at faae Forklaring paa Sagen, traadte han ind i Boutikken, kjøbte en Ubetydelighed, og henkastede den Yttring, at Lieutenant v. Sirgen vel maatte være en gammel Kunde, eftersom han red over til denne By, for at handle med ham, hvortil Juveleren svarede, at Lieutenanten ikke var kommet for at kjøbe, men tvertimod for at sælge —, nemlig tre usædvanlig store og smukke Perler.

Min Broders Ord slog ned som et dræbende Lyn imellem os; selv jeg tvivlede ikke mere paa Sirgens Brøde, jeg var fortvivlet over Tabet af min Elskede, men maaskee endnu mere over at have skjænket min Kjærlighed til en Uværdig, og vi reiste pludselig bort. Du kan nu forstaa, hvorfor jeg ikke besvarede Dine Breve, thi Sandheden kunde jeg ikke sige Dig —, derfor taug jeg, og i min Ligegyldighed for Alt blev jeg ogsaa ligegyldig mod Din Kjærlighed; selv mine Forældres Død, og at min Broder faldt i en Duel, kunde ikke rive mig løs fra denne apathiske Tilstand.

Først for et Aar siden er jeg atter vaagnet til Liv, og det Slør, der laa over min Tilværelse siden hint Nytaarsbal, er nu taget bort, ifølge en Bekjendelse, som Hanf paa sit Dødsleie aflagde for sin Skriftefader, og bad ham meddele mig.

Hanf, der af mine Forældre blev anseet for et Mønster paa Troskab og Soliditet, var kommet i Kast med nogle Spillere, som efterhaanden vandt alle hans Sparepenge fra ham. Af Fortvivlelse over dette, og naturligvis i Haab om at vinde det Tabte tilbage, havde han, for at kunne spille videre, pantsat forskjellige Stykker af mine Forældres værdifulde Sølvtøi, men ogsaa tabt den Sum, han paa den Maade havde forskaffet sig. Han levede nu i en bestandig Frygt for at blive opdaget, og spekulerede Nat og Dag paa, hvorledes han skulde skaffe Penge til at indløse de pantsatte Gjenstande for. Da han hin Balaften stod bag et Dørforhæng i det til Dandsesalen stødende Værelse, og tre Perler rullede lige hen foran hans Fødder, saa var øieblikkelig den Tanke opstaaet hos ham, at Salget af disse Perler vilde befri ham for den Angst, der bestandig pinte ham. Han samlede dem op, og stak dem til sig, skjult af Dørforhænget. Da han senere saae, at min Fader var ude af sig selv over Perlernes Forsvinden, frygtede han for, at det vilde blive umuligt, eller idetmindste meget farligt at sælge Perlerne, og han besluttede derfor at henlede Mistanken paa Lieutenant v. Sirgen, der virkelig, i det Dieblik da Halsbaandet brast, havde bukket sig ned, og optaget en eller anden Gjenstand fra Gulvet, samt stukket denne til sig.

Han vidste ogsaa, at Sirgen elskede mig, og forudsatte, at min Fader af Skaansel imod mig ikke vilde angive Sagen for Politiet. Sin egen Samvittighed beroligede han med, at da Sirgen var Protestant, saa vilde en Forbindelse imellem mig og Kjætteren være fordærvelig for min Sjæls Salighed. Saaledes lød den Døendes Bekjendelse, og hvad jeg følte, ved efter saa mange Aars Forløb at erfare, hvorledes jeg ved en utro Tjeners Forbrydelse var bleven bedraget for mit Livs Lykke, det kan Ord ikke udtrykke."

Efter denne Udtalelse sank hun udmattet og grædende til mit Bryst, og vi vare begge dybt rystede.

„Veed Sirgen noget derom?" spurgte jeg.

„Nei, jeg havde gjerne meddelt ham Hanss Skriftemaal, for at retfærdiggjøre min egen Opførsel imod ham, da den jo maatte synes ham aldeles uforsvarlig, men jeg frygtede for, at han kunde misforstaa et saadant Skridt fra min Side, og deri see et Forsøg paa en Tilnærmelse."

„Elsker Du ham endnu?" spurgte jeg.

„Ja," hviskede hun.

„Saa gjør Din Uret imod ham god igjen ved en aaben Tilstaaelse. Eller skal jeg gjøre det i Dit Sted?" tilføiede jeg, da hun tøvede med Svaret.

„Ja, gjør det, og jeg vil være Dig evig taknemlig, hvis Du vil overtage Mæglerrollen, og sige ham Alt."

„Endnu i Aften vil jeg tale med ham, og med Guds Hjælp imorgen sammenføie et lykkeligt Pars Hænder."

Da vi Alle vare samlede i den store Sal om Aftenen til The, bemærkede jeg, at Sirgen kastede et spørgende Blik paa min Venindes tomme Plads, og jeg sagde ham, at Frøken v. Helden ikke kom til The, men jeg bad ham om en Privatsamtale senere hen paa hendes Vegne. Han vexlede Farve, bukkede i Taushed, og var, medens Maaltidet stod paa, meget ordknap og distrait.

Aftenen var varm og smuk, og jeg gik med Sirgen ud paa en Terrasse, der gik ud til Søen, og vi satte os paa en afsides staaende Bænk. Mit Hjerte bankede heftigt, og jeg blev overfalden af en saa stærk Frygt for, hvorledes han vilde optage min Meddelelse, at jeg usikker og stammende, og med kortfattede Ord fortalte ham, hvad Ida nylig havde sagt mig.

Saasnart jeg begyndte at tale, lagde han sin Haand paa Panden, saa at jeg ikke kunde see Udtrykket i hans Ansigt, og han hørte efter uden at afbryde mig, og da jeg var færdig, blev han siddende taus og ubevægelig.

Jeg blev ganske forlegen og forknyt over den besynderlige Taushed, hvormed han optog mine Ord, jeg lod mine Øine svæve over den nedenunder liggende Vierwaldstädter-Sø, og de ligeoverfor liggende høie, snebedækkede Bjerge, indtil han løftede Hovedet i Veiret, og sagde med en besynderlig haard Stemme: „Det er altsaa Opløsningen paa den Gaade, som jeg har spekuleret paa i tolv Aar. Man har altsaa anseet mig for en Tyv!" — Han bed Tænderne sammen, og en mørk Rødme farvede hans Pande.

„Ingen Bebreidelse kan træffe min stakkels Veninde," skyndte jeg mig at sige, for om muligt at formilde ham: „De ere begge blevne et Offer for en Skurkestreg. Men nu kan jo Alt blive godt igjen —, Idas Følelser for Dem ere uforandrede, og jeg troer ikke at feile, naar jeg antager, at De ogsaa endnu elsker hende. Forglem derfor Fortiden."

„Nei," udbrød han med samme haarde Stemme, „man kan ikke saaledes begrave Fortiden, og glemme hvad der er skeet —, jeg kan det idetmindste ikke. At Ida har kunnet tro mig skyldig, og at hun i en Aarrække har kunnet ansee mig for en Tyv, — det adskiller os for bestandig. Nei, afbryd mig ikke," sagde han, da jeg vilde falde ham i Ordet, „jeg veed, at hun har anseet mig for skyldig, thi da jeg i den Tro, at det kun var hendes Forældres Villie, der havde skilt os ad, efter deres Død skrev hende til, og endnu engang bad om hendes Haand og Hjerte, fik jeg Brevet uaabnet tilbage. — Og dermed nok om dette pinlige Anliggende. Dog er jeg Dem, naadige Frue, endnu en Forklaring skyldig angaaende to Punkter, som, selv efter Skurkens Tilstaaelser, ere forblevne uklare og dunkle. Jeg havde bestandig opsat at gjøre det sidste Skridt hos Ida, fordi jeg havde Gjæld, og ikke gjerne vilde tilstaae det for Generalen, naar han, som rimeligt var, spurgte mig derom. Jeg havde udtalt disse Betænkeligheder i et Brev til min Moder, uden dog at regne paa Hjælp fra hende, da hendes Midler vare meget indskrænkede, men kort før Nytaarsballet sendte hun mig en Brosche, hvori tre store Perler vare indfattede, og hun skrev, at jeg skulde sælge Smykket, for dermed at betale min Gjæld. Det var en Gave fra en fyrstelig Person til min Moder paa hendes Bryllupsdag, og jeg vidste, at hun satte megen Pris derpaa, hvorfor jeg besluttede at bevare den kunstige Indfatning for hende, brød Perlerne løs, og solgte dem til en Juveleer i det nærliggende B..., da jeg paa Grund af de paa Ballet tabte Perler ikke vilde falbyde dem til en Juveleer i vor egen By."

Sirgen taug nogle Øieblikke, og fortsatte da i en blødere Tone, der tydede paa indre Bevægelse: „det andet Punkt er, at jeg under Cotillonen bukkede mig, og tog noget op fra Gulvet. En Forglemmigei-Gren faldt paa Gulvet fra Idas Bryst-

buket; i et Anfald af Følsomhed, som vel kan tilgives en Forelsket, tog jeg den op, og stak den til mig som et Minde om denne Aften."

Han havde reist sig op, og fremtaget sin Brevtaske, aabnede den, og fandt i et Rum en vissen og hentørret Blomst.

„Jeg har opbevaret denne Blomst til dette Dieblik," sagde han med Bitterhed, betragtede den et Dieblik, traadte hen til Balustraden, og kastede Blomsten ned i Vandet.

Dermed vidste jeg, at ethvert Haab for min stakkels Veninde var forbi. Tydeligere end med Ord havde han med denne Handling sagt mig, at enhver Forbindelse mellem ham og Ida var umulig.

Jeg havde ikke Mod til at meddele hende Resultatet samme Aften, men listede mig stille forbi hendes Dør, og næste Morgen bragtes mig et Brev, hvori hun meddelte mig, at hun af min Udeblivelse om Aftenen sluttede sig til det uheldige Udfald af min Mæglerrolle, og derfor var afreist ved Daggry.

Hendes senere Liv var sorgeligt, og de to Elskendes Endeligt kjender De jo nu.

Stormen.

Ved et af Englands elegante Badesteder vare Gjæsterne forsamlede ved Stranden, for at lade de med Dampskibet nyankomne Fremmede passere Revu, og gjøre deres Bemærkninger over dem.

Den sidste Baad bragte kun tre Personer —, en Dame og to Herrer —, men disse syntes at fængsle Tilskuernes Opmærksomhed, og man hørte forskjellige Udbrud: Sælsomt! — høist mærkværdigt! — en smuk Dame! — et eiendommeligt Naturspil!

Det var dog ikke Damens Skjønhed, der fremlokkede disse Udbrud, men den overraskende Lighed imellem de to Herrer, der gik saavidt, at de ofte bleve forvexlede, selv af nøiere Bekjendte.

De indlogerede sig i en Villa tæt udenfor Byen, viste sig ikke paa de almindelige Spadseregange eller ved Table d'hôte, men Fremmedbogen oplyste, at de vare Amerikanere: William Norbert med Hustru Ellen, og hans Broder Francis.

Det var Alt, hvad man erfarede om dem, hvor megen Umage forskjellige af Gjæsterne end gjorde sig for at komme i Berørelse med dem, og saaledes tilfredsstille deres egen og Andres Nysgjerrighed, og de Fremmede fik efterhaanden Lov til at more sig paa den Maade, de syntes bedst om, nemlig ved lange og ensomme Seiltoure, hvortil de havde leiet en Baad, som de selv styrede.

De to Tvillingbrødre Norbert stammede fra en af Nordamerikas store Handelsstæder; de havde kjendt Ellen Herford fra Barndommen af, og da hun ægtede William, erhvervede hun sig en trofast Ven i Broderen Francis, og de fulgtes alle Tre ad til England.

En tidlig Morgen i August saae Badegjæsterne, der dreve omkring ved Stranden, den lille Baad som sædvanlig gaa tilsøes med de tre sædvanlige Personer. Det syntes at blive en varm Dag, thi intet Vindpust rørte sig, og det var lummerhedt.

Ellen sad ved Roret, en Kurv med Levnetsmidler stod ved hendes Fødder, og to lette Jagtgeværer, vel beskyttede mod Stænk fra Søen, laa forude, medens begge Brødrene kraftigt brugte Aarerne for at naa Maalet, som var en steil Klippe paa Enden af en Halvø, et Opholdssted for nogle sjeldne Søfugle. Man kunde nok komme derhen tillands, men Veien var lang og daarlig, og tilsøes kunde man sætte tversover Bugten.

De Spadserende paa Stranden antog nok, at Klippen var Maalet for Amerikanernes Reise, og de mere Veirkyndige rystede paa Hovedet, thi Veien var lang, og et Uveir maatte vist være i Opkomst, hvilket ogsaa indtraf, førend man ventede det. Luften blev mørk, og antog et gult Skjær, et Vindstød foer hylende hen over den urolige Vandflade, og Bølgerne begyndte at rulle ind imod Stranden, medens Vindstødene bleve hyppigere, og Skyerne med Stormfart foer henover den mørke Himmel, og det første Lyn slog igjennem det bestandig tiltagende Mørke.

Alle ilede hjem; Fiskerne trak deres Baade saa høit op som muligt paa Strandbredden, og Alle beredte sig til at modtage Uveiret. Tordenen rullede, men trak sig snart længere bort, hvorimod Orkanen rasede, og sprøitede Søskummet op paa Kurhusets og Villaernes Ruder.

I den af Amerikanerne beboede Villa herskede Uro og Angst, thi Baaden var ikke kommen tilbage, og hvis den var bleven overfaldet af Uveiret, var den fortabt. Aftenen kom, Stormen lagde sig, og Maanen lod sit Lys skinne paa det endnu oprørte Hav, en ussel Vogn kjørte frem paa den sandede Vei, og holdt ved Villaen, der laa yderst i Byen. To Mænd steg ned ad den; den Ene ringede stærkt paa Klokken, og da Døren blev aabnet, faldt Lyset indefra paa en Mand, hvis Ansigt var omgivet af sort, vanddryppende Haar, og som var saa blegt, at det snarere syntes at tilhøre en Død, end en Levende.

Han vinkede til Folkene, og traadte med dem hen til Vognen.

Paa et Leie af Straa og grove Sengklæder laa Ellen Norbert, bleg, og tilsyneladende livløs.

Med kraftige Arme løftede han hende op, bar

hende ind i hendes Soveværelse, og overlod hende til Fruentimmerne, derpaa befalede han Tjeneren at hente en Læge snarest muligt.

2.

Denne Begivenhed bragte næste Morgen alle Badegjæsterne i Bevægelse, og Lægen blev overvældet med Spørgsmaal, men han enten ikke kunde eller ikke vilde tilfredsstille den almindelige Nysgjerrighed tilstrækkeligt.

Amerikanerne vare strandede i Nærheden af en lille Fiskerby paa Landtungen, og den ene af Brødrene havde bragt den unge Kone tilbage til Villaen, men hun laa nu i heftig Feber, kaldte snart paa William, snart paa Francis, og man kunde neppe holde hende i Sengen. Hvor den anden Broder var, vidste han ikke.

Da man spurgte ham, om det var Manden, der havde frelst sin Hustru, satte han et saa forbauset Ansigt op, at man tydeligt kunde see paa ham, at han fandt det naturligt, at Manden frelste sin Hustru —, men forøvrigt besvarede han ikke Spørgsmaalet, og lod enhver beholde sin Mening.

I Villaen herskede stor Sorg og Ængstelse, thi Ellen laa i den heftigste Nervefeber, og hendes Liv svævede i mange Uger i Fare, medens Mr. Norbert pleiede hende med beundringsværdig Opoffrelse; han forlod hverken Dag eller Nat hendes Leie, men blev selv blegere, hans Øine sank unaturligt dybt ind i Hovedet, og han blev i høi Grad pirrelig, hvilken Sindstilstand vedblev, selv da Ellen i en næsten uafbrudt, sovende Tilstand gik sin Helbredelse imøde.

Et Par Maaneder forløb imidlertid; Efteraaret indfandt sig, og forjog Badegjæsterne, og Mr. Norbert sad ved Ellens Leie. Hun tog hans Haand, og kyssede den, thi hun vidste nu, at hver Gang hun havde slaaet Øinene op, og været sig en Smule bevidst, havde hun seet dette blege Ansigt, og følt denne afmagrede Haand omkring sig; den havde lagt sig afkølende paa hendes feberhede Pande, og hun drømte, at det var den, hun havde klamret sig til i det oprørte Hav.

„William,“ udbrød hun, som greben af en pludselig Tanke, „hvor er Francis? hvorfor seer han ikke til mig?“

„Francis — er ikke her,“ svarede han lidt usikker, men tilføiede med en Stemme, der blev fastere efterhaanden som han talte. „Han fik Forretningsbreve, som gjorde hans Nærværelse i London nødvendig —, saa kom han tilbage, for at tage Afsked, da han skulde til Amerika —, Du var dengang meget syg, og han traadte kun et Øieblik hen til Din Seng.“

„Det forekommer mig, som om jeg vidste det, — men han saae saa bleg ud, hans Haar var vaadt, — og stundom forekom det mig, at det var Dig —, men det er vel Sygdommen Skyld i —; endnu i disse Dage har jeg ofte betragtet Dig, og tænkt at Du var Francis. At han var bortreist, vidste jeg jo ikke,“ tilføiede hun undskyldende.

„Kjære Barn! Dine Nerver ere angrebne —, Du skulde ikke tale saameget.“

Ellen taug, og lagde sig lydigt tilbage for at sove, men kort efter udstødte hun et Skrig.

„Hvad er der, Ellen?“

„Ak, William —, det er atter den skrækkelige Drøm.“

„Hvilken Drøm, Ellen?“

„Den samme, der bestandig forfølger og forskrækker mig.“

(Sluttes.)

Anklaget for Meened.

(Slutning.)

Jeg saae paa den anklagede Pige, netop som hun med et takkende Blik rakte sin Forsvarer Haanden. Hvor havde jeg før seet dette skjønne, blege Ansigt med det mørke Haar og de dybe Øine. Jeg pressede Haanden mod Panden, for at samle mine Tanker, men forgjæves.

Rettens Formand begyndte sit Resumé. Hans Foredrag røbede menneskelig Medfølelse, men han fremstillede ogsaa Kjendsgjerningerne i hele deres klare Lys med al deres nedtrykkende Vægt. Idet han henviste til hendes lange rene Livsvandel, bemærkede han: „Tre Aar har hun levet dadelfri efter hin Forbrydelse; thi Tyveriet blev begaaet den 5te April 1871.“

Som et Lyn foer disse Ord gjennem min Sjæl. Formandens Resumé var snart tilende, og de Edsvorne forlod alt deres Pladser. Jeg havde fundet, hvad jeg søgte, og reiste mig fra min Plads. En af Bisidderne i Retten gjorde Formanden opmærksom derpaa.

„De ønsker, min Herre?“ spurgte han.

„Jeg beder at blive afhørt som Vidne; jeg kan afgive et Udsagn, som mulig kan have Indvirkning paa den endelige Afgjørelse.“

„Vil De uleilige Dem ned foran Skranken; De Herrer Edsvorne maa jeg atter bede tage Plads.“

Jeg efterkom Opfordringen og traadte hen paa Vidnepladsen. Den store Bevægelse, som mine Ord fremkaldte, forøgedes yderligere, da den Anklagede ved at høre min Stemme udstødte et Skrig — om

det var af Skræk eller Glæde — og faldt i Afmagt; hun kom imidlertid snart til sig selv og lyttede med sænket Blik og foldede Hænder til min Fremstilling.

Jeg aflagde Vidneeden og begyndte:

„Tillad mig kortelig at fremstille de Omstændigheder, der ledsagede Tyveriet. Den Anklagede overtog i Aaret 1869 en Moders Plads for Hr. v. Y.'s moderløse Børn. To Aar røgtede hun dette sit Hverv med sjelden Troskab; Børnene hængte ved hende med Kjærlighed. Da tog hun en Ferie den 5te April 1871 paa een Dag, for at besøge sine Slægtninge i en nærliggende By, og forlod Slottet henimod Middag. Klokken fire gjorde Godseieren en Spadseretour i Haven; da han en halv Time efter vendte tilbage, fandt han sin utillukkede Sekretær aaben; fra en Skuffe, som kun lod sig aabne af en bekjendt Haand, var en Ring og to Ruller Guldstykker borttagne. Den hurtig paafølgende Husundersøgelse strakte sig ogsaa til Gouvernantens Værelse; paa Bunden af en Kurv, skjult under hendes Vadsk, fandt man Ringen og den ene Rulle Guld, den anden manglede.

Omtrent Kl. 9 om Aftenen vendte den Anklagede tilbage i en Hyrevogn; da man foreholdt hende hendes Brøde, nægtede hun den. Ogsaa for Retten vedblev hun sin Benægtelse, idet hun opstillede den ikke sjældne Paastand, at Godseieren havde øvet Angreb paa hendes Ære, hvilket hun bestemt havde viist tilbage og samtidig opsagt sin Stilling som hans Børns Opdragerske; Anklagren skulde da øve et Tryk paa hende. Endnu i det sidste Øieblik havde Hr. Y. lovet at lade Anklagen fare, hvis hun vilde føie ham.

Alle Omstændigheder vare forøvrigt imod den Anklagede; saaledes viste hendes Angivelse om, at have opholdt sig hos en Slægtning i Mellemtiden, at være falsk; følgelig maatte man antage, at hun da var vendt tilbage til Slottet og havde foretaget Tyveriet. Et Alibi, hun søgte at fremføre, mislykkedes; hun blev dømt.

Nu, mine Herrer, kommer min Meddelelse til Sagen. Det var en solbeskinnet Foraarsdag, da jeg vendte tilbage til Byen efter en Spadseretour. Jeg kom forbi Kirkegaarden og traadte indenfor; der var tilsyneladende intet andet Menneske tilstede. Først efter i længere Tid at have vandret frem og tilbage, opdagede jeg i et afsides Hjørne en kvindelig Skikkelse; hun knælede usædvanlig dybt bøiet mod Jorden. Jeg traadte nærmere og saae, at hun var falden i Afmagt. Hurtig ilede jeg efter Vand; da jeg vendte tilbage, var hun lige kommen til sig selv. Jeg kan spare mig for at fortælle det Hele vidtløftig; hun fortalte mig i Samtalens Løb hele sin sørgelige Livshistorie, uden at nævne noget Navn.

Hun havde vundet en ung Kjøbmands Hjerte, og turde haabe engang at blive hans Hustru. Da kom Aaret 1870 og med det Læren om Pavens Ufeilbarlighed. Den unge Mand forkastede den; han vilde blive sin gamle Religion tro. Fra dette Øieblik begyndte en uendelig Kjæde af Forfølgelser; mægtige Medlemmer af det pavelige Parti vidste at undergrave hans Kredit og bringe alle hans Foretagender til at strande. I denne forgjæves Kamp følte han sine Kræfter svinde; faa Maaneder efter laa han paa Sygeleiet, som han aldrig mere skulde reise sig fra. Den katholske Geistligheds kristelige Barmhjertighed undte ham en Hvileplads i Kirkegaardens Selvmorderhjørne.

„Idag," sagde den unge Dame, „feirer jeg min Brudgoms Fødselsdag, som jeg ikke vilde lade gaa hen, uden at lægge en Krands paa hans Grav. Mine Slægtninge, de eneste Venner, jeg endnu har i denne Verden, maa ikke vide noget herom; de vilde forstøde mig, om de kjendte min Kjærlighed til denne Kjætter. Derfor er jeg hemmelig gaaet herhen, idet jeg har undgaaet Landeveien og opsøgt Skovstierne; jeg troer Ingen uden De har seet mig."

„Jeg har ikke Ret," sluttede jeg min Tale, „til at afsløre mere af et fremmed Hjertes Hemmelighed, end hvad der er ubetinget nødvendigt; jeg fremfører kun det, som kan tjene til at gjøre min Forsikkring klar: paa min Ære og Samvittighed, hint Møde fandt Sted over to Mile fra Hr. Y.'s Gods. Den Dame, jeg taler om, var den Anklagede, Dag og Time den 5te April 1871 om Eftermiddagen henimod Kl. 4."

Jeg tav; Damen, der hidtil havde siddet rolig og fattet, brød nu ud i Taarer; selv Mænd saae jeg græde.

„De gjenkjender Damen ganske bestemt?" spurgte Formanden.

„Ja; De kan selv overbevise Dem. Paa Kirkegaarden bemærkede jeg, at hun tæt under det høire Øre havde et trekantet Ar næsten saa stort som en Ært."

Dommeren og den Statstilforordnede saae begge hen paa den Anklagede og nikkede bekræftende.

„Af Akterne," vedblev Formanden, „fremgaaer det, at Damen efter længere Tøven har afgivet et Udsagn for Retten, der stemmer overeens med Deres. Derefter blev den ubekjendte Herre gjennem Bladene opfordret til at give Møde. Tør jeg spørge, hvorfor De ikke da meldte Dem?"

„Faa Dage efter denne Begivenhed kastede en langvarig Sygdom mig paa Sygeleiet, under hvilken jeg i flere Uger kæmpede med Døden; saaledes saae jeg i fulde to Maaneder ikke en eneste Avis."

„Da henstiller jeg," vedblev Formanden, „til de Edsvorne, om De ikke ville slutte sig til For-

svarerens Opfattelse, at den Anklagede under Edsaflæggelsen har betragtet de fire Ugers Fængsel som en Straf, men en hende overgaaet Uret. I saa Fald andrager jeg ligeledes paa Frifindelse."

Faa Minutter efter vendte de Edsvorne tilbage; deres Udtalelse lød paa „Ikke=skyldig".

En Parvenu.

En smuk Eftermiddag i Høsten 1827 slentrede en elegant klædt ung Mand ned ad Boulevard des Italiens, der ved den Tid, mellem fire og sex, viste sig i sin største Glands. Hoffets, den høie Adels og Pengematadorernes Ekvipager med deres fornemme og rige Eiere, med deres i kostbart Liberi prunkende Kudske og Lakaier og de prægtige Raceheste rullede i en uendelig Række ned ad Kjørebanen, medens en muntert leende elegant Verden langsomt bevægede sig langs med de brede Trottoirer; Paris' fine Verden, der foretog sin regelmæssige, daglige Spadseretour. De talrige, prægtige Kaféer og Restaurationer vare overfyldte med Gjæster, Hundreder af flinke Opvartere sprang om i deres hvide Forklæder for at betjene dem. Udenfor Tortone, Trascati og andre større Etablissementer sad i tredobbelt Række de elegante Flanører med deres endnu elegantere Damer paa lette Stole ved Marmorborde; de spiste, drak, snakkede og lo og betragtede det hvert Dieblik vexlende brogede Skuespil, som Boulevarden bød dem.

Blandt alle disse Glade gik een Bedrøvet, den før omtalte unge Mand; hans Sørgmodighed klædte ham ret pudseerligt. Denne tykke, velnærede Yngling paa ni og tyve Aar med et fyldigt, jovialt, af Sundhed blussende Ansigt, store vandblaa Dine, tykke, nydelseslystne Læber og gulligt Haar og Skæg saae ud som en Bakkus i Modedragt, der sørgede over, at hans Viinfad var tomt, og at han ingen Penge havde til at fylde det for igjen. Han var i Besiddelse af alle Anlæg til at give Bon-vivant'en, med Undtagelse af, at han for Dieblikket ingen Penge havde i Lommen, og uden dem er det umuligt at more sig i Paris. Et Tisousstykke var Alt, hvad han endnu havde tilbage, og alle Hjælpekilder vare udtømte; Ingen kunde han længere reise Laan hos, da han allerede havde gjort for megen Gjæld, ja han havde nylig mødt sin Skrædder der paa Boulevarden, og denne havde været urimelig nok til at anmode ham om at betale den flotte Dragt, der indhyllede hans Person. Var Alt dette ikke nok til at formørke en ung Læges Sind? Den velnærede Yngling var Dr. med. og hed Louis Veron.

Dette bemærkes ikke, fordi han just havde drevet det vidt med sin medicinske Viden; han havde tværtimod i sine Studereaar mere færdedes paa Kaféer og i Theatre, end i Universitetets Høresale og paa Hospitalerne. Hans urolige Hoved var mere skabt for det industrielle og journalistiske Omraade, hvorpaa han, skjøndt han ikke besad det ringeste Talent, skulde begunstiges i den høieste Grad af Lykken.

Louis Veron var Søn af en agtværdig Papirhandler i Rue de Bac; saalænge Faderen villigt spædte til, havde han lystig ødt dennes Penge bort, og siden, da den brave Papirhandler var haardhjertet nok til at lukke sin Kasse til og kun udsætte 20 Franks om Maaneden for denne løse Fugl af en Søn, havde han dynget Gjæld paa Gjæld, idet han allerede den 1ste i Maaneden spiste alle tyve Franks op i een Frokost. Skjøndt Fyren var naaet igjennem til sin Examen, kunde han dog ikke komme frem som Læge, da han ikke formaaede at bringe sine uordentlige Vaner i Samklang med en ordnet, regelmæssig Virksomhed. Bedst tilpas følte han sig i Theatrets Foyer, bag Koulisserne, i Selskab med Kunstnere og Journalister. Stor Uleilighed havde han rigtignok gjort sig for at vinde Fodfæste indenfor Literaturens Enemærker, og i dette Diemed sammenrimet gyselige Vers og skrevet Feuilletoner, som kun opvakte Latter og Spot hos hans sagkyndige Venner; hvordan han vendte og dreiede sig, blev han kun en Fusker og maatte vel selv tilsidst komme til denne beskæmmende Erkjendelse. Dog havde han skaffet sig overmaade mange Venner blandt Journalisterne, for hvem han havde givet adskillige gode Dinéer og Soupéer i den Tid, hans Faders Kasse stod aaben, og da han endnu havde Kredit.

Disse skjønne Dage vare nu forbi. Veron havde ikke andet end Gjæld, og dertil ovenikjøbet hele Hovedet fuldt af tusinde brogede og fantastiske Planer. Med saa lidet Arbeide som muligt at tjene de flest mulige Penge, det var egentlig vor Drivers hele Hu og Tanke, medens han melankolsk betragtede de smukke forbirullende Ekvipager og drømte om en herlig Fremtid, der skulde bringe ham et Par isabellefarvede Heste, en elegant Tilbury og en kvik lille Dverg af en Groom. . . .

„Herre," afbrød pludselig en skingrende Stemme hans Selvbetragtninger, „Sommerens skjønne Tid er snart forbi, Vinteren nærmer sig med sin Storm og Slud og bringer Forkjølelse med sig — Forkjølelse, gode Herre, maa jeg imod den anbefale Dem en udmærket Sort Brystsukker, der bruges mod Katarrh, Snue og enhver Slags Forkjølelse. Forsyn Dem i rette Tid med et lille Forraad af dette fortrinlige Lægemiddel, Herre!"

Foran den trivelige Flanør stod en ung Fyr med en rød Hue paa Hovedet og en Blikkasse bun=

den om Halsen, hvori en Mængde Smaapakker af de lovpriste Brystsukkere laa og ventede paa Kjøbere.

„Nei Tak," sagde Veron, „naar Snuen først kommer, maa det være tidsnok at kjøbe Brystsukker."

Den lille Handelsmand dreiede sig om paa Hælen og vendte sig til en anden Forbigaaende.

„For Pokker," brummede Veron, der strax havde faaet en ny Idee; „den Fyr havde s'gu Ret, saasnart Veiret slaaer om, vil der blive en umaadelig Efterspørgsel efter Brystsukker. Der var maaskee en Deel Penge at tjene, hvis man blot kunde bringe en ny Slags i Mode."

Opfyldt af denne Tanke flanerede han endnu nogen Tid om paa Boulevarden, og gik da ind paa en Kafé for at styrke sin Aand med et petit verre. Da han besad temmelig gode farmaceutiske og kemiske Kundskaber, havde han snart faaet sammenstillet en flygtig Recept til en ny Slags Brystsukker, som han indførte i sin Lommebog; med denne forlod han Kaféen, gik med bevingede Skridt tilbage ad Boulevard des Italiens og des Capucines lige til Rue de Caumartin, hvor en god Bekjendt af ham, en Apotheker Regnault, boede; han skyldte forresten denne kun nogle faa hundrede Franks.

Hr. Regnault var en ældre, munter Herre med fiffige, kloge Øine og Guldbriller paa Næsen.

„See see, Hr. Doktor," udbrød han, da han saae Veron træde ind i Apotheket, „det er længe siden, man har seet noget til Dem."

„Mine anstrengende Studier have desværre i længere Tid afholdt mig fra at opfylde en saa kjær Pligt," svarede Doktoren alvorlig; „men nu kommer jeg paa Venskabets Vinger, for at gjøre Deres Lykke."

„Om jeg forstaaer Dem ret, saa bringer De mig altsaa endelig den Bagatel af fire hundrede Franks, som jeg for rigelig halvandet Aar siden stod Dem til Tjeneste med."

„Aah, jeg bringer Dem noget langt Bedre, Hr. Regnault. Lad os gaa indenfor, jeg har noget meget Vigtigt at meddele Dem."

Apothekeren skyndte sig at føre Flanøren ind i et hyggeligt lille Kabinet, bad ham tage Plads og saae forventningsfuldt paa ham. Veron trak endelig sin Lommebog frem, rev Bladet med Recepten ud og rakte det til Apothekeren med Ordene: „Læs og studs!"

Apothekeren læste og studsede virkelig — ikke

over Recepten, men over den Vigtighed, Veron syntes at tillægge den.

(Fortsættes.)

Blandinger.

— En fransk Baron sagde til sine tre Kammertjenere: „Den af Eder, der kan sige den største Løgn, skal faae en Belønning." — „Hr. Baron," sagde den Ene, „jeg har aldrig endnu sagt en Usandhed." — Jeg kan slet ikke lyve," sagde den Anden. Men den Tredie tog nu Ordet: „Hr. Baron," udbrød han: „de sige Begge Sandheden." — Han fik Belønningen.

Stavelsegaade.

(Første Stavelse.)

Paa Landet vi ofte den finde,
Bonden til Gavn og Glæde;
Men aldrig i Byerne, inde
Mellem Gade og Stræde.

(Anden Stavelse.)

Som Levende gav den os Drikke,
Som Død en god Del Spiser;
Og, existerer den ikke,
Dens Nytte sig daglig viser.

(Tredie og fjerde Stavelse.)

Et Ord, der er fremmed i Sproget,
Kjendt dog og brugt af Alle;
Det er en Betegning for Noget,
Vort Modersmaal „Grund" vilde kalde.

(Det Hele.)

Kun Byrder det efter sig drager,
Som Hersker det dog fremtræder;
Halvt ængster det, halvt det behager,
Men Modstand det ei tilsteder.

Opløsning af Talgaaden i Nr. 42:
Sparebøsse.

Talgaaden i Nr. 42 er opløst af O. Grosell.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 4de November. Nr. 44.

Indhold: Uhret. — En Parvenu (Fortsættelse.) — Cettinje (med Xylografi.) — Stormen (Slutning.) — Uheld. — Akrostikongaade.

Uhret.

(En Kriminalhistorie.)

1.

Som Politiets terminus technicus udtrykker det, var „Usikkerheden for Person og Eiendom" i Aaret 186... bleven saa stor i den temmelig betydelige Kjøbstad B., at Stedets Øvrighed ikke mere vidste, hvad der var at gjøre, men sendte Bud om Hjælp til Justitsministeriet. Tyverier, Indbrud og Vold havde sat Befolkningen i stadig Skræk og Frygt, og Tilstandene vare i Virkeligheden saaledes, at Regeringen besluttede at gjøre noget Overordentligt. Desværre var dette Overordentlige ikke meget; thi Ministeriets Budget var knapt tilmaalt, de til Tjeneste staaende Sikkerhedsorganer meget faa i Antal, og man indskrænkede sig derfor til at kantonnere en lille Gendarmafdeling derhen, samtidig med, at man sendte to dygtige og øvede Politimænd fra Hovedstaden derud. Regeringens Forholdsregler havde virkelig ogsaa ganske gode Følger, og nogle heldige Anholdelser indjog Forbryderne en Del Skræk. Følgelig var Befolkningen greben af stærk Taknemlighed, og overvældede formelig de fremmede Politiembedsmænd med Indbydelser, og der fandtes i B. ikke saa Faa, der, som man siger, førte „et stort Hus"; i det borgerlige Liv betyder dette det samme, som naar man om kronede Hoveder siger, at de „holde Hof".

Blandt disse befandt sig ogsaa Doktor Senders, en flersidig dannet Mand, i hvis Hus en Kreds af ansete Personer samledes hver Uge; det var flere Aar siden, at han var kommen til B. Han var Homøopath, havde vundet Doktorgraden i Paris, og, som han fortalte, samlet sine praktiske Erfaringer i alle Verdens Lande; han talte virkelig ogsaa alle de saakaldte Verdenssprog korrekt og flydende. Da han havde studeret ved et fremmed Universitet, havde han mange Vanskeligheder at overvinde, inden han fik Tilladelse til at praktisere; men saasnart han, trods alle sine Kollegers Misundelse og Modstand, havde opnaaet Bevillingen, fik han et stort Tilløb. Den Hemmelighedsfuldhed, der hvilede over hans Herkomst, de tidligere Reiser, han af og til fortalte om, og de Kampe, han havde at bestaa med sine Kollegaer, henledte den almindelige Opmærksomhed paa ham, og da han i Begyndelsen var heldig, og fuldførte nogle glimrende Kure, saa var hans Lykke snart gjort. Hans elskværdige, gentlemansmæssige Optræden skaffede ham alle Kredses Sympathi, og da han efter kort Tids Forløb ægtede en Datter af en af Byens rigeste Fabrikanter, gjaldt han for en af dens fremragende Personligheder. Hans unge Husfrue var ikke mindre elskværdig og dannet, og man vil følgelig kunne forstaa, at Alle gjerne besøgte Doktor Senders Hus, hvor den skjønaandige Atmosfære kryddredes ved Duften fra et fortræffeligt Bord.

Der var atter Aftenselskab hos Doktor Senders; Overpoliti-Kommissær Pauli meddelte sine tilstedeværende, nylig erhvervede Venner, at han sandsynligvis snart vilde vende tilbage til Hovedstaden, da hans Opgave nu syntes løst i det Væsenlige. Naturligvis beklagede man dette, og Enkelte udtalte ogsaa en Frygt for, at Forbryderne da igjen skulde faae Mod. Derved førtes Talen over paa Politiets

Omraade, og dreiede sig tilsidst kun om Forbrydelser og deres Opdagelse.

Blandt de Tilstedeværende befandt sig en langt ude med Fru Senders beslægtet Dame, en Frøken Romberg, der først for faa Dage siden var kommen til B. Hun var rig nok til at kunne tillade sig enhver Livsnydelse; uagtet hun var 40 Aar, kunde hun endnu kaldes en kjøn Dame, og det manglede ikke paa Friere —, havde hun kun selv villet; men hun foretrak nu engang at reise om alene, for at studere Verdens Skjønheder, og hellere iagttage Menneskets Lidelser og Glæder hos Andre, end selv gjennemleve dem. Frøken Romberg havde længe siddet og i Taushed hørt til, hvorledes nogle Herrer disputerede om, hvorvidt en Forbrydelse overhovedet kunde undgaa at blive opdaget; Pauli yttrede da tilsidst, at det vel kunde skee, men yderst sjælden, hvilket bragte Frøken Romberg til ivrig at modsige ham.

„De taler rigtignok som Fagmand, men jeg kan dog ikke slutte mig til Deres Mening; ligesaa vist som jeg troer paa Gud, stoler jeg paa, at enhver Forbrydelse bliver opdaget, og maa udsones. Denne Tro er nu engang min eneste Trøst."

Alle bleve nu opmærksomme.

„En Forbrydelse kan affsones, kan blive straffet, uden at Samfundet faaer noget at vide derom," indvendte Pauli.

„Nei, nei, det er ikke saaledes at forstaa. Ved Affsoning forstaaer jeg Straf gjennem Samfundsmyndighederne."

„Saa maa det være mig tilladt at sige Dem imod."

„Gjør det ikke! Min Overbevisning vil De ikke kunne rokke, den er i altfor høi Grad sammenvoxen med min hele Personlighed."

„De maa da formodenlig have en bestemt Grund til at ønske enhver Forbrydelse afstraffet?"

„Ja vist saa, det er netop Tilfældet," svarede Damen, og hendes ellers rolige Træk fik et Udtryk af Bevægetheds Sorg og — Hævntørst.

„Hvis Erindringen derom ikke er Dem for pinlig —, De veed jo, at vi Folk fra Politiverdenen interessere os for Alt, hvad der vedrører vort Fag."

„Saa ønskede De, at jeg skulde fortælle Dem den Historie," fuldførte Frøken Romberg. „Hvorfor ikke, i sin Tid vakte Begivenheden stor Opsigt, nu er der gaaet tyve Aar hen siden den Tid, og det skal maaskee endnu vare tyve Aar, inden sidste Akt deraf begynder. Det var min..., min bedste Ungdomsven, der blev myrdet."

De sidste Ord fremførte hun hurtig, som om hun med Magt maatte støde dem frem.

„Gjerningsmanden blev ikke opdaget," spurgte Pauli.

„Nei, trods alle Politiets Efterstræbelser var han ikke til at opspore."

„Var der da slet ingen, som man havde mistænkt?"

„Jo mere end det, man havde endog halv Vished for, hvem det var; men den Gang var Politiet endnu ikke saa godt organiseret, som nu til Dags. Forbrydelsen foregik i en Grændseby, og det blev saaledes Morderen let at flygte. Den Myrdede var en ung Læge, hvis videnskabelige Arbeider havde vakt Opsigt; ja man talte endogsaa om, at han muligvis vilde blive udnævnt til Professor ved Universitetet. Han stod netop i Begreb med at vise sin Adkomst hertil i et Arbeide, som han selv, der ellers var Beskedenhed selv, kaldte epokegjørende; men før han naaede til at faae det offentliggjort, gjorde en Snigmorders Kugle Ende paa hans Liv."

„Men Motivet dertil?"

„Man fandt ham en Dag myrdet i en Skov, der laa mellem Byen og den nærliggende Grændse. Det havde næppe været noget Rovmord, da intet savnedes, hverken af hans rede Penge, eller hvad han ellers førte med sig af Værdi; kun hans Uhr var borte, men Undersøgelsen oplyste snart, at han samme Dags Formiddag havde foræret det bort til en fattig Ven. Men netop mod denne vendte Mistanken sig snart; han havde tidligere i Forening med den Myrdede foretaget videnskabelige Undersøgelser. Den Myrdede havde selv omtalt ham for mig som et yderst ærgjærrigt og stræbsomt Menneske, men kun brugelig som en Medarbeider, der ikke var i Stand til at fremkomme med nogen ny eller original Idee. Dette Menneske havde den Dag været hos min Ven, og talt længe og, som det blev oplyst, hæftig med ham; derpaa var han gaaet bort, og man kom ikke senere paa Spor efter ham. Forhørsdommeren antog, at han muligvis havde gjort Krav paa Andel i min Vens videnskabelige Berømmelse, og saa havde dræbt ham af Misundelse og Hævnsyge; under alle Omstændigheder var hans pludselige Forsvinden paafaldende."

(Fortsættes.)

En Parvenu.

(Fortsættelse.)

„Altid den samme Spøgefugl, hvad skal nu det betyde?" spurgte han i en spøgende Tone; „hvad skal den Recept gjøre godt for?"

„Hvor kan De spotte, udbrod Doktoren, „naar

det dreier sig om en af det nittende Aarhundredes vigtigste Opfindelser!"

Apothekeren brød ud i en skraldende Latter.

„Det skal Gud vide, kjære Veron, jeg kan ikke forstaa Dem," sagde han endelig. „Det er jo en Recept paa Brystsukker."

„Javist, finder De ikke Sammensætningen fortræffelig?"

„Der er vistnok ikke Noget at udsætte derpaa, men der er allerede en Mængde ligesaa gode Brystsukkere i Handelen."

„Deri tager De feil, kjære Regnault; forøvrigt gjør det Intet til Sagen. De indrømmer jo, at Ingredienserne ere fortrinlig valgte og deres Virkning upaatvivlelig helbredende?"

„Ja."

„Ogsaa deres Ydre vil tage sig godt ud, naar de blive skaarne efter en smuk Form."

„Jeg antager, de ville blive mørkerøde og gjennemsigtige."

„Det er netop saadan jeg ønsker dem. Dette Amalgam vil udøve en heldbringende Virkning paa alle angrebne Brystorganer og strax ved sin første Fremtræden slaa alle tidligere Husraad af Marken: de sædvanlige Brystsukkere, Salep og hvad det Alt hedder."

„Ei ei, De har stor Tillid til Deres Opfindelse, kjære Veron. Hvis det lykkes Dem, vil De hurtig blive en rig Mand; men hvis det nu ikke lykkes?"

„Det maa lykkes, og det af god Grund. Den barske Aarstid staaer for Døren: Asthma, La Grippe, Snue, Hæshed, Katarrh og alle de øvrige behagelige Følger af Forkjølelse ville strax indfinde sig. Mine Brystbonbons ere bestemte til seierrig at overvinde alle disse Masser af Plager; men De skal være min Kompagnon."

„De er altfor god, kjære Veron; men . . ."

„De mangler Tillid? Hvor kan De tage i Betænkning at skovle Penge ind i Skjæppeviis?"

„Som enhver Forretningsmand vil jeg gjerne tjene Penge; men det gjør mig ondt at maatte sige Dem, at jeg slet ikke kan dele Deres overdrevne Forhaabninger. Hele Deres glimrende Idee synes mig kun en gjøglende Illusion af Deres ophidsede Fantasi."

„Du gode Gud, hvor det dog er vanskeligt at gjøre Dem begribeligt, at De ikke bør støde Lykken fra Dem, naar den saaledes falder lige ned i Skjødet paa Dem," udbrød Doktoren uvillig. „Det forstaaer sig af sig selv, at Bonbonsfabrikationen og hele Engrosforretningen dermed, som maa tilfalde Dem, slet ikke lader sig sammenligne med den Virksomhed, jeg nødvendigviis maa udfolde. Jeg har de intimeste Forbindelser med den store Dagspresse. Halvtredsindstyve aandrige og dygtige Journalister, som saa tidt i mine glimrende Ungdomsdage have dineret og souperet sammen med mig, høre til mine nærmeste Venner, og ville Alle med Begeistring arbeide for mine Bonbons, løfte dem til Skyerne som det Bedste og Skjønneste, der endnu er udtænkt til vore Medmenneskers Vel. Overvei vel, hvilken Virkning det vil gjøre, naar pludselig alle Hovedstadens store Blade samtidig lovprise de Regnault-Veronske Brystbonbons. Det bliver min Sag at sørge for Reklamens Vedligeholdelse. En Deel af Gevinsten, som vi godt kunne ansætte til 400 Procent, skal anvendes til Avertissementer, og det ville vi stadig vedblive med. Publikum maa ikke mere kunne aabne en Avis, uden at Regnault-Verons Brystbonbons smiler det imøde med kæmpemæssige Bogstaver. Hidindtil har man ikke ret overtydet sig om vor Presses umaadelige Magt i den Retning; dette er noget Nyt, Noget, der ikke er forekommet før, og jeg forudsiger Dem, at det vil blive af en uoverskuelig Betydning. Naa, tag nu hurtig en Beslutning. De faaer for Deres Arbeide Halvdelen af Nettogevinsten, den anden tilfalder mig. Vil De afslutte den Kontrakt med mig?"

„Giv mig dog Tid til at betænke mig . . . . Lad mig overveie det til imorgen . . . ."

„Det kan jeg ikke indlade mig paa, kjære Regnault. Naar De ikke bestemmer Dem strax, gaaer jeg til en af Deres Kolleger. Min hele Formue er nu indskrumpet til sex Sous; endnu i Dag maa jeg reise Penge. Jeg giver Dem to Minutters Betænkningstid."

Saaledes med Kniven paa Struben bestemte Apothekeren sig endelig; den Bestemthed, hvormed Veron fremsatte sine Paastande, imponerede ham; at han ikke løi, naar han talte om sin gode Forstaaelse med Dagspressen, vidste Regnault, han kjendte altfor godt sin ødsle Vens Leveviis og Tilbøieligheder.

„Top, kjære Veron," sagde han hjertelig, „jeg har taget en Beslutning og vil dele den Forretning med Dem. Lad os strax opsætte en lille Kontrakt."

„Saadan skal det være," udbrød den velnærede unge Mand, „og saa strax til Arbeidet, saa at vi snarest muligt kan have en betydelig Mængde af det nye Fabrikat rede."

„Strax imorgen skal jeg tage fat og sætte Folk til Arbeidet. Vi maa ogsaa sørge for en elegant Indpakning."

„Rigtig; det forstaaer sig endvidere, at jeg hver Dag kommer for at overtyde mig om Arbeidets Fremadskriden. — Endnu Eet, kjære Regnault! Jeg maa nødvendig have et Forskud af 500 Franks."

„Tænkte jeg det ikke nok, kjære Ven," svarede

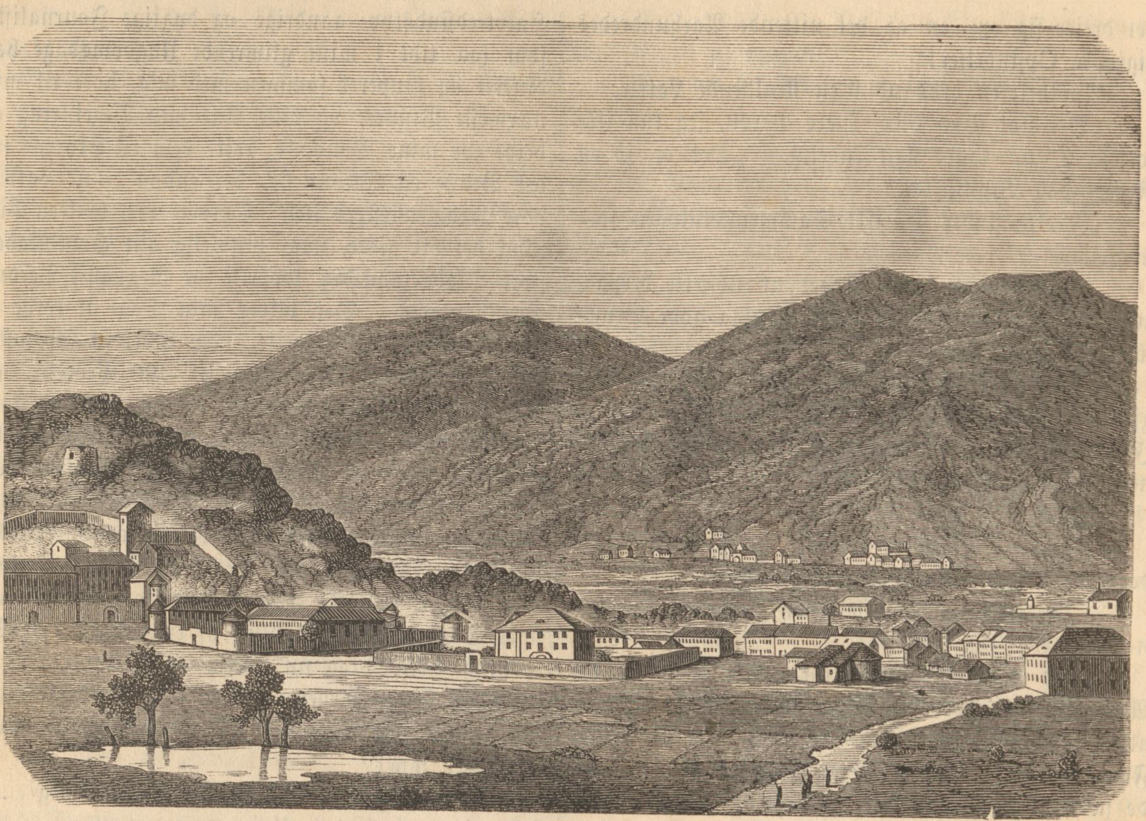

Cettinje.

Apothekeren smilende. „De skal faa det. Da vi nu ere Kompagnoner, faaer jeg vel give Dem aaben Kredit."

„See, nu viser De den gode Side ud, Hr. Regnault. Nu skal vi snart see Parisernes Femfranksstykker dandse i vor Kasse, og saa kan De snart afskrive denne lille Sum tilligemed min forrige Gjæld paa vor Fællesindtægt. Lad os nu komme til Kontrakten."

(Fortsættes.)

Cettinje.

Fyrst Nikitas eller Nikolaus af Montenegros nuværende Residens, Cettinje, kjendtes endnu for hundrede Aar siden ikke som stort Andet end et Hovedsæde for de Røverkolonier, som beboede de sorte Bjerge. Kun sjælden forvildede Fremmede sig derind, og de Beskrivelser disse da gave af det derboende Folk skulde ikke lokke fornøielseslystne Turister. Først efterat det lykkedes den nuværende Fyrstes Forgængere, Vladikaen Peter den Anden og især Danilo at bøie Menegrinerne under strenge Love, og mildne deres raa Sæder, særlig ved Afskaffelsen af Blodhævnen, undlade Turisterne ikke at gjøre en Udflugt fra Cattaro, idetmindste til Cettinje, medens det Indre af Montenegro endnu den Dag i Dag sjældent bliver besøgt. Cettinje har en god Gjæstgivergaard, nogle Kaffehuse, et Posthus og Telegraf, saa at den Fremmede ikke nu længere som før er nødt til at give Afkald paa enhver Komfort. Fyrst Nikita har baade et Senat og et Ministerium, der rigtignok ikke byder ham stor Hjælp. Fyrstens Privatsekretær er samtidig Hofhistoriograf og Avisredaktør.

Vort Billede viser heelt tilvenstre det gamle Kloster med Kirken, ovenover denne det gamle Taarn, hvor man tidligere arrangerede Udstillinger af afhuggede Tyrkehoveder. I Forgrunden ligger det gamle Slot med sine fremragende Taarne: tidligere Residens for Vladikaerne, som tillige vare Biskopper og fordømte til Cølibat; midt paa Billedet ligger det nye Palais. Byen har 1400 Indb., har nylig faaet ordentlige Skoler, endogsaa et Pigeinstitut, og for ganske nylig have ogsaa enkelte mindre Industridrivende, især fra Dalmatien, nedsat sig der. I Residensens nærmeste Omegn er man begyndt paa at forvandle de oprindelige Naturveie til Chausseer, men er ikke kommet synderlig langt dermed.

Stormen.

(Slutning.)

„Fortæl mig den."

„Jeg drømte, at vi paa en stille Dag foer ud paa Havet, I roede, og vi naaede Klippen, hvor I vilde skyde Fugle —, et Skud bragede, saa blev Alt mørkt omkring mig, Vinden hylede, og Bølgerne tumlede vor lille Baad vildt op og ned. Jeg græd, Francis stod opreist i Baaden, og Du havde taget Din Arm om mit Liv. Saa blev Alt forvirret for mig, det var, som om jeg laa i Vandet —, snart oppe og snart nede —, men altid holdt fast af en Arm —, men det var Francis —, og Du..."

„Og jeg —, hvor var jeg?"

„Du kæmpede med Bølgerne —, saa kom en stor, sort Bølge —, jeg saae endnu en Gang Dit blege Ansigt —, Du strakte Haanden i Veiret, og saa sank Du. Det stormede i Luften, for mine Øren klang det som Lyden af hundrede Klokker —, jeg var nærved at kvæles —, jeg vilde skrige, men saa trængte Vandet ind i Munden paa mig —, og det blev Nat omkring mig."

„Stakkels Barn! Det er en uhyggelig Drøm, og jeg takker Gud for, at det kun var en Drøm. Nu er Du rask snart, naar Du blot ikke beskjæftiger Din Fantasi med saadanne Billeder, og læg Dig nu til at sove.

Lydig lukkede hun Øinene, og sov snart ind. Da den unge Mand havde overbeviist sig derom, gik han ind i Sideværelset, kastede sig i en Stol, bedækkede Ansigtet med begge Hænder, og blev siddende saaledes, indtil hendes Stemme atter kaldte paa ham.

3.

Paa Grund af Ellens Helbredstilstand tilraadede Lægen at tilbringe Vinteren i Italien, og Mr. Norbert gik med stor Beredvillighed ind paa et Forslag, der bragte ham bort fra et Sted, hvor han havde kæmpet om det, der var ham det Dyrebareste af Alt —, Ellens Liv.

Da Ellen en af de følgende Dage var beskjæftiget med Forberedelser til Reisen, traadte han hurtig ind til hende, og sagde:

„Brev fra Francis! han er kommen lykkelig og vel over, og venter os; men nu maa han vel have faaet mit Brev, at han venter forgjæves. Jeg er glad over, at vi reise imorgen."

Ellen rakte Haanden ud efter Brevet, men han var allerede ude af Døren med de Ord:

„Altsaa bliver det ved Bestemmelsen —, vi reise imorgen."

Hun saae forundret efter ham; han var saa besynderlig urolig, og drev med en uforklarlig Hastværk paa Afreisen, men hun yttrede ikke noget.

De reiste, og da de havde betraadt Fastlandet, var det, som om han var bleven befriet for en stor Byrde; han blev gladere, jo længere de kom fra England, og Ellen haabede, at efterhaanden vilde det sidste Spor af det Tungsind forsvinde, der endnu af og til kastede en Skygge over hans Tilværelse.

Vinteren svandt i det deilige Syden, og Ellens Sundhed var nu saa god, at hun mente de nu maatte vende tilbage til Amerika, men derom talte hendes Mand mærkværdigt nok aldrig, og da hun en Dag lod et Ord falde derom, forlod han hende pludselig, og blev atter greben af den tidligere Uro, saa at ogsaa Ellen fra den Tid af blev mere stille og alvorlig, og hendes Øine bar Spor af hemmelige Taarer.

En Aften bragte Postbudet Breve, og Ellen tog dem, for at bringe dem ind i sin Mands Værelse. Hun var traadt saa stille ind, at hun ikke blev bemærket af ham, der laa som sovende paa en Sofa, og hun vilde trække sig tilbage, da han udtalte Ord, der bragte hende til at blegne, og synke halvt bevidstløs om paa en Stol.

Pludselig reiste han sig op, betragtede hende med et stirrende, udtryksløst Blik, og hviskede:

„Kan jeg da aldrig sove i Ro? Lad mig i Fred, siger jeg Dig! — Du er ikke William —, jeg er William!"

Da lagde en iskold Haand sig fast paa hans Arm, Ellen bøiede sig over ham, og med en klangløs Stemme sagde hun:

„Francis!"

„Hvem kalder paa mig?" sagde han. „Ah, det er Dig, Ellen! Du har gjort mig ganske bange —, hvad er der skeet?"

„Intet," svarede hun koldt. „Du talte i Søvne."

„Hvad sagde jeg?" spurgte han, ængstelig over Ellens kolde Ord.

„Sælsomme Ting...," og idet hun greb ham om Armen, tilføiede hun med skrigende Stemme:

„Du har bedraget mig! — Du er Francis! — William er død."

Et Øieblik sad han som lynslagen, saa hævede han langsomt sine Hænder bønfaldende op imod hende, og stammede:

„Jeg elskede Dig saa inderligt!"

Ellen betragtede ham forfærdet, strakte sine Arme afværgende ud imod ham, og sank til Jorden.

Hun blev bragt til Sengs, og da hun var kommen til sig sig, forlangte hun med Heftighed at være alene.

Saaledes laa hun i mange Timer; Stilheden blev kun afbrudt af hendes Hulken, hun vilde ingen

see, hun vilde være alene med sin Fortvivlelse. Hendes Begreber vare som forvirrede, hun forsøgte at hade Francis, men kunde ikke i sine Forestillinger adskille hans Billede fra Williams.

Hun elskede ham jo dog, og selv efter den Dag, da den skrækkelige Mistanke første Gang, hende selv egentlig ubevidst, opsteg hos hende, vedblev hun at elske ham —, men nu hadede hun ham, der saa skammeligt havde bedraget hende. Han skulde bort, —, endnu idag maatte han bort —, og hun vilde aldrig gjensee ham.

Og saa overveiede hun igjen, hvor elendige de begge vare, hun ønskede at dø, og i en anklagende Tone mod Ophavsmanden til al denne Kval, sukkede hun:

„O, Francis! Francis!"

„Her er jeg, Ellen," lød en klangløs Stemme, og en Skikkelse reiste sig langsomt op fra den Lænestol bag Sengeforhænget, hvori han havde hvilet, og i utrættet, stum Taalmodighed ventet paa et Livstegn: „Her er jeg, Ellen. Hvad ønsker Du?"

Hun stirrede paa ham, men svarede ikke.

Den, som stod foran hende, var ikke Francis, det var den druknede William —, saa blegt havde hans Ansigt ogsaa seet ud, da det sidste Gang hævede sig over de mørke, hvirvlende Vande. En usigelig Gysen greb hende, hun holdt Hænderne for sine Øine, og hendes kolde Læber stammede:

„William!"

„Jeg er ikke William, Ellen, jeg er Francis. William er død, og ligger paa Havets Bund."

Gysende og med afværgende Mine skreg hun: „Bort med Dig —, jeg vil aldrig see Dig mere —, forlad mig!"

„Jeg gaaer bort, saasnart Du er bleven bedre, Ellen."

„Jeg døer, hvis Du ikke forlader mig."

„Forbarm Dig over mig, Ellen."

„Har Du maaskee havt Medlidenhed med mig? Har Du havt Medlidenhed med Din afdøde Broder?"

„Tilgiv mig, Ellen," og han sank paa Knæ for hende; „tilgiv mig, Ellen, for min Kjærligheds Skyld. Jeg har været høist ulykkelig, og Sandheden vilde have dræbt Dig; Du maatte jo leve. Jeg har altid elsket Dig, og lidt mere end Du aner. Saalænge William levede, holdt jeg mig fjernt fra Dig —, men da han nu er død, begaaer jeg jo intet Rov mod Nogen, ved at beholde Dig for mig selv. Men jeg har aldrig været rigtig lykkelig —, Bevidstheden om min Skyld forlod mig aldrig, og jeg frygtede for Søvnen, da jeg i Drømme kunde blive Forræder imod mig selv. Saa var der Øieblikke, hvori jeg vilde bekjende Alt for Dig, men jeg frygtede da for at gjøre Dig grændseløs ulykkelig —, Du skulde aldrig erfare den forfærdelige Sandhed; Du idetmindste skulde vedblive at være lykkelig."

Han taug, og udmattet sank Hovedet ned paa hans Bryst.

Ellen rørte sig ikke; en dæmpet Hulken rystede af og til hendes hele Legeme. Hun vilde vredes paa ham, men hun formaaede det ikke —, han havde jo dog paa hin frygtelige Dag frelst hende, med Fare for sit eget Liv. Havde han dog blot ladet hende dø dengang! Og dog —, han var jo nu hendes Mand, hun havde elsket ham, og hun havde jo været lykkelig i flere Maaneder ved hans Side. Men dette var jo en falsk Lykke —, dog denne Tanke kunde hun ikke tænke tilende. Francis maatte reise —, langt bort —, aldrig komme hende oftere for Øine. Fortvivlet sprang hun op, og som et Skrig fra et døende Hjerte lød fra hendes Læber Ordet:

„Gaa!"

Francis foer sammen; han betragtede hende med et udtryksløst Blik, reiste sig mekanisk, og vendte sig langsomt om.

Ellen fulgte ham med Øinene, da han sønderknust, uden et Farvel, og uden at see sig om, skred igjennem Værelset. Han var ved Døren, han løftede Haanden for at aabne den —, og i næste Øieblik vilde han have lukket den efter sig.

„Francis!"

Han vendte sig om. Den unge Kone laa paa sine Knæ, og strakte Armene bedende ud imod ham.

„Francis, kan Du ogsaa forlade mig?"

I næste Øieblik var han ved hendes Side, og skjulte hulkende sit Ansigt ved Ellens Bryst.

* * *

Fjorten Dage senere fandt i den lille engelske By G. en Vielse Sted i al Stilhed. Præstens Hustru og Skolelæreren vare Vidner, og nogle Minutter senere hjalp Mr. Francis Norbert sin ægteviede Hustru, Ellen Norbert, født Herford, op i den bekvemme Reisevogn, der skulde bringe det nygifte Par til den Havnestad, hvorfra de vilde tiltræde Tilbagereisen til Amerika.

Uheld.

Jeg mente at have en vis Ret til at haabe paa at komme i Betragtning ved en Ansættelse i et af de kongelige Kontorer. Jeg indfandt mig da hos vedkommende Minister, for selv at tale min Sag. Efter at have sendt mit Kort ind, hørte jeg, da

Døren til Forværelset ikke rigtig var bleven lukket, de ingenlunde opmuntrende Ord: „Siig Hr. Gonlett, at det er umuligt, aldeles umuligt. Der er mere end tre hundrede Ansøgere, og af dem allesammen, troer jeg, er han den, der passer mindst til Pladsen."

I samme Øieblik kom en ung Mand ud, og idet han omhyggelig lukkede Døren, sagde han meget høflig til mig:

„Mylord beklager meget, Hr. Gonlett, at De har indsendt Deres Andragende saa seent. Den Plads, De ønsker, er allerede besat; men saasnart en anden bliver ledig, skal De sikkert komme i Betragtning."

Jeg bukkede og fjernede mig, uden at sige et Ord. Hvorfor kunde jeg ikke i dette Øieblik træde frem for en stor offentlig Forsamling, i hvilken jeg med den Kraft, som en lige modtagen Krænkelse giver, for hele Verden kunde paatale Ministeriets skammelige Adfærd? Med hvilken bidende Veltalenhed vilde jeg ikke have hudflettet disse Lykkeriddere i visse store Familier, som uden at have den ringeste personlige Fortjeneste, betragte alle offentlige Embeder som deres naturlige og lovlige Eiendom! Hvem var da denne Lord Henry Scatterdale, der tillod sig at behandle Paul Gonlett med saa megen Haan? Hvorved havde han gjort sig værdig til at beundres af Verden? Hvor vare de uomtvistelige Beviser paa hans Dygtighed som Minister, og hvor turde den Elendige tillade sig at fornærme en af de Mænd, som efter hans eget Parties Mening udgjøre gamle Englands Styrke og Kraft? Hvis Frihedsmanden Beales endnu sammenkalder et Møde, da skal jeg indfinde mig der og stille disse Mennesker frem for Landets Haan og Foragt! Ned med den ormstukne Bygning af Tjenere, fedede af Folkets Sved, og af offentlige Embedsmænd, der ere tilfals; ... ned med alle disse Familier, som leve paa Nationens Bekostning; ... ned med et System, som fortsætter de skammeligste Misbrug, der nogensinde have nedværdiget et Folk, ... et værre System end Bourbonnernes Regimente i Neapel, et mere ...

„Varsko, for Pokker!" raabte en Droskekudsk i det Øieblik, da en af hans Vognstænger tørnede imod min Skulder og kastede mig over mod en Frugtbod, hvor jeg noget ublidt satte mig ned. Jeg reiste mig op, ikke uden Møie, og begav mig hjem, med Sindet paa en lidt løierlig Maade beroliget.

„Undskyld," sagde en smudsig lille Pige til mig og fulgte efter mig ind i Værelset; „jeg skulde sige fra Fruen, at Deres Bolig er leiet ud til en anden Herre fra Mandag af. Hun beder Dem ogsaa om, at De vil være saa god at betale et Pund Sterling, fjorten Shilling og tre Pence."

„Det veed jeg nok," svarede jeg utaalmodig.

„Naa, Herre," sagde den unge Pige, uden at røre sig af Stedet.

„Hvad venter Du endnu paa? Har jeg ikke givet Dig Svar?"

„Jo, men ingen Penge."

„Ud med Dig, øieblikkelig," sagde jeg stolt. Og min befalende Tone havde den forønskede Virkning, og det saa meget mere, som jeg troer, at Pigen antog, at jeg ikke var rigtig ved mine fulde Fem.

Jeg lukkede min Dør i Laas, for at være ene med mine Tanker, og idet jeg lukkede mit Skrivebord op, opstillede jeg fire Guldstykker og nogle Smaapenge foran mig. „Næppe nok til at betale min Begravelse," sagde jeg bittert til mig selv; derpaa lagde jeg Albuerne paa Bordet, støttede Hovedet i mine Hænder og hengav mig til de mørkeste Tanker. Der har aldrig været den ringeste Skygge af Digter i mig; ja, om man havde givet mig en Million, vilde jeg ikke have været istand til at skrive tre Linier Poesi: og dog kunde jeg i dette Øieblik ikke lade være at sammenligne mig med Chatterton, piint tildøde i ussel Elendighed paa sit Kvistkammer, og eg sagde til mig selv: „Som han, stakkels Gonlett, skal Du dø af Sult midt i Overflødigheden, i din Ungdoms Kraft, i fuld Besiddelse af dine Evner, din Iherdighed og Virkekraft, med en rigt begavet Aand og et Hjerte saa ømt som en Kvindes!" Jeg kunde ikke sige mere, min Sindsbevægelse overvældede mig, og jeg udbrød i lydelig Hulken.

„Undskyld," raabte Pigen og bankede paa Døren; „Herren ved Siden af beder Dem om ikke at lee saa høit."

„Lee!" skreg jeg. „Siig ham, Kvinde, at han skal holde sig parat til at være tilstede, naar der skal holdes Liigskue over mig; hans Vidnesbyrd vil være af stor Værdi." Med disse fortvivlede Ord kastede jeg mig paa min Seng og faldt i en dyb Søvn.

Da jeg vaagnede, var det mørkt. Gadelygterne vare tændte, og en fiin Regn, som dæmpede Gaslyset, gjorde alle Gjenstandene utydelige og triste. Jeg satte mig ved mit Vindue og saae i lang Tid ned paa Gaden. Verden var bedækket med et Sørgeflor for mig; Alt var mørkt og fortvivlet. Jeg forsøgte at kaste et Blik tilbage paa mit henrundne Liv og undersøge, hvorledes jeg vilde have kunnet bære mig bedre ad; men kun Eet randt mig i Hu, og det var, at jeg overalt kun havde mødt Utaknemlighed og Uretfærdighed. Der var Andre, som ikke havde Tiendeparten af mine Evner, og som hurtigt havde naaet Lykke og Hæder, medens jeg, viet til Ulykke fra Fødselen af, forgjæves havde kæmpet mod min Skjæbne og endelig var bukket under, udtømt af Kampen. Det skulde undre mig, hvis der fandtes et eneste Væsen i Verden, som vilde

beklage den stakkels Gonlett, og om nogensinde en venlig Stemme vilde tage mit Forsvar og sige: „Det var ikke noget sædvanligt Menneske! I ethvert andet Land end vort vilde Gonlett være bleven hædret og udmærket. Med megen Skarpsindighed forbandt han en livlig Indbildningskraft og en eiendommelig Tankegang; og skjøndt han havde digterisk Begavelse, var hans klare Dømmekraft dog endnu mere fremherskende end hans Fantasi.“ Skulde de være klartseende nok til at bedømme mig paa denne Maade? Skulde de nogensinde indsee, hvilken Mand de havde ladet dø midt iblandt dem? En eneste trøstende Straale glimtede igjennem min Sørgmodighed, det var det Haab, at ved min Død skulde denne Verden for seent sørge, som saa skjændigt havde opgivet mig: „Ja,“ sagde jeg bittert, „ja, græd og hør ikke op med at græde.“

Jeg samlede alle mine Papirer ... en heel eiendommelig Samling, maa jeg vel sige, der indeholdt nogle spedte Brudstykker af mit Liv og korte Optegnelser af dagligdags Begivenheder. Jeg forseglede dem omhyggeligt og spurgte mig selv, til hvem jeg skulde overgive min literære Efterladenskab. Jeg undersøgte Spørgsmaalet fra alle Sider, men jeg havde ikke Mod til at betegne Nogen af vore berømte Forfattere. Til de Andre havde jeg ingen Tillid.

Jeg kom endelig til den Slutning, at mine Slægtninge vare mine naturlige Arvinger. En Moster af mig boede med sin Mand i Nærheden af Rochester; jeg vilde aflægge dem et Besøg. Min Onkel Mosse havde været Galanterihandler i ca. fyrretyve Aar og ved denne Handel samlet sig en anseelig Formue, da han tabte Halvdelen ved en uheldig Spekulation. Han havde da trukket sig ud af Handelen, og da han hverken havde Børn eller brød sig om Nogen i Verden, havde han anbragt Alt det, han havde tilbage, i en Livrente for sig og sin Kone og saa opslaaet sin Bolig paa et beskedent Landsted i Nærheden af sin Fødeby.

Jeg nærede ikke synderlig venlige Følelser for min Onkel, og han gjengjældte mig det i fuldt Maal. Det var en haardhjertet, plump og heftig Mand, der nærede dyb Foragt for Enhver, som havde været uheldig i sine Foretagender. I hans Øine var Uheld et umstødeligt Beviis for, at man helst vilde dovne og leve paa Andres Bekostning. Han havde ofte spurgt mig, hvorfor jeg ikke blev Kuldrager, idet han tilføiede, at han selv vilde hellere være det, end modtage Hjælp af sin Familie.

Min Moster havde fra Ungdommen af havt en blid Karakteer, men Tiden og den daglige Samværen med hendes Ægtefælle havde omskabt hende. Jeg besøgte dem derfor kun sjeldent og skrev dem aldrig til. Ikke desto mindre besluttede jeg dog nu at tage hen til dem og reise øieblikkeligt, og det tilfods, uden at oppebie det første Jernveistog. Det regnede endnu bestandig fiint og tæt, men det afholdt mig ikke. Hvad kan en Øse Vand mere eller mindre skade et Fartøi, som uden Styr driver mod et Skjær?

(Fortsættes.)

Akrostikongaade.

(Hver Linie er en Gaade, hvis Forbogstaver, læste i Rækkefølge, danne Navnet paa en slet, Slutningsbogstaverne paa en ædel Kvinde.)

Det er en Slup, dog ikke den sees paa Danmarks Strand.
Den Guddom, der paakaldes i Tyrkefolkets Land.
Det Yderste af Hvermand, som staaer paa egne Ben.
Ved Hjælp af Andres Fødder naaer han over Stok og Sten.
Et Billed, som alene kun hører Tanken til.
Man siger, det er ham, der vor Fred bestemme vil.
Enhver, som er det, tænker for meget paa sig selv.
Om end det trangt fremskrider, svinder det i Tidens Elv.
Som han, vist ingen Anden kan føle Friheds Savn.
Et Ord, der sættes foran en Skottes Efternavn.
Alt, hvad vi end udsige, det strax gjentager frit.
En Mønt, der nu ei gjælder, men dog den nævnes tidt.
Bogstavelig Modsætning til vort Begreb om „ud.“
Tidt er det mildt som Vaaren, tidt idel Regn og Slud.
Travlt Pigerne det gjøre ved hvert Navn, skal de staa Brud.

Opløsning af Stavelsegaaden i Nr. 43:
Lokomotiv.

Stavelsegaaden i Nr. 43 er opløst af O. Grosell, I. Koldpov og B. H.

☞ **Med dette Nr. følger „Sigrid Lilieholm“, 10de Ark.**

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

V. Søborg & Stentrk

S. Triers Forlag.

Hos Dandselæreren.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 11te November. Nr. 45.

Indhold: Hos Dandselæreren (med Lithografi.) — Ebba. — Uheld (Fortsættelse.) — En Parvenu (Slutning.) — Uhret (Fortsættelse.) — Stavelsegaader.

Hos Dandselæreren.

Saa længe havde de mange Mødre med opvoxende Døttre længselsfuldt sukket derefter, og nu var det endelig skeet: der var kommen en Dandselærer til Byen, og i „Postgaardens" Sal skulde Dandseøvelsen afholdes hver Onsdag og Lørdag. En fra Frankrig for længere Tid siden emigreret Hr. Petitpierre, der eiede en net, sort Kjole, smidige Ben, og den Gave samtidig at kunne spille paa Violin, føre en elskværdig Konversation, og gjøre de skjønneste Dandsetrin eller indtage de sirligste og eleganteste Stillinger; denne Franskmand averterede i Herredets officielle Tidende, at han i 12 Timer vilde give Byens Ungdom den fineste Holdning, og lære dem de nyeste Turdandse. Allerede Dagen efter indfandt Apothekerens Frue sig med sin lille Lise, og tegnede sig paa Listen; Hr. Petitpierre fandt, at Lise var en smuk, meget gratiøs Pige, som sikkert i paafaldende kort Tid vilde gjøre paafaldende store Fremskridt —, nu traadte Stiftsfysikus N. N.s Frue ind i Dandselærerens beskedne Værelse, og anmeldte sin Karoline, samtidig med, at hun forestillede ham denne. Hr. Petitpierre forsikkrede, at han næppe nok havde seet noget smukkere Barn; der kunde ingen Tvivl være om, at hun jo vilde lære at dandse ganske fortræffelig. Nu meldte ogsaa Fru Borgermesterinden og Postmesterens Frue sig med Betty og Emilie. Endelig vare elleve Pigebørn meldte, og Øvelserne kunde tage deres Begyndelse. Det var virkelig nydeligt at see, hvor alvorlig Hr. Petitpierre røgtede sit Kald, saameget som et Haarsbred for vidt var efter hans Mening i Stand til at fordærve hele Sirligheden, og saa den Umage Eleverne gjorde sig, som de passede paa, og holdt Kjolen op med de yderste Fingerspidser, som de satte Fødderne net frem og neiede, avancerede og balancerede, alt efter Lærerens Anvisning. Stiftsfysikus N. N.s Frue havde paataget sig som første Autoritet at overvære Undervisningen, og fulgte meget ivrig Hr. Petitpierres Læremethode, medens hendes Guvernante, der tidligere havde været Lærerinde i Hovedstaden, følte sig forynget og indvendig dandsede med —, men mest interesserede Dandseøvelsen dog den lille Emma, der først om tre Aar kunde vente at faae Lov til at lære at dandse.

Ebba.

1.

„Nu kjører Ebba; gid hun maa gaa en lykkelig Fremtid imøde," sagde en ældre Dame, hvis blide Ansigtstræk vare omgivne af graa Lokker.

„Hun døer næppe af Hjertesorg, selv om hun ikke altid skulde komme til at vandre paa Roser," svarede Frøken Petra, idet hun traadte hen til Vinduet, og satte Lorgnetten for Øiet, der havde den Egenhed, ikke at kunne see lige ud.

„Læg engang Mærke til, Fru Estly, hvor overmodig den unge Tøs sidder i Vognen, og vinker med Tørklædet til os, som om hun takkede Gud for endelig at være bleven fri for vor Omhu. — Den utaknemmelige Skabning! — Jeg skulde slet

ikke blive vred over at høre, at Livet havde forsmaaet, hvad vi ikke have kunnet, nemlig at kue hendes grændseløse Egensindighed."

Denne Samtale fandt Sted i en af Stockholms første Opdragelsesanstalter for unge Damer, efterat Frøken Ebba Klingerson havde taget Afsked fra begge Forstanderinderne. Ebba var glad over at slippe bort fra den kjedelige Anstalt og de bestandig dadlende Lærerinder, og kunde ikke engang skjule sin Glæde derover, saavidt som Anstand og Klogskab bød det.

„Ja, Gudskeelov, nu er det forbi," sagde Ebba til sig selv, og lagde sig tilbage i den magelige Ekvipage. „Verden her ude med Duft og Solskin er dog noget ganske andet end Livet indenfor hine Mure med de smaa Værelser, og det evige Plageri med Bøger. Bort derfor med Bøger og Nodehefter, thi en Lærd har De, mine Damer, ikke kunnet gjøre af Ebba Klingerson."

Vinden strøg henover Mælarsøen, og legede med det smukke Pigehoveds blonde Lokker. Øinene vare blaa, Munden kirsebærrød, men en Smule trodsig, og Stumpnæsen saa smuk, at mangen græsk Næse faldt igjennem ved Siden af den; med en glimrende Hudfarve var Ebba en smuk Fremtoning.

Da Vognen var kommen indenfor Byens snævre og befærdede Gader, paa den Vei, der førte til det smukke Landsted, hvor Ebbas Fader, en pensioneret Oberst, længselsfuldt ventede hende, kjørte Kudsken raskere til, men førend Ebba naaede sit Fædrenehjem, havde hun et lille Eventyr. Ved en Bøining paa Skovveien tørnede en Rytter, som kom jagende fra den modsatte Side, saa heftigt imod hendes Heste, at de bleve sky, og sprang tilside, hvorved Vognen truede med at vælte.

Ebba udstødte et Skrig, sprang hurtigt op, og saae sig ligeoverfor en civilklædt, elegant, ung Mand, der parerede sin Hest, og bragte den hen paa Siden af Ekvipagen.

„Jeg beder tusind Gange om Forladelse, min Naadige," sagde han, og hilste dybt den rødmende Ebba —, „mit Navn er Adolf Brudenskjold, og jeg er ganske utrøstelig over, ved min Ubehændighed at have forskrækket Dem, ja bragt dem i Fare. — Jeg beder Dem om Tilgivelse, og at give min balstyrige og noget vilde Hest en Del af Skylden."

Ebba maatte slaa Øinene ned for den unge Mands fyrige Blikke.

„Jeg har aldeles ingen Grund til at vredes paa Dem," sagde hun; „min Kudsk burde have havt mere Magt over Hestene."

Hun hilste flygtigt, og Kudsken, der ikke syntes videre godt om hendes Dadel, pidskede paa Hestene, og kjørte hurtigt bort, indtil Vognen holdt for Hjemmet, hvor hendes Fader modtog hende med aabne Arme.

„Endelig, mit kjære Barn; jeg var allerede ængstelig for, at der var indtruffet et Uheld," ytrede Obersten, idet han gik med Ebba opad Trappen, og førte hende ind i de Værelser, som han havde ladet istandsætte til hende, og meget smagfuldt dekorere.

„Hvor Du er god, Papa," udbrød Ebba, behagelig overrasket. „Her er jo yndigt, og jeg haaber, at jeg maa komme til at føre et selskabeligt Liv."

Papa syntes at være en Smule skuffet ved denne Yttring; han havde gaaet til den yderste Grændse af sine Pengemidler for at udstyre Værelser, og havde nok ønsket og ventet en varmere Paaskjønnelse og en hjerteligere Anerkjendelse.

„Det glæder mig, at Du er tilfreds. Det er Alt, hvad jeg har kunnet præstere. Dog, hvorfor kommer Du saa sent? jeg troede at Du vilde have forladt Pensionsanstalten senest Kl. 7."

Ebba fortalte om det Pedanteri, der herskede i Alt, selv i de mindste Smaating, og berørte til Slutningen let det omtalte Sammenstød med den ungdommelige Rytter.

„Brudenskjold!" sagde Obersten, efterat have tænkt sig noget om. „Det maa, hvis jeg ikke tager feil, være den eneste Søn af den rige Fabriksherre, hvis storartede Foretagender der nu tales saameget om. Den gamle Herre har i Aar taget vor Kusine, den lille Ulrikke Weldenfelt, i Huset, fordi hans Kone trængte til en Selskaberinde, efterat de havde mistet deres eneste Datter. For Ulrikke, der stod alene og forældreløs i Verden, har det været et stort Held, og jeg har tænkt paa at aflægge et Besøg derovre, naar Du først har fundet Dig noget tilrette her i Hjemmet."

Ebba svarede ikke, men begyndte at udpakke sine Sager, flytte omkring med Møblerne, og give Pigen sine Ordrer i en saa kort og bydende Tone, at denne, der ikke var vant til en saadan Behandling, betragtede hende forbauset, og glemte at udføre, hvad der var hende paalagt, og derved paadrog sig en streng Irettesættelse.

„Gud være os naadig," hviskede hun ved Bortgangen, da hun efter et Par Timers Forløb fik Lov at gaa; „hvis hun bliver saadan ved for Fremtiden, saa kunne vi nok sige, at vore gode Dage hos Obersten ere forbi, og det er nok ligesaa godt at see sig om efter en anden Kondition. Jeg vil idetmindste gjøre et Forsøg."

2.

Obersten var ikke tilfreds med det Indtryk, hans Datter havde gjort paa ham. Han havde

glædet sig til hendes Hjemkomst, og nu følte han sig ilde berørt af hendes kolde, fordringsfulde Væsen. — I Tjenesten havde han været streng, men i Hjemmet svag og eftergivende. Sin Gemalinde havde han forvænt, og han havde altid følt sig ude af Stand til at modsætte sig sit eneste Barns Ønsker. Den lille Ebba var jo saa henrivende, og forstod allerede fra sin første Barndom af ved sit indsmigrende Væsen vidst at vinde, hvad hun ønskede. Hvad kunde det skade, at hun fik sin Villie lidt nu —, med Aarene blev hun jo fornuftigere, det gjorde jo alle Børn.

Saaledes ræsonnerede Obersten, og forsøgte paa den Maade at berolige sig selv, hvergang Lærere og Opdragerinder, Tjenestefolkene og Andre, der færdedes i hans Hus, klagede over Ebba, og gjorde ham opmærksom paa hendes Feil. Det var allerede meget, at en Stedsøster af hendes afdøde Moder, en Frøken Voldmanhold, der var en meget elskværdig Dame, og et Slags Orakel for Obersten, fik sat igjennem, at den lille, ustyrlige Djævel blev optaget i et anseet Pigeinstitut med Pensionat i Stockholm, og at det blev bestemt, at hun skulde blive der, indtil hun havde fyldt sit syttende Aar. I de sex Aar hun havde tilbragt her, havde hun hovedsageligt beskjæftiget sig med at drille Lærerinderne, og sætte Lærerens Taalmodighed paa Prøve, hvilken næppe vilde have strakt sig saavidt som den gjorde, hvis hun ikke havde været saa smuk, og havt et saa indsmigrende Væsen. Nu forlod hun Pensionatet med overmaade faa Kundskaber, men Hovedet fuldt udrustet med rigeligt Materiale til Intriguer og Skjelmsstykker, som hun agtede at udføre i Faderens Hus, hvor hun jo var befriet for den Kontrol, som Pensionatet havde paalagt hende.

Oberstens stille, ensformige Hus lignede fra det Øieblik, da Ebba satte Foden indenfor det, ikke længere sig selv. Utallige Smaating og Luxusartikler, som slet ikke vare beregnede paa Oberstens tarvelige Indtægter, bleve anskaffede af Ebba, og erklærede for aldeles nødvendige.

„Skal jeg gaa paa Concerter med Dig, Papa, saa maa jeg have en broderet Mollskjole; jeg trænger absolut til den. Min Veninde Karin har ogsaa saadan et smukt Armbaand og Ørelokker af Koraller," sagde Ebba.

„Din Veninde Karin er en rig Pige, kjære Ebba, medens vi desværre have gyldige Grunde til at søge at undgaa enhver unødvendig Udgift," svarede Obersten i en Tone, der noksom tydede paa, hvor ondt det gjorde ham, at han ikke strax kunde opfylde ethvert af sin Yndlings Ønsker.

Ved saadanne Leiligheder rynkede Ebba paa Næsen, og antog en fortørnet Mine, som forresten klædte hende godt.

„Aah —, Papa!" sagde hun, „koster det da saameget at kjøbe et Stykke Moll til en Kjole, og et Par Koraller? Hvad saadan en lille, borgerlig Pige bærer til Hverdagsbrug, skulde jeg da vel kunne faae til en festlig Leilighed."

Mod saadanne Argumenter forstod Obersten ikke at gjøre Modstand. Idetmindste gik det saaledes den Dag, og Besøget hos Bankier Brudenskjold og den ovennævnte Kusine Ulrikke blev opsat, for at Kjolen kunde blive bestilt og Korallerne kjøbte, da hun absolut vilde smykke sig med disse paa den Dag, hun aflagde Besøget.

„Nu seer dog den mørke Kjole ikke saa trist ud," sagde det forvænte Pigebarn, da hun med Faderen stod udenfor det Brudenskjoldske Hus, og ventede paa, at der skulde blive lukket op.

„Det glæder mig, at Du er tilfreds, min Datter," svarede Faderen, medens en rigt galloneret Tjener dybt bukkende aabnede Porten.

„Herrerne ere paa Jagt, men Fru Brudenskjold og Frøken Ulrikke ere i Havepavillonen, hvor Fruen paa saa smukke Dage pleier at modtage Besøg. Tør jeg maaskee vise Herskabet Veien?"

Da Obersten sagde ja, gik Tjeneren ærbødig i Forveien, medens Fader og Datter fulgte ham, og denne sidste med Velbehag betragtede Omgivelserne, som tydede paa et rigt og smagfuldt indrettet Hus. Bagved det laa en smuk og stor Have med store Træer, fremmede Buskvæxter og Blomster.

Fru Brudenskjold og Frøken Ulrikke sad i en Pavillon, og gik de Ankommende, som Tjeneren meldte, med megen Forekommenhed imøde. Fruen var en matroneagtig Dame paa et halvt hundrede Aar, hvis velvillige Ansigt endnu viste Spor af stor Skjønhed. Frøken Ulrikke var en sand Modsætning til den blonde, blaaøiede Ebba; hun var smuk som denne, men meget mørk, med et drømmende Blik, som indtog Alle for hende. Ogsaa Ebba og Obersten, der ikke havde seet hende i lang Tid, bleve indtagne af hende, og de unge Piger sluttede sig hurtigt til hinanden.

„Det glæder mig overordentlig paa Ulrikkes Vegne, at De har bragt Deres Datter herhen, Hr. Oberst," sagde Fruen; „min Pleiedatter har rigtignok mange Bekjendter, men ikke en eneste Veninde i Ordets sande Betydning, og jeg ønsker saameget mere ungdommelig Omgang for hende, som hun af Natur synes at være af en stilfærdig, næsten tilbageholdende Karakter."

„Det er virkelig ikke Ebbas Feil," sagde Obersten leende. „Hun er altfor livlig i sine Yttringer, og hurtig i sine Domme. Jeg frygter ofte for, at Ebbas utæmmelige Spottelyst vil skaffe hende mange Fjender i det selskabelige Liv."

„Det fortager sig nok efterhaanden, og mod

den, som medbringer saa mange personlige Yndigheder, som Deres Frøken Datter, pleier man ikke at være altfor streng. Men vil De virkelig vente til næste Vinter med at indføre hende i Selskabslivet? — Tør jeg maaskee haabe, at De gjør en Undtagelse med os, naar vi henved Juletid høitideligholde vor Søns Myndighedsalder?"

Obersten, der følte, at det ikke kunde hjælpe at han sagde nei, hvis Ebba ønskede at komme med, sagde derfor ja, hvorfor han af den livlige Ebba øieblikkelig blev belønnet med et Kys.

(Fortsættes.)

Afsked.

(Fortsættelse.)

Det var bælgmørkt, da jeg forlod Huset, og da det begyndte at gry ad Dag, var jeg gjennemblødt til Skindet, skjøndt jeg kun havde tilbagelagt Femtedelen af Veien. Men denne Tour gjorde mig dog godt. Nødvendigheden af at kæmpe mod Elementerne vakte min Ihærdighed, jeg fik atter Mod og vadede gjennem Vand og Dynd med større Iver, end jeg havde troet muligt kort Tid i Forveien. Det var allerede seent paa Dagen, da jeg bankede paa Landstedets Dør, og jeg var fuldstændig gjennemblødt og udmattet af Anstrengelse og Sult.

„Nei, virkelig!" udbrød min Onkel, som lukkede op for mig; „der kommer jo Paul Gonlett lige akkurat til Middagsmaden."

„Og den vil smage ham fortræffelig," sagde jeg, idet jeg forsøgte at spøge.

„Det troer jeg nok, min Ven, men det kommer an paa, om der er noget."

„Hvad, er det Dig, Paul?" sagde min Moster og rakte mig Haanden. „Du er jo dyngvaad; vil Du ikke tørre dine Klæder?"

„Tak, det behøves ikke," svarede jeg. „Jeg har aldrig været bange for at blive vaad."

„Forstaaer sig," sagde min Onkel; „hvad skulde han gjøre, naar han maatte arbeide hele Dagen under aaben Himmel?"

„Det vilde være værre," sagde jeg, da jeg ingen Lyst havde til at modsige ham.

„Naa, hvad harført Dig herhen, min Ven?" spurgte han.

„Aa, jeg havde Lyst til at hilse paa Dem og Moster. Jeg har ogsaa været lidt upasselig i den sidste Tid, og saa antog jeg, at en Dagstid paa Landet vilde gjøre mig godt."

„Du har taget Dig fri! Altid den gamle Historie," brummede han; „eller Du har maaskee ingen Beskjæftigelse for Tiden?"

„Nei, uheldigviis."

„Hvorfor gaaer Du saa ikke ned ved Havnen og bærer Kul! Jeg vilde aldrig indlade mig paa at spise Andres Brød, saalænge jeg var istand til at bære en Sæk paa mine Skuldre."

„Maaskee; men jeg er næppe saa stærk, at jeg kan udføre saadant Arbeide."

„Saa sælg Fyrstikker, sælg Fyrstikker!" raabte han og slog i Bordet; „eller bliv Postbud."

„Naa, Tom!" sagde min Tante, der saae, at en sygelig Bleghed var traadt istedetfor den livlige Rødme, som den stærke Bevægelse havde fremkaldt paa mine Kinder.

„Mænd som han have gjort begge Dele," vedblev han. „Dog, der er Middagsmaden, og jeg antager, at Du skal have din Part med."

Hvor lidet høflig denne Indbydelse end var, saa faldt det mig dog slet ikke ind at blive vred derover. Jeg var saa nedtrykt og ydmyget, at jeg begyndte at betragte min ynkelige Stilling paa samme Maade, som en Martyr seer sin Dødsdom imøde.

Det var et stilfærdigt Maaltid; Ingen syntes at have Lyst til at tale. En halv skjemtende Bemærkning om min gode Appetit var det eneste Ord, der nærmede sig til en Spøg. Min Onkel drak Noget, som jeg efter Farven at dømme antog for Porter, men han bød hverken sin Kone eller mig deraf. Hun drak Vand, og jeg tømte flere Glas tyndt Øl, der forskaffede mig en Kompliment for min Evne til at optage Fugtighed.

„Jeg vilde hellere have Dig een end to Uger i mit Huus," sagde min Onkel, da vi stod fra Bordet og satte os ved Kakkelovnen. Min Moster tog sit Strikketøi, medens hendes Mand, som fik anbragt et Glas rygende Grog paa den ene Side for sig og Stedets Avis paa den anden, begyndte at stoppe sin Pibe, medens han udstødte korte og kraftige Viisdomsord om Nødvendigheden af at arbeide, medens man er ung, for at man kan hvile sig paa sine gamle Dage.

Denne søvndyssende Viisdom gjorde i Forbindelse med Varmen sin Virkning, og jeg faldt i Søvn. I det første Øieblik var min Søvn saa dyb, at jeg slet ikke hørte Noget af, hvad der foregik omkring mig. Jeg begyndte at drømme om min Reise; jeg gjensaae de smaa Byer, jeg var kommen igjennem om Dagen, de Steder, hvor jeg saa gjerne havde villet standse, for at hvile og forfriske mig, men hvor jeg heltemodig havde modstaaet Fristelsen, da jeg fast havde besluttet ikke at røre ved Noget, før jeg havde naaet Maalet for min Vandring. Derpaa forekom det mig, som om flere Stemmer udtalte mit Navn, nogle stille og blidt, andre med en haanlig

Tone. Endelig skjelnede jeg tydelig min Tantes Ord, som om de vare blevne udtalte lige ved mit Øre.

„Jeg er vis paa, at Lizzy vilde tage ham," sagde hun. „Ham, den Anden, har behandlet hende skjændigt, men hun begynder at komme sig lidt efter sin Sorg, og naar Nogen, selv Paul, beilede til hendes Haand, vilde hun bestemt ikke sige Nei."

„Hun har fem og tyve Tusind Franks," mumlede Manden.

„Hun har tredive Tusind staaende i Banken, og da hun er eneste Barn, vil hun faae Alt, hvad de eie."

„Det kan ikke være Stort. Den gamle Dan har næsten Intet uden sit Præstekald, og hvert Aar ender med lidt Gjæld mere."

„Men Lizzy har sin Formue, som Ingen kan røre."

I dette Øieblik slog jeg Øinene op med en lang Gaben.

„Du sover næsten ligesaa godt, som Du har Appetit," brummede Onkel.

„Der er en ordentlig Vei fra Piccadilly til Rochester," svarede jeg i en mere bestemt Tone, end jeg hidtil havde vovet.

„En Fyr i din Alder skulde tage sig en saadan Tour to Gange om Ugen, for at holde sig i Aande."

„Siig mig, Paul, har Du nogensinde været i Irland?" spurgte Moster.

„Aldrig. Hvorfor spørger Du om det?"

„Fordi Du sagde, at Du ikke havde været rigtig rask i den sidste Tid."

„Det er vist ikke af Mangel paa Appetit," afbrød min Onkel hende leende.

„Og saa havde vi tænkt, at vi ville sende Dig nogle Uger over til vor gamle Ven, som boer i Donegal," vedblev hun. „Han paastaaer, at Luften i hans Landsby er den reneste i hele Europa, og jeg veed, at han vil modtage Dig godt."

„Kan Du gaa paa Jagt?" sagde Onkel.

„Nei."

„Fiske?"

„Nei."

„Kan Du ride? Har Du slet ingen Forstand paa Jagt?"

„Ikke den mindste; alle mine Bedrifter i saa Henseende bestaa i, at jeg engang har baaret en Jagttaske."

„Du forstaaer naturligviis ligesaa lidt af Agerbrug og Kvægdrift. Jeg veed sandelig ikke, hvad Du skal bestille der."

„Hvis der er Bøger og Folk, man kan tale med . . ."

„Madam Dudgeon har været død i de sidste

tyve Aar, men hun har en Datter. Er Lizzy ogsaa død?"

„Aa, vist ikke," sagde Moster ærgerlig.

„Naa, saa kan hun tale med Dig, og hendes Fader ogsaa. Men ikke meget, thi Dan fører ikke megen Snak."

„De ere Begge lidt stilfærdige," sagde Moster; „men Lizzy er en elskværdig, ung Pige, og saa er hun meget smuk; . . . idetmindste var hun det for to Aar siden."

„Det er imidlertid fjerne Slægtninge af din Moder, og da det lader til, at Du har i Sinde at leve paa din Families Bekostning, saa er det det Bedste, at Touren nu ogsaa kommer til dem."

„Ganske vist," sagde jeg roligt, thi jeg var fast bestemt paa ikke at tage nogen Bemærkning ilde op, hvor krænkende den end kunde være for mig.

„Saa vil jeg skrive imorgen og melde dem din Ankomst. Jeg troer nok, det er et temmelig afsides liggende Sted; Dan siger, at det støder lige op til Grønland, men Luften er frisk der, og især er der nok af den."

Vi talte endnu nogen Tid sammen om denne Familie, og jeg lagde mig til Ro, bestemt paa endnu at forsøge denne nye Akt af mit Livs Drama, før jeg lod Tæppet falde.

Min Mosters Hentydning gav forøvrigt min Reise derhen en vis Interesse. Det var ikke en simpel Forandring af Luft, det var Udsigten til et Ægteskab, som kunde forandre hele min Løbebane. Man seer jo daglig saadanne Ting hændes! Man rækker Haanden til en Dame, idet hun stiger ned i en Baad, man hjælper hende til Hest, sidder ved Siden af hende ved Bordet . . .: alle disse ubetydelige Hændelser forandre ganske Ens Livs Skjæbne. Din Karakteer forandrer sig efter en Andens, dine Tilbøieligheder danne sig efter Andres, selv din Personlighed bliver et Legetøi for en Tilfældighed, der er altfor ubetydelig til at faa Navn af en Begivenhed. . . .

„Skal det blive et nyt Blad i mit Livs Bog?" sagde jeg til mig selv. „Vil Fru Fortuna unde mig et Smil? Skal midt i min Fornedrelse den første Lysstraale glimte frem, som nogensinde har oplyst den sørgelige Sti, jeg vandrer! . . ."

— — — — — — — — — — —

Ved min Ankomst til Dublin blev jeg overrasket ved at finde Alt heelt anderledes, end jeg var vant til. Det var ikke den febrilske Virksomhed, denne Rastløshed, som udmærker Liverpool. Her gik Folk, som virkelig havde Noget at bestille, muntert skjemtende til deres Sager, og som om Arbeidet kun var en uheldig Nødvendighed, der saa lidt som

muligt maatte afbryde Livets Nydelser. Nede ved Havnen, paa Børsen, overalt saae man den samme skjødesløse Utvungethed; i Retssalen syntes Enhver at tage Tingene fra den bedste Side; Dommerne vexlede Vittigheder med Advokaterne, medens Fanger, Vidner og Juryens Medlemmer vare uudtømmelige i at finde paa spøgefulde Indfald. Jeg morede mig saa meget over Alt, hvad der omgav mig, at jeg gjerne havde forlænget mit Ophold i Hovedstaden paa Erins grønne Ø; men min Onkel havde bestemt paalagt mig strax at tage ud til Præstegaarden, og jeg maatte da forlade Byen, før jeg havde Lyst.

Jeg maa med Skam tilstaa, at jeg ikke kjendte Stort mere til Irlands Geografi end til Mellemafrikas, og jeg havde kun et høist uklart Begreb om, hvorhen jeg skulde styre mine Skridt.

„Kjender De Donegal?“ spurgte jeg Opvarteren, idet jeg udtalte Ordet paa Engelsk.

„Nei, med Deres Tilladelse, jeg har aldrig hørt tale om ham.“

„Det er et Stednavn, et Grevskab,“ sagde jeg utaalmodig.

„Det er meget muligt, men det er dog ganske nyt for mig.“

„Han mener Donegal,“ sagde en Mand med den rette irske Betoning paa Ordet. Det var en kraftig Skikkelse med røde Bakkenbarter, et veirslagent Ansigt og et frastødende, hovmodigt Udtryk, som afviste enhver fortrolig Tilnærmelse.

Opvarteren gjentog Ordet med samme Betoning og vedblev: „Ja, det var da ikke godt for mig at forstaa, hvad han mente.“

„Søger De et særligt Sted i Grevskabet?“ sagde den Fremmede med barsk Stemme.

„Ja,“ svarede jeg overordentlig høfligt; „men jeg vover ikke endnu engang at prøve paa at udtale Eders irske Navne. See her er Navnet paa den Landsby, jeg søger.“ Og jeg viste ham Adressen paa min Onkels Brev.

„Naa saadan!“ udbrød han, idet han læste høit: „Til Hs. Høiærværdighed Pastor Daniel Dudgeon, Killgrotherum, Donegal“. „Og De hedder Paul Gonlett?“ vedblev han, da han paa den anden Side af Brevet læste: „Til Besørgelse af Hr. Paul Gonlett“.

„Jo, med Deres Tilladelse; jeg hedder Paul Gonlett,“ svarede jeg med imponerende Kulde.

„Hvad min Tilladelse angaaer, saa kan De for mig være, hvad De behager,“ svarede han med et uforskammet Blik.

Jeg anstrengte mig for at see ligegyldig ud, og vedblev at spise ganske roligt.

„Jeg antager, det er første Gang, De er i Irland,“ sagde han og maalte mig fra Top til Taa, medens han skjødesløst stangede sine Tænder og strakte Benene fra sig.

(Fortsættes.)

En Parvenu.

(Slutning.)

Snart var Alt ordnet til gjensidig Tilfredshed. — En halv Time efter forlod Louis Veron med en fuld Børs Apotheket og vandrede stolt og med løftet Hoved ned over Boulevarden til Mode, som havde han fundet en Guldgrube, hvad der ogsaa snart skulde vise sig at være Tilfældet.

„Mine Drømme om fremtidig Lykke og Glands begynde at blive til Virkelighed,“ mumlede han fornøiet mellem Tænderne. „Jeg skulde næsten tro, at jeg inden et Fjerdingaar har et Par isabellafarvede Heste, Tilbury, Groom og en elegant Bolig i Rue Rivoli med alt luxuriøst Tilbehør, som det sømmer sig en Mand med Aand som jeg.“

* * *

Fjorten Dage efter havde Regnault en uoverskuelig Mængde elegant indpakkede Bonbons færdige, samtidigt med, at de første Forbud paa den nære Vinter meldte sig; følgelig meldte alle Slags Forkjølelser sig snart hos de forkjælede Parisere. Da bleve Hovedstadens Beboere med Eet overraskede ved i alle større Blade og Tidsskrifter at see omtalt og averteret en ganske ny Sort Brystsukkere, som en Apotheker Regnault i Forbindelse med Doktor Veron havde opfundet til Gavn for den lidende Menneskehed.

Louis Veron havde saalænge smigret for og plaget sine talrige Venner blandt Redaktører og Journalister, indtil de havde overgivet sig; naturligviis havde han, i Tillid til at Experimentet maatte lykkes, stillet dem en uendelig Række af lukulliske Diners og Soupers i Udsigt. Den trivelige Doktor løb uafladelig om til alle hæse Sangere og Sangerinder med Lommerne fulde af sine Bonbons, som han aldrig undlod at rose og anbefale. Traadte en saadan Kunstner nu atter op efter overstaaet Forkjølelse, saa udbasunede Bladene paany de Regnault-Veronske Brystbonbons, som her atter havde viist sine uovertrufne Egenskaber.

En saa storartet Anvendelse af Avisreklamen var endnu dengang ganske ny, og Publikum lod sig lokke til at kjøbe de Regnault-Veronske Brystbonbons, som snart fortrængte alle andre; Pengene strømmede ind i Apothekerens Kasse, og de to Kompagnoner

sluttede det første Aar med en reen Fortjeneste af 120,000 Franks. Nu var Louis Veron en holden Mand, der anskaffede sig en luxuriøst indrettet Bolig og holdt Heste, Ekvipage og Tjenere. Hans gamle Sværmeri for Literaturen og Journalistiken vaagnede imidlertid paany, og da han ikke selv var begavet i denne Retning, besluttede han at grunde et nyt Blad, hvortil han ved store Honorarer vilde slutte Frankrigs bedste Forfattere. Saaledes blev Revue de Paris til; derved vandt han ogsaa politisk Indflydelse, saa at han hjalp med til at styrte Karl den Tiende, og saaledes blev han En af dem, hvis „Fortjenester" man maatte belønne. Ludvig Philips Regjering gjorde ham til Direktør for den „store Opera"; ved den Tid kom Robert le diable til Opførelse og indbragte alene vor velnærede Flanør mindst syv Gange hundre Tusinde Franks; i Løbet af tre Aar tjente han tre Millioner. Dette usædvanlige Held vakte naturligviis Misundelse, og det lykkedes ogsaa ved Intriguer at fordrive Veron og erstatte ham med en saakaldet „sagkyndig" Direktør, der imidlertid kun gjorde daarlige Forretninger.

Nu kastede Doktoren sig atter over Journalistiken; han kjøbte Constitutionel og satte Romanfeuilletoner i Scene. Eugène Sues „Evige Jøde" og Dumas's „Greven af Monte-Christo" mere end fordoblede Abonnementsantallet og indbragte Veron fabelagtige Summer, medens Brystbonbons'et stadig fandt Afsætning, og trods al hans Ødselhed formerede hans Formue sig stadig. Han førte et høist fornøieligt Liv, indtil Døden den 27de September 1867 gjorde en Ende paa hans Slaraffentilværelse.

Uhret.

(Fortsættelse.)

„Men Uhret?"

„Det havde han jo foræret ham; min Vens Værtinde havde savnet Uhret, og paa hendes Spørgsmaal derom, havde han leende svaret hende, at han havde givet det bort til en stakkels Fyr, der trængte til Penge. Uhret er aldrig senere kommet for Lyset, skjøndt det er af en ganske eiendommelig Konstruktion og kostbar Udstyrelse, — og jeg lod det efterlyse i alle europæiske Blade."

En Larm afbrød hendes Fortælling; Doktor Senders, der spillede Whist med to ældre Herrer, var pludselig sprunget op, og kom derved til at vælte Lysestagerne.

„Hvad er der i Veien?" spurgte man ham.

„Hvad der er i Veien," gjentog han, og saae stift paa Spørgeren, hvorpaa han slog sig for Panden med Haanden. „Her sidder jeg og spiller, medens en af mine Patienter maaskee døer. Hvor man dog kan være glemsom." Han talte hurtig, og knappede samtidig sin Frakke til. „Undskyld mig, men jeg maa bort."

„Hvem gjælder Deres Besøg," spurgte en af de Tilstedeværende.

„En Arbeider ude i Forstaden! En stakkels Djævel med en stor Familie. Endnu en Gang undskyld denne ubehagelige Forstyrrelse."

Han bukkede for Selskabet, trykkede flygtig sin Kones Haand, og ilede bort.

„Jeg er altid saa ængstelig, naar han gaaer saa langt bort sent paa Aftenen," yttrede Fruen.

„Vær De kun rolig, Frue; Doktoren er altfor bekjendt som de Fattiges Ven og Hjælp, til at ikke enhver skulde have Respekt for ham."

„I Virkeligheden et Mønster paa en samvittighedsfuld Læge. Hvem veed, om en Anden i hans Sted havde gjort det Samme."

Paa Fruens Opfordring gik man nu til Bords, men den forudgaaende sørgelige Fortælling, og nu Husherrens Fraværelse gjorde Stemningen alt andet end munter, og man skiltes tidligere end sædvanlig. Doktor Senders vendte først tilbage længe efter Midnat.

2.

Otte Dage efter bragte Aviserne følgende Beretning om et Retsforhør: „Idag stode to yderst farlige Individer, som have begaaet flere grove Tyverier, for Skranken. Deres Koster dannede et formeligt Bjerg af Smykker, Portemonnaier o. s. v. Med kynisk Aabenhjertighed tilstode Tyvene deres Forbrydelser, og de angave uden Tøven, hvor naar og hvordan de havde stjaalet hvert enkelt Stykke. Kun om et kostbart Uhr, et sjeldent Pragtstykke, paastode de, at de havde fundet det under ganske særegne Omstændigheder. De havde ligget skjulte under en Bro, da var en Person kommen gaaende over Broen, og havde kastet en Gjenstand ned; Vandstanden var tilfældigvis saa lav, at den ikke var falden i Vandet, men blev liggende paa en Sandstrimmel. Den ene af dem var da vadet ud efter Lyden, og havde efter nogen Søgen fundet Uhret, der ikke havde taget anden Skade, end at Glasset var sprunget, og Værket gaaet istaa. Denne Forklaring have de ikke villet gaa fra. Mærkværdigt er det, at ingen Eiermand har meldt sig til Uhret, og da Vedkommende muligvis endnu ikke aner dets Tab, vedføie vi her en nøiagtig Beskrivelse af Uhret..."

Frøken Romberg og en fremmed Herre befandt sig hos Doktoren, der tilligemed sin Hustru førte en livlig Konversation med den nævnte Herre, medens

Frøken R. læste i den ovenanførte Avis. Pludselig udstødte hun et Skrig, stammede: „Der — der, — Uhret —, Uhret!" og faldt i Afmagt. Doktor Senders ilede hen til hende, og hans Holdning tydede paa stærk Forvirring.

„Skynd Dig, Maria! Vand og Eau de Cologne!" raabte han hurtig; „De undskylder, min Herre..."

Begge skyndte sig bort for at hente det ønskede; Doktoren var ene med den afmægtige Dame; saa meget som et Sekund stirrede han paa hendes Ansigt, rev et lille Etui op af sin Lomme, strøg hurtig det ene Kjoleærme op, og jog en fin Lancet ind i Armen. En Draabe klart Blod viste sig, Doktoren bøiede sig ned over Armen et Par Sekunder, og trak da atter Instrumentet ud. Armen blødte da ikke længere.

„Det var ingen Afmagt, et Slagtilfælde," sagde Doktoren, idet han trak Veiret tungt, til Herren, som nu kom ind med en Vandkaraffel.

„Dog vel ikke dødeligt?"

„Det er allerede Døden. Seer De Aaren giver ikke længere Blod."

To tilkaldte Læger bekræftede Doktor Senders Mening. „Sandsynligt et Hjerteslag," tilføiede de, og Doktoren sukkede.

Denne Begivenhed vakte stor Opsigt i Byen, og saa meget desmere, som Doktoren i sin Kones Navn gav Afkald paa enhver Arv efter Frøken Romberg til Fordel for Byens Fattige. Pauli blev bekjendt med Sagens Sammenhæng, og i Erindring om den tidligere Samtale med Frøkenen fattede han den Tanke, at hun maatte have gjenkjendt sin Forlovedes Uhr i det i Avisen beskrevne, og han fik den største Lyst til at trænge dybere ind i denne Sags gaadefulde Sammenhæng.

Et nyt Forhør over Tyvene bragte intet videre frem, og der var ingen Grund til at antage, at de ikke skulde tale sandt, hvorfor Pauli virkelig antog, at Uhret var kastet i Floden af en Ubekjendt. Men saa maatte dette vel være skeet af Frygt for Opdagelse; men hvorfor da først nu? Var Frøken Rombergs Ankomst til Byen Grunden hertil.

(Fortsættes.)

Stavelsesgaader.

1.

(Første Stavelse.)

Stundom det bruges som hvasseste Klinge,
Stundom forsigtig, som Værge da blot;
Tidt kan det Harme og Ufred os bringe,
Tidt ikkun Alt, hvad vi ansee for godt.

(Anden Stavelse.)

Det er en Gave, vi ei kan erhverve,
Ikke ved Arbeid og Flid vi den naaer;
Ja, den vor Virkelyst just kan fordærve,
Thi den indvirker tidt paa vore Kaar.

(Tredie Stavelse.)

Ofte det bruges, men ei det opslides,
Tvertimod faaer det ved Brugen sit Værd;
Men, hvor det stammer fra, aldrig ret vides,
Snart fra en Lægmand og snart fra en Lærd.

2.

(Første Stavelse.)

Det Noget er, som Alle
Sig gjerne høre kalde.

(Anden Stavelse.)

En hadet Gjæst, der gjemmer
I Huset sig og skræmmer.

(Det Hele.)

Et Farvestof, som ikke
Gjør lyst for vore Blikke.

Opløsning af Akrostikongaaden i Nr. 44:

Caïc
Allah
Taa
Rytter
Ideal
Nabo
Egoist
Aaret
Fange
Mac
Ekko
Daler
Ind
Clima
Indsy.

Talgaaden i Nr. 42 er opløst af Realist Christen B...t i T...d.

Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1877. Søndagen den 18de November. Nr. 46.

Indhold: Ebba (Fortsættelse.) — Ildsignaler i Dobrudscha (med Xylografi.) — Uheld (Fortsættelse.) — En Frelser i Nøden. — Talgaade.

Ebba.

(Fortsættelse.)

Da de vare paa Hjemveien, sagde hun:

„Det var rigtig net af Dig, Papa, og derfor vil jeg ogsaa være meget beskeden i mine Fordringer, naar jeg skal til at vælge min nye Dragt til Festen. Ulrikke er virkelig sød, og jeg opgiver Omgangen med to Karin'er for een Ulrikke. — Lad os endelig komme ret ofte sammen."

3.

„Nei —, hun er guddommelig! Det Pigebarn kunde gjøre En ganske tosset! — Jeg har aldrig i mit Liv seet noget saa Henrivende og Fortryllende!" udbrød Adolf Brudenskjold med et Liv og en Enthusiasme, som hans Ven, Oskar Torstenson, ikke havde troet ham istand til.

Oskar Torstenson var ansat i et af Ministerierne; han betragtede forundret sin Ven.

„Visselig er Frøken Ebba meget smuk, men jeg finder dog ogsaa, at Frøken Ulrikke..."

Adolf lagde Haanden paa hans Mund. Han vilde intet høre, og ikke see andet end det levende Billede, som Tæppet nu for anden Gang rullede op for, og hvori man saae Ebba og Ulrikke.

Fra det Dieblik af havde han ikke Tanke eller Opmærksomhed henvendt paa andet end de „to Leonorer", eller rettere paa den ene, hende med gyldne Lokker, og han fandt, at Tasso, som sad ved deres Fødder, maatte være en kold Isklump, da hans Beundring var sval og sjælløs i Forhold til den lidenskabelige og brændende Beundring, Synet af Ebba havde fremkaldt hos ham, og Alle maatte indrømme, at de to unge Damer dannede et deiligt Tableau, just ved Modsætningen i deres Ydre, men heller ingen vilde modsige, at Ebba bar Palmen.

Mon hun selv vidste, hvilke Erobringer og Triumfer denne Aften skaffede hende?

Det syntes næsten saaledes; thi en opmærksom Jagttager vilde ikke have kunnet undgaa at see, at det Spor af Forfængelighed og smigret Egenkjærlighed, som altid laa i hendes Ansigt, var den Aften mere end sædvanligt fremtrædende, og at hendes Selvfølelse var stegen i betydelig Grad.

Efter Tableauerne fulgte et Bal, der var saa glimrende, som Rigdom, god Smag og udsøgt Selskab kunde gjøre det, men Adolf Brudenskjold, til hvis Ære Festen var arrangeret, saae og hørte intet, fra det Dieblik, han havde seet Ebba som Leonore v. Savvitale. Han fulgte hende som hendes Skygge, og han viste aabent og hensynsløst en Beundring for hende, en Lidenskab, der var ligesaa fyrig og heftig, som den var pludselig opstaaet. Hendes Billede havde fra det første Dieblik han saae hende præget sig dybt og uudsletteligt i hans Hukommelse, og idag følte han, at hun nu var optaget i hans Hjerte, og at hun, hvad Dieblik hun vilde, kunde blive dets Dronning, og vedblive at være det.

„Frøken Ebba! De har endnu ikke rigtig tilsagt mig Deres Tilgivelse for den Skræk, min Uagtsomhed indjog Dem, og den Fare De var i, for at vælte med Vognen," hviskede han i en blød Tone, der syntes at vibrere af lidenskabelig Følelse.

Hun lo, og legede koket med sin Vifte.

„De gjør virkelig altfor megen Ophævelse af den ubetydelige Sag, Hr. Brudenskjold. — Jeg

sagde jo strax, at det var Kudskens Uduelighed, der var Hovedanledningen til min Skræk. De har virkelig ikke nødigt paa nogen Maade at føle Dem skyldig ligeoverfor mig."

„Det er mig en Trøst og Beroligelse, skjøndt jeg er nærved at ønske, at jeg havde opvakt Deres Vrede —, det var dog et Slags Bevis paa, at De havde nogen Interesse for mig."

„Det var et usædvanligt Galanteri. Har De lært dette Sprog i Salonerne i Paris, hvor jeg hører, at De for det meste har opholdt Dem siden hin Dag."

„Fortjener jeg denne Spot, Frøken Ebba, naar mit Hjerte kun nærer een glødende Følelse, kun et brændende Ønske, nemlig at turde overbevise Dem om min grændseløse Beundring."

Hun reiste sig hurtigt, og gik henimod Balsalen.

„Hvis De virkelig føler saaledes, saa vil der vistnok tidligere eller senere findes Leiligheder til at overbevise mig derom," sagde hun kort. „I dette Øieblik er Fortsættelsen af vor Samtale desværre umulig, da Ulrikke gjør Tegn til mig, at Francaisen begynder, og min ulykkelige Kavaleer, Deres Ven, som han har sagt mig, at han er, allerede lorgnetterer til Høire og Venstre for at finde mig, der skal være hans Dame, og hendes vis à vis."

Den lille Kokette —, thi det var Ebba allerede —, tilkastede Hr. Adolf et Blik, som var saa skjælmsk og saa fortryllende, som man vel kunde tænke sig det, og skyndte sig saa hen til Oskar Torstenson, som, glad over endelig at have fundet hende, hurtigt førte hende ind i de Dandsendes Rækker, medens Adolf stillede sig i en Vinduesfordybning, hvor han, opfyldt af Skinsyge og Henrykkelse, vogtede paa enhver af hendes Bevægelser med Argusøine, og fulgte saameget som muligt Alt, hvad hun gjorde eller yttrede.

„Naa, min Ven, morer Du Dig saa godt, og synes Du, at Festen er lykkedes?" spurgte hans Fader, der ubemærket af Sønnen, stod tæt ved Siden af ham.

Adolf foer op af sine Betragtninger, og udbrød med Varme:

„Jeg finder at Festen er fortryllende, og er Dig meget taknemmelig," medens hans Øine fulgte Ebba, der med et let Smil til Fader og Søn just passerede forbi dem i en Tour i Dandsen.

„Eller rettere sagt, Du finder hende fortryllende, den blonde Fee i den blaa Atlaskeskjole, som nylig smilede til os, ikke sandt, min Søn. Tag Dig imidlertid iagt, min kjære Adolf. Ikke alt det, som glimrer, er Guld, og den smukke Frøken Ebba skal, efter hvad Rygtet siger, bag sit skjælmske Smil skjule en god Portion Herskesyge og en ubetvingelig Egenfindighed. Man siger ogsaa, at hun just ikke er i Besiddelse af noget videre varmt og følende Hjerte."

En levende Harme havde afspeilet sig i Adolfs Træk.

„Som Rygtet siger! — Aah ja! At Ondskabsfuldhed og Misundelse skulde skaane et Væsen, som overstraaler alle andre Damer, og stiller dem i Skyggen, er jo en Umulighed, men at Du, min kjære, gode Fader, virkelig for Alvor fæster Lid til et saadant Rygte, det kan jeg dog aldrig tro. Du har saa megen Verdenserfaring, at Du veed, at enhver Moder, som har giftefærdige Døttre, allerede af den Grund betragter Frøken Ebba med misundelige Øine, og at disse vistnok ikke ville være skaansomme imod hende i deres Kritik."

„Men selv Ulrikke, som jo er Ebbas Veninde, og gjerne lader hendes Fortrin vederfares Retfærdighed, sagde dog i Aftes ved Thebordet, at Frøken Ebba er en forkjælet, ung Dame, og en Karakter, der er vanskelig at behandle, og som vist ikke vilde gjøre sin Mand Livet let og behageligt," svarede Bankieren betænkelig.

„Naturligvis, naar Manden er en svaghovedet Person, der ingen Villie har ligeoverfor sin Kone," mente Adolf. „Jeg er endnu ung, Papa, og har kun seet lidt til Kvindeverdenen, men det er jeg fast overbevist om, at en Kvinde taaler meget af den Mand, som hun elsker, og som forstaaer at imponere hende, men naturligvis intet, hvor disse to Følelser, Kjærlighed og Agtelse, mangle eller maaskee endogsaa blive traadte under Fødder af Manden."

Bankieren trak paa Skuldrene.

„Lad os lade den Gjenstand fare, da Francaisen just er til Ende, og Du rimeligvis har noget Bedre i Udsigt end at strides med Din Fader om Keiserens Skæg. — Lad Tiden maaskee dømme imellem os. Jeg vil tale med min lille Yndling Ulrikke, der vel ikke er saa blændende som Ebba, men dog saare indtagende."

Medens Faderen gik hen til Frøken Ulrikke, skyndte Sønnen sig paa Længslens Vinger med at opsøge Frøken Ebba.

4.

Nogle Uger senere sad Ebba og Ulrikke i det smukke, lille Værelse, som Obersten havde ladet indrette for sin Datter.

Det var en pragtfuld Vinterdag, og de to unge Piger ventede med Utaalmodighed paa Kanerne, der skulde afhente dem til en Tour til Hasselbakken.

„Veiret er deiligt, og det kan blive en morsom Tour," yttrede Ebba munter, „især da de ere fordelte paa en meget passende Maade. Du og Oscar Torstenson i den første, jeg med Hr. Adolf i den næste, og Papa tilligemed Fru Brudenskjold slut-

tende Toget. Blot Tanken om Touren kan gjøre mig glad."

„Er det virkelig blot om Kjøretouren, Du bryder Dig, Ebba? — Er det ikke Glæde over, at det just er Adolf, som er Din Kudsk, der viser Dig Alt i et saa lokkende Lys?"

„Naa ja," sagde Ebba leende, „jeg nægter slet ikke, at jeg ligesaa gjerne kjører med Adolf Brudenskjold som med Flertallet af de andre unge Herrer, maaskee endogsaa en Smule hellere med ham end med Andre. Men fordi en Herre i selskabelig Omgang behager mig, derfor behøver jeg da ikke strax at forlove mig med ham, og maaskee ægte ham efter nogle Ugers eller Maaneders Forløb. Ifølge min Mening er det en Taabelighed, og navnlig hvis jeg vilde indlade mig paa Sligt —, jeg er jo næppe atten Aar, og har saa godt som ikke seet noget til Livet endnu. Og hvad nu endelig Hr. Adolf angaaer —, saa har han ingen Skade af at vente lidt endnu, og have Tid til at besinde sig paa, om jeg ogsaa virkelig er den Rette for ham."

„Kjære Ebba! det dreier sig ikke om en hurtig eller overilet Beslutning, men om at Du —, undskyld, at jeg siger Dig min Mening ligefrem —, saa letsindigt, for ikke at sige utilbørligt, leger med en Følelse, som fra Adolfs Side er dyb og sand, og som opfylder hele hans Væsen. Jeg forlanger ikke et Ja eller et Nei fra idag til imorgen, men det som jeg dadler er, at Du synes at føle en sand Tilfredsstillelse ved at pine Adolf, idet Du snart trækker ham til Dig ved Venlighed, og snart støder ham bort med uvenlig Luuefuldhed. Hans redelige Hjerte lider derunder, han pines derved, og denne evindelige Svingen imellem Frygt og Haab maa jo tilsidst have en uheldig Indflydelse paa ham.

Ebba fortrak Munden, og svarede:

„Sæt nu, at jeg handlede saaledes, uden at have nogen bestemt Hensigt dermed? — Naar jeg nu i dette Øieblik virkelig ikke veed, om det er hans Person eller hans Pengepung, jeg yder den største Anerkjendelse —, om jeg som hans Kone ogsaa medbringer tilstrækkelig Taalmodighed, Tilbøielighed og Høiagtelse for denne eneste, ret godt forvænte Hr. Søn, for at kunne vandre Livet sammen med ham i al Venskabelighed og god Forstaaelse? Hvad saa?"

Ulrikke foldede Hænderne af Forbauselse.

„Naar Du tænker og føler saaledes, kan Du saa endnu være i Tvivl?" spurgte hun med store Øine. „Nei, Ebba, lad saa den Sag fare, og jeg beder Dig om endnu fra idag af at vise Adolf, at han aldrig maa gjøre sig Haab om at vinde Dig, og at Du ved at bønhøre hans Ønsker vilde gjøre stor Uret imod ham, og berede ham en sørgelig Skjæbne. Vel er jeg ung og uerfaren, men det føler jeg dog klart, at kun ubegrændset Tillid og fuld gjengjældt Tilbøielighed formaaer at begrunde en sand og varig Lykke i Ægteskabet, til begge Parters Tilfredshed. — Dog, der komme Kanerne; Herrerne hilse og vinke, lad os skynde os ned til dem."

Begge de unge Damer iførte sig hurtigt deres Pelsværkskaaber, og ilede ud til Kanerne. Adolf hjalp Ebba ind, og indsvøbte omhyggelig hendes Fødder i forskjellige Skindtæpper, tog Tømmerne fra den bagpaa staaende Kudsk, og satte sig med et ubeskriveligt Udtryk af Glæde og Stolthed ved sin Udkaaredes Side.

Pidsken knaldede, og de fnysende Heste fløi afsted.

For unge, livsfriske og livsglade Mennesker er en Kanetour paa en smuk Vinterdag overordentlig behagelig. Den klare Himmel, den friske, oplivende Luft, Sneen og Rimen der funkler paa Træer og Marker —, Alt forhøier Nydelsen ved den raske Bevægelse.

Ogsaa Ebba og hendes Kavaleer følte sig berørte af Situationen, men enhver paa sin Maade, og vistnok meget forskjelligt.

„Det er herligt saaledes at fare afsted, og betragte det smukke Landskab," yttrede Ebba, da de vare komne udenfor Byens snevre Gader.

„Især naar man er lykkelig, og ikke plages af indre Tvivl og Sorger," lød Svaret, ledsaget af et dybt Suk.

„Har De maaskee idag en af Deres melankolske Dage, Hr. Brudenskjold?" spurgte Ebba med en let Spot i Tonen.

Han vendte sig rask om til hende, og betragtede hende med en Blanding af lidenskabelig Beundring og alvorlig Misbilligelse.

„Altid Spot og Ironi, Frøken Ebba. — Har De endnu ikke andet Svar paa det, som ligefra det første Øieblik jeg saae Dem i mine Forældres Hus, saa ganske opfylder og behersker mig, at jeg næppe kjender mig selv igjen. Ebba! Frøken Ebba!" sagde han i en lidenskabelig Tone, „jeg beder, jeg besværger Dem om at ende denne Kval, denne Uvished imellem Frygt og Haab, som piner og plager mig, og berøver mig al Fred og Ro. De maa jo dog utallige Gange have følt og forstaaet —, ja, De maa jo vide, at jeg elsker Dem med en usigelig, næsten til Tilbedelse grændsende Hengivenhed, og at jeg ikke kan tænke mig mit Liv lykkeligt, naar Deres Kjærlighed ikke forskjønner det. — Men De, Frøken Ebba? — Skulde det virkelig være muligt, at De slet intet føler for mig, at jeg skulde være Dem fuldkommen ligegyldig, ja maaskee endogsaa modbydelig, og at De i mig kun seer en Tilbeder mere, og som maaskee kun bliver taalt, fordi han forøger Deres Triumfer."

Ildsignaler i Dobrudscha.

Ordene bleve vel næsten kun fremhviskede, men Tonen var lidenskabelig og indtrængende.

(Fortsættes.)

Ildsignaler i Dobrudscha.

Det er vel omtrent ethvert Barn bekjendt, hvorledes den norske Konge, Haakon Adelstensfostre, blev dræbt, fordi Nordmændene ikke passede deres Varder —, saadanne Varder, en Slags simple Telegrafapparater, benyttes endnu, og paa samme Maade som i Oldtiden, ved Tyrkernes Forposter i Dobrudscha, og som et lille Bidrag fra denne „døde" Kamplads maa vore Læsere idag tage vort Billede, og denne korte Forklaring dertil.

For at underrette de langs Donau og ind i Dobrudscha staaende Troppeafdelinger om et sig nærmende russisk Streifkorps eller større Troppemasser, have Tyrkerne ved deres Vagthuse eller paa høie Punkter langs Bredden oprettet saakaldte Funaler, d. v. s. høie Træstænger, til hvis øverste Ende der er befæstet et Bundt større Kviste og Straa, mættet med Beg. Saasnart nu Russerne rykke frem enten i Afdelinger til Lands eller paa Baade, saa allarmerer den Forpost, som først opdager Faren, de andre ved at tænde en saadan Baune, og saasnart Ildsignalet sees af den næste Post, tændes ogsaa deres Signal, hvorved Egnen i milevid Afstand let og hurtig allarmeres, og Tropperne kunne da altid i rette Øieblik være beredte til at møde Angrebet.

De samme Ildsignaler bruges ogsaa af Kosakkerne i Kaukasus, ligesom de i Aarhundreder have været i Brug i den østerrigske Militærgrændse.

Ahelð.

(Fortsættelse.)

Jeg bukkede taus.

„Jeg troer virkelig, at ethvert Tossehoved fra London, som ikke kan et fransk Ord, er mindre fremmed paa Fastlandet end her i Irland."

Han tav, som for at vente paa Svar, men jeg sagde Intet. Jeg fyldte mit Glas, holdt det op for Øinene og lod, som om jeg undersøgte Vinen meget nøie.

„Er De ikke af min Mening?" spurgte han med Tordenrøst.

„Min Herre," svarede jeg koldt, „jeg har virkelig ikke lagt saa nøie Mærke til, hvad De sagde, at jeg kan sige Dem min Mening."

„Det er ikke Sagen, men De vil ikke indrømme, at De er en Fyr fra London."

„Jeg har, min Herre, hidtil været uvidende om, at jeg i en Gjæstestue var forpligtet til at give Enhversomhelst Oplysning om min Familie og mit Fødested."

„Det er De heller ikke, thi De har alt gjort det, saasnart De aabnede Munden. Saae De ikke, at Opvarteren skyndte sig ud af Stuen med Servietten for Munden, medens De talte? Vi bryde os Pokker om, hvorledes I udtale Eders Bogstaver, men vi holde ikke af at høre vore Navne forvanskede; forstaaer De mig nu?"

„Fuldkommen, min Herre, og jeg ønsker Dem god rolig Nat," sagde jeg, idet jeg stod op, uden endnu at have tømt min Flaske.

Da jeg lukkede Døren efter mig, syntes jeg ... ja, jeg var ganske vis paa, jeg hørte en Skoggerlatter.

„Hvem er den velopdragne Herre?" spurgte jeg Opvarteren.

„Det er Advokat Mal-Namara. Er han ikke meget elskværdig?"

„Ja vist, en prægtig Mand."

„Jeg vilde ønske, De kunde høre ham for Skranken. Det skal være en snild Fyr, der skal narre ham."

„Kald paa mig Klokken Fem," sagde jeg og skyndte mig op ad Trapperne, for at være alene med min Harme.

Tidlig næste Morgen tog jeg med Toget til Derry, fast bestemt paa ikke at aabne Munden hele Dagen, og næste Dag med en Dampbaad til Cuttanagora, en lille Landsby et Par Milsvei fra Killyrotherum. Her leiede jeg en lille Vogn, som skulde bringe mig til mit Bestemmelsessted ad en god Vei ind mellem Bjergene, og her kunde jeg da vel endelig tale med et menneskeligt Væsen, uden at være udsat for en uopdragen Advokats Næsvisheder og Nærgaaenheder i en Gjæstestue. Da jeg gjerne vilde have lidt Oplysning om den Familie, jeg tog til, spurgte jeg Kudsken, om han kjendte Hr. Dudgeon.

„Ja, ham kjender jeg godt," svarede han.

„Det skal nok være en prægtig Mand?"

„Ja, en ganske udmærket."

„God mod de Fattige, kjærligsindet mod Alle?"

„Det forstaaer sig, Herre, det var Synd at sige Andet."

„Og man holder meget af hans Familie her paa Egnen?"

„I, Gud bevares! Der er ikke Mange, man gjør saadan af."

Kjed af denne stadige Samstemning, og da jeg saae, at der ikke var nogen Udsigt til at faae en selvstændig Mening ud af min altfor høflige Reisefælle, valgte jeg en anden Udvei. Jeg tændte min Cigar, bød ogsaa Pat en, og da han nød den med stor Fornøielse, sagde jeg pludselig:

„Den Cigar, De der nyder, Paddy, kommer fra et Land, hvor Folk ikke ere saa lidt lykkeligere, end som her."

„Og hvor er det Land da, Herre?"

„I Amerika, i Staden Virginia."

„Ja, det er saa sandt som Guds Ord. Der har de det rigtig godt."

„Og veed De, hvorfor? Det er, fordi Enhver er Herre over det, der tilhører ham. Hvis I i Irland fik Lyst til at dyrke Tobak paa Eders Jorder, maatte I det jo ikke; I saa Havre eller Byg, men have ikke Ret til at male det. I skal gjøre det, og I maa ikke gjøre det: saadan er Loven. Er det, Ja eller Nei, Slaveri eller Frihed?"

„Slaveri, og Intet mindre, for Djævlen!" sagde han og smurte dygtig paa sin Hest.

„Og veed De, hvad der er Grunden dertil? Kjender De Grunden til denne hemmelige Lov?"

„Nei, det veed jeg ikke Noget om."

„Det er for at opretholde Kirken og fede Præsterne, som ikke høre til Folket; og det er ogsaa derfor, at der skal betales Afgift af Tobak og Brændeviin. Hvad nytter, maa jeg spørge Jer, den Bygning der nede med Taarn og Klokke paa? Hvad gjør Hs. Høiærværdighed Daniel Dudgeon for os? Han trællebinder os, han .... Naar vi have sammensparet nogle Skillinger, skal han maaskee have dem i Tiende allesammen!"

„Ganske vist, Herre, thi det er en haard Mand. I Aar har han taget Sildene i Garnet; han skal jo have sin Part.“

„Og det taale de?“

„Ja,“ sagde han sørgmodigt, „de have intet Mod her. „Nei, oppe i Muggle-na-garry, der have de rullet En i Skarnet.“

„Hvad for En?“

„Ih, en Præst, og det har han havt rigtig godt af. Nu er han saa blid som et Lam, og han plager dem slet ikke med Tiende.“

„Saa have I vel i Sinde at gjøre det Samme?“

„Ja, naar Vorherre vil give sin Velsignelse dertil,“ svarede han fromt.

Overtydet om, at det ikke var muligt at faa nøiagtige Oplysninger af en saadan Kilde, trykkede jeg min Hat ned over Øinene og lod Resten af Veien som om jeg slumrede. Vi naaede endelig til en smal Vei, som var vanskelig at kjøre op ad; vi holdt da, og Kudsken mente, det var bedst jeg gik det Stykke.

„Huset er ikke langt borte,“ sagde han; „et Par Bøsseskud omtrent herfra, bag den Høi, De seer der.“

Jeg lagde min Vadsæk under en Gyvelbusk og begav mig noget nedslaaet paa Vei. Rundt omkring mig, saa langt jeg kunde øine, var Landet øde og bart. Man opdagede ikke noget Spor af Bygning, ikke et levende Væsen paa den stenede Jordbund, hvor al Plantevæxt næsten var ophørt. Det var eensformige Høidedrag, som en stor, pludselig forstenet Sø, med enkelte fremspringende Klipper, der saae ud som de vældige Bølger, der i Oceanet taarne sig op over de andre. Efter en temmelig lang Vandring naaede jeg Toppen af Høien, og for mit Øie udbredte sig Atlanterhavet. Det varede noget, inden jeg i Bjergets steile Brink opdagede Taget paa en Bygning, der skjult af Klipperne saae ud, som om det var en Deel af dem. Det blæste saa stærkt deroppe, at jeg neppe kunde staae paa Benene, og jeg maatte med største Møie krybe ned. Det varede en god Stund, inden jeg naaede Præstegaarden. Denne var en lang Bygning paa eet Stokværk med tilhørende Udhuse. Porten var lukket med tykke Brædder og beskyttet mod Nordvestvinden ved store Klippestykker; den benyttedes øiensynligt ikke mere. Jeg gik bag om Huset, hvor jeg traf en Kone, som vaskede Tøi i et Skur. Hun viste mig meget høfligt tilrette og pegede paa en Dør, hvor hun sagde, jeg kunde træffe Præsten.

Jeg bankede paa og traadte ind i et lille Værelse, hvor jeg traf hele Familien siddende ved en gammeldags Kamin. Præsten læste i en gammel Avis, og hans Kone og Datter strikkede.

„Det er Gonlett,“ sagde han, idet han trykkede mig hjerteligt i Haanden. „Hvorledes befinder De Dem?“

„Vi talte just om at sende Dem En imøde,“ sagde hans Kone. „Det er min Datter Lizzy.“

Lizzy smilede svagt, men sagde ikke Noget. Det var en smuk, blond Pige med milde og venlige Træk.

„De har vel fundet Egnen noget vild her, Hr. Gonlett; men her er dog meget smukt, naar Solen skinner, og det ikke blæser for stærkt.“

„Her er storartet,“ sagde jeg, lidt forlegen ved at finde et passende Udtryk.

(Fortsættes.)

En Fresser i Nøden.

En varm Foraarsaften i Aaret 1784 sad en ung Mand under et blomstrende Lindetræ, der stod tæt ved Havemuren ud til Veien. Han syntes at vente paa Nogen. Endelig hørte han lette Trin, og Raslen af en Fruentimmerkjole.

Han sprang op, og en ung Pige tog Plads ved Siden af ham.

„Jeg kunde ikke komme før,“ sagde hun; „jeg blev nu sendt i Kjøkkenet, og løb til Dig.“

„Ak, Reserl! det er et sørgeligt Liv, vi føre. Vi leve i Frygt og Angst, i de faa Øieblikke, vi kunne tilliste os, og dog er Du min Brud, thi jeg har jo med mine egne Øren hørt Din Fader paa sin Dødsseng sige til Din Formynder, Amtmanden, at vi To skulde blive et Par, naar Du var bleven lidt ældre. Og dog gjør han Alt for at koble Dig sammen med sin Søn Vincenz.“

„Det er en haard og uretfærdig Mand imod Alle, imod mig er han grusom, og truer med at jage mig ud af Huset.“

„Ja, lad ham kun det. Min usle Skriverpost opgiver jeg hellere idag end imorgen.“

„Og hvad skulde der saa blive af mig?“

„Du følger med mig.“

„Nei, det hverken vil eller tør jeg, Andreas.“

„Fordi Du ingen rigtig Tillid har til mig. Jeg har kraftige Arme, og kan arbeide for os begge.“

„Jeg kan ikke følge Dig paa denne Maade,“ sagde hun rødmende; „jeg føler, at min salig Moder aldrig vilde billige det.“

„Saa gift Dig med Amtmandens Søn.“

„Hellere dø.“

„Stakkels Barn! Du vil aldrig finde Mod til

i det afgjørende Dieblik at modsætte Dig Amtmandens Villie —, Du vil som et Offerlam lade Dig slæbe til Alteret."

„Nei, saa svag er jeg ikke —, hellere Døden; — Gud er barmhjertig."

„Du maa være syg, Reserl, naar Du hellere vil springe i Vandet, end følge mig ud i den vide Verden. Fat Mod! Verden er stor, vi ere unge, og holde af hinanden, og hvorfor skulle vi give Afkald paa en lykkelig Fremtid."

„Jeg er svag og forknyt; jeg duer ikke til tunge Kampe for Livet —, og Døden frygter jeg ikke."

„Tal ikke saaledes. Du maa og skal leve."

„Vil Du da hellere see mig som Vincenzs Hustru?"

„Nei —, men vi ville ikke forsage, Reserl: Naar Nøden er størst, er Hjælpen nærmest."

„Hvem vil kunne hjælpe os. Amtmanden er den mægtigste Mand i en stor Omkreds."

„Keiseren er meget mægtigere, og han er mild og god."

„Keiser Joseph er i Wien, og Wien er langt borte."

„Vel sandt; men jeg hørte nylig En sige til Amtmanden, at Keiseren for Dieblikket reiser incognito her i Bøhmen."

„Men her kommer han næppe, og jeg faaer kun Ro og Fred i Graven."

„Du skjuler noget for mig. Der er foregaaet noget, som piner Dig. Skulde det være sandt, hvad man hvisker om, at Selskabet, Amtmanden giver idag, er en Forlovelsesfest?"

„Nei, saavidt er det endnu ikke kommet," sagde hun, og slog Dinene ned for hans flammende Blik. „Heldigviis holder Vincenz mere af Rentemesterens Josepha, end af mig, og Gud give, at jeg for mine Penge kunde kjøbe mig min Frihed —, jeg offrede dem gjerne —; men hvad er det for en Larm fra Gaarden?"

„Bønderne blive utaalmodige," sagde Andreas, „de have bragt det indkjøbte Korn, som paa Keiserens Befaling skal uddeles her paa Grund af Misvæxten. De have nu ventet i fire Timer, og de Fattige ligeledes, da Amtmanden har svaret, at han ikke har Leilighed nu, da han har Gjæster hos sig. Jeg har forgjæves anmodet ham om, at lade mig besørge Uddelingen, men det vil han ikke, og saaledes maa de fattige, forsultne Folk staae ved de fulde Vogne, og nøies med Duften fra Kjøkkenet, hvor der steges og brases; og Bønderne maa have Kvittering, naar de have læsset af."

„Jomfru Reserl, Jomfru Reserl!" blev der raabt.

„Det er mig, der kaldes paa —, Amtmandinden er nu selv gaaet ud i Kjøkkenet, da jeg blev hende for længe borte. Farvel!"

Andreas fulgte hende med Dinene, indtil hun forsvandt bag Buskene, og gik saa igjennem Haven ud i Gaarden.

Hans Samtale med Reserl havde dog, uden at de to Elskende anede det, havt en Tilhører.

Paa Landeveien var en enlig Vandrer kommen gaaende, og da han hørte Hvisken indenfor Muren, stillede han sig op til den, og lyttede. Den Fremmede, der bar en almindelig Officersfrakke uden Distinktioner, traadte ind i Gaarden, samtidig med Andreas, og spurgte denne: „Hvorfor blive Vognene ikke aflæssede. Kunne de forhungrede Stakler ikke betale den Pris, der forlanges?"

„Nei, Herre," svarede Bønderne, før Andreas kunde svare, „Kornet skjænker Keiseren, som Gud velsigne, til de Fattige. Vi skulle blot aflevere det, og have nu ventet længe paa, at faae Tilladelse til at læsse af, og reise hjem. Vi have en lang Vei, og faae kun Betaling for een Dag."

„Og hvorfor vil Amtmanden ikke lade Jer aflevere det?"

„Fordi han selv holder Fest med sine Venner," skreg de Fattige, „medens vi staa her og fryse og sulte."

„Meld mig hos Amtmanden," sagde den Fremmede til Andreas.

Denne tøvede lidt, da han følte, at Amtmanden vilde lade det gaa ud over ham, hvis han forstyrrede Selskabet, men han besluttede sig dog dertil, gik hen til Huset, aabnede Døren til Spiseværelset, og sagde med lydelig Røst: „Hr. Amtmand! Der er en fremmed Herre, som ønsker at tale med Dem."

Amtmanden havde just slaaet paa sit Glas, og sagt: „Mine Damer og Herrer! Jeg beder Dem drikke paa et Par Forlovedes Vel..."

Den Fremmede fulgte lige efter Andreas, til hvem Amtmanden skreg: „Hvorledes tør han vove at komme herind nu, da han jo veed, at jeg ikke vil forstyrres."

Dog, da han saae den keiserlige Uniform, som den Fremmede bar, sagde han lidt mindre barsk: „Hvem er De, min Herre?"

„Lieutenant i keiserlig Tjeneste."

„Og hvormed kan jeg være Dem til Tjeneste?" spurgte Amtmanden utaalmodig.

„Ved at expedere Bønderne, der have ventet saalænge."

„Bah! — de kunne vente."

„Men de have en lang Vei hjem..."

„Hvad vedkommer det Dem, og hvorfor tager De Dem saa ivrig af den Sag?"

„Af ren Menneskekjærlighed; man maa ikke plage de stakkels Mennesker."

„Behold Deres Moraliseren for Dem selv," tordnede Amtmanden; „jeg veed nok, hvad jeg har at gjøre, og Bønderne maa vente, saalænge det behager mig."

Den Fremmede bød ham med et Vink at tie, og sagde med Strenghed: „Saa underretter jeg Dem herved om, at Kornet ikke mere vedkommer Dem; men Dem, min unge Ven," og han nikkede venligt til Andreas, „beder jeg gaa ud og affærdige Folkene, thi De er fra nu af Amtmand, hvortil jeg, Deres Herre og Keiser, udnævner Dem, og afsætter den hidtilværende fra sit Embede."

Andreas stod som i en drømmende Tilstand, hvoraf han blev vækket af Keiserens Ord: „Skynd Dem, Amtmand; Folkene have allerede ventet altfor længe."

Den afsatte Amtmand var dødbleg, hans Hustru hulkede, og Gjæsterne vidste ikke, hvad de skulde gribe til, da Døren heldigvis gik op, og en Officer traadte ind, og meldte:

„Deres Majestæts Vogn holder for Døren; Hjulet er nu istandsat."

„Godt. Jeg er dog ikke færdig endnu.. Siig mig, mit Barn," henvendte han sig til Reserl, „var det Din Skaal, Amtmanden vilde udbringe, da jeg traadte ind, og er det med Din frie Villie, at Du forlover Dig?"

„Nei, thi Amtmanden har villet tvinge mig til at forlove mig med sin Søn."

„I mine Stater bør Ingen tvinges til Ægteskab, og jeg ophæver derfor Forlovelsen. Har Du maaskee valgt en Anden?"

„Jeg har fra min tidligste Ungdom været forlovet med min Fætter Andreas."

„Hvem er Andreas? maaskee den nye Amtmand?"

Hun nikkede.

„Saa vil jeg ikke alene give Fætteren et Embede, men ogsaa en Hustru," og da Andreas traadte ind, og meldte, at Sagen var ordnet, tilføiede Keiseren: „Det er godt; vær altid tro, samvittighedsfuld og mild, uden Persons Anseelse, og da De er forlovet med den unge Pige, saa vil jeg og min Adjutant være Vidner til Deres Bryllup, som strax kan foregaa, da jeg heldigviis seer en Præst imellem Gjæsterne."

„Skynd Dem, Hr. Pastor, min Tid er knap."

Da Ceremonien var forbi, lagde han sin Haand paa den unge Kones Pande, og sagde: „Værer lykkelige, og lader ingen Bedende eller Trængende gaa uhjulpen fra Eder, og ihukommer det gamle Ordsprog: „at naar Nøden er størst, er Hjælpen nærmest."

Talgaade.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10
En Egenskab, der os piner og plager,
Mens andre Folk den i høi Grad mishager,
Dog ørkesløs Taabe den Arbeide giver,
Og ofte hans tomme Dag opliver.

5 6 10
Et Ord, kun et lille, men Alle dog troer,
At det er det Vigtigste her paa vor Jord.

4 2 3
Vi føle det tidt ved en uventet Skræk,
Men let kan det komme af Kulde og Træk.

4 7 9 8
Et Dyr, der i Døden gjør Nytte og Gavn,
I Livet det bruges som Øgenavn.

8 9 10
At være det, attraaes af Store og Smaa,
Thi Alt, hvad vi ønske, ved det kan vi faae.

7 9 3
Det bruges til Mad, i en dagligdags Ret,
Men kan ogsaa flettes sirlig og net.

3 2 1
Tidt glæder det Øiet, tidt er det saa stygt,
At det kun indjager os Afsky og Frygt.

1 2 3 6
Det gjøres ei langsomt, men skeer i en Fart,
Som oftest det ofte da gjentages snart.

1 6 9
Et Ord, der let siges, men tidt har det bragt
Stor Sorg, hvor det netop var sorgløst hensagt.

Opløsning af Stavelsegaaderne i Nr. 45:
1. Mundheld. 2. Kønrøg.

☞ **Med dette Nr. følger „Sigrid Lilieholm", 11te Ark.**

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

V. Söborg's Stentrk.

S. Trier's Forlag.

En ny Fiskerbaad sættes i Vandet i Holland.

Skandinavisk Folkemagazin

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 25de November. Nr. 47.

Indhold: En ny Fiskerbaad sættes i Vandet i Holland (med Lithografi.) — Ebba (Fortsættelse.) — Uheld (Fortsættelse.) — Uhret (Fortsættelse.) — Blandinger. — Dobbeltgaader.

En ny Fiskerbaad sættes i Vandet i Holland.

En Fiskers Lod er ikke misundelsesværdig, og navnlig turde Nordsøfiskeren døie meget ondt. Hans Tilværelse er afhængig af mange Ting og Tilfældigheder, som han slet ingen Magt har over. Hans Arbeide er møisommeligt, fuldt af Farer, og betaler sig sjelden saa godt, at han kan kalde Hus og Baad sine. Heldigvis elsker han sin Dont, og vil ikke bytte den med nogen anden.

Den bedste Baad kan ikke vare evig, og Bygningen og Udsætningen af en ny Baad er ikke alene en Begivenhed for vedkommende Familie, men en Slags Fest for hele Fiskerleiet. De større Fiskerbaade og Sildebøsserne blive sjelden byggede paa egentlige Skibsværfter, men i Almindelighed paa Dünerne, og maa sættes i Vandet ved at flere Heste slæbe dem fra Byggepladsen ud i det lave Vand, hvorfra de efterhaanden skydes ud paa dybere Vand.

Vort Billede viser saaledes en flagsmykket Baad med beslaaede Seil, og Fiskernettene ophængte i Masten.

Saasnart Ebben kommer, bestiger Bygherren og Familie Skibet, ført af Skibets Bygmester, Hestene forspændes i de Touge, der ere fastgjorte baade om Bagbord og Styrbord, og kraftige Tømmermænd og Fiskere gaa paa hver Side, for at hindre Baaden i at kæntre over —, saa gives Signal, der pidskes paa Hestene, og Baaden glider under Forsamlingens Jubel i Vandet, for at blive flot, naar den næste Flod kommer.

Naar Baaden er i Vandet, samles Arbeidsfolkene, Naboer og Venner til Dands og Lystighed hos Bygherren, hvis Geneverdunke ogsaa bidrage til Glæden.

Ebba.

(Fortsættelse.)

„Jeg veed ikke, hvorfor De behandler mig som om jeg var en hjerteløs Kokette, eller endogsaa en Forbryderske, Hr. Brudenskjold. Er det da absolut nødvendigt, at man altid lægger sine Følelser og sit Hjerte ligesom paa en Præsenteerbakke, for at Alle strax kunne gjøre sig bekjendte med dem, og gjøre deres Bemærkninger derover. Jeg er ondskabsfuld nok til, ved at skjule mine virkelige Følelser at drive lidt Skjæmt med og føre paa Vildspor mange Mennesker, som dog i Grunden ikke føle nogen dybere Interesse for mig. Det er maaskee ikke fuldkommen korrekt efter den strenge Morals Forskrifter, men det er i ethvert Tilfælde meget morsomt og underholdende."

„Hvorledes skal jeg forstaae det? Tør jeg altsaa haabe? Vil De endelig opfylde mit inderligste Ønske?" udbrød Adolf med straalende Ansigt. „O Ebba! min Elskede, sig Ja! Og Alt hvad jeg er og har skal for Fremtiden kun være afhængigt af Deres Ønsker og Befalinger."

Hun betragtede ham med et saadant Smil, at det glimrende Snelandskab forekom ham forvandlet til et Paradis.

„Det er meget, overmaade meget sagt, Hr.

Brudenskjold. Tag Dem iagt for, at De ikke kommer til at fortryde det, naar jeg engang tager Dem paa Ordet, som jeg snart kan være fristet til. Dog —, De har villet det. Tag altsaa den egensindige, forkjælede Ebba, og gid Deres Kjærlighed maa føle sig stærk nok til at overvinde hendes Feil."

Hun rakte ham Haanden, som han til stor Forbauselse for den bagpaa staaende Kudsk, og uden at agte paa Omverdenen i sin Lykkesrus førte til sine Læber.

Da Partiet var bleven samlet paa Hasselbakken, forestillede Adolf Ebba for de Øvrige som sin Forlovede, og Ebba besvarede Ulrikkes Forbauselse og Beundring med en Strøm af lystige og overmodige Ord.

5.

„Jeg kan ikke noksom udtrykke min Glæde over Ebbas Giftermaal med den unge Brudenskjold," sagde Obersten en Aften til Frøken Vollmansholt, der som en Slags Æresdame var flyttet til Oberstens, saalænge Ebbas Forlovelsestid varede. „En rigtig brav, ung Mand, og dertil forelsket til op over Ørene. Min Datter kunde prise sig lykkelig, selv om ikke den tilkommende Hr. Gemal bragte hende en stor Formue og en glimrende Stilling."

Frøkenen løftede Øinene fra den Bog, hvori hun var begyndt, med den hende egne Nøiagtighed, at optegne de Gjenstande, der vare bestemte til Ebbas Udstyr.

„Jeg er ganske af Deres Mening, kjære Svoger. Ebba gjør efter menneskelig Beregning en næsten uhørt Lykke, og jeg har i saa Henseende kun det eneste Ønske: at hun rigtig maa føle og erkjende det, og ikke ved Egensind og Overmod selv forspilde sin Lykke."

Obersten følte sig stødt, men tilligemed noget urolig.

„Det er haarde og strenge Ord, Mathilde. Har ikke baade De og vi Alle fundet Ebba langt mere medgjørlig og eftergivende, fra det Øieblik hun blev forlovet?"

„Det indrømmer jeg, men der er dog saamegen Egensindighed og Trods endnu tilbage hos hende, at hun, hvis hun ikke virkelig er dybt greben af Kjærlighed til sin Forlovede, og derved er bleven ganske forandret, let kan trætte selv den føieligste Ægtemand, og stille hans Taalmodighed paa Prøver, som ikke ere til at udholde. Husk blot paa, hvorledes hun nylig opførte sig ved Forlovelsesfesten. Kunde Hr. Adolfs Bønner, mine Overtalelser, eller nogensomhelst Anden faae hende til at opgive den barokke Idee, ved en glædelig Fest at møde i en sort Dragt?"

„Hvad bryder jeg mig om Skik og Brug, og om gamle Tanters og Kousiners Sladder og Overtro, Tante Vollmansholt? hed det hvergang jeg søgte at overtale hende."

„Mit Speil siger mig, at Sort klæder mig godt, og naar jeg sætter Roser i Haaret, saa kan der virkelig ikke være Tale om, at faae Indtryk af noget Sørgeligt."

„Men Din Brudgom, Ebba! var jo dog som ude af sig selv over denne Din Idee, fordi hans Moder er overtroisk, og vilde føle sig forstemt," lød min sidste, men ogsaa upaaagtede Indvending."

„Virkelig?" spurgte Obersten, „og Ebba holdt alligevel fast paa sin Idee."

„Det maa De jo selv kunne vide, kjære Svoger. Det eneste Svar, som jeg tilsidst erholdt, var: „Det har Adolf vidst for længe siden, og han maa virkelig vænne sig til, at vi ikke altid kunne være af samme Mening. Og hvad Fru Svigermama angaaer, saa er det ret godt, naar hun strax fra første Færd mærker, at jeg er fast bestemt paa i visse Ting kun at følge mit eget Hoved."

„Sagde hun virkelig det," yttrede Obersten; „Alt er jo ikke saa slemt, som det har Udseende af. Er Ebba først bleven gift med Adolf, saa vil den Agtelse og Hengivenhed han indgyder Alle, ogsaa virke paa hende, og tilsidst vinde Seir over hendes smaa Griller og Luner. Det haaber jeg ganske bestemt."

Det unge Par traadte ind, og forhindrede Frøken Mathildes Gjensvar, og skulde man dømme efter Begges straalende Ansigtsudtryk, saa havde Oberstens Forhaabninger gode Udsigter til at gaa i Opfyldelse.

„Vi komme just, Papa, ligefra Adolfs Forældre, og ere blevne enige om at bestemme vort Bryllup til St. Hansdag; thi paa den Dag er vort gamle Stockholm som pyntet, og alle Folk fra Morgenstunden i bedste Humør," sagde Ebba, og faldt Faderen om Halsen.

„Og er Din Forlovede enig med Dig?" spurgte Obersten.

„Ebba ønsker det jo, og hendes Ønsker ere Befalinger for mig," svarede Adolf.

„Nei, saa slemt er det da heller ikke med Adolfs Underdanighed. Du skulde blot høre, hvilke Gardinprædikener han stundom holder for mig. Jeg troer fuldkommen at være i Pensionsanstalten endnu, og under de hæderlige Damer Estlys og Petreas strenge Regimente."

Alle lo. Man tog Plads om det store, runde Bord, og begyndte paa Listen over dem, der skulde indbydes til Festen, der efter den unge Bruds Ønsker ikke kunde blive glimrende nok.

„Fremfor Alt maa Din Ven Oskar blive Ulrikkes Nabo ved Bordet," sagde Ebba paa den

bydende Maade, som forvænte Væsener saa let antage.

„Mener Du virkelig, at han nærer alvorlig Interesse for Ulrikke?" spurgte Adolf.

„Udentvivl, kjære Ven. Man maa være blind eller døv, eller begge Dele tilsammen, naar man et eneste Øieblik kan undlade at iagttage det. Husker Du ikke, hvor bleg Oscar blev, da Ulrikke paa den sidste Seiltour søgte at faae fat i en Vandlillie, og var nærved at falde ud af Baaden? — Han sprang til, som om det gjaldt Liv eller Død, og vi maa endnu den Dag idag være taknemmelige for, at Baaden ikke kæntrede."

Adolf nikkede.

„Du har Ret, Ebba; jeg var saa opfyldt af min egen Lykke, at jeg slet ikke lagde videre Mærke dertil. Og nu Ulrikke? Troer Du, at hun besvarer Oscars Følelser?"

„Ja, det troer jeg nok. Rigtignok ere vi To af yderst forskjellig Karakter, og hun er saa indesluttet og tilbageholdende i sine Yttringer, at jeg, til Trods for vor forøvrigt venskabelige Omgang, dog ingenlunde er tilstrækkelig orienteret i hendes Følelsers indre Verden. Lad det forøvrigt være, som det vil, saa skal jeg nok alligevel gjøre mit Bedste til, at to Hjerter, som synes at være skabte for hinanden, ogsaa finde hinanden."

Adolf betragtede sin Forlovede med et forskende Blik, og det var, som om en Sky et Øieblik formørkede hans Træk.

„Det vil Du dog vist ikke blande Dig i, thi til at to Hjerter skulle slutte Forbund for Livet, dertil maa de ikke bevæges af ydre Bevæggrunde, eller Udenforstaaende, men kun af deres egne Følelser. Ikke sandt, Ebba, det er egentlig ogsaa Din Mening?"

„Jo vist, jo vist, Adolf; men hvorfor tage den Sag saa høitidelig. Jeg kunde jo aldrig tænke mig, at Du vilde betragte den Ting fra et saa alvorligt, ja, jeg fristes til at sige sentimentalt Standpunkt. Lad det nu være godt —, vi have mange andre, langt vigtigere Ting at tale om, vedkommende Arrangementet af vore Værelser, Møbler ꝛc."

6.

Ebba havde ikke kunnet gjøre noget heldigere Valg til sin Bryllupsdag end den solklare, deilige St. Hansdag, der oprandt for hende. Alt tydede paa Glæde og Livsnydelse i det muntre Stockholm, hvis Gader vrimlede af festligklædte Folk, medens flagsmykkede Baade dampede, seilede og roede hen over Mælarsøens blaa Vande. Alle syntes med Glæde og Deltagelse at hilse det unge Brudepar, hvis glimrende Ekvipage banede sig Vei gjennem Mængden, og det var nok værd at faae et Blik af

den smukke Brud, hvis glimrende Diadem gav hende Udseende af at være en Maidronning eller Prindsessen i Andersens Eventyr, og da Vognen holdt ved Katrineholmens Kirke, var den omringet af den ved saadanne Leiligheder altid tilstedeværende gabende Mængde.

„Hvor hun er smuk! — Hvor han maa være lykkelig, som faaer en saa deilig Hustru!" hørte Ebba dem hviske, da hun steg ud af Vognen.

„Den, der er saa rig som den unge Brudenskjold, kan vel ogsaa vælge sig den Skjønneste iblandt de Skjønne," sagde en gammel Pebermø med misundelige Blikke paa Ebbas Skjønhed og glimrende Dragt.

„Nei, vistnok ikke," bemærkede en ældre Matrone, „men man maa ogsaa betænke Mamsell, at den Skjønneste iblandt de Skjønne ikke altid er den Bedste af de Bedste, og at et saa smukt, ungt Pigebarn ogsaa let kan være forvænt og fordringsfuld, og blive vanskelig at styre. Denne Frøken saae mig just ud til at ville kommandere, og at Alle skulle dandse efter hendes Pibe. Jeg vil blot ønske, at den unge Herre ikke strax i Hvedebrødsdagene lader Magten tage aldeles ud af Hænderne paa sig."

Disse sidste Bemærkninger naaede heldigvis ikke Ebbas Øren; hun vilde næppe have følt sig behagelig berørt ved dem.

Orgelets Toner i Forening med det dæmpede Dagslys inde i Kirken, virkede stemningsfuldt paa Ebba, og det var maaskee første Gang i sit Liv, at hun følte sig alvorlig greben, og da hun stod for Altret med sin Brudgom, var hun sig den høitidelige Situation bevidst, og fuld af de bedste Forsætter med Hensyn til sit fremtidige Liv lovede hun sig selv at blive sin Husbond en kjærlig og trofast Hustru.

„Ebba! mit kjære Barn, gjør Din Mand lykkelig, han fortjener det," sagde Obersten, da han efter Ceremoniens Ende omfavnede og lykønskede sin Datter.

„Ja, Papa! men jeg haaber ogsaa, at Adolf vil forsøge at gjøre mig lykkelig," svarede hun med sit sædvanlige livlige og overmodige Væsen.

„Ja, det vil jeg, min dyrebare Ebba," sagde den unge Ægtemand, og kyssede hende ømt paa Haanden. „Nu er Du, Gud være lovet, min, og jeg —, jeg alene har Ret til at beskytte Dig, en Lykke, som jeg haaber altid at ville vise mig værdig til."

Bryllupsfesten var glimrende, og Alt var opbudt, hvad Husets Rigdom formaaede. Ebba straalede af ungdommelig Skjønhed og Glæde; Faderen og Svigerforældrene kunde ikke blive trætte af at beundre det unge Par, der var deres Hjerter saa dyrebart, og hvis Fremtid laa saa lys og venlig

for dem. Selv Ulrikke, der sad ved Siden af Adolfs Ven, ligeoverfor Ebba, kunde ikke lade være at betragte hende med Beundring.

„Jeg troer, at denne Dag vil have en stor Indflydelse paa Ebba, og befri hende for mange Feil, som just ikke lovede noget Godt for hendes Fremtidslykke," sagde hun til Oscar, der beredvilligt laante hende Øre.

„Det ønsker jeg ogsaa, min naadige Frøken, thi jeg vil ærligt tilstaae, hvorvel jeg, da Frøken Ebba er Deres Veninde, ikke bør sige noget Ondt om hende, at jeg utallige Gange har været rigtig opbragt paa hende, paa Grund af hendes Opførsel imod min bedste Ven, som havde al sin Rolighed, Godmodighed og Taalmodighed nødig, for at udholde hendes iltre Indfald og barnagtige Luner. Det forekom mig ofte, at han lod sig altfor meget tyrannisere af sin Brud, og lod hende faae sin Villie. Jeg vil kun haabe, at han ikke kommer til at bøde for sin svage Eftergivenhed."

Ulrikke betragtede ham med et saa blidt og mildt Blik, at det aldeles fuldendte den Tryllemagt, hun allerede udøvede over ham.

„Fra idag af frygter jeg det ikke mere, Hr. v. Torstenson, thi Ebba synes virkelig at være aldeles overvunden af Adolfs Kjærlighed, og endelig engang at være dybt og sandt rørt. Havde De hørt hende imorges, da jeg bragte hende Brudekrandsen, under Smil og Taarer hviske til mig: „Jeg troer dog, at jeg har et Hjerte, og at han har faaet det," saa vilde De ikke mere have næret nogen Bekymring."

„Da jeg hører det af Deres Mund, er jeg parat til at tro og haabe Alt, men jeg er dog alligevel glad over, at jeg ikke er i Adolfs Sted," svarede Oscar i en Tone, der bragte Ulrikkes Puls til at slaa hurtigere, og at vende Øinene fra ham ned paa Jorden, og Tankerne fra sin Veninde til sit eget Indre.

7.

Der er nu forløbet et Tidsrum af flere Aar, som har frembragt store indre og ydre Forandringer, saavel i Forholdene som paa Menneskene, og disse Aar have navnlig været meget betydningsfulde for flere af Hovedpersonerne i denne vor Fortælling. Ebba var ikke blot bleven Hustru, men ogsaa Moder, og i det første Par Aar syntes det virkelig, som om disse to Begivenheder, der vel ere de største en Kvindes Liv kan undergaa, havde gjort deres Indflydelse gjældende hos hende, og omskabt den paastaaelige, letsindige, unge Pige til en trofast, og til Offer beredvillig Hustru. Adolf triumferede, og havde Umage nok med ikke at lade denne Tilfredsstillelse blive altfor tydelig ligeoverfor dem, der havde tvivlet

paa, at han ogsaa vilde faae tilstrækkelig Magt over Ebba.

Det var imidlertid heldigt, at han ikke brystede sig altfor stærkt af sin Magt, thi hvormeget Forsynet end havde overøst Ebba med ydre Goder, og hvormeget endogsaa baade Menneskene og Forholdene føiede hende —, saa var hun dog ikke bleven bedre, eller følte sig tilfreds. Vel var hun bleven greben af dyb Sorg, da Døden kort efter hendes Bryllup berøvede hende den kjærlige Fader, men ligesom Sorgen var heftig, saaledes var den ogsaa kortvarig, og saavel hendes Mand som hendes Svigerfader gjorde Alt for at adsprede, men desværre ogsaa Alt til at forvænne og forkjæle hende. Ligesom hendes Fader, den afdøde Oberst, i sin Tid havde anskaffet Mullskjolen og Koralsmykket, skjøndt det langt oversteg hans Evner, saaledes kappedes nu Manden og Svigerfaderen om at anskaffe enhver Kostbarhed, hun syntes om, og at tilfredsstille ethvert Liebhaveri, hvilke Anstrengelser det endogsaa skulde koste.

„Ebba ønsker det, altsaa maa jeg skaffe det," lød altid Svaret fra Adolf, ligeoverfor Moderens advarende Forestillinger, hvorimod hans Fader var ligesaa forgabet i sin Svigerdatter, som Adolf i sin Hustru.

„I ere lige gode om at fordærve hende, thi Ebba er ikke af de Naturer, som hæves eller forædles ved uafbrudt Medgang og Solskin eller et Overmaal af Kjærlighed," sukkede Svigermoderen, som hverken var tilfreds med Svigerdatterens Opførsel eller hendes daglig stigende Tilbøielighed til Pynt og Adspredelser.

(Fortsættes.)

Asyl.

(Fortsættelse.)

Den gamle Dame sukkede, og jeg syntes hendes Datter ogsaa. Præsten gik nu ud, for at sende Bud efter min Vadsæk, og jeg satte mig nær ved Ilden. En kort Samtale var tilstrækkelig til at sætte mig ind i Familiens Forhold. Præsten havde faaet dette Kald, da han giftede sig for fire og tyve Aar siden, og hverken han eller hans Kone havde forladt det siden. De havde ingen Naboer, og Menigheden var lille. Kirken laa en Fjerdingvei borte, og om Vinteren var Veien til den daarlig. Jeg begreb snart, at min Vært laa i aaben Strid med Biskoppen, der som Whig var papistisk sindet, me-

dens Præsten var ivrig Orangist og fandt sin Glæde i de protestantiske Processioner og Demonstrationer mod Papismen. To eller tre Gange om Aaret havde Dans Parti denne Fornøielse; men skjøndt han i Mellemtiden ene var udsat for Massernes Uforskammethed og Krænkelser, saa holdt han sig dog kjækt, hvad der end mødte ham. Naar han gik til Landsbyen, undlod han aldrig at binde et orangerødt Baand i Knaphullet, og mødte han Pater Lafferty, saa gav han denne hans foragtelige Blik tilbage med Renter.

Efter flere Aars Fortrædeligheder fra de høiere Myndigheders Side, som ikke gjorde den mindste Virkning, lod man endelig Dan i Fred. Han blev opgivet som et af disse fortvivlede Tilfælde, Tiden kun kan raade Bod paa. Imidlertid var der for et Par Aar siden indtruffet en Begivenhed, som nær havde givet Biskoppen Leilighed til at komme ham tillivs.

Ved en af de aarlige Høitider var der under de stedse uundgaaelige Tumulter blevet dræbt et Menneske, og skjøndt Præsten slet ikke havde havt Noget med Lægen at gjøre, var han dog uforsigtig nok, til næste Søndag at hentyde dertil i sin Prædiken. Det vakte Opsigt, blev omtalt i Bladene, og en ung, papistisk Advokat fremstillede alle Omstændighederne paa en saadan Maade, at der blev taget Forholdsregler mod Præsten, og hans Kirke blev lukket i tre Maaneder. Man kan begribe, hvor opbragt han da var mod Papisterne.

Strax i de første Dage efter min Ankomst indviede han mig i alle sine Sorger og var lykkelig over at finde en velvillig Tilhører. Fra Morgen til Aften sad vi ved Arnen og udslyngede, uden at blive trætte, en Strøm af Bebreidelser mod vore usynlige Modstandere, idet vi spurgte os selv, om da England aldrig vilde see en Mand staa frem, der var istand til at forstaa, at det var til ingen Nytte at give Irland Love, saalænge Papisterne ikke bleve forjagede og deres Kirker nedrevne.

Efter disse stormende Samtaler spiste vi vor Middagsmad, der bestod af Skinke og Fisk; naar vi saa vare ved Slutningen af Maaltidet, maatte Lizzy, da Præsten var forkjølet, udbringe en Skaal for Huset Bronien, og disse fortryllende Læber, der kun aabnede sig til et Smil, udslyngede da med en forbausende Ihærdighed Vredens Ord mod alle dem, der ikke vilde tømme dette Glas.

Havde min irske Kudsk ikke kunnet give mig Oplysning om hans Lands Historie, saa gjorde Præsten det tilfulde. Han var ikke et Dieblik i Tvivl om, hvorledes Irland skulde styres, hvorfra al Elendigheden stammede, og han var istand til at angive de eneste Forholdsregler, der burde tages, for at Landet kunde blive lykkeligt. Og var han i Begyndelsen af Aftenen undertiden nedstemt, saa oplivedes han dog lidt efter lidt, og gav sig saa til at beskrive den herlige Tid, hvor Enhver skulde bære en orangegul Lilie og synge: „Ingen Kutter mere!“

.... Jeg tør vel nok antage, at jeg hører til den Slags Vanemennesker, som engang anbragte i en eller anden Krog, ikke gjerne ville forlade den. Det mærkede jeg idetmindste i Killyrotherum. Jeg var fuldstændig tilfreds med ikke at gjøre Andet, end hvad jeg havde Lyst til, at see alle mine Dage henrulle uden den ringeste Forandring, og jeg havde ikke andet Ønske, end at fortsætte dette eensformige Liv, som vilde have bragt mange ældre Mænd til Fortvivlelse.

Efter Frokost gik jeg sædvanlig ned til Landsbyen med Lizzy, som skulde gjøre Indkjøb der; denne Tour var tilstrækkelig Bevægelse for mig, og jeg gik saa ikke mere ud den Dag. Jeg nedskrev Forskjelligt oppe i mit Værelse; nogle Optegnelser om min fredelige Tilværelse, nogle Opgaver, jeg senere vilde udføre, og endelig en Slags Dagbog, i hvilken jeg kunde opfriske Erindringen om mit Ophold i denne stille Præstegaard. Jeg vil efterlæse et Blad, hist eller her, hvor det træffer sig.

Tirsdag, den 17de November. — Hvorfor bringer Sognefogden altid en Høne, naar han har et Ærinde?

Lizzy har aldrig villet indrømme, at hun lavede Buddingen til Frokost; men Pigen har røbet hendes Hemmelighed, idet hun bragte en Amethystring, som hun havde ladet ligge paa Kjøkkenbordet. Jeg vilde gjerne have, at hun vidste, jeg holder saa meget af Buddinger. Jeg vil prøve paa at sige hende det.

Lizzy's Moder troer, at hun synes godt om mig, og hun har vist ikke Noget imod det. Præsten vilde vist ikke gjøre nogen Indvending, naar jeg sluttede mig til hans Parti. Jeg maa nærmere undersøge, hvorledes Sagen stiller sig.

Hvad er det for en Mand, der har opført sig saa slet mod Lizzy? Hvad har han gjort hende? Det er ikke let at komme efter det, og dog er det af største Vigtighed for mig.

Onsdag den 18de. — Lizzy synes godt om mig, eller hun elsker mig vel egentlig. Hun har tilstaaet mig det imorges, da jeg bragte to Pund Sukker og et Pund Sæbe med fra Landsbyen.

„O! Hr. Gunlett,“ sagde hun pludselig, „hvis De vidste, hvor ulykkelig jeg er!“

Jeg satte min Kurv paa Jorden, tog hendes Haand mellem begge mine og svarede: „Siig mig Alt, Du Kjære!“

Hun blev ganske rød i Hovedet.

„Hvad er det for Noget, Hr. Gonlett, vær nu ingen Nar!“ sagde hun, idet hun ganske forvirret trak Haanden fra mig. „Jeg vilde saa gjerne be-

tro mig til Dem, stole paa Dem .... Jeg vil ikke ...."

Her gav hun sig til at hulke og holdt ikke op, inden vi naaede Huset, skjøndt jeg gjorde mig al mulig Umage for at trøste hende, idetmindste saa meget som min Kurv tillod mig det. En anden Gang skal jeg nok passe paa, ikke at lade mig henrive af mine Følelser, naar jeg har saadant Noget at bære paa til Præstegaarden. Mon Lizzy vil have, at jeg skal slaaes med den Mand, som har fornærmet hende? Hvad kan han dog have gjort hende?...

Søndag den 22de. — Imorges har jeg gjort en vigtig Opdagelse. Da vi kom fra Kirken, spurgte Præsten mig, om jeg i hans Prædiken havde fundet noget Hæftigt eller Ukristeligt. Da jeg slet ikke havde hørt den, kunde jeg med saa meget mere Sandhed sige, at jeg ikke havde bemærket noget Saadant. „Og vil De tro, Gonlett, — det var første Gang, han kaldte mig saaledes —, vil De tro, at det var den samme Prædiken, som man anklagede mig for? Mener De, at den uskyldige Sætning om den hellige Jomfru blev sagt, for at opægge til Mord? Hvad! Og det var dog den især, som Tom Mac-Namara havde saa travlt med ... Men veed De, Gonlett, hvad Grunden var til hans Raseri? Det var, fordi jeg havde afslaaet at give ham min Datter! .... Jeg skulde give min Datter til en elendig Papist som han! Da jeg saae det, udgav jeg min Prædiken og sendte et Exemplar til Biskoppen. Til Tak derfor blev min Kirke lukket. Men det var naturligt; han vilde staae sig godt hos sine Foresatte, og det har jeg ogsaa sagt ham." Saaledes vedblev han, til vi havde naaet Præstegaarden; men hans pibende Stemme havde givet mig en saadan Hovedpine, at jeg maatte gaa tilsengs.

Mandag den 23de. — Jeg har faaet Brev fra Moster Morse; meget koldt og meget tørt. Hun spørger mig, om jeg nu ikke snart er saa rask, at jeg igjen kan begynde at bestille noget. Og hvorfor skulde jeg egentlig det? Hvad saa end min Onkel siger, saa vil jeg virkelig ikke være Kuldrager. Moster spørger, om der maaskee er en øm Følelse i Baggrunden for min Forkjærlighed for Irland. Hun fortæller mig i en streng Tone, at jeg hverken eier Gods eller Gaard i noget Grevskab i England. Hvad behøver hun at minde mig om det? Det er jo hende selv, som først har indgivet mig Tanken om et Ægteskab. Hørte jeg hende ikke sige til Onkel: „Vilde han ikke passe for Lizzy?" Ak, hvor Kvinderne ere fatske!

Jeg har stor Lyst til at vide Alt, hvad der angaaer den Mand, som har opført sig slet mod Lizzy, Der er saa mange Maader at behandle Folk stygt paa. Mon jeg kan faa Mod til at spørge Lizzy selv derom?

Posten har bragt mig mærkelige Nyheder. Sir Morris Stamer er bleven udvævnt til Lord-Statholder over de joniske Øer, og han tilbyder mig Plads som Privatsekretær. Det er en glimrende Stilling, og jeg kan godt gifte mig. Jeg vil tale med Lizzy om det endnu i Dag.

Onsdag den 25de. — Alt er i Orden ....; men det var ikke let. Hvilke Sindsbevægelser har jeg ikke gjennemgaaet i disse Dage! Lizzy elsker mig tilstrækkeligt, men hun vil ikke tilstaa mig Noget om sine Følelser, før vi ere gifte. Hun paastaaer, hvad der jo ogsaa er sandt, at Tillid er Kjærlighedens Kilde, og hun har ikke engang villet tillade mig at kysse hendes Haand. Jeg vilde ønske, hun var lidt mindre tilbageholden, men det synes at være Skik i Irland; hun siger, at de unge Piger der ere meget underlige.

Forældrene veed ikke Noget derom; Lizzy har forbudt mig at sige det, jeg veed ikke hvorfor. Hun vil have, at vi skulle flygte og hemmelig lade os vie i en lille Landsby Articlane. Jeg veed slet ikke, hvad den Hemmelighedsfuldhed skal betyde; det er Noget, hun vil forklare mig senere. Hvor smuk, alvorlig og rolig Lizzy end er, saa har hun dog en meget bestemt Karakteer. Hun overvinder al Modstand, og jeg er nødt til at adlyde, naar hun i sin befalende Tone siger: „Vær nu bare ingen Nar, Gonlett," — hun vil ikke kalde mig Paul — „og gjør, hvad jeg siger Dem." Jeg haaber, det vil opklares, naar vi først ere gifte.

Jeg er i flere Henseender urolig ved denne Flugt. Jeg er vis paa, at det er Dan, som har dræbt Manden, der blev paa Pladsen under Tumulten, og jeg troer ham istand til at gjøre det Samme ved mig, hvis han mener, jeg har fornærmet ham. Hvad skal jeg gjøre? Hvorledes skal jeg egentlig slippe ud af denne Klemme?

Aa, jeg har saadan en Hovedpine! Jeg har i fire Timer maattet synge disse forbistrede gudelige Sange; det skingrer endnu for mine Øren, og imorgen ved Daggry skulle vi afsted. Lizzy's Vadsæk ligger i mit Værelse, Tom Ryan's Baad er skjult bag Klippen, parat til at føre os over Bugten. Jeg finder, at hele denne Historie kommer altfor hovedkulds; jeg er vis paa, at Moster Morse, aldrig vil tilgive mig det. Men Lizzy, der seer saa blid og føielig ud, har en Jernvillie, og da hun har lovet at forklare mig Alt bagefter, maa jeg føie hende. Det er et forfærdeligt Veir. Jeg befinder mig aldrig godt paa Vandet, selv naar det er ganske roligt; men naar der er Bølgegang, bliver jeg saa syg som en Hund. Og i hvilken Stilling jeg kommer: En Elsker, der bortfører sin Elskede og har Søsyge!... Puh! hvor det brager! Man skulde tro, at det gamle Hus blev feiet bort med Alt, hvad der er i

det. Jeg antager, at Killyrotherum har det værste Klima i hele Europa. Dan paastaaer, at Dagenes Længde er den eneste Forskjel, der er mellem Sommer og Vinter, hvilket er ganske til Fordeel for Vinteren.

Jeg vil gaa tilsengs, skjøndt jeg vist neppe kan falde i Søvn; det er mig umuligt at finde Hvile under en saadan Larm. Gud veed, naar og hvor jeg atter skal skrive i denne Dagbog? Men, som den velærværdige Mand siger, naar han tømmer sit Glas: „Saadan er Livet! saadan er Livet!"

Skulde Lizzy virkelig ville reise, hvis Veiret vedbliver at være saa daarligt? Jeg er overbeviist om, at man ikke kan tvinge nogen Sømand, som er gift og har Familie, til at vove sig ud paa Søen i en saadan Storm. Hvad mig selv angaaer, saa anseer jeg mig ikke for berettiget til at forlange af noget Menneske, at han skal vove sit Liv for mig, enten for ... min Fornøielse! ... Nei, det er ingen Fornøielse ...! Min Lykke! ... endnu mindre, thi ... Saa, der faldt en Skorsteen! Hvilken rædsom Blæst! Hvor kunne de dog sove saa roligt? ... Det bankede paa Døren ... Hvem er det? ... Jeg synes det var to Slag ...

Ja, det var Lizzy. Hun er ikke gaaet i Seng, men kommer oppe fra Kirken, hvor hun var gaaet op for at beundre Uveiret. Hun siger, at det vilde, brølende Hav er usigeligt deiligt. Maanen kaster sit svage Skin over Bugten, og Skyerne fare afsted og tumle om mellem hverandre. Hun vil have, at jeg skal gaa ud og nyde dette Skue, men jeg betakker mig for at gaa ud i et saadant Veir; saa vil jeg hellere hvile til imorgen tidlig.

Tiltrods for den bedøvende Larm sov jeg dog haardt, da Lizzy paany bankede paa Døren, aabnede den sagte, satte et Lys paa mit Bord og forsvandt. Hvis der er Noget, som er trist i denne Verden, saa er det at være nødt til at staa op før Dag, en mørk og klamkold Morgen, i et koldt og uhyggeligt Værelse, og at klæde sig paa med den Vished, at man gjør sig istand for at udføre Noget, man skulde tage sig meget i Vare for, og som maaskee vil blive den usseligste Daarskab, man har begaaet hele sit Liv.

Jeg var aldeles fortvivlet, og medens jeg klædte mig paa, gjentog jeg bestandig: „Hvad skal jeg gjøre? Hvordan slippe fra det? Skal jeg tale med Lizzy? Skal jeg sige hende, at jeg har en Forudanelse ...! At der forestaaer os stor Ulykke! ... At jeg i Drømme har seet vældige Bølger opsluge mig, slynge mig ned i en frygtelig, bundløs Afgrund! ... Men hvad kan det hjælpe? Jeg er paa min Ære overbeviist om, at hun vil gjøre Nar ad mig! ...

(Sluttes.)

Uhret.

(Fortsættelse.)

Iblandt Frøken Rombergs Efterladenskaber fandt man et Uhr, Mage til det, der var optaget af Floden, altsaa forholdt det sig rigtigt, at hun havde gjenkjendt det forsvundne Uhr. Den Natvægter, der ogsaa patrouillerede over den ovennævnte Bro udsagde, at foruden to Fulde var ingen Andre gaaede over Broen end Doktor Senders, der jo som bekjendt var paa Veien til en Patient. De to Andre havde været bekjendte simple Arbeidere.

Ligsynet konstaterede paany, at et Hjerteslag var Dødsaarsag; kun den ene Læges Søn, der forberedte sig til Examen, og af Interesse var tilstede, mente, at Døden var fremkaldt ved Luft, der udvendig fra var ført ind i Hjertet; en Paastand, hvorover han nær var kommen i alvorlig Strid med sin Fader. Da han imidlertid ikke hørte med til det lovlige Syn, blev der intet Hensyn taget til hans Indvending.

Forgjæves forespurgte Pauli sig overalt om Uhret, ingen havde før seet det; ved Auktionen over den Afdødes Effekter lykkedes det ham at ombytte de to Uhre, og saaledes tilkjøbe sig det, der var fremlagt i Retten. Han vilde være sikker paa, at have det ved Haanden, hvis der nogensinde skulde vise sig nye Spor i denne Sag.

3.

To Aar efter blev Pauli sendt til Paris; det var netop Udstillingsaaret, og da alle Landes Forbrydere indfinde sig ved slige Leiligheder, maa Politi allevegne fra ogsaa give Møde der. Under en tilfældig opstaaet Trængsel blev Paulis Uhr beskadiget, og han gik derfor med det til en Uhrmager, for at faae det gjort i Stand. Da han atter kom for at hente det, sagde denne:

„Det er et smukt Uhr, gammelt Arbeide."

„Ja vist, det er et Arvestykke."

„Arvestykke? Saa tager jeg feil."

„Tage feil; hvad mener De dermed?"

„Aah, jeg troede ganske sikkert, at jeg allerede engang før har havt dette Uhr under Arbeide."

Pauli spidsede Øren: „De pirrer min Nysgjerrighed; tør jeg ikke bede Dem meddele mig de nærmere Omstændigheder."

„Med Fornøielse. Det er vel omtrent femten Aar siden, at en ung Mand bragte mig dette Uhr, og bad mig reparere det, samtidig med, at han bad mig laane sig 400 Frks. derpaa; jeg gjorde det, da Uhret mindst er 1000 Frks. værd."

„Var det det samme Uhr?"

„Jeg troer det ganske bestemt; thi ved en af

mine Arbeideres Uagtsomhed blev Kassen en Smule opreven paa Indersiden, og seer De, det passer nøiagtigt."

„Deres Meddelelse interesserer mig i høi Grad; kan De ikke erindre vedkommende unge Mands Navn, og beskrive mig ham."

„Det Navn han opgav vil jeg kunne finde i mine Bøger, men nøie kan jeg ellers ikke huske hans Person."

„Fortæl mig da, hvad De ellers veed; det er af yderste Vigtighed for mig."

„Jeg vil gjerne tjene Dem, men..."

Pauli forstod, hvad dette „men" skulde betyde, og da han ikke saae nogen Fare ved idetmindste tildels at sige Uhrmageren Sandheden, meddelte han ham Uhrets Historie, og han kom ikke til at fortryde det; thi den tjenstvillige Mand anstrængte nu hele sin Hukommelse, for at give saa nøiagtige Oplysninger som muligt, og skaffede tillige et vigtigt Indicie tilveie; nemlig Laanebeviset for de 400 Frks. Det var underskrevet

„Doktor Senders".

4.

Tre Dage efter var Pauli i B., hvor han strax begav sig til Byens Politiovrighed, for at forhøre sig om Doktorens Fortid; her fik han kun at vide, at man Intet vidste. Han udbad sig da, at Borgmesteren vilde følge ham til Doktor Senders, hvad denne ogsaa gjorde, efter forgjæves at have forespurgt sig om Hensigten hermed.

Aldrig havde nogen Gang været Pauli saa tung, og aldrig havde han saa inderlig ønsket at maatte have taget feil. Ved sit tidligere Ophold i Byen havde han lært at skatte og agte Lægen, og nu skulde denne høit dannede og menneskekjærlige Mand vise sig at være en Forbryder; dog hans Pligt stillede det som en uafviselig Fordring til ham. Lægen modtog Pauli med imødekommende Venlighed; han troede, at Kommissæren befandt sig i B. paa Gjennemreisen, og viste sig glad over, at denne besøgte ham.

„Jeg skal strax underrette min Hustru om Deres Ankomst," sagde han.

Pauli holdt ham tilbage: „Tillad mig først et Spørgsmaal; De har været i Paris for omtrent — femten Aar siden."

„Ja vist saa; jeg har selv tidt nok talt med Dem og Andre om mit Ophold i Paris," sagde Doktor Senders langsomt, efterat have sendt Kommissæren et Blik, der med eet udtrykte Forundring og Skræk.

(Fortsættes.)

Blandinger.

— Mennesket er sjelden tilfreds med Noget her i Verden, undtagen med sin Forstand; jo mindre han har deraf, jo tilfredsere er han.

Lev for at lære,
Lær for at leve!

Dobbeltgaader.

1.

(Første Betydning.)

Halvveis det er en Indgang,
En Dør vi ei det kalde,
Der gjerne er bestemt til
At kunne staa og falde.

(Anden Betydning.)

Det har just ingen Velklang,
Og støiende det lyder;
Men hver en Kunstners Hjerte
Bestandig det dog fryder.

2.

(Første Betydning.)

Selv om det end tilkommer os med Rette,
Det giver tidt Anledning dog til Trætte.

(Anden Betydning.)

Den, der helst handler deri, Skjulthed ynder,
Men det er derfor ikke sagt, han synder.

(Tredie Betydning.)

Et Træ, som trives her, hvis Ved os gavner,
Og hvor det staaer, vi ikke Skygge savner.

Opløsning af Talgaaden i Nr. 46:

Nysgjerrig.

Talgaaden i Nr. 46 er opløst af O. Grosell.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

1877. Søndagen den 2den December. Nr. 48.

Indhold: Ebba (Fortsættelse.) — Muschir Suleiman Pascha (med Xylografi.) — Uheld (Slutning.) — Uhret (Slutning.) — Den nyeste Robinsonade. — Gaader.

Ebba.

(Fortsættelse.)

„Kjærligheden fordærver Ingen. Ebba er endnu saa ung. Skal hun da undvære sin Alders Glæder, fordi hun er bleven min Hustru i en Alder, da mangen ung Pige næppe har været paa sit første Bal," svarede den kjærlige Ægtemand, og saa pleiede hans Moder at sukke, eller stundom gjøre den halvt ironiske Bemærkning, at hun haabede, at Ebba ikke en smuk Dag fandt paa at ønske sig en eller anden Stjerne fra Firmamentet, da hun saa ikke kunde forstaae, hvorledes hendes Mand eller Søn vilde bære sig ad med at opfylde det Ønske.

Den unge Kone baade følte og tænkte anderledes. Overmodig, herskesyg, og altfor forfængelig til ikke nu at modtage som en selvforstaaelig Ret al den Hyldest fra sin Mand, der var begyndt med Forlovelsesdagen, og fortsat i Hvedebrødsdagene, følte hun sig nu hverken rørt derover, eller forpligtet til nogen synderlig Taknemmelighed. At hun stundom gav efter, og ikke holdt fast ved et eller andet Ønske, naar Adolf bad hende derom, forekom hende et saa stort Offer, og et saadant Bevis paa Elskværdighed, at hun mente, at det nu var hans Pligt at gjøre andre og større Offre for hende.

Et Par Aar vare forløbne; et Barn, som Mand og Svigerforældre havde hilset med navnløs Fryd, laa i hendes Arme, og Ebba levede endnu bestandig i Lykkens Solskin, og som ubestridt Herskerinde over sin Mand og Familie, uden endnu at have nogen Forestilling om Betydningen af Ordet „Selvfornægtelse", og naturligvis endnu mindre uden at have gjort noget Forsøg paa at udøve denne Dyd.

„Ti dog stille, kjære Ulrikke, thi jeg finder det oprigtig talt latterlig, at Du bestandig lovpriser den beskedne Kjærlighed og den ydmyge Selvfornægtelse, eftersom jeg er fuldkommen tilfreds med mine nuværende Forhold," sagde hun ofte til sin Veninde Ulrikke, der for flere Maaneder siden var bleven Oskar Torstensons Hustru, og var flyttet med ham til Upsala, hvor han havde faaet en Regeringsansættelse.

„Jeg er nu engang af den Mening, at Konen skal finde sin sande og bedste Lykke ved at rette sig efter den Mand, hun elsker, og jeg troer, at hun paa den Maade lettest erhverver og befæster et fornuftigt Herredømme over ham," yttrede den blide Ulrikke.

Ebba lo spodsk.

„Jeg troer just ikke, Du lille Duehjerte, at jeg behøver at opføre mig paa den Maade, hvilket heller slet ikke tiltaler mig, og at jeg, hvad min Indflydelse paa Adolf angaaer, ikke behøver at frygte nogen Forandring. Du kjære, gode Sjæl maa gjerne betjene og forvænne Din strenge Herre og Mester som Du behager, men saa maa Du ogsaa tillade mig med Hensyn til Adolf at gaa mine egne Veie, og at blive lykkelig ved ham og med ham paa min Maade."

Saaledes eller paa lignende Maade omtrent endte i Reglen de Samtaler, som de unge Koner af og til førte med hinanden. Ulrikke havde dog maaskee ikke udtalt sig paa den Maade, og kommet med slige Hentydninger til Ebba, hvis hun ikke af flere forskjellige Grunde dog var kommet til den Over-

bevisning, at Ebbas egensindige og lunefulde Herredømme over Manden vistnok havde naaet Høidepunktet, og at hans Underkastelse, ja næsten slaviske Lydighed, snart vilde have naaet den yderste Grændse. Hun spurgte ofte sig selv, hvad der vilde skee, naar Adolf endelig engang, trættet af Ebbas Fordringsfuldhed, og utaalmodig over hendes Egensindighed, med en rask, men fast Beslutning sprængte de Lænker, som hans blinde, lidenskabelige Kjærlighed havde smedet ham i, og som han uden Modstand fandt sig i at bære? — Og at det tidligere eller senere vilde komme dertil, hvis Ebba ikke i Tide forandrede sin Opførsel, og kom til en klarere Erkjendelse af sine Pligter imod sin Mand, og dennes ubestridelige Rettigheder —, derom var den betænksomme og dybt følende Ulrikke bleven fuldkommen overbevist.

8.

Paa en for det svenske Klima usædvanlig smuk og varm Dag i Eftersommeren befandt Ebba sig i Hjørneværelset paa sin Villa, hvorfra der var en henrivende Udsigt over Mælaren. Den var af hendes Svigerfader bygget alene for det unge Ægtepar, og aldeles indrettet efter hendes Ønsker —, det var nemlig Bankierens Mening, at Samliv af Forældre med gifte Børn —, selv om Familieforholdene ere aldrig saa lykkelige —, ikke er raadeligt, og kun lidet skikket til at befordre Enighed. Adolf, der ganske var af samme Mening, var sin Fader overordentlig taknemmelig, og det saameget desto mere, som Papa ikke lod det mangle paa nogensomhelst Komfort eller Luxus, for at glæde den elskede Svigerdatter, der nu engang havde faaet en Svaghed for det Elegante og Luxuriøse. Silkebetrukne Møbler og Portierer, hvis Farver svarede til Tapeternes Farve, smykkede Værelserne, tyrkiske Tæpper bedækkede Gulvene; Statuer stode i Nischerne, og paa forgyldte Blomsterborde prangede Blomster, som udmærkede sig ved Duft eller glimrende Farver og smukke Blade.

Fremfor Alt var det for Ebbas personlige Brug indrettede Hjørneværelse henrivende. Alt var gult og blaat, de svenske Farver, og Værelset selv opfyldt med disse tusinde forskjellige Gjenstande, som hører til Møblementet i en Pariser-Dames Boudoir, og som vi ikke ville trætte Læseren med at opregne, men midt i Værelset stod en Chaiselongue, og paa den hvilede dette Feetempels unge Besidderinde. Dørene stode aabne, og Solen skinnede ind igjennem Buevinduerne, medens en let Luftning legede med Ebbas opløste Lokker. For Øieblikket syntes hun ikke at have synderlig Følelse hverken for Høstlandskabet udenfor, eller for alt det Skjønne i Værelset, der omgav hende. Ganske fortabt i Fru Flygare Carléns interessante Roman „Rosen fra Tisteløen“, hvis Læsning bragte hendes Kinder til at gløde, og hendes Øine til at funkle, hørte hun hverken at Kammerpigen gjentagne Gange bankede paa Døren, eller hendes lille Datter græd, før Adolf traadte hurtigt ind, og derved bragte hende til at see op fra Bogen.

„Hvad seer jeg? — endnu ikke i Toilette, Ebba, og vore Gjæster komme om en halv Time?“ spurgte han med uforduIgt Forbauselse, og et let Spor af Misfornøielse.

„Er Klokken virkelig saa mange? — Jeg vidste ikke, at det var saa sent,“ sagde hun, idet hun langsomt reiste sig, og med tydelig Modstræben lukkede Bogen i. — „Kjender Du „Rosen fra Tisteløen“, Adolf? — Denne Arvid er en kostelig Person, og jeg tænkte just paa, om der virkelig, selv Dig indbefattet, gaves Mage til ham her i Verden, eller om der overhovedet kun findes saadanne Mænd som han i Romaner.“

„Jeg kjender ikke Din Helt,“ svarede Adolf, og der trak Skyer op paa hans Pande, „men hvis han skal være i Besiddelse af mere Eftergivenhed og Taalmodighed, end jeg besidder, saa maa Du vist søge ham i Maanen.“ — Da hans Øine faldt paa Ebbas dybe Negligé og utilfredse Mine, sagde han, uden at lægge Mærke til hendes Forbauselse over hans usædvanlige Heftighed: „Kalder Du det at opfylde mine Ønsker? — Klokken er nu snart fire, og jeg bad Dig dog, forinden jeg tog ind til Kontoret, om at være paaklædt før Klokken fire, og det lovede Du mig bestemt, for at det ikke skulde gaa som sidst, da jeg alene maatte modtage Gjæsterne, og vi Alle vente længe, før Du viste Dig.“

Ebba rettede sig stolt i Veiret.

„Fra hvornaar er jeg bleven en Slavinde af Dine Ønsker og Befalinger?“ spurgte hun med Kulde, og vendte sig om til Døren, ligesom for at gaa; „Har Du ikke hundrede og atter hundrede Gange forsikkret mig om, at i dette Hus hersker kun een Lov, min Villie, og at Alle, Du selv indbefattet, deri ville finde deres største Tilfredsstillelse. Og nu bliver Du vred, fordi jeg har hengivet mig til Læsningen af en interessant og aandrig Bog, og derved muligvis forsinket mig nogle Minutter.“

Han gik hen til hende, og gav hende venlig Haanden.

„Du maa ikke tage Sagen paa den Maade, min kjære Ebba. Tilgiv mig, hvis jeg har været for haard og heftig. Jeg har havt Ærgrelse i Forretningerne, og Du veed jo, at Du er Herskerinde baade i Huset og i mit Hjerte. Vær nu god igjen, og til Bevis paa, at Du ikke er vred paa mig, saa skynd Dig, og viis Dig inden faa Minutter ved min Side i Modtagelsessalonen.“

Han slog Armen om hendes slanke Liv, og tryk-

kede et let, næsten undseligt Kys paa de smukke Læber, der nylig vare trodsigt sammenpressede, men nu smilede huldsaligt.

„Brumbasse!" sagde hun, vendte sig om, og ilede ud af Døren og ind i sit Paaklædningsværelse, hvor Kammerpigen længe og med Ængstelse havde ventet paa hende.

„Hurtig, Minette, skynd Dig; thi hvorvel jeg har forsinket mig, saa vil jeg dog ikke idag lade Gjæsterne vente paa mig," og Minette samlede hurtig Lokkerne, ordnede dem, og stak en Rose i dem, hjalp sin Frue Kjolen paa, medens Ebba selv lagde de Perlesnore om Hals og Arme, som Adolf havde skjænket hende i Anledning af den lille Linas Fødsel.

„Ebba er dog henrivende idag," udbrød Frøken Karin, der engang havde tjent Ebba som Argument med Hensyn til Pynt ligeoverfor hendes Fader, den afdøde Oberst.

Fru Brudenskjold rettede sine Blik paa Svigerdatteren, der havde lagt sig paa Knæ for at opmuntre den lille Lina til at forsøge paa at gaa hen til Bedstefaderen.

„Ja, hendes Væsen og Skjønhed har virkelig ligeoverfor Mænd som det synes noget Uimodstaaeligt —, noget som jeg daglig har Leilighed til at iagttage, ikke alene paa min Søn, men ogsaa paa min Mand," bemærkede Svigermoderen med et undertrykt Suk, „naar hun blot ikke var saa forfængelig og lunefuld."

„Naar blot Hr. Adolf er tilfreds, og føler sig lykkelig med hende, saa maa Andre ogsaa finde sig deri," mente rigtignok Ungdomsveninden; men paa Tonen var det let at høre, at der paa Bunden af hendes Yttringer laa en god Portion Misundelse over, at Ebba havde naaet et Maal, hun selv havde tragtet efter.

Svigermoderen fik ikke Tid til at komme med de Indvendinger, der svævede hende paa Læberne, da en indtrædende Tjener meldte, at der var anrettet, og en af Herrerne bød hende Armen; men hendes Tanker vendte ofte tilbage til det Spørgsmaal, hvorledes det var muligt, at et Væsen som Ebba havde opnaaet en Indflydelse, som hun, den trofaste, selvopoffrende Hustru aldrig havde havt, ikke engang i Hvedebrødsdagene.

9.

Det var ikke let at tænke sig en større Modsætning, end den der fandtes imellem Ulrikkes og hendes Veninde Ebbas Hjem og huslige Indretning. Da Oscar Torstenson og Ulrikke begge vare uformuende, vare de henviste til at leve af Mandens Gage, hvorfor ogsaa fornuftig Sparsommelighed og ikke store Fordringer til Livet, vare nødvendige Grundpiller for det unge Husvæsen.

Det beskedne, men net møblerede Hus vendte Fronten mod den gamle, ærværdige Domkirke, hvis høitidelige Klokketoner tidligt kaldte Ulrikke til hendes huslige Forretninger om Morgenen, og om Aftenen sendte hende deres Afskedshilsen igjennem de aabne Vinduer. Her var Ulrikkes Yndlingsplads, hvad enten den unge Kones flinke Fingre brugte Naalen, eller hun lod sine Tanker frit Spillerum. Ulrikke havde altid meget at beskjæftige sine Tanker med; hendes Hjerte var opfyldt af en ren og ædel Kjærlighed til en brav og retskaffen Mand, og hun havde gjort det til sit Livs Opgave at opfylde sine Pligter, og arbeide for sin Mands Lykke, hvorfor hun ikke havde Tid eller Lyst til at deltage i Selskabslivets tomme og indholdsløse Adspredelser, og jo mere man helliger sig til Opfyldelsen af Hverdagslivets Pligter, jo mere føler man sig tilfredsstillet, Hjertet udvider sig, og omfatter ikke alene Familielivet, men ogsaa Omverdenen.

En saadan Følelse opfyldte Ulrikkes Sjæl, da hun paa en smuk Foraarsaften sad paa sin sædvanlige Plads, og lod Blikket snart svæve over den gamle Gade, og snart hvile paa Domkirkens gamle Mure og mægtige Taarne.

Klokken maatte jo snart være syv —, den Time, der befriede den længselsfuldt ventede Ægtemand fra de støvede Akter paa Kontoret, og bragte ham hjem? — Rigtig —, den nedgaaende Sols glødende Straaler spillede paa de gamle Mure, forgyldte Taarnets Spids, og kastede Skygger, hvoraf hun kunde beregne —, da der blev ringet paa Gadedøren.

Skulde hun virkelig have overseet Oskars Komme, ved at bukke sig ned over Broderiet, hun var beskjæftiget med?

Hun sprang hurtig op, og ilede ud, for selv at lukke Døren op, førend Pigen kom, men hvor stor var ikke hendes Forbauselse, da Adolf Brudenskjold stod foran hende med blege og forstyrrede Ansigtstræk.

(Fortsættes.)

Muschir Suleiman Pascha.

Suleiman Pascha, Montenegros Beseirer, som vort Blad idag bringer et Billede af, hører ligesom den landflygtige Midhat Pascha til det „unge Tyrki", hvorfor han, da han for to Aar siden endnu var Direktør ved Krigsskolen i Konstantinopel, ikke

Muschir Suleiman Pascha.

nød synderlig Naade hos Padischahens Omgivelser; der herskede en altfor frisindet Aand ved Skolen, og den blev derfor forlagt til Adrianopel, Suleiman sendt til Herzegovina, hvor han hurtig vandt Soldaternes Tillid, og blev anerkjendt som en energisk og dygtig Fører. Ved Fornyelsen af Felttoget mod Montenegro blev han udnævnt til Muschir, og den meget vanskelige Opgave tilfaldt ham at trænge ind i de sorte Bjerge (det egentlige Montenegro) gjennem Duga- og Ostrogpasset, og forene sig med den fra den modsatte Side fremrykkende Ali Saib Pascha. I syv Dage, fra den 17de til den 24de Juni, kæmpede Suleiman i Ostrogpasset, som Montenegrinerne gjorde ham stridig Fod for Fod; dog udførte han, trods store Tab, sin Opgave med stor Glands og Hæder. Tilkaldt til Krigsskuepladsen i Bulgarien kom han lige i rette Tid til at hjælpe Reuf Pascha, der med sin svage Troppestyrke ellers ikke havde været i Stand til at holde General Gurko Stangen. Ogsaa her havde Suleiman Lykken med sig, men det var jo heller ikke store Ting, der fordredes af ham: at slaa den ham numerisk underlegne russiske Avantgarde ved Eski-Sagra, og kaste den tilbage mod Balkan.

Med samme Energi, som han havde kæmpet i Montenegro, kastede han sig her mod det hidtil usaarlige Schipkapas, indtil han nu fornylig blev kaldet til den saa vigtige Post som Generalissimus for Jautrahæren, en Plads, hvor hans Energi kan blive skjæbnesvanger for hele Felttoget, ja for Ruslands Magtstilling i Europa. Ikke alene alle Osmanner se hen til ham i spændt Forventning, men vi kunne gjerne sige hele Europa.

Uheld.

(Slutning.)

„Er De nu færdig?“ mumlede pludselig en sagte Stemme ved Døren, og jeg indsaae nu, at min Dom var afsagt.

Vi listede os ned ad Trapperne, over Gangen og aabnede den tilstængede Dør. Jeg havde i dette Dieblik den største Lyst til at gjøre en saadan Støi, at hele Huset maatte vaagne. Mon hun gjættede mine lønlige Tanker, thi hun stødte mig pludselig ganske stille til Side, lukkede Døren stille til, og vi vare nu under fri Himmel, udsatte for den skarpe, iiskolde Blæst, der trængte mig gjennem Marv og Been. Lizzy gik hurtig foran og ilede op ad Klippestien ligesaa let som ved høilys Dag, medens jeg

havde Møie med at følge hende og snublede og faldt ved hvert Skridt, jeg gjorde. Jeg hørte da hendes spottende Latter — hun lo ellers kun sjeldent —, og jep saae, at hun heller ikke kunde bare sig for at lee, da hun spurgte, om jeg havde stødt mig.

Endelig naaede vi Dæmningen, og ved Skjæret af en Skibslygte saae jeg vort skrøbelige Fartøi vugge paa Bølgerne fem Fod under os. Med et Spring var Lizzy dernede, medens beundrende Udraab hørtes, og snart lød ogsaa nogle Stemmer: „Nu De, min Herre!“ ... og i samme Øieblik havde to lange Fyre fat i mig. Jeg troede, de vilde kaste mig i Vandet, og strittede kjækt imod, men det hjalp ikke; de toge mig i Benene og kastede mig med Hovedet foran ned i Baaden, hvor jeg vel faldt i Armene paa en kraftig Karl, men dog fik mit ene Haandled forstuvet og mit Been stygt skrabet. Dog andre Piinsler bragte mig snart til at glemme alt det, thi jeg blev saa skrækkelig søsyg, at jeg maatte lægge mig ned i Bunden af Baaden, hvor jeg ivrigt ønskede, at Havet vilde opsluge os Alle, for at jeg kunde see en Ende paa mine usigelige Kvaler. Jeg følte Seilstængerne slaa mig i Ansigtet, Ballasten rulle hen over min Krop, Søfolkenes tunge Fødder træde, ja ligesom dandse paa mig ...; men hvad brød jeg mig om det, ikke mere end om de mægtige Bølger, der væltede op mod Forstavnen og oversprøitede mig med deres hvide Skum. Livet var mig forhadt, min Tilstand saa elendig, at jeg kun ønskede een Ting: at dø. Da vi, som ved et Mirakel, vare komne omkring en Odde inde i Bugten, og Søfolkenes Hurra sagde mig, at Faren var overstaaet, følte jeg alt Haab om at gaa tilbunds forlade mig, og jeg tabte reent Bevidstheden om, hvad der foregik rundt om mig.

En forvirret Larm af høirøstede Stemmer, Fødder og Hænder, som vare i Bevægelse, vakte mig af min Bevidstløshed, og jeg hævede Hovedet. Dagen begyndte at gry; en bred, graa og mørk Stribe blev synlig i Synskredsen, og Blæsten drev store Regnskyer foran sig. Vi vare drevne hen mod en flad Strand, og Mænd i Vandet til Bæltestedet trak Baaden op paa Bredden.

Pludselig saae jeg en høi Mand komme løbende; han styrtede ud til Baaden, kæmpende med Bølgerne. Lizzy kastede sig uden Tøven i hans Arme, og han bar hende i Land i Triumf. Jeg antager, at jeg til enhver anden Tid vilde have følt Skinsyge, men Søsygen overvinder enhver anden Fornemmelse, og jeg saae ham gjøre det med lige saa megen Ligegyldighed, som om denne Mand havde trykket en Vareballe til sit Hjerte.

Søfolkene løftede mig op og lagde mig paa Stenene ved Stranden.

„Aa, jeg beder Dig, Tom, det er saadan en skikkelig Fyr!“ hviskede en Stemme, som jeg meget godt kjendte.

„Men, for Pokker! Det er jo mit Tossehoved fra London, som jeg traf paa i Hotel Morisson,“ lød en stærk Stemme.

Jeg aabnede Øinene og saae Advokat Mac-Namara bøiet ned over mig; det var den høflige Irlænder, jeg var truffet paa i Dublin.

„Kan De staae paa Benene, eller vil De bæres?“ spurgte han barsk.

„Nei,“ svarede jeg svagt, „jeg vil heller dø her.“

„Vi kunne dog ikke lade ham blive her, Tom; det vilde være altfor grusomt.“

„Jeg har jo sagt Dig, Lizzy, at vi ikke have et Minut at spilde,“ svarede han utaalmodigt.

„Saa lad dem bære ham,“ sagde hun med bønfaldende Røst.

Jeg forsikkrede ganske stilfærdigt, at jeg vilde leve og dø paa det Sted, hvor jeg laa; men man løftede mig op, bar mig afsted og lagde mig i en Seng, hvorpaa jeg fik noget Varmt at drikke, og faldt saa i en Slags bevidstløs Tilstand, som varede over tyve Timer.

„Naa, de slap dog godt fra det,“ hørte jeg en ubekjendt Røst sige, da jeg igjen vaagnede op. „De vare lige blevne viede og neppe komne afsted, før den gamle Dan Dudgeon kom farende hertil som en Afsindig. Han skummede af Raseri og har svoret, at om han skulde blive hængt, saa vilde han have den Tilfredsstillelse at dræbe den Usling, som har misbrugt hans Gjæstfrihed og bortført hans Datter. Den unge Dame har efterladt en Billet til Dem, Deres Velædelhed.“

Billetten indeholdt følgende Ord:

„Kjære Hr. Gonlett!

Jeg haaber, at De ikke er vred paa mig for det lille Bedrageri, jeg har gjort mig skyldig i ligeoverfor Dem. Jeg har længe været forlovet, og mit Ægteskab var blevet forhindret ved at Tom havde begaaet en Uforsigtighed, som jeg forøvrigt har tilgivet ham af ganske Hjerte, da jeg veed, han elsker mig oprigtigt. Min Fader vilde aldrig have samtykket i vor Forening; det er det, som har bragt os til at begaa dette Skridt. Jeg beder Dem indstændigt om at tilgive mig den Deel, De har maattet tage deri, og være overbeviist om, at jeg er Deres hengivne

Lizzy Mac-Namara.“

* * *

Jeg forlod ganske stille Irland efter dette Æventyr, og begav mig til Øen Man. Da jeg kom dertil, fik jeg at vide, at min Beskytter havde gjort Afkald paa sin Stilling paa de joniske Øer, og jeg fandt mig atter kastet ud i Verden uden Maal og Med.

Siden den Tid har mit Uheld forfulgt mig overalt som min Skygge. Jeg vil maaskee en anden Gang fortælle endnu nogle af de talrige Eventyr, jeg har oplevet, altid med det samme Resultat. Man vil deraf faa at see, hvoeledes Lykken kun har tilsmilet mig nogle Dieblikke, for atter mere grusomt at svigte mig; hvorledes en ung Mand, som ikke manglede Talenter og kun vilde have lidt Held med sig, er bukket under for sin uheldige Skjæbne. For Dieblikket vil jeg ikke udbrede mig mere om dette sørgelige Emne, og jeg indeslutter mig paany i den Taushed, der sømmer sig bedst for den Ulykkelige.

Uhret.

(Slutning.)

„Den 15de Marts 186—, medens en Kreds af Deres Venner var forsamlet i Deres Hus, har De mellem Kl. 12 og 1 om Natten gaaet over Broen ud til Forstaden."

„Min Herre, jeg forstaaer Dem ikke; hvorledes skal jeg kunne sige det?"

„Det var vel otte Dage før Frk. Rombergs Død, som De vel mindes."

„Det er muligt, men jeg begriber ikke..."

„I Paris har De optaget et Laan, og givet et Uhr i Pant derfor."

Doktor Senders greb med begge Hænder om Ryggen paa den nærmeststaaende Stol; hans Læber bevægede sig, men man hørte ikke en Lyd, ikke en Stavelse, næppe et Aandedrag.

„Den 15de Marts om Natten har De kastet dette Uhr over Broen i Vandet. Er det dette? Kjender De det igjen?"

Pauli holdt med det Samme Uhret hen imod ham; men Senders saae Intet, han styrtede om paa Gulvet. Pauli vendte sig dybt rystet fra ham, medens Borgmesteren løftede den Ulykkelige op, og satte ham i en Lænestol.

„Skal jeg tilkalde Nogen."

Pauli rystede paa Hovedet.

„Bekjender De, at De er skyldig," spurgte han sagte.

„Dog," sagde Doktoren som til sig selv; „saa har Alt dog været forgjæves. Ja, Blod er ikke til at afvaske, det sætter sit Mærke paa Haand og Pande. Forgjæves har jeg baaret de mange Aars Kvaler og Uro. Det er frygteligt!" Doktor Senders skjulte sit Ansigt i sine Hænder. „O Maria," hulkede han; da sprang han pludselig op. „De kommer for at arrestere mig? Godt, jeg følger Dem uforøvet. Jeg vil kun klæde mig om —, naturligvis i Deres Paasyn, for at De ikke skal være bange for, at jeg skal flygte."

Han syntes fattet, eller rettere overnaturlig rolig; han trak sin Frakke af, og greb efter en anden, men slap den pludselig, og tog sig om Armen; samtidig var han traadt nærmere til Vinduet, saa at Pauli ikke nøie kunde see, hvad han foretog sig, da Doktoren pludselig styrtede om. Et lille Instrument faldt ud af hans Haand. De Tilstedeværende styrtede begge til for at reise ham.

„Et Slagtilfælde," hviskede Borgmesteren.

„Jeg troer snarere et Selvmord," svarede Pauli alvorlig; „skynd Dem efter en Læge."

Doktorens Frue var ikke hjemme, og ukaldet kom aldrig noget Tyende ind i Arbeidsværelset; Pauli blev saaledes alene med den Døde og sine mørke Betragtninger. Kort efter vendte Borgmesteren tilbage med en ung Læge, netop den samme, der under Frk. Rombergs Obduktion havde havt sin egen Mening om Dødsaarsagen. Han undersøgte Liget, og rystede paa Hovedet.

„Hvorledes gik dette til," spurgte han.

Pauli fortalte det Hele, og viste ham det lille Instrument; det var et fint Metalrør, med en overordentlig fin og skarp Spids.

„Ah, nu forstaaer jeg det," sagde Lægen, og betragtede Armen nøie. „Doktor Senders har dræbt sig ved at indblæse Luft i Pulsaaren, ved Hjælp af dette Instrument; saasnart der kommer Luft ind i Hjertekamret, er det Døden; det var deraf Frøken Romberg døde."

De tre Mænd saae tause paa hverandre; Pauli var bleven ganske bleg, og sagde uvilkaarlig, medens en dyb Smerte og Forfærdelse prægede sig i hans Stemme: „Altsaa to Gange Morder!"

De raadførte sig om deres videre Fremgangsmaade; den Døde havde sonet sine Misgjerninger med en selvvalgt Død; yderligere Skridt i denne Sag kunde kun ramme de Uskyldige; Doktorens elskværdige Hustru var jo allerede ulykkelig nok.

„Vi ville tie for det første; jeg skal gjøre Indberetning om Sagen, og haaber, man vil opgive dens videre Forfølgelse," sagde Pauli, og de rakte hverandre Haanden.

Senders pludselige ved et Hjerteslag fremkaldte Død vakte Sorg og oprigtig Medfølelse i hele Byen; man beklagede inderlig den unge Kone, der var som knust af Sorg. Jordefærden var prægtig, næsten hele Byen fulgte; kun tre af de Tilstedeværende vidste, at den begrædte, ærede Mand nu vilde have været forbandet, brændemærket, og udstødt af Samfundet, hvis han ikke havde lagt Haand paa sig selv. Denne Forbryder, der af Misundelse havde dræbt sin Ven, og sin Slægtning af Frygt, reddede ved

sit Selvmord sin Kones og sine Børns Ære, som nu turde sørge over hans Tab, uden at skulle forbande hans Minde.

Den nyeste Robinsonade.

(En sandfærdig Historie.)

I August Maaned 1871 afseilede de to Brødre Stoltenhoff, Sønner af en til Moskau udvandret tydsk Farver, fra Southampton i England paa Dampskibet „Northam", for paa en eller anden afsides Ø i det stille Ocean at føre et æventyrligt Liv og samtidig tjene nogle Penge ved at drive Sælhundefangst og Tuskhandel med forbiseilende Skibe. Den ældste af de to unge Mænd, Frederik, havde tidligere været Kommis ved en Forretning i Aachen og nylig taget Deel i Metz's Beleiring; den yngre Broder, Gustav, var Sømand og havde nylig overstaaet en større Søreise paa det ulykkelige engelske Skib „Beacon Light", som brændte op i Søen noget fra Tristan d'Acunha, en lille Ø omtrent midt imellem Sydamerikas Sydkyst og det gode Haabs Forbjerg. Mandskabet var blevet reddet af et andet engelsk Skib, og saaledes vendte Georg nu tilbage til Tydskland over Aden. Som det synes, havde Livet paa Tristan d'Acunha, hvor de Reddede strax bleve bragte i Land, tiltrukket ham i høi Grad. Denne Ø, der i stor Frastand giver sig tilkjende ved en uhyre sneedækket Bjergtop, der rager op midt paa den, og som liggende fjernere end noget andet Land paa Jorden ved det første Syn frembyder et trøstesløst Øde, er dog beboet af en Snes, væsentlig skotske Familier, som kummerlig ernære sig ved Fiskeri og Sælhundefangst, men dog nyde den mest uindskrænkede Frihed. Dette frie Liv, som Georg havde skildret for sin Broder i de mest glimrende Farver, var den Magnet, der bestemte de to unge Tydskere til deres æventyrlige Fart og bragte dem paaden Tanke, ogsaa at nedsætte sig paa Tristan d'Acunha.

I September naaede de til St. Helena, „Northams" Endestation; her forbleve de i nogen Tid, for at fuldstændiggjøre deres Udrustning, og først den 6te November gik de ombord paa en amerikansk Hvalfanger „Java", som skulde sætte dem i Land paa Tristan d'Acunha; men underveis skildrede Kaptainen dem en Naboø som langt gunstigere for deres Forehavende. Trods dens afskrækkende Navn „Inaccessible" (den utilgængelige), var den meget frugtbar; fra Vestkysten skar en yndig Dal sig ind i Bjergene, og desuden var den befolket med en Mængde Sæler og Søløver. Han havde selv til forskjellige Tider besøgt den og seet, at den ovenikjøbet tjente Geder og Faar til Opholdsted. Alt dette var saa indbydende, at de opgave deres oprindelige Plan og udvalgte „Inaccessible" til Tumleplads for deres fremtidige Virksomhed.

Det var om Eftermiddagen den 27de November, at de bleve satte i Land. Kort efter gik Hvalfangeren videre, og det skulde vare Maaneder, inden de atter fjernt ude skulde see noget større Skib. Heldigvis for dem havde de forsynet sig bedre end Alexander Selkirk, der i 1704 blev landsat paa den nu til Chili hørende Ø, Juan Fernandez, og hvis vidunderlige Skjæbne Daniel Defoe senere benyttede i sin verdensberømte Robinson Crusoe. De medbragte en Hvalfangerbaad, som de havde kjøbt billig paa St. Helena, flere hundrede Pund Meel, store Forraad af Skibstvebakker, Kaffe, The og Sukker, Salt og Peber, Tobak, flere Flasker Kapsviin og hollandsk Genever, tilligemed en betydelig Deel tomme Fade, for deri at opbevare den af de nedlagte Sæler vundne Tran osv. Desuden var hver af dem forsynet med to Uldtæpper, gode Støvler og Sko og de nødvendige stærke Klæder. Lys eiede vore frivillige Robinsoner ikke, men derimod en Lygte, en dem af Kaptainen overladt Flaske Petroleum og sex Dusin Æsker Tændstikker. Desuden førte de en Deel Værktøi og Husnødvendighedsartikler med sig, medens deres Vaaben bestod af en Enfieldbøsse, en gammel Fugleflint, fire Knive, som Sømændene pleie at bære dem, $2\frac{1}{2}$ Pund Krudt, 200 Kugler, og Bly til lige saa mange til.

Næste Morgen toge de fat paa at bygge en Hytte, og to Dage efter skjød de til deres Glæde et prægtigt Vildsvin; den følgende Eftermiddag fik de Besøg af 10 Mænd fra Tristan d'Acunha, som, efterat de gjennem Hvalfangeren havde faaet deres Ankomst at vide, vare tagne derover i to Baade, for at betragte deres nye Naboer. Senere skulde det vise sig, at de langtfra vare tilfredse med dette Naboskab, trods det, at de nu viste sig meget venlige, og endogsaa hjalp dem med at opføre en anden Hytte paa Øens Nordside, ligesom de førte Brødrenes Forraad derhen i deres Baade. Da Skotterne havde forladt dem, vare de midt i December, der bragte meget stormende Veir; imidlertid er jo denne Aarstid den sydlige Halvkugles Sommer, og Brødrene gave sig muntert i Lag med at opføre en bedre Bolig og opdyrke et Stykke Land, og plante Kaal og Kartofler deri.

Alt tegnede midlertidig godt. Et Vandfald i Nærheden gav godt Drikkevand, Skov laa der rundt om Hytten, saa Brænde kunde de ikke savne, og Sæler viste sig ogsaa paa flere Steder af Øen; en Deel af dem nedlagde de, men den indvundne Tran svarede rigtignok ikke til deres Forventning. Hen-

imod Januars Slutning var deres Forraad af Meel og Tobak stærkt paa Heldningen, Tiden for Sælhundefangsten var forbi, og den gamle Hvalfangerbaad var paa en Jagtfart bleven saa beskadiget, at dens Brug var forbundet med Livsfare; deres Naboer paa Tristan d'Acunha lode sig ikke see, og alle forbiseilende Skibe styrede deres Kurs saa langt fra Øen, at der ikke var Tale om at sætte sig i Forbindelse med dem. Prøvelsernes Tid syntes at nærme sig, saa meget desto mere, som de ved at afbrænde en lille Skovstrækning havde stukket Ild i det tætte, høie Fussokgræs, som var det eneste Middel, de havde til at bestige det steile Høidedrag bag deres Hytte, og kun der oppe var det Vildt at træffe, hvormed de kunde friste Livet: vilde Geder og Svin, de eneste større Pattedyr, som syntes at være stadige Beboere af Øen. Deres lække Baad blev savet itu, og af dens brugelige Dele tømrede de en lille Jolle, der dog altid lod sig bruge i Magsveir. Paa denne roede nu vore Eventyrere, for at naa over til Øens Vestkyst, hvor man uden synderlig Vanskelighed kunde naa op i de høiere Egne, og efter nogle forgjæves Streiftog lykkedes det dem endelig at nedlægge to Geder og en fed Orne, som gav en Mængde Fedt. Af Vildsvinene fandtes der talrige Hjorde paa Øen, men af Geder kunde der efter deres Beregning kun være 14 tilbage, thi i November havde de talt tre og tyve, næsten lutter Bukke, og af dem vare imidlertid ni blevne skudte, dels af dem selv og dels af Beboerne paa Tristan d'Acunha. Hvad skulde der blive af Brødrene, naar disse fjorten ogsaa vare nedlagte, thi Svinekjødet havde viist sig om ikke uspiseligt, saa dog i høi Grad skadeligt for Sundheden. — Dag for Dag sank deres Mod, og Lysten til dette frie Liv havde efterhaanden ogsaa fortaget sig.

Den 14de Mai 1872 fik de et engelsk Skib i Sigte og antændte et stort Baal; men paa Grund af den stærke Brænding kunde det ikke sætte ind til dem, og selv vovede de sig ikke saa langt ud paa Søen i deres skrøbelige Baad. Englænderen seilede videre, og de bleve trøstesløse tilbage. Under de næste Maaneders Vinterstorme strandede deres Baad, det eneste Middel til at vedligeholde Forbindelsen med Vestkysten. De havde vel imidlertid høstet nogle Kartofler og noget Grønt, men maatte Dag for Dag knappe af paa deres Rationer. Da deres sidste Kartoffel var fortæret, fik de en Nødhjælp i Æggene af nogle Pengviner, som fra Slutningen af Juli havde ruget gaa Kysten.

(Sluttes.)

Gaader.

1.

Dets Skjæbne let sig vender,
Snart har det Rang og Magt;
Men meget tidt det hænder,
At kun det faaer Foragt.

(Omvendt læst.)

Naar Vinterstorme true,
Og Regnen falder tæt,
Vi glædes, naar vor Stue
Da ret tilgavns er det.

2.

Slemt at høre,
Slemmere at gjøre,
Slemmest dog, hvad det vil med sig føre.

(Omvendt læst.)

Tungt at ære,
Tungere at være,
Tungest, er det en af vore Kjære.

3.

Langt herfra, i Østens Egne,
Er et Land, hvor Vexter gives,
Som forsendes allevegne,
Og til Pryd og Nytte trives.

(Omvendt læst.)

Ja, en Plante hyppig kommer
Hid til os; vi af den nyder,
Og den voxer her hver Sommer,
Men den ei Udbytte yder.

Opløsning af Dobbeltgaaden i Nr. 47:

1. Klap. 2. Løn.

Dobbeltgaaderne i Nr. 47 er opløst af B. H.

Talgaaden i Nr. 46 er opløst af Realist C. B. og Maja paa Hammersholm.

☞ Med dette Nr. følger „Sigrid Lilieholm", 12te Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hverandet Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

V. Söborgs Stentrk.

S. Triers Forlag.

Russiske Soldater more sig ved Dands.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad for alle Stænder.

1877. Søndagen den 9de December. Nr. 49.

Indhold: Russiske Soldater more sig ved Dands (med Lithografi.) — Ebba (Fortsættelse.) — Den nyeste Robinsonade (Slutning.) — En kritisk Situation. — Onkel Heinrich. — Talgaade.

Russiske Soldater more sig ved Dands.

De russiske Soldater ere i Reglen saa livsglade og udholdende, at de endogsaa efter en lang Dagmarsch alligevel have Lyst og Kræfter til at more sig ved en Dands, en Balaleska.

Vort Billede viser saaledes et Par unge, russiske Soldater, der med kraftige og ikke uskjønne Bevægelser udføre en Dands, omgivne af en Skare beundrende Kammerater, der paa forskjellig Maade tilkjendegive deres Bifald.

Ebba.

(Fortsættelse.)

„De her? — Hvor er Ebba? — Der er dog vel ikke tilstødt hende noget?“ — spurgte Ulrikke forskrækket, idet hun betragtede ham med ængstelige Blikke.

Adolf lagde Fingeren paa Læberne, rystede paa Hovedet, og saae sig forsigtig omkring i det dæmrende Rum, som om han vilde sikkre sig for, at ingen uvedkommende Tilhører var tilstede.

„Finder jeg Dem alene hjemme? og tør jeg udbede mig nogle Dieblikkes uforstyrret Samtale med Dem?“ spurgte han med bævende Stemme.

Den unge Kone bejaede hans Spørgsmaal, og opfyldt af bange Anelser førte hun sin Mands Ven, hvem hun holdt af med en Søsters Kjærlighed, ind i et lille Sideværelse, som Oscar aldrig pleiede strax at komme ind i.

„De foruroliger og forskrækker mig, Brudenskjold,“ sagde Ulrikke, efterat de havde taget Plads; „Hvad kan have rystet Dem i den Grad, hvis det ikke er Sorg og Bekymring for Ebba, paa hvis Besiddelse dog hele Deres Lykke beroer?“

Han holdt et Dieblik Hænderne for sine Dine, og da han tog dem bort, betragtede han den unge Kone, der i stor Spænding ventede hans Svar, med et Blik, der var en Blanding af Smerte og Bitterhed.

„Ja, saaledes var det! — Jeg syntes kun at kunne finde Lykken hos hende, og ethvert af Lykkens Goder havde ingen Betydning for mig, uden forsaavidt hun havde Glæde deraf. Men den Tid er for længe siden forbi. Min Lykke og hendes Lykke ere uigjenkaldelig tabte, hvis De, Ulrikke, ikke bliver vor frelsende Engel, og hjælper os til, ved Deres milde Indflydelse og smukke Exempel atter at oprette den forstyrrede Husfred.“

„Altsaa er det dog sandt, hvad Rygtet først hviskede om, men senere høit og lydeligt udtalte, hvorvel jeg altid og ved enhver Leilighed energisk modsagde det? Ebba har altsaa ikke forstaaet at bevare den Lykke, som var bleven hende, fremfor Millioner, til Del?“ spurgte Ulrikke bedrøvet. „Men hvad kan jeg egentlig gjøre? De kan være overbevist om, at jeg for længe siden, og meget ofte har advaret hende, søgt at gjøre hende begribeligt, at hun udsatte sig for at trætte Deres Taalmodighed, og tabe Deres Agtelse og Tillid —; endnu da jeg sidste Gang opholdt mig i Stockholm, sagde jeg hende udtrykkeligt, at hun maatte forandre sin Op-

førsel, og fremfor Alt ikke lade sig lede af sine lunefulde Indfald."

„Men De kunde ikke sige hende, at nu er Dieblikket kommet, da min Taalmodighed er tilende, da mit Hjerte er saaret, og jeg ved hendes virkelige eller forstilte Ligegyldighed og Kulde er dreven til Fortvivlelse," sagde Adolf med Heftighed. „Men gjør det nu! — Tal til hende, og lad intet Middel uforsøgt, hvorved De kan bøie Ebbas Stivsind, og bringe hende til bedre Indsigt: Hvem skulde vel formaa mere over hende end De, hendes høitskattede Veninde, der saa smukt forstaaer at gjøre Deres Mand lykkelig."

Ulrikke taug nogle Dieblikke.

„Og troer De da, at jeg skulde have en Magt over Ebba, som selv De ikke besidder?"

„Ja —, thi jeg har tabt min. Jeg spottede over min Moders Advarsler, og i min blinde Lidenskab forkjælede jeg hende altfor meget, og altfor længe, saa at jeg nu aldeles ingen Magt har over hende. Desuden er jeg nu, jeg vil aabent tilstaae det, efterat mine Dine ere aabnede for Ebbas Feil, og min egen overdrevne Eftergivenhed altfor dybt krænket til at møde hende med Ro, og uden Bitterhed. Og alligevel —, alligevel elsker jeg hende saa dybt og inderligt —, at jeg ikke vil lade noget Middel uforsøgt, som maaskee kunde lede til en Tilnærmelse eller Forsoning, eller opgive Troen og Haabet derom, før jeg seer, at Alt glipper."

Hele denne Tale havde han holdt med Dinene fæstede paa Jorden, og ligesom talende til sig selv, — og greb derpaa Ulrikkes Haand med et bønligt Blik.

„Gjør kun Regning paa mig, saafremt jeg virkelig kan udrette noget," sagde hun hjerteligt, „men De maa ikke overvurdere min Indflydelse, Brudenskjold. Ebba er ikke uden Følelse, men hun har altid havt Lyst til at sige imod, og at ville have sin egen Villie. — Lad os da prøve, hvad vi kunne gjøre —; at hun alligevel elsker Dem paa sin Vis, det er jeg overbevist om —; Resten maa vi lade Tiden raade for."

Nu hørte de Oscars Stemme. Da han til sin Forundring ikke fandt sin Kone paa hendes sædvanlige Plads, søgte han hende overalt i hele Huset. Ulrikke ilede ham imøde, og meddelte ham, at Brudenskjold havde overrasket dem med et Besøg, hvorover Oscar blev meget glad.

Da de Tre sad om Thebordet, gik Samtalen efterhaanden ganske godt, skjøndt Skyerne paa Adolfs Pande ikke ganske fordelte sig, og mindst naar han tænkte paa, i hvilken Modsætning denne her herskende Enighed og Harmoni stod i til Livet hjemme hos ham, men han var altfor ædelttænkende til at misunde Andre Lykken, fordi han ikke selv eiede den.

10.

Faa Dage senere finde vi Ebba i hendes Værelse; men idag laa hun ikke som hin Dag rolig og læsende i en interessant Bog paa sin Chaiselongue; idag var der intet i hendes Væsen, som talte om Phlegma og harmløs Rolighed. Med flammende Dine og fast sammenbidte Læber, med de smukke, fyldige, hvide Arme korslagte over Brystet, ilede hun med hurtige Skridt frem og tilbage i det elegante Værelse. Hun syntes at være i en saa lidenskabelig Ophidselse, at hun var uimodtagelig for enhver anden Tanke og Følelse end den, som for Dieblikket beherskede hende. Selv hendes lille Datter, som Pigen nylig efter hendes Ordre havde bragt ind, og som laa paa Gulvet, og strakte Armene ud imod hende, lod hun slet ikke til at bemærke. Med Foden stødte hun heftigt til en Læderbold, som den lille Lina i barnlig Glæde havde leget med, og traadte hen til et Bord, hvorpaa der laa et Brev, som hun oftere havde læst igjennem, og kastet fra sig med Uvillie, men som hun endnu engang greb med rystende Haand.

„Latterligt, ja aldeles utroligt!" yttrede hun heftigt, efterat hun endnu engang havde gjennemlæst Brevet, og kastet det fra sig i Vrede. „Jeg skulde spille Ulrikkes Rolle, jeg skulde blive en kurrende Due, som kun bevæger sig efter en Andens Ønsker, som føier sig efter ethvert af sin Herres og Mesters Luner, og ydmyg takker for Tilladelsen, at maatte dandse efter hans Pibe?"

„Nei, min gode Ulrikke; nei, min Herre og Gemal! hvis De nogensinde har forudsat eller ventet en saadan tam Føielighed af mig, saa har De taget grundigt feil, og jeg kan kun beklage det, hvis min Opførsel nogensinde skulde have givet Anledning til en saadan Misforstaaelse."

„Frøken Wollmannshold," meldte Tjeneren.

„Nu? — her? — i dette Dieblik?" udbrød Ebba, og lagde Haanden paa Panden, som om hun vilde betænke sig. „Nu vel! — Jeg vil bede hende træde ind. Det gjør ikke noget, om hun lige strax erfarer, hvorledes Sagerne staa her. Der er ingen Grund for mig til at holde noget skjult."

Ebba ringede, og lod Barnepigen tage Lina, der græd bitterlig over Moderens Vrede, ud med sig, og modtog selv Tante Mathilde, som hun ikke havde seet i længere Tid.

„Velkommen, Tante! — Jeg er egentlig ikke i Stemning til at modtage Besøg, eller udvexle behagelige Talemaader," begyndte Ebba, og bød den synlig bestyrtede Dame en Stol. „Men det er maaskee ganske heldigt, at Du kommer, for at Du strax kan affige Din Mening, hvor det dreier sig om min Lykke og Fremtid. Læs dette Brev fra Ulrikke, og jeg haaber, at Du ikke bliver forvandlet

til en Saltstøtte derover. Kan Du begribe, at hun vover —, rimeligvis dog efter min Hr. Gemals Anmodning, og efterat han har beklaget sig for hende —, at blande sig i mine ægteskabelige Tvistigheder, at tage Parti for ham, og dadle min Opførsel. — Ingen sand Kjærlighed, som ikke er ydmyg, og beredt til ethvert Offer —, ingen varig Lykke, hvor Hustruen ikke villig underordner sig Manden, og adlyder ham. Læs selv! Der er virkelig meget af det, som lyder ret smukt. Det er kun Skade, at Ulrikke aldeles glemmer, at hun skriver til Ebba Brudenskjold, som nu engang ikke hører til de blide Helgener, men har en fast og bestemt Villie, og er ethvert uberettiget Indgreb fuldkommen voxen."

Hun havde taget Brevet, og givet det til Tanten, som var ganske forskrækket over Ebbas Heftighed og lidenskabelige Ordstrøm, og først maatte samle sig, før hun kunde begynde at læse det.

„Du opfatter Sagen galt, mit kjære Barn, og Din Heftighed lader Dig see den i en feil Belysning," sagde hun endelig, og saae op paa Ebba med en mild Bebreidelse i Blikket. „Ulrikke taler sandt, hvor streng hun end synes Dig, og af hver eneste Linie i hendes Brev kan man tydelig see, at det er dikteret af det oprigtigste Venskab, og den alvorligste Bekymring for Dig. Desuden maa Du betænke, at naar Nogen har Ret til at tiltale Dig paa den Maade, saa er det Ulrikke, thi det er Gud og hver Mand bekjendt, hvor usigelig lykkelig hun gjør sin Mand."

„Naturligvis, og man sørger ogsaa for at udbasune hendes Dygtighed over den hele Verden -, det er kun Skade, at man ikke paa samme Tid kan pulverisere hende, og lade de øvrige Koner nyde hende af en Theskee. Det maatte være en Universalmedicin for alle nyligt gifte Koner, som endnu ikke rigtigt havde sat sig ind i hendes Ægteskabslov, og derfor maaskee befandt sig i Opposition til enkelte af dens Paragrafer. Min Hr. Gemal, der overmaade ofte har rost Ulrikke for mig som et Mønster paa Koner, vilde sikkerlig være en af de Første, der vilde indgive mig en saadan behagelig Dosis."

„Hvor Du er bitter, mit Barn, og hvor Dine Sarkasmer ere uretfærdige! — Du bedrøver mig, og os Alle, som holde oprigtig af Dig. Hvad troer Du, at Din salig Fader, der forlod denne Verden med den Trost at vide Dig gift med Adolf, vilde sige til saadanne Beskyldninger og hadefulde Forudsætninger?"

„At hans Ebba har Ret i ikke at tilstaae nogen Anden, hvad hun nægtede selv ham. Har Adolf da ikke kjendt mig før Brylluppet? Vidste han da ikke, og har jeg ikke selv ofte nok sagt ham, at jeg var et forkjælet Barn, og ikke føielig og let at styre

som Andre? Og fik jeg da, efter saadanne oprigtige Tilstaaelser, andet Svar end ømme Forsikkringer og Kjærlighedsudbrud?"

„Hr. Brudenskjold venter nedenunder paa Fruen, for at kjøre til den aftalte Visit," meldte Kammerpigen, som Adolf havde sendt op.

„Jeg befinder mig ikke vel, og kan ikke ledsage Herren; vær saa venlig, Tante Mathilde, at meddele Adolf dette," sagde Ebba med hurtig Fatning, og den over de nylig meddelte Oplysninger bestyrtede Tante greb med Glæde Leiligheden til at tage Afsked, og overlade den ophidsede, unge Kone til sine egne Betragtninger.

Men Ebba blev ikke længe alene.

Saasnart Adolf havde modtaget Budskabet fra hende, sprang han hurtig op ad Trappen, og stod et Par Minutter efter hos sin endnu ophidsede Hustru.

„Hvad skal det betyde? — Har Du da ganske glemt, at det er min Moders Fødselsdag, og at vi have lovet Papa at komme Klokken et?" spurgte han heftigt, og lod sit Blik skarpt og forskende hvile paa Ebba, der vendte sig halvt bort fra ham.

„Jeg kan ikke følge med Dig, da jeg ikke er rask," svarede Ebba, og søgte at skjule sine forgrædte Øine.

„Ikke rask? — Du er jo i fuldkommen Toilette, og aabenbar paaklædt til at tage ud?" udbrød Adolf med stigende Ærgrelse, og kastede Blikket paa de omliggende Toiletgjenstande, som tydede paa Forberedelser til en Visittour.

„Det var før, nu kan jeg ikke aflægge Besøg, da jeg har havt heftige Sindsbevægelser, der gjør mig aldeles uskikket til konventionelle Pligter og Talemaader."

(Fortsættes.)

Den nyeste Robinsonade.

(Slutning.)

I September landede et fransk Skib paa Øen, ledet af deres Ildsignal, afkjøbte dem deres Sælhundeskind, nitten i Tallet, og overlod dem mod nogle Pengvinæg omtrent 60 Pund Skibstvebak og nogle Pakker af den længe savnede Tobak; et Tilbud fra Kaptainen om at optage dem paa sit Skib, afsloge de, et Afslag, de bittert skulde fortryde.

Den 23de Oktober satte et andet Skib, der fra Kapstaden gik paa Sælhundefangst, en Baad i Land, fornyede deres Forraad med noget Spæk og Tvebak, og lovede tillige om nogle Uger at vende tilbage;

men Uge efter Uge gik hen, deres Forraad svandt ind og den 10de November var den sidste Bid fortæret — Hungersdøden syntes uafvendelig. Da besluttede de kjækt at svømme gjennem den rasende Brænding om Øens Østpynt, belæssede med deres Tæpper, Bøsser, Krudt, Tændstikker og en Kjedel. Vovestykket lykkedes, og de naaede den næste Dag om til deres Jagtrevier paa Vestkysten, hvor de nedlagde syv Gjeder, hvis Kjød vilde kunne tjene dem til Føde for længere Tid; ogsaa fangede de engang imellem en Fisk, men maatte da vade langt ud i Søen gjennem Brændingen.

Den 19de December viste endelig atter nogle Folk fra Tristan d'Acunha sig — men kun for at fange Sælerne bort fra dem og nedskyde de sidste fire Geder, Alt uden engang at opsøge Brødrene. Uden Tvivl ønskede man at blive dem kvit og var hjerteløs nok til at fremskynde deres Hungersnød. Efter den Dag saae Brødrene ikke et Menneske, før deres Befrielsestime slog, ti Maaneder efter. En Tid lang gik det dem dog ganske taalelig. De nærede sig af Kartofler, og nu og da nød de noget Svinekjød, hvor drøit det endog faldt, og tilbragte flere Maaneder oppe paa Høilandet i en Hule, som ydede dem god Beskyttelse mod det daarlige Veirlig; for anden Gang kom Pengvinerne tilbage, og nu gjorde de deres Æg mere velsmagende ved at smøre dem ind i Svinefedt; rigtignok tænkte de med Skræk paa den Dag, de ingen Æg mere kunde finde. Dertil kom, at begge Bøsserne næsten vare ubrugelige, medens de efterhaanden havde tabt alle deres Knive i det høie Tussokgræs. Deres Sko og Støvler vare opslidte, og Læseren kan let tænke sig, hvor fortærende Regntiden om Vinteren maatte være for dem, naar han hører, at de da maatte tilbringe flere Dage i deres Hytte eller Hule, og at hele deres Bibliothek bestod af et gammelt Atlas og otte Bøger, hvis Indhold de omtrent havde lært udenad. Dertil kom, at det var et uendeligt Arbeide at bestige Høidedraget, hvorfra de saa at sige skulde hente Alt; de brugte flere Timer til at stige de omtrent 1200 Fod i Veiret, idet de med Hænder og Fødder, ja undertiden med Tænderne maatte holde sig fast i Tussokgræssets træagtige Straa.

Men Redningstimen nærmede sig. Den 15de Oktober kom den engelske Korvet „Challenger", som af det britiske Admiralitet i Forening med det kgl. Selskab til Havdybdens Undersøgelse og Opmaaling var udrustet til et flereaarigt Togt, paa sin Jordomseiling til Tristan d'Acunha, hvor de hørte fortælle om to Tydskere, som afsondret fra Verden opholdt sig paa den 30 Sømile fjernede „Inaccessible", hvor de drev Sælhundefangst; i de sidste Maaneder havde man ikke hørt noget fra dem. For at overtyde sig om disse to Mænds Skjæbne, dampede „Challenger" næste Nat over mod „Inaccessible", og nærmede sig tidligt om Morgenen den 16de Oktober den „utilgængelige Ø". Hurtig blev en Baad sat ud, som opdagede de to nye Robinsoner ikke langt fra en lille Græstørvhytte. Den Glæde, hvormed de to Stoltenhoff'er modtoge deres Redningsmænd, lader sig vel føle og begribe, men langtfra beskrive. En god Frokost ombord i „Challenger" styrkede de legemlig afkræftede Brødre, hvorpaa den ældste af dem meddelte deres mærkværdige Historie, hvoraf denne Meddelelse kun er et kort Udtog, som vi tro i ikke ringe Grad fortjener vore Læseres Interesse og Deeltagelse.

En kritisk Situation.

Mange Mennesker holde som bekjendt meget af at vise deres Mod ved Leiligheder, som netop ikke ere synderlig faretruende, og dette Mod voxer i Reglen i Forhold til som Faren aftager. Jeg bilder mig nu slet ikke ind at danne en Undtagelse herfra, men tilstaaer gjerne, at jeg med den Smule Mod, som jeg er i Besiddelse af, føler mig bedst oplagt „udenfor Skudvidde". Af den Grund har jeg aldrig i nogen stor Grad sværmet for Jagtfornøielser, og endmindre for en Jagt paa vilde Dyr, og dog tumlede jeg mig stadig med Bøssen under mit Besøg hos Hr. W., den hollandske Kontrollør i Distriktet Kudus paa Java; men dertil bidrog rigtignok deels den Kjedsommelighed, hvorfor jeg hyppig var udsat, naar min Vært var borte i Embedsforretninger, og deels Udsigten til „billigt" Bytte. Hele Timer gjenremstreifede jeg med min indfødte Tjener og nogle javanske Byttesamlere de Gaarden omgivende Skove, og det var da sædvanlig vilde Paafugle, hvis smukke Fjedre og hæslige Skrig lokkede til Skud. En eneste Gang skød jeg en af de der saa talrige smaa, sorte Aber, men det saarede Dyrs menneskelignende Jamren og Malaiernes Overtro, at gode Menneskers Sjæle efter Døden fare i Abelegemer, afholdt mig fremtidig fra lignende Halvmord. Undertiden nedlagde jeg under mit muhamedanske Følges Jubel et eller andet Vildsvin, der kom mig saa nær, at jeg ikke kunde undgaa at træffe det, hvortil jeg dog skal bemærke, at denne Plage for Riismarkerne langtfra kan maale sig med sin europæiske Fætter; det er lille og alt andet end modigt.

En ikke altfor varm Eftermiddag var jeg tilligemed min Tjener reden til en Nabolandsby, i hvis Nærhed der efter Sigende skulde opholde sig en Sværm Flaggermus af de saakaldte flyvende Hunde.

I Tusindviis hænge de ved Daggry fast ved Bagfodderne i Trægrenene til stor Skade for Løvet, og forlade først deres Kvarteer henimod Aften, for i Masseviis at foretage deres Streiftog efter Føde, for det meste ned imod Have; den næste Morgen finder man dem sædvanlig paa samme Sted og i samme løierlige Stilling, som de forlode den foregaaende Aften.

Ved min Ankomst til Landsbyen tog jeg mig en Fører, som skulde vise mig disse med levende Frugt behængte Træer; men om det nu var Javaneren, der ikke var ret orienteret, eller Flaggermusene havde skiftet Kvarteer, nok sagt, vi saae ingen, trods det, at vi trængte dybt ind i Krattet og gjennemstreifede det i alle Retninger. Vi havde allerede været et Par Timer ude, og skjøndt vi ikke havde naaet vort Maal, havde Vandringen gjennem den herlige, yppige Tropeskov, som man aldeles ikke maa forvexle med en Urskov, dog frembudt meget Interessant, og jeg stod allerede i Begreb med at vende tilbage til Kampongen (Landsbyen), da min Fører under Raabet: „En Tiger — en Tiger!" forsvandt som et Lyn, og med ham min indfødte Tjener.

Havde mit mangelfulde Kjendskab til det javanske Sprog ikke hindret mig i strax at forstaa Udraabet, var jeg sikkert ogsaa løbet med; jeg indsaae vel, at der maatte være noget ganske Særligt i Veien, men jeg kunde ikke vente nogen virkelig Fare; thi saa mente jeg, at min (rigtignok kun i Kuffertpakning og ikke i Farer) prøvede Tjener umulig kunde have ladet mig i Stikken. I den Tanke, at de havde faaet Øie paa et eller andet sjældent Insekt eller lignende, som de nu jagede, lænede jeg mig nu afventende til et Træ, der stod midt paa en kun sparsomt bevoxet Lysning, der var omgiven af tæt Krat og omtrent tredsindstyve Skridt i Gjennemsnit. Pludselig skræmmedes jeg op ved en halvhøi, metalklingende Brølen, der lød i ikke stor Afstand fra mig. Nu forstod jeg med Eet Javanernes Adfærd og min mislige Stilling; at løbe efter dem, var nu aldeles ugjørligt, og det gjaldt om at tage en hurtig Beslutning. Paa den aabne Plads kunde jeg ikke blive, og at skjule sig i Græsset, vilde være altfor imødekommende mod Tigeren, for hvem, det paastaaes, en Menneskesteg er ligesaa delikat som en saftig Boeufsteg for os Mennesker; jeg klattrede da instinktmæssig i Træet, jeg stod ved; det var meget bladrigt, havde brede Grene og frembød et ganske godt Sæde; min Dobbeltriffel var endnu ladet i det ene Løb; ny Munition havde jeg ingen af, den var i god Behold hos min „Overbosselader".

Med bankende Hjerte havde jeg vel siddet nogle faa Minutter i Træet, Minutter, der havde ladet en Hær af Bekymringer, Formodninger og Planer drage igjennem mit Hoved, da en Bragen af tørre Grene henledte min Opmærksomhed paa Krattet ligeoverfor mig, frem af hvilket en mægtig Tiger traadte med flegmatiske Skridt, øiensynlig doven eller træt; dens stribede Skind sagde mig strax, at det var en „Kongetiger"; ovenover os i Luften kredsede en Flok sorte Fugle, hvis Kredsflugt alt havde advaret mine Ledsagere. Disse Fugle, forsikkrer man, kunne i Timer følge Tigeren, for at gjøre sig tilgode med Resterne af dens Maaltid. Een Ting gav mig en Deel Mod: jeg erindrede nemlig, at den bengalske Tiger aldrig klattrer op i noget Træ, men overlader den Slags gymnastiske Øvelser til Panthere, Jaguarer og skræmmede Menneskebørn.

Denne Følelse af øieblikkelig Sikkerhed gjorde mig overmodig, og uden at gjøre mig nøiere Regnskab for, hvad jeg gjorde, lagde jeg Løbet fast mod Træstammen, sigtede og skjød, ligesom Tigeren havde naaet den modsatte Side af Pladsen og skulde til at forsvinde i Krattet. Skuddet fulgtes af et kort, afbrudt Brøl, hvis frygtelige, skarpe Klang formelig standsede mit Aandedræt, et mægtigt Spring, som Tigeren gjorde ind i Buskadset, Knagen af sondertraadte Grene, nogle opskræmmede Fugles larmende Vingeslag og nogle Abers Flugt fra et nærstaaende Træ — Alt i Løbet af nogle faa Sekunder, og saa en uhyggelig Stilhed, i hvilken jeg tydelig kunde høre mit Hjertes Slag. Krudtrøgen trak langsomt bort, op igjennem Løvtaget paa det Djatitræ, hvori jeg sad; intet Spor lod sig see af Tigeren. Dog syntes jeg i nogen Tid at kunne høre en dump, undertrykt Stønnen og skrabende Lyd i Retning af, hvor Tigeren var forsvunden for mine Øine. Jeg vidste bestemt, at min Kugle havde ramt en fast Gjenstand, ja Tigeren selv, men jeg tvivlede dog med det en Jæger egne „Instinkt" paa, at jeg havde ramt den i Nærheden af Hjertet, paa hvilket jeg havde sigtet i en Afstand af maaskee halvtredsindstyve Skridt.

Imidlertid overgik min Forsigtighed langt min Iver efter Bytte, saa at jeg vel vogtede mig for at opgive min gode Stilling, saa meget mere som jeg ikke var sikker paa, at min Fjende havde forladt Krattet ligeoverfor mig, men bildte mig ind, at den skjult i Nærheden lurede paa sin Mand.

Nogle Uger iforveien havde man fortalt mig, hvorledes en Tiger en heel Dag havde ligget og luret paa en Malai, der var flygtet op i en Kokuspalme; der blev den liggende rolig uden at røre sig, med Øinene uafbrudt fæstede paa sit Offer, for med grusomt Overlæg at afvente det Øieblik, da Udmattelse eller Sult maatte bringe ham i dens Kløer, indtil den blev nødt til at ophæve sin Beleiring af en Flok Indfødte, hvem den Ulykkeliges fortvivlede Skrig havde hidkaldt. Hvad Grund var der nu til at antage den ene Tiger for mindre snu eller hævn-

gjerrig end den anden? Jo nærmere Aftendæmringen kom med den Troperne egne Hurtighed, desmere troede jeg at see Bestiets funklende Øine ondskabsfuldt titte frem fra Krattet, og des hyppigere syntes jeg at høre en kradsende og pustende Støi. Eet var jeg paa det Rene med, at det var ulige fordeelagtigere for mit legemlige Velvære, at overnatte paa et Træ, end i et Rovdyrs Mave, heelt afseet fra, at Tigeren ligesaa lidt kunde give Hvalfiskens Rolle, som jeg en Jonas'. Der var desuden en vis Rimelighed for, at min Vært, ængstelig over min lange Udeblivelse, allerede tidlig næste Morgen vilde drage ud for at opsøge mine jordiske Levninger og saaledes udløse mig; derfor udsøgte jeg mig den bekvemmeste Green til Nattekvarteer, slyngede derpaa mit Silkeskærf, som ellers pleiede at omarme mine Unævnelige, deels ind under mine Arme, deels om selve Træstammen, for, hvis jeg skulde falde i Søvn, ikke at udsætte mig for at styrte ned, og føiede mig da med den roligste Mine af Verden i det Uundgaaelige.

Man forskaane mig for ved en nærmere Beskrivelse atter at maatte gjennemleve denne frygtelige Nat; det maa være tilstrækkeligt at vide, at jeg ikke sov, men utallige Gange maatte forandre Stilling, og ved stadig at tygge paa de mig omgivende Blade søgte at forfriske min tørre Gane, at jeg flere Gange skræmmedes op ved uforklarlige Lyd snart over, snart under mig, at jeg ikke kunde tænke paa den ringeste Vaabenhvile under min mandige Kamp med Insekter, næst Myrer, og at alle de Livsforsætter, som spirede frem i mit Indre i disse lange Timer, baade for Fremtiden i Almindelighed og for den nærmeste følgende Dag i Særdeleshed, Intet lode tilbage at ønske.

Næppe begyndte det første Morgengry at opklare Himmelen, før jeg i Afstand hørte Skud og Raab, som nærmede sig og snart bleve besvarede af mig. Kort efter saae jeg en Sværm Indfødte, og imellem dem min Ven W., forsamlet paa Pladsen; da jeg slet ikke saae noget til Tigeren, saa steg jeg, dog ikke uden Anstrengelse, ned paa Jorden, glad ved endelig at kunne strække mine Lemmer under de Andres glade Jubelraab.

Det viste sig ganske rigtigt, at Tigeren hele Natten havde opholdt sig i min Nærhed; thi man fandt den virkelig — død; min Kugle havde rigtignok feilet Hjertet, men styret af et velvilligt Tilfælde, ligesom haanende mit Skyttetalent, saa lykkelig gjennemboret Hovedet tæt bag Øret, at Døden næsten øieblikkelig maatte være indtruffet. Min Ven mente, at jeg burde takke Muhameds Gud til, for at de flyvende Hunde ikke havde valgt at dele Nattekvarteer med mig, da jeg saa ganske sikkert redningsløst vilde være falden i Vampyrernes Hænder. De to javanske Harehjerter forsvarede sig for ramme Alvor med, at de sikkert havde stolet paa, at Tigeren Intet vilde gjøre mig, da jeg bar en af W.'s guldbroderede Embedshuer, Noget, enhver Indfødt respekterede.

Det prægtige Skind, der maalte sine 9 Fod fra Snude til Hale, befinder sig for Øieblikket i mine Forældres Huus, medens Kraniet tilhører Museet ved Academy of natural sciences i Minnesota. Den Regjeringspræmie paa 50 Gylden, der tilfaldt mig som Tigerdræber, lod jeg tilflyde Beboerne af den nærliggende Landsby.

Hiint Skud fra Træet er det sidste, jeg har begaaet siden samme Time.

Onkel Heinrich.

Eugenie og jeg holdt usigelig meget af hinanden, og forsaavidt var der ikke noget i Veien for vort Giftermaal, men der var dog en meget vigtig Hindring, thi hvor rige vi end vare paa Kjærlighed, saa vare vi dog meget fattige paa jordiske Goder. Eugenie var forældreløs, og maatte fortjene sit Brød som Selskaberinde, medens jeg som ung Læge manglede det Nødvendigste, nemlig Patienter. Derfor led jeg dog ingen Nød, da min Onkel Heinrich forsynede mig rigeligt med Penge, men denne prægtige Kilde vilde standse i samme Øieblik jeg traadte ind i Ægteskab. Onkel Heinrich var en gammel, knarvorren Pebersvend, der boede alene i sit store Hus, og aldeles ikke brød sig om hele Verden, med Undtagelse af mig. Da jeg sidste Gang, for omtrent et Par Aar siden, besøgte ham, sagde han ved Afskeden følgende Ord til mig: „Du er nu bleven tre og tyve Aar, Georg, og en strunk og smuk Fyr af Ydre, hvorfor Fruentimmerne uden Tvivl ogsaa ville kaste deres Kroge ud efter Dig. Bid ikke paa, min Dreng, hører Du, bid blot ikke paa, da det aldrig vil blive til Dit Bedste."

Dengang var mit Hjerte endnu frit, hvorfor jeg mente, at det havde ingen Nød, og vilde slaa det hen i Spøg, men Onkel Heinrich syntes ikke at ville slaa sig til Ro dermed, men sagde yderligere: „Det skal glæde mig, hvis Du lægger Dig min Advarsel paa Hjerte; thi hvorvel jeg ikke kan hindre Dig i at handle anderledes, saa vil jeg dog sige Dig, at saa er vort Venskab ude; Du vil hverken faae en Skilling mere af mig, medens jeg lever, eller blive min Arving efter min Død."

Jeg reiste, og skjænkede ikke Onkels Formaning en eneste Tanke, før det var for sent, og jeg var

forelsket til langt op over Ørene i Eugenie. Saa randt hans Ord mig en Dag i Hu, og jeg følte mig trykket af dem, men jeg vilde dog ikke rigtig tro, at de vare alvorlig mente, og søgte derfor i mit næste Brev til Onkel at føle mig for, i hvilken Hensigt jeg imellem forskjellige Meddelelser saa uskyldig som muligt ogsaa lod den indflyde, at jeg havde lært en ung Dame at kjende, som let kunde være bleven farlig for mig, hvis jeg ikke i rette Tid var kommen i Tanke om hans Afskedsord til mig.

I sit Svar til mig roste Onkel mig for min Standhaftighed, og tilføiede paa sin korte og syndige Maade: „Den omtalte Betingelse lægger jeg Dig endnu engang paa Sinde, da jeg aldrig forandrer min Bestemmelse, hvorefter Du maa vide at rette Dig —, hvilket herved een Gang for alle meddeles Dig."

Det var rene Ord for Pengene, og mit eneste Haab stod nu til, at jeg snart kunde erhverve saameget, at jeg kunde ernære en Kone, men mine Udsigter vare kun daarlige, skjøndt jeg ikke fra min Side lod det mangle paa Iver. Men Byen E. var meget sund, der var kun faa Syge, og mange ældre, dygtige Læger, og hvis min Kjærlighed til Eugenie ikke havde holdt mig oppe, var jeg bleven rent fortvivlet.

Saa indtraf det, som jeg længe havde frygtet for, og hvorved jeg blev forhindret i at være sammen med min elskede Eugenie. Min Onkel ønskede nemlig, at jeg skulde ombytte mit nuværende Opholdssted med B., hvor han boede; han længtes efter mig, og troede, at jeg vilde finde mere Beskjæftigelse i B. end i E.

Imod hans Ønske kunde jeg ikke gjøre grundede Indvendinger, og hvis jeg ikke vilde bryde med ham, hvilket jeg ikke turde, da jeg for Øieblikket var aldeles afhængig af hans Understøttelse, saa maatte jeg rette mig efter ham. Jeg forlangte en saa lang Udsættelse som mulig, for at afslutte mine Affærer, og endelig kom den smertelige Dag, da jeg maatte tage Afsked med Eugenie; vi tilsvore hinanden evig Troskab; jeg lovede hende at gjøre Alt, for om muligt at omstemme Onkel, og reiste.

Paa en deilig, mild Juliaften ankom jeg til B., men det var ikke med noget let eller glad Hjerte jeg begav mig til min Onkels noget afsides liggende Hus.

Den gamle Mand modtog mig med aabne Arme, men jeg fandt ham meget forandret, han var bleven gammel. Hans Haar var bleven snehvidt, Rynkerne og Folderne i hans Ansigt vare blevne dybere, det haarde Træk om hans Mund endnu haardere, og hans før saa ranke Holdning var bleven slap, kun i hans graa Øie lynede endnu den gamle Ild.

Efterat have spist sammen, vandrede vi op og ned i Havens Gange, og jeg maatte fortælle ham, hvad jeg havde oplevet i den sidste Tid. Det gjorde jeg aabenhjertigt —, naturligvis med Undtagelse af mit Forhold til Eugenie —, og det var just ikke meget Glædeligt, hvad jeg havde at berette.

„Her vil det nok gaa bedre med Din Praxis," trøstede han mig. „Du bliver boende her hos mig. Huset er jo stort nok for os begge, og jeg skal slet ikke tage det fortrydeligt op, hvis Dine Patienter bringe nogen Uro i det."

Jeg takkede ham hjerteligt.

„Jeg føler godt," vedblev han, „at Du har bragt mig gamle Mand et stort Offer ved at forlade det store og muntre E., men jeg haaber engang at kunne gjengjælde Dig det."

Jeg sukkede i Stilhed. Han vidste jo ikke, hvor stort et Offer jeg egentlig bragte ham, men jeg forsikkrede ham, at jeg mente, det var min Pligt at rette mig efter hans Ønske, for at vise ham, hvor taknemlig jeg var for Alt, hvad han havde gjort for mig, og han trykkede min Haand til Gjengjæld.

Han forekom mig i det Hele, i Sammenligning med Fortiden, at være bleven mildere stemt, og jeg mente, at Alderen havde havt denne gunstige Indflydelse paa hans Væsen. Over Forandringen glædede jeg mig, da jeg under disse Omstændigheder haabede, lettere at faae hans Indvilligelse til min Forbindelse med Eugenie, hvorvel jeg samtidig følte, at jeg maatte gaa forsigtig til Værks, og i ethvert Tilfælde endnu lade nogen Tid hengaa, før jeg vovede at slaa paa den Streng.

Disse Tanker beskjæftigede mig, medens vi vandrede frem og tilbage i Havens Gange, men Skjæbnen mente det bedre med mig, og Onkel skulde selv, uden at vide det, komme mig et stort Skridt imøde.

Uden Indledning sagde han pludselig:

„Jeg skylder Dig en Forklaring, Georg, over Grunden til, at jeg har maattet tiltage mig en saadan Indflydelse over Din Fremtid, ved at nedlægge et bestemt Forbud imod ethvert Giftermaal. Selv om Dit Hjerte endnu ikke generes ved dette Forbud, saa kunde det dog skee inden kortere eller længere Tid, og Du har derfor Ret til at fordre en Forklaring, som jeg ikke længere vil forholde Dig, men just idag er tilbøielig til at give. Denne Aften minder mig levende om en tidligere, den skjønneste i mit Liv, men den blev tillige Begyndelsen til min Ulykke. Hør nu blot."

„Jeg var henved atten Aar, og saa frisk, naturlig og ufordærvet, som et ungt Menneske, der er opdraget paa Landet, kan være det, da en Hr. v. Grumau blev vor Nabo, og medbragte en sygelig Kone og en billedskjøn Datter paa fjorten Aar."

Hun kom ofte til min Søster, Din salig Moder, og jeg følte mig snart tiltrukken af hende i den Grad, at jeg paa enhver mulig Maade, hvor det nogenlunde kunde gaa an, søgte at opholde mig i hendes Nærhed. Jeg anede ikke, at det var Ynglingehjertets første, hellige Kjærlighed, og jeg kunde slet ikke forklare mine Følelser. Jenny Grumau anede endnu mindre end jeg, hvad der foregik i mig, og hun modtog mine Opmærksomheder, uden at tænke videre derover. Vore Forældre vare skarpsindigere, og lo i al Hemmelighed af mig, men lod forøvrigt Sagen gaa sin egen Gang, da de ikke vilde gjøre Indvendinger fra nogen af Siderne, hvis Forholdet senere ledede til en Forbindelse imellem Jenny og mig. Saa kom den skjæbnesvangre Juliaften, der var ligesaa smuk og stille som denne, og fuld af Maaneskin og funklende Stjerner. Familien Grumau var hos os; de Gamle sad inde i Stuen, og talte sammen; Din Moder var ikke rigtig rask, og var gaaet tilsengs, medens Jenny og jeg gjennemstreifede Haven. Mit Hjerte var saa fuldt, at det maatte flyde over. Jeg holdt hendes Haand i min, og hørte i Taushed paa, hvad hun fortalte om sine daglige Begivenheder. Da hun var træt af at gaa og tale, satte vi os paa den Bænk der." — Onkel pegede paa en lille Bænk, som stod i et Hjørne af Haven, og var omgivet af et tæt Buskads.

Jeg trak hende tæt op til mig, kyssede hende, og jeg troer endog at jeg græd af salig Fryd. — Ja, lee kun, Georg, jeg var virkelig dengang saa tosset. Hun tog roligt imod mine Kys, hørte op at tale, og saaledes sad vi nogen Tid i Taushed. Pludselig tog hun mig om Halsen, gjengjældte mine Kjærtegn, og jeg var i den syvende Himmel, indtil endelig vore Forældres Kalden gjorde en Ende paa den saligste Time i mit Liv.

„Fra den Aften viste Jenny mærkværdig nok en ganske anden Opførsel imod mig, uden at jeg dengang kunde forklare mig Grunden dertil, men nu troer jeg, at mine Kjærtegn uden Tvivl havde vækket hendes unge Sjæl til Bevidsthed, at hun pludselig blev fra Barn til Jomfru, og nu ligeoverfor mig udviklede den Lunefuldhed, som pleier at vise sig hos Kvinden i dette Overgangsstadium. Hun tillod mig aldrig mere den mindste Fortrolighed, og søgte endogsaa paa enhver Maade at undgaa mig, naar jeg vilde nærme mig hende. Jeg var naturligvis aldeles utrøstelig derover, men følte mig alligevel ved tusinde Baand knyttet til den unge Pige, og fulgte hende som en Skygge, hvor det blot kunde gaa an. Jeg fortæller Dig disse i Grunden kun drengeagtige Lidelser, fordi de vare Forbud paa langt alvorligere. Saaledes gik nogen Tid, uden at der foregik nogen Forandring i vort gjensidige Forhold. Hun vedblev at være mit høieste Ideal, ja min Tilbedelse blev endnu lidenskabeligere, jo herligere hun udviklede sig, og jo modnere jeg blev. Hun vedblev at behandle mig med den samme Lunefuldhed, som hendes Følelser tidligere havde indgivet hende, og som Koketteri senere indgav hende.

(Fortsættes.)

Talgaade.

1 2 3 4 5 6 7 8
Et Folkeslag, der ei har existeret,
Men som er kjendt af hver Civiliseret.

5 6 2 8
Kun Mange, ingen Enkelt vi det kalde.

3 6 8 4
Han trods sin List og Svig dog maatte falde.

5 6 7 4
Ung, rask og fyrig, ei til Tvang den kjender.

3 1
En Gjerning, der fra Alvor Sindet vender.

5 6 8
Paa Søens Skibe man det gjerne finder.

3 6 8
En Prydelse, især for unge Kvinder.

8 7 6
Paa hver en Fugl man strax det vil opdage.

6 2 1
Han Smaafolk tidt fra deres Leg kan jage.

Opløsning af Gaaden i Nr. 48:
1. Nul. 2. Nan. 3. Siam.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1877. Søndagen den 16de December. Nr. 50.

Indhold: Ebba (Fortsættelse.) — Lidt om Schipkapasset (med Xylografi.) — Onkel Heinrich (Fortsættelse.) — Blandinger. — Stavelsegaader.

Ebba.

(Fortsættelse.)

„Kalder Du det en conventionel Pagt at bringe den bedste af alle Mødre din Lykønskning? — Staaer det saaledes til med dine Følelser, saa veed jeg ved Gud ikke om jeg meest skal beklage hende eller Dig. — Hende fordi hun forgæves har ødslet saa megen Godhed paa Dig, og Dig fordi Du er saa ufølsom og utaknemmelig for det“.

„Utaknemmelig! skulde jeg maaske være din Fru Moder særdeles taknemmelig for hendes evindelige Dadel og hendes just ikke elskværdige Bemærkninger og Indblandinger i mit huslige Liv?“ spurgte Ebba bitter og tilkastede sin Mand et bebreidende Blik. „Nei, saamegen Ydmyghed og Selvfornegtelse besidder jeg ikke. Hvad der endogsaa bliver Følgen, saa meget er vist, at idag tager jeg ikke hen til hende“.

„Er det dit sidste Ord?“ spurgte Adolf med funklende Øine.

Hun reiste sig hurtigt fra den lille Tabouret, hvorpaa hun havde taget Plads før hendes Mand traadte ind.

„Ja — aldeles bestemt“ lød Svaret, og havde trukket Dørforhænget til for hendes Paaklædningsværelse, forinden han rigtig havde sat sig ind i Situationen eller kunnet fatte sig af sin Forbauselse.

„Nei, det er formeget — det udholder jeg ikke længere“ udbrød han og stampede i Gulvet, saa det drønede, „jeg har taalt, hvad et Menneske formaaer, fordi jeg altid haabede, at min Kjærlighed vilde have Magt nok over hende til at røre hendes haarde Sind, og at Ulrikkes Forestillinger vilde vække hende til bedre Eftertanke og til at opgive sin Selvforgudelse. Men alt har været forgæves, og nu maa det have en Ende. Bægeret er fyldt til Overmaal og saavist som der er en Gud i Himlen, saavist skal jeg vide at bryde det, som ikke vil lade sig bøie“.

Han satte sin Hat paa, trykkede den dybt ned i Panden og stormede ned ad Trappen.

„Skilsmisse — Skilsmisse! — Det er det eneste, som jeg maa tage min Tilflugt til!“ sagde han til sig selv, sprang op i den ventende Vogn og pidskede paa Hestene, der ikke vante til den Behandling steilede og sprang derefter frem saa Funkerne gnistrede efter dem.

11.

„Skilsmisse!“

Indtil denne Morgen havde en Skilsmisse kun været et Skyggebillede for Adolfs Fantasi, hvorvel det oftere var opdukket for ham i den senere Tid, men nu blev det en fast og uigjenkaldelig Beslutning hos ham. Han var brav og ædel, men dog ogsaa paa sin Viis et fra Ungdommen af forvænt Menneske, som naar han var bleven ophidset let lod sin Heftighed løbe af med sig. Desuden ligger det nu engang i den menneskelige Natur, at en altfor lidenskabelig Tilbøielighed kan slaa over i sin Modsætning, en altfor heftig Forbittrelse, og saaledes skete det, at Adolf endnu samme Aften udtalte det afgjørende Ord til Ebba, som i Begyndelsen ikke vilde tro sine egne Øren, men dog strax var beredt til at give Svar paa Tiltale.

„Jeg er parat og giver med Glæde slip paa en Tilværelse, som jeg gjerne vilde modtage af en

Ægtemand, der elskede mig, men aldrig af en Mand, der kun synes at finde Behag i at forbitre mig Livet", udbrød hun med Heftighed, og tog sin grædende Datter paa Armen. „Kom mit søde Barn! — vi ville ikke lystre en saadan tyrannisk Ægtemand og Fader."

Ordet var saaledes udtalt og antaget af Ebba, uagtet hendes Svigerfader, der endnu bestandig holdt meget af hende, gjorde hende kjærlige Forestillinger, hvortil hendes Tante Mathilde sluttede sig.

Ebba tog saaledes Afsked med det glimrende Liv i Residensen for at føre en beskeden Tilværelse i Upsala, hvorhen hun besluttede at flytte; thi hvor opbragt den forblindede unge Kone end en Tidlang var paa Ulrikke over dennes, som hun kaldte det, upassende Indblanding, saa følte hun sig dog snart saa eensomt stillet, at hun alligevel holdt fast paa det Baand, som knyttede et Slags Bindeled mellem Nutiden og Fortiden, som hun havde henlevet i Fryd og Glæde. Ulrikke var desuden altfor godhjertet og virkelig bekymret for Veninden til at trække sig tilbage fra hende; Ebba var jo ogsaa saa meget mere at beklage, som hun selv var Skyld i det hun led, og der var jo dog en Mulighed for, at hendes Exempel og venskabelige Raad engang kunde faa en heldig Indflydelse paa Ebba.

Maaneder forløb; Vintrens Storm og Sne var afløst af Foraarets Blomsterpragt, og det var Aftenen før den Dag, der i Sverrig kun ved en Times Tusmørke deles i Nat og Dag, nemlig St. Hansdag.

Ebba var fra et Besøg hos Ulrikke vendt tilbage til sit ensomme Hus, som Adolf havde ladet indrette til hende, og som hun fandt endnu mere øde og sørgeligt, efter at have været Vidne til sin Venindes ægteskabelige Lykke — som altid mindede hende om, hvad hun selv havde forspildt og mistet.

Men hvad vilde hun der egentlig? Ja det kunde hun egentlig ikke forklare sig selv — det drev hende derhen, og naar hun kom derfra, følte hun sig dog altid mere ulykkelig, og saaledes ogsaa i denne Aften.

Hun kunde ikke udholde det i det stille Hus; Barnet sov, og Naturen udenfor mindede hende om Aftenen, der gik foran hendes Bryllupsdag for flere Aar siden.

Ogsaa dengang var det St. Hansdagsfest; ogsaa dengang havde hun seet Forberedelserne til Festen, hvorledes ethvert Hus og enhver Hytte smykkede sig.

Den ydre Verden lignede den fra for flere Aar siden — men hun selv var i sit indre Væsen en ganske anden Personlighed, og Tanken derom bragte Taarer i hendes Øine, hun følte Stuerne for trange og hun tog Hat og Schawl frem for at gaae en Tour i det Frie i den deilige Aften.

Men hvorhen?

Det vidste hun neppe selv — blot bort fra dette øde Hjem, hvor selv Luften syntes at kvæle hendes Aandedræt.

Paa Gaden følte hun sig lettere. Hun vilde styre sine Skridt forbi den gamle Domkirke, hvis Klokker ringede til Helligaften, ad en Skovsti, hvor hun vilde opsøge en eensom Yndlingsplads og der hengive sig til sine Tanker. Domkirkens Dør stod aaben, og hun kunde see Folk beskjæftigede derinde med at pynte Kirken til Morgendagen.

„Ogsaa her i Helligdommen bereder man sig til Fest" sukkede Ebba, „kun jeg er saa traurig stemt. Det forekommer mig, som om al Livslyst og Livsglæde for bestandig er vegen fra mig."

Hun gik langsomt videre og satte sig i en af de Løvhytter, som fandtes ved Indgangen til Skoven og kun ved en Væg af Mos og Løv var skilt fra en anden ved Siden af. Her var stille og ensomt; kun enkelte forsinkede Arbeidsfolk eller Blomstersælgersker passerede forbi hende og ingen Lyd hørtes undtagen Klokkeklangen fra Byen.

Hun sad længe i dybe Tanker; endelig fremtog hun sit Gulduhr, Adolfs første Gave, og betragtede det med bedrøvede Blikke.

„Klokken er 9 — jeg maa hjem — man veed ikke hjemme, hvor jeg er gaaet hen" sagde Ebba, og reiste sig for at gaae, da hun hørte Stemmer fra den næste Løvhytte og sit Navn nævnet.

Forbauset tog hun atter Plads.

„Det er aldeles afgjort" sagde en Stemme, som Ebba strax gjenkjendte som sin forrige Lærerindes Frøken Petras, „Brudenskjolds lever hver for sig. Hun har naturligvis forbitret ham Livet og gjort ham det til et rent Helvede. Hverken Engle eller Mennesker vilde kunne udholde at leve sammen med hende."

„Og Ebba boer i Upsala?" lød en anden Stemme, som syntes at tilhøre Fru Estly.

„Javist. Man mærker, at De ikke har tilbragt den sidste Vinter i Stokholm, ellers havde De maattet høre om denne skandaløse Historie, som en Tidlang var Hovedgjenstanden for alle Samtaler. Alt er slaaet til, som jeg forudsagde om den utaknemlige følesløse Skabning og det glæder mig, at hendes Hovmod er bleven knækket, og at Skjæbnen, der hidtil har været hende altfor gunstig, nu synes at ville tage hende i Skole."

„De er for haard og streng Petra, og det er ikke smukt af Dem at være saa skadefro," yttrede Fru Estly beroligende, „skulde det ikke være muligt, at en Forsoning kunde finde Sted, de ere jo begge unge, og han har jo holdt meget af hende."

„Nei tvertimod, jeg hørte i forrige Uge i Stokholm, just et Par Dage før jeg tog herud til min

Søster, at Brudenskjolds, der hidtil efter Overenskomst leve adskilte, snart skulle skilles fra hinanden ad Rettens Vei, og man mener, at den elskværdige unge Mand snart i en andens Arme vil søge Erstatning for den sørgelige Skjæbne, Ebba havde beredet ham."

Ebba hørte ikke mere. Hun sprang op, og som pidsket af Furier styrtede hun hjemad.

Hele hendes Temperaments utæmmede Lidenskabelighed var vaagnet i hende ved det hun havde hørt; Vrede, Fortrydelse og Jalusi kæmpede i hendes Hjerte med det glødende Ønske, at gjøre alle dem til Løgnere, der ligesom denne gamle ondskabsfulde Jomfru glædede sig over hendes Ulykke, og aldrig var den, hun endnu kaldte sin Mand, forekommet hende elskværdigere end i dette Øieblik, og aldrig havde hun seet sin egen Opførsel i et hadefuldere Lys.

„Jeg gav ti Aar af mit Liv, hvis jeg kunde hæve min Feil og atter vinde Adolfs Kjærlighed", hulkede hun i sit eensomme Kammer.

„Men hvad kan jeg gjøre? Skal jeg skrive til Adolf, ydmygt bekjende min Uret og bede om Tilgivelse? Nei, aldrig! aldrig! hellere dø eller gaa tilgrunde i haabløs Fortvivlelse, end saaledes fornedre mig for Mama Brudenskjold og den øvrige forhadte Verden."

12.

Ikke overmaade langt fra Upsala, men ad den korteste Vei tilbaads over Mælarsøen, ligger det gamle berømte Skokloster, omringet af ærværdige Trægrupper lige umiddelbart ved Søen.

Det Terrain, hvorpaa Slottet blev bygget, blev af Gustav Adolf skænket en Wrangel, der havde udmærket sig i Trediveaarskrigen, og denne byggede Slottet, der senere er gaaet over i andre Besidderes Hænder, men det indeholder en saadan Mængde af Skatte og Seværdigheder, at det er et af de Steder i Sverrige, som ingen Fremmed undlader at besøge, og som navnlig Indbyggerne i Upsala ofte gjøre Sommeruflugter til, og som selv de mere fjernt boende Stokholmere skulle besøge eengang i deres Liv.

Ebba havde mærkværdigt nok, aldrig været paa Skokloster. Først Opholdet i Pensionsanstalten, saa i Hjemmet hos Faderen, for hvem Touren var for lang og anstrængende, og saa endelig hendes korte i Forlystelsernes Hvirvel tilbragte Ægtestand, havde været Skyld i, at Ebba aldrig havde faaet sit Ønske opfyldt, at see Slottet. Derfor greb hun ogsaa med Glæde en Leilighed, som tilbød sig faa Dage efter den ovennævnte St. Hansdag, idet hun modtog en Indbydelse fra sin Veninde Karin, som opholdt sig der hos nogle Slægtninge.

Touren skulde foretages med en Baad, og Barnet med Pigen følge med, og paa en deilig Morgen tog Ebba med Barn og Pige fra Hjemmet.

Hvilke mægtige Forandringer kunne der ikke foregaae i en Menneskesjæl i faa Øieblikke, end sige da i Løbet af en heel Dag. Morgenen kan begynde lys og fuld af glade Forhaabninger, og Aftenen kan sænke sig mørk og skjæbnesvanger over vore tilintetgjorte Ønsker.

Hverken Ebba eller hendes Mand havde den fjerneste Anelse om, hvor betydningsfuld denne Dag vilde blive for dem.

Adolf var bleven paafaldende forandret siden det sidste heftige Optrin med Ebba. Skjøndt han følte, at han intet havde at bebreide sig, saa nagede dog den Skuffelse, han havde lidt i Ægteskabet, mere paa ham, end han vilde tilstaa for sig selv. Glad af Natur og forvænt af Lykkens Goder, havde hidtil Alt gaaet efter hans Ønske — men hans Ægteskab havde ladet ham gjøre bitre Erfaringer, og han kunde ikke nægte, at Slægt og Venner havde gjort ham opmærksom paa Ebbas Charakter, og at hans Lykke, hvis han blev gift med hende, kunde blive udsat for store Farer. Og hvorledes havde han optaget disse velmente Advarsler? Havde han taget det fjerneste Hensyn til dem? Nei. — Eller havde han lyttet til andre Røster end den lidenskabelige Stemme, som talte for den unge smukke Pige? — Nei og atter nei. Han vidste kun, at han elskede Ebba og ikke haabede eller længtes efter andet, end snarest muligt at komme i Besiddelse af hende.

Hendes Luner havde endogsaa en vis Tiltrækningskraft for ham i Begyndelsen, men at hun som hans Hustru vilde vove at trodse ham, derpaa tænkte han ikke dengang; han var selv altfor forkjælet og vant til at faa sin Villie, til at kunne tænke sig en saadan Mulighed.

Og nu var det dog kommet saavidt. Ebbas Hjerte maatte være af Sten, hverken Kjærlighed til ham eller Barnet havde Magt nok til at overvinde hendes Egensindighed og Stolthed.

Derfor maatte Sagen gaae sin Gang.

Slægt og Venner, endogsaa hans Fader, trængte ind paa ham, at han skulde forlange Skilsmisse ad Lovens Vei.

Under saadanne Omstændigheder var det ikke saa underligt, at Adolf ofte var meget alvorlig og samtidig viste en melankolsk Blødhed, som havde sin Grund i, at hans Kjærlighed til Ebba ikke var udslukket.

Kjærligheden er den mægtigste Følelse af alle; dens Dybde er uudgrundelig, og hvor den een Gang har havt hjemme, trodser den Alt — selv Døden.

Kanoner i Fare i Schipkapasset.

13.

„Du skulde dog vise Din unge Ven fra Paris Upsala, før han vender tilbage til Frankrig," sagde Adolf's Fader til ham, og den unge, franske Maler bad ham ogsaa derom.

(Sluttes.)

Lidt om Schipkapasset.

Vi skulle kun med et Par Ord ledsage vort Billede, der samtidig med, at det giver Læseren en Forestilling om det med saa meget Blod vædede Schipkapas's Terrænvanskeligheder, fremstiller en Episode af Russernes Kanontransport fra Tirnova til Passets Nøgle, de ny anlagte Værker; thi endnu har Schipkapasset saa lidt som noget andet Balkanpas været forsynet med stadige Forsvarsværker, noget der heller ikke havde været nødvendigt, da Tyrkerne, naar de havde vidst at tage Tiden i Agt, endnu under Russernes første Fremrykken i Bulgarien havde havt tilstrækkelig Tid til paa de mest passende Punkter at opføre Værker og besætte dem med Kanoner, hvorved de havde hindret den til Letsindighed dristige Gurko i at skride over Balkan og endogsaa for en Tid indjage Konstantinopel Skræk, ligesom det vilde have sparet Suleiman Pascha Tusender af de Troende, som nu forgjæves have søgt at fravriste de vantro Giaurer deres altfor let vundne Bytte.

Vort Billede viser dog, skjøndt Faren ikke er ringe, at en Transport af Krigsfornødenheder er mulig gjennem Passet (at sige, naar der ikke som nu ligger fjendtlige Skanser midt inde i det), medens Hain-Bugar Passet først efter forudgaaende Forbedringer af Veie og Stier blev nogenlunde passabelt. Hver Kanon maatte der skilles i alle sine enkelte Dele, og stykkevis bæres af Kosakker eller paa Hesteryg.

Landeveien fra Tirnova gjennem Schipka til Kesanlyk er forøvrig en gammel Hærvei, som ofte har gjenlydt under de romerske Legioners, Osmannernes og Bulgarernes Fodtrin; det er første Gang Russerne betræde den, og maaskee inden dette er trykt, veed vore Læsere allerede med hvilket endeligt Resultat.

Onkel Heinrich.

(Fortsættelse.)

Paa den Tid omtrent fik jeg en Ven i Ernst Waechter, der var Medhjælper hos en Apotheker i vort Nabolag. Han var en smuk ung Mand med et Hjerte af Guld, men syg elig. Jeg betroede ham min Lidenskab for Jenny og gjorde ham bekjendt med hende, hvoraf Følgen var, at den stakkels Fyr snart blev ligesaa forelsket som jeg selv, men var ikke heldigere, idet hun nu pinte os begge paa samme raffinerede Maade, ved snart at foretrække ham, snart mig, saa at vi to Stakler, foruden af Kjærlighed ogsaa plagedes af Skinsyge.

At vi alligevel vedblev at være Venner skyldtes ene og alene Ernst, der var et usædvanligt ædelt og elskværdigt Menneske, der bestandig vilde træde tilbage og overlade mig Pladsen, hvilket dog min Stolthed paa det bestemteste modsatte mig. Gud veed hvorlænge Spillet kunde være bleven ved at gaae paa denne Maade, og om ikke Ernsts allerede dengang svage Constitution vilde være bukket under for disse vexlende Sindsstemninger, hvis ikke vore Forældre havde blandet sig deri og forlangt af det lunefulde Pigebarn, at hun skulde bestemme sig enten for den ene eller anden af os. Min Ven var nemlig nu selv bleven Eier af Apotheket og kunde altsaa vente et godt Udkomme, hvorimod jeg skulde overtage Familiegodset, hvis det faldt i min Lod at blive Ægtemand.

Efter nogen Betænkning faldt Jennys Valg paa Ernst, og hvorvel jeg burde have været forberedt paa denne Mulighed, nægter jeg dog ikke, at jeg i længere Tid følte mig Fortvivlelsen nær; jeg vilde reise langt, langt bort, men havde ikke Kraft til at bringe min Beslutning til Udførelse. Ernst søgte paa bedste Maade at trøste mig og beklagede, at just han skulde berøve mig det, som var mig kjærest her paa Jorden — den Stakkel fik snart Grund til i langt høiere Grad at beklage sin egen Skjæbne.

Bryllupper fandt Sted, og jeg var deres Bryllupsgæst, men Du kan nok tænke Dig med hvilke Følelser. Kort efter døde begge Jennys Forældre og efterlod sig istedetfor forventede Rigdomme kun Gjæld og forgjældede Eiendomme, hvilke Ernst overtog og betalte den øvrige Gjæld.

Jeg kunde ikke overvinde mig selv i den Grad, at jeg besøgte dem i Hjemmet, men han kom desto hyppigere til mig, og jeg forfærdedes over det nedtrykte Udseende han efterhaanden fik, og som blev bekræftet ved Rygter, der gik i Byen, at han levede ulykkeligt med sin Hustru. Selv taug han længe, men i et oprigtigt Øieblik tilstod han mig, at hans unge Hustru paa en aldeles uforsvarlig Maade tilsidesatte sine Pligter, at hun forsømte sit Hus og bortødslede Penge, uden at han kunde hindre det, i den Grad, at det gik aldeles tilbage for ham.

Ved at høre dette, blev jeg forbittret, og kunde gjerne i det Øieblik have lagt Haand paa den foragtelige Skabning, men da min første opbrusende Heftighed havde lagt sig, lod jeg det blive ved at fatte Had og Foragt for hele det kvindelige Kjøn."

Omtrent paa den Tid giftede din Moder sig. Et Aars Tid efter døde hun i Barselseng, og din Fader, der ved uheldige Spekulationer havde mistet sin Formue, fulgte kort efter hende, og Du kom i dine Bedsteforældres Hus.

Jenny havde ogsaa født sin Mand en Datter, og baade han og jeg haabede, at dette vilde have en heldig Indflydelse paa hende, og at Moderpligterne vilde holde hende fængslet til Hjemmet — men forgæves; thi da min Ven efter en kort Fraværelse paa en Forretningsreise, vendte tilbage, fandt han Huset tomt — Kone og Barn vare forsvundne. En efterladt Seddel underrettede ham om, at hun ikke kunde udholde at leve sammen med ham.

Dette Slag kastede Ernst paa Sygeleiet, hvorfra han ikke reiste sig mere, og hans Efterladenskaber kunde langtfra forslaa til at dække hans Gjæld.

Saaledes havde altsaa denne foragtelige Kvinde ødelagt baade hans og min Tilværelse — han døde i Armod og Fortvivlelse, og jeg var ved denne Kokettes Skyld bleven det, som Du nu seer jeg er — en før Tiden ældet Mand, der er led og ked af Verden — og Du kan derfor ikke undre Dig over, at jeg efter bedste Evne søger at holde Dig, der

skal være min Arving, fra at skænke din Kjærlighed til En af dette forhadte Kjøn og indføre hende som Hustru i dit Hjem.

Jeg havde været en opmærksom og medfølende Tilhører, og spurgte tilsidst; „Har Du aldrig senere hørt noget til Jenny og hvad der er blevet af hende?“

„Nei — hun var og blev borte, og jeg vil oprigtigt tilstaae, at jeg ikke var meget ivrig i at anstille Efterforskninger. Hvad anden Ende kunde saadant et Væsen faae, end at gaae under og opsluges i Livets oprørte Vande.“

Jeg taug og var meget nedslaaet. Den gamle forbitrede Mand, der gik ved min Side, og hvis Træk vare usadvanlig haarde i dette Øieblik, vilde vist aldrig tillade, at jeg giftede mig.

„Kom nu og lad os gaae ind“ sagde Onkel, „jeg føler mig træt og trænger til Hvile.“

Han støttede sig paa min Arm og lod mig føre ham til sit Værelse, hvor Tjeneren allerede havde tændt Lampen.

Over Sengen hængte et lille Billede.

Han tog det ned og viste mig det.

„Det er Ernst“ sagde han, „Maleren har været meget heldig med at træffe ham. Betragt engang hans smukke ærlige Ansigt.“

Jeg tog Billedet hen til Lyset og kunde ikke blive træt af at betragte de ædle, bløde Træk.

„Ikke sandt, man maatte holde af ham?“ sagde Onkel, „men giv mig nu Billedet tilbage, at jeg kan hænge det paa dets gamle Plads. God Nat, Georg.“

„God Nat, Onkel“, svarede jeg ganske mekanisk og tankefuld.

Havde jeg nogensinde her i Livet truffet sammen med Ernst Wachter? — Jeg var tilbøielig til at tro det, saa bekjendt og fortroligt forekom hans Ansigt mig, men paa den anden Side kunde det jo ikke være Ernst, han maatte have en Dobbeltgænger, hvis Lighed var skuffende.

Under Afklædningen tænkte jeg kun paa denne Sag og lagde mig i Sengen — for strax efter at stikke begge Fødder udenfor, springe op og udbryde:

„Eugenie!“

Ja ved Gud, hende var det, som Billedet lignede, rigtignok mest i aandelig Henseende, i den Maade hvorpaa Udtrykket i Ansigtet var gjort gældende, men Ligheden var alligevel slaaende. Skulde da virkelig min elskede Eugenie være en Datter af Ernst Wachter og hans troløse Hustru? Jeg søgte at tilbagekalde i min Erindring, alt hvad jeg havde hørt om hendes Fortid. Det var rigtignok kun saare lidt. Hun havde mistet sin Fader, der var Embedsmand, i sit femtende Aar, og Moderen omtrent samtidig, hvorefter hun, ved sin Lærerindes Anbefaling, havde faaet en Plads som Selskabsdame hos den gamle Dame, i hvis Hus hun endnu var. Forøvrigt stod hun ganske alene i Verden. Hvorledes kunde nu disse Meddelelser bringes i Overensstemmelse med det, som Onkel Heinrich havde meddelt mig.

Det var ikke saa ganske ligefrem.

Foruden den Lighed imellem Portrætet og Eugenie, som strax havde slaaet mig, saa var Eugenie og jeg omtrent Jevnaldrende, og det var omtrent Alt, hvad jeg havde at støtte mine Formodninger paa, men alligevel besluttede jeg strax næste Morgen at meddele hende Alt, og bede hende underrette mig om, hvad hun mindedes fra sin Barndom, og om hun erindrede noget, der kunde lede hende til den Antagelse, at hun var en Datter af Ernst Waechter. Og med denne Beslutning lagde jeg mig atter i Sengen, men uden dog at finde den forventede Søvn.

Da det gryede ad Dag, stod jeg op, skrev til Eugenie, og bragte selv Brevet paa Posthuset.

De følgende Dage gik meget ensformigt. Onkel var ikke nogen selskabelig Karakter, og syntes ganske at have udtalt sig den omtalte Aften, og havde atter optaget sit tause, indesluttede Væsen. Da jeg saa godt som ingen Bekjendte havde i B., og heller ikke endnu havde faaet en eneste Patient, saa var jeg saa at sige aldeles henviist og overladt til mig selv, og jeg tænkte ofte med hemmelig Gru paa, hvorledes min Fremtid vilde blive under disse Omstændigheder. Jeg var et ungt, livsglad Menneske, og hvis jeg ikke fik nogen vækkende Omgang, følte jeg Frygt for under en saadan stagnerende Tilværelse aldeles at gaa tilgrunde. Foreløbig havde jeg dog nok at tænke paa; hvergang Posten kom, indfandt jeg mig ogsaa, men fire lange Dage hengik, før jeg fik Svar fra Eugenie.

Indholdet overtraf selv mine dristigste Forventninger.

Eugenie troede ligeledes, at hun var en Datter af Ernst Waechter, og bad mig om Tilgivelse, fordi hun ikke tidligere havde tilstaaet mig denne Formodning, men hun mente at have altfor faa Holdepunkter, til at ville gjøre Sagen til Gjenstand for videre Omtale; kun et Brev —, og det medfulgte hendes Skrivelse —, som hun tilfældig havde fundet imellem Moderens Efterladenskaber, og som fra en vis Hugo Wilders var skrevet til Fru Jenny Waechter, indeholdt den fuldstændige Plan til deres Flugt fra hendes Ægtefælle, hvortil kom Mindet om forskjellige huslige Scener imellem hendes Pleiefader og hendes Moder, som tydede paa et daarligt Familieforhold. Enkelthederne ved disse ægteskabelige Uenigheder havde hun nu for største Delen glemt, men et Tilfælde erindrede hun tydeligt, hvori hendes

Fader med Heftighed lod Moderen høre, at han havde optaget hende og hendes Barn fra Gaden, befriet dem fra Nød og Elendighed, og nu selv maatte lide derunder.

Jeg kunde af Eugenies Brev see, at hun havde fældet Taarer, medens hun skrev det, og at det var faldet hende tungt at gjøre disse Tilstaaelser, men jeg følte mig dog lykkelig ved hvad det indeholdt, og begyndte at overveie, paa hvilken Maade jeg bedst skulde benytte Forholdene til Fordel for mig og min Elskede. Jeg smigrede mig med, at Onkel Heinrich nok vilde gjøre en Undtagelse med Eugenie, og indvillige i vort Ægteskab, men jeg følte alligevel, at Sagen maatte behandles med Delikatesse, og efter mange forskjellige Overveielser og Beslutninger mente jeg endelig at have fundet den rette Maade at gaa frem paa, og besluttede at handle i Overensstemmelse dermed.

Jeg gav Eugenie, hvem efter min Plan Hovedvirksomheden tilfaldt, den nødvendige Anvisning, og afventede derpaa med Utaalmodighed Sagens videre Fremgang.

Der forløb saaledes et Par Dage. Den tredie Dags Morgen sad jeg med Onkel ved Frokostbordet, og ingen af os syntes at være oplagte til at tale. Onkel var maaskee trist stemt over den mørke, regnfulde Dag, og jeg var i en saa ophidset Stemning, at jeg næppe vovede at tale, for ikke at forraade mig selv ved den ligegyldigste Bemærkning. Min Uro hidrørte nemlig fra, at det meget snart maatte give sig, om min Plan vilde lykkes eller ikke.

Den trykkende Stilhed i det gammeldags Værelse blev pludselig afbrudt af et Posthorns skingrende Toner ude fra Gaden.

Jeg sprang op fra Stolen, som om jeg var elektriseret.

„Naa, hvad er der paa Færde?" spurgte Onkel aldeles forbauset.

„Jeg blev saa forskrækket over disse uventede Toner," stammede jeg.

„Naa saaledes!" brummede Onkel.

Der forløb nogle faa Minutter, i hvilke jeg vandrede frem og tilbage i Værelset, da det var mig umuligt at holde mig stille paa en Stol.

(Sluttes.)

Stavelsegaader.

1.

(Første og anden Stavelse.)

Det er to kunstige Døre
Med snirklede, buede Sving;
Og gjennem dem kan man føre
De allermærkværdigste Ting.

(Tredie Stavelse.)

Al Ro den af Huset jager,
Ved den led tidt Venskab Forlis;
Den stridslystne Folk behager,
Er langtfra paa Mod dog Bevis.

(Det Hele.)

Den har kun et daarligt Rygte,
Og ikke en eneste Ven;
Angst for os den altid vil flygte,
Mens vi ere bange for den.

2.

(Første Stavelse.)

Ordet er gammelt og bruges ei meer,
Ikkun i Digte og Sang vi det seer;
Minder om Forfædres kjæreste Leg,
Dengang ei Mænd sig fra Farer bortsneg.

(Anden Stavelse.)

Det er et Gode at kunne det ret,
Ofte kun lidet erkjende vi det;
Skjøndt vi maa friste de tungeste Kaar,
Naar vi det ikke længer formaaer.

(Det Hele.)

Enkeltvis Ingen udføre det vil,
Skal det faae Værd, maa først Tvende dertil;
Er kun til Spøg og til glad Gjækkeri,
Alvor har aldrig havt Andel deri.

Opløsning af Talgaaden i Nr. 49:
Ellefolk.

Talgaaden i Nr. 49 er opløst af O. Grosell.
Gaaderne i Nr. 48 er opløst af B. H.

☞ Med dette Nr. følger **„Sigrid Lilieholm"**, 13de Ark.

☞ Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afverlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

☛ Fra Nytaar 1878 vil „Skand. Folkemagazin“ udkomme under Titel:

„I Borg og Hytte“,

væsentlig med samme Udstyrelse som tidligere, og med et interessant og underholdende Indhold, til den billige Pris:

10 Øre ugentlig, 1 Kr. 20 Øre Kvartalet.

Gode Medarbeidere ville sikkre de ærede Læsere en afvexlende interessant og underholdende Læsning, ligesom det med hvert andet Numer følgende Feuilleton-Tillægsark efterhaanden sætter Abonnenterne istand til uden Bekostning at samle sig et Bibliothek af læseværdige Værker.

De ærede Abonnenter ville i Slutningen af December d. A. faae tilsendt et Prøvenumer af „I Borg og Hytte“, indeholdende:

„Hadets Barn“.

Novelle fra det Frisiske.

„Jægerspris“.

Med xylograferet Afbildning.

„Kong Georg den Første“.

Med lithograferet Afbildning.

„Den sextende Mai“.

Historisk Fortælling af Hermann Hirschfeld.

„Snurrepiberier“.

„Humør“,

m. m.

I Begyndelsen af hvert Kvartal vil foruden det medfølgende Lithografi, tillige i eet af de første Numre blive afbildet et smukt udført Træsnit.

I Feuilleton-Tillægsarket, som medfølger Nr. 2 af „I Borg og Hytte“, vil blive paabegyndt den populære Forfatter Max von Schlägels nyeste Fortælling:

„Pantsrede Hjerter“.

☛ **Bladets Kontor er i Møntergade 12.**

Redaktør: Cand. phil. K. Lindstrøm. Udgiver: Xylograf V. Bigandt.

V. Søborg's Stentrk.

S. Trier's Forlag

Et Afgudsbillede.

Skandinavisk Folkemagazin

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 23de December. Nr. 51.

Indhold: Et Afgudsbillede (med Lithografi.) — Ebba (Slutning.) — Onkel Heinrich (Slutning.) — Nybyggerens Hævn. — Stavelsegaader.

Et Afgudsbillede.

Til det ubegribeligste for et tænkende Menneske hører den slaviske Frygt og Tilbedelse, som de Vilde yde deres selvskabte Guder. Den afrikanske Reisende Cameron traf hos en ellers ikke ganske raa Negerstamme et eiendommeligt Afgudsbillede af Leer, som de Indfødte nærede en høi Grad af Ærefrygt for, og daglig offrede det bedste, som de havde fanget eller fisket. Vort Billede er en tro Gjengivelse, Hovedet havdet ikke noget af en Negertypus og det var saaledes anbragt paa Halsen, at det bevægede sig ved den mindste Vind, og det var maaske denne frivillige Bevægelse, ligesom paa Nikkedukker og de chinesiske Pagoder, der indgød dem Respect.

Om Oprindelsen til denne Cultus, kunde Hr. Cameron ingen Oplysninger faa, men det var maaske en raa Efterligning af en tidligere Velgjører eller Lærer for Stammen.

Ebba.

(Slutning.)

Adolfs Ansigt viste ved sin afvexlende Blegbed og Rødme, at han var i en pinlig og forlegen Situation.

„Kjære Fader!“ svarede Adolf med usikker Stemme, „jeg troer ikke, at Hr. Ernieux vil finde noget interessant i den gamle By.“

„Paa Veien kunne I besøge Skokloster, der jo er et sandt Museum af Sjeldenheder. Du kan selv have godt af Touren — lad det saa være en afgjort Sag.“

Da Adolf ikke uden at være uhøflig kunde modsætte sig længere, blev Touren bestemt og udført samme Morgen, som Ebba fra Upsala lavede sig til en lignende Udflugt.

Dagen var henrivende, og paa Dampskibet, hvormed de to Venner seilede, glædede de sig begge over de deilige skovbevoxede Øer med deres Villaer, Slotte og Træhytter, der gled forbi dem som i et Panorama, og de ankom til Skokloster længe før Tiden var begyndt at falde dem lang.

Her havde Ebba imidlertid tilbragt en behagelig Dag med Veninden, og efter at have beseet Slottet, sagde hun:

„Det er Skade, at jeg ikke kan blive længere, men jeg ønsker for Lenas Skyld at være tidligt tilbage i Upsala, og det er derfor bedst, at jeg tager Afskeed med din Familie nu, saameget mere, som Du jo hørte mine Fiskere sige, at Stokholmer Dampskibet havde sat et Par Herrer iland, som de havde lovet at tage med til Upsala i vor Baad. — Altsaa tak for idag kjære Karin — det bliver ikke sidste Gang jeg besøger Dig her.“

Efter at have taget Afsked med Familien fulgte Karin Veninden ned til Baaden, hvor Folkene ventede dem med Utaalmodighed.

„De maa skynde Dem“, sagde den Ældre, „vi have lovet to Herrer at tage dem med fra Pynten derovre.“

„Og der trækker et Uveir op fra Stokholms Siden“, tilføiede den Yngre, idet han bød Ebba,

der bar den grædende Lena, sin Haand for at hjælpe hende over Gangbrædtet i Baaden.

„Stop Skipper! — Holdt! — Her ere vi allerede!" lød en kraftig Røst bagved Ebba — hvis Klang bragte hende, der allerede havde Foden paa Brædtet, til at vende sig om istedetfor at gribe den fremrakte Haand.

Et let Skrig, en usikker Bevægelse og Adolf Brudenskjold saae, i samme Øieblik han med sin Ven naaede Søen og gjenkjendte Hustru og Barn, begge forsvinde i Bølgerne.

„Ebba, min Hustru, mit Barn!"

Medens de andre stode raadvilde, kastede han Kjolen og styrtede sig i Søen tilligemed den yngre Fisker, og faa Minutter efter lykkedes det dem at finde begge de Forulykkede, og bringe dem i tilsyneladende livløs Tilstand op fra det her just meget dybe Vand.

Da Ebba endelig efter vedholdende Bestræbelser kom til Bevidsthed og reiste sig op, saae hun sig forundret og forvirret om, og hendes Øine faldt paa Adolf, der, ikke langt fra hendes Leie, knælede ved deres lille Datters Lig. Da han hørte Ebba røre sig, gik han hen til hende og sagde:

„Hun er død. Vort kjære Barn lever ikke mere — alle vore Bestræbelser have været forgæves."

Med et vildt hjerterystende Smertensskrig sprang Ebba op, kastede sig ned for Adolfs Fødder og omklamrede hans Knæ.

„Skylden er min, min Letsindighed og Uforstandighed har dræbt hende, ligesom de have undergravet min Hjertefred siden jeg er skilt fra Dig. Kan Du tilgive mig Adolf, at jeg har gjort Dig saa ulykkelig? — Stød ikke den Bodfærdige ganske bort fra Dig — men gjør hende det muligt at afsone sin Skyld.

„Ebba, mit kjære Barn, min dyrebare, altid elskede Hustru", hvidskede Adolf, og omfavnede den sitrende Skabning.

„Er det ogsaa virkelig saaledes? Var Feilen og Skylden alene Din? — Har jeg ikke ogsaa min Part deraf? — I Overmaalet af min Kjærlighed undlod jeg at række Dig en ledende villiestærk Haand, som Du fremfor Tusinde andre trængte til, for selv at være lykkelig og gjøre mig lykkelig."

Hun lagde Haanden paa hans Mund.

„Nei ikke saaledes! — Det maa Du ikke sige, thi saa maa jeg synke i Jorden af Skam. — Ebba fra Fortiden kunde maaske have udholdt at høre Dig — men Ebba fra idag kan det ikke. Hun kjender kun eet Ønske, og det er, at gjøre Bod for, hvad hun i fordømmeligt Overmod, urokkelig Stivsindethed og Haardhjertethed har forbrudt, og som høit og helligt lover Dig, at den Lære hun har modtaget, skal gjøre hende til en ganske anden og bedre Ebba."

Onkel Heinrich.

(Slutning.)

Døren aabnedes, og vor gamle Tjener Frants stak sit graa Hoved indenfor, og sagde i en overordentlig bevæget Tone: „Hr. Bertram!"

„Naa —, hvad er det?" spurgte Onkel forundret.

„Hr. Bertram, der staaer et Fruentimmer udenfor, og hun vil absolut tale med Dem."

„Med mig?"

„Ja med Dem, Herre. Jeg sagde rigtignok, at vi ikke vilde have noget at gjøre med Personer af hendes Slags, men hun vil ikke lade sig afvise. Hun siger, at det er en Sag af høieste Vigtighed, som bringer hende til at forlange Dem i Tale."

Onkel Heinrich saae sig raadvild om, hvorfor jeg sagde, saa roligt som min indre Bevægelse tillod mig det: „Du kan jo dog altid høre, hvad hun vil."

„Jeg veed ikke, hvad Vigtigt jeg kan have at forhandle med en Person af hendes Kjøn."

„Skal jeg sende hende bort?" spurgte Frants.

„Nei vist ikke, lad hende kun komme ind," sagde jeg med større Iverighed end jeg egentlig burde vise, men heldigvis lagde Onkel ikke Mærke dertil.

Frants gik udenfor, og strax efter traadte Eugenie ind i Værelset, og gik lige hen til Onkel. Hun sagde ikke noget, men saae ham med sine store troskyldige Øine lige ind i Ansigtet.

Et Øieblik stod de To saaledes ligeoverfor hinanden.

Pludselig sagde han med en usædvanlig blød Stemme:

„Hvad ønsker De, min Frøken?"

„Jeg er Ernst Waechters Datter," svarede hun roligt.

„Ja det er hans Træk", udbrød den gamle Mand rystet, „men hvorledes gaaer det til, at De kommer her?

„Jeg fandt mellem min Moders Efterladenskaber denne Skrivelse", og hun gav ham det omtalte Brev, „og da jeg ikke har nogen i hele Verden, der bryder sig om mig, følte jeg Trang til at begive mig til min Fødeby for at efterforske, om der dog maaske ikke her skulde leve Slægtninge eller Venner."

„Og derfor har De opsøgt mig?"

„Ja, fordi jeg erfarede, at jeg ingen Slægtninge havde, men at De var Ernst Waechters bedste Ven."

Onkel nikkede flere Gange, medens hun talte.

„Jeg var det," hviskede han, „og jeg vil ikke heller forlade hans Barn, hvis De er det."

Medens Onkel læste Brevet, tilkastede Eugenie og jeg hinanden hemmelige Blikke og Vink, som skulde udtrykke vor Glæde over den heldige Maade vor Intrigue var begyndt paa.

Da Onkel havde læst Brevet, betragtede han Eugenie nogle Dieblikke, gik ind i sit Soveværelse, og kom ud fra det med sin afdøde Vens Portræt i Haanden.

„Det er Deres Fader," sagde han, og gav Eugenie Billedet.

Hun var ligeledes dybt bevæget, og Taarerne kom hende i Dinene.

„Ak!" sukkede hun, „at jeg ikke skulde finde ham i de Levendes Tal."

„Han er død for mange Aar siden. Hans Hustrues Utroskab knuste hans Hjerte."

„Jeg haaber dog ikke, at De vil lade Datteren undgjælde for, hvad Moderen forbrød."

„Nei, nei, min Frøken!" svarede han, og gav hende Haanden, „jeg byder Dem et hjerteligt Velkommen, og beder Dem betragte mig som Deres anden Fader."

„Jeg takker Dem," hviskede hun, „og skal aldrig glemme Deres Venskabelighed. Naar man staaer ene og forladt i Verden, saa gjør det godt at vide, hvor man kan finde et Hjerte, der føler med os, og hvortil man kan tage sin Tilflugt, naar Nøden truer. Endnu engang min hjerteligste Tak og mit Farvel."

„Vil De allerede gaa?" spurgte Onkel ganske forundret.

„Jeg har kun faaet en kort Frihed; Tiden er forbi, og jeg maa tilbage med den strax afgaaende Post, og atter overtage mine daglige Pligter."

„Hvilke Pligter?"

„Jeg er Selskabsdame hos Fru Winter i E."

„I E.? — Georg! saa maa Du jo kjende den unge Dame."

Jeg havde stor Møie med at forblive alvorlig, og hviskede til Onkel: „Du glemmer nok aldeles Dit Forbud, Onkel; jeg har selvfølgelig aldrig vovet at lægge Mærke til de unge Damer."

„Ja, Du har Ret," og vendende sig til Eugenie, spurgte han: „hvad er egentlig Deres Fornavn, min Frøken?"

„Eugenie."

„Ja, ja —, nu husker jeg det; men Frøken

Eugenie! De burde egentlig ikke forlade mig saa hurtigt."

„Jeg er desværre nødt dertil."

„Er der da ingen Mulighed for, at De kan blive her noget længere."

„Det troer jeg ikke. Min Frue er streng, og jeg maa punktlig være tilbage til den bestemte Tid. Men det er jo muligt, at jeg snart atter kunde udbede mig nogle Dages Frihed."

„Ja gjør det, mit kjære Barn, og vent endelig ikke for længe, forinden De bestemmer Dem dertil."

„Nei —, jeg skal komme saasnart De skriver, at De vil have mig hertil, og nu endnu engang Farvel."

Hun gav derpaa Onkel Haanden, hilste paa mig, og gik.

Onkel betragtede som aandsfraværende den Dør, hvorigjennem hun var forsvunden.

„Jeg troer, vi burde have fulgt hende ud," bemærkede jeg.

„Du har Ret," svarede han, og vilde afsted.

„Du er jo i Slaabrok, Onkel."

„Det er ogsaa sandt. Jeg kan ikke vise mig paa Gaden."

„Skal jeg gaa?"

„Ja, skynd Dig blot."

„Da Du ønsker det, saa iler jeg ..."

„Skynd Dig, ellers kommer hun Dig vistnok af Syne."

Med hastige Skridt ilede jeg afsted, og indhentede Eugenie, just som hun bøiede om Hjørnet, og da vi her ikke behøvede at frygte for Onkels Dine, vexlede vi et varmt Haandtryk, og udbrød i samme Aandedræt som med een Mund: „Hvilket Held."

„Og hvilken vakker Mand," tilføiede Eugenie, „jeg har ret faaet ham kjær, og det gjør mig næsten ondt, at jeg saa hurtig skulde forlade ham."

„Det er imidlertid nødvendigt for Dieblikket. Hvis han efter nogen Tids Forløb skulde yttre Længsel efter at see Dig, saa aabner der sig en grundet Udsigt til at vi kunne opnaa hans Bifald til vor Forening."

„Troer Du, han syntes om mig?"

„Jeg har aldrig seet ham saa bevæget, som han blev over Ligheden med Din Fader, og jeg har det bedste Haab."

Vi talte endnu lidt sammen, og Eugenie tiltraadte Hjemreisen, medens jeg vendte tilbage til Onkel.

Han stod foran Waechters Billede, og hans Ansigt havde faaet et usædvanlig smukt og mildt Udtryk.

„Jeg lovede ham nylig," sagde han, „at jeg

for Fremtiden vilde sørge for hans Datter, som om hun var mit eget Barn."

„Men det er en Kvinde," bemærkede jeg.

„Dumhed! — Det er noget som ikke kommer i Betragtning her —, jeg overtager Eugenie som en testamentarisk Gave fra min bedste Ven. Hvad synes Du ellers om hende."

„Hun er ikke ilde, og hun taler ganske godt for sig."

„Og har hun ikke prægtige Øine?"

„Jo, det synes jeg ogsaa."

„Det er Ernsts Øine. Hun besidder ogsaa hans trofaste Hjerte, og i hendes Aarer rinder intet af den slette Moders Blod."

„Det er nok muligt, men vi maa dog høre os lidt nærmere for om hende."

„Gjør kun det, skjøndt jeg i Forveien er overbeviist om, at vi kun ville erfare det Bedste."

Onkel var Fyr og Flamme, og kunde slet ikke blive træt af at skildre det Indtryk Eugenie havde gjort paa ham, og jeg hørte jo med Henrykkelse paa saadanne Ytringer.

Næste Morgen fortalte jeg ham, at jeg havde skrevet til en paalidelig Ven om Oplysninger, og kort Tid efter bragte jeg ham dennes Svar, som, for at holde mig til Sandheden, var affattet efter Aftale med mig.

„Kan Du see, jeg havde Ret", udbrød Onkel triumferende, da han havde læst Brevet. „Nei, et saadant Øie bedrager ikke."

I den følgende Tid var Eugenie et bestandigt Thema for vore Samtaler, men jeg vogtede mig vel for at vise det altfor megen Interesse, da det let kunde opvække den mistroiske Gamles Mistanke. Hans Længsel efter hende blev Dag for Dag større, og da han endelig ikke kunde tie længere, spurgte han mig, om han nu ikke nok turde vove at indbyde hende til et Besøg.

Det var det Tidspunkt, jeg havde afventet.

„Hvorfor ikke?" svarede jeg, „og jeg troer ogsaa, at hun vil komme; men der er en Vanskelighed ved den Sag, som nylig er faldet mig ind: Hvor skal hun bo?"

Han betragtede mig med store Øine.

„Naturligvis her, i mit Hus. Er det maaskee ikke stort nok?"

„Jo vistnok, men hvad ville Folk sige?"

„Folk sige?"

„Ja —, jeg er en ung Mand, og Du er ikke gammel —, Verden er som oftest ondskabsfuld, Onkel Heinrich."

Han saae høist modfalden ud.

„Det havde jeg ikke tænkt paa; men hvad skulle vi da gjøre?"

„Jeg veed virkelig ikke noget Raad."

Med disse Ord overlod jeg ham til sine egne Betragtninger, og gik.

Da jeg senere kom tilbage, var hans høitidelige Væsen mig paafaldende —, det var tydeligt, at han var kommen til en eller anden Beslutning.

„Godt at Du kommer, Georg, jeg har noget at tale med Dig om."

„Jeg er parat til at høre, Onkel."

„Sæt Dig —; hm! sagde Du ikke, at Eugenie havde gjort et gunstigt Indtryk paa Dig?"

„Gunstigt!" svarede jeg i en ligegyldig Tone, medens mit Hjerte bankede heftigt. „Gunstigt? — Det kan gjerne være muligt, det erindrer jeg ikke saa nøie."

„Men jeg husker det. Du sagde det ganske bestemt."

„Det er jo muligt —; men hvorfor omtaler Du det?"

„Det er en Udvei, jeg har fundet, saa at vi kunne modtage Eugenie her i Huset."

„En Udvei! Lad mig høre den."

„Du kunde gifte Dig med hende, Georg."

„Men Onkel Heinrich!" raabte jeg, sprang op fra Stolen, og lagde saamegen Forundring og Forbauselse i mit Udraab, som det var mig muligt, medens jeg vanskelig kunde afholde mig fra at juble af Glæde.

„Du maa og skal gifte Dig med hende!" befalede han, tirret ved min Ro.

„Jeg kjender hende jo næppe, og har Du desuden glemt Dit eget bestemte Forbud?"

„Det gjenkalder jeg herved paa det Høitideligste, — ja, hvad mere er, forandrer det ligefrem til det Modsatte, og hvad det angaaer, at Du ikke kjender hende, saa har Du udtrykkelig sagt, at Du syntes godt om hende, og en ung Dame, som man synes godt om, kan man ogsaa gifte sig med."

„Men sæt nu, at hun ikke synes om mig?"

Denne Indvending syntes at forbløffe Onkel.

„Aa hvad," sagde han efter nogen Betænkning, og med et hos ham usædvanligt Smil. „Du seer jo ganske godt ud, og desuden har Du jo tilbragt over en halv Time sammen med hende paa Posthuset. Havde hun ikke syntes om Dig, saa havde hun snart givet Dig Løbepas."

Jeg taug, som om jeg ikke vidste at fremføre Indvendinger mod saa vægtige Argumenter.

„Du skal blot høre, hvad jeg har udspekuleret," sagde Onkel. „Du reiser imorgen til E.; opsøger Eugenie, og skaffer Dig hendes Jaord. Derefter telegraferer Du strax til mig, saa kommer jeg, vi høitideligholde Forlovelsen, og bestemme Bryllupsdagen."

Jeg lod, som om jeg fandt mig i hans Bestemmelse, hvorover han syntes dybt rørt.

Han rakte mig Haanden, og sagde hjerteligt: „Du vil ganske vist blive lykkelig, Georg, og med det samme gjøre Din gamle Onkel lykkelig."

Ganske veltilfreds reiste jeg altsaa næste Morgen, og Alt gik efter Ønske.

Eugenie er nu min Hustru, og Onkel Heinrich morer sig med at lade den lille Ernst gynge paa sit Knæ, og kan ikke blive træt af at tale om Barnets store Lighed med den trofaste Ven, Ernst Waechter.

Onkel er i det Hele bleven muntrere og mere meddelsom, men indtil dette Øieblik er han endnu uvidende om, hvilken List Eugenie og jeg have anvendt, for at skaffe os hans Samtykke til vor Forbindelse.

Nybyggerens Hævn.

Fortælling af Ludvig Habicht.

Komotau-Buschtiragter Banen, som over Erzgebirge forbinder Bøhmen med Sachsen, gaar for største Delen gjennem en meget ensom Egn, den Reisende, som kommer fra de livlige Badesteder i Bøhmen eller det paa Kunstskatte rige Dresden, troer sig pludselig henflyttet til en hel anden Verden, naar Lokomotivet stønnende fører ham op ad de høje Bjerge og langsomt lader de udstrakte Granskove passere forbi.

Jeg sad ganske alene i en Kupé med en Herre og kunde uforstyrret hengive mig til de ejendommelige Indtryk, som den ensomme, næsten helt til sig selv overladte Natur udsætter Een for; min Gjenbo læste ivrig i en Bog. Endelig lagde han Bogen fra sig, og om det nu var det, han havde læst, der havde opmuntet ham saaledes, eller han var greben af en uimodstaaelig Trang til at meddele sig, nok sagt, han vendte sig pludselig til mig med de Ord: „En dygtig Karl, Bret Harte! Lutter Sandhed! Man har ogsaa været med i mange Storme!"

Først nu betragtede jeg min Rejsekammerat nøjere. Hans sluttede Legemsbygning, hans vejrslagne Ansigt med et vildtvoksende, allerede stærkt graasprængt Skæg og urolig blinkende Øjne foraadte en usædvanlig Viljeskraft. Han kom sikkert fra Amerika og havde rimeligvis i mange Aar tumlet om i det fjerne Vesten. Det fremgik øjeblikkelig af hele hans Væsen, og min Formodning blev ogsaa snart stadfæstet.

Uden at afvente yderligere Spørgsmaal fra min Side vedblev den fremmede: „Man kunde ogsaa fortælle Ting, som fik Haarene til at rejse sig ved Tanken derom. Man har traadt adskillige Danse med de fordømte Rødhuder."

Nu blev jeg virkelig nysgjerrig, men jeg behøvede ikke at trænge synderlig paa; thi hans Meddelelseslyst syntes nu en Gang tilstrækkelig vakt, og han begyndte efter at have strøget sig over Panden straks at fortælle paa sin egen afbrudte Maade, noget han havde tilegnet sig derovre i Vesten:

„Helt anderledes de røde Djævle, end de Herrer Forfattere almindelig skildrer dem. Man hader Rødhuderne og det med god Grund." Hans haarde, mørke Ansigt fik et endnu haardere Udtryk, idet han lagde sin knyttede Næve paa Vindueskanten.

Min Bemærkning, at de fleste Indianere dog nu havde underkastet sig og endog gjorde god Tjeneste under Kampene med de fjendtlige Indianerstammer, bragte ham til at le og udbryde i en forbitret Tone: „Javist saa! — Det gjælder om at rykke Tænderne ud paa det røde Pak. — Jeg kom som en ung Fyr med min Broder til Kentucky. Den Gang saae der anderledes ud ved Ohio end nu. Dog ikke saa slemt, som jeg havde tænkt mig. Der var allerede for mange Nybyggere der, til at Rødhuderne kunde tumle os. Nogle Aar tilbage havde de huseret slemt og gjort Kaal paa enhver Hvid, der trængte ind paa deres Jagtomraade. Nu var man vokset dem over Hovedet, og tog magelig Kampen op med et Par Hundrede Vilde, selv kun 30 til 40 Mand stærk. Des giftigere blev det røde Pak. Man havde vel Ro en Tid; men der hængte dog som en Sky over En, man vidste, den vilde bryde løs. — Man havde sørget for alt, faaet bygget Blokhus, udstillede Vagter, og paa et aftalt Tegn skulde alle, Kvinder og Børn flygte ind i Blokhuset. — Der var Levnetsmidler nok for otte Dage."

Jo længere den fremmede talte, des mere blev han reven med af sin Fortælling, og hans ejendommelige Maade at tale paa forsvandt mere og mere.

— „Det varede heller ikke længe. — Det meldtes os, at de Vilde samledes hinsides Floden. En Kone mente endog at have set Høvdingen snige sig om i vor Nybygd. Man kunde rigtignok ikke mere opdage ham, men nu gjaldt det at være paa sin Post. Om Natten forblev alt stille, men næste Morgen roede en to Hundrede Kanoer over Floden. Til al Lykke vare de allerede sete — Trommerne gik, og vor lille i Blokhuset posterede Kanon sendte dem sin første Hilsen. Et rasende Hyl var Svaret. Nu vidste Rødhudene, at de vare sete og opgav at liste sig ind paa os. De søgte saa hurtig som muligt at samle sig om Bredden for at rykke frem til Storm. Ved det første Allarmsignal styrtede alle til Blokhuset, der var intet Øjeblik at give bort.

„Alle Mand ind", spurgte en gammel Nybygger, der havde taget mangt et Tag med Rødhudene.

„Ja", lød Svaret, og Døren blev lukket til.

Endnu tøvede Indianerne med at angribe. Saaledes bære de sig alle Tider ad, for saa med des større Raseri at kunne kaste sig over Fjenden og overraske ham; men man kjendte alle deres Kneb og forholdt sig foreløbig ganske stille for at give dem en rigtig varm Modtagelse, naar de først vare landede og komne nærmere. Det er al Tid godt at spare paa Krudtet. — Den Gang tænkte jeg rigtignok ikke saadan, men var ogsaa ung og brændte af Utaalmodighed. Mærkværdig, jeg havde ingen Ro paa mig og maatte se efter, hvor min blaaøjede Pige var henne, en saadan havde jeg allerede vundet kjær. Kvinderne vare bragte ind i det inderste Kammer; men min Mary kom mig ikke som ellers i Møde med sit smilende Aasyn, der altid straalede som en klar Majdag. Jeg spurgte efter hende. Ingen havde set hende. Alle vare til Stede; kun hun manglede. — Jeg betænkte mig ikke længe, tog en rask Beslutning, sprang ud af en Loftsluge, og slap bort inden nogen af de Vilde lagde Mærke til mig. Marys Fader var den rigeste af os alle, men hans Hus laa længst borte. Jeg havde jo altid hørt, at Sortefjer, Indianernes unge Høvding, havde et godt Øje til min Pige og endog havde lovet den gamle evig Fred og Venskab, naar han vilde give ham sin Datter. Den gamle Harrys havde naturligvis leet den uforskammede røde Hallunk ud, men nu faldt det mig pludselig ind, at man mente Aftenen iforvejen at have set Høvdingen, og jeg styrtede afsted, anende lidet godt, og jeg skulde heller ikke tage fejl." —

Nybyggereu holdt inde i sin Fortælling og stirrede ud af Vinduet, en tydelig Bevægelse prædikede sig paa hans Ansigt, som drog Fortiden endnu en Gang forbi hans Blik.

„Det forholdt sig, som jeg tænkte", begyndte han igjen efter en Pavse. „Langt værre. Da jeg naaede Harrys's Bolig, saa' jeg lige en Rødhud slæbe en Kvinde med sig og forsvinde i Krattet. Det kunde ikke være andre end min Mary, og det var næppe, at jeg kunde tilbageholde det Raab, mit indbidte Raseri var ved at afpresse mig. Uheldigvis havde jeg i Skyndsomheden glemt at tage min Bøsse med; jeg var kun væbnet med en Jagtkniv, og efter hvad jeg kunde se, var den Vilde godt bevæbnet. Det var ikke til at tænke paa at søge Hjælp fra Blokhuset, der var Kampen, det kunde jeg høre, allerede i fuld Gang, saa der blev ikke andet tilbage end saa forsigtig som mulig at følge efter ham, maaske der da tilbød sig en gunstig Lejlighed. Mary stred stadig tappert imod, saa at han kun kom langsomt fremad med sit Bytte. Høvdingen følte sig aabenbart aldeles sikker, thi han vidste jo, at alle de Hvide havde reddet sig ind i Blokhuset, som hans Folk nu stormede løs paa under vilde Hyl, og han mærkede derfor ikke mig, der fulgte tæt bag efter dem, skjøndt saadan en Rødhud ellers lytter efter det mindste Blad, der falder. Nu var den røde Skurk naaet ned til Floden med sit Bytte og lyttede hen ad den Kant, hvor Kampen rasede. Ganske tydelig hørte jeg Mary spørge ham? „Sortefjer, hvor slæber Du mig hen?" Mit Hjerte bankede som en Hammer, og jeg pressede i afmægtigt Raseri min Pande mod den Træstamme, bag hvilken jeg skjulte mig. „Først derover til Øen", og han pegede paa en grøn Stribe, der hævede sig midt i Floden, „og saa over paa den anden Bred."

„Og derfra ind i Skoven?" spurgte Mary videre; jeg beundrede hendes Koldblodighed.

„Naturligvis", svarede den Vilde med et ondt Grin.

„Og Du vil tvinge mig til at blive din Kone?"

„Det er jo netop derfor, jeg har fanget Dig; men vi have ikke lang Tid, søde Lillie, kom nu hurtig ud i Kanoen."

„Den er for lille til at bære os begge", indvendte hun.

„Vistnok; men jeg har en større derovre", svarede Rødhuden. „Gaa Du kun ned i den, jeg svømmer ved Siden og skyder den frem."

„Vil Du da ikke lægge dine Vaaben fra Dig, de maa jo hindre Dig", spurgte Mary saa venlig, som om hun allerede havde fundet sig i sin Skæbne.

Men den Vilde havde straks gjennemskuet hende, og udbrød leende: „For at Du kunde bruge mine egne Vaaben imod mig; nej, hvide Lillie, jeg vil nok beholde dem hos mig selv."

Mary forraadte ikke med en eneste Mine, at hendes sidste fortvivlede Haab var blevet tilintetgjort. „Som Du vil", sagde hun ligegyldig. Endnu en Gang kastede hun et Blik ind imod Nybygden, om der ikke skulde vise sig nogen Hjælp; hvor gjerne jeg end vilde, turde jeg dog ikke give hende noget Tegn fra mit Skjul. Uden videre Tøven steg hun ud i Kanoen, og Indianeren sprang i Vandet for at føre den gjennem Vandet. Uden at betænke mig gled jeg saa lydløst som mulig ned i Floden for at naa den modsatte Bred før ham; thi jeg var en god Svømmer, og Vaabnene hindrede øjensynlig Høvdingen, og naar jeg fra Tid til anden løftede Hovedet lidt, saa' jeg til min Glæde Sortefjer længere og længere bagved. Men jeg havde det værste tilbage; det gjaldt uset at naa hen til det Sted, hvor han vilde lande med Kanoen, og af den Grund svømme sidelænds. — Den lille Baad kom mig nu nærmere og nærmere.

Rødhuden følte sig aabenbart ganske sikker og havde glemt al den Forsigtighed, som ellers gjør det farvede Pak til saa farlige Fjender. — Endnu et

Øjeblik, og jeg havde Indianeren lige paa Siden af mig; som et Lyn løftede jeg mig af Bølgerne, min Kniv fo'r i hans Hals, og et vildt Skrig trængte sig frem af hans Strube. Endnu en Gang stødte jeg til, og Høvdingen slap Kanoen, som han endnu krampagtig klyngede sig til. Han bevægede Armene, mens hans Blik stift som en døende Slanges hvilede paa mig, for derpaa pludselig at forsvinde i Dybet. Hvis jeg nu ikke havde dræbt ham, men hans raske Dukken under kun var en Krigslist, saa maatte jeg være belavet paa, at han det næste Øjeblik igjen kom frem af Bølgerne for rasende at angribe mig.

Jeg havde imidlertid ingen Tid til Overvejelse.

„Henry", udbrød Mary, „er det dig, du har reddet mig."

„Jeg haaber det", svarede jeg lakonisk, og drev samtidig Kanoen med raske Stød tilbage til Flodbredden. Mine Kræfter vare næsten udtømte, jeg kunde næppe tale og havde Møje med at drive mig selv og nu oven i Kjøbet Baaden med frem igjennem Bølgerne. Mary syntes straks at have fattet mine Tanker; hun saa' sig sky og ængstelig om til alle Sider. Endelig udstødte hun et Glædesraab. „Der, der", raabte hun og pegede paa en mørk Gjenstand, som langt fra os drev ned ad Floden — det var Indianerhøvdingen, og nu først kunde jeg aande frit.

„Henry, hvorledes har du kunnet finde mig", spurgte Mary nu.

„Da jeg ikke fandt dig i Blokhuset, kunde jeg jo tænke mig, at du var bleven tilbage."

„Uden min egen Skyld, Henry", indvendte Mary. „Du véd, at vi allerede igaar frygtede for et Overfald, og derfor vilde Fader, at jeg skulde sove med i hans Værelse; saa fejg vilde jeg imidlertid ikke vise mig og lagde mig derfor til Sengs i mine Klæder og faldt ogsaa saaledes i Søvn, da alt forblev rolig hele Natten igjennem. Pludselig vaagnede jeg ved Allarmsignalet og vilde springe op, da jeg saa' et vildt, rødt Ansigt bøjet over mig og hørte den røde Slange tilhvisle mig et: „Naar du giver en Lyd fra dig, er du dødsens." — Jeg vidste ret vel, at Sortefjer vilde holde Ord; imidlertid meddelte den Vilde mig triumferende, at han kun havde begyndt Krigen for min Skyld, og havde sneget sig ind i Nybygden for at bortføre mig. Foreløbig var jeg ganske i hans Hænder. — Under den almindelig Forvirring havde alle hurtigst muligt skyndt sig til Blokhuset, og Fader har sikkert troet, at jeg allerede var ilet iforvejen; thi hvem kunde ane, at Høvdingen skulde have Dristighed nok til ganske alene at trænge ind hos os. Jeg var ikke des mindre bestemt paa at benytte enhver Lejlighed til Flugt."

„Men hvis du nu ikke havde fundet en saadan, Mary", spurgte jeg.

„Levende var jeg aldrig bleven hans Kone", sagde Mary, og jeg vidste, at tiltrods for sin Ungdom vilde hun have holdt Ord." —

(Sluttes.)

Gaade.

Hvem følger vel med os,
Naar ene vi vandre,
Men bliver tidt borte
I Selskab af Andre?

Det er en heftig og
Gjenstridig Ledsager,
Der ofte utrolig
Os piner og plager.

Og venlig Tale
Ham ei kan formilde,
Nei, saa begynder
Han just at drille.

Og krænger hvert Ord,
Saa vi selv maa sige,
At han for slig Snak
Ei behøver at vige.

Men ofte er han
En herlig Ledsager,
Og ingen andre
Saa godt os behager.

Hvem er da den Skygge,
Som saa os forfølger,
Der trolig afmaler,
Hvad helst vi fordølger?

Opløsning af Stavelsegaaderne i Nr. 50:
1. Ørentvist. 2. Valse.

Talgaaden i Nr. 49 er opløst af C. B. i Thisted.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvartal (10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afvexlende ledsages af et Lithografi eller et à to Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

☞ Fra Nytaar 1878 vil „Skand. Folkemagazin" udkomme under Titel:

„I Borg og Hytte",

væsentlig med samme Udstyrelse som tidligere, og med et interessant og underholdende Indhold, til den billige Pris:

10 Øre ugentlig, 1 Kr. 20 Øre Kvartalet.

Gode Medarbeidere ville sikkre de ærede Læsere en afvexlende interessant og underholdende Lecture, ligesom det med hvert andet Numer følgende Feuilleton-Tillægsark efterhaanden sætter Abonnenterne istand til uden Bekostning at samle sig et Bibliothek af læseværdige Værker.

De ærede Abonnenter ville i Slutningen af December d. A. faae tilsendt et Prøvenumer af „I Borg og Hytte", indeholdende:

„Hadets Barn".

Novelle fra det Frisiske.

„Jægerspris".

Med xylograferet Afbildning.

„Kong Georg den Første".

Med lithograferet Afbildning.

„Den sextende Mai".

Historisk Fortælling af Hermann Hirschfeld.

„Snurrepiberier".

„Humør",

m. m.

I Begyndelsen af hvert Kvartal vil foruden det medfølgende Lithografi, tillige i eet af de første Numre blive afbildet et smukt udført Træsnit.

I Feuilleton-Tillægsarket, som medfølger Nr. 2 af „I Borg og Hytte", vil blive paabegyndt den populære Forfatter Max von Schlägels nyeste Fortælling:

„Pantsrede Hjerter".

☞ **Bladets Kontor er i Møntergade 12.**

Redaktør: Cand. phil. K. Lindstrøm. Udgiver: Xylograf V. Bigandt.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1877. Søndagen den 30te December. Nr. 52.

Indhold: Ved Aarsskiftet. — Nybyggerens Hævn (Slutning.) — Løven ved Belfort (med Xylografi.) — Jeriko-Rosen. — En natlig Jagt i Indien. — En Kamp mellem en Tiger og en Krokodille. — Blandinger.

Ved Aarsskiftet.

Hvor Tiden bestandig rastløs gaaer,
Nu er der atter svundet et Aar!
Tanken sig alt mod det nye vender,
Førend det gamle sin Livstid ender.

At tage Afsked tidt falder svært,
Det Kjendte bliver os ofte kjært;
Vel! at vi dog har det Haab tilbage,
At Godt kan bringes med kommende Dage.

Det nye Aar og vort lille Blad
Kan ikke længere følges ad;
Dog, inden sin stille Vandring det ender,
En Tak det til alle Læsere sender.

Der trofast hver Uge toge det,
Og ikke det veied og fandt for let;
Men villige vare til at indrømme:
At Smaafolk man ei efter Store maa dømme.

Før Bladet byder sin Læser Farvel,
Ham bringes et Ønske om Lykke og Held...
Ja, Ønsket er simpelt og gammelt tillige,
Men — kunstige Ord ikke mere kan sige.

Nybyggerens Hævn.

(Slutning.)

Fortælleren holdt inde og stirrede igjen ud af Vinduet, mens et stolt Smil opklarede hans vejrslagne Ansigt ved Mindet om det Mod, hans Elskede havde vist.

„Men hvorledes endte Kampen om Blokhuset", spurgte jeg efter en Pavse, da Nybyggeren haardnakket tav stille.

„Naa, det har jeg ikke fortalt Dem", spurgte han forundret. „Rødhudene blev naturligvis slagne paa Flugt, og da vi kom tilbage til Blokhuset og fortalte vort Æventyr, blev Jubelen yderligere forøget."

„Hvad blev der af Mary", spurgte jeg atter efter en Pavse.

„Min Hustru", svarede han lakonisk, og hans Øje lyste et Øjeblik for da igjen at formørkes, mens hans trak sig tilbage i sit Hjørne, og længe sad tankefuld og tavs.

Jeg vovede ikke at overvælde Manden med flere Spørgsmaal.

* * *

Stønnende gik Toget langsomt videre gjennem den ensomme, mørke Egn, der særlig egnede sig til at vække tungsindige Stemninger. Min Gjenbo stirrede med mørke Blikke fra sit Hjørne ud paa de forbidragende sorte Fyrreskove.

„Næsten som gjennem en Urskov", begyndte den Fremmede pludselig igjen. „Det vækker ganske vidunderlige Tanker. Derovre kunde jeg til sidst ikke

længere udholde det, og nu har jeg heller ikke her et Øjebliks Ro. Det er alt andet end behageligt, ene at vanke om i Verden."

Han maatte have læst mine Tanker i mit forundrede Ansigt. „Jeg havde alt en smuk, kjæk Kone, tre prægtige Børn og saa ... " — han sagde ikke mere, men fo'r med Haanden over de fugtige Øjne og vendte sig hurtig om mod Vinduet for at skjule sin Bevægelse. Det var en Smerte saa dyb og frygtelig, der aabenbarede sig hos denne i alle Livets Storme prøvede Mand, at jeg ikke kunde lade være at vise ham min Deltagelse.

„Jeg skal fortælle Dem det", sagde Nybyggeren endelig efter en lang Pavse med dump Røst, men uden at vende sig om fra Vinduet, og det var tydeligt, at den besynderlige Mand gjorde store Anstrengelser for at skjule sin Bevægelse. „Den gamle Harrys havde givet mig sin Datter; han mente, jeg havde jo fortjent hende. — Det var en større Lykke, end jeg egenlig kunde tænke mig. Vi rejste med min Broder et Par Mile længere mod Vest, fordi der var prægtigt Land. Vi vare ikke bange for Rødhudene, de vovede ikke mere at vise os deres malede Fjæs. — I flere Aar gik alt roligt. Igjen kom der et godt Aar med Haab om en rig Høst. Min Broder indbød mig til en Jagttur; vi gjorde rigt Bytte og gik i Morgengryet hjem.

„Hvad er det for et rødt Lys, Henry", spurgte min Broder pludselig. Jeg saa' derhen og var straks paa det rene dermed. „Vi have atter arbejdet forgæves John, det er vort Korn, der brænder, sagde jeg rolig, skjønt det ingenlunde var mig saa helt ligegyldigt; thi for en Nybygger i Vesten har en Høst meget at sige, og man sér den ikke meget gjerne gaa op i Røg."

„Heller ikke her til Lands", havde jeg lige paa Tungen, men jeg vilde ikke afbryde Fortælleren, der stadig talte hurtigere og hurtigere:

„Det var langt værre, end vi tænkte; da vi hurtig kom et Par Skridt længere frem, saa' vi, hvor mit Hus skulde staa — slet intet, det var forsvundet — men i det fjerne hørte vi et vildt Hyl, og nu vidste vi ret vel, hvad det var for Gjæster, der havde indfundet sig. Rødhuderne havde efter Aars Forløb atter gjort os et Besøg. Vi havde jo rigtignok hørt, at Sortefjers Broder havde svoret Hævn, men kun lét deraf, da det saa længe blev ved tomme Trusler. Vi burde have vidst, at en Indianer aldrig glemmer, men i Aarevis sniger om og lurer, indtil han kan mætte sin Hævnlyst.

„Lad os skynde os hen til den Høj, der kunne vi overse det hele", sagde min Broder, og jeg fulgte ham, skjønt jeg havde mest Lyst til strax at komme i Kast med det røde Pak. John gjættede mine Tanker og formanede mig til at være rolig. —

„Uden Forsigtighed udrette vi intet mod det røde Røverpak", sagde han, og det med Rette; og jeg fulgte hans Raad. Hvordan jeg naaede op paa Højen, véd jeg ikke den Dag i Dag; men jeg stod deroppe og kunde derfra se alt. — Du store Gud!" —

Han pressede sine Hænder mod sit Ansigt og kunde dog ikke skjule de Taarer, der uophørlig trængte sig frem i hans Øjne.

„Hvorfor skal jeg skamme mig ved mine Taarer", sagde den Gamle pludselig og tog Hænderne bort. Jeg gad set den, der rolig kunde se, hvad jeg saa' hin Morgen! — Men Hustrus halvt forkullede Lig laa foran mit nedbrændte Hus ... Heller ikke mine Børn skulde jeg længe søge; over et Baal hængte paa et mægtigt Spyd tre smaa forbrændte Kjødklumper ... jeg vidste, det var de sidste Levninger af mine tre Yndlinge. — Ja, om jeg saa skulde blive hundrede Aar gammel, vil jeg aldrig kunne glemme dette Øjeblik", udbrød den gamle Nybygger, idet han vendte sit af Forbitrelse fordrejede Aasyn mod mig.

„Vejret gaar formelig fra mig, naar jeg blot tænker derpaa", vedblev han med en Stemme, der endnu dirrede af en navnløs og ubeskrivelig Smerte. Jeg forstod, at enhver Ytring af Medfølelse var overflødig lige over for et saa frygteligt Minde, og tav for ikke at komme med tomme Talemaader.

Den Fremmede trak Vejret dybt og tungt; først efter en lang Pavse begyndte han paany: „„Henry", sagde min Broder, „vis dig som en Mand. Se, Mary har holdt sig tappert. To Indianere ligge for hendes Fødder; de ere døde." — Disse Ord bragte mig igjen til mig selv; jeg greb min Bøsse og vilde kaste mig over Djævleynglen, som endnu med satanisk Glæde dansede om Ilden og Resterne af mine Børn, men John holdt mig tilbage. — „Vi skulle nok gjengjælde dem det", hviskede han til mig; „jeg tænker nok vi kunne tumle dem, de ere kun ti." Han lagde Bøssen til Kinden, sigtede, og en Indianer trak Benet op under sig med et skingrende Hyl.

„Kun i Benet", mumlede min Broder og blinkede til mig; jeg forstod ham. — Nu var jeg ogsaa kommen til Besindelse, jeg fulgte hans Exempel, og en Indianer til gjorde et Luftspring og faldt til Jorden. I næste Øjeblik havde vore Dobbeltrifler knust Benet paa to Indianere til. Hurtig afbrøde Indianerne deres Dans, spejdede om til alle Sider, men kunde ikke opdage, hvorfra den skjulte Fjende saa pludselig sendte sine Skud, og inden de endnu vare komne paa det rene med, hvad her var at gjøre, havde vi ladet vore Rifler, og efter hverandre sank fire Indianere i Knæ. At Skuddene kun ramte i Benet, berøvede dem yderligere deres sædvanlige Snarraadighed; to Rødhude stode endnu uskadte,

men som rodfæstede og betragtede deres Kammerater, der hylende vred sig paa Jorden, endnu gik et Minut, og de vare begge trufne som de andre.

Trods den vilde Smerte, der rasede i mit Bryst, kunde jeg næppe lade være at le højt, da det røde Pak nu gjorde Forsøg paa at flygte og søgte saa hurtig det lod sig gjøre at humpe videre.

„Nu den højre Arm", mumlede min Broder, og Skud paa Skud knuste Armene paa den ene Rødhud efter den anden. Som jaget Vildt kastede de røde Djævle sig ned paa Jorden under frygtelig, fortvivlet Hylen; thi de saa' sig forfulgte af en usynlig Fjende, der ingen Naade kjendte, og mod hvem de intet Værge havde.

„Venstre Arm", kommanderede John, da vi vore Raden rundt. — „Er det ikke nok nu?" — „Nei", sagde min Broder, og hans Blik var frygtelig at se paa. Efter kort Tids Forløb var der ikke en Rødhud tilbage, uden at begge Arme vare kvæstede.

„Nu kunne vi rolig stege dem", sagde John. Jeg gyste, men de røde Skurke havde jo myrdet min stakkels Kone og langsomt stegt mine uskyldige Børn, hvorfor skulde jeg ikke adlyde min Broders frygtelige Hævntanker og øve Gjengjæld? Nu kom vi frem fra vort Skjul, og bleve modtagne med et Hyl fra de paa Jorden liggende Indianere, halvt i Frygt, halvt i afmægtig Hævnlyst; nu vidste de, at de vare i vore Hænder. Som Slanger, hvis Hovede allerede er afskaaret, søgte de endnu at kravle om i det tørre Græs og muligvis finde et eller andt Smuthul; men det var umuligt, og naar en eller anden anstrængte sig for at humpe afsted paa ét Ben, faldt de øjeblikkelig igjen under vilde Skrig.

„Ser du dette er langt bedre, end om vi straks havde skudt dem ned", sagde min Broder. „Men saa le dog, Henry; de Fyre gjør dog de lystigste Krumspring." — Jeg vidste vel, at den brave Knøs var lige saa lidt oplagt til at le som jeg, men kun ønskede at bringe mig paa andre Tanker; men det hjalp ikke ... Jeg bar mine helt forbrændte, uigjenkjendelige Børn frem af Ilden og lagde dem ved Siden af min Kone, mens det forekom mig, som jeg strax skulde knuses af Sorg og Smerte. Da lagde John sin Haand paa min Skulder og hviskede til mig: „Henry, du maa ikke lade det røde Pak se, hvor ondt det gjør dig. Foreløbig skal vi blot afgjøre vor Regning med dem." — Jeg tog mig sammen; min Broder havde jo fuldstændig Ret.

Rødhuderne fulgte vore Bevægelser med urolig funklende Øjne; de saa', at vi bar en Mængde Brænde sammen, for igjen at bringe Ilden til at blusse, og de anede vel, hvad der ventede dem; thi de forsøgte atter at slippe bort med Opbydelsen af deres sidste Kræfter, da sparkede min Broder til en, imedens han med et rask Greb slyngede en anden tilbage, som det var lykkedes at slæbe sig et Par Skridt længere bort.

Da vi havde baaret tilstrækkeligt Brænde sammen, raabte min Broder med sin ejendommelige vilde Humor, bag hviken han skjulte sin Smerte: „Det maa være nok til at stege hele Banden ved"; og idetsamme havde han allerede grebet en Vild og kastede ham trods al hans Modstand ind i Ilden. Medens jeg endnu halvt gysende nølede, havde han sendt den næste efter ham. — „Nu, hvad tøver du efter", udbrød John med et af Vrede glødende Aasyn. „Disse Bæster have myrdet, levende brændt dine Børn, og du vil ikke give dem Lige for Lige." — Da blev ogsaa jeg greben af vild Smerte og Fortvivlelse ... og halv affindig af Raseri fulgte jeg hans Exempel." —

Nybyggeren tav; hans Ansigt var blevet dødblegt, og han aandede langsomt og tungt.

Jeg formaaede ikke at skjule det Indtryk, som den grufulde Fortælling havde gjort paa mig, og det var mig umuligt at fremføre et eneste Ord. Det var som en Befrielse fra et Mareridt, da Toget holdt og Konduktøren aabnede Døren med Ordene: „Værer saa artige mine Herrer, for Toldeftersynets Skyld."

Min Medrejsende rejste sig: „Jeg vilde kun fortælle Dem, at Indianerne se helt anderledes ud i Nærheden, end Cooper skildrer dem." — Han hilste mig med et Nik, og vi skiltes.

Løven ved Belfort.

Belfort eller som Nogle kalde den Befort er en befæstet Stad i Departementet Øvre Rhin i Frankrig ved Foden af Vogeserne.

Mange mindes vistnok endnu dens heltemodige Forsvar i den blodige Krig 1870—71. Cerneret af en talløs preussisk Armee, med en Besætning paa 17,600 Mand, hvoraf kun 3000 vare gamle Soldater, fortrolige med Krigens Strabadser og Møisommeligheder, seende sine Forsvarere og Indbyggere decimerede af Sygdom og Nød, og ude af Stand til at opnaa en uhindret Bortgang af Oldinge, Børn og Kvinder, udholdt Belfort ikke desto mindre en haardnakket Beleiring i 104 Dage. Paa dens Forter, Huse og Kirker faldt i 74 paa hverandre følgende Dage en Regn af 400,000 Granater og Bomber. — Med Tilintetgjørelsen for Øie, halvt ødelagt af Fjenden, med de truende Ildsvælg næsten Ansigt til Ansigt, nægtede den dog at overgive sig,

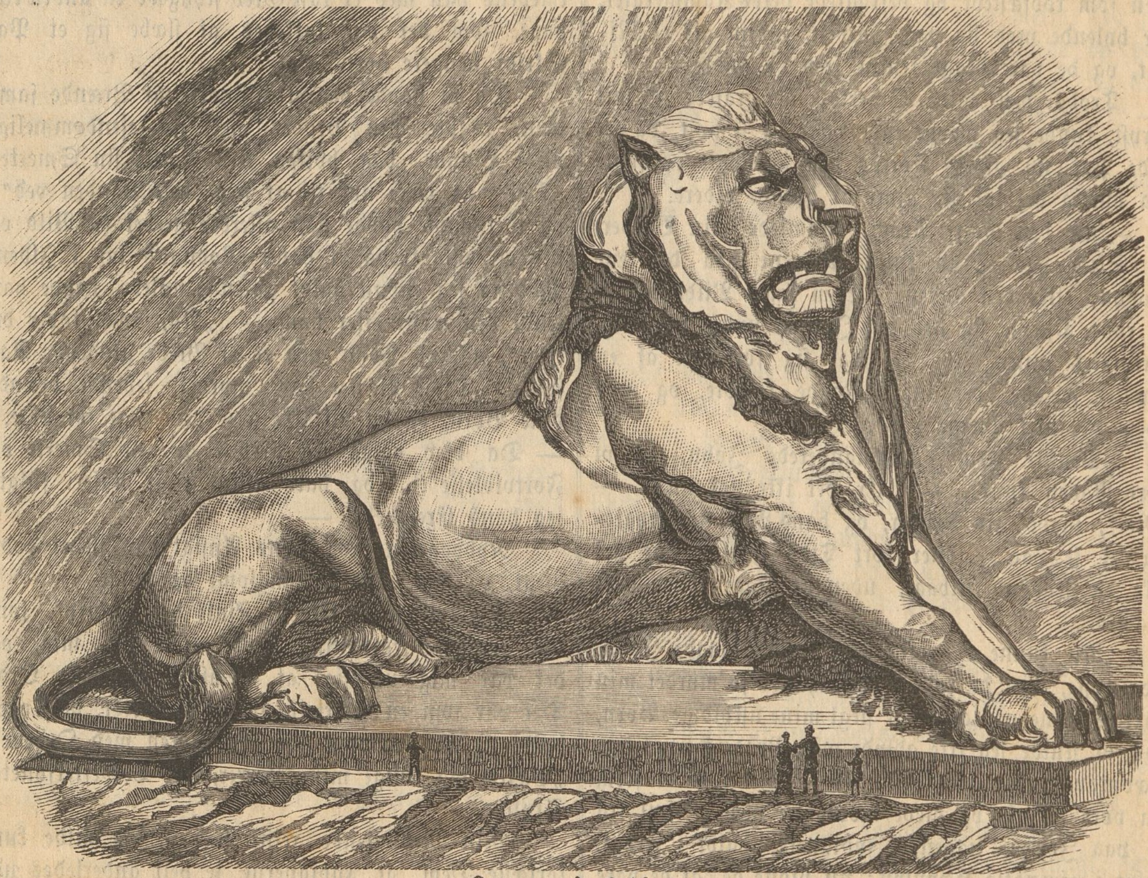

Løven ved Belfort.

idet den adlød en Regerings-Ordre, hvilken en Udsending lykkeligt havde bragt igjennem de tydske Linier; først da den fik Kontra-Ordre, kapitulerede den, aabnede sine Porte, og den tappre Garnison forlod Byen, medtagende sine Faner, sine Vaaben og sin Bagage.

Billedhuggeren Bartholdi har modelleret en kæmpemæssig Løve, der skal symbolisere dette heroiske Forsvar, og staae som Minde derom for de kommende Slægter.

Det ædle Dyr er afbildet liggende paa Bagbenene; den er nylig bleven saaret af en Pil fra Fjenden; opirret og grum reiser den sig, og med krumbøiede Forben, hævet Hoved, sænkede Øren, Aasynet rynket af Vrede, halvtaabent, fraadende Gab bereder den sig til at holde Stand mod sin Angriber; man føler, at den klamrer sig fast paa Bunden af sit Smuthul; man kunde gjennembore den med Saar, dræbe den, den vilde ikke vige fra sin Plads.

Løven ved Belfort, som vi beskrive efter en kolossal Gibsmodel, vil blive en af Nutidens mest gigantiske Billedhuggerarbeider. Den vil efter Manges Mening komme til at overgaa Løven ved Lucerne; man kan kun sammenligne den med den berømte Sphinx ved Giseh, det gamle Ægyptens mest fremragende Monument.

Den skal hugges af Vogesernes røde Sandsten, og den vil maale sexten Metre i Høiden, og otte og tyve i Længden; fra sin Plads vil den fuldstændigt beherske Byen. Allerede langtfra vil man kunne bemærke den store Profil, og den majestætiske Statues Hovedrelieffer.

Jeriko-Rosen.

Jeriko-Rosen hører til Planteverdenens videst berømte og hemmelighedsfuldeste Fænomener, og allerede i Jødernes ældgamle Legender spiller den en betydelig Rolle.

Sagnet fortæller, at da Israeliterne maatte gaa over Jordan for at erobre Palæstina, gjaldt det først og fremmest om at faa den Nøgle i sin Magt, som aabnede det hellige Land; denne Nøgle var det rosenduftede Jeriko.

Josua gik over Jordan, sendte Speidere ind

til Jeriko og rykkede efter med sin stærke Hær for at storme Byen; men den udholdt ethvert Angreb. Da bad Josua til Herren, og Natten før den syvende Dag efter Beleiringens Begyndelse saae Josua i Drømme et fast, mørkt Nøgle, der løb foran ham ned til Jordan. Næppe havde den hellige Flods Vande vædet det, førend der lød Basuner, Nøglet aabnede sig og blev større og større, og inden i det saae han Jerikos Mure, som pludselig styrtede sammen, medens han jublende drog ind i den tagne By. Denne Drøm syntes ham en guddommelig Forjættelse. Fuld af Haab gik han den næste Morgen frem foran sit Telt for at forrette sin Morgenandagt. Da drev Vinden et mørkt Nøgle hen for ham, som han havde seet det i Drømme, han faldt paa Knæ og bad til Herren, derpaa tog han Nøglet op fra Jorden og vendte tilbage tll sine Krigere. Det var Beleiringens syvende Dag, og han tog Vand fra Jordan, lagde Nøglet deri, og det aabnede sig og blev til en Gren. Da forkyndte han Hæren, hvad der var hændet ham og fornyede Angrebet paa Byen, der faldt for det stærke Stormløb, og da han betragtede den tørre Gren, som han endnu holdt i sin Haand, blussede den i Rosens Blomsterpragt, og han kaldte den Jeriko-Rosen, som saa vidunderlig havde hjulpet ham til at erobre Byen.

Denne Blomst er nu imidlertid slet ingen Rose, og den findes paa andre Steder end ved Jeriko — endogsaa i Syd-Østerrig, men rigtignok i meget forkuet Tilstand. Dens egentlige Hjem bliver under alle Omstændigheder Orienten: Syrien, Palæstina, Ægypten, Arabien og ved Bredderne af det røde Hav. Der voxer den paa tørre, sandige Steder som en lille, træagtig, mangegrenet Busk; Stænglen deler sig i opadstræbende Grene, der gaa over i en uanselig Blomsterknop. Men, kunde man spørge, hvad er da Grunden til, at en saadan uanselig Plante fra Arilds Tid har vidst at tildrage sig Opmærkhed. Opløsningen paa denne Gaade er langt simplere end man skulde tro, og det er kun det Storartede ved Ørkenen, der har iført denne Plante en saa rig Sagndragt, Ørkenens hemmelighedsfulde Drømme.

I tørt Veir trækker nemlig alle Grenene sig sammen som til et Garnnøgle, men saa snart det regner, rette Grenene sig i Veiret, og Blomsterne faa deres naturlige Farve — for igjen at antage sit ubetydelige Udvortes, naar Fugtigheden taber sig. Stormen, som jager henover Steppen, river de indtørrede Kugler løs, ruller dem foran sig indtil de tilfældigvis rulles ned i et Vandløb, hvor de da pludselig aabne sig. Dette Fænomen har givet Planten, hvis botaniske Navn er Amomum rosa sancta Maria eller Anastasia, sit magisk hemmelighedsfulde Præg, hvorfor den ogsaa i tidligere Tider regnedes til de virksomste Talismaner.

Korsfarerne veiede den op med Guld, og enhver som kunde sætte sig i Besiddelse af en saadan fra Palæstina medbragt Rose, var beskyttet mod alle Sygdomme; først i det forrige Aarhundrede begyndte man at betragte den med ædruligere Blikke og at gjøre den til Gjenstand for videnskabelige Undersøgelser.

Nu trives den i botaniske Haver; men dens Kultur er meget vanskelig, idet den kun kan frembringes ved aarlig Saaning. — Kiew i Rusland er Hovedstedet for dens Opelskelse. I Omegnen af Jeriko findes nu ikke længere en eneste Jeriko-Rose.

Det var tidligere en almindelig Overtro, at Jeriko-Rosen kun blomstrede Julenat; en væsentlig Grund hertil var, at Blomsten var saa kostbar, at man kun turde tillade sig Experimentet i den hellige Nat. Havde man ikke næret saa store Betænkeligheder for at udtømme dens Tryllemagt til profane Tider, vilde man snart være kommen paa det Rene med, at Rosen „blomstrer“ hver Gang, man lægger den i Vand.

Dette Aabningsfænomen varer i tre Fjerdedel Time, da naaer Planten sin firdobbelte Størrelse; lader man den blive staaende i Vandet, springer en Mængde smaa Blade ud, som holde sig en halv Snes Dage, hvorefter Panten visner og doer, det vil sige den mister sin Kraft til atter at udfolde sig i Fugtighed.

Endnu i den nyeste Tid har man overtroisk spaaet de Menneskers Død, for hvem Rosen ikke mere vilde aabne sig.

Under Wienerudstillingen kom atter en stor Mængde Jeriko-Roser i Handelen, de solgtes af tyrkiske og armeniske Handlende, saa den gamle Overtro og Hemmelighedssvindel breder sig atter lystig sammen med den uskyldige Plante.

En natlig Jagt i Indien.

Maharajahen havde indbudt os til sin Gudi i Kyrmore, for at gaa paa Tigerjagt —, om man ellers kan kalde det saa — fra et sikkert Opholdssted. Efter et langt og besværligt Ridt paa Kongens kostbart smykkede Elefanter, kom vi endelig til Høiderne af Plateauet ved Burgowa, hvor Gudien laa, en lille Bolig med nogle Værelser høit oppe paa en Terrasse. Murene vare krenelerede, og fra dem beherskede man hele det Terrain, som Dyrene

maatte passere, naar de vilde drikke, thi den øvrige Del af Søen var omgivet af en lav Mur, der spærrede Adgangen til den.

Paa Terrassen forefandt vi et Bord, Stole, en Kurv med Spisevarer og nogle Flasker Moselvin, der skulde fordrive os Tiden til Tigerne kom. Det var os dog forbudt at tale høit og at ryge. Et sandt Arsenal af Flinte laa til vor Afbenyttelse.

Dunkelheden bredte sig over den lille Dal; Timerne gik, og det var allerede over Midnat —, Intet viste sig; først henimod Klokken et syntes Skoven at blive levende; først kom der nogle Vildsvin, saa forskjellige Hjorte, derpaa en prægtig, stor Kronhjort, der lagde sig omtrent 30 Meter fra os, og speilede sit ædle, kronede Hoved i det stille Vand. Men selv dette prægtige Skue kunde ikke faae os til at glemme Tigerne.

Som altid ved de natlige Jagter ere de interessanteste Øieblikke netop de, hvor man maa vente, og hvor Jægeren med sænket Flint seer Skovenes natlige Liv rulle sig op for hans Blikke. Naar Tigeren kommer, begynder han at blive ivrig og varm; det ulykkelige dødsdømte Dyr, det intet Ondt anende Offer kommer nærmere, et Skud lyder fra Terrassen, flere følge, og Tigeren synker under en skrækkelig Brølen sammen, gjennemboret af Kugler. Denne sidste Akt er imidlertid ikke den smukkeste; mig var det stedse pinligt fra den høie og sikkre Mur at være Vidne til et saadant Dyrs Slagteri.

Man havde denne Gang gjort mig den Ære at skulle skyde det første Skud; Tigeren var næppe mere end høist tyve Meter fra os. Min første Kugle bevirkede, at den gjorde et høit Spring i Luften; i det Øieblik, da den atter faldt til Jorden, skjød jeg anden Gang. En almindelig Skyden hindrede mig dog i at lære Virkningen af mit sidste Skud at kjende; Tigeren laa død ved Foden af de lave Klipper.

Saasnart Folkene hørte Skydningen, løb de til med Fakler; den blev lagt paa en Baare, og vi besteg atter vore Elefanter, der ved Faklernes ustadige Lys gik meget usikkert, mere usikkert endog end vore Folk, der i Mellemtiden havde smagt temmeligt meget paa deres Mjowahvin, og vi tør til vort Held sige, at vi atter ankom med helt Skind til Maharajahens Residens.

En Kamp mellem en Tiger og en Krokodille.

En Mand sad en Gang og fiskede ved Bredden af Tyliemanfloden i Ostindien. Pludselig hørte han et Brøl fra Vandet og fik Øie paa en Tiger, der svømmede over imod ham. For at undgaa Faren, klatrede han op i et nærstaaende Træ og var næppe kommen herop, førend han saae Tigeren ved Foden af et andet, hvis Grene hængte ud over Floden, rede til at krybe op deri, for derfra at sætte over til ham; da hævede pludselig en Krokodille sit Gab op af Vandet, greb Tigeren og trak den ned til sig. Sex Gange kom de kæmpende Dyr tilsyne paa Overfladen af Vandet, og dukkede igjen under, idet de kæmpede med det største Raseri og Anstrængelse; Vandet var rødt af deres Blod. Endelig greb Krokodillen Tigeren i Ryggen, og da den nu ikke længere var i Stand til at værge sig, blev den endelig et Bytte for Uhyret.

Blandinger.

Konen: „Hvad er egentlig Filosofi, kjære Vilhelm?"

Manden (læsende): „Ikke at tabe Taalmodigheden over dumme Spørgsmaal."

Konen: „Det er ikke sandt! nu husker jeg det. Da vi vare forlovede, spurgte jeg engang min lærde Kjæreste, hvad Filosofi egentlig var, og da hed det: at det var det Samme, som ikke at kysse mig for hele Verdens Øine."

Manden: „Ja det er rigtigt; det var dengang. Men Sagen er, at Filosofi er en Videnskab, hvori det ene System afløser det andet."

— Kort efterat Lord Sidney var bleven udnævnt til Pair, bemærkede han engang i et Selskab, at Skribenterne ofte begik latterlige Misgreb i de Titler, som de uddelte. „Naa, Herregud," sagde En af de Tilstedeværende, „det er en Feil, hvori selv Konger synes at gjøre sig skyldige."

— En Mand uden Kone er et Hus uden Tag, en Kone uden Mand et Hus uden Fundament.

Opløsning af Gaaden i Nr. 51:
Samvittigheden.

Subskription paa **Skandinavisk Folkemagazin** modtages paa samtlige Postkontorer og Brevsamlingssteder i alle Boglader og i Triers Bogtrykkeri ved Schou, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 1 Krone 20 Øre for et Kvarta 10 Øre for enkelte Numre). — Ugentlig udkommer et ottesidet Ark, som afverlende ledsages af et Lithografi eller et à Xylografier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidet Ark.

Kjøbenhavn. — Forlagt af og trykt i Triers Bogtrykkeri ved Schou.

Indholdsliste.

(De med en Stjerne betegnede Artikler ledsages af Lithografier eller Xylografier.)

Akrostikongaade . . . . 48, 704.
Anklaget for Mened . . . . 670, 682.
Bjergkroen . . 217, 233, 252, 267, 283, 301, 316, 333, 347, 365, 381, 393.
Bjørnens Rolle . . . . 191.
Blandinger . . 16, 48, 63, 80, 127, 191, 255, 271, 319, 368, 416, 495, 528, 543, 560, 575, 592, 607, 624, 640, 656, 688, 752, 828.
Brillantnaalen . . . . . . 429, 445, 460, 470, 489.
*Broderende Kvinder . . . . 641.
Brøde og Bod 3, 17, 33, 49, 66, 81, 97, 113, 130, 145, 162, 177, 196, 209, 225, 241, 259, 273, 289, 305, 322, 337, 353, 369, 387, 401, 418, 433, 450, 465, 484, 497, 513, 529, 545, 561, 579, 593, 609.
*Brødnid . . . . 449.
*Bygninger paa Borneo . . . . 289.
Charade . . . . 592.
*Cittinje . . . . 695.
De tabte Perler . . . . 657, 675.
Den gamle Herregaard . . . . 588, 604, 619.
*Den lille Doktor . . . . 545.
Den nyeste Robinsonade . . . . 765, 774.
Det gamle Hus 456, 476, 492, 508, 524, 540, 556.
Dobbeltgaader 112, 224, 256, 336, 416, 464, 576, 752.
*Dons og Dnieprs Sønner . . . . 539.
*Doré, Gustave . . . . 385.
Ebba . . . . . 706, 721, 738, 753, 769, 785, 801.
Elysium . . . . 636, 649, 664.
*En Alligatorfangst . . . . 314.
*En Badescene . . . . 123.
*En Bjørnejagt . . . . 183.
*En Blomsterpige . . . . 90.
*En Dødsscene . . . . 444.
En Frelser i Nøden . . . . 732.
*En Folkeforlystelse . . . . 65.
En Fortælling om et Brev 71, 86, 102, 118, 139, 157, 170.
*En indiansk Wigwam . . . . 157.
En Kamp mellem en Tiger og en Krokodille . . . 828.
En kritisk Situation . . . . 776.
*En mærkelig Plante . . . . 251.
En natlig Jagt i Indien . . . . 826.
*En ny Fiskerbaad sættes i Vandet . . . . 737.
*En Opdragelsesanstalt . . . . 216.
En Parvenu . . . . 685, 692, 716.
*En Pælebygning fra Nutiden . . . . 599.
*En redebyggende Fisk . . . . 59.
*En Skydehest . . . . 347.
*En Søndagsfornøielse . . . . 33.
En tyrkisk Mademoiselle . . . . 395, 413.
En Tyvepundsnote . . . . 329, 343.
*En ubehagelig Medhjælper . . . . 380.
En uheldig Ægtemand . . . . 168.
*Et Afgudsbillede . . . . 801.
*Et Maanelandskab . . . . 567.
Et mystisk Par . . . . . 503, 520, 534, 552, 568.
*Et norsk Forraadshus . . . . 508.
*Et Panorama i Spanien . . . . 513.
Et Par, som Guderne elskede . . . . 174.
*Et russisk Pantserskib . . . . 412.
*Et vigtigt Øieblik . . . . 225.
*Finspong . . . . 577.
Firdobbeltgaade . . . . 16.
*Fra Lüneburger Heden . . . . 663.
Fætter Augusts Jordbær . . . . 601, 616.
Gaader 64, 96, 176, 192, 288, 368, 384, 432, 512, 560, 640, 768, 814.
Gaadesamtale . . . . 319, 496, 656.
*Gamle Bekjendte . . . . 475.
Gerard Dow . . . . 7, 22, 39, 54.
Graakappen . . . . 124, 136.
Han tabte . . . . 361, 376.
*Hayes, General Rutherford . . . . 257.
*Hos Dandselæreren . . . . 705.
Hvad var han? . . . . 151.
Hvorfor jeg reiste til Guldkysten . . . . 646.
Hvorledes den røde, hvide og sorte Mand bleve til 668.
*I Børnestuen . . . . 27.
*I Maremmerne . . . . 129.
*Ildsignaler i Dobrudscha . . . . 727.
Indvendinger . . . . 265.
Jeriko-Rosen . . . . 824.
Kinesiske Lækkerier . . . . 280.
Kogekunstnerens Hemmelighed . . . . 571, 585.
Kunstnere paa Vandring . . . . 609.
Lidt om Klapperslanger . . . . 645.
*Lidt om Schipkapasset . . . . 791.
*Løven ved Belfort . . . . 822.
Markise Beauvallet . . . . 625, 641.
*Midhat Pascha . . . . 673.
Min Søsters Historie . . . . 297, 311.
*Neger-Duel i Sydamerika . . . . 161.
Nybyggerens Hævn . . . . 809, 818.
Onkel Heinrich . . . . 780, 793, 804.
Peer Ol's Træsko . . . . 188, 206.
Riflen . . . . 184, 203.
Ringen . . . . 279.
Romantik og Prosa . . . . 425, 438.
*Russiske Soldater more sig ved Dands . . . . . 769.
Salig Rousselot . . . 12, 27, 42, 59, 76, 91, 107.
*St. Pauls Kirken . . . . 193.
*Schliemann, Dr. . . . . 631.
*Smuglere ved den russiske Grændse . . . . . . 417.
Solicitanter . . . . 265.
Stavelsegaader 32, 128, 160, 208, 240, 304, 400, 480, 544, 624, 688, 720, 798.
Stormen . . . . 679, 697.
*„Stormflodstiders“ Digter . . . . 481.
*Suleiman Pascha . . . . 758.
*Svampefiskeri . . . . 635.
Sørøverskibet . . . . 246.
Talgaader 80, 144, 272, 351, 448, 528, 608, 672, 736, 784.
*Til Billedet i Nr. 18 . . . . 282.
To Hundrede Aarsdagen for Slaget i Kjøgebugt . 409.
Uheld . . . . 700, 711, 729, 744, 760.
Uhret . . . . 689, 717, 750, 763.
Ved Aarsskiftet . . . . 817.
*Ved Bækken . . . . 353.
*Ved en Dampskibsstation . . . . 97.
*Winther, Christian . . . . 1.
*Zimmermann, Kaptain P. M. . . . . 321.

☛ Fra Nytaar 1878 vil „Skand. Folkemagazin" udkomme under Titel:

„I Borg og Hytte",

væsentlig med samme Udstyrelse som tidligere, og med et interessant og underholdende Indhold, til den billige Pris:

10 Øre ugentlig, 1 Kr. 20 Øre Kvartalet.

Gode Medarbeidere ville sikkre de ærede Læsere en afvexlende interessant og underholdende Lecture, ligesom det med hvert andet Numer følgende Feuilleton-Tillægsark efterhaanden sætter Abonnenterne istand til uden Bekostning at samle sig et Bibliothek af læseværdige Værker.

De ærede Abonnenter ville i Slutningen af December d. A. faae tilsendt et Prøvenumer af „I Borg og Hytte", indeholdende:

„Hadets Barn".

Novelle fra det Frisiske.

„Jægerspris".

Med xylograferet Afbildning.

„Kong Georg den Første".

Med lithograferet Afbildning.

„Den sextende Mai".

Historisk Fortælling af Hermann Hirschfeld.

„Snurrepiberier".

„Humør",

m. m.

I Begyndelsen af hvert Kvartal vil foruden det medfølgende Lithografi, tillige i eet af de første Numre blive afbildet et smukt udført Træsnit.

I Feuilleton-Tillægsarket, som medfølger Nr. 2. af „I Borg og Hytte", vil blive paabegyndt den populære Forfatter Max von Schlägels nyeste Fortælling:

„Pantsrede Hjerter".

☛ **Bladets Kontor er i Møntergade 12.**

Redaktør: Cand. phil. **K. Lindstrøm.** Udgiver: Xylograf **V. Bigandt.**